INITIATION

ELISABETH
HAICH

Machine Translated by Google

Elisabeth Haich

BAŞLATMA

YAZARIN NOTU

Mısır'ın tarihi bir resmini sunmak niyetim değil.
Herhangi bir yerde yaşayan bir insan, ülkesinin özellikleri hakkında en ufak bir fikre sahip değildir; geleneklere, dile ve dine etnografik açıdan bakmaz. Her şeyi doğal karşılıyor. O da bir insandır ve her insan gibi her yerde, her yerde, her zaman sevinçleri ve üzüntüleri vardır; çünkü gerçekten insani olan zamansız ve değişmezdir. Benim buradaki kaygım sadece insanla ilgili, etnografya ve tarihle değil. Bu nedenle, aşağıda anlatacağım hikayeyi anlatırken bilinçli olarak modern terimleri kullandım. Mısır atmosferi yanılsaması yaratmak için Mısır dilinde kulağa hoş gelen sözcükler kullanmaktan kaçındım.

Baş Rahip Ptahhotep'in öğretileri, modern insanların anlayabilmesi için modern dilde verilmektedir. Dini semboller için de modern terimleri kullanmayı seçtim, böylece herkes bu sembollerin ne anlama geldiğini anlayabilir.
Anlam.

Günümüzün insanları, aynı kavram için Mısır dilindeki 'Ptah' terimini kullanmak yerine 'Tanrı' dersek bizi daha iyi anlıyorlar. 'Ptah' dersek herkes hemen 'Ah evet Ptah, Mısır Tanrısı' diye düşünür. HAYIR! Ptah bir Mısır Tanrısı değildi. Tam tersine Mısırlılar bizim Tanrı dediğimiz aynı Tanrı'ya Ptah adını verdiler . Başka bir örnek vermek gerekirse, Şeytan için kullandıkları terim Şit'ti . Tanrı ve Şeytan kelimeleri bugün bizim için Ptah veya Seth kelimelerinden anlayamayacağımız anlamlar taşıyor . Çağımızda yaşayan insanlar için bu son terimler olan Ptah ve Seth boş, kuru ve anlamsızdır. Logos terimi ve yaratıcı prensip ifadesi bugün bizim için 'Horus Hawk' teriminden anlayamayacağımız bir anlam taşıyor . Elektrik, binlerce yıl önce de bugün olduğu kadar elektrikti ve atom, yalnızca farklı bir isimle atomdu. Bu yorumları burada yapıyorum, böylece okurlarım, sadece kullanılan terimler nedeniyle anakronizm gibi görünebilecek bir şeyle gereksiz yere durmadan, dikkatlerini burada takip eden hikayenin içeriğine verebilsinler - örneğin, Mısırlı Başrahip 'zincirleme reaksiyondan' söz ediyor! Artık bildiğimiz fenomenlerin eski terminolojisini herkesin kullanmaya alıştığı isimler altında yeniden üretmeye veya taklit etmeye çalışmaktan kasıtlı olarak kaçındım.

Machine Translated by Google

ÖNSÖZ

Hint halkının ulusal ritmi dindir. Her kalp atışında Hintli, Tanrı'nın farkına varılması şeklindeki ebedi görkemli hedefe bir adım daha yaklaştığını hisseder.

Ne zaman yanından geçen birinin ağzından Allah'ın adını duysa, Keskin kulağı melodiyi duyar ve ilahiler söylemeye başlar. Ne yemeği ne de başını sokacak bir çatısı olsa da (çünkü çoğu zaman cennetin kemeri onun sığınağıdır) hâlâ kalbinde Tanrı vardır. Bu yaşam arenasına sayısız kez gelip, sayısız doğumla tekrar gittiğini, yaratılmış dünyanın sunduğu her şeyden keyif aldığını ve "Yeryüzünde her şey yok olur" gerçeğini bildiği için, başka hiçbir şey onu tatmin edemez. Onun arzusu artık tecelli akıntısının aktığı kaynağı bulup ulaşmaktır.

Bu nedenle çocukluğundan itibaren şöyle dua eder: 'Muhteşemlik üzerine meditasyon yapıyorum. bu evreni yaratan varlığın. Zihnimi aydınlatsın .'

Doğanın heybeti ve güzelliği ona bu varlığı hatırlatarak hayranlık nesnesi haline gelir. Hangi dinden olursa olsun, o varlığın nefesini alan her kutsal yazı, onun saygı ve hayranlığına konu olur. Ve o varlığı bulan ve ona giden yolu anlatan herkes saygı ve hayranlık nesnesi olur. Aydınlanmış bir ruhun ayaklarının dibinde oturacak kadar büyük bir şansım var: Elisabeth Haich benim öğretmenim, gurum. Onun huzurunda ruhumun narin yaprakları açılmaya başladı. Çoğu zaman onun bir sözü gözlerimi açıyor ve bazen anlayışlı bir bakışı inancımı güçlendirmeye yetiyor. Dostça bir yorum bazen tüm şüphelerimi ortadan kaldırabilir. Öğretmenimin huzurunda geçirdiğim her an bana yeni deneyimler kazandırıyor ve ilerlememi hızlandırıyor. Çoğu zaman bazı şeyler beni rahatsız ettiğinde gurumun şu sözlerinden yardım buldum: 'Şu an için yaşamayın; Geçici şeylerin sizi etkilemesine izin vermeyin. Sonsuzlukta, zaman ve mekanın üstünde, sonlu şeylerin üstünde yaşayın. O zaman hiçbir şey seni etkileyemez.'

Öğretmenimin yanında düşünce bağımsızlığının tadını çıkarıyorum, çünkü başka birinin düşüncelerini kendi hayatında uygulamayı istemenin yanlış olduğunu öğrendim. 'Hedefe ulaşmak için izlediğim yolda beni takip etmenizi istemiyorum' dedi bana. 'Kendi yolunuza gidin, kendi en derin eğilimlerinize uygun olarak kendiniz için seçtiğiniz yolda ilerleyin.

Hiçbir beyanı ben yaptım diye kabul etmeyin. Yüzlerce kez doğru olsa bile yine de sizin gerçeğiniz değildir , yine de sizin deneyiminiz değildir ve size ait olmayacaktır. Gerçeği varlığa getirin, o zaman o size ait olacaktır.
Gerçeğe ulaşanların hayatlarını yalnızca hedefe ulaşılabileceğinin kanıtı olarak görün.'

Öğretmenimin bu sözleri üzerine karşı konulmaz bir dürtüye kapıldım.

Machine Translated by Google

mutlak bağımsızlık ve bu dürtü beni dışarıdan yardım beklemek gibi alçakça bir tavırdan kurtardı. Beni etkileyen bir öğretmene değil, etkilenmeme izin vermemeyi bana öğreten bir öğretmene ihtiyacım var.

Yıllardır en derin gerçeklerin en basit kelimelerle anlatıldığını duyma ayrıcalığına sahip oldum. Henüz İncil'in vahiylerini Elisabeth Haich kadar açık ve günlük yaşamımıza uygulanabilir bir şekilde açıklayan başka birini duymadım. Çok uzaklara seyahat ettim ve tüm seyahatlerimde yüzlerce soru sormama rağmen hiçbir rahip bu vahiylerin gerçek anlamını açıklayamadı. Sonuçta, eğer 'içerideki Cennetin Krallığı'na ulaşmadıysa, bunu nasıl başarabilirdi? "Siz dünyanın ışığısınız" cümlesinin doğruluğunu kendi içinde deneyimlemedikçe, "Siz Kutsal Ruh'un yaşayan tapınağısınız" sözünü henüz tanımadıkça nasıl başka türlü olabilir ki? ?

Elisabeth Haich'in liderliğindeki haftalık derslere ve meditasyon gruplarına yüzlerce ve binlerce kişi katıldı. Onun öğretilerine kitap biçiminde sahip olmak hepimizin dileğiydi.

Her dersin deneyimi sayesinde gerçeğe susamış ruhlarımız hayal bile edilemeyecek derecede zenginleşti. Bu bilginin son kısmının artık bir kitap halinde konsantre olarak mevcut olacağını bilmek hepimiz için büyük bir mutluluk. Bu kitap, içimizdeki ilahi olana ulaşma ve onu elde etme yüksek sanatına ve insan denen bu bilinmeyen yaratığı tanımayı öğrenmeye bir giriş niteliğindedir. Büyük gerçeği keşfedeceğiz: Kişisel gelişim, insanda başlangıçtan beri var olan mükemmelliğin ortaya çıkarılmasıdır. Din, insanda tezahürünü bekleyen ilahi prensibin harekete geçmesidir.

SELVARAJAN Yesudian Zürih, Nisan 1962

İÇİNDEKİLER

Yazarın notu	sayfa 7
Önsöz	9
giriiş	15
1. Uyanış 2.	19
Aslan ve Işık 3.	27
Ebeveynlerim 'Benim' Ebeveynlerim	30
Değil 4. Gün Doğumu Farklı	35
5. Uzaklaşmak istiyorum	39

Machine Translated by Google

6. Birliğin özlemini 45
çekiyorum 7. Kızıl Adam 47
8. Geleceğim Ortaya Çıkıyor 9. 50
Aşkın Mücadeleleri 10. 54
Ölümle İlk Karşılaşma 57
11. Geleceğin İlk Vizyonları 60
12. Geçmiş Uyanıyor 62
13. Ölümle İkinci Karşılaşma 66
14. Karanlık 70
15. Dönüm Noktası 75
16. Işık İçin Mücadele 17. 80
Yemin Ediyorum 18. 92
Ufuk Aydınlanıyor 19. Vizyonlar 95
99
20. Ayur-Vedalar 21. Işık 123
Vardı 135
22. Geçmiş Şimdiki Zamana Dönüşüyor 138
23. O 24. 145
Tanrı'nın Oğulları 152
25. Hazırlık Yılı 26. İyiyi ve 160
Kötüyü Bilme Ağacı 172
27. İkiz Özelliklerin On İki Grubu 28. Aslanlar 177
185
29. Telepatik Egzersizler 30. 188
Gelecek ve Gün Doğumu 31. Bo- 192
Ghar ve Yaşam Asası 32. Ptahhotep'in 204
Talimatı: 33. Piramitlerin Formu: 210
Şeytan 34. Tanrı'nın Dört Yüzü 35. Dünyanın 225
Dönemleri 240
258

Machine Translated by Google

36. Son Hazırlıklar 37. 268
İnisiyasyon 38. Bir 283
Rahibe Olarak 316
39. Tekrar Buluşacağız 40. 321
Aslan 41. Sis ve 330
Yeniden Uyanış 42. Roo-Kha ve 337
On İki Hap 43. Genç Rahip ortaya çıkıyor 346
44. Ima ve Bo-Ghar 45. Zorluklar 352
Tekrarlanıyor 46. Sonuç 355
359
364

ÇİZİMLER

İlahi Horus, Kahire Müzesi baş parçası Amon'dan önceki Firavun, Kahire Müzesi, sayfa 184'e bakıyor

Brahma'nın dört yüzü, Angkor-Thom, Bayon, Kamboçya 185

Firavun Cephren, Kahire Müzesi 320

GİRİİŞ

yazarın bir öğrencisi tarafından yazılmıştır

Ben bir arayıcıyım. Dünyadaki yaşam için bir açıklama arıyorum. bilmek isterim
Bir insanın doğmasının, çocuktan büyüyüp büyüyüp gelişmesinin ne anlamı var?
yetişkin her türlü zorluğa göğüs gerer, evlenir, daha çok çocuk getirir
Bir o kadar da zorluklarla yetişkinliğe ulaşan dünya, aynı zamanda
evlenmek, aynı zamanda dünyaya daha fazla çocuk getirmek, ilerleyen yaşla birlikte
Öğrenmek için bu kadar zahmete katlandıkları becerileri kaybederler ve sonunda ölürler. Bitmeyen bir
Zincir, başı olmayan, sonu olmayan! Sürekli çocuklar doğuyor.
Öğreniyorlar, çok çalışıyorlar, hem bedenlerini hem de zihinlerini tam olarak geliştirmek istiyorlar.
ve nispeten kısa bir süre sonra her şey biter ve altı metrelik bir yerin altına iner.
böylece solucanlara yem olurlar. Bütün bunların anlamı nedir? devam ediyor
ve sadece giderek daha fazla nesil insan yetiştirmek için mi?

Ve bazı insanlar sadece çocuklarını arkalarında bırakmakla kalmayıp,
ayrıca aklın ve ruhun işi, neden aynı türden bir yapıya sahipler?
deneyim? Neden yaşlanıp yüce hediyelerini mezara götürüyorlar?

Machine Translated by Google

onlara? Bir Michelangelo, bir Leonardo da Vinci, bir Giordano Bruno, bir Shakespeare, bir Goethe ve daha birçokları; eğer sonunda vücutlarını besleyen solucan gibi çürümeye yüz tutmuşlarsa, neden bu devler doğdular?

HAYIR! Dünyadaki yaşamın bu kadar anlamsız olması mümkün değil! Bu sonu gelmez gibi görünen doğum ve ölüm zincirinin arkasında, her ne kadar önyargılı bir zihin için açıklanamaz gibi görünse de, çok daha derin bir anlam olmalıdır. Diğer taraftan bakıldığında tamamen tatmin edici ve mantıklı bir açıklama olmalı !

Kesinlikle var olması gereken her şeyin diğer yüzünü nasıl ve nerede bulabilirim ? Onu tanımanın bir yolunu nasıl ve nerede bulabilirim? Yol tarifini kime sormalıyım? Bu gizemin içine girmiş birini, bana bu gizli gerçeği anlatabilecek birini nerede bulabilirim?

Kaydedilen tüm zamanlar boyunca, yeryüzünde yaşamın sırrı hakkında sarsılmaz bir güvenle konuşan ve hatta hayatlarıyla ilgili inançlarına tanıklık eden seçkin insanlar vardı; onlara çağrıldığı şekliyle inisiyeler. Fakat bu 'inisiyeler' inisiyasyonlarını nereden ve kimden aldılar? Peki neye başladılar?

Mesela Sokrates. Zehir fincanını ilahi bir sükûnetle aldığını, son damlasına kadar içtiğini, korkusuzca ve objektif bir şekilde, sessizce ve hoş bir şekilde zehrin etkisinden bahsettiğini, zehrin etkisi altında önce ayaklarının nasıl üşüdüğünü ve öldüğünü, nasıl öldüğünü anlattığını düşünün. ölümcül soğuk, bir yılan gibi yavaş yavaş ayaklarından kalbine doğru sürünüyor. Ölmek üzere olduğunun bilincindedir ve sadık talebelerinden veda ederek gözlerini yumar. Ölüm karşısında böylesine sarsılmaz bir huzur ve sükûnet ancak kesin bir ilimden gelebilir. Sokrates bu bilgiyi nereden edindi?

Ve farklı zamanlarda yeryüzünde yaşayan çeşitli titanlar, yaşam ve ölümün sırrı, yani inisiyasyonları hakkındaki bilgileri nereden aldılar ? Bugün bile dünyada yaşayan bu tür 'inisiyeler' olmalı ve inisiyasyonu, gerçekten büyük inisiyasyonu elde etmenin bir yolu olmalı .

Hayat bana İncil'in bir peri masalları kitabı olmadığını, inisiyeler tarafından gizli gerçeği bize gizli bir dilde iletmek için yazıldığını öğretti. Ve Kutsal Kitap bize şunu söyler: 'Arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır.'

İtaat ettim! Aramaya başladım. Yapabildiğim her yerde. Kitaplarda, eski yazılarda, inisiyasyon hakkında bir şeyler bilebileceğini düşündüğüm insanlar arasında. Her zaman gözlerimi ve kulaklarımı açık tuttum ve hem eski hem de yeni kitaplarda, ayrıca yaşayan ve ölü insanların öğretilerinde yaptığım araştırmalarda, sırrın parçalarını bir araya getirecek gizli mozaik taşları keşfetmeye çalıştım. başlatılmasından.

Machine Translated by Google

Ve buldum! İlk başta nadir durumlarda; orada burada, iç kulaklarımla, bir kitapta ya da yaşayan bir insanın sözlerinde konuşan gerçeğin sesini duydum.
Ve ben her zaman bu gizemli sesin gösterdiği yöne doğru ilerledim.
Ariadne'nin ipliği gibi, bu gizli ses de beni her zaman yönlendiriyordu. Bazen kendi memleketimde, daha sonraki araştırmalarım için bana değerli bilgiler verebilecek birini buldum ve bazen bu ses beni çok uzaklara, yabancı diyarlara götürdü; orada sıklıkla duyduğum kelimelerle oldukça yakın uyum içinde olan bilgiler buldum. Ev.

Böylece yolum beni, bana inisiyasyon ve yaşamın anlamı hakkında giderek daha fazla şey açıklayan, daha fazla bilgiye sahip insanlara götürdü. Doğal olarak pek çok cahil ve yarım bilgili olup da biliyormuş gibi davranan insanlarla da karşılaştım. Ama 'ellerin Esav'a ait olduğunu ancak sesin Yakup'a ait olduğunu' hemen anlayabildim. 'Ermiş' gibi davranan bu zavallı şarlatanlar kendilerini çok çabuk ele verdiler. Kendileriyle ve kendi yaşamlarıyla bile uyum içinde değillerdi, öyleyse bana nasıl yaşamın en derin gerçeğine, inisiyasyona ilişkin herhangi bir şey öğretebilirlerdi? Böyle durumlarda gerçek bilgiye sahip, gerçek bir inisiye olan birini aramaya devam ettim.

Bana bildiğimden daha fazlasını anlatabilecek birini bulduğumda, öğrenebileceğim kadarını öğrenmek için orada kaldım.

Böylece bir zamanlar manastırdaymış gibi inziva yerinde yaşayan yaşlı bir kadının huzuruna çıktım. Etrafı, uzun sıralar halindeki karıncaların yiyecek bulmak için sürekli yolculuk yaptığı bir şeker yığını gibi, sayısız arayış içinde olanlarla çevriliydi.

Yaşlı kadının 'oğlum' dediği, biri Hindistan'dan, diğeri Batı'dan çok daha genç iki erkekle çok yakın manevi birliktelik içinde çalışıyordu.

Yaşlı kadın uzun boyluydu, heybetli bir yapıya ve duruşa sahipti ama hareketleri son derece basit ve tamamen doğaldı. Koyu mavi gözleri şaşırtıcı derecede büyüktü ve uzun koyu kahverengi kirpikleri onlara dikkate değer bir ifade veriyordu. Gözleri gülümsüyordu, dost canlısıydı, anlayış doluydu ama o kadar etkileyiciydi ki çoğu insan onlara baktığında utanıyordu.

İnsanlar bu kadının herkesin içini görebildiğini, onların düşüncelerini, ruhlarının tüm yapısını açıkça görebildiğini hissettiler. Bir grup insan arasında onun derslerini dinlerken çoğu zaman içimde bir takım soruların ortaya çıktığını hissettim. Konuşmaya devam etti ama gülümsedi ve sonraki birkaç cümlesinde söylenmemiş sorularımı yanıtlamaya özen gösterdi. Onun diğer birkaç dinleyicisi de bana aynı deneyimi yaşadıklarını söyledi. Bu kadınla baş edemedim. Ondan öğrendikçe ve manevi gözlerim açıldıkça, o bana daha büyük göründü ve onun bilgisinin benimkini aştığı alan her yöne daha da genişliyor gibiydi. Onunla ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar az bildiğimi hissettim

Machine Translated by Google

o. Onu her gördüğümde bana 'farklı bir kişi' gibi göründü, ta ki bu kadının içinde taşıdığı ve insan kişiliğinin tüm yelpazesini ortaya koyabildiği ve dolayısıyla kendisinin hiçbir kişiliği olmadığı izlenimini edinene kadar. Çünkü her şey olmak aynı zamanda hiçbir şey olmamak demektir .

'Anne,' diye sordum ona bir keresinde, 'sen gerçekte kimsin?' 'DSÖ?' karşılığında ' Bu kim?' diye sordu. Tek bir varlık vardır ve her insan, her hayvan, her bitki, hatta her güneş, her gezegen ve her gök cismi yalnızca bu tek ve tek varlığın tecellisine bir araçtır . Kaç tane "kim" olabilir? Aynı benlik, sizin ağzınızdan ve tüm canlıların ağzından konuştuğu gibi benim ağzımdan da konuşuyor. Tek fark, her canlının kendi benliğini tam olarak tanımaması ve dolayısıyla benliğin tüm özelliklerini ortaya koyamamasıdır . Ancak nefsini tam ve mükemmel bilen insan , evrende var olan tüm özellikleri ortaya çıkarabilir. Çünkü bu özelliklerin tümü, tek varlığın , tek varlığın çeşitli yönleridir.

'Ben' olduğunu düşünerek karşınızda gördüğünüz dış form, yalnızca benliğin herhangi bir zamanda gerekli olan özel yönünü tezahür ettirmesine yarayan bir araçtır. O yüzden artık "kimim" gibi saçma sapan sorular sorma.'

'Anne' dedim, ''ben'i, onun olası tüm özelliklerini ortaya koyabilecek kadar tam ve mükemmel bir şekilde nasıl tanıyabildin? Ben de bu kadar ilerlemiş olmayı isterim! Söyle bana! Var olan tek varlığın tezahürleri için bu kadar çok yönlü bir araç haline gelmek için hangi deneyimlerden geçtiniz ? Yoksa hep bu seviyede miydiniz? Bu durumda mı doğdunuz?'

'Doğmak?' tekrarladı, 'Doğdum mu? Ne zaman bir "ben"in doğduğunu gördün?
Hiç "ben" diye bir şey gördün mü? " Ben " hiçbir zaman doğmadı ve asla doğmayacak, yalnızca beden. Gerçek, ilahi benlik mükemmelliğin kendisidir, dolayısıyla onda bir gelişme mümkün değildir. Benliğin giderek daha yüksek titreşimlerini ve daha yüksek frekanslarını tezahür ettirebilmesi için yalnızca bedenin gelişmesi gerekir.
En gelişmiş enstrümanın, en gelişmiş gövdenin bile bu süreçten geçmesi gerekiyor; buna benimki de dahil, ki bu arada, henüz mükemmellikten uzak. Her şey yalnızca gelişimin bir aşamasıdır. Bir cismin yaratılışı her zaman bir zincirleme reaksiyondur -günümüzde bu tür süreçlere böyle deniyor- ve bir zincirleme reaksiyon her başlangıç yaptığında çeşitli aşamalardan geçer.

sona erene kadar geçen süreler. Hiçbir maddi tezahür biçimi bu yasanın dışına çıkamaz. Bedenin gelişimine paralel olarak bilincin durumu da doğal olarak değişir.'

'Bu senin de bir gelişim döneminden geçmek zorunda olduğun anlamına geliyor, değil mi anne? Lütfen bana nasıl bir şey olduğunu söyle! Şu andaki durumunuza gelmenize neden olan ne tür deneyimler yaşadınız?

Machine Translated by Google

bilinç? Lütfen bana her şeyi anlatın.'

'Sana bunu neden anlatayım ki?' diye yanıtladı. 'Herkes kendi yolunda mükemmel bir kendini tanımayı başarmalıdır . Sana kendi yolumu söylememin sana ne faydası olacak ? Sen benim yolumu takip edemezdin . Olayların kendisi önemli değildir; yalnızca deneyimler ve onlardan aldığınız dersler önemlidir. Sakin ol. Yolunuzda benim kendi dersimden aldığım derslerin aynısını öğreneceksiniz. Sayısız yol var ama hepsi aynı hedefe çıkıyor.'

'Anne, haklısın. Senin yolunda ilerleme kaydedemeyeceğimi açıkça görüyorum. Yine de deneyiminizi nasıl edindiğinizi bana anlatırsanız bana çok yardımcı olursunuz, çünkü ben ve hikayenizi dinleyen herkes , deneyimlerden nasıl yararlanılabileceğini öğrenebiliriz . Hikâyenizi merak etmiyorum, yalnızca her olaydan nasıl ders almaya ve öğrenmeye başladığınızı duymak için sabırsızlanıyorum.

Lütfen bana izlediğin yolu anlat anne. Ruhsal ufkunuzu bu kadar kapsamlı bir şekilde geliştirmek için hayata karşı tutumunuzu, kaderinize nasıl tepki verdiğinizi öğrenmek bizim için çok değerli olacaktır . Hikayenizden çok şey öğrenebiliriz.'

Yaşlı kadın uzun süre bana baktı. Sonunda şöyle dedi: 'Yani nasıl tepki verdiğimi merak ediyorsun ? Ve bunun sizin ve başkalarının bunu duymasına yardımcı olacağına mı inanıyorsunuz? Elbette! Belki de size yavaş yavaş hayatın iç kanunlarına ve farklı insanların kaderlerini birbirine bağlayan çeşitli ilişkilere gözlerimi açan deneyimleri anlatmak gerçekten iyi bir şey olacaktır .

Yarın tekrar gel. Size ve hayattaki temel şeylere gözleri açılmış birkaç kişiye, insanların aydınlanma dediği şeyi bulmama yardımcı olan deneyimleri anlatacağım. Size inisiyasyonumu nasıl deneyimlediğimi anlatacağım!'

Ertesi gün beni ve onun en ileri düzey öğrencilerinden bazılarını otururken buldum. yaşlı kadının önünde. Ve bize inisiyasyonunun öyküsünü anlatmaya başladı.

Bu kitap böyle yazıldı.

1

UYANIŞ

Vücudumdan bir şimşek çakması gibi bir acı geçti ve bir an sonra yere düştüm.

Tehlike! Yardım! Ama şu anda şokta olan ve beni incelemek isteyen yanımdaki yetişkinden değil —Hayır! Onu artık istemiyorum! Onu seviyorum ama tehlike anında istediğim kişi o değil.

Odaya geri döndüğümüz garip, güzel bir kadına doğru koştum.

Machine Translated by Google

az önce iyi geceler dilemiştim. Bana tamamen anlayışlı bir şekilde yardım edeceğini biliyordum. Diğer zamanlarda da onun yanında olmayı seviyordum; Onun kokusunu her zaman sevmiştim ve onun yanında kendimi her zaman tamamen güvende hissediyordum.
Şimdi panik içinde yardım bulmak için ona koştum. Artık bana itaat etmeyi reddeden, gevşek bir paçavra gibi sarkan tombul küçük elimi ona gösterirken sızlandım. Güzel kadın elime baktı, diktiği elbiseyi bir kenara attı ve bağırdı: 'Robert! Robert! Çabuk gel!'

Bir kapı açıldı ve bizimle yaşadığını ve bir şekilde bize ait olduğunu az çok bildiğim yetişkin adam içeri girdi. Ona ilk kez gerçek bir dikkatle baktım. Uzun boylu, fildişi gibi yüzlü bir adamdı; abanoz siyahı saçları, sakalı ve bıyıkları, gözleri simsiyah parlıyordu ve her zaman o kadar güç ve güç yayıyordu ki etrafındaki herkes belli bir mesafede tutuluyordu. Gevşek ve işe yaramaz elime bir bakış attı ve 'Bir doktor!

Stefi, hemen bir doktor çağır.'

Stefi Amca kaçtı ve uzun boylu, esmer adam bize ne olduğunu sordu.
Biz de ona söyledik. Grete ve ben iyi geceler diledikten sonra Stefi Amca beni sırtına aldı ve yatak odasına taşıdı. Orada kaymama izin verdi ama çok hızlı kaydım. Düşmemi engellemek için aniden elimi tuttu.
Aynı anda sağ bileğimde şiddetli bir acı hissettim. Sonra elimi kaldırmaya çalıştığımda gevşek bir şekilde asılı kaldı.

'Evet' dedi uzun boylu yetişkin, 'bileği burkuldu. En kötüsü de iş gezisine çıkıyorum ve doktor gelene kadar bekleyemiyorum. Bütün gece iğneler ve iğneler üzerinde oturacağım. Doktorun işi biter bitmez bana telgraf çekin; bana ne yaptığını söyle.'

Bizi ve annemi öpüp gitti. Başımı kaldırıp, her zaman kendisini işaret edip 'Anne' diyen ve bu nedenle anne dediğimiz tuhaf güzel kadına hayretle baktım.

O ana kadar ağlıyordum ve değerim olan her şey için haykırıyordum. Yetişkinlerin bana yardım edemeyeceklerini öğrendiğimde büyük bir hayal kırıklığına uğradım ve korktum. Bana giderek daha çok işkence eden acıyı durduramadılar; ne de elimi eskisi gibi düzeltemediler. Uzun boylu, esmer yetişkinin bütün geceyi iğneler ve iğneler üzerinde oturarak geçirmek zorunda kalacağını duyduğumda, onun için o kadar şaşırdım ve o kadar endişelendim ki aniden ağlamayı unuttum ve anneme şunu sordum: 'Neden oturmak zorunda kalacak? Bütün gece iğneler ve iğneler üzerinde mi?' Annem önce bana şaşkınlıkla baktı, sonra gülmeye başladı ve 'Çünkü babam senin elin için çok heyecanlı' dedi.

Ama bu nasıl bir cevaptı! Basitçe saçmalık! Hiçbir şeyi açıklamıyordu. 'Baba' dediğimiz uzun boylu adam, iğneler ve iğneler üzerinde oturacağını söylerken tamamen ciddiydi ve şimdi annem bana gülüyordu. Neden? Sadece babamın söylediklerini tekrarladım. O ne yaptı

Machine Translated by Google

Babanın 'tamamen heyecanlı' olduğunu ve bu neden onun diken üstünde oturacağı anlamına geliyordu? Bu onun tehlikeli bir şekilde delineceği anlamına mı geliyordu? Annem dikiş dikmek için çok zaman harcadı ve bana bir iğnenin ne kadar tehlikeli olabileceğini göstermişti; iğnenin ucu çok rahatsız edici olabilir. Bu acıttı! Bu nedenle iğneler sadece dikiş için kullanılmalıdır. Peki bu nasıl bir saçmalıktı, elim o kadar çaresiz ve acılıydı ki diğer elimle tutmak zorunda kaldım diye yetişkinler bana tekrar veriyorlardı?

Bu neden babamın bütün geceyi iğnelerin ve iğnelerin üzerinde oturarak geçireceği anlamına geliyordu ki sonuçta bunların sadece dikiş için kullanılması gerekiyordu?
Yetişkinlerin çoğu zaman saçma sapan konuşmalarına ve anlamsız şeyler yapmalarına zaten oldukça alışmıştım ama bu çok fazlaydı ve daha fazlasını bilmekte ısrar ettim. Ancak Stefi Amca doktorla birlikte döndüğü için bu 'iğneler üzerinde oturmak' hakkında daha fazla soru sorma şansım olmadı.

Doktor uzun boylu, etkileyici, arkadaş canlısı bir adamdı ve sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi bana bakıyordu. Beni yukarı kaldırdı ve böylece beni annemin koruyucu yakınlığından çıkardı. Bu kalbimi korkunç bir korkuyla doldurdu; bu hareket yeni bir işkence dalgasına neden oldu ve ben de yeniden bağırmaya başladım. Doktor beni masaya koydu -küçük ayaklarımın göğsümün çok altında sallandığını gördüm- ve gülerek başını salladı ve şöyle dedi: 'Ah, bu küçük kız ağlarken ne kadar da çirkin!'

Şaşırmıştım. Ne? Ağladığımda çirkin olduğumu mu söylüyor? Bunu nasıl biliyor? Şu ana kadar insanın benim dışımda her şeyi görebildiğini sanıyordum .
Geriye kalan her şey ve herkes, yetişkinler, aşçı, Grete, kanarya kuşu, oyuncaklarım, hatta etrafımdaki her şey görünüyordu; ellerim, küçük karnım ve ayaklarım bile, ama ben görünmüyordum. Oradaydım ama henüz orada değildim, bir yerdeydim ama görünmezdim. Kendimi henüz hiç görmemiştim ve hayatım boyunca bu şeyi, bu 'ben'i görmenin nasıl mümkün olabileceğini hayal edemedim. Peki bu yetişkinin benim çaresizliğimi, acımı, ağlayışımı, bu 'ben'i görmesi nasıl mümkün olabilir? Tanrım! Beni, şaşkın ve dehşete düşmüş halimi görürse bu gerçekten 'çirkin' olmalı. Sırf merak ve şaşkınlıkla ağlamayı bıraktım ve merakla doktora baktım.

Sonra tüm yetişkinler yüksek sesle gülmeye başladı ve anne şöyle dedi: 'Bakın, bu küçük kız ne kadar kibirli! Çirkin görünmemek için acısını bile bastırıyor.'

Yine oradaydık. İşte yetişkinlerin o anlamsız sözlerinden bir tanesi daha. 'Boşuna' - nedir bu? Bunun ne olduğunu bile bilmezken nasıl kibirli olabilirdim ve görünür olduğumu bile bilmezken nasıl 'görünebilirdim'?

Şu ana kadar her zaman gören kişinin ben olduğumu düşünmüştüm . Etraftaki her şeyi gören bendim ama bir şekilde görünenin dışındaydım . Bütün bunlar kafamın içinde dönüp duruyordu ve ben sadece başka bir soru sormak istedim ki doktor gevşek küçük elimi tutup öyle sert bir şekilde çekti ki, tekrar çığlık atmak istedim - çok fena acıttı!

—Deli adam elimi çekip çıkaracak! Düşündüm ama sonra o

Machine Translated by Google

Öyle ya da böyle bana tutturulan küçük eli büktü çünkü 'beni' çok acıttı ve birdenbire yeniden doğru yerine geldi.

'İşte geldik' dedi doktor. 'Artık eklem biraz şişecek, bu yüzden bu gecelik onu bir yastığa yatıracağız ve çok geçmeden tüm meseleyi unutabiliriz.'

Sonra yetişkinler benim ne kadar kibirli olduğumdan bahsetmeye devam ettiler; doktor bileğimi yerine döndürürken sırf kibirden dolayı bağırmadığımı bile söylediler. Annem bundan özellikle etkilendi ve bu beni üzdü. Zaten çok sevdiğim garip güzel kadının beni anlamadığını görebiliyordum. Ve doktor beni görebilse de J kesinlikle annem için görünmezdi. Yine de bana harika bir sevgi yayıyordu ve kısa bir süre sonra, elim yastığın üzerinde yatağımda uzanırken, onun güzel, tatlı yüzünün ara sıra üzerime eğilmesi ve bana cesaret verici bir şekilde gülümsemesi beni mutlu etti. Tatlılık ve sıcaklık yayıyordu ve o yakınlarda olduğu sürece kendimi yalnız ya da terk edilmiş hissetmiyordum. Ona güvenebileceğimi biliyordum; bir dereceye kadar benim kontrolümdeydi ve ona güvenim tamdı.

Yavaş yavaş uykuya daldım. Gece geçti ve elim yeniden itaatkar bir araç haline geldi; daha sonra bana hayatta pek fazla neşe getirmeyecek, çok fazla neşe getirecek ve bilinçsiz durumumdan beni uyandırmaya yardım edecek sadık bir arkadaş oldu.

Ama doktor yanılmıştı! Bu konuyu hiçbir zaman unutmadım ve birliktelik yasası aracılığıyla o benim bu hayattaki ilk uyanışım ve ilk bilinçli olmamla kalıcı ve kopmaz bir şekilde bağlantılı kaldı. Artık bilincim, yani hafızam sürekli uyanıktı. Artık her şeyi, etrafımdaki ve içimdeki her şeyi büyük bir dikkatle ve kesintisiz bir konsantrasyonla gözlemledim. Artık uzun boylu, esmer ve güçlü yetişkinin koşulsuz efendi olduğu bir evde yaşadığımı biliyordum. Annem ona 'Robert' derdi, biz de ona 'baba' demek zorunda kaldık. Bütün ev onun etrafında dönüyordu; Annesi bedeni ve ruhu ona aitti. Onun gücü hepimize, daha sonra binlerce insana bir çadır gibi, koruyucu bir zarf gibi yayıldı. Babanın nüfuz alanına ait olan herkes yardımın, güvenliğin ve refahın tadını çıkardı.

Sabah saatlerinde babam evde olmadığı için annemle birlikte olabiliyordum. Bütün dairede, hatta mutfakta bile ona eşlik etmeme izin verildi ve çoğu zaman sessizce oturup büyük bir masa örtüsünü parlak renkli ipliklerle işlediğinde, benim de onun yanına oturmama ve kendi tarzıma göre çeşitli desenleri "işleyerek" kendimi eğlendirmeme izin verildi. aynı parlak renkli iplikleri kullanarak kendi hayal gücünüzü kullanın. Öğle vakti babam eve geldi ve öğle yemeğinden sonra Girit ve ben çocuk odasına gitmek zorunda kaldık, bu hiç hoşuma gitmedi. Grete de benim gibi evin çocuğuydu, ama -bana söylendiği gibi- benden üç yaş büyüktü. Bileğimi burktuğumda o dört buçuk, ben bir buçuk yaşındaydım.

Machine Translated by Google

Ertesi yaz tatilimizi büyük bir su kütlesinin kenarındaki bir köyde geçirdik. Büyük bir bahçe ve büyük bir çiftlikle çevrili küçük bir çiftlik evinde yaşıyorduk. Grete ve benim çıplak ayakla koşmamıza izin verildi ve ayrıca, bir ineğin, bir buzağının ve birkaç kırmızı gözlü tavşanın bulunduğu ahıra giden, çok kahverengi ve buruşuk yüzlü bir kadına eşlik etmemize de izin verildi. Bunların hepsi çok heyecan vericiydi. Bahçede ağaçlar kadar yüksek, daima güneş yönüne dönen devasa sarı çiçekler vardı. Ben de çok beğendim, babam ara sıra gelirdi, geldiğinde de 'Bugün pazar' derlerdi. Geri kalan zamanlarda annemle yalnızdık ve bütün günü onunla geçirebiliyordum.

Her gün göle inip yıkandık ve mutlulukla suya sıçradık.

Bir gün annem şöyle dedi: 'Yarın Pazar, ama bugün zaten büyük bir gün ve çok eğleneceğiz çünkü babam geliyor.' Bu beni kesinlikle çok mutlu eden bir olay olarak etkilemedi, çünkü babamla çok az ilgileniyordum ve o bizimleyken annemin zamanının her zaman onunla meşgul olduğundan emindim. Böyle zamanlarda Grete ve yaşlı çiftçinin yaşlı karısının yetişkin kızı Sophie ile yürüyüşe çıkmak zorunda kalıyordum.

Akşam babamızı beklerken birden komşularımızın anneme 'Trenin raydan çıktığını', babanın da bu yüzden gelmediğini söylediklerini duydum. Anne dehşete düştü. Sophie'yi aradı, beni kendisine emanet etti, benimle yakından ilgilenmesini ve beni bir an bile yalnız bırakmamasını istedi. Sonra aceleyle istasyona gitti.

Grete benden 'üç yaş büyük' olduğundan ve benden daha iyi yürüyebildiğinden Grete'nin ona eşlik etmesine izin verildi. Sophie'yle yalnız kaldım.

Hava zaten karanlıktı ve ilk defa günün bu saatinde kalkıp bahçeye çıkmama izin verildi. Her ne kadar her şeyi gün ışığında görmeye alışkın olsaydım ve etrafımdaki dünya artık çok belirsiz olduğundan biraz tedirgin olsam da çok heyecan vericiydi. Ağaçları ve çiçekleri görmekten ziyade onların yanında olduğumu hissettim. Ve kavak ağaçları öyle gizemli bir şekilde fısıldaşıyordu ki. Ama bahçe ve çiçekler hakkında daha fazla gözlem yapmaya vaktim yoktu çünkü aniden korkunç bir şey oldu: Sophie beni kaldırdı, kolunu bana doladı ve beni bahçenin çitine taşıdı, orada korkunç bir hayalet belirdi. karanlık. Bir erkeğe benziyordu ama başında korkunç bir tüy çalısı vardı, gözleri karanlıkta yanan kömürler gibi parlıyordu, ceketinde minik düğmeler vardı ve omzunun üstünde içgüdüsel olarak son derece tehlikeli olduğunu hissettiğim bir şey taşıyordu. . Daha sonra 'tüfek' adını duydum. Bu uğursuz davranışı çok tiksindirici buldum ve Sophie'nin beni olabildiğince çabuk alıp götüreceğini umuyordum. Ama Sophie'nin yine tamamen anlamsız bir şey yapması beni çok şaşırttı; tabii ki şekline sadık. Kaçmak yerine,

Machine Translated by Google

çitin çok yakınına gitti ve korkunç hayaletin, son derece derin bir sesle ona bir şeyler fısıldamasına izin verdi. Sonra adam -o anda onun bir erkek olduğunu anlamıştım- kollarını ona doladı ve onu sımsıkı tuttu. Sophie beni tek koluyla tuttuğu için o da beni sımsıkı tutuyordu ki bu hem hoşuma gitmedi hem de büyük hoşnutsuzluk yarattı. Ama hepsi bu değildi! Devasa bir bıyığı vardı ve iki 'dalı' keskin boynuzlar gibi yüzünden dışarı çıkmıştı. Daha sonra Sophie'yi kendine oldukça yaklaştırdı ve sanki onu ısırmak istiyormuş gibi davrandı. Bu sınır dışı edilme karşısında Sophie'nin sonunda kaçacağını bekliyordum. Ama hayır, boştaki koluyla korkunç hayaletin boynunu kucakladı ve onu ısırmak ya da yemek istediğinde yüzünü çevirmedi, ağzını kendi ağzına doğru tuttu ve ikisi de sanki her biriymiş gibi davrandı. kesinlikle diğerinin ağzını yemeye eğilimliydiler. Bunca zaman beni o kadar sıkıyorlardı ki neredeyse nefes alamıyordum. Bu korkunç hayaleti olabildiğince uzak tutmak için tüm gücümle savaştım, burnumu serbest tutmaya çabaladım. Onun varlığı tarif edilemeyecek kadar tatsızdı. Her türlü şeyin kokusunu alıyordu ve acı bir koku özellikle iğrençti. Ama ne o ne de Sophie bana en ufak bir ilgi göstermediler; başımı o kadar sıkı sıktılar ki, adamın kalp atışlarını duydum; ikisi de sanki birbirlerinin ağzına girmek istiyormuş gibi bütün dünya adına hareket ediyorlardı. Zarif! bu yetişkinler ve yaptıkları komik şeyler! Birbirlerine sarıldıklarında, mütevazı, sessiz küçük Sophie'ye ne olduğunu hayatım boyunca hayal edemedim. Mücadelelerime hiç aldırış etmeyen tuhaf bir insan gibiydi. Ve sonra, tıpkı ortaya çıktığı gibi aniden, korkunç hayalet bizi serbest bıraktı ve karanlığın içinde kayboldu. Bir süre sonra anne ve babanın rahatlatıcı seslerini duydum ve çok geçmeden karanlığın içinden mutlu yüzleri belirdi. Bütün komşular toplanıp babama trenin raydan çıkmasını sordular. Sophie hiçbir şey olmamış gibi davrandı, daha birkaç dakika önce ne kadar korkunç bir varlığın onu kollarına aldığını kimseye söyleme zahmetine bile girmedi. Sakin, masum yüzüyle orada öylece duruyordu. Bu da benim için bir başka büyük sürprizdi ama bunu düşünecek zamanım yoktu, çünkü babam bize şehirden bonbon getirmişti ve ben de Grete kadar bonbon alıp alamayacağımı öğrenmek için son derece hevesliydim.

Memnun kaldım; her birimize aynı şekerleri getirmişti. Artık eğlencemi bozma sırası anneme gelmişti; tam bütün bonbonları ağzıma sokmak istediğimde, onları alıp bana sadece bir tane verdi ve ertesi gün öğle yemeğinden sonra bir tane daha alabileceğime söz verdi. Aman!
Bir gün büyüdüğümde istediğim kadar bonbonu aynı anda yiyeceğim!

Ama bu sefer onlardan vazgeçip yatmak zorunda kaldım. Annem beni yatağıma yatırırken, dualarımızı okumadan hemen önce ona sordum (çünkü daha sonra konuşmama izin verilmedi): 'Anne, başında tüylerden bir çalı olan, omzunda tuhaf bir şey taşıyan şey nedir? , karanlıkta parlayan düğmeleri var ve çok kötü kokuyor - Anne, o nedir?'

Machine Translated by Google

Annem bana şaşkın bir bakış attı ve şöyle dedi: 'Hayatım, bu bir asker.'

'Anne' diye sordum tekrar, 'askerler insan yer mi?' olup olmadığını bilmek istedim Gerçekten Sophie'yi yemek istiyordu, yoksa başka ne isteyebilirdi ki?

'Hayır, hayır' diye cevapladı annem gülerek, 'onlar iyi insanlarla ilgileniyorlar; yapma Korkma, seni yemek istemiyor.'

Ona yemek istediğinin beni değil, Sophie olduğunu söylemek istedim ama annem beni öptü, üzerimi örttü ve 'Şimdi git uyu canım, babamın yanına gitmem gerekiyor' dedi.

Orada düşüncelerimle baş başa yattım ve uzun süre merak etmeye devam ettim. Askerin Sophie'den ne isteyebileceğini ve Sophie'nin neden ona bu kadar sıkı sarılmasına izin verip beni onun hoş olmayan varlığına mecbur bıraktığını anlayamıyordum. Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Anlayamadığım her şey gibi bu konu da beni üzdü. Ama sonunda uykuya daldım. Ertesi gün güneş pırıl pırıl parlıyordu ve bonbonumu aldıktan sonra hepimiz yıkanmak ve su sıçratmak için göle indik. Yolda askerle karşılaştık. Sonra gün ışığında babamla neşeyle konuşan, arkadaş canlısı bir yetişkin olduğunu gördüm. Ama neden beni hayatında daha önce hiç görmemiş gibi davrandığını anlayamadım. Dün olanları kesinlikle biliyor olmalıydı! Ama yine de devasa bıyıklarından korkuyordum ve soru sormaya cesaret edemiyordum... .

Aynı yazdan kalma, üzerimde derin bir etki bırakan bir deneyimden kaynaklanan, yıllar boyunca yanımda taşıdığım başka bir anı daha var. Bir öğleden sonra -babam bizimleydi ve çiftçiler güzel kıyafetleriyle evlerinin önünde oturuyorlardı, o yüzden günün pazar olduğunu biliyordum- köy çanlarının çaldığını duyduk. Ancak zil sesleri hiç de alışıldık türden değildi. Sanki çalmayı bırakamıyormuş gibi çaldılar. Çaldılar ve çaldılar.

Zil sesleri tüm köydeki Pazar huzur ve sükunetine son verdi.
Birkaç dakika içinde herkes evimizin önünden koşuyormuş gibi görünüyordu, hepsi aynı yöne gidiyordu. Bunun üzerine yaşlı kadının babasıyla oğlu da kaçtılar; herkes kova ve balta taşıyordu.
Annem ve birkaç kadın daha biz çocuklarla birlikte geride kaldı ve kadın aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu: 'Ah, Cennetteki Babam, bizi bırakma, Ah, Cennetteki Babam, bizi bırakma!' Annem de çok ciddiydi: 'Babamızın bize canlı dönmesi için hep birlikte dua etmeliyiz.'

Nereye ve neden gittiğini sordum. Annem köyde yangın çıktığını, babamın da yangınla mücadeleye yardım etmeye gittiğini söyledi. Dua ettik ama ‘köydeki yangının’ ne anlama geldiğini çok merak ediyordum. Bir kadın, 'alev dillerinin' bahçemizin kenarından görülebildiği bilgisini verdi. Gidip bakmak istedim ama annem izin vermedi. Ancak Grete'nin yakınlardaki bir bakkal dükkanının sahibinin oğluyla birlikte yangına bakmasına izin verildi; bunun son derece adaletsiz olduğunu düşündüm . Sırf sırf bu yüzden benim yapmama izin verilmeyen şeyleri yapmasına neden tekrar tekrar izin verilsin ki?

Machine Translated by Google

üç yaş büyük müydü? Eğer ateş tehlikeliyse, o 'üç yaş büyük' olsa bile benim için olduğu kadar onun için de tehlikelidir! Ah bu üç yıl! Onun bir şeyler yapmasına izin verildiği ve benim izin vermediğim ve onun otoritesini tanımayı ve ona tahammül etmeyi reddettiğim her seferinde, onun üç yaş büyük olduğunu daha kaç kez duymak zorunda kalacağım!

Akşam geç saatlerde evimizin önünden birkaç adam geldi, sonra gittikçe daha fazlası, hepsi de çabalarından bitkin düşmüş halde, babamın nasıl birçok evi kurtardığını, çocukları kurtarmak için yanan evlere dalarak ölüme nasıl defalarca meydan okuduğunu anlatıyorlardı. hayvanları ve diğer tüm adamların itaat ettiği yorulmak bilmez bir lider olduğunu anlattı. Sürekli olarak ilham veren fikirler ve sarsılmaz cesaretiyle, herkesin olağanüstü derecede iyi performans göstermesi ve yangının nihayet yerelleştirilmesi için diğerlerinin takip edeceği bir örnek oluşturdu. Anne gururla dinledi ve sonunda baba, çiftçinin buruşuk, yaşlı karısının oğluyla birlikte eve geldiğinde, anne kendini babasının kollarına attı. 'Ah, canım, sevgili Robert, ne kadar harikasın! Her bakımdan harika!'

Babam sessizce gülümsedi. Kurumla kaplanmıştı ve hızla geri çekildi.
yıkayın ve temizleyin.

Bana göre babamın bu kadar istisnai bir insan olması tamamen doğal bir şeydi. 'Baba' kavramı benim kafamda herkesin üstünde olan ve herkesin iradesine uymak zorunda olduğu 'Büyük Üstad' kavramıyla aynıydı. Onun sözü kanundur ve belli ki o mükemmeldir. Öyle olmasaydı 'Büyük Üstad' olmazdı! O günlerde babamla çok az ilgileniyordum. O sadece benim için sarsılmaz bir güvenlik duygusu anlamına geliyordu. Benim için sorun değildi, bu yüzden ona çok az ilgi gösterdim. Ancak bütün aile -babam, annem, Grete ve ben- yürüyüşe çıktığında ve o güçlü eliyle sokağın karşı tarafına geçmeme yardım etmek için benimkini tuttuğunda, elinin muazzam bir güç yaydığını ve tırnaklarının birbirine kenetlenmiş olduğunu fark ettim. her zaman taze kar kadar temiz. Yani benim için babamın kendisini bir an önce isten ve kirden arındırmak istediği açıktı.

Yaz geçti ve biz yine evdeydik. Bir keresinde annemin beni yürüyüşe hazırlarken beni kalın bir palto ve kürklü bir bereyle sardığını fark ettim. Dışarıdaki hava tenimi ısırıyormuş gibi hissettim. İnsanlar bana 'soğuk' olduğunu söyledi. Burnum ve ayaklarım bundan hoşlanmadı. Ama gökyüzünden beyaz pullar süzülüyor ve mağazalarda her yerde beyaz sakallı Noel Babalar vardı. Daha sonra annem kafama hasır şapka taktı ve hafif bir palto giymeme yardım etti. Tarlalar ve bahçeler çiçeklerle doluydu ve şehir parkında topumuz ve çemberimizle oynamamıza izin veriliyordu.

Annem zaman zaman parmağımı keserek hayatımı acılandırmasaydı, tamamen mutlu olabileceğim bir dönemdi bu hayatımda.

Machine Translated by Google

çiviler. Hatta tırnaklarımı keseceğim günün yaklaştığını hissettiğimde daha da korktum. Parmak tırnaklarımın altındaki deri o kadar hassastı ki, tırnaklarım kesildikten sonra herhangi bir şeye dokunmak, hatta havayla temas bile bana büyük acılar yaşatıyordu. Her düzeltmeden sonra, parmaklarımı iki yana açarak, hiçbir şeyin bana dokunmasına izin vermeden çığlık atarak odanın içinde koşuyordum. Hissettiğimin acı olduğunu söyleyemezdim. Hayır acı değildi ama dayanılmaz bir duyguydu. Annem bunu ilk kez fark ettiğinde sorunumun ne olduğunu bilmiyordu. Belki de fark etmeden beni kestiğini düşündü ve parmaklarımı incelemek istedi. Ama bana sadece dokunduğunda o kadar yüksek sesle bağırdım ki korktu ve aile doktorumuzu arayıp sorunumun ne olabileceğini sordu. Ona sinirlerimin alışılmadık derecede aşırı hassas olduğunu açıkladı. Anneme, tırnaklarımı her kestiğinde ellerimi ılık suyla yıkamasını ve bir süre suyun içinde oynamama izin vermesini tavsiye etti. Bunun biraz faydası oldu ama cildimin bu dayanılmaz duyguyu yaşamadan tırnaklarımı kesebilecek kadar güçlenmesi için yıllar geçmesi gerekti.

Sevgili, sevgili annem! Benim bu aşırı hassasiyetimin yol açtığı tüm zorlukları ne kadar sevgi dolu bir anlayış ve şefkatle aşmaya çalıştınız. Hassas sinirlerimi şefkatli sevginle çevrelemeseydin, erken çocukluğumda ölürdüm. Sadece sizin yardımınız sayesinde yavaş yavaş ve kararlı bir şekilde direnç geliştirerek sağlıklı bir şekilde büyüyebildim.

Sizin ve sevgi dolu, cömert babamızın biz çocuklar için kurduğunuz sıcacık, yumuşak yuva benim faydalı bir insan olmamı sağladı. Bilinçli olarak geliştirilen güçler aracılığıyla duyarlılığımı dengede tutmayı öğrenmeme yardımcı oldun. O zamanlar çocuktum ve hassasiyetim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ben sadece her şeyi gözlemledim ve her şeyi bilmek istedim; sağlığım konusunda ise sadece sizin tavsiyelerinize uydum. Sana güvenim tamdı!

2

ASLAN VE IŞIK

Böylece birkaç kış ve birkaç yaz geçti. Bir keresinde dört yaşında olduğumu duymuştum. Grete zaten okula gidiyordu ve ben çoğu zaman onun kitaptan okuduklarını büyük bir dikkatle dinlerdim. Onun da bir çocuk gazetesi vardı ve bana oradan da hikayeler okurdu. Evde olmadığı zamanlarda, bir süre önce bizimle yaşamaya gelen babamın annesi büyükannemi rahatsız ediyordum ve bana bir şeyler okuması için onunla dalga geçip duruyordum, çünkü her zaman ne olduğunu merak ederdim. hikayenin devamında gerçekleşecek. İnsanların başına gelenleri dinlemekten hiç bıkmadım. Hayata dair merakla doluydum. Olabilecek her şeyi düşünmek gerçekten muhteşemdi! Peri masallarından daha çok sevdiğim hiçbir şey yoktu!

Annemin kız kardeşi Adi Teyzem bizi sık sık ziyaret ederdi ve her zaman oradaydı.

Machine Translated by Google

dileğimi yerine getirmeye hazırım. Güzel bir yüzü vardı. Bir kedi kadar sevgi dolu ve güzeldi. Sıcak kahverengi gözleri sevinçle parlıyordu ve yalnızca kalplerinde sevgi taşıyan insanların sahip olduğu gibi kendine özgü bir kokusu vardı. Bu harika 'aşk kokusunu' solumaktan keyif alıyordum ama onunla çok az insanda karşılaştım. Adi Teyze geldiğinde sevinçle ona doğru koştuk, paltosunu çıkarmasına yardım ettik ve ilk sözümüz her zaman 'Adi Teyze, bize bir hikaye anlat!' oldu.

Ve bize en harika hikayeleri anlattı. Yorulmadan. Birbiri ardına hikâyeler anlatmaya devam edebilirdi, şimdiye kadar duyduğum en ilginç peri masallarını.
Hastalandığımda Adi Teyzem geldi ve hastalığımı tamamen unutana kadar bana hikayeler anlattı. Onun durmasına izin vermezdik. Ne zaman canı isterse hemen ona 'Adi Teyze, sonra ne oldu... sonra ne oldu?' diye sormaya başladık. Hikaye anlatmaya devam edene kadar onu rahatsız etmeye ve rahatsız etmeye devam ettik. Eve, annesinin yanına, çok güzel piyano çalan diğer büyükannemin yanına gitme zamanı geldiğinde Grete'yle yalnız kaldım ve onun masal kitabını nasıl okuduğunu izledim. Çocuk gazetesindeki ve resimli kitaplarındaki peri masalları elbette Adi Teyze'nin bize anlattığı hikayeler kadar güzel değildi. Ama yine de bunlar masaldı ve ben onları bilmek istiyordum. Grete'nin okumayı öğrendiği kitaplara uzun süre dikkatle bakmaya başladım. İçlerindeki farklı harflere baktım ve okumak istedim. Ama ne demek istediklerini bilmiyordum.

Bir gece, daha önce birçok gece gördüğüm rüyanın aynısını o kadar sık gördüm ki artık bütün aile bunu biliyordu: Koşuyordum, tüm gücümle koşuyordum, beni yakalamaya hazır bir aslan beni kovalıyordu ve beni yiyin. Küçük bir eve giden yolda nefes nefese, umutsuzca koşuyordum. Açık kapı eşiğinde anneme benzemeyen bir kadın vardı ama bu rüyada o benim annemdi, kollarını uzatmış beni bekliyordu. Eğer ona ulaşırsam aslanın üzerimdeki hakimiyetinin sona ereceğini ve kurtulacağımı biliyordum. Şimdi o kadar yakındaydı ki sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum... tüylü yelesi neredeyse bana dokunuyordu... yakında beni yakalayacak...

Son enerjimle koşuyorum, sonra aniden bir darbe hissediyorum ve kalan tüm gücümle 'Anne!' diye bağırıyorum. ... Sonra ona ulaşıyorum ve bitkin bir halde kollarına düşüyorum. Kurtuldum, aslan ortadan kayboldu ve rüyanın dehşetiyle titreyerek korkunç kalp çarpıntılarıyla uyandım. Bir an bile tereddüt etmeden ayağa fırlıyorum, battaniyeyi omuzlarıma atıyorum ve çıplak ayakla, küçük gecelikimle ailemin yatak odasına koşuyorum ve annemin yanına, onun battaniyesinin altına girip yatağa giriyorum. Ah, ılık suyun hoş bir dalgası gibi üzerimi kaplayan bu harika, kutsanmış huzur ve güvenlik duygusu. Annem beni kucaklıyor ve soruyor: 'Yine rüya... yine aslan mı?'

'Evet' diye cevap veriyorum ve onun mübarek huzurunda kalbimin atışı duruyor. İçinde birkaç dakika derin uyuyorum.

Machine Translated by Google

Ertesi sabah annemin yatağında uyanıyorum. O gitti ama geceliği orada yanımda. Annemin o kıymetli kokusunu içime çekmek için küçük burnumu hızla içine gömüyorum. Babam yakınlarda yatağında yatıyor ve gazete okuyor. Bu, bugünün Pazar olması gerektiği anlamına geliyor, diye sessizce kendi kendime anladım. Anne içeri girer ve babayla konuşmaya başlar. Babam, şans eseri, kağıdını yanıma bırakıyor. Onu alıyorum ve beyaz kağıt üzerindeki birçok gizemli siyah harfe araştırıcı bir şekilde bakmaya başlıyorum. Ne demek istiyorlar?

'Baba,' diye soruyorum, 'lütfen bana bu harflerin ne anlama geldiğini söyle.'

'Bakın' diye yanıtlıyor baba, 'bu bir L, bu bir I, bu bir T ve sonra başka bir T, bu bir L ve bu son harf de bir E.'

'Peki ya buradaki?'

'Bu,' diyor baba, 'bir A, bu bir D ve bu da bir S.' Bütün bu harflere bakarken birdenbire gözlerimin önünde bir perde aralanır gibi bir şey açılıyor ve aynı şekilde birdenbire bir ışık parıltısı zihnimi dolduruyor, bir ışık... bir ışık!!! Gizemli harfler anlamlarını açığa çıkarıyor ve kendimi heyecanla, keyifle okurken buluyorum.

'Baba! -Baba! "Küçük Reklamlar" yazıyor, değil mi?'

Annem büyük bir şaşkınlıkla hareketsiz duruyor, sonra yanıma geliyor, beni kollarına alıyor ve neşeli bir heyecanla öpüyor. 'Neden okuyabiliyorsun!'

Babam beni bir yetişkin gibi tebrik ediyor, biraz utanıyorum. Sonra Grete içeri giriyor, hem mutlu hem de heyecanlı çünkü okuyabiliyorum. Çok geçmeden evdeki herkes haberi öğrenir ve Adi öğle vakti geldiğinde kapıyı açar açmaz haberi duyar.

Okuyabilirim! Beyaz kağıt üzerindeki siyah harfler artık benim için bir sır değil. Onları anlayabiliyorum, okuyabiliyorum!

Ve böylece hayatımda yeni bir dönem başladı. Eline geçen her şeyi okudum, öğrenmek , öğrenmek, öğrenmek istedim! Okunabilecek her şeyi okudum: masal kitapları, çocuk gazeteleri, okul kitapları, takvimler, babamın masasındaki gazeteler, her şey... hatta bir adamın hizmetçimize verdiği bir dergi bile. İçinde 'öpüşme', 'aşk', 'gizli randevu' gibi şeyler ve son olarak da 'öldürme', 'cinayet' ve 'cesetler' hakkında şeyler okudum. Sonra annemden bu tuhaf ve biraz da korkutucu sözlerin bazılarını açıklamasını istediğimde, 'Tanrı aşkına, bunu nereden buldun?' diye bağırarak dergiyi elimden kaptı. Sonra mutfağa gitti ve hizmetçiye bana bir daha asla böyle bir dergi vermemesini söyledi. Ne yazık! Geceleyin yatağında onu dört nala koşan atıyla götüren siyahlı bir adam tarafından kaçırılan güzel kontes'e ne olduğunu bugün bile bilmiyorum...

Böylece hayatın acı gerçeklerinden biriyle yüzleşmek zorunda kaldım. Ne zaman kesinlikle

Machine Translated by Google

Bir şeye hayran kaldım, annem bundan hoşlanmadı. Yavaş yavaş, gerçekten ilginç şeyleri yetişkinlerle tartışmamanın daha iyi olduğu sonucuna vardım; çünkü bu tür tartışmalar her zaman yanlış sonuçlanıyordu. Bulduğum tek istisna evdeki erkek hizmetçilerdi. Onlarla baş başa kaldığım çok nadir anlarda onlara sorular sordum. Bir şekilde onların benim kontrolümde olduğunu hissettim. Ve bana bilgi verdiklerinde, daha sonra annemle bu konu hakkında konuşmaya cesaret edemiyorlardı çünkü bu konuda ilk azarlanacak olanlar kendileri olacaktı.

3

EBEVEYNLERİM 'BENİM' EBEVEYN DEĞİLDİR

Bir gün öğle yemeğinde babam 'yöneticisinden' bahsettiğinde yaklaşık beş yaşındaydım . Yetişkinlerin konuştuğu her şey her zaman ilgimi çekmişti ve hemen şunu sordum: 'Baba, bu yönetici kim?'

'Müdür ofisteki en üst düzey adamdır' diye yanıtladı. 'Diğerlerinin de onun dediğini yapması gerekiyor. O, tüm ofisten sorumludur.'

'Ama baba, ona itaat etmek zorunda değilsin, değil mi? O senden daha üstün değil, değil mi?'

'Evet öyle' diye yanıtladı babası. 'Henüz yönetici değilim ve bu yüzden bunu yapmak zorundayım' ne diyor.' Ve babam bana yönetmenin ya da patronun ne olduğunu anlattı.

HAYIR! Kulaklarıma inanmayı reddettim. Babamdan daha üstün bir yönetici mi? Bu nasıl mümkün oldu? O zamana kadar 'Baba' kelimesinin her şeyden önce 'Büyük Üstat' anlamına gelmesini kesinlikle doğal karşılamıştım. Bütün ülkedeki herkese komuta ediyordu ve imparatorluğun bütün hazinelerinden sorumluydu; onun sözü kanundu; kimse ona karşı konuşmaya cesaret edemezdi; Babamın ara sıra tavsiye istediği tek kişi 'o'ydu ; ya da arada bir 'O'yla ülke işlerini tartışırdı. Ama bu tamamen farklı bir şeydi! 'O' bizim insan dediğimiz türden biri değildi . Eğer baba tüm insanlardan üstünse, nasıl ondan üstün bir yöneticiye sahip olabilir?

Şimdi belki de ilk kez babama büyük bir dikkatle baktım. Ve ona iyice bakıp onu incelerken, bir anda çok sevdiğim bu kişinin 'babam' olmadığını anladım.

Bu çevrede bilince uyandığımdan beri burada olduğuma, bu güzel, tuhaf sarışın kadının annem, bu uzun boylu, esmer, güçlü adamın da babam olduğuna alıştım. Evet, işte o baba ama o benim babam değil! Benim evimde o benim babam değil; sadece şu an bulunduğum yer burası! Aslında o da tuhaf olduğu kadar tuhaftır.

Machine Translated by Google

güzel kadın —anne; ancak yavaş yavaş onlara alıştım. Onlar hoş insanlar, beni seviyorlar, ben onlar için önemliyim ve bu zamana kadar onları kesinlikle sevmeye başladım. Ama onlar benim annem ve babam değiller. Sırf alışkanlıktan dolayı onlara 'anne' ve 'baba' demeye geldim!

O zamana kadar durumu hiçbir zaman tam anlamıyla değerlendirmemiştim. Bu insanlarla mutlu olduğum için her şeyi olduğu gibi kabul ettim. Bana güven verdiler, varlığımdan keyif aldılar ve yaptığım her şey onlara çok dikkat çekici, çekici ve keyifli geldi. Bu koşullar altında neden onların çevresinde keyif almayayım ki? Benden 'üç yaş büyük' olduğu için benden üstün olduğunu bir anlığına unutan Grete ile bile bazen oldukça iyi oynayabiliyordum. Evet, bu şekilde her şey yolundaydı. Stefi Amca sık sık gelirdi, piyanomuzda güzel müzikler çalardı ve bana her türlü çekici şeyi gösterirdi. Benim için sabun köpüğü üfledi ve çakısıyla fındık kabuğundan küçük bir çıngırak çıkardı. Başka bir seferinde bana kuru erik ve kürdanlardan küçük bir domuz yapmıştı ve bir keresinde bana güzel renklerle dolu bir teneke kutu ve bir fırça getirmişti. Sadece bana ait olan bir deftere rengarenk güzel çiçekler çizmeme izin verildi . Bu sefer bunu Grete'yle paylaşmak zorunda bile kalmadım! Adi Teyze pek çok şakası ve peri hikâyesiyle büyüleyiciydi. Büyükannem de, yani annemin annesi, öyle nazik, öyle iyi bir insandı ki, bana hep öyle sevgi dolu bir ifadeyle gülerdi ki. Onu çok sevdim. Piyanonun başına oturduğunda benim için tatildi. Beni ilahi müzikle büyüledi ve dinlerken kesinlikle büyülendim. Bu noktada sevgili, şefkatli Annemle tamamen aynı fikirdeydim: o da benim gibi müziği her şeyden çok seviyordu.

Diğer büyükannem çok ilginç bir kadındı. Bana sık sık yabancı ülkelere yaptığı birçok seyahatten bahsederdi ve birçok kez beni de yanında Ulusal Müze'ye götürürdü. Orada muhteşem şeyler gördüm. Büyükannemin bana söylediğine göre, dünyanın uzak bir köşesinde kubbeli bir yerde yaşayan olağanüstü derecede güzel, rengarenk, dev kelebekler - ne tuhaf ki onları iyi tanıyordum - sonra da bir dizi devasa peluş hayvan. İlk başta çok korktum ama büyükannem beni sakinleştirdi.

Ayrıca tüm ailemin yaptığım her şeye büyük bir şaşkınlık ve mutluluk göstermesi, akrabalarımızın 'yeteneklerim' hakkında konuşması da çok hoşuma gitti. Dört yaşımdayken annem bana bükülmüş bir iğneyle nasıl 'tığ işi' yapılacağını gösterdi. Sonra ne yapacağımı bilmediğim için her zaman küçük koltuğunda tek başına oturan bebeğime küçük bir elbise ördüm. O cansızdı ve ben yalnızca canlı olandan etkileniyordum. İşim bittiğinde küçük elbise ailede öyle bir sansasyon yarattı ki gerçekten hayrete düştüm. Eğer annem bu kadar güzel danteller örebiliyorsa, benim tığ işi yapabilmek neden bu kadar dikkat çekici? Defterime çizdiğim rengarenk çiçeklerim ailede o kadar büyük bir heyecan yarattı ki babam bana küçük bir kumbara verdi ve bundan sonra ne zaman güzel bir çiçek çizsem bankama bir gümüş para attı. Oh, bunların hepsi çok hoştu, çok çok

Machine Translated by Google

güzel ...

Ama şimdi şu korkunç sürprizle karşılaştık!—O babanın üstünde bir menajeri vardı!

İşte o anda bu ortamda bulunduğumu , buraya 'ev' dediğimi ama yine de burada evimde olmadığımı açıkça anladım . Burada evimde değildim ! Bu benim sarsılmaz ve sarsılmaz inancımdı.

Eğer o dönemde şu andaki psikoloji bilgim ve deneyimim olsaydı, bir çocuk olarak nasıl böyle bir fikre kapılabildiğimi hemen analiz ederdim. Ama hâlâ bir çocuktum, her şeyi bir çocuğun doğrudan deneyimiyle yaşıyordum ve evimden zorla sürüklendiğime tamamen ikna olmuştum. Doğal olarak nereden geldiğimi bilmiyordum çünkü bu arada her şeyi unutmuştum. Bunu bana kim açıklayabilir? Sadece bana çocuğum diyen iki kişi! Ancak soru soracak olsam, bana bir kez daha anlayamayacağım karakteristik 'yetişkin cevaplarından' birini vereceklerini biliyordum. Ve bir kez daha hikayenin sonu 'büyüyene kadar bekle' olurdu. Ah, bundan ne kadar da nefret ediyordum! Büyüyene kadar beklesem mi? Neden bu kadar zamanı karanlıkta, cehalet içinde geçirmek zorunda kaldım? Her şeyi şimdi bilmek istiyordum, 'bir gün' değil!

Bu yüzden akşama ve yatma vaktine kadar bu soru üzerinde düşündüm.
Sonra annem gelip yatağımın kenarına oturdu ve bana 'Neden bu kadar sessizsin? Neden yine bebeğinle oynamadın? Peki neden bütün gün dairemizde dolaşıp bir şeyler hayal ettin?

Söyle bana, senin sorunun ne? Bana her şeyi anlatabilirsin ve bana istediğin her şeyi sorabilirsin.'

Ah, şimdi onu tüm kalbimle ve tüm özgüvenimle seviyordum. Narin, tatlı ve güzeldi. Birisi beni eleştirdiğinde benim için ayağa kalktığını sık sık fark ettim; Her zaman ona koşabilirdim; Onunla her zaman güvenli bir sığınak buldum. Artık o kadar güvenle birlikteydik ki, onunla her şeyi tartışabileceğime inanıyordum. Kollarımı boynuna doladım ve sordum: 'Anne, sen ve babam beni nereden buldunuz? Ben nereden geldim?'

İlk başta gözlerinde küçük bir şaşkınlık gördüm; Hatta biraz şaşırmıştı ama sonra sevgiyle gülümsedi ve şöyle dedi: 'Bütün küçük çocukların etrafta yüzdüğü büyük bir göl var; iki kişi birbirini sevdiğinde ve küçük bir çocuk için Tanrı'ya dua ettiğinde, Tanrı, hizmetkarı olan büyük leyleğin göle uçmasına ve Tanrı'nın bu iki kişi için seçtiği küçük çocuğu avlamasına, küçük çocuğu yanına almasına izin verir. geri dönün ve onlara uçun. Daha sonra küçük çocuğu uzun gagasıyla alıp kadının yanına bırakır. Böylece küçük çocuk "dünyevi ebeveynlerini" alır ve dünyevi bir çocuk olur.'

İlk başta büyük bir ilgiyle dinledim ama sonra Adi Teyze'nin masallarındaki gibi bir şeyler 'anlattığını' açıkça anladım. HAYIR! bu değil

Machine Translated by Google

gerçek! Kendisi ve babamın beni nasıl ve nerede bulduğuna dair gerçeği bana söylemek istemiyor . Hayal kırıklığına uğradım ve gözlerine sorgulayıcı bir şekilde baktım.
Sonra bana iyi bir kız olmam gerektiğini ve dualarımı onun ardından okumam gerektiğini söyledi. Bir süre sonra iyi geceler dileyip gitti. Tamamen yalnızdım.

Şu andan itibaren babamın ve annemin gerçek ebeveynlerim olmadığı ve bu ülkenin benim gerçek evim olmadığı benim için giderek daha net hale geldi. Annemin beni tanımadığını biliyordum; Beni görmediğini biliyordum . Ben onun için bir yabancıydım ve etrafımdaki tüm bu insanlar bana tamamen yabancı geliyordu. Sadece birbirimizi anlamadık. Annemle benim için son derece açık olan şeyler hakkında konuştuğumda, çoğu zaman o kadar şaşırıyor ve hayrete düşüyordu ki, babama koşup söylediğim tuhaf şeyleri ona anlatıyordu. Babam da şaşırmıştı. Bunların ikisi için de yeni, tamamen tuhaf olduğunu gördüm. Daha sonra tüm akrabalarıma bu sözlerimi ve gözlemlerimi anlattılar ve sonra hepsi bana güldüler. 'Ne tuhaf bir çocuk!' Tekrar tekrar duydum. Ama ben kendi adıma kendimi zerre kadar tuhaf bulmadım; tam tersine etrafımdaki insanlar bana tuhaf geliyordu, onları sevmeme rağmen kendimi onların arasında tamamen yabancı hissediyordum. Her şey çok az, kısıtlı ve renksiz görünüyordu. Bilinçaltımın derinliklerinde, beni yalnızca 'O'nun mükemmel bir şekilde anlayabileceğine ve çok daha büyük odalarda, çok daha özgür ve en azından bana benzeyen insanların arasında yaşamaktan mutlu olacağıma dair çok güçlü bir inanç hissettim.

Bu yabancı ve yalnız olduğum hissi hayatım boyunca beni hiç terk etmedi; tam tersine giderek daha net hale geldi. Bir tür temas bulmaya çalıştım ama boşuna. Annem çocukların birbirlerine olan sevgisinden çok güzel bahsetti. 'Her şeyi konuşabileceğiniz ve güven duyabileceğiniz bir kız kardeşinizin olması çok güzel' dedi. Grete'yle böyle bir ilişki kurmaya karar verdim ama o benim sırlarımı saklamadı. Ona çok gizli bir şey söylediğimde benden 'üç yaş büyük' olduğu için bana tepeden baktı, hemen annesinin yanına koştu ve ona tüm küçük sırlarımı anlattı. Dolayısıyla kız kardeşime yönelik tüm çabalarım tamamen tek taraflıydı. Sonunda onunla güven ilişkisi kurmaya çalışmaktan vazgeçtim ve iki ayrı dünyadan bir araya gelmiş iki varlık gibi yan yana ama bir o kadar da ayrı yaşadık. Herkes bana yabancıydı... tuhaftı... herkes.

Zaman yedi lig ayakkabısıyla geçti ve çok geçmeden altı yaşına girdim. Sonra güzel bir gün annem beni okula götürdü. Kısa sürede kendimi birçok çocuğun arasında buldum ve yalnız ve yabancı olduğum duygusu içimde daha da güçlendi. Ailemde herkes beni severdi, ben de onları severdim. Aşk her şeyden önce hüküm sürdü ve geri kalan her şey sonradan geldi. Bu yüzden bu ortamda bile kendimi evimde hissettim. Yavaş yavaş bu insanlara alışmaya başladım. Ama okul çocukları bana tamamen yabancıydı. Birbirlerini çok iyi anlıyorlardı ama onların ortasında ben doğanın küçük bir ucubesi gibiydim.

Machine Translated by Google

Onlar sürekli bana hayret ediyorlardı, ben de onlara. Bana güldüler ve bu beni derinden yaraladı. Her zaman sahip oldukları her şey hakkında konuşuyorlardı ve birbirlerine her türlü şeyi (kalem, kurşun kalem veya silgi) gösteriyorlardı ve hepsi diğerlerinin sahip olmadığını gösterecek bir şeye sahip olmak istiyordu. Bana göre her şey son derece sıkıcı ve saçma görünüyordu. Kitaplara, masallara, müziğe ve müzelere hayrandım. Bunları anlattığımda diğer çocukların gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana çok tuhaf sorular sordular.

Onlar bebeklerle, toplarla, çemberlerle oynuyorlardı, ben de güneş ışığında en güzel renkleri veren prizmayla ve annemin diğer kardeşi Toni Amca'nın bana verdiği mıknatısla oynuyordum. Bu çok gizemliydi! Mıknatıs annemin tüm iğnelerini çekti; sonra makası mıknatıslandı ve annem, makasına atlamasınlar diye tüm iğnelerini tutmak zorunda kaldı... evet, mıknatısın içinde saklı olan gücü bilmek istiyordum. Sonunda mıknatısın da annemin biz çocukları sevdiği gibi iğneleri ve iğneleri sevmesi gerektiğine karar verdim. Sonuçta tıpkı iğnelerin mıknatısa yaptığı gibi kollarımı boynuna dolamak için atladım. Bunların hepsini o kadar ilginç buldum ki! Ama diğer çocuklar bana güldüler. Yalnızdım... yalnızdım.

O kış piyano dersleri almaya başladım. Ne zaman farklı müzik parçalarını çalsam, müziğin içinde şu ya da bu şekilde Toni Amca'nın kartondan yaptığı şekil ve şekillerin aynısı olduğu hissine kapılıyordum. Onlara 'geometrik şekiller' adını verdi. Minik küçük küplerden sıçrayan tek parçayı çaldım. Sonra her tarafında küçük noktalar varmış gibi görünen bir tane daha vardı ve küçük toplar tüm bu noktalara tırmanıyordu. Ne zaman annemle şehir parkında yürüyüşe çıksam, çeşmeye hayran kalırdım çünkü ana jetinde perileri ve cüceleri görürdüm. dans etti, döndü ve atladı. Ve çeşmedeki suyun dansının da müzik olduğunu gördüm. Ben bu müziği kulaklarımla duymadım, hayır gördüm. Bunun müzik olduğunu biliyordum . Benim için her şey çok açıktı! Ama okuldaki diğer çocuklar bunu ne zaman konuşsam bana gülüyorlardı ve 'aptal' olduğumu söylüyorlardı. Nedenini bilmiyordum. Ancak müzik okulumuzda diğer çocukların müzik çaldığını ilk duyduğumda çok şaşırdım. Ne? Müzikteki geometrik figürlere nasıl zarar verdiklerini duyamıyorlar mıydı? Öğretmen ritimle oynamadıklarını söyledi. Sanki kalpleri ritimle atmıyordu. Peki yanlış oynadıklarında duyamıyorlar mıydı? Ah, yanlış notalara basmaları çok kötüydü -kulaklarımı o kadar acıtıyordu ki çığlık atmak istedim- ve onlar bunu fark etmediler bile! Bu çocuklara merakla baktım ve kendi kendime 'Bunların kulakları yok mu?

Bu nasıl mümkün olabilir? Diğer çocuklar benim gibi değil mi?' Her çocuğun, hatta her insanın benim gibi görüp duyabildiğini sanıyordum. Ama yavaş yavaş çoğu çocuğun ve çoğu insanın benimkinden çok farklı gözleri ve kulakları olduğunu ve bu nedenle beni doğanın bir ucubesi gibi gördüklerini öğrenecektim .

Machine Translated by Google

Ve böylece yalnızdım; gittikçe daha yalnızdım.

4

GÜN DOĞUMU FARKLIDIR

İlkbaharda çok solgundum ve yemek saatleri benim için sürekli bir ızdıraptı. En iyi yiyeceklere bile iştahım yoktu ama annem beni yemeye ikna etmek istiyordu. Ama ne zaman yapamadım? Çorbayla ilgili tek ilgim, yüzeyindeki yağ damlacıklarıyla oynamak, onları kaşığımla karıştırmak ve küçükleri büyük bir çorbada birleştirmeye çalışmaktı. İlk önce iki küçük olanı birleştirdim ve sonra çorbanın üzerinde sadece büyük bir yağ damlası kalana kadar bir başkasını ve diğerini karıştırdım. Ailem çabalarımı takdir etmedi ve babam birkaç kez beni itaatsizlik ettiğim, çorbamı, ıspanağımı ve şalgamımı yemeyi reddettiğim ve sadece yemeğimle oynamak istediğim için beni masadan uzaklaştırdı. Babam, cezasının beni hiçbir şekilde etkilemediğini ve beni odama alır almaz çok sevdiğim kitaplarla meşgul olduğumu görünce, doktorumuzun tavsiyesi üzerine tüm ailemizi okula götürmeye karar verdi. yaz için deniz kenarı. Bahar sınavlarımız biter bitmez yolculuğumuza başladık.

Gece boyunca yolculuk yaptık; Annem bizi battaniyelerle örttü ve sıcak ve rahat olmamızı sağladı. Uyuyakaldım ama tuhaf ortam beni güneş doğmadan çok önce uyandırdı. Babam ve Grete hâlâ uyuyorlardı ama annem uyanıktı ve ben de ondan pencerenin yanına oturmama izin vermesini istedim. Gün doğumunun güzelliğini o kadar çok duymuştum ki, bu fırsatı kendim görmek için kullanmak istedim.

Pencerenin kenarına oturdum, başımı perdenin arkasına uzattım ve dışarı baktım. Gökyüzü hala oldukça karanlıktı ve yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu, yavaş yavaş donuk griye dönüyordu. Yavaş yavaş gökyüzü oldukça aydınlanmaya başladı ve trenimizin her türlü değişen manzaranın içinden nasıl kükreyerek geçtiğini gördüm - evler, ağaçlar ve içlerinde insanlar, atlar ve inekler bulunan tarlalar... ve güneş henüz doğmamıştı! Henüz güneş doğmamışken hava nasıl aydınlık olabilir? Bu benim için büyük bir sürprizdi ama yine de doğruydu! Sonra, gökyüzü neredeyse gündüz kadar parlak olduğunda, ufukta güneş belirdi... sonunda doğdu ve onunla birlikte gökyüzü, şimdiye kadar beklediğim gibi güzel bir mor kırmızıya dönüştü. boşuna. Ancak bu renk beklediğimden çok daha soluktu, sanki seyreltilmiş gibi, çok farklıydı. Ne bir hayal kırıklığı! Gündoğumu böyle değil!

Bu arada bizim kompartımandaki diğerleri uyanmıştı ve babam sordu: 'Gün doğumunu nasıl buldun? Artık hayatınızda ilk kez görme şansınız oldu. Çok güzel değil mi?' Bana gülümsedi.

'Hayır baba' diye cevap verdim hayal kırıklığı ve öfkeyle. 'Hiç güzel değildi! Gündoğumu böyle olmamalı! Sıkıcıydı, çok uzun sürdü ve

Machine Translated by Google

her şey berbattı çünkü gökyüzü çok erken aydınlandı... ışık ama yine de çok renksiz ve çirkin... güneş nihayet doğmadan önce. HAYIR! Hiç hoş değildi! Gündoğumu gerçekten çok farklı! Oldukça farklı!' Ben de kızgın ve tatminsiz bir şekilde başka bir yöne baktım.

Babam her zaman olduğu gibi beni sabırla ve dikkatle dinledi.
Güzel, parlak siyah gözlerinde ilgisini ve benimle dalga geçtiğini ama yine de sevgi ve anlayışla dolu olduğunu belirten her zamanki neşeli ifadesini gördüm. 'Söylemiyorsun! Gündoğumunun farklı olması mı gerekiyor? Güneşin doğuşundan memnun değil misin? Yani sen, küçük sonradan görme, doğanın yaptıklarından memnun olmadığını ve güneşin nasıl doğması gerektiğini dikte etmek istediğini mi söylemek istiyorsun? Hayatın boyunca güneşin doğuşunu görme fırsatı bulamamışken, güneşin nasıl doğması gerektiğini nasıl bildiğini sanıyorsun? Sadece bunu bana söyle!' Beni süzdü ve cevabımı bekledi. Sonra kendinden emin bir şekilde ona baktım ve şöyle dedim: 'Nasıl bildiğimi bilmiyorum ve daha önce nerede gün doğumu gördüğümü bilmiyorum ama bunun böyle olmaması gerektiğini biliyorum! Güneş karanlık gökyüzünden doğmalı ve her şey bir anda aydınlanıp aydınlanmalı... o kadar donuk, sıkıcı bir gri değil... ama tamamen kırmızı ve kırmızımsı-mor olmalı, böylece tüm gökyüzü ve üzerindeki her şey toprak kırmızıya boğuldu. Çok çok daha güzel, daha şaşırtıcı ve daha moral verici olması gerekiyordu. Biliyorum ...

Ben hatırlıyorum?

'Hmm' dedi baba, 'hatırlıyor musun?' Küçümseyerek gülümsedi. 'Hayal gücünüz fazla mesai yapıyor!' Sonra annesinin ona uzattığı kahveden bir yudum aldı ve tekrar bana döndü: 'Gün doğumundan memnun kalmadığınız için gerçekten çok üzgünüm. Bugün hava gayet açık ve bundan daha güzel ve daha renkli olamazdı. Ama elimde değil, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.'

Cevap vermedim. Sadece hayal kırıklığı yaratan gün doğumuna değil, özellikle de babamın -tam olarak bildiğim ve hatırladığım halde, evet, açıkça hatırladığıma göre- 'hayal gücümün fazla mesai yaptığını' söylemesine kızmıştım.
Hayal etmek bambaşka bir şey, kafamda bir şeyi düşündüğümde o da hayal gücü oluyor. Ama gün doğumu, gerçek gün doğumu, olması gerektiği gibi... Bunu düşünmemiştim! Bu bende yaşayan, hafızamın derinliklerine kazınmış, dünden ve o zaman yaşananlardan çok daha derin bir şeydi. Gerçekten kızmıştım! Kesin olarak bildiğim bir şeyi kanıtlayamayacağımı hissettiğimde her zaman öfkeliydim. Meydan okurcasına uzaklara baktım, ta ki birdenbire koridora doğru bir koşuş ortaya çıkana ve babam bize 'Okyanus!' diye seslenene kadar. Çocuklar, çabuk buraya gelin. Okyanus orada."

Koridordaki pencereye koştuk ve orada çok aşağılarda bir pencere vardı.
deniz... Ah, benim sevgili denizim!

Tren yüksek bir dağ yamacında gürleyerek ilerliyordu ve aşağıda uçsuz bucaksız deniz vardı. Heyecanlıydım ve mutluydum çünkü biliyordum

Machine Translated by Google

tam olarak denizi tanıdığımı ve onu ilk kez görmediğimi. Bunu gayet doğal, apaçık bir şey olarak görüyordum, duygularımın nasıl mümkün olabileceğini merak etme zahmetine bile girmiyordum. Tek kelime etmeden ona baktım, kalbimde mutlu bir ses şarkı söylüyordu: 'Ah, seni harika, harika deniz! Sevgili deniz, hep aynı, her şeyi anlayan, her şeyi deneyimleyen ve her şeyden kurtulan! Ah, sevgili dostum, sana acılarımı, sevinçlerimi ve üzüntülerimi anlatırken beni bu kadar sık dinleyen sen... öyle anlayışla dinledin ki... ve bana sonsuzluğunun ve sonsuzluğunun tesellisini sundun... senin moral veren tesellin her şeyin üstündedir. insan! Buradasın, yine buradasın, her zaman buradasın, değişmeden ve ben senin derinliklerine yeniden bakabilirim, sonsuzluğu anlatan dalgalarını dinleyebilirim...'

Babam omzuma dokundu ve 'Denizi nasıl seversin? Yapar
sana yakışıyor mu yoksa farklı mı olmalı?'

'Hayır baba' diye cevap verdim, 'deniz tam da olması gerektiği gibi... peki ya kıyı? Neden her tarafta kıyı var? Deniz sonsuz olmalı. Diğer kıyıyı görememeliyiz!'

'Evet' dedi baba, 'aşağıya indiğimizde bu şekilde olduğunu göreceksiniz. Şimdi hemen altımızda büyük bir koy var ve bu yüzden denizin dört bir yanı kıyılarla kaplı gibi görünüyor. Aşağılara inip yaklaştığımızda sadece su göreceksiniz, göz alabildiğine açık su göreceksiniz.'

Çok rahatladım. Muhteşem manzara karşısında çok heyecanlandım, kız kardeşim de öyle. Sonunda üzerinde tamamen anlaştığımız bir şey bulduk. O da denizden benim kadar keyif alıyordu ve daha sonra kayaların arasında midye, yengeç avına çıktığımızda her bakımdan çok iyi arkadaştık.

Bu sahil beldesinde hepimiz çok mutluyduk. Babamın keyfi yerindeydi ve bu hepimiz üzerinde heyecan verici bir etki yarattı. Annem bütün gün babasının yanında olabileceği için ışıl ışıldı.

Bir gün güzel bir bahçe içinde, Kıbrıs ağaçlarıyla çevrili küçük bir kiliseye gittik. Annem diz çöktü ve uzun uzun ve hararetle dua etti.
Babası onun yanında duruyordu ve çok ciddi görünüyordu. Grete de diz çöküp dua etti. Ben de dindar olmak istedim ama yapamadım. Diz çökmedim çünkü bunu yapacak bir efendim olmadığını hissettim. Görünür formların önünde asla dizlerimi bükmek istemedim! Başkaları bunu yapıyor diye diz çökmeli miyim? Hayır, kesinlikle hayır! Sırf 'iyi bir kız' olmak istediğim için mi? Tanrı'nın buna ihtiyacı yoktur; Tanrı bunun dürüst olmayacağını görebiliyor. Hayır, diz çökmedim; bunun yerine diğer insanların nasıl dua ettiğini izledim.

Bir süre sonra artık biraz sıkılmaya başladığımda babam annemin omzuna dokundu. Ayağa kalktı ve hepimiz dışarı çıktık. Dışarıda her şey güneş ışığı altındaydı. Mutlu bir şekilde zıpladım ve kendimi Tanrı'ya çok daha yakın hissettim.

Machine Translated by Google

soğuk kilisede sahip olduğumdan daha güneş ışığı!

O akşam annem benimle dua ederken ona şunu sordum: 'Anne, kilisede neden bu kadar hararetle dua ediyordun?'

'Dua ediyordum' dedi, 'eğer Tanrı bize bir küçük çocuk daha gönderecekse, senin için küçük bir kardeş olabilir.'

Konuşamıyordum. Küçük bir erkek kardeş mi? Belki iyi bir arkadaş olabilir?— Tamam!

Bu harika olurdu. O zaman annemin neden diz çöküp bu kadar dikkatle dua ettiğini anladım. Bir çocuk için... bu mantıklıydı!

Ertesi kış gece yarısı bir kez uyandım. Annemle babamın yatak odasından tuhaf sesler duydum. Bu, kollarında bir bebeğin ağlamasıydı. Birkaç dakika sonra babam tamamen giyinmiş bir halde ortaya çıktı ve "Uyanık mısın?" diye sordu.

"Evet baba" dedik Grete ve ben.

'Harika bir şey oldu! Tanrı ikinize de küçük bir kardeş gönderdi.'

Ah! Bu çok heyecan vericiydi ve hemen gidip küçük kardeşime bakmak istedim. Ama babam sabaha kadar sabırla beklemem gerektiğini söyledi; sonra o ve annesi bana çocuğu gösterirlerdi. Babam çok tuhaftı. Tatlı ve nazik bir şekilde gülümsedi ve o kadar kısık ve yumuşak bir tonda konuştu ki ona karşı çıkmaya cesaret edemedim.

Ertesi sabah anneannem içeri girdi, giyinmeme yardım etti ve ikimiz de annemle babamın yatak odasına gittik. Orada annem yatıyordu ve kolundaki minderin üzerinde siyah saçlı küçük bir çocuk vardı. Dikkatlice baktım ve kulaklarının üzerinde küçük bir maymuna benzeyen uzun ve çok ince saç tutamları olduğunu fark ettim. Yeni yıkandığım için onun küçük yumruğunu okşamama izin verildi. Herkes bana baktı ve herkes o kadar sakin, ciddi ve ağırbaşlıydı ki.

O andan itibaren ailede üç çocuk kaldık ve ben de eskisinden daha yalnız.

5

UZAKLAŞMAK İSTİYORUM

Babamın kız kardeşi Raphaela Teyze ile bu sıralarda tanıştım. Kocası Ferdinand Amca ile birlikte başka bir şehirde yaşıyordu. Şimdi yeni doğan bebeği görmek için ziyarete geldiler. Bu çok sıra dışı, kraliçe güzelliğindeki kadından çok etkilendim ve hayranlıkla doldum. Babası gibi uzun boyluydu, Yunan tanrıçası gibi bir vücudu vardı, abanoz gibi siyah saçlarla taçlandırılmış klasik olarak güzel, asil, sarsılmaz ışıltılı bir yüze sahipti. Onun gözleri de babasınınkiler gibi siyah parlıyordu. Hareketleri görkemli ve vakurdu

Machine Translated by Google

ve yine de çekicilik dolu. O, güzel ve zarif olarak adlandırılabilecek her şeyin mükemmel bir vücut bulmuş haliydi. Onu gördüğüm ilk andan itibaren sevdim. O da beni severdi ve alışverişe çıktığında sık sık beni de yanına alırdı. Kocası çok akıllı ve sevgi dolu bir adamdı. Tanıştığımız andan itibaren çok iyi anlaştık. Yazı Ferdinand Amca ve Raphaela Teyze'nin çocuklarıyla birlikte yaşadığı yerin çok yakınındaki bir dağ beldesinde geçireceğimizi duyduğumuza çok sevindim.

Yaz çok güzeldi ve babam ve Ferdinand Amcamla birlikte dağlarda yürüyüşe çıkmama sık sık izin veriliyordu. Ormanlar ve dağ çayırları muhteşemdi ve ben bir dağ gözlem noktasına tırmanmanın ve küçük evleriyle birlikte kasaba ve köylere bakmanın güzelliğinden keyif aldım. Evet, yukarıda mutluydum! Ama aşağıda, aile çevresi içinde mutluluğum çok daha eksikti. Grete benden çok farklıydı ve her zaman başka bir şey oynamak isterken annem küçük kardeşimizle meşguldü. Bana küçük ellerimle nasıl şeyler yapacağımı gösterecek ya da bitmek bilmeyen sorularıma cevap verecek vakti yoktu. Yalnız olduğum duygusu büyüdü ve öyle boyutlara ulaştı ki yavaş yavaş diğerlerinden uzaklaştım ve onların yaptıkları her şeye katılmayı bıraktım. Ama annemin görüşü sadece itaatsiz olduğum yönündeydi.

Bir akşam yatmak üzereyken annem bahçeden bu kadar geç geldiğim ve yatmak istemediğim için beni azarladı. Kaşlarımı çattım ve hiçbir şey söylemedim. Ama annem beni azarlayıp itaatsiz bir çocuk olarak adlandırmaya devam ettiğinde sinir krizi geçirdim ve şöyle dedim: 'Beni hiç sevmediğini görüyorum. Benim için yapabileceğim en iyi şey kaçmak ve seni sonsuza dek terk etmek.'

Annem öfkeyle cevap verdi: 'Git ve istediğin yere kaç!'

Evden koşarak çıktım, merdivenlerden indim, büyük bahçeyi geçtim, ormandaki geniş patikaya çıktım ve doğruca dağa yöneldim. Daha önceki gün babam ve Ferdinand amcamla bu dağa tırmanmıştık. Dağın oldukça yukarısında 'soyguncu mağarası' olarak bilinen büyük bir mağara görmüştük. Bundan sonra ne yapmam gerektiğine karar vermek için geceyi orada geçirmek istedim. Karanlıkta patikayı göremedim ve bu yüzden çalıların, ağaçların, dalların ve yaprakların arasından geçerek 'soyguncu mağarasına' doğru yamaçtan kestirme bir yol çizerek yolumu buldum. Aniden çok arkamda annemin sesini duydum. Adımı söylüyordu. Bir an hareketsiz durdum, sonra çalıların arasından gürültülü tırmanışıma devam ettim. Annem arka arkaya birkaç kez beni aradı; sonra onun peşimden koştuğunu duydum. Muhtemelen çalıların arasından geçtiğimi duymuştur. Bana ulaştı, omuzlarımdan tuttu ve heyecanla sordu: 'Bir köpeğin seni ısırmasından korkmuyor musun? Tamamen delirdin mi?'

Cevap vermedim. Neden köpeklere önem vermeliyim? Kendimi savunabilirdim ama kaçmak istedim! Kendi evime, gerçekte bulunduğum yere

Machine Translated by Google

evim, bu tuhaf insanlardan uzakta, kimsenin beni anlamadığı bu tuhaf ortamdan uzakta. İnsanlar bana iyi davrandılar, sevgi doluydular, benim için en iyisini istiyorlardı ama gariptiler, benden farklıydılar ve evimde yaşayan insanlardan farklıydılar.

Sessizce eve yürüdük ve ben kesinlikle ağır bir şekilde cezalandırılmayı bekliyordum. Ancak ne annemin ne de babamın tek kelime söylememesi beni çok şaşırttı. Annem ve ben odaya girdiğimizde babam bana biraz merakla ve biraz da eğlenerek baktı. Tek cezam annemin beni yatağıma yatırması ve iyi geceler demeden dışarı çıkmasıydı.

Ertesi gün annem ve babam hiçbir şey olmamış gibi davrandılar. Yine de annemin benim cesur tavrımdan korktuğunu, babamın ise cesaretimi takdir edip saygı duyduğunu açıkça görebiliyordum. Onun gözünde boyum büyümüştü. Ama kendi adıma ne cüretkar ne de cesaretli hissettim kendimi. Ben nasılsam öyleydim.

Ve her zaman itaatkar, her zaman iyi huylu, her zaman iyi giyimli olan Grete, sanki bir suçluymuşum gibi bana tepeden bakıyor, bakışlarını benden kaçırıyordu.
Ben de ona korkakça itaatinden dolayı kalbimi küçümseyerek baktım!

Ertesi kış okula geri dönmedim çünkü hâlâ çok solgundum ve sabah erken kalkmak benim için son derece zordu. Bir öğretmen evimize geldi ve kafama her türlü şeyi sokmaya çalıştı... beni çok sıkan şeyler. Coğrafya! Neden bilmediğim ülkeler hakkında bir şeyler öğrenmek zorunda olayım ki? Bu ülkeler hakkında bilgi edinmek istersem büyüdüğümde oraya giderim, diye düşündüm, böylece artık onlar hakkında çalışmama gerek kalmayacak. Ama ben onları tanımadığım sürece neden birileri bu ülkelerin neye benzediğini kafama sokmak istesin ki? Öğretmenim Paraguay, Nikaragua ve Venezüella'dan bahsederken ben lambadaki gazın hafifçe tıslamasını dinliyordum. Güney Amerika hakkındaki konuşmasını bitirdiğinde ona lambadaki gazın tıslamasını da duyup duymadığını sordum. Çok tatlı bir şekilde artık lambayı değil onu dinlemem gerektiğini söyledi.

'Ama lamba çok daha ilginç' dedim.

Daha sonra annemin yanına gitti ve coğrafyadan çok gazın lambada neden tısladığını merak eden bu garip çocuk hakkında uzun süre konuştular. Öğretmenim gittikten sonra annem neden çalışıp öğrenmem gerektiğini açıklamak için benimle uzun ve ciddi bir 'konuşma' yaptı.

'Tamam, tamam, çalışmaktan memnuniyet duyarım ama senin istediğinden farklı şeyler öğrenmek istiyorum' dedim. Annem kararlı kaldı ve okul sınavlarına girmem gerektiğini söyledi. Bu yüzden okul müfredatında verilen konuları çalışmam gerekecekti. Ben ona bu çalışmaları ilgi çekici bulmadığımı anlatmaya çalışırken, annem de bunu bana açıklamaya çalıştı.

Machine Translated by Google

hâlâ çalışmam gerektiğini; birbirimizi anlamıyorduk ve bıkmıştım. Kaçmak istedim! Gerçeği bilmek istedim, gerçek ailemin yanına dönmek istedim, bu tür şeyleri öğrenmek zorunda kalmayacağım, istediğimi yapabileceğim, oynayabileceğim, sadece oyun oynayabileceğim kendi halkım arasında yaşamak istedim. Özgürlüğe sahip olacağım, kısacası evimde olacağım sıkıcı parmak egzersizleri.

Yavaş yavaş karanlık banyodaki bir koltukta ayaklarım sarkık oturmayı ve bu alacakaranlıkta ne yapmam gerektiğini düşünmeyi alışkanlık haline getirdim. Buradan uzaklaşıp evime, gerçek evime gitmek istedim!
Bunu anneme söylemeye cesaret edemedim çünkü çok kızacağını biliyordum; bu yüzden kararımı ona uygun bir zamanda verebileceğim bir mektupla açıklamamın muhtemelen en iyisi olacağını düşündüm.

Annem küçük kardeşimle çok meşguldü. Çocuklarını asla yabancılara emanet etmeyen, coşkulu bir anneydi. Tüm çocuklarını kendisi emzirdi, banyo yaptı ve onlarla ilgilendi. Bu nedenle çocuk odasında ona mektubumu yazma fırsatım çok oldu. Çok kibar ve yine de çok basit bir şekilde, onun kendi çocuğu olmadığımı, onun ve babamın gerçek ebeveynlerim olmadığını, muhtemelen beni bir yerlerde bulup yanlarında eve getirdiklerini, muhtemelen pişman oldukları bir davranış olduğunu çok iyi bildiğimi yazdım. çünkü beni sevemeyeceklerdi ve bu yüzden beni buldukları yere mümkün olduğunca çabuk geri götürmelerini istiyordum. Ona burada ne kadar mutsuz olduğumu ve dünyada hiçbir şey için burada daha fazla kalmak istemeyeceğimi anlattım. Bunun muhtemelen onun için de en iyisi olacağını, çünkü yakında ona verdiğim tüm ilgi ve endişelerden tamamen kurtulacağını açıkladım. Mektubun altına 'Elini öpüyorum' ve adımı yazdım. Mektubum bitmişti. Ama teslim etmeye cesaret edemedim.

Bu yüzden uygun bir fırsat bekledim.

Güzel bir öğleden sonra annemin bazı arkadaşları ve akrabaları ziyaret için evimize geldiler. Hoş bir şekilde sohbet ettiler, biz büyük çocuklara ve yeni küçük kardeşimize hayran kaldılar (üçümüz en güzel kıyafetlerimizi giymiştik), sonra masanın kurulduğu ve kahve ve keklerin onları beklediği yemek odasına gittiler. Annem, hanımlardan oluşan bu çevrede gerçekten çok çekiciydi; alışkanlığı olduğu gibi masanın en ucunda oturuyordu. Göz kamaştırıcı derecede güzeldi, neşeli ve huzur doluydu ve sonunda ona mektubumu verme zamanının geldiğini düşündüm. Şimdi kesinlikle kızgın olmazdı. Bütün hanımlar kahvelerini içinceye kadar bekledim ve sonra gizlice annemin sandalyesinin arkasına geçtim. Komşusuyla sohbet ederken beline uzandım ve mektubumu kucağına bıraktım. Annem odaya girdiğimde beni hemen fark etti çünkü biz çocukların yetişkinlerle karışmasından hoşlanmazdı. Çocuk odasında kalmamız ve ancak çağrıldığımızda dışarı çıkmamız gerekiyordu. Misafirleriyle meşgul olduğundan bana ne istediğimi hemen soramadı. Mektubu kucağına koyduğumda bana baktı.

Machine Translated by Google

şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açılmış, mektubu cebine koymuş ve sanki hiçbir şey olmamış gibi misafirleriyle sohbetine devam etmiş. Böyle uygun bir anı seçtiğim için çok memnun oldum!

Ancak o akşam misafirler gittikten ve babam eve geldikten sonra fırtına çıktı. Beklemediğim bir fırtına! Annem gerçekten çok korkmuştu ve alışılmadık derecede heyecanlıydı. Mektubumu babama verdi ve sarsılmış ve bitkin bir halde ona şöyle dedi: 'Bu çocuk kesinlikle deli; Bakın bana ne yazmış'. Sonra bana dönerek öfkesini döktü, 'Bekle genç bayan, eğer senin için iyi bir ebeveyn değilsek oldukça farklı olabiliriz. O zaman farklı ebeveynleriniz olacak ve inanın bana pişman olacaksınız!'

Babam mektubumu büyük bir ilgiyle okudu ve onun bunu çok eğlenceli bulduğunu fark ettim. Genelde babamı üzmek çok zordu ve mektubuma kesinlikle üzülmedi. Bana sorgulayıcı bir şekilde baktı ve ''Gerçek' ebeveynlerine geri dönmek istediğini söyleyerek ne demek istiyorsun?' diye sordu. "Gerçek" ebeveynlerinin kim olduğunu düşünüyorsun? Peki neredeler? Seni aptal küçük kız!' - ve bu, babam açısından meselenin sonuydu.

Öte yandan annem çok heyecanlıydı ve günlerce büyükannem, Adi Teyzem ve Stefi Amcamla mektubum hakkında konuştu, hatta mektubu babamın en yakın arkadaşı olan aile doktorumuza gösterdi. Doktorumuz çok derin ve düşünceli, ilimlerde yüksek eğitimli, ailemizin tüm üyelerinin bedeni ve ruhu etkileyen her konuda dostu ve danışmanı olan bir insandı. Annem bu tavrıma çok kızdı ve kendisinin de çok iyi bildiği gibi tüm ailemizin beni mutlu etmek için mümkün olan her şeyi yaptığını ve benim nankör bir çocuk olduğumu, çünkü ailemin benim için yaptıklarına rağmen hâlâ benim olduğumu söyledi. kaçıp onları bırakmak istedim.

'Peki nereye gitmek istiyorsun, seni çılgın küçük çocuk, sadece bana nereye gitmek istediğini söyle?' tekrar tekrar sordu. Ama bu benim bilmediğim bir şeydi, annemin ve babamın benim adıma cevap vermesini çok isterdim! Beni buldukları ve getirdikleri yer hakkında bilgi edinmek istiyordum ! Aile hekimimiz huzur veren mavi gözleriyle bana baktı ve büyük bir adama sorar gibi büyük bir ciddiyetle sordu: 'Ne demek istedin yavrum, bana ne demek istediğini açıkça söyle.'

Ama bu konuda daha fazla konuşamazdım ve konuşamazdım. Sadece geldiğim yere, beni getirdikleri yere geri dönmek istedim!
Evimde olduğum yer, yine benim gibi insanların arasında olacağım yer .

Ancak hedefime henüz ulaşamadığımı fark ettim. Burada kalmam gerekecekti. Bu insanların benim kökenim hakkında benim kadar az, hatta belki de daha az bildiklerini fark ettim. Bu yüzden onların bu bulmacanın çözümünü bulmamda bana yardım etmelerini bekleyemezdim. Sorularımla onları yalnızca gücendirdim ve korkuttum. Mektubumun benim için büyük bir hayal kırıklığı olduğunu fark ettim.

Machine Translated by Google

annem ve ben bunu istemedim! Çocuk odasına geri döndüğümde Grete'nin benimle karşılaşmamak için aşağıya baktığını gördüm... bu kadar hain bir küçük çocuğa bakmak zorunda kalmamak için. Kendimi bir suçluymuşum gibi hissettim. Hayır, tüm soru oldukça umutsuzdu! Bir daha bu konu hakkında konuşmadım. Aile yavaş yavaş tüm meseleyi unuttu ve yavaş yavaş ruhumun üzerine giderek kalınlaşan bir perde indi. Gerçek vatanım hakkında daha fazla düşünmekten kaçınmak istedim çünkü onun hakkında herhangi bir ayrıntıyı öğrenmem oldukça imkansız görünüyordu.

Bu sıralarda -ben henüz yedi yaşındaydım- babam bir yemek vakti insanın 'yaradılışın tacı' olduğuna dair bir şeyler söyledi.

'Bunu nasıl diyorsun baba?' Diye sordum.

'İşte bu insan dünyadaki en mükemmel gelişmiş yaratıktır. Daha yüksek bir şey yok."

Sadece hayrete düştüm. Bu kadar parlak bir zihne sahip, tüm cevapları bilen ve her tartışmada daima zirveye çıkan babanın, insanın ötesinde başka şeyler olduğunu bilmemesi nasıl mümkün olabilir diye düşündüm. onlara aslında ne ad vermeliyim? ... titanlar ya da devler (fiziksel boyutta değil, bilgi ve güç açısından) biz insanların üzerinde yükseliyor, güçleriyle bize rehberlik ediyor ve gelişme yolunda ilerlememize yardımcı oluyor mu?

Acaba bu üstün varlıklar hakkında konuşmak istemiyor mu, yoksa onlar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor mu diye babama baktım. Yüzünü gözlemledim ve İnsan'dan doğanın en büyük başarısı olarak bahsederken tamamen ikna olduğunu gördüm. Daha fazla soru sormaya cesaret edemedim, çünkü 'O'nun benim cahil insanlarla gizli şeyler hakkında konuşmamdan hoşlanmaması beni öyle ya da böyle derinden etkilemişti . İnsan susmayı becerebilmelidir.

Ama bir süre sonra sanki şok olmuş gibi ayağa kalktım. 'O?' - ' O'nun her zaman yanımda olduğuna, 'O'nun her zaman yardıma hazır olarak arkamda durduğuna doğal olarak inanarak, varlığını verili kabul ettiğim bu kişi kim ? Kim bu kadar alçakgönüllülükle baktığım, kendimi yalnız hissettiğimde ya da yanlış anlaşıldığımda sığınmak için kaçtığım... kendisinden her zaman mutlak sevgi ve anlayış bekleyebildiğim... beni asla yargılamayan ya da kınamayan, her zaman beni yargılamayan ya da kınayan bu 'O' kim? önce beni dinler, beni her zaman ciddiye alır, her zaman ilerlememe yardım eder ve asla... asla... beni asla terk etmez. 'O ' kimdir ve neredediir ? Ve ben bu sorunun cevabını ararken birdenbire zihnimin önünde iki koyu mavi, her şeyi seven, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten, Cennetin kubbesi kadar derin ve sonsuz gözler belirdi...

Onun adını haykırmak istiyorum ama mektuplar hafızamın çok derinlerine gömülmüş durumda, düşüncelerim onları kendimden yüzeye çıkaracak kadar net değil. Sonra aniden aile masamızda oturduğumu fark ediyorum.

Machine Translated by Google

Annem, kucağında küçük kardeşimle masanın bir ucunda oturuyor, yulaf lapasını kaşıkla açık ağzına atıyor... ve görüşüm kayboluyor.

Bütün öğleden sonra küçük yazı masamda oturup, tam olarak kavrayamadığım anıları bilinçdışımdan dışarı çıkarmaya çalışarak zihnimi zorluyorum. Bazen bulanık ve puslu resimler karşıma çıkıyor. Onları ele geçirmek istiyorum ama hemen tekrar ortadan kayboluyorlar ...

Ama bir şey benim için netleşti: Bu dünyada bilinçli olduğum her zaman, basitçe ve gerçekçi bir şekilde 'O' dediğim birinin resmini her zaman içimde taşıdım. .

6

BİRLİĞİ ÖZLEDİM

Bir gün annem, kocası ve oğullarıyla birlikte şehre yaşamak için taşınan kuzenini ziyaret etme daveti aldı. Bütün aile bizi karşılamak için evden çıktı. İki oğlan bize eleştirel gözle baktı ve biz iki kız, teyzemiz bizi çocuk odasına gönderene kadar sessizce onları kapsamlı bir şekilde inceledik.

Bir anda kendimizi küçük bir çocuğun dünyasında bulduk. Ray üzerinde çalışan bir trenleri, küçük bir matbaaları ve sihirli bir fenerleri vardı. Her şey beni çok etkiledi ama beni en çok heyecanlandıran şey çocukların çok fazla kitabının olmasıydı. Jules Verne'in tüm kitapları! Harika zaman geçirdik ve eve gitmeden önce akşamın geç saatleriydi. İki ailemiz oldukça uyumlu bir şekilde anlaşıyordu ve o günden sonra her hafta birbirimizi görmeye başladık.

Bu öğleden sonraları hoş ve eğlenceliydi, çocuklar da iyi yetiştirilmiş ve mutluydu.

Bir zamanlar bir kitapta okuduklarımdan etkilenerek dostlukta bir çeşit ebedi birlik arayışındaydım' ama okuldaki kız arkadaşlarım benimle dalga geçiyordu. Bu tür 'aptalca' şeylerle ilgilenmiyorlardı. Şimdi çocuklara 'ebedi dostluk anlaşması' yapmamızı önerdim. Bunu harika bir fikir buldular.
Ancak güçlü bir iradeye sahip olan ve bu nedenle elebaşı olma eğiliminde olan küçük oğlan, hepimizin imzamızı göstermesi gerektiğini söyledi. Bu yüzden her birimiz adını bir parça kağıda yazmak zorunda kaldık. İki oğlan ve Grete, adlarının ilk harflerini çok büyük ve her türlü süslü kıvrımlarla donatılmış olarak yazdılar; kalan mektupları mümkün olduğu kadar okunaksız bir şekilde yazdılar ve etkileyici bir kıvrımla bitirdiler. Bütün bu süslemeleri gereksiz buldum ve adımı basit, okunaklı harflerle yazdım.

İmzalara baktıktan sonra küçük çocuk küçümseme dolu sesiyle bana döndü, 'Ne? Sonsuz bir dostluk anlaşmasına girmek istiyorsunuz, bir arkadaşlar ittifakına üye olmak istiyorsunuz ve doğru dürüst bir dostluğunuz bile yok.

Machine Translated by Google

imza? Düzgün bir imzanız olana kadar dostluk ittifakımıza katılamazsınız!' Bunun üzerine iki oğlan ve Grete 'yaşamda ve ölümde sonsuz dostluk' için anlaşma yaptılar.

Derin bir hayal kırıklığına uğradım, mağlup oldum, moralim bozuldu.

Eve varıp şapkamı ve paltomu asar asmaz 'imzamı' uygulamaya başladım. Adımı binlerce kez yazdım, ilk harfine devasa bir kavisle başlayıp geri kalan harfleri tamamen okunmaz bir şekilde karaladım. Bu kadar okunaksız reçeteler yazan aile hekimimizin imzasını taklit etmeye çalıştım. Daha sonra sanat çalışmamı sayfa boyunca ileri geri uzanan uzun bir çizgiyle tamamladım. Yapaydı. Doğru ve gerçek olmaktan başka bir şey değildi. Ama ertesi cumartesi iki arkadaşımı gururla selamlayabildim; 'Şimdi bakın elimde ne var... Artık benim de bir imzam var!' Bununla birlikte bir kağıt parçasına çok etkileyici bir imza yazdım.

İki oğlan ve Girit sanat eserimi incelediler; sonra genç olanı şöyle dedi: 'Güzel. İmzanız hala çok okunaklı, ama yine de onu kabul edeceğiz ve sizi ittifakımızın bir üyesi olarak kabul edeceğiz.'

Artık dileğim gerçekleştiği için mutlu olmayı bekliyordum ama tuhaf bir şekilde bunu yapamadım. HAYIR! Bir şeyler olması gerektiği gibi değildi. Ve eve döndüğümde, aynanın önünde durup 'görünmez'e - kendime - yüz yüze bakarken içimden bir ses duydum: 'İmzanız sahteydi. Bu senin resmin değildi. Yanlış şeylerle doğru şeyleri elde edebileceğinize inanıyor musunuz ? Sahte imzayla gerçek dostluk mu? Gerçek imzanızı kabul edemeyen insanlar gerçek dostunuz olamaz...'

Üzgün bir şekilde aynadan uzaklaştım ve yatağa gittim. Uzun süredir çalıştığım imzayı artık kullanamıyordum. Buna isyan ettim. Bu 'yaşam ve ölümdeki sonsuz dostluğun' benim 'imzam' kadar yapay bir şey olduğunu ve bu iki çocuğun benim aradığım dostluğun türü hakkında en ufak bir fikrinin olmadığını biliyordum; gerçek, doğru, sonsuz dostluk. zamanın ve mekanın üzerinde duruyor! Ve ben gerçek dostluk arayışımda, gerçek birlik arayışımda yalnızdım... yalnızdım... yalnızdım.

7

KIRMIZI ADAM

Dokuz yaşımdayken hafızamda açıkça öne çıkan bir deneyim beni çok sarstı. Çok sevdiğim küçük kardeşim sadece iki yaşındaydı.
Hastalandı ama doktorumuz çektiği acıların sebebini teşhis edemedi. Ben onun yatakta yattığı odadaydım, annem de yanında oturuyordu. Çocuk birdenbire derin uykusundan uyandı, gözleri korkudan açılmış bir halde kapıya doğru baktı ve 'Anne, Anne, Kızıl' diye seslendi.

Machine Translated by Google

Dostum... Kızıl Adam beni almaya geliyor!' Çocuk minik ellerini sanki biriyle kavga ediyormuş gibi salladı ve sonra var gücüyle bağırdı: 'Anne! Yardım! Kızıl Adam!' ...ve baygın bir halde yere düştüm.

Annem ayağa fırladı, onu kollarına aldı, yavaşça yatağına yatırdı ve hemen doktoru çağırttı. Beklerken, 'Anne, gördüğü bu Kızıl Adam kimdi?' diye sordum.

Annem cevap verdi: 'Gerçek bir şey değil, canım. O sadece bir şeyler görüyor... halüsinasyonlar... ateşi var.'

Doktor geldiğinde çocuğun zatürre olduğunu tespit etti.

Zavallı sevgili anne! Üç hafta boyunca gece gündüz çocuğu kucağında taşıdı, uyumadı ve onu bir an bile yalnız bırakmadı. Kardeşimin hayatı için verdiği korkunç mücadeleyi ve annemin tek oğlunu kurtarmak için verdiği korkunç mücadeleyi izlerken dehşete düşmüştüm. Belki de hayatımda ilk kez anneme kalbimi sonuna kadar açtım; ve belki de hayatımda ilk kez onun kalbinin baştan sona sevgiden oluştuğunu görüyordum. Ben de bu dönemi kardeşimin hayatından korku ve endişe içinde yaşadım ve o andan itibaren kendimi gerçekten aileme ait hissettim. Nihayet sağlığına kavuştuğunda, ben de ailenin sevincinden payıma düşeni aldım. Sonunda bu yerde kendimi 'evimde' hissetmeye başlamıştım.

Ama 'Kızıl Adam'ı unutmadım. Annem bunun gerçek bir şey olmadığı konusunda beni boşuna ikna etmeye çalıştı. Kardeşim onu görmüştü -bir şey onun kırmızı bir adam görmesine neden olmuştu- ve bunun gerçek bir şey olması gerekmiyor muydu? Kardeşimin gördükleri benim için uzun süre ve sık sık düşündüğüm açık bir soru olarak kaldı. O zamanlar bir gün -çok, çok yıllar sonra- cevabı Hindistan'da bulacağımı hayal edemezdim.

Bir yıl sonra şehrin birçok ağacın olduğu, evlerin güzel bahçelerle çevrili olduğu başka bir yerine taşındık. Yeni evimizin pencerelerinden her yöne tepelere ve dağlara bakabiliyorduk.

Okula geri döndüm ve benim için eski hikaye bir kez daha başladı. Okuldaki diğer kızlar da benim onlara hayran olduğum kadar bana da hayret ediyorlardı. Bebeklerle oynuyorlardı ve bu beni çok sıkıyordu. Ve onların da aynı derecede sıkıcı olduğunu düşündükleri kitapları okudum. Yaşım ilerledikçe daha hararetli bir şekilde okudum. Sadece çocuklarımızın aldığı kitaplar değil, babamın kütüphanesindeki tüm kitaplar. Orada, daha önce olduğundan daha büyük bir istekle okumaya başlamamı sağlayan bir dizi cilt buldum. Shakespeare'in tüm eserleri! Bir kitabı birer birer yuttum. Üzerimde o kadar derin bir etki bıraktılar ki, okumayı bırakamadım. Bütün gün başka hiçbir şey düşünemedim. Uyurgezer gibi davrandım. Yemek zamanlarında insanların bana ne söylediğini bile duymuyordum. Hâlâ az önce okuduğum trajedi veya komedinin kadın ve erkek kahramanının kaderini yeniden canlandırıyordum. Önce bütün trajedileri birbiri ardına okudum, yaşayan

Machine Translated by Google

derin bir duygusal çalkantı içinde. Sonra sırf eğlence olsun diye kanepemizde ileri geri sallanmama neden olan komediler geldi.

Shakespeare'in yanı sıra, benim için çok şey ifade eden Etnografik Araştırmalar başlıklı başka bir kalın kitap seti daha vardı . Orada batıl inanç ve kara büyü alanındaki her türlü ritüelin açıklamalarını buldum.
Bu ciltlerde şaşırtıcı derecede yeni ve anlaşılması zor şeyler okudum: aşkla ilgili batıl inançlar, aşk iksirleri hazırlamak için tarifler ve aşk ve seksle ilgili diğer belirsiz ritüeller. En harika şeylerden bazılarını okuyarak epey zaman geçirdikten sonra anneme bazı sorular yönelttim.

'Anne' diye sordum, 'Sarı bir şalgamı alıp üzerine yukarıdan aşağıya bir delik açarak, delikten üç kez tükürerek, gece yarısı şalgamı çıkarıp evin üzerine atarak birisine seni sevdirebilir misin? sevdiğin kişinin? Peki bir kızın geceliğinden bir parça alıp yakarsanız ve küllerini kek haline getirirseniz, pastayı yiyen kişinin geceliğin sahibi olan kıza aşık olacağı ve onun istediği her şeyi yapacağı doğru mudur? '

Annem soru sormayı bitirmeme izin verirken yüzündeki ifade şaşkınlıktan dehşete dönüştü. Sonunda 'Tanrı aşkına' diye patladı! Bütün bu korkunç saçmalıkları nereden duydun? Çamaşırcı kadınla konuştun mu? Aşçı ya da çamaşırcı kadınla hassas konular hakkında konuşmanı kaç kere yasakladım sana! Bütün bu korkunç kara büyü saçmalıklarını nereden duydun? Hemen söyle bana!'

"Anne," diye cevap verdim, masumiyetimden son derece emin bir şekilde. 'Heyecanlanma. Bir bilim adamı zamanını bunları araştırmaya ayırırsa, bunlar bu kadar korkutucu olamaz. Bunları bilimsel kitaplarda, Etnografik Araştırmalar kitaplarında, babamın kütüphanesinde okudum .'

Bu, annenin hemen kilitlediği babasının kitaplığına koşması ve anahtarı alıp saklaması için yeterliydi. O andan itibaren sadece bana verdiklerini okumama izin verildi. Başka türlü erişemeyeceğimiz bilgileri elde etmek için, zaman zaman annemden okulda incelediğimiz bazı bitki veya hayvanlar hakkında okuyabileceğim ansiklopedi cildini bana vermesini istedim. Ve bu cildin beni bitki ya da hayvandan çok daha fazla ilgilendiren sözcüğü içermesini sağladım. Daha sonra çocuk odasına girdim ve bilmek istediklerimi iyice inceledim. Böylece, annemin açık izniyle ve yardımıyla! ben yasaklı bilgilerin satırlarını okudum, bu arada annem dikkatimi çeken gerçek nesneler konusunda mutlu bir cehalet içinde yaşamaya devam etti. Daha da iyisi, annem bana batıl inançlarla ilgili her türlü heyecan verici şeyi çamaşırcı kadından öğrenebileceğim konusunda tüyo vermişti. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde onunla gizli konuşma fırsatlarını aradım. Böylece hayaletler, batıl inançlar ve büyücülükle ilgili en korkunç hikayelerden bazılarını duymaya başladım.

Machine Translated by Google

Öyle bir korkuya kapıldım ki, artık tek başıma karanlık bir odaya girmeye cesaret edemiyordum. Sonra Stefi Amca bana neden korktuğumu sordu.

'Çünkü bir hayalet görebilirim' dedim.

'Ah, işte bu kadar! Kendinizi savunmanın kolay bir yolunu bilmek ister misiniz? ... Sadece çok yüksek sesle ıslık çal, tüm hayaletler anında kaçacak,' diye yanıtladı.

O andan itibaren sürekli ıslık çalıyordum ve aynı zamanda hayalet hikayelerini daha da derinlemesine araştırıyordum. Böylece bir yandan tasavvufun en alt seviyelerine dair bilgimi genişlettim, diğer yandan da ortalamanın üzerinde ıslık çalma yeteneği geliştirdim.

8

GELECEĞİM ORTAYA ÇIKIYOR

O yazı bazı akrabalarımızla birlikte yaşadığımız büyük iç gölde geçirdik. Bu yaz, çok daha sonra tekrar düşünmek zorunda kaldığım olaylar nedeniyle hafızamda güçlü bir şekilde öne çıkıyor.

Annem hala küçük kardeşimle çok meşguldü ve bu yüzden biraz daha özgürdüm. Kendi yaşıtım bir kız arkadaşımın eşliğinde köyde ve civardaki park ve çayırlarda dolaşmama izin verildi. Annem arkadaşımın evine gideceğimi sanıyordu, annesi ise benim evime geleceğini sanıyordu.

Bunun yerine köy ve çevresini dolaşıp kızların merakını gidermeye çalıştık. Göl kıyısında bir dizi villa vardı ve bir çingene çocuğun sırayla her villaya yaklaştığını, kemanıyla birkaç melodi çaldığını ve para için elini uzattığını izledik. Bir anda büyükannemin konserler vererek çok para kazandığını fark ettim ve benim de biraz para kazanıp kazanamayacağımı merak ettim. Küçük kız arkadaşım ona yapmasını söylediğim her şeyi körü körüne yapıyordu; Böylece ikimiz her villaya, doğrudan verandaya ya da bahçeye, insanların oturduğu yere gittik ve ben bir şiir okudum. İnsanlar çok şaşırdılar ama arkadaşım bir tabak uzatarak tur attığında herkes içine biraz bozuk para attı, bazıları daha fazla, bazıları daha az. Hepsi bizim aleyhimize içten bir kahkaha attılar ve bir bayan annemin ne yaptığımı bilip bilmediğini sordu.

'Hayır' diye cevap verdim, 'burası bizim özel girişimimiz. Annemin bundan haberi yok."

'Tıpkı düşündüğüm gibi' dedi bayan, 'neden siz iki çocuk koşarak eve gitmiyorsunuz?'

Gelecek vaat eden iş girişimi o gün sona erdi. Parayı aramızda paylaştırdıktan sonra eve gittim ve nasıl biraz para kazandığımı anlattım, nikel ve bakırdan oluşan paraları gururla sergiledim. Annem neredeyse bayılacaktı.

Machine Translated by Google

'Allah aşkına!' diye bağırdı, 'Böyle bir bilgiyi nereden buldun?
fikir? İnsanlar ne düşünecek? Bizi utandırıyorsunuz!'

'Neden?' Diye sordum. 'Büyükanne performanslarıyla para kazanıyor. Küçük çingene çocuk da para kazanıyordu. Peki şiir okuyarak para kazanmamın nesi bu kadar utanç verici?'

'Sadece şunu anlamaya çalış, seni aptal küçük ahmak' diye yanıtladı annem, 'babanın ülke çapında itibarı olan yüksek bir mevkisi var ve sen böyle şeyler yapamazsın!'

'Babamın benim yaptığım şeyle ne alakası var? Baba babadır, ben de benim. Yüksek bir pozisyonum yok, öyleyse neden biraz para kazanmayayım? Her iş, eğer kişi onu layıkıyla yaparsa, güzeldir. Ve gerçekten çok güzel okudum!' Tartışmamı gururla sonlandırdım.

Annem öfkeyle homurdandı: 'Anlamıyorsun. Ve böyle şeyler yaptığın ve bana karşı çıktığın için ceza olarak bahçeden çıkmana izin vermeyeceğim!'

Böylece özgürlüğümü kaybetme noktasına geldim, ancak bu olayın başka sonuçları da oldu. Villanın diğer yarısını kendisi ve ailesi için kiralayan büyük amcam, muhteşem bir mizah anlayışına sahip, sevgi dolu bir insandı.
Sahildeki villalarda şiir okuduğumu duyunca beni de dinlemek istedi. İki ailemiz bütün yemeklerimizi birlikte yerdi ve o akşam büyük amcam akşam yemeğinden sonra bir şeyler okumamı önerdi. Hiçbir itirazım yoktu. Büyüklerin hepsi bir daire şeklinde otururken, ben ortada durup okulda öğrendiğim bazı şiirleri okumaya başladım. Büyük amcam onları beğendi ve daha fazlasını duymak istedi.

'Fakat daha fazlasını bilmiyorum' dedim.

'O halde bize bir şey söyle, ne istersen.'

'Sınavlarda iyi olduğum için ödül olarak aldığım kitaptan bir hikaye anlatabilir miyim size?' Diye sordum.

'Elbette' dedi büyük amcam, 'devam edin.'

Wakefield Vekili'nden hikayeler anlatmaya başladım . Ama sadece anlatmakla yetinmedim, sanki sahnedeymiş gibi canlandırdım. Bu şekilde Wakefield papazının nasıl kutsal bir yaşam sürdüğü, genç bir adamın kızı Olivia ile nasıl tanıştığı ve sonunda ondan kaçtığı hakkında animasyonlu bir hikaye verdim. Biriyle bu şekilde kaçmanın ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ve Sol, papazın neden bu kadar heyecanlandığını bilmiyordu. Ben sadece hikayeyi kitapta okuduğum şekilde anlattım. Doğaçlama tek kişilik dramama devam ederek, aşıkların karanlıkta buluşmalarını, birbirlerine fısıldadıkları tatlı ve şefkatli sözleri, papazın nasıl öfkeyle böğürüp silahına uzandığını ve son olarak nazik karısının nasıl olduğunu anlattım.

Machine Translated by Google

Eline bir İncil vererek onu sakinleştirdi...

Bu sırada yetişkinlerin hepsi kahkahalara boğulmuştu ve ben durmaya hazır olduğumda büyük amcam papaz hakkında daha fazlasını öğrenmek istediğinde ısrar etti. Devam etmekten başka yapacak bir şeyim yoktu ve bu onları biraz daha güldürdü. Sanki dünyanın en komik hikâyelerini anlatıyormuşum gibi güldüler. Ve burada bir trajediyi anlatıyordum!

İşim bittiğinde büyük amcam elimden tuttu ve beni oturduğu yere doğru çekti. 'Bana bu hikayeleri nereden duyduğunu söyle' diye sordu.

'Evet' diye tekrarladı annem, 'ben de bunu bilmek istiyorum!'

'Okulda ödül olarak aldığım kitaptan' diye cevap verdim.

'İnanılmaz!' dedi anne, biraz kırgın ama yine de gülerek, 'Okuldaki bu insanlar nasıl böyle kitapları bir çocuğa verebilirler?'

'Unut gitsin Lilian,' dedi büyük amcam, 'kitabı kendileri kesinlikle okumadılar ve şüphesiz bir papaz hakkındaki kitabın mutlaka kutsal ve zararsız şeylerle dolu olacağını düşünüyorlardı. İncil Bakanlarının bazen kızları olduğunun farkında değillerdi. Rahat ol Lilian ve bırak başka zaman bize biraz daha hikaye anlatsın. Kafasında olan şeyi bir daha çıkaramazsın zaten. Ve uzun zamandır bu kadar güzel gülmemiştim!'

O andan itibaren her akşam bir performans sergilemem gerekiyordu. Aile çevremizin yanı sıra, kitaplarda okuduğum hikayeleri anlatmamı dinlemeye gelen mahalleden arkadaşlarım da kısa sürede dinleyicilerim arasında yer almaya başladı. Bunlar arasında Shakespeare'in bazı trajedileri de vardı ve yetişkinlere komik gelen bu son derece trajik sahnelerde ne olduğunu bir kez daha anlayamadım. Neşeli olmalarına rağmen, Kral Lear'ın yalnız ve terk edilmiş halde son nefesini verdiği ve yetişkinlerin sinir krizi geçirdiği sahneyi sahneledim! ... Richard III'te herkesin birbiri ardına, öyle, sonra başka şekilde öldüğü sahneyi geçtim ve bunun nasıl olduğunu gösterdim; - bu sırada yetişkinler fiilen taraflarını ayırıyorlardı. Bu kadar çok insanın öldüğü trajik olaylara insanlar nasıl gülebiliyor diye merak ettim. Bu komik değil! Bu çok korkunç, diye düşündüm, ölümcül bir ciddiyetle eylemime devam ederken.

Daha sonraki yıllarda hikayeler anlatırken ve rol yaparken çok ciddi ve kendine çok güvenen o küçük kızı ne sıklıkta, ne sıklıkta düşünecektim. Hayattaki daha sonraki kaderim çoktan ortaya çıkmıştı.
Daha o yaşta bile, dinleyicilerim benim doğrularımı anlasa da anlamasa da, iç dünyamdan güzel, ilahi, doğru şeyleri ortaya çıkarmaya alışmıştım. Gerçeğin kendisi adına konuşuyorum ve tek bir dinleyici önemli: Tanrım!

***

Machine Translated by Google

Yaz geçti ve eve geldik. O kış küçük kız kıyafetleri giymeyi bırakıp palyaço gibi giyinmeye karar verdim. Olduğum kişi olmadığım ve gerçekte başka biri olduğum hissinden kurtulamadım.

Bu konuda konuşmayı bırakmış olsam da bu duyguyu atlatamamıştım. Tam tersine sadece içimde daha derinlere inmiş ve bilinçaltımda aktifti. İyi kalpli annem artık 'Hayır' diyemeyecek duruma gelene kadar yalvardım, yalvarmaya devam ettim. Kendi elleriyle bana gerçek bir palyaço kostümü yaptı, çok güzel. Hatta bana iki adet renkli palyaço şapkası bile aldı ve o andan itibaren bu kıyafetlerle dolaştım. Sirkte gördüğüm her şeyi evde taklit ederek trapez ve uçan halkalar üzerinde egzersiz yapmaktan büyük keyif aldım. Baş aşağı eğilip dünyayı baş aşağı görünce kendimi özgür hissettim.

O zamanlar psikologların palyaçoyu 'tip değiştiren kişi' olarak adlandırdıklarını henüz bilmiyordum.

Amatör sirk akrobasi faaliyetlerimin yanı sıra, tuhaf ve alışılmadık vücut duruşları sergileme alışkanlığını da edindim. Annemle babam ilk başta şaşırdılar ve bana güldüler; sonra çok geçmeden akrabalarımız ve arkadaşlarımız, vücudumun çeşitli yerlerini yerleştirdiğim 'komik' pozisyonlarla eğlendiler ve eğlendiler. Nereye gidersem gideyim bu duruşları sergilemem isteniyordu. Bunları neden yaptığımı hiç düşünmeden, içgüdüsel olarak yaptım. Sadece kendimi iyi hissetmemi sağladıklarını, bazı pozisyonlarda daha iyi çalışabildiğimi ve yorgun olduğumda, diğer bazı pozisyonlarda oturduğum için sadece birkaç dakika içinde kendimi şaşırtıcı derecede dinç hissedebildiğimi fark ettim.

Ailenin geri kalanı benim 'çılgın' alışkanlığıma güldü ve annem, odasına her girdiğinde beni imkansız bir durumda görmeye yavaş yavaş alıştı. İlk başta bana 'iyi bir kızın' bir sandalyeye nasıl oturması gerektiğini, başının üstünde durmaması, bacaklarını imkansız pozisyonlarda bükmemesi veya bacaklarını omuzlarının üzerine asmaması gerektiğini anlattı. Ancak zamanı gelince bu yeni özelliğimle beni rahat bıraktı.

Benim için bu farklı vücut duruşları doğaldı. Bunlar benim kanıma işlemişti, üzerlerine fazla düşünmeden bile keyif alıyordum ve etrafımdaki insanların bu kadar bariz bir şeye bu kadar şaşırmalarına bir kez daha hayret ediyordum. Bir keresinde tüm ailemiz birkaç haftalık yaz tatili için Raphaela Teyze'yi ziyaret ederken, uzun yıllarını Uzak Doğu'da seyahat ederek geçirmiş olan ve Ferdinand Amca'nın bize bildirdiği gibi, onun hakkında her türlü ilginç hikayeyi anlatabilen bir bey bizi ziyaret etti. bu uzak yerler. Biz çocuklar bu adamla tanıştırıldık ve her zamanki gibi ebeveynlerimiz ona ne yapabileceğimizi anlattı. Raphaela Teyze gülerek ona, belki Hintli bir lastik adam dışında kimsenin taklit edemeyeceği tuhaf, bacak büken duruşlar sergileme konusundaki olağanüstü alışkanlığımdan bahsetti.

Yere uzandım ve insanlar bana yaklaştığında her zaman utandığım gibi

Machine Translated by Google

Kendimden bahsederken -sadece yerden 'çıkıntı' yapmaktan rahatsızlık duyarak- başımı tamamen gizleyebileceğim bir pozisyon üstlendim, bu da izleyicilere kafamın kesildiği yanılsamasını yaşattı. Büyükler güldü. Daha sonra çok keyif aldığım birkaç 'zor' duruş daha gösterdim. Garip konuğumuz performansımı bir süre gülümsemeden izledi ve sonunda şaşkınlıkla şöyle dedi: 'Ama bu çocuk tipik Yoga egzersizleri yapıyor! Bunları nereden öğrendin küçük kız?' O döndü

Ben.

'Yoga' kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyordum; Ben de kimsenin bana bu egzersizleri göstermediğini, sırf hoşuma gittiği ve sonrasında kendimi daha iyi hissettiğim için yaptığımı söyledim. Adam bana uzun süre sorgulayıcı bir şekilde bakıp başını sallayarak buna inanmayı reddetti.

Büyüklerin soruları artık beni sıkmaya başlamıştı; annem bize el sallayınca çocuk odasına gittik ve ben de seçkin ziyaretçimizin söylediklerini hemen unuttum.

Ancak çok çok sonra, bu anı aniden canlandığında ve hayatımda belirsiz ve anlaşılmaz olan diğer birçok şeyi anlamaya başladığımda, Uzakdoğu'dan çok seyahat eden beyefendinin sözlerini hatırladım ... . Sonra çocukluğumda, daha sonra yetişkinliğimde uyguladığım bu fiziksel duruşları nereden öğrendiğimi anladım... seçkin ziyaretçimizin 'Yoga egzersizleri' dediği duruşları. Sonra bu egzersizleri uzun süredir devam eden bir alışkanlıktan dolayı yaptığımı açıkça fark ettim , çünkü bunları her yıl tapınakta her gün uygulamak zorunda kalmıştım. Bu egzersizler hem geçmişimin bir yansıması hem de hayatımda yaşanacak olayların gölgesiydi; çünkü çok sonra, bir yetişkin olarak, zihinsel ve fiziksel gelişimlerini ilerletmek için bu egzersizleri birçok insana öğrettim.

9

AŞKIN MÜCADELELERİ

Yıllar hızla geçti. Büyüdükçe vücudum olgunlaşmaya başladı. Aşk hikayelerini ve aşk sorunlarını ele alan kitapları okumaktan keyif aldım; bu yüzden kişiliğimin derinliklerine daha da derinlemesine indim. Geleceğe baktım ve beni mükemmel bir şekilde anlayacak asil ruhlu bir koca bulmaya karar verdim. Böylece kitaplarla daha az, gençlerle, daha sonra genç erkeklerle daha çok ilgilenmeye başladım. Gençler de benimle ilgilendiler. Annem beni mütevazı bir genç hanım olarak yetiştirmek için boşuna uğraştı.
Daha ilk yıllarımda bile bir çekim gücüne sahip olduğumun farkına vardım. Ancak körlüğümle, bu kadar insanı bana çeken bu gücün, şahsımdan kaynaklanan bir çekicilik olduğunu zannettim. Manevi eksikliklerimizin bedelini her zaman ödemek zorunda kalıyoruz.

Machine Translated by Google

Bu yaşta gerçeğe karşı kör olmamın bedelini daha sonra neredeyse fiziksel olarak kör olmanın bedelini ödemek zorunda kalacaktım. Çekim gücümün özel hayatıma hizmet etmek için değil, beni takip eden insanları kurtuluş yoluna yönlendirmek için olduğunu henüz öğrenmemiştim.

Ancak o zamanlar tüm düşüncem kişiliğim etrafında yoğunlaşıyordu ve en büyük mutluluğu karı-kocanın sevgisinde bulacağıma inanıyordum.
Böylece bu dünyada olağan olan deneyimlerin çoğunu yaşadım. Sevildim ve aşık oldum ama tüm sevinçlerim ve üzüntülerim daha sonraki kaderimin yalnızca bir başlangıcıydı.

Özellikle tek bir adamla olan ilişki, on üç yaşımdan on dokuz yaşıma kadar hayatımın altı yılına egemen oldu ve geriye dönüp baktığımda tüm bu deneyime 'alışılmadık derecede güçlü bir irade gücünün geliştirilmesi için eğitim okulu' diyebilirim. . Kaderim bu silaha hayatta ihtiyacım olacağını biliyordu. On üç yaşımdayken, parlak özellikleri onu ortalamanın çok üzerinde öne çıkaran genç bir adamla tanıştım. Onun karakteri, hayattaki en yüksek, en iyi ve en güzel şeyler için amaçlı ve kararlı bir çabanın yanı sıra, neredeyse patolojik derecede şiddetli bir bencillik ve güç arzusundan oluşuyordu. Beni sevdiğini söyledi ama kendini seviyordu ve beni itaatkâr kölesi yapmak istiyordu. İkimizin de aynı manevi bakış açısına sahip olduğumuzu ve sanatın onun için olduğu kadar benim için de aynı anlama geldiğini çok erken fark etti. Bu onu bende kendisine layık bir ortak bulduğuna inandırdı. Zamanla beni kendi imajına, son derece kültürlü ama kesinlikle itaatkar bir eşe dönüştürmeyi umuyordu. Bağımsız düşüncemi tamamen ortadan kaldıracağını düşünüyordu. Bana sanat, sanat tarihi, müzik, dünya tarihi, modern ve klasik edebiyatın en iyi eserleri hakkında mükemmel kitaplar getirdi ve bu eserleri orijinallerinden okumam konusunda ısrar etti. Sadece dil öğrenmek için dil öğrenmeyi son derece sıkıcı bulduğum için, o da benimle birlikte dil öğrenmeye zaman ayırdı.

Sonra benim için en iyi piyano öğretmenini aradı. Kısacası alışılmadık derecede iyi bir eğitim almam için akla gelebilecek her şeyi yaptı. Annem onu eğitimim için yardımcı bir melek olarak gördü çünkü diller benim için gerçekten zordu.
En iyi öğretmenler bana bir şeyler öğretmek için boşuna çabaladılar; Uzun kelime listelerini ezberlemeyi reddettim. Bu genç adam bana Almanca, Fransızca ve İngilizce gazeteler, dergiler ve tiyatro eserleri getirdi, sonra bunları benimle birlikte okudu ve böylece çeşitli dilleri öğrenmeme yardımcı oldu. Bu çok yardımcı oldu ve kesinlikle iyiye oldu, ama yardımseverliğinin yanı sıra sürekli ve bilinçli olarak beni kendi egemenliği altına almaya çalıştı. Tanıştıktan kısa bir süre sonra karısı olacağımı ve kendimi onun malı gibi görmemi istediğini söyledi. Okumak istediğim her şeyi, iznini almak için önce ona göstermem gerekiyordu. Önceden izni olmadan kimseyle arkadaş olmama izin vermedi. Diğer genç kızlar gibi ben de kız kardeşimle dans okuluna gittik. Dans etmeyi tutkuyla seviyordum ve sınıftaki diğer gençlerle iyi vakit geçirmeyi de aynı derecede seviyordum. ben de

Machine Translated by Google

buz pateninin keyfini çıkardı. Bunların hiçbirinin ona çekiciliği yoktu. Ama gençtim ve dans etmek, kaymak ve diğer gençlerle iyi vakit geçirmek istiyordum. Bu onu kıskandırdı ve normal sayılabilecek her şeyin çok ötesinde bir kıskançlığa neden oldu. Hepsinden kötüsü, kıskançlığı neredeyse doyumsuz bir güç arzusuyla el ele gidiyordu.

İlk başta, pek çok insan tarafından bu kadar iyi tanınan ve çok saygı duyulan bir adamın gelecekteki eşi olarak benim gibi küçük bir kızı seçmesi beni gururlandırdı. Harika bir konuşmacıydı ve çoğu zaman onunla sohbet etmekten büyük keyif alırdım. Onun da dostluk ve sevgi konusunda benimle aynı derin ve ciddi görüşleri alması beni memnun etti. Öte yandan, onun sistemli ve tutarlı bir şekilde, çelik bir şerit gibi, iradesini bana dayatmaya çalıştığını hissetmeye başladığımda, tüm dikkatleri sinir bozucu olmaya başladı. İki ruhun görünmez güçleri arasında korkunç bir mücadele başladı! Gücünün tükendiğini hissettikçe bana daha sıkı sarılmaya çalıştı. On yedi yaşımdayken nişanımızı halka duyurmamızı istedi. Babasını benimkini ziyarete gönderdi. Babam pek memnun değildi. Uzun bir süre sonra nişanlımın agresif yaklaşımından hiç etkilenmediğini ancak özgür irademize müdahale etmek istemediğini söyledi. Kendi çocukları da dahil olmak üzere herkesin kendi kararını verme hakkına saygı duyuyordu ve bu nedenle isteksiz de olsa rızasını verdi. Nişanlımın kıskançlığının nişanımızdan sonra biteceğini umuyordum.

Ancak zaman geçtikçe ve vücudum şekil ve çekicilik açısından gelişmeye devam ettikçe, onun kıskançlığı sınır tanımadı ve sık sık korkunç sahneler yarattı. Bana saatlerce işkence yaptıktan sonra çoğu zaman tam tersi bir noktaya giderek dizlerinin üzerinde af diledi, bebek gibi ağladı, aşkım için yalvardı ve bana bir daha asla işkence yapmayacağına söz verdi. Bu tür sahneleri kesinlikle dayanılmaz buldum. Daha önce gençliğimde böyle bir şey yaşamamıştım. Babamın muazzam bir gücü vardı; otomatik olarak ve istemeden kendisine yaydığı bir tür güç. Hiçbir zaman iradesini başkalarına dayatmaya çalışmadı. Herkese özgürlüğünü bırakmayı severdi ve başkalarının onu körü körüne takip etmesini ve itaat etmesini asla beklemezdi. O zamanlar üst düzey bir pozisyondaydı ve benim küçük kız dileğim çoktandır yerine getirilmişti; artık onu denetleyen bir menajeri ya da direktör yoktu. Buna rağmen astlarına karşı asla baskıcı veya zalim olmadı. Hem evinde hem de ofisinde etrafındaki herkes için bir güç kulesi gibiydi. Yüzlerce astımız ve tüm akrabalarımız onun tavsiyesine başvurdu. Adildi, cömertti ve her zaman yardıma hazırdı. Bütün erkeklerin onun gibi olduğunu düşünerek büyüdüğüme şaşmamalı. Evde bencillik ve vicdansızlık gibi şeyleri hiç tanımamıştım ve hem kız kardeşim hem de ben, gerçek, özverili sevginin olduğu sağlıklı bir atmosferde büyümüştük. Nişanlımla girdiğim tüm kavgaları bırakın katlanmak şöyle dursun, sadizmin ve mazoşizmin ne olduğunu bile bilemezdim. Özgür olmak istedim! Özgür!

Ancak uzun süre onun iradesine karşı koyamadım. Doğuştan gelen bir eğilim

Machine Translated by Google

Vefaya yönelmem, diğer insanların zaaflarına karşı anlayışlı yaklaşmam da beni uzun süre harekete geçmekten alıkoydu.
Ama yıllar geçtikçe iradem gelişti ve birdenbire bu işkenceye neden devam etmem gerektiğini kendime sormaya başladım.

Bir gün ona özgür olmak istediğimi söyledim. Bunu duymayacaktı. Çaresizce mücadele ettik çünkü onun iradesi beni hâlâ çelik gibi pençesinde tutuyordu. Ben mücadele ettikçe benim irade gücüm daha da gelişti ve sonunda onunkinden daha büyük oldu. Nihayet ona artık onun karısı olmak istemediğimi söyleyecek cesareti bulduğum an geldi. Bunu daha fırtınalı sahneler takip etti ama bunların üzerimdeki etkisi tamamen kayboldu! Onun adına üzüldüm ama aynı zamanda bir yandan otoriter ve zorba, diğer yandan son derece korkak davranışları nedeniyle ona olan tüm saygımı kaybetmiştim. O günlerde bu iki özelliğin birbiriyle çok yakından ilişkili olduğunu, aslında aynı hastalığın birbirini tamamlayan iki yönü olacak kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Öte yandan onun ruhunun hasta olduğunu hissediyordum ve kesinlikle özgür olmak istiyordum. Son bir çabayla onun iradesinden vazgeçtim.

Ailemle konuştum. Şaşırmadılar. Ve on dokuz yaşımdayken güzel bir öğleden sonra, kuzenimle birlikte annesinin, babamın kız kardeşinin, güzel Raphaela Teyze'nin yanına bir yolculuğa çıktık.

Nişanımı bozdum...

10

ÖLÜMLE İLK BULUŞMA

Çocukluğumdan beri bahar aylarında sık sık solgunlaşır ve yorulurdum. Çoğu durumda en iyi çare Raphaela Teyzemi ziyaret etmekti.
Ailesiyle birlikte dağlarda yaşıyordu ve canlandırıcı dağ havası ile bu insanların yaşadığı bilgelik ve din atmosferinin birleşimi beni her zaman çok çabuk iyileştirdi. Bu sessiz ve asil ortamda kendimi çok mutlu hissettim ve eve taze, yeni enerji ve canlılık dolu olarak dönecektim.

Nişanım bozulduktan sonra tekrar teyzemi görmeye gittim. O zamanlar zaten dul bir kadındı ve kızıyla birlikte yaşıyordu. Beni büyük bir sevgiyle karşıladı ve uzun zamandır arzuladığım huzur ve sükunetin tadını çıkardım. Kendimi ipi kopmuş bir uçurtma gibi hissettim; sonsuzluğa doğru süzülüyordum.
Ne muhteşem bir bahardı! Her zamanki gibi teyzem beni çok iyi anladı.
Kararımla ilgili görüşlerini büyük bir anlayışla ifade etti; daha sonra bu konudan bir daha hiç bahsetmedi. Onun evinde mutlak özgürlük içinde yaşadım.
İstediğim gibi gelip gitmeme izin verdi. Tepelerde ve ormanlarda dolaşabilir ve doğanın tadını sonuna kadar çıkarabilirdim. Özgürlüğümden dolayı kendimi tam anlamıyla mutlu hissettiğim ve geleceğe güvenle baktığım bu dönemde,

Machine Translated by Google

hayatımda ilk kez ölüm!

Bir gün yürüyüş yaparken bir tahıl tarlasına geldim. Yakın zamanda evlilik planlarım suya düştüğü için orada durdum ve geleceğimi hayal etmeye çalıştım. Kendi kendime büyükannem gibi her şeyden önce piyanist olacağımı söyledim. Sonra sağlıklı, mutlu, normal bir kocayla evlenir ve çocuklarım olur. Sonra çocuklar büyüyecek, hatta torunlarım bile olacaktı. Ve sonra ne? Sonra yaşlanırdım. Ve daha sonra? ... Sonra bir gün ölmem gerekecekti.

Ölüm! Hepimizin gittiği amaç, amaç ve yön budur. Ama neden?
Bütün bu sıkıntılar neden? Neden piyanomda pratik yapıp harika bir sanatçı olmalıyım? Deriyle kaplı bu kemiklerin tuşların üzerinde büyük bir ustalıkla kayması gerçekten bir fark yaratır mı? Eğer insanoğlu bir gün ölmek zorunda kalırsa, hayatlarından ne anlam çıkardıkları önemli mi?
Acaba ünlü müydüler, zeki miydiler, yoksa tanınmamış ve tanınmamışlar mıydı, dürüst müydüler, yoksa sahtekâr mıydılar? Nihai sonuç ölüm ve yıkım iken neden mücadele edelim, çalışalım, çocuk doğuralım, acı çekelim, mutlu olalım, neşeli ve kederli olalım? Hemen ölmek kesinlikle çok daha kolay olurdu!

Bu düşünce o kadar korkunç, o kadar dayanılmazdı ki, etrafımdaki dünya karanlık ve boş bir hale geldi. Bir ağaca yaslandım ve vadiye, kasabaya, içinde birçok insanın yaşadığı sonsuz evlere baktım. Buradan bakıldığında minik karıncalara benziyorlardı. Bütün bu varlıklar aşk ve para için yaşadılar, savaştılar, mücadele ettiler, hepsinin kendi sorunları vardı, katlanmaları gereken zorluklar vardı, her şeyi o kadar umutsuzca ciddiye alıyorlardı ki... Ama neden? Neden hayat geçici bir andan ibaretken, ölüm sonunda beklerken, tüm sorunları çözerken, tüm acıları ve tüm sevinçleri sona erdirirken? Neyin peşindeyiz?
Ne elde ederiz? Ölüm! Mutlu da olsak, mutsuz da olsak, kral da olsak, dilenci de olsak, hepimizin sonu ölüm!

Panik beni sardı. HAYIR! Ben bununla devam etmeyeceğim! Bu düşünceyle öğrenemiyorum, sevemiyorum ve yaşayamam. Her şey anlamsız! Hayatımın sonunda ölmemek için şu anda intihar etmeyi tercih ederim !

Şeytani, alaycı bir ses kulağıma güldü: 'Ha ha ha! Bu kadar aptal olman gerçekten de sana yakışıyor! Ölmek zorunda kalmamak için kendini mi öldürmek istiyorsun? Gerçekten ölümden kaçabileceğinizi düşünüyor musunuz? Burada, burada, yeryüzünde bir bedendesiniz . Ölmeden buradan kaçamazsınız ! Eğer kendinizi öldürürseniz, bir dakika önce kendinizi kurtarmak istediğiniz son, çok yakın olacaktır.
Anlık ölüm! Sadece "bir gün" uzakta değil, tam burada ve şimdi!
Anlıyor musunuz? Burada, bu bedende olduğun sürece ölmediğin sürece kaçamazsın! Sen bir mahkumsun! Anlıyor musunuz? Bir mahkum! Ancak ölümün kapılarından geçerek bedeninizden kurtulabilirsiniz, ölümden kaçamazsınız... kaçamazsınız... Ha ha ha!'

Dağınık düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Evet doğruydu, bir tuzağa düşmüştüm ve intiharın hiçbir faydası olmayacaktı. Bu beni yalnızca olduğum şeye götürürdü

Machine Translated by Google

kaçınma konusunda endişeli. Peki şimdi ne olacak? Her halükarda hâlâ çok genç olduğum ve ölümün muhtemelen hâlâ çok uzakta olduğu gerçeğiyle bir an teselli bulabilirdim. Sağlıklıydım. Atalarımın hepsi büyük bir yaşa ulaşmışlardı. Bu gerçekler bana yeni bir cesaret verdi. Yaşlandığımda hâlâ pek çok şeyin olabileceğini düşündüm. Hayata dair sürekli yeni şeyler keşfeden bilim adamları, bir gün mutlaka ölümsüzlüğün sırrını da keşfedeceklerdir . Bu düşünceye tutundum ve yaşamaya, çalışmaya ve dilemeye devam etme dürtüsünü ve enerjisini kazandım.

Kesinlikle haklıydım! Ölümsüzlük keşfedildi, ancak o zamanlar bu "ölümsüzlüğü keşfetmenin", ölümün var olmadığını ve tüm insanların -ben de dahil- var olduğunu öğrenmek için gerçekten kendi başıma yapmam gereken bir şey olduğunu bilmiyordum. her zaman ölümsüz olacak! Çünkü herkes ölümsüzlüğü kendinde ve kendinde keşfetmelidir. Başka hiç kimse bu gerçeği ona aktaramaz. Eğer biri bir gerçeğe, hatta son derece açık bir gerçeğe inanmıyorsa, onu daha önce kaç kişi keşfetmiş olursa olsun, bu onun için mevcut değildir. Her insan, ölümün yaşamın kendisinden başka bir şey olmadığı ve insanın ölmek zorunda olmadığı, hatta ölemeyeceği gerçeğini kabul etmelidir ! Kesinlikle imkansız!

O zamanlar bunların hiçbirini bilmiyordum; bana göre ölüm büyük, siyah bir duvardı buna karşı başımı hatırı sayılır bir güçle kırmıştım.

Yine de gençtim ve bu yüzden elimden geldiğince sakinleştim. Her şeyi erteledim ve insani açıdan mümkün olduğu ölçüde ölüm sorununu düşünmemeye karar verdim. Bu tür düşünceler beni zayıflatmaktan başka bir işe yaramıyordu ve ben geleceğe dair planlar yapmayı tercih ediyordum.

Normal şartlarda her şeyi kendi başıma ve kendi inisiyatifimle yapmaya alışkındım. Babam hiçbir zaman çocuklarının kişisel işleriyle ilgilenmezdi. Mesleği onu o kadar meşgul ediyordu ki, ailesinde olup bitenlerle ilgilenecek zamanı hiç olmamıştı. Genelde sadece aile masasında buluşurduk ve nişanlımla aramda geçen sahnelerden hiç bahsetmezdim. Annem bütün çocuklarını sevdiği gibi beni de severdi ama beni ancak çok sonraları, birbirimize sonsuza dek veda ettiğimizde anlamaya başladı. O zamanlar benim de kendisi kadar verimli bir ev hanımı ve anne olmamı istiyordu. Ben de bunu hayatımın temel amacı olarak görüyordum ama bunu başarmak istediğim yol onun öngördüğünden oldukça farklıydı. Hayatımın yolu yalnızca kendi yolum olabilirdi ve geleceğim konusunda bana verdiği tavsiyeleri kabul edemezdim. Annem benim nazik küçük anne rolüne hazırlanmamı istiyordu, oysa ben kanımın her damlasıyla müzik ve sanatta doyum arıyordum. Bu nedenle tamamen kendi halime bırakıldım ve aile çevresinde mümkün olduğu ölçüde bağımsız düşünmeye ve hareket etmeye yavaş yavaş alıştım. Bu nedenle, kimsenin tavsiyesine başvurmadan, tamamen kendi başıma bir gelecek hayal etmeye çalıştım. Diploma almak için müzik akademisinde eğitimime devam etmeye ve final sınavlarını geçmeye karar verdim.

Machine Translated by Google

Babam bize sık sık şöyle derdi: 'Şu anda her şey yolunda gidiyor diye kaderin değişkenliklerine karşı kör olmayın. Dünyevi zenginlikler yok edilebilir. Edindiğiniz her türlü bilgi sizindir ve sizden alınamaz.
Olabildiğince çok şey öğrenin ve en azından bir çeşit diploma alın. İşler yolunda giderse çekmecede bırakabilirsiniz ama zor durumda kalırsanız geçiminizi bununla sağlayabilirsiniz!'

Ah babacığım, seni harika, bencil olmayan, bilge adam. Bu tavsiye, bana aktardıkların arasında en büyük hazineydi. O zamanlar hiçbirimiz nasıl zor durumda kalacağımızı hayal edemiyorduk ve senin sıkı bir pedagog gibi konuştuğuna gizlice inanıyorduk. Sahip olduğumuz her şeyin yok olduğu ve ağır yaralı, engelli bir kocayla mahsur kaldığım savaş sırasında bu tavsiyeyi ne kadar sık hatırladım. Öğrendiklerim, içimde taşıdıklarım , bildiklerim sayesinde kurtulduk , çünkü tüm dışsal mallarımız kaybolmuştu. O gün orada, genç, deneyimsiz bir kız olarak dağda durup geleceğimi düşünürken, kaderin bana ne hazırladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama tavsiyene uymam gerektiğini hissettim.

Ve böylece, o yaz eve döndüğümde ve hayatımda yeni bir sayfa açtığımda, en önemli şey tüm enerjimi piyano öğretmeni diploması almaya yoğunlaştırmaktı. Geriye kalan her şeyi kaderin ellerine bıraktım.

11

GELECEĞİN İLK VİZYONU

Nişanlı olduğum altı yıl boyunca öyle şaşırtıcı ve etkileyici bir şey oldu ki, bundan sonraki hayatımın gidişatını etkiledi. Bu sayede dikkatim insanın derinliklerinde saklı bir dünyaya yönlendirildi: insan benliğinin bilinmeyen, bilinçsiz dünyası.

Bazen rüyalarda geleceği, sanki gördüklerim gerçeğin aslına sadık bir kopyasıymış gibi, tam olarak görebildiğimi keşfettiğimde on beş yaşındaydım. O zaman olan şey daha sonra çeşitli zamanlarda tekrar oldu ve bugün de hep aynı şekilde oluyor: İlk başta rüyam her türlü kaotik ve alakasız resimden geçiyor. Sonra aniden, sanki bir perde bir kenara itilmiş gibi, tıpkı gerçek hayattaki gibi mutlak netlikte, renkli, plastik ve mantıksal olarak bağlantılı resimler görüyorum.

Geleceğe dair ilk net rüyamda, annemle babamın banyosunda yeni doğmuş bir bebeği kucağında tutan genç bir adam gördüm. Bebek sanki boğulmuş gibi mosmor olmuştu ve genç adam ona nefes aldırmaya çalışıyordu. Yanında yardıma hazır bir kadın asistan duruyordu. Çocuk nefes almıyordu. Doktor önce buz gibi sonra da sıcak suyun altına tuttu. Daha sonra başını aşağıya doğru tuttu ve ileri geri salladı. Sonunda bir çığlık attığında hepimiz etrafımıza döndük.

Machine Translated by Google

rahat bir nefes aldı. Babam kapı eşiğinde durduğu yerden annemin odasına koştu, yatağının yanında dizlerinin üzerine çöktü, başını yatağın kenarına annemin yanına koydu ve ağladı, bu güçlü adamın daha önce hayatım boyunca ağladığını görmemiştim. . Annem çok solgundu ama şefkatle gülümsedi ve babasının siyah saçlarını okşadı. Baba bir süre sonra sakinleşti, ayağa kalktı ve Raphaela Teyze ve kızının annesini ziyaret edebilmek için bekledikleri yan odaya gitti. İlginç bir şekilde, rüyamda tüm odalara aynı anda bakabildim ki bu elbette gerçekte imkansız olurdu.

Dikkatimi çeken bir diğer şey de genç adamın, bebeği asistanına teslim ettikten sonra tuhaf bir süzülme yürüyüşüyle banyodan çıkmasıydı. Ayrıca güzel, kıvırcık, sarı saçlarını da fark ettim ve çok net bir şekilde şunu söylediğini duydum: 'Anne ve çocuk tehlikede değil ama mutlak sessizliğe ihtiyaçları var. Eğer biri onları ziyarete gelirse, şu anki halsizlik sırasında oluşabilecek herhangi bir enfeksiyonun sorumluluğunu kabul edemem.'

"Elbette doktor," diye yanıtladı Raphaela Teyze ve onun ne kadar mantıklı bir şekilde veda ettiğini ve kızıyla birlikte uzaklaştığını gördüm. Sonra görüntü karardı ve uyandım.

Ertesi sabah anneme koştum ve ona rüyamı anlattım. Annem güldü ve şöyle dedi: 'Lütfen böyle şeyler hayal etmeyin, yeterince çocuğum var! Peki Raphaela Teyze bu rüyada ne yapıyor? O burada yaşamıyor bile. Peki süzülerek yürüyen, kıvırcık sarı saçlı yakışıklı genç kim? Yakışıklı genç adamlarla ilgili bu şekilde rüya görmen bana çok şüpheli görünüyor.'

'Kim olduğunu bilmiyorum anne, ama onu rüyamda tam da bu şekilde gördüm.'

Daha sonra öğle yemeğinde hepimiz bir süre garip rüyamı tartıştık ama ertesi gün kimse bu konuyu başka bir şekilde düşünmedi.

Hayfa'da bir yıl sonra annem kendini çok hasta hissetti. Yemek yiyemiyordu ve doktorlar duodenum ülseri olabileceğinden şüpheleniyordu. Röntgenini çektiler ve başka muayeneler yaptılar. Sonuç ... kesin bir teşhis yok. Doktorumuz anneme ünlü bir jinekoloğa gitmesini tavsiye etti. Yaşlı profesör, muayenesinin ardından, 'Tebrikler! Bu büyük hastalığın sonu vaftiz olacak.' Yavaşça güldü.

Annem çaresizlik içinde eve geldi. Zaten otuz dokuz yaşındaydı.
Ancak yavaş yavaş sakinleşti ve altı ay sonra, rüyamdan tam bir yıl sonra, aileye bir yenisinin daha katılacağına kimsenin inanamayacağı bir anda, küçük bebek dünyaya geldi. Yaşlı profesör, becerisiyle zaten büyük bir üne kavuşmuş genç bir doktoru tavsiye etti. Bebek doğduğunda boğulmaktan ölmüş gibi görünüyordu. İlk nefesini alana kadar yirmi uzun dakika geçti. Babam uzun süren endişeden o kadar bitkin düşmüştü ki, tehlike geçtiğinde annesinin yatağının yanında dizlerinin üzerine çöktü ve güçlü bir adam olmasına rağmen bir bebek gibi ağlamaya başladı. Raphaela Teyze

Machine Translated by Google

ve kızı İtalya'ya giderken kısa bir süreliğine bizi ziyaret ediyorlardı. Bizimle iki gün geçirdiler ve tam onlar yola çıkmaya hazırken çocuk doğdu. Yan odada beklediler ve baba içeri girip her şeyin güvenli bir şekilde bittiğini söylediğinde Raphaela Teyze ayrılmadan önce anne ve çocuğunu görüp göremeyeceğini sordu. Daha sonra odaya genç doktor geldi. Kıvırcık sarı saçları ve tuhaf bir süzülme yürüyüşü vardı! Daha sonra vizyonumda söylediğini aynen kelimesi kelimesine söyledi. Gerçekten de her şey tam da benim yaşadığım gibi oldu ! Sanki bir sinema filminin bir kısmını filmdeki diğer olaylardan çok daha önce izlemiş ve onlardan tamamen ayrı kalmış gibiydim.

O andan itibaren gelecekteki olayları sık sık rüya resimleri olarak, kesin ayrıntılarla görmeye başladım. İlk başta bu deneyim bana hep rüyalarımda geldi. Her seferinde sanki bir perde bir tarafa itiliyordu. Ancak daha sonra uyku olmadan, isteyerek, isteyerek bu duruma girebildim. Ancak bu çok daha sonra gerçekleşti.

Yeni kız kardeşim neredeyse ailenin torunu gibiydi. O sıralarda Grete on dokuz, ben on altı, ağabeyim ise dokuz yaşındaydı. O herkesin küçük sevgilisiydi. Ama onun gösterdiği ilgi biz iki büyük çocuğu oldukça arka plana itti ve çoğu zaman kendimizi yalnız bulduk.

Birkaç yıl boyunca paten yapmaya, konserlere ve partilere gittiğimizde bize sadece mürebbiye eşlik etti. Annem, dokuz yıl önce ağabeyim doğduğunda olduğu kadar, yeni küçük kız kardeşimizle de meşguldü. Nişanlımla anlaşmazlıklar yaşadığımı fark ettiklerinde bile benim işlerimle ilgilenecek zamanları olmamasına şaşmamalı. Savaşımı yardım almadan tek başıma vermek zorunda kaldım.

12

GEÇMİŞ UYANIYOR

Nişanımın bozulmasının ardından Raphaela Teyze'den ayrılıp eve döndüğümde yaz gelmişti. On dokuz yaşındaydım ve özgürlüğümün tadını çıkarmak istiyordum. Sonunda kıskanç nişanlımın korkunç sahnesini riske atmadan diğer gençleri görebildim. Döndüğümde doğruca yerel tenis kortlarına gittim. İlk gün çok çekici, düzgün görünüşlü bir genç adamla tanıştım. Duruşu ve tavırları son derece etkileyiciydi. Omuzlarında yakışıklı bir kafası, yapılı, ince, kaslı bir vücudu vardı ve her zaman kusursuz beyaz tenis pantolonu ve formasıyla karşımıza çıkardı. İlk andan itibaren ondan hoşlandım ve o da benden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Üçüncü günümüzde takım arkadaşlarımızdan biri, ne yazık ki raketini top toplayıcımızın kafasına vurdu.

Acı bir şekilde ağlamaya başladı. Sempatik genç, raketini bir kenara atarak küçük çocuğun yanına koştu, onu kucağına aldı ve onu teselli etmeye başladı. Çocuğun tertemiz tenis kıyafetlerini kirletmesini hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu.
Başını okşadı, gözyaşlarını kuruladı ve ona biraz para verdi. Birkaç dakika sonra çocuk gözyaşları arasında gülümsemeye başladı ve tezgaha doğru koştu.

Machine Translated by Google

biraz tatlı satın almak için.

Kalbim onunla birlikte atıyordu. Gerçekten biraz merhamet sahibi bu kadar genç adamlar var mı diye düşündüm. onu sevmeye başladım

Ertesi kış onunla nişanlandım. Birbirimizi derinden ve tutkuyla seviyorduk ve bedenim, ruhum ve varlığımın her parçasıyla onun karısı olacağım anı sabırsızlıkla bekliyordum.

Babam evlenmeden önce eğitimimi bitirmemi istiyordu ve müzik akademisine gitmeme daha bir yıl kalmıştı. Bu yüzden beklemek zorunda kaldık ve ben de her gün dört beş saat pratik yapmaya, armoni yasalarını öğrenmeye, oda müziği çalmaya ve sınavları geçmek için elimden gelen her şeyi yapmaya devam ettim.
Nişanlım her akşamı bizim evde geçirirdi.

Bir akşam o gittikten sonra yatağıma gittim ve derin bir uykuya daldım. Uyudum ve her zamanki gibi birçok şeyi kaotik ve anlamsız bir şekilde rüyamda gördüm.
Aniden, ritmik bir şekilde tekrarlanan tuhaf bir ses duymaya başladım; aniden bilincime kavuşup uyanıncaya kadar gittikçe yükselen bir tür çıtırtı sesi.

Gözlerimi açıyorum ve ritmik sesin, yanımda yürüyen ve beni çeken tüm köleleri aynı hizada tutmak için kırbacını şaklatan bir köle tacirinin kırbacından geldiğini fark ediyorum. Rayların üzerinde yavaşça kayan kızağa benzer bir şeyin üzerine yaslanıyorum. Saraydan götürüldüğümü anlıyorum; biraz önce kapıların kapandığını duydum.

Yukarı atlamak istiyorum ama yapamadığımı fark ediyorum. Boynumdan ayaklarıma kadar sımsıkı sarılı olduğum için tek bir kasımı bile hareket ettiremiyorum. Orada sanki bir mermer parçasından oyulmuş gibi yatıyorum, ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturmuş, bacaklarımı yan yana uzatmış durumdayım. Bu pozisyondan yalnızca ileriye bakabiliyorum veya yukarıya bakabiliyorum. Parlak güneş ışığında ayaklarımın olduğu yöne baktığımda, beni sürekli hareket halinde yukarıya çeken adamların çıplak, terli sırtlarını görüyorum. Üstlerinde ve ötesinde, uzakta beyaz taştan bir bina beliriyor, siyah bir boşluk bir girişi işaret ediyormuş gibi görünüyor. Parıldayan beyaz ışıkta, binanın duvarları koyu mavi gökyüzüne karşı çarpıcı bir şekilde göze çarpıyor. Köleler ilerlemeye devam ettikçe bina yaklaşıyor gibi görünüyor ve siyah boşluk giderek büyüyor.

Yukarıdaki gökyüzü o kadar yoğun mavi ki neredeyse siyah görünüyor. İki büyük kuş yavaşça tepemizde daireler çiziyor; leylek mi yoksa turna mı?

Taş bina birdenbire çok yakınmış gibi görünür; siyah boşluk genişçe esniyor... evet... bu gerçekten bir açıklık. Artık tanıyorum. Ölüler Şehri'ndeyiz! Bu bir mezar! Biz varıyoruz, köleler karanlığa girip kayboluyorlar. Şimdi boşluk beni içine alıyor... ve birdenbire etrafımdaki dünya, dışarıdaki kör edici güneş ışığından sonra kararıyor. Her şey tamamen karanlıktayım! Korkunç bir korku beni yakaladı ve sessizce gittim ...

Machine Translated by Google

'Ne kadar, ne kadar burada tutuklu kalmalıyım?' sorusuna cevap arıyorum.

Açıkça, sakin ve soğukkanlı bir şekilde bana amansız iradesini söyleyen tanıdık bir ses duyuyorum:

'Üç bin yıl...'

Terör beni yeniden ele geçiriyor ve bilinç unutulmaya yüz tutuyor ...

***

Birisi beni sertçe sarsıyordu. Başımı kaldırdığımda kız kardeşimin gözlerini gördüm. Beni kucağına aldı ve korkuyla bana baktı.

'Tanrı aşkına,' dedi, 'senin derdin ne? Burada gözlerinizde boş bir bakışla oturuyorsunuz ve sanki ölecekmişsiniz gibi korkunç bir şekilde inliyorsunuz. Kendini hasta mı hissediyorsun? Annemi arayayım mı?'

Cevap vermek istediğimi hissettim ama tek bir ses bile çıkaramadım. Az önce yaşadığım korkunç deneyim vücudumun her yerini felç etti. İnledim ve ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek için elimi salladım. Sonra tekrar uzanıp düşünmeye çalıştım ama bu bile imkansızdı. Orada hâlâ panik içinde yatıyordum ve kalbim tekrar normal şekilde atmaya başlayana, sakinleşip kim olduğumu ve nerede olduğumu anlamaya başlayana kadar birkaç dakika geçti. Kız kardeşim bir süre yanımda kaldı; daha sonra kendime geldiğimi fark ederek sorularını tekrarladı: 'Senin için bir şey yapabilir miyim?'

Sonunda vıraklamayı başardım: 'Hayır, teşekkür ederim, ben iyiyim.'

*** Ertesi gün dağınık düşüncelerimi toparlayıp durumu gözden geçirmeye çalıştım. Ne görmüştüm? Gece boyunca neler yaşadım? Geleceğin bir vizyonu gibi görünüyordu ama benim geleceğim olması pek mümkün değildi. Geleceğe dair vizyonlarımda hep aynı kişi olarak kalıyordum ama bu vizyonda tamamen farklı biriydim! Uzun süre aynada kendime baktım ve bir insanın aynı anda iki kişi olabilmesinin nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalıştım. Çünkü ben buradayım, bunu aynada görebiliyorum, ama yine de benim başka bir resmim daha var, onu başka bir aynada gördüm, devasa bir gümüş ayna; diğer kişi olduğum zamanlar!

Ben burada olan varlığım ama aynı zamanda mezara gömülen diğer varlığım da . Sadece birkaç dakika içinde kim olduğunu, nereye ait olduğunu çok iyi bilen, aslında herkes gibi, düşünsün ya da düşünmesin hayatını bilinçli yaşayan biri olma deneyimini yaşadım.

Birdenbire bir hayatın, bir evin anılarını yakaladım ve çocukken gerçekten ait olduğum bu evi aradığımı ve 'Yüce Olan'ın, yani babamın ve kocamın benim eşim olduğunu bildiğimi fark ettim. 'gerçek baba'. Yıllar geçtikçe, şu anki konumuma alışmıştım... şimdiki babamın ve annemin gerçek ebeveynlerim olduğu gerçeğini kabul etmeye başlamıştım. Bir şekilde,

Machine Translated by Google

ancak bu tuhaf duygu beni hiç terk etmemişti ve şimdi bunu çok güçlü bir şekilde hissediyordum. Ancak geçmişte yaşadığım zamanlarda oldukça normal görünen pek çok şeyin şimdi bana çok anormal gelmesi tuhaftı. İki kavram birbiriyle güçlü bir şekilde çelişiyordu. Örnek vermek gerekirse ben bunu tamamen doğru buldum, hatta Firavun olan babamın kızı ve eşi olmaktan onur duydum. Ancak şimdi, gerçeğin bilincine vardığımda, derinden sarsıldım, çünkü benim zamanımın ahlaki standartları oldukça farklıydı. Ancak benim eski varlığım sırasında bu oldukça normal karşılanıyordu, çünkü bir Firavun'un karısı ölürse ve onun kız kardeşi yoksa, kabul edilen prosedür kendi kızını karısı yapmaktı. Firavun ailesinden doğan kendi kızının yerine aileden olmayan bir kadını asla koyamazdı. Ve ailenin soyundan gelen bir sonraki kadın üyesi olmasaydı, kızı dışında başka kim onun kraliçesi ve kraliyet karısı olarak onun yanına oturabilirdi? Aileye daha alt kökene sahip bir kadını dahil etmek ahlaka aykırı olurdu. Pek çok şeyi, özellikle de sık sık gittiğim tapınağı hatırladım, ancak tabutuma bu kadar sıkı bir şekilde bağlanmamın nedeni gibi pek çok şey bulanık kaldı. Neden mezara götürüldüm? Peki bu kadar iyi hatırladığım ses kime aitti? Kime? Geçmişimin bu kısmını bir bariyer engelledi ve herhangi bir şeyi hatırlamaya çalıştığımda, elektrik şokuna benzer bir şey beni geri itti. Tersini düşünemedim!

Ertesi sabah aile masasında otururken babama şöyle dedim: 'Baba, okulda piramitlerin eski kralların mezar yerleri olduğunu öğrendik. Bu doğru değil! Piramitlerin hepsi mezar değildi, bazıları oldukça farklı amaçlarla kullanılıyordu. Ölüler şehir dışında özel bir mezar şehrine gömüldü. Kızaklara çok benzeyen tabutlarda kasabanın dışına taşındılar ve daha sonra büyük binalara gömüldüler. Mezarlar taş kapılarla kapatılmıştı.'

Babam bana şaşkın bir bakış attı ve şöyle dedi: 'Bütün bilim adamları piramitlerin Firavunların mezarları olduğu konusunda hemfikirken, ama Ölüler Şehri'nden hiç bahsetmezken bunu nasıl bilebilirsin?'

Gördüklerimin doğru olduğunu bilerek, "Bunun böyle olduğundan eminim baba," dedim.

"Peki, bize nasıl bildiğinizi anlatın" dedi ve herkes beklentiyle bana baktı.

'Bunu biliyorum ama yine de açıklayamıyorum' dedim ve onlara vizyonumu anlattım. Babam beni dikkatle dinledi ve o zaman bile yaşadıklarımı hatırladığımda korkudan titrediğimi fark etti. Katıldığım bir şeyi açıkça anlattığımı görünce şöyle cevap verdi: ' Shakespeare Hamlet'te şöyle diyor: 'Gökte ve yerde, senin felsefende hayal edebileceğinden çok daha fazla şey var Horatio.'

Bugünlerde insanlar miras kalan anılardan bahsediyor, ben buna inanmıyorum.
Sayısız aileyi kapsayan bütün bir ailenin tarihinin nasıl olduğunu bilmek isterim.

Machine Translated by Google

Atalar bir dakikalık canlı hücrede bulunabilir mi? Bilim adamları her yirmi yılda bir değişen büyük teoriler geliştiriyorlar. Size bu tür şeyler hakkında endişelenmenizi ve hayaliniz - ya da vizyonunuz - ona ne ad vermek isterseniz onu düşünmemenizi tavsiye etmiyorum. Bu sadece zihinsel dengenizi bozar. Belki bir gazetede konuyla ilgili bir şeyler okumuşsundur?'

'Hayır baba, Mısır hakkında bize okulda öğrettikleri dışında hiçbir şey okumadım ya da duymadım. Hiç ilgimi çekmedi. Ancak okulda vizyonumdaki deneyimlerden tamamen farklı şeyler öğrendim. Bu vizyonun ne anlama geldiğini açıklayamam çünkü şahit olduğum gerçeklerin ayrıntılarıyla doğru olduğundan kesinlikle eminim. Rüyamda olduğum kişinin varlığından da eminim ama şu anda nasıl bu kişi olabileceğimi açıklayamıyorum.
Diğer kişi kimdi? Anlamıyorum. İnsanların birden fazla yaşaması mümkün olabilir mi?'

'Biraz meyve alabilir miyim?' dedi babam anneme dönerek. Meyve masaya getirildi ve aile başka konular hakkında konuştu.

O gece yatağa gittiğimde rüyanın tekrarlanıp tekrarlanmayacağını merak ettim. Ama olmadı. Günlerce bekledim, hatta bu tuhaf dünyaya geri dönmeyi hayal etmeye çalıştım. Ama hepsi boşuna, rüya geri dönmedi.

Zaman geçtikçe bunu düşünmeyi bıraktım. Hayata karşı sağlıklı tutumum beni yeni bir güçle harekete geçirdi. Piyano başında çalıştım, resimler yaptım, derslerimi öğrendim ve her akşamı nişanlımla geçirdim. Ve böylece yıl geçti.

13

ÖLÜMLE İKİNCİ BULUŞMA

Nihayet düğün günümdü.

Şimdi geriye dönüp bakınca sanki bir rüyaymış gibi görünüyor. Tamamı kuyruklu beyaz bir elbise ve dantel bir duvak giyerek oturma odamıza girdim, nişanlımın en iyi Pazar takım elbisesiyle ne kadar muhteşem göründüğünü gördüm ve elimi onun koluna koydum. Fotoğrafçılar beni sinirlendirdiği için çok rahatsız edici bir şekilde fotoğraflandık. Sonra dışarı çıkıp merdivenlerden indik ve çiçeklerle süslenmiş bir arabaya bindik. Peşimizde pembe ipek elbiseler giyen Grete ve kuzenim, bir zamanlar 'ebedi dostluk' ittifakı kurduğumuz iki erkek kuzenimiz de eşlik ediyordu. Artık ikisi de cesur genç subaylardı.

Sonra üzgün ve ciddi yüzüyle ağabeyim geldi. O on dört yaşındaydı ve oyuncak bebek kadar güzel olan küçük kız kardeşim de dört yaşındaydı. Tüm yetişkinlerin arasında tamamen kendinden emin ve oldukça üstün görünüyordu. Sonra bir kraliçe gibi giyinmiş güzel Raphaela Teyzemin de aralarında bulunduğu bir akraba kalabalığı geldi, sonra da nişanlım.

Machine Translated by Google

annem ve son olarak ışıltılı bir şekilde genç ve güzel olan kendi annem, yanında silindir şapkası ve kuyruklu babası, her kadının kalbinin daha hızlı atmasını sağlayacak kadar muhteşem bir manzaraydı. Silindir şapkasıyla eğlendiğimi görünce bana çapkın bir bakış attı ki bu açıkça tüm bu formaliteleri benim kadar saçma bulduğu anlamına geliyordu. Keşke bu kol boyu eldivenlerle ne kadar acı çektiğimi bilseydi, diye düşündüm! Onları sökmeyi çok isterdim, serbest dolaşıma öyle büyük bir engel oluşturuyorlardı ki. Buketimi ellerimde tutarken ve ilik deliğinde bir çiçekle nişanlımın yanında dururken, bana öyle geliyordu ki biz, çiçeklerle neşeyle süslenmiş, yüce 'geleneklerin' zorbalığı tarafından yaşamaya zorlanan iki kurban hayvanıydık. tüm bunlar süslü
anlamsız.

Yaşlı teyzeler, amcalar, arkadaşlar ve tuhaf izleyicilerden oluşan kalabalığın bize bir sergideki iki oyuncak bebek gibi bakmaması için kaçabilseydim bana çok yakışırdı. Hepsinin benim en yüce kutsallık olarak gördüğüm şeyi, sevginin gerçekleşmesini düşündüklerini biliyordum. Ama ne kadar farklı bir bakış açısıyla! Ve oradaki adamlardan bazılarının birbirlerine aptalca şakalar fısıldadığını biliyordum. Ama kaçamadım ve çok geçmeden uzun araba kuyruğu kiliseye doğru ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra içerideydik, sunağın önünde duruyorduk. Heyecanlı ve duygusal görünmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Her zamanki gibi gerçek olduğunu hissettim. Arkadaşımızın ve aile papazımızın söylediği bilgece ve güzel şeyleri elimden geldiğince sabırla dinledim.

Bana baktı ve gözlerinde, ona düğünümüzde uzun bir konuşma yapmamasını nasıl söylediğimi düşündüğünü görebiliyordum, aksi takdirde can sıkıntısından büyük ve yüksek sesle esnemek zorunda kalacaktım. O zamanlar annem sınırsız küstahlığım nedeniyle öfkelenmişti, ama en azından papazı akıllıca ama kısa bir konuşma yapmaya ikna etmeyi başardım. Tanrıya şükür! Bir düğün töreninde yapılan uzun bir konuşma henüz hiçbir zaman mutlu bir evliliğe yol açmamıştır! Çok geçmeden arkadaş ve akrabalardan oluşan bir kalabalık etrafımıza akın etti, bizi öptüler ve üç çeyrek saat boyunca bizi kucakladılar; ben onların acısını çekerken yaşlı amcalar genç gelini her taraftan kucaklama ve öpme fırsatından sonuna kadar yararlandılar. sessiz bir tiksintiyle dikkat çekiyor. Sonunda bunların hepsi bitti ve artık sadece düğün ziyafetine katlanmak zorunda kaldık. Sonunda akrabalar ve arkadaşlar veda etti ve ben de 'kocam' ile balayı gezisine başlamak için kıyafetlerimi değiştirdim.

Bu uzun bekleyişin ardından sevdiğimin eşi olduğumda, beklediğim gibi büyük bir mutluluk yaşadım. Amacıma ulaşmıştım; Tanrının ve insanlığın önünde onun karısı olmuştum. Artık aramızda 'yasak' işaretler yoktu. Ben onu tüm varlığımla tutkuyla sevdim, o da beni aynı şekilde sevdi. Sevginin en yüksek doyumunu bedende ve ruhta yaşadım.

Ve sonra etrafımdaki her şey çöktü.

Machine Translated by Google

Başımı daha önce çarptığım siyah duvara daha da şiddetli bir şekilde çarptım: hayatımda ikinci kez ölümle karşılaştım. Bu seferki toplantı çok daha ciddiydi.

Mutluluğu beklediğim sürece geleceğimde ona doğru ilerlediğim sabit bir nokta vardı. Beklediğim ve uğruna çalıştığım bir şey vardı.
Ancak beklenen olay gerçekleştiğinde gelecek bir anda boşaldı.
Hala neyi beklemem gerektiğini bilmediğim için bir boşluğa düştüm. Gelecekte benim için sabırsızlıkla bekleyecek ne vardı? Her şeyi başarmıştım.
Gelecek olan her şey yalnızca kalan süreyi doldurmaya hizmet edebilirdi. Kalan süre, kalan süre? Dığı zamana kadar? Ve cevap şuydu: ölene kadar!

Bu hayatta başka ne yaparsam yapayım, kaderim bana ne getirirse getirsin, benim ve yanımdaki tüm insanların en ufak bir kurtuluş ihtimali olmadan yalnızca tek bir yönde, ölüme doğru ilerlediğimizi fark etmek zorunda kaldım. başka herhangi bir yere taşınabilmek. Oraya varmasının ne kadar süreceğini kimse önceden bilemez ama er ya da geç hepimiz bu boşluğa düşeriz.

Er ya da geç birimizin ölmesi gerekeceğinden, aşkımızın bile sonsuza kadar süremeyeceğini anlamak zorunda kaldım. O zaman mutluluk biterdi. Eşimin huzurunda, onun parlak, sevgi dolu gözlerine baktığımda sanki soğuk bir el beni boğuyormuş gibi hissettim ve içimden şu soruyu duydum: 'Bu güzel gözleri ne kadar görebileceksin? Gelecek ne getirecek? Her ne kadar çok mutlu olsanız ve onunla uzun, hatta çok uzun bir hayat yaşayacağınızı düşünseniz bile, er ya da geç sonu aynı olacak, yani ya o gözlerinizi kapatmak zorunda kalacak ya da siz onunkini kapatmak zorundayım! O zaman birbirinizi kaybedeceksiniz ve veda etmek zorunda kalacaksınız. Zaman inanılmaz bir hızla geçiyor ve sonun kısa bir süre sonra mı yoksa uzun bir süre sonra mı geldiği pek önemli değil. En büyük mutluluklar, en güzel aşklar, her şey bir gün sona erecek ve birbirinizi, güzel ve iyi olan her şeyi kaybedeceksiniz...'

Kocamın sevgi dolu gözlerine baktım ama bu sesi duydum. Ne kadar duymamaya çalışsam da yine de duyacağımı, susturamayacağımı biliyordum çünkü doğruydu, doğruyu söylüyordu!

İnsanların sanki her şey kalıcıymış gibi davrandıklarını çoğu zaman fark ettim. Sadece geleceği düşünmüyorlar. Çoğu sanki hiç ölmeyecekmiş gibi, sanki sevdikleri ölümlü değilmiş gibi yaşarlar hayatlarını. Burada, bu dünyada bir arada olmamızın, bir gün sona ereceği için yalnızca kısa süreli bir hediye olduğunun farkına varmayı reddediyorlar! Er ya da geç biri ya da diğeri ölür ve sonra her şey biter. İnsanlar bunu düşünmeyi reddediyorlar ama düşünseler de düşünmeseler de, bu böyle! Kimse bunu inkar edemez. Ama ne

Machine Translated by Google

Kader bir gün bu hediyeyi kaçınılmaz olarak elimizden alacaksa mutlu olma duygusu ne olacak? Daha sonra daha da mutsuz olmak zorunda kalacaksak mutlu olmanın ne yararı var? Mutluluk için mücadele ederiz ve ona ulaştığımızda onu kaybetmemiz gerektiğini önceden biliriz . Mutluluk ne kadar büyük olursa, kayıp da o kadar büyük olur. Henüz bu kadar mutlu olmadığım günlerde aslında çok daha mutluydum çünkü henüz mutluluğumu kaybetme ihtimalim yoktu! Böylece yalnızca hiçbir zaman mutlu olmayan kişinin gerçekten ve kalıcı olarak mutlu olduğu ortaya çıkıyor! Ne korkunç bir çelişki! Peki neden böyle?

Çünkü her şey bir süreliğine sürer, çünkü hiçbir şey kalıcı değildir, çünkü her şey ölür, her şey geçip gider, her şey geçip gitmek zorundadır!

Ah zaman! Ah ölümlülük! Zincirlerinizde tutsak olarak daha ne kadar acı çekmeye devam edeceğim? Kafamı aşılmaz siyah duvarına daha ne kadar vurmak zorunda kalacağım? Hayatımın her mutlu anını zehirledin, çünkü her zaman farkına vardım ki, bir şeye sahip olduğum anda o çoktan kaybolmuştu, çünkü sona ermesi gerekiyordu.

Ve şimdi sana minnettarım, ey ölümlü ben Çünkü sen bana bir an bile geçici, geçici mutluluğun tadını çıkarmama izin vermedin, bu sürekli acı beni sonsuz , sonsuz sonsuzluğu, ebedi, ilahi varlığın kendisini bulmaya yöneltti !

O günlerde elbette tüm bunlardan en ufak bir fikrim yoktu. İnsanın kendini çöldeymiş gibi hissettiği, ruhunun derinliklerinden yardım dileyen bu durumun kurtuluşun habercisi olduğunu bilmiyordum. Tıpkı İncil'in bize söylediği gibi, 'Ben çölde ağlayanın sesiyim. Rabbimin yolunu düzleştiriyorum. Seni suyla vaftiz ediyorum; ama benden sonra benden daha güçlü biri gelecek, onun ayakkabılarının mandalını eğilip çözmeye layık değilim; O sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecek.'

Hayatımın o döneminde hâlâ çöldeydim, sessizce yardım için ağlıyor ve görünmez gözyaşları döküyordum. Suyla -gözyaşlarıyla- vaftiz ediliyordum ve sonsuz varlıkla tanışacağım zamanın yakın olduğunu bilmiyordum . Çünkü bu durumdan sonra Kendisi hakkında şöyle diyen O gelir: 'Ben diriliş ve yaşamım; Bana iman eden , ölse bile yaşayacaktır' ve Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz eden...

Ama o henüz orada değildi ve ben hâlâ Vaftizci Yahya durumunu yaşıyordum; Çölde yardım için ağlıyordum, çünkü çaresizliğimle baş başaydım, sanki çöldeydim. İçinde bulunduğum çaresiz ruh halini eşime anlatmak istemedim. O tamamen mutluydu ve beni anlayamazdı. Eğer böyle bir düşüncesi yoksa ve hala ölümlülerin rüyasını görüyorsa, neden onu uyandırıp mutsuz edeyim ki? Kimse yanıldığımı söyleyemeyeceği için sorunuma hiçbir çözüm bulamadım. En iyi ihtimalle her şeyin yolunda olduğunu kabul etmesi gerekirdi.

Machine Translated by Google

ölmeye mahkumdur ve tek teselli onu düşünmemektir. Ancak kendi adıma, gerçeği göz ardı etme fikri beni hiç tatmin etmedi... ve 'öteki taraf' ve 'öteki dünya' hakkındaki din masallarından da daha az tatmin oldum. Bunlar insanlara sakinleştirici olması amaçlanan hayal gücünün ürünüdür. Bunlara inanabilen mutludur ama düşünen kişi kanıta sahip olmakta ısrar eder. Kendi içimde sürekli olarak üzerimden atamadığım ağır bir manevi yük taşıyordum. Ancak er ya da geç, ruhun üzerindeki sürekli yük, bedeni de etkileyecektir...

14

KARANLIK

Yapım ve şekil olarak babama çok benziyordum. Ben de onun kadar uzundum, saçlarım onunki kadar siyah olmasa da koyu kahverengiydi ve cildim onunki gibi soluktu, anneminki gibi kırmızımsı değildi. Sadece gözlerim siyah yerine koyu maviydi.

Evlendikten sonra her zamankinden daha solgun ve daha zayıf oldum. Zamanın geçip gittiği ve insan varlığının geçici olduğu fikrine hiçbir zaman alışamadım. Sonuç olarak hiçbir zaman tamamen özgür ve mutlu hissedemedim.
Ruhumun üzerindeki bu sürekli baskı, sağlığım açısından çok kötüydü.

Bir akşam hiçbir bedensel rahatsızlık duymadan uzandım. Sabah gözlerimi açtığımda istemsizce tavana baktım. Büyük bir şaşkınlıkla, daha önce orada olmayan kalın siyah bir çizgi gördüm.
Tamamen şaşırmıştım, bu tuhaf siyah çizginin ne olduğunu görmek için aniden ayağa kalktım. Ben bunu yaparken, ip yavaş yavaş yukarıya çıkıp tekrar aşağıya iniyor gibiydi.

Kalbim neredeyse duracaktı. Gördüğüm siyah çizginin tavanda değil gözlerimde olduğunu fark ettim. Gözlerimi açıp kapadım, sonra birini, ardından diğerini kapattım ve bu çizgiyi yalnızca sağ gözümle görebildiğimi keşfettim.

Mouches volantes adı verilen göz rahatsızlığını duyduğumu hatırladım . Sanki odanın içinde bir sürü sinek vızıldayıp duruyormuş gibi küçük siyah noktaların dans ettiği söyleniyor. Duyduğuma göre bu sinir hastalıkları pek de tehlikeli değilmiş. Bu mouches volantes'i görüp göremeyeceğimi öğrenmeye çalıştım . Yukarıya baktım, aşağıya baktım; siyah çizgi yerçekimi kanunlarına uyuyordu. Bana sanki başımın üstünde bir noktaya kalın siyah bir iplik bağlanmış gibi geldi. Diğer uç sanki aşağı sarkmış ve gözümün hareketini takip ederek ilerliyordu. Kesinlikle sinirsel bir yanılsama değildi, gerçekti, oradaydı!

O andan itibaren, bilimin henüz kavrayamadığı bir hastalığa yakalanan herkesin bileceği sancılı bir yolculuk başladı.

Machine Translated by Google

Bir ünlü profesörden diğerine dolaştım, ancak bana, belirtilerin organik bir hastalığa ait olmaması nedeniyle gözümün iyileşemediği söylendi. Profesörlerden biri bana şöyle dedi: 'Bu kesinlikle bir hastalık değil, dolayısıyla tedavisi de mümkün değil. Bu, yaşlılıkta ortaya çıkan ve çok genç bir insanda çok nadir görülen bir durumdur. Bu, çok genç yaşta sürekli gerginlikten dolayı beyaz saçlara sahip olmak gibi bir şey. Bunu nasıl tedavi edebilirsin? Kişi gerginlikten kurtulursa durabilir. Ancak bunu tedavi etmek imkansızdır. Yalnızca hastalıkları iyileştirebilirsiniz; bilim sizinki gibi göz şikayetlerine çare bilmiyor. Yaşlılarda böyle bir rahatsızlık çok yavaş geliştiği için tehlikeli değildir.
Gençlerin durumunda ne olacağını kimse bilmiyor. Organik açıdan bakıldığında gözleriniz tamamen sağlıklıdır, ancak son derece hassastır. Tüm testlerimiz, görme yeteneğinizin inanılmayacak kadar güçlü olduğunu gösterdi; sizinki kadar güçlü gözlere çok nadir rastlanır. Algılama güçleriniz de aynı derecede büyüktür. Işığa duyarlılığınız o kadar güçlü ki, kaç parmağımı tuttuğumu görebilir ve neredeyse tamamen karanlıkta çok küçük yazıları okuyabilirsiniz.
Çok uzaktaki nesneleri tanıyabilen denizciler de nadiren benzer görme yeteneğine sahiptir. Oldukça sağlıklı deniz havasında yaşama avantajına sahiptirler ve sürekli bir sinir gerginliği yaşamazlar. Dahası, duyarlılık dengesini korumak için yeterli dirence sahiptirler. Ama sen sevgili kadınım, harika bir şehirde yaşıyorsun ve anormal derecede zayıf olduğun için pek dirençli değilsin. Söylesene, sürekli zihinsel baskı altında acı çekmiyor musun?'

'Hayır Profesör' dedim, 'Çok mutluyum.'

Ölümlü olma korkusundan acı çektiğimi ona nasıl açıklayabilirdim? Çekingen hareket eden, tüm varlıkları, tüm mutlulukları yıkıma ve ölüme dönüştüren zamana karşı savaştığımı ona nasıl anlatabilirdim?

Ona söyleseydim bile bana nasıl yardımcı olabilirdi? Bunun yerine başka bir şey sordum: 'Bu semptomun diğer gözde de ortaya çıkıp çıkmayacağını bana söyleyebilir misiniz?'

'Nasıl söyleyebilirim? Reçete ettiğim enjeksiyonların size yardımcı olacağını ve sızıntıyı ortadan kaldıracağını umuyorum. Umarım diğer gözüm de etkilenmez. Ama geleceğe bakamam ve hatta hiçbir şeyi garanti edemem. Size tavsiyem kendinize iyi bakmanız ve direncinizi geliştirmek için doyurucu bir şekilde beslenmenizdir. Gözlerinizi korumak için parlak güneş ışığında güneş gözlüğü takın, bol bol dinlenin ve her şeyin tekrar yoluna gireceğini umalım.'

Bu yeterliydi. Sanki bütün bunları benim yerime başkası yaşamış gibi hissederek eşimle birlikte anne ve babamın yanına gittim. Bu birinin ailemin sorduğu sorulara nasıl cevap verdiğini fark ettim ve bu birinin akşam yemeği yemesini izledim; her şey o kadar değişmiş, o kadar farklılaşmıştı ki.
Ailem çok üzüldü ama bunu bana göstermemeye çalıştı, mutlu ve neşeli görünmek için büyük çaba harcadı. Annem beni teselli etmeye çalıştı: 'Emin ol,

Machine Translated by Google

her şey yeniden yoluna girecek. Ailemizde hiç kimsenin gözlerinde herhangi bir sorun olmadı. Gözünüz yakında tekrar normale dönecek. Bunu düşünme

Ah, bu sözleri beni seven, bana yardım etmeye ya da teselli etmeye çalışan arkadaşlarımdan ne kadar sık duydum! 'Bunu düşünme!' Gözlerimin önünde dans edip duran bir şeyi düşünmeden nasıl olabilirim ki? Nereye baksam önüme sarkan siyah ipliği nasıl unutabilirim? Birine baktığımda, siyah iplik burnuna ya da kaşına yapışıyor ya da yavaşça ağzına doğru iniyor gibiydi. Daha sonra siyah çizgiler artınca her şeyi kirli, pürüzlü bir ağın ardından gördüm. Bunu nasıl düşünmezdim?

Hastalığımın ilk günlerinde sanki kafama devasa bir kaya çarpmış ve beni tamamen dümdüz etmiş gibi hissettim. İnanamadım: Gözlerim büyük bir tehlike altında mı? Kötü bir rüya olmalı bu, uyandığımda hemen geçecek. O zaman bu korkunç kabustan kurtulacağım... ve yeniden özgür olacağım.

Ama bu kabustan asla kurtulamadım. Aynanın karşısına oturup kendime baktım. Büyük koyu mavi gözleri olan çocuksu bir yüz bana baktı.
Bu gözlerin yaşlılık belirtileri göstermesi mi gerekiyordu? Ama ben gencim, hayata daha yeni başladım! Henüz yaşlı olamam! O dağa çıktığımda ve ölümle ilk karşılaştığımda, her şeyin geçici bir değere sahip olduğunu biliyordum. Peki zaman bu kadar çabuk, bu kadar beklenmedik bir şekilde mi geçiyor? O zamanlar ölümün çok uzakta olduğunu bilerek kendimi sakinleştirdim. Ölüm bu kadar erken mi gelecekti bana? Yoksa vücudun bazı kısımları diğerlerinden daha çabuk yaşlanıyor mu, insan gözü gibi hassas bir mekanizma diğer organizmalardan daha çabuk yok oluyor mu ve tüm vücut gözlerden daha uzun yaşıyor olabilir mi? Kör? —korkunç!—korkunç!

HAYIR! Buna dayanamadım! Kaçmak istedim... kaçmak... ama nereye? Damgam, yani sağ gözümdeki siyah çizgi nereye gidersem gideyim bana eşlik ediyordu. Ondan kurtulamadım.

Sadece benzer talihsizlikleri yaşayanların anlayabileceği bir karamsarlığa düştüm. Sokakta gördüğüm körler için nasıl yüreğim kanadı, nasıl da acıdım! Umutsuzluğumu bir an bile unutamadım. Koyu lekeler gözlerimin önünde yukarı aşağı uçuşuyor ve sürekli görünümlerini değiştiriyordu. Onları izlemeyi hiç bırakmadım. Sabah uyandığımda gözlerimi dikkatle inceleme alışkanlığı edindim. Kötüleşti mi?—Hala sağ gözümle küçük yazıları okuyabilir miyim?—Ve eğer değilse—durumumun bir gecede kötüleştiğini tarif edilemez bir dehşetle kabul etmek zorunda kalsaydım, kan beynime hücum ederdi ve kalbimle birlikte. ne kadar kötüleştiğini görmek için kendimi incelemeye devam ettim.

Ah Beethoven! Bu günlerde umutsuzluğunu anlamayı öğrendim.

Machine Translated by Google

işitme duyunuzu kaybettiniz! İnsan artık dayanamama duygusuna kapıldığında, kaçmak, korkunç acılardan kaçmak istediğinde ortaya çıkan ruh halini, paniği biliyordun. Evet fakat nerede? Şanssızlığım her zaman benimle olacak; Ondan kurtulamıyorum, sonsuza dek acı çekiyorum!

Yaşamın faniliği konusundaki umutsuzluğum yetmiyordu, artık bana çürümeyi ve ölümü hatırlatan sonsuz bir 'hatıra' gibi bir şey taşıyordum yanımda. Bazen o siyah çizgilerin beni delirteceğini hissediyordum!

Bir daha asla gerçekten keyif alamadım. Eşim gözlerimin durumunu unutmam için her şeyi yaptı. Ama ne yaparsa yapsın, beni ne kadar hediyelerle şımartsa da asla mutlu olamadım. Nereye baksam yolsuzluk ve ölüm görüyordum, çünkü her zaman siyah çizgiler görüyordum. Avuçlarındaki 'M' ve 'M' harflerini Memento Mori kelimesinin bir hatırlatıcısı olarak kabul etmek zorunda kalan Carthusian rahipleri gibi, gözlerimin önündeki siyah çizgiler de bana sürekli körlüğü ve körlüğü hatırlatıyordu. ölüm.

Kocam beni kırda güzel bir yere götürse şöyle düşünürdüm: 'Güneş ışığını, dağları,

tarlaları, gökyüzünü, aslında doğanın hazinelerini daha ne kadar görebileceğim?' Opera'da harika bir performans görsem şunu düşünürdüm: 'Zarif bale dansçılarının hassas hareketlerinden daha ne kadar keyif alabilirim?' Gerçeğin acımasızlığının getirdiği en derin umutsuzluk beni ele geçirmişti, çünkü sol gözüm de çok yavaş da olsa kesinlikle etkilenmeye başlamıştı. Bu nedenle kör olma yolunda ilerliyordum. Doğru düzgün ağlayamıyordum bile; Hiçbir zaman çok fazla ağlamamıştım, çünkü ağlamayı anlamsız bir ifade aracı, kendimi değersiz bulduğum bir kendime acıma biçimi olarak görüyordum. Artık ağlamak kesinlikle yasaktı çünkü gözlerime çok zarar verirdi. Çaresizliğimi hiçbir dış işaret olmadan taşıdım ve bundan hiç bahsetmedim, çünkü gördüm ki, eğer sürekli derdimi anlatırsam, arkadaşlarım ve tanıdıklarım da benim kadar acı çekeceklerdi; ve sonuç olarak normal insanlar genellikle hoş olmayan görünen her şeyden kurtulmaya çalıştıkları için benden uzaklaşıyorlardı. Kendi sorunlarım içinde huysuz ve sıkıcı biri olmak istemedim. Tam tersine, en derin acılarını boyalı bir maskenin altına gizleyen bir palyaço gibi her zaman neşeli ve espriliydim. Böylece sefaletimi sessiz acılara katlandım.

Bu darbe aynı zamanda sanatsal hırslarımı da yok etti. Piyano çalmanın yanı sıra çizim ve resim yapmada da büyük ilerleme kaydetmiştim ve öğretmenlerim gelecekten çok şey bekliyordu. Resim yapmak ve çizim yapmak bana her zaman büyük keyif vermiştir.
Artık bu da sona erdi. Boyamaya çalıştığımda tuvalin üzerinde çok sayıda küçük siyah lekeler gördüm. Bu beni çok tedirgin ediyordu ve öfkeyle fırçamı çöpe atmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Enerjimi ve resim yapma isteğimi kaybettim. Körlük yüzünden her şeyden vazgeçmek zorunda kalacağım, şöhret kazanıp ünlü olacağım düşüncesi beni derinden rahatsız etti. HAYIR! Sanat kariyerimden vazgeçip piyano çalmaya devam etmeyi tercih ettim çünkü

Machine Translated by Google

kör de oynayabilir.

Gözlerim kapalı antrenman yaptım. Gözlerim bağlı olarak odanın içinde dolaştım ve çeşitli nesneler bulmaya çalıştım. Karanlık çöktüğünde hazırlıklı olabilmek için gözlerim kapalı giyinip saçlarımı taramaya çalıştım. Bunu da yaptım çünkü gözlerimi kapatmak, gözlerimin önünde dans etmeye devam eden o rahatsız edici siyah çizgilerden kaçmanın tek yoluydu. Tek umudum buydu...

Tuz enjeksiyonları da aynı derecede zorlu bir sınavdı. İnsan refleksleri, olası bir tehlike karşısında gözün hemen kapanmasını sağlayacak şekildedir. Göze bir nesne yaklaştığında göz kapakları içgüdüsel olarak kapanır. Bu refleksleri yenmem ve kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Gözümü hareket etmeden açık tutmam ve doktorun gözüme iğneyi nasıl batırdığını izlemem gerekiyordu -çünkü göz açıksa insan istese de istemese de izlemek zorundaydı. Bu prosedürden defalarca geçmek zorunda kaldım. O zamanlar öğrendiğim şeyin, yani doğal içgüdüleri kontrol etmenin, sonunda tüm vücut fonksiyonları üzerinde tam kontrol sağlayan en gelişmiş Yoga egzersizlerinden biri olduğunu bilmiyordum . Kader beni bunu yapmaya zorladı ve tamamen şans eseri sinirlerime çok güçlü bir hakimiyet kurdum. Ancak ilk enjeksiyondan sonra doktor beni kapıya kadar gördüğünde kendimi çok zayıf hissettim ve tökezleyip düşmemek için kendimi toparlamak zorunda kaldım. Ona vermeye çalıştığım gülümseme pek kolay olmadı; Ağzımın etrafındaki kasların paslanmış gibi hissettim. Ve tüm sorunlarıma rağmen enjeksiyonların hiç faydası olmadı.

Profesörlere gitmeyi bıraktım ve gittikçe karamsarlaştım. Cevap hep aynıydı. 'Bu organik bir hastalık değil; gözleriniz tamamen sağlıklı. Üzerinden çekim yapılan lenstir.' Görüşüm günden güne daha da kötüleşti. Bir kişinin sağlıklı gözlerle mi yoksa hastalıklı gözlerle mi kör olması ne fark eder?—Kaçınılmaz görüneni kabul etmek zorunda kaldım. Teslim olabilirdim. Ama yapamadım! Bir insan körlüğü nasıl normal bir durum olarak kabul edebilir ve vazgeçebilir? Değişmezlik ve ben birbirimize karşı savaşıyorduk. Kaybetmem söz konusu bile değildi. Teslim olamadım, bu yüzden yok edilmem gerekiyordu ...

Siyah çizginin ilk kez ortaya çıktığı gece ben de katledildim . Hemen fark etmedim. Ünlü ve ünlü bir sanatçı ve güzel bir kadın olmak isteyen bu eğlenceli, kibirli, küstah ve şehvetli küçük varlık yok edildi. Ölümle ilk karşılaşmamdan sonra dağda doğan gizli hayat felsefem artık beni zorla ele geçirmişti. Artık bana defalarca geçmişi hatırlatan sesin görmezden gelinmesine izin veremezdim, hatta vermek de istemezdim... Ve bu sesi yüz çevirmek yerine, dikkatle dinlemeye başlayınca, konuşmaya başladım. Tanıdık ve çok sevilen bir sesi yavaş yavaş tanıyabilmek için: O'nun sesi...

15

Machine Translated by Google

DÖNÜM NOKTASI

Bir öğleden sonra şehirden eve geldim. Sıramızdaki evler bakımlı bahçelerin içindeydi, güneş pırıl pırıl parlıyordu, her yerde çiçekler açıyor, kuşlar neşeyle şarkı söylüyordu ve aklıma Don Carlos'un şu sözleri geldi: 'Ey kraliçem, her şeye rağmen hayat öyle. Güzel!'

'Evet' diye eklemek istedim, 'keşke gözlerim görme gücünü korusaydı!'
Aniden içimden bir ses duydum, bana açıkça şunu sordu: 'Zaten kör müsün? Artık dünyayı, gökyüzünü, ağaçları, çiçekleri göremiyor musun?'

"Yapabilirim," diye yanıtladım etrafıma bakarak, "her şey hala gayet açık" ve doktorumun görme yeteneğimi kontrol etmek için onu en son ziyaret ettiğimde bana söylediklerini hatırladım: "Sağ gözüm güzelleşti." loş ve puslu, ama yine de diğer gözünüzle her iki gözü olan ortalama insanoğlunun çoğundan daha fazlasını algılıyorsunuz.'

'Peki, eğer görme yeteneğin hâlâ bu kadar iyiyse, neden sanki çoktan kör olmuşsun gibi bu kadar umutsuzca davranıyorsun? Neden umuttan vazgeçesiniz ki? Hayatınızın ikinci yarısında kör olduğunuzu varsayalım. Hala yeterince görebiliyorken, şimdi umudunuzu kesmeye başlarsanız, tüm hayatınız çaresizliğiniz ve ıstırabınız yüzünden mahvolacak! Kör olup olmayacağınızı gerçekten bilmediğiniz gerçeği dışında. Belki tamamen kör olmadan ölürsün; Bu durumda, birkaç sinir bozucu siyah leke dışında görüşünüz her zaman açık ve normal iken, haftalar, aylar ve yıllar boyunca gereksiz endişeler harcamış olacaksınız. Henüz gerçekleşmemiş olaylar hakkında endişelenmek ne kadar zaman kaybı! Gelecek? Geleceğin ne olduğunu gerçekten biliyor musun? Henüz gerçekleşmemiş olaylar ! Neden hayattan aldığınız zevki var olmayan şeylerle bozasınız ki? Şu anki durumunuz çok da kötü değil. Hayatın tadını çıkarın, iyileşme şansınız çok daha iyi olacaktır. Depresyonlarınız yalnızca gözlerinizdeki yıkıcı süreci hızlandıracaktır. Şimdiyi yaşayın ve şunu unutmayın: Ruhsal körlüğünüz sona erdiğinde, bedensel gözleriniz yeniden işlevlerine kavuşacaktır.

Ah, bu kutsal sesin sözleri ne kadar doğruydu! Umutsuzluğun en derin olduğu anlarda gözlerimdeki siyah noktaların iç karanlığımı, ruhsal körlüğümü ortaya çıkardığını hissettim. Fakat kişi ruhsal körlüğü nasıl tedavi edebilir? Çünkü sorunlarımın merkezi buydu; yaşam ve ölümün sırları karşısında kendimi tamamen kör hissetmem. Her yerde ölümü hissettiğim ve hayatın anlamını kavrayamadığım için karanlığa hapsolmuştum. 'Gören' olmayı arzuluyordum, en büyük dileğimdi ama nasıl?

Ve ses cevap verdi: 'Arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır!'

O zaman bu sözleri anlamadım ama itaat etmek istedim. Derin ve sakin bir şekilde nefes almaya ve şu ana odaklanmaya çalıştım . Çok zordu; siyah noktalar gözlerimin önünde dans edip bana hatırlatıyordu.

Machine Translated by Google

sefaletimi - ama tekrar tekrar denedim ve yeniden mutlu ve hoşnut hissettiğim bir noktaya ulaştım; aslında mutlu olmam gerektiğini hissediyordum, çünkü gözlerim ruh halimden faydalanacaktı. Kendime yardım etmek istedim. Mutlu olmam gerekiyordu, eğlenmem gerekiyordu! Bana sürekli zevk verecek gelecekteki meslekleri düşünmeye başladım. Kocam işine çok dalmıştı -inşaat mühendisiydi- ve onu yemekler dışında nadiren görüyordum. Aklımdan bir düşünce geçti: bir bebek! Ne zamandır bir bebek istiyordum!

Bundan daha büyük bir mutluluk bekleyebilir miyim? Ve her zaman yalnız olmayacaktım.

Ruhumu bir yerlerde bekleyen anonim varlığa açtım
çocuğum olmak . Ve varlık çığlığımı duydu...

Hamileliğim boyunca gözlerimdeki akıntılar yavaş yavaş kayboluyordu ve doğum dönemim geldiğinde herhangi bir sorun yaşadığımı tamamen unutmuştum. Bir sanatoryumun ameliyathanesinde yattığım ve anestezi sonrasında tamamen bitkin bir halde uyandığıma dair anılarım, uzun zamandır unutulmuş bir rüya gibi görünüyor. Kendimi bir tür coşku içinde buluyorum ama yine de içimde şimşek gibi parıldayan ve beni kendime getiren bir ses duyuyorum. Bu bir çığlık... yeni doğmuş bir çocuğun çığlığına değil, daha çok bir aslanın kükremesine benziyor! 'Yaşıyor' düşüncesi beni ele geçiriyor ve büyük bir minnettarlık duygusu kaplıyor içimi. Gözlerimi açıyorum. Üzerimde bir yüz beliriyor ve bir sesin şunu söylediğini duyuyorum: 'Bir oğlan, güzel, sağlıklı bir çocuk' - küçük, yuvarlak bir kafa ve şişman, pembe bir vücut gözüme çarpıyor.

'Bu benim çocuğum mu?' Beklentiyle bakarken kendime soruyorum! Sadece bedeninin 'benim çocuğum' olduğunu hissediyorum, yoksa 'bizim çocuğumuz' olarak ortaya çıktığını bildiğim bağımsız bir varlık .

Daha sonra bebek, hayatının ilk melodisi olarak beşiğe uzanır, insan kıyafetlerine bürünür ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde dünyaya bakar.

Annem ve babam çoktan gelmişler, bu korkunç yaşam mücadelesinden sonra çocuğumu ve beni karşılamayı bekliyorlar. Bağlarımın sonuna geldim, büyük kan kaybımdan sonra kalbim zar zor atıyor. Ama çocuk yaşıyor!

Bu zorlu deneyimden sonra iyileşme sürecim çok yavaştı. Uzun bir süre kendimi çok zayıf hissettim, her türlü ışığa karşı çok duyarlıydım, akıntılar yeniden ortaya çıktı ve sağ gözümün camsı zarı yeniden opaklaştı. Bu gözdeki görüşümü kalın bir sis bulutu kaplıyordu. Ancak hiçbir zaman görme yeteneğim konusunda ciddi bir endişeye kapılmadım. Çocuğum vardı, tüm zamanımı onun huzurunda geçiriyordum ve o bana gülümseyip pofuduk kollarıyla beni kucakladığında endişelerimin ağırlığı ve baskısı çok uzakta görünüyordu.

Yıllar hızla geçip gitti. Küçük oğlum muhteşem bir şekilde gelişti ve çok fazla sevgi ve sıcaklık yayan büyük mavi gözleriyle herkes tarafından takdir edildi. Çok erken gelişmiş bir çocuktu. Dört yaşındayken benim çocukluğumdan bir sahne yeniden canlandırıldı. Çocuğum bana bir resimli kitap gösterdi ve ne istediğini sordu.

Machine Translated by Google

Bazı harflerin anlamı. Bunları ayrıntılı olarak anlattım. Çocuk harflere dikkatle baktı ve aniden bağırdı: 'Anne, bu 'boğa' anlamına geliyor, değil mi?'

Kucağıma alıp tekrar tekrar öptüm. Sonra diğer harflerin hepsini açıkladım. Bunları öğrenmesine gerek yoktu. Sanki sadece onları hatırlaması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Yazı göl kenarındaki aile villamızda birlikte geçirdik. Aslında bir dizi harika yaz! Erkek kardeşim ve küçük kız kardeşim, bazen haftalarca bizim evimizde kalan birçok arkadaşını davet etti.

Kroket oynardık, kürek çekerdik, yüzerdik, akşamları da oda müziği çalardık, oyunlar oynardık ya da terasta dans ederdik. Sağlıklı, mutlu bir hayattı.

Bu süre zarfında gözlerim beni pek rahatsız etmedi. Çocuğumun doğumundan sonra birkaç ayımı deniz kenarında geçirdim. Denizin gizli enerji kaynakları beni tamamen yeniledi. Eve mükemmel bir sağlıkla döndüm ve ışığa çok daha fazla dayanabildim. Tekrar çizmeye ve resim yapmaya başladım, hatta ahşap oymacılığına bile başladım. Bu sanatsal uğraş bana büyük mutluluk verdi.

Görünüşte her şey yolunda görünüyordu. Yine de mutlu değildim! Nedenini bilmiyordum. Artık onu görmezden gelemeyecek hale gelene kadar içimde bir hoşnutsuzluk büyüdü.

Bir gece, dünyevi sevgi ve birliğin en büyük doyumunu bir kez daha deneyimledikten sonra, huzur içinde uykuya dalmak yerine, uzun süre yatağımın kenarında oturup sefil bir çaresizlik içinde sorunlarım üzerine düşündüm. Ağladım, hıçkırdım ve o gecenin karanlığında, neden bu kadar mutsuz ve bu kadar hoşnutsuz olduğumu anlamak için kendimi acımasızca incelemeye başladım. Bir insanı mutlu etmek için gereken her şeye sahiptim, mutsuzluğum nereden kaynaklanabilirdi?

Bu soru cevabı çağrıştırıyor gibiydi. İçimin derinliklerinden bilinçaltı, sebepler yükselmeye ve bilinç kazanmaya başladı.

Diğer yarım, tamamlayıcım olan bir insanı arıyordum . Aşk, birbirini tamamlayan iki yarımı birleşmeye zorlayan bir gücün ortaya çıkışıdır. Aslında bilinçaltındaki birleşme isteğine halk arasında 'sevgi' adı verilmektedir. Bu birlikteliği yaşadım, bedenimin ve ruhumun en yüksek doyumunu elde ettim ve mutlu değildim ve her seferinde daha da mutsuz oldum.

Orada karanlıkta oturdum ve çaresizlik içinde kendimi sorguladım: Neden mutlu olamıyorum? Bir cevap istiyordum ve dikkatle düşündüm. Ve sonra birleşme sevincinin beklediğim gibi olmadığını fark ettim ! Bilinçaltımda bir çeşit tatmin aramıştım ve başka hiçbir şey bulamadığım için bu tatminin fiziksel sevgi olduğuna inandım. Bunu deneyimledikten sonra beklediğim gibi olmadığını itiraf etmem gerekiyordu . Fiziksel birliğin yüce biçimini deneyimledikten sonra,

Machine Translated by Google

başka bir şey aradığımı görmek ve fark etmek zorunda kaldım!

Ama ne?

Sonsuz bir doğanın, geriye kalan gerçek bir birliğin gerçekleşmesini arıyordum ! Kendimin ve sevgilimin kimliğinin tek ve aynı şey haline geldiği bir birliktelik arıyordum. Onun ruhuna, düşüncelerine, bütün varlığına katılmak istedim ! O olmak istedim !

Ama fiziksel birliğin bana getirdiği şeyi arzulamadım. Bu fiziksel birlik, tek bir varlık haline gelmek için umutsuz bir girişimdir - her lif ve kas en yüksek seviyeye kadar gerilir - ve her ikisi de doyuma ulaştıklarına inandıkları anda dağılırlar... hiçbir zaman birliğe ulaşamazlar.

Karanlıkta çocukluğumun bir resmi belirdi önümde: Aile masasında oturduğumu ve çorba kasemin üzerinde yüzen iki küçük yağ lekesini bir araya getirmeye çalıştığımı hatırladım. Evet! Tıpkı yıllar önce iki yağ lekesini birleştirmeye çalıştığım gibi, şimdi de iki ruhumuzdan tek bir varlık yaratmak istiyordum. İki benlikten tek bir benlik yaratmak istedim. Ama bu imkansız! Aşkta her aşık diğeriyle bir araya gelmek ister. Ancak onların özlemi yalnızca fiziksel bir arzudur ve umutsuzluk içinde birbirlerine karşı savaşırlar. İki âşığın hararetle kucaklaşarak kalplerini nasıl birbirine bastırdığını herkes görebilir; kalplerini birleştirmeye, gönüllerinde birleşmeye mecbur görünüyorlar . Ama başarısız oluyorlar! Neden? Bedenleri aralarında duruyor. Vücudun direnci birleşmeyi engeller. Sevgilimle tek bir varlık olmayı arzulamam ve bedenin yolumu kapatması ne kadar tuhaf. Bedenim bu birliği arzuluyor mu?

Beden, varoluşu nedeniyle imkânsız olan bir şeyi arzulayabilir mi? HAYIR! Beden, kendi varlığı nedeniyle yerine getirilemeyen bir isteği bünyesinde taşıyamaz. Bu yüce birliği kim ve ne arzuluyor? Bu yalnızca maddi olmayan ruh, yani benlik olabilir.

Peki bu birliği neden arzuluyorum? İmkansız bir şeyi neden isteyeyim ki? Bunu istiyorum çünkü biliyorum ki ancak bu tam uyum, bu yüce birlik aracılığıyla doyuma ulaşacağım ve yalnızca bu ruh hali içinde nihai mutluluğa ulaşacağım! Yaşamaya başladığımdan beri aradığım bu mutluluk. Peki neden ulaşılması imkansız bir şeyi arıyorum? Bunu yalnızca bunun bir şekilde mümkün olduğunu ve bir şekilde bu olasılığın var olduğunu bildiğim ve bundan emin olduğum için yapıyorum; ancak nasıl olduğunu bilmiyorum . Amacıma doğru ilerlememi ne engelliyor? Vücut! Beden aramızda duruyor! -Dolayısıyla bu ihtimal var olabilir ama sadece bedensiz durumda. Bu kayıp birlikteliğin özlemini çekiyorum. Bunu bir zamanlar bir yerlerde biliyordum ama kaybettim. Uzun zaman önce maddi olmayan bir durumda yaşamış olmam ve bu bedene doğduktan sonra bu manevi uyumun dışına çıkmış olmam mümkün olabilir mi ? Bir zamanlar tam bir birlik dünyasında, bedensel unsurların olmadığı, bedensiz bir durumda yaşadığım bir dünyada yaşamış olmam mümkün mü?

Machine Translated by Google

Düşüncelerimin mantıksal sıralamasında bu kadar ilerledikten sonra çok korkmaya başladım: Bedensiz bir durum mu? Maddi unsurların olmadığı bir dünyada mı? Bu nedenle 'başka bir dünyada' mı? 'Ahirette' mi? Bu 'öteki dünyanın' gerçekten var olması mümkün olabilir mi ? Hiç inanmadığım ve her zaman dinsel nitelikte gerekli bir buluş olarak gördüğüm bir dünya, ilkel insanlara 'cennet' vaatleri ve 'cehennem' uyarılarıyla ahlaki bir yaşam standardı dayatıyordu? Dünyevi dünyamızda var olan yalnızca benim bedenim mi? Peki benliğin bu imkânsız birliğinin bilincinde olan ve onu yeniden tesis etmek isteyen benliğim , 'sonsuzluğa' mı ait? Eğer öyleyse, bütün insanlar bu birliğin gerçeklik olduğu başka bir dünyadan geliyorlar ve ondan bu dünyaya, maddi bedene ve dünyevi dünyaya mı düştüler ? ... Ama eski mutluluğumuzun özlemi içimizde, bu 'öteki dünyaya' ait olan ruhumuzda yatıyor. Ve bedenimizdeki bu mutluluğu, bu birliği, doğuştan gelen bedensel cinselliğimizin yardımıyla elde etmeye çalışarak defalarca hata yaparız . Ancak başarımıza engel olan bizzat bedenin kendisidir. Ah, şimdi 'cennetten düşmek' ile ne kastedildiğini anlıyorum!

Dolayısıyla arzuladığım mutluluğa ancak öbür dünyada, cennette ulaşabiliyorum. Bu diğer dünyayı kendi maddi dünyama zorlayamayacağım için, sonsuz mutluluğumun bulunduğu bu diğer dünyayı tanımaya çalışacağım. Ama nasıl? Boş sözlerin bana faydası yok; ben gerçeği istiyorum! Somut gerçekler istiyorum!

Bu gece hayatımın dönüm noktasıydı. Seksin tüm dolandırıcılıkların en büyüğü olduğunu anladım. Doğa bize harika bir olay, neşenin en yüksek dorukları, doyumun vücut bulmuş hali vaat ediyor ama yine de bizi güçlerimizden çalıyor ve doyumun sınırlarına ulaştığımıza inandığımızda her zamankinden daha aşağıya düşüyoruz. Olaydan sonra muazzam miktarda enerji kaybederiz ve kendimizi dilenciler kadar yoksul hissederiz. Eski bir Latin atasözü, hem insanların hem de hayvanların fiziksel birleşme sonrasında depresyona girdiğini söyler...

Ben seksin verebileceğini değil, sonsuz, her zaman mevcut olan yüceliği arıyordum. Sabah cinsel zevkten geriye ne kaldı? Muhtemelen büyük yorgunluk dışında hiçbir şey! Peki bu durum sonsuza kadar tekrarlanacak mı? Ulaşılamaz bir birlik için sürekli bir mücadeleden başka nedir? Bir insan hiçbir zaman çabalarının doyumunu sağlayamaz, sonsuza kadar kalabileceği gerçek uyumu asla keşfedemez. Eskiden belli bir güç vardı; birbirini arayan iki varlığı bir araya getiren çekim gücü.

Daha sonra bu güç yatıştırılır, boşluk kalır ve herkes yalnız kalır, umutsuzca yalnız, sonsuza kadar yalnız...

Sonunda şunu fark ettim: Arayışımın amacı bu değildi.

Ve eğer bunu aramasaydım, eğer seks beni aldatmış olsaydı, bu şekilde devam etmeyi reddederdim! Kendimi kandırılmasına izin vermeyi reddederdim! Seks yalnızca bedeni tatmin edebilir ama ruhu ve benliği asla tatmin edemez. Cinsel tatmin asla yatıştırılamaz

Machine Translated by Google

bu arzu!

Şimdi ne var? İstiyorum, bu mutluluğu bulmalıyım. Sorularıma cevap aramalıyım. Yerimde duramıyorum, ilerlemeliyim. Ama nereye?

Mutluluk öbür dünyadaysa, onu öteki dünyada ararım!

Ve böylece mutluluğumu ve tatminimi umduğum yerde bulmak için yola çıktım.
onu diğer dünyada keşfet...

16

IŞIK İÇİN MÜCADELE

Öteki dünyayı yakalamaya çalışıyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kendimi bir ormanı fethetmeye çalışan ama nereden başlayacağını bilmeyen ve tek aracı çalıların arasında yol açacak küçük bir balta olan biri gibi hissettim. Ormanın gizlenen tehlikelerle, zehirli yılanlarla ve vahşi hayvanlarla dolu olduğunu biliyor. Yolunu kaybedip uçuruma düşebilir. Ancak bu tehlikeler konusundaki bilgisizliği ona yine de bu ormana girme cesaretini veriyor.

Öteki dünyayı keşif yolculuğumun tehlikelerle dolu olacağını, bilinçaltı bölgelerinden gelen bilinmeyen güçlerin vahşi hayvanlar gibi üzerime saldıracağını, bu iradeli demetlerin beni yönlendireceğini bilmiyordum. yanlış yollar izliyorlardı ve çılgınlığın uçurumları her tarafta gizleniyordu. Sahip olduğum tek şey küçük baltamdı, normal insani sağduyumdu!

Nereden başlayacaktım? Din ötedeki yaşamdan bahsediyor, ama şu ana kadar konuştuğum tüm rahipler ya kendilerinin de gerçekten anlamadığı her türlü dogmaya inanmamı istediler ya da bana cennetin krallığı hakkında kendi inandıkları duygusal hikayeler anlattılar. kendileri inanmadı ama 'küçük kadını' tatmin etmek için yeterli olduğunu düşündüler.

Dünyanın büyük filozoflarının bu son derece önemli soru, yaşam ve ölümün anlamı hakkında ne düşündüklerini öğrenmeyi tercih ettim. Büyük doğu filozoflarının adını hiç duymadığım için Avrupalı düşünürlerin eserlerini incelemeye başladım.

Öncelikle eski Yunan ve Roma eserlerini anlayabildiğim bir dile tercüme ederek okudum. Sokrates, Platon, Pisagor, Epiktetos ve Marcus Aurelius beni büyüledi. Bu büyük adamların etkisi altında zihnim olgunlaştı ve onların öğretilerinden çok şey öğrendim. Özellikle Epiktetos'un küçük bir cümlesi yolculuğumda sonsuz bir alev gibi yanımda kaldı ve karanlıktan aydınlığa geçmemi sağladı:

'İşler asla kötü değildir; onlar hakkında böyle düşünüyorsun.'

Machine Translated by Google

Bu cümleyi okuduğum andan itibaren, tüm düşünce yapımı, manevi konumumu değiştirmeye, olaylar hakkında farklı düşünmeye çalıştım! Ancak tüm bu büyük gerçekler, büyük öteye dair büyük sorumun cevabını sağlayamadı.

Daha sonra yeni filozofları okudum: Kant, Schopenhauer, Nietzsche, Descartes, Pascal, Spinoza. Hiçbiri beni tatmin edemedi. Hepsinin akıl ve aklın götürebileceği yere kadar gittiklerini ama nihai hedefe, birleşmeye ulaşamadıklarını hissettim . Aslında onlar bu soruyu cevaplama konusunda antik filozoflara göre daha az yetenekliydiler. Bu modern filozoflar arasında Spinoza muhtemelen bu arayışta en yüksek dereceyi elde etti, ancak ben en yeni düşünürlerin bir şekilde kendilerini kendi beyinsel kıvrımlarına kaptırdıklarını ve bir çıkmaza geldiklerini hissettim. Felsefi sistemlerine rağmen hoşnutsuz, hayal kırıklığına uğramış ve mutsuz insanlar olarak kalmışlardı. Diğer dünyanın büyük gerçeklerini bulmamda bana nasıl yardımcı olabilirlerdi?

Onlar da onlardan habersizdi ve benim kadar umutsuzca onları aramışlardı. Kelimeleri değil gerçeği istedim.

Bir sonbahar günü küçük oğlumla birlikte dairemizin penceresinin önünde durup bir kestane ağacının yapraklarının yavaşça yere doğru süzülmesini izledim. Daha önce de sık sık yaptığım gibi, yaşamın ve ölümün anlamı üzerine meditasyon yaptım. 'Ölüm' diye düşündüm, 'tekrar tekrar ölüm!'

Aniden içimdeki sesin şöyle konuştuğunu duydum: 'Ölüm? - Neden gerçeğin yalnızca bir yüzünü görmekte ısrar ediyorsunuz ? İlkbaharda ağaçlar ve doğa neler ortaya koyuyor? Hayat!—tekrar tekrar!' Yaşam ve ölüm sonsuz bir döngü içinde birbirini izler. Ölüm hayatın diğer yüzüdür...'

O anda çok net gördüm ki, sonbaharda ağaçtan ve yapraklarından can çekilirken, yapraklar cansızlaşıyor, boş kabuklar haline geliyor, dökülüyor ve ölüyor. Ama sadece boş kabuklar! Yapraklarda yaşayan hayatın özü artık ağaçta dinleniyor ve baharda yeniden ortaya çıkıyor, yeniden maddi bir forma bürünüyor ve sonsuz döngüsünü tekrarlayarak yeniden yapraklara dönüşüyor. Ağaç yaşamı nefes alır ve verir ve yalnızca yapraklar değişir, yalnızca dış kabuk! Yaşam sonsuzdur, çünkü yaşam sonsuz bir varlıktır. Ve daha da ilerisini gördüm: Sonsuz varoluşun pınarı -insanlar buna 'Tanrı' derler- insana hayat üfler, tıpkı İncil'de Tanrı'nın Adem'in burun deliklerine hayat üflediğini söylediği gibi. Sonra Tanrı tekrar nefes alır ve nefesini geri çeker, böylece boş kabuk düşer: İnsanın bedeni ölür. Ancak hayat şu anda da durmuyor, gezegenlerin yörüngesinden, her canlının nefesine ve nabzına kadar bu dünyadaki her şeyin ritmiyle yaşadığı ve hareket ettiği gibi, sonsuz bir döngü içinde yeni bir bedene bürünüyor ve yoluna devam ediyor.

yaratık.

Sonra bir anda, altı ya da yedi yaşımdayken ölümü ilk kez duyduğumda aynanın önünde durup görünmezin resmini, yani kendi yansımamı incelediğimi hatırladım. O kadar erken yaşta bile ben sadece

Machine Translated by Google

Bir gün öleceğimi, bir gün varlığımın sona ereceğini anlayamıyordum. Bunları düşünen ve ölmek istemeyen 'ben'in nerede olduğunu görmek istedim. Aynaya bakmaya devam ettim, burnum cama değene kadar yaklaştım. Gözlerimin içine olabildiğince yakından baktım. Bu 'ben'i görmek istedim! Gözümde kara delik olmasına rağmen 'beni' göremedim. 'Ben' -kendim- görünmezdi, tıpkı bu dünyada ilk bilinçli olduğumdan beri hep öyle olduğunu hayal ettiğim gibi.

Aynada bile kendimi göremiyordum; sadece yüzümü, maskemi ve baktığım gözlerimdeki iki kara deliği görebiliyordum. Var olmamamın imkansız olduğunu çok net hissettim !

'Güzel' diye sordum kendime aynanın önünde dururken, 'ama sen ne olacaksın? bir gün bu gözler kapalıyken mi dünyaya bakacaksınız?'

'Diğer iki gözle!' Bir an bile tereddüt etmeden cevap verdim. 'Burada Bu gözlerimi kapatacağım ve yeni bir bedende iki yeni göz açacağım.'

'Peki ya iki cisim arasında bir zaman gecikmesi varsa; ya hemen yeni bir ceset bulamazsan? Ya bir hafta, belki aylar, yıllar, hatta binlerce yıl beklemeniz gerekiyorsa?'

'Bu olamaz' diye yanıtladı o zamanlar olduğum küçük kız, 'çünkü uykuya daldığımda, uyandığımda ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyorum. Uykuda zaman yoktur ve ben bedensiz olduğum sürece ölümde de aynı olacaktır. İster karanlıkta ve hiçlikte bir hafta geçirsem, ister bin yıl geçirsem, hepsi aynı. Sanki gözlerimi burada kapatıp orada yeniden açmışım gibi hissedeceğim. Hiçlikte zaman yoktur. Ama benim varlığımın sona ermesi mümkün olamaz!' Ve sonra tamamen tatmin olmuş bir halde oynamaya devam etmek için aynadan ayrıldım.

Şimdi, bir yetişkin olarak pencerenin önünde durup kestane ağacındaki reenkarnasyon yasasını tanıdığımda, bu çocukluk deneyimimin anısı aklımdan geçti ve bir çocuğun bu gerçeği bu kadar doğal ve kendiliğinden bulması beni şaşırttı. küçük ilkel anlayışıyla, reenkarnasyon hakkında hiçbir şey duymamış veya okumamış. Şimdi 'karanlıkta' zamanın olmadığını söylemiyorum, daha ziyade 'bilinçdışında' 'zaman kavramı' olmadığını söylüyorum.

Artık, uzun zaman önce olduğum bir kişinin bulanık ve puslu anılarını içimde taşımanın benim için nasıl mümkün olduğunu da anlıyordum. Eski Mısır'ın vizyonu yalnızca bilinçte ortaya çıkan eski anılardan ibaretti.

Öteki dünyayı ve bu dünyanın ötesindeki yaşamı arayışım ve reenkarnasyon hakkındaki fikirlerim, dikkatimi maneviyata yöneltti. Spiritüalistler, ölenlerin ruhlarıyla temas kurabildiklerini iddia ediyorlar ve aynı zamanda reenkarnasyona da inanıyorlar. Ancak maneviyatçılığa karşı belirgin bir antipatim vardı çünkü evde ailemin bu konuda oldukça aşağılayıcı bir şekilde konuştuğunu duymuştum. Annemin çok sevdiği eski bir arkadaşı vardı.

Machine Translated by Google

kendisi maneviyatla. Annem bize bu arkadaşımızın maneviyat seansları yaptığını ve bu deneyler sırasında ağır, masif bir meşe masanın havaya yükseldiğini anlattı. Annem bu tür deneylerin sinirlere zararlı olduğuna inandığı için bu seanslara hiç katılmadı ve bu tür şeylerle hiç ilgilenmedi. Reenkarnasyon üzerine düşünürken, genç bir kızken bu yaşlı kadının evinde annemin haberi olmadan böyle bir duruşa katıldığımı hatırladım.

Tabii o zaman yaşadıklarımıza 'seans' denilebilirse!

Annemin yaşlı arkadaşı torunlarını çok severdi ve gençleri sık sık öğle yemeğine davet ederdi. Ben de sık sık bu gençlerin öğle yemeklerine gelen misafirlerden biriydim. Bir keresinde, diğerleri gittikten sonra birkaçımız orada kaldık. Bayan neşeli ve ışıltılı bir yapıya sahipti ve biz gençlerle konuşmaktan keyif alıyordu. Ben on beş yaşındaydım ve diğer çocuklar da aynı yaştaydı. Bu nazik hanımın bize maneviyattan bahsettiğini duymayı merak ediyorduk ve sabırsızlıkla bekliyorduk.

'İsterseniz' dedi, 'masanın hareketini izleyebiliriz.' Hepimiz genç milletiz
hemen kabul etti ve bundan sonra ne olacağını merak etmeye başladı.

Deney için bir masa getirildi. Bu, annemin bahsettiği ağır meşe masa değil, yalnızca üç ayaklı küçük bir masaydı. Hanımefendi masayı odanın ortasına kurdu ve biz gençler masanın etrafında durduk, avuçlarımız masanın üstüne çıktı ve parmaklarımız herkesin ellerinin başparmakları birbirine değecek şekilde açıldı. diğerinin serçe parmakları sağdaki ve soldaki kişilerin serçe parmaklarına dokunuyor. Oda parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Biz gençler neşe içindeydik ve yaşlı kadının yüksek sesle 'Orada biri mi var?' diye seslenmesinin çok komik olduğunu düşündük.

Birbirimize alaycı bir şekilde baktık ve gülmeden duramadık. Ama biz sevgili yaşlı hanımı kırmak istemedik ve soğukkanlılığımızı korumaya çalıştık. Ayağa kalktık ve bekledik. Küçük masa, sanki içinden bir güç ahşabı ayırmaya çalışıyormuş gibi birdenbire sallanmaya başladı. Sonra sarsıntı giderek güçlendi ve aniden masa yana doğru eğilerek ayaklarından biri havada kaldı; sonra geri düştü ve hareketsiz kaldı.

'Evet' dedi bayan, 'masa 'evet' dedi. Masa bir kez vurduğunda "evet", iki kez vurduğunda "hayır" anlamına gelir.'

'Wolfgang,' dedi torununa, 'kağıt ve kalemi al ve harfleri yaz. Bir ruh mevcut."

Wolfgang bir kalem aldı ve bekledi. Daha sonra masa hareket etmeye başladı, tekrar rap yapmaya başladı. Alfabedeki harfleri iptal ettik ve ne zaman masa bizim çağırdığımız harflerden birinde dursa, Wolfgang o mektubu yazdı.

Bütün bunların bize neden bu kadar komik geldiğini açıklayamam. Biz onu bulduk

Machine Translated by Google

Mektupları haykırmak komikti, yaşlı kadının her şeyi bu kadar ciddiye alması da gülünçtü. Masanın kendi kendine hareket ettiğine bir an bile inanamadım. Bu kesinlikle kadının diğer torunu Nicolas'tı. Rap'in kendisi yeterince eğlenceliydi ama sonrasında yaşananlar karşı konulamaz bir şekilde gülmemize neden oldu ve bu da yaşlı kadının bize başını sallamasına neden oldu. Ama istemesek de yine de gülmekten kendimizi alamadık. Masa aniden o kadar devrilmeye başladı ki kenarı neredeyse yere değiyordu. Ayaklarının kayacağını ve düşeceğini sandım ama hayır, tekrar dik konuma geldi ve sonra dönüp dönmeye ve odanın içinde hareket etmeye başladı. Onunla koşmak zorundaydık ve masa dönmeye başladığında etrafından dolaşmak ve odada nereye giderse onu takip etmek zorundaydık. Sonunda masa bir köşede durdu ve artık hareket etmedi. Bayan tekrar seslendi: 'Orada kimse yok mu?'

Masa hareket etmedi.

'Bu, şakacı bir ruh haliydi, çünkü hepiniz çok komiktiniz' dedi, 've şimdi bütün ruhlar gitti. Bir dakika bekleyin çocuklar, biraz kahve getireyim.' Bunun üzerine mutfağa kayboldu. Biz gençler yalnız kaldık. Bu benim Nicolas'a 'Masayı hareket ettiren sendin, değil mi?' diye sorma şansımdı.

'BEN?' şaşkınlıkla tekrarladı, 'Sen ya da Emmerich olduğunu sanıyordum. Ama kesinlikle ben değildim. Oyunu sadece geri kalanıyla birlikte oynadım ama parmak uçlarım masaya neredeyse hiç dokunmuyordu.'

Hepimiz Emmerich'e baktık. Ciddi bir şekilde itiraz etti, 'Hayır, ben de masayı hareket ettirmedim.'

'Haydi hepiniz' dedim, 'masayı kendimiz yeniden hareket ettirelim.'

Herkes kabul etti ve masaya koştuk, etrafında durduk ve kendi ellerimizle onu ileri geri itmeye ve hareket ettirmeye başladık. Büyük şaşkınlığımıza rağmen bu işe yaramadı! Masa, tıpkı bir tahta parçasının normalde cansız ve hareketsiz olması gibi hareketsizdi ve onu gittikçe daha sert ittiğimizde, düşüp yere düştü. Önceki deney sırasında, masa bazen kenarı neredeyse yere değecek kadar eğilmiş ve sonra tekrar ayağa kalkmıştı. Ancak ne kadar denediysek bir daha bunu başaramadık. Sonunda, hep birlikte masayı aynı yöne itmeye karar verdikten sonra, bir tarafı yükseliyor ve ardından masa düşüyordu. Tutamadık, tekrar dik durmasını sağlayamadık.

Birbirimize baktık ve aniden sustuk. Olayı tam olarak anlayamadık. Artık hiçbirimizin gülmek istemiyordu. Yaşlı kadının iki torunu da sessizce konuyu anlayamadıklarını itiraf ettiler, ama Margaret Teyzeleri oradayken devasa meşe masa bile o kadar ağırdı ki onu yalnızca dört adamın birlikte taşıyabileceği bir gerçekti. oda havaya yükselecekti. Belli ki Margaret Teyze kaldırmıyordu

Machine Translated by Google

BT.

Eve dönerken ve sonrasında uzun bir süre hareketli masayı düşündüm ve nasıl çalıştığını merak ettim. Onu bir 'ruhun' hareket ettirdiğine bir an bile inanmadım ama orada bilinmeyen bir gücün olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Bütün bunlar olduktan sonra piyano çalışmalarıma devam ettim, paten yapmaya gittim, nişanlımla kavga ettim ve hareketli masa hafızamın deposunda kayboldu. Şimdi hepsi aklıma geldi. Sevgili yaşlı hanımın maneviyattan pek anlamadığını açıkça görebiliyordum, ama belki de bu tür meselelerle çok ciddi ilgilenen maneviyatçı gruplar vardı. Eğer tüm meseleyi önyargısız bir şekilde inceleyip araştırsaydım, belki maneviyat yoluyla yolumda bana yardımcı olacak bir şeyler öğrenebilirdim.

Ülkedeki en büyük ve en ünlü maneviyatçı grubun lideriyle tanıştım. Bana okumam için inanabileceğim ya da inanmayacağım kitaplar vererek başladı. Teoriler hakikati arayan kişiyi tatmin edemez. Pratik yapmak ve ikna olmak istiyordum. Bir kitapta, her gün aynı saatte kağıt ve kalemle oturup, yazmaya hazır bir şekilde kalemi elinde tutarak ve bir saat bekleyerek bu yeteneğini kazanan çok ünlü bir medyumun hikayesini okumuştum. Bunu her gün, her hafta ve her ay dini bir şekilde tekrarladı. Yaklaşık altı ay sonra kalem hareket etmeye ve çeşitli kelimeler yazmaya başladı. Bu şekilde medyum o dönemde çok ünlü olan birçok kitap yazdı. İlgimi çekmediler çünkü tatlılık ve ışık dolu vaazlardı ve herhangi bir kilisede duyulabilecek vaazlar kadar iyi değildi. Eğer gerçekten medyumun elini hareket ettiren bir ruhsa , neden böyle şeyler için bir 'ruh'a başvurmak gerekiyor diye düşündüm !

Ben de kalem ve kağıt aldım, kalemi hazır bir şekilde kağıdın üzerine tuttum ve bekledim.

İlk gün hiçbir şey olmadı.

İkinci gün kalem o kadar şiddetli sallanmaya başladı ki elim de titredi.
Daha sonra sertçe, sarsılarak ileri geri hareket etmeye başladı ve kağıdın üzerine çeşitli abrakadabralar yazmaya başladı.

Üçüncü gün kalem hemen sallanmaya başladı ve çok geçmeden açıkça okunabilecek kelimeler yazmaya başladı. Sanki eli titreyen yaşlı bir insan tarafından yazılmış gibi görünüyorlardı. Deneye her gün devam ettim ve kalem giderek daha uzun cümleler yazmaya devam etti. Kalem yazarken kolumu ve elimi gözlemledim. Elimi hareket ettiren güç nereden geldi? Eğer kalem tek başına yazabilseydi, diye düşündüm, etraftaki her kalem ayağa kalkıp yazmaya başlayabilirdi. Bu nedenle kalemin kolum tarafından hareket ettirildiğine şüphe yok , ama ben bunu yapmak istemedim.

Machine Translated by Google

hem de ne yazacağını önceden bilmeden .
Sonuç olarak bu güç benim bilincimin dışındaki bir kaynaktan geliyor olmalı ama şüphesiz benden. Bilinçaltımdan gelen bir güç olabilir ama şimdilik bu gücün benim dışımda garip bir varlıktan, yani bir 'ruh'tan geldiğine dair bir kanıt yok.

Peki 'bilinçaltımızın' ne olduğunu tam olarak kim bilebilir?

Bu yazıları maneviyatçı grubun liderine gösterdim. Şaşırtıcı bir güvenle bunların tipik olarak bir ruhtan gelen medyumsal yazılar olduğunu söyledi. Sessizdim. Bu tür iddialarda bulunurken çok dikkatli davranıyorum. Kolumu hareket ettiren kuvvetin bilincimden gelmediği kesindi çünkü bende kalemi hareket ettirecek aktif bir irade yoktu. Ama bu güç yine de benden, bilinçdışımdan gelebilir. Spiritüalistlerin bu güçlerin spkitlerden geldiğine inanması , bunun gerçekten böyle olduğunun kanıtı değildir!

Deneylere devam ederek kendimi ve kalemi gözlemledim.

Bir pazar öğleden sonra kocam ve ben birlikte oturuyorduk. O kitap okuyordu, ben de ahşap oymacılığımla meşguldüm ve ellerimle çalışırken kalem, kağıt ve tuhaf yazılarla ilgili son deneylerimi düşündüm. Eğer elimin, sinirlerimin ya da içimdeki henüz bilinmeyen herhangi bir enstrümanın, benim dışımda yabancı, bedensiz bir varlığın düşüncelerini alması ve tezahür ettirmesi mümkünse, o zaman aynı şekilde mümkün olması gerektiği sonucuna vardım. kendimden ayrı ama bir bedende yaşayan başka bir kişinin düşüncelerini alıp tezahür ettirmem için. Bu, yolumda ileriye doğru bir adım atmak anlamına gelir.

Kocama ne düşündüğümü anlattım ve benimle düşünce aktarımı konusunda bir deney yapmak isteyip istemediğini sordum. O da hemen kabul etti ve başarılı olup olamayacağımızı öğrenmek konusunda benim kadar istekliydi.

Bu tür deneylerin nasıl yapıldığını bilmiyordum ama eğer başka bir kişinin düşüncelerini almak istiyorsam, benim için yapmam gereken en önemli şeyin kendimi tamamen pasif hale getirmek ve kendi düşüncelerimden arındırmak olacağını hayal ettim. izinsiz girmemek. Daha sonra bu tür bir fiziksel bağ kurmamızın işimize yarayacağını düşünerek sağ elimle sol bileğini tuttum; ve tüm kaslarımı gevşeterek, hiçbir şey düşünmemeye çalışarak bekledim.

Başarılı bir düşünce aktarımı için kocamın bir şey hakkında düşüneceğini ve onun düşüncesinin şu ya da bu şekilde aklımda belireceğini hayal ettim. Bu yüzden benden gelmeyecek bir düşünceyi bekliyordum. (Kendimize ait olduğuna inandığımız düşüncelerin kaynağını aslında bilmediğimizi o zamanlar hiç fark etmemiştim!) Beni çok şaşırtan, oldukça farklı bir şey oldu, gerçekten hazırlıklı olmadığım bir şey oldu. Orada kocamla birlikte durup ondan bir fikir almayı beklerken, çok net bir şekilde hissettim ve hatta "gördüm".

Machine Translated by Google

Solar pleksus bölgesinden inç kalınlığında akıp vücudumu bir kement gibi sardı, aynı zamanda solar pleksusun yaklaşık yüksekliğinde.

Bu kuvvet akışını sanki maddiymiş gibi net bir şekilde hissettim ; çok ince, yoğun bir sis gibi ama yine de maddi. Bu güç akışı beni çevreledikten sonra beni açıkça belli bir yöne doğru çekti ve bir adım atmak zorunda kaldım. Daha sonra beni sürüklemeye devam etti. Ne zaman yanlış yöne doğru bir adım atsam, bu beni çok belirgin bir şekilde tekrar doğru yöne çekiyordu. Böylece eşimin somutlaşmış iradesinin beni ayakta bıraktığı pencereye ulaştık. Daha sonra yeni bir sürpriz geldi. Her zamanki gibi yanımdan sarkan sol kolum bir anda havaya yükseldi, ağırlıksızlaştı ! O zamana kadar kollarımın dünyanın çekim kuvvetinden dolayı aşağı doğru sarktığını hiç fark etmemiştim. Okulda yer çekiminden bahsedildiğini duymuşsunuzdur ama ben daha önce bu kuvvet nedeniyle kendi kolumun aşağı doğru sarktığının farkına varmamıştım. Ancak orada, pencerenin önünde, dünyanın çekim kuvveti sona erdiğinde kolumun ağırlığını kaybettiğini ve havaya yükseldiğini kendi gözlerimle deneyimleyebildim. Kolum yukarı doğru hareket ederken perdeyi de kaldırdı. Görünüşe göre tek bir kasımı bile hareket ettirmemiştim. Sanki eşimin solar pleksusundan çıkan bir kitle kolumu destekliyordu. Sonra bu kütle, burnum pencere camına değene kadar başımı öne doğru itti. O anda kitle bedenimi (kolumu ve başımı) terk etti ve yeniden özgürce hareket edebildim.

Birbirimize baktık ve ikimiz de çok heyecanlıydık. Bu yeni deneyim, insan iradesinin solar pleksustan dışarı akması, kelimenin tam anlamıyla başka bir kişiye ulaşması, onu bir ahtapot gibi kucaklaması ve hatta yerçekiminin etkisini ortadan kaldırması beni çok heyecanlandırdı. Bu 'materyal' sanki geceleri gökyüzünde görünen Samanyolu'na benzeyen sayısız küçük sis damlacıklarından oluşuyormuş gibi görünüyordu. Sanki bu sis damlacıkları birbiriyle yakından ilişkiliydi ve hepsi tek bir yönde akıyordu.

Kocam heyecanlanmıştı çünkü sanki bir otomatmışım gibi düşündüğü her şeyi (pencereye gitmek, perdeyi kaldırmak ve pencere camından dışarı bakmak) gerçekleştirmemin nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordu. Ona, solar pleksus bölgesinden dışarı doğru bir kuvvet akışı olduğunu ve bu akışı sanki maddi bir şeymiş gibi derinden hissettiğimi söyledim.

Ona ayrıca, bir şeyin olması gerektiğini hissettiğimizde bunun öznel olduğunu da söyledim. konu. Kuvvet bize madde izlenimi verir.

Birkaç yıl önce çocuğumuzun karnı ağrıdığında ve elektrikli ısıtma yastığımızı karnının üzerine koyduğumda, yüzünü okşadığımda, normalde bir gül yaprağı kadar ince ve yumuşak olan cildinin, birdenbire bir törpü kadar sert ve kaba olduğunu hissettim. Sanki iki gündür tıraşsız bir adamın yüzünü okşuyormuşum gibi hissettim. Isıtma yastığının bir hale geldiğini öğrendik.

Machine Translated by Google

biraz nemliydi ve akımın bir kısmı çocuğun vücuduna sızıyordu. Isıtma yastığını kapattığımda bebeğimizin cildinin dokunuşu sertleşmeyi bıraktı.
Bu nedenle elektrik akımı bana kaba bir madde gibi geldi. Herkesin kendi kendine kontrol edebileceği bu gerçeği göz önünde bulundurduğumuzda, insan iradesinin bu 'maddi' tezahürünü maddenin bir formuna mı yoksa elektrik akımına mı benzeteceğimize karar verebiliriz. Her iki durumda da sonuç aynıdır, çünkü modern bilim, maddenin bir enerji biçiminden, bir titreşimden başka bir şey olmadığını biliyor ve bize sadece bizim için nüfuz edilemez olduğu için madde izlenimi veriyor.

Her Pazar akşamı bütün ailemizin bir araya gelmesi bir gelenekti; bu yüzden çok geçmeden kendimi toplanan gruba o öğleden sonraki deneyimlerimizi anlatırken buldum. Herkes hemen bazı deneyler yapmak istedi. Önce annemle birlikte ayağa kalktım. Herkes fare gibi sessizce oturuyor ve hiçbir şey düşünmeye çalışmıyordu; çünkü bu aşırı alıcı durumdayken, orada bulunan kişilerin düşüncelerine karşı o kadar duyarlıydım ki, bu durum düşünce aktarımı deneyimimizi bozabilirdi.

Annemle yine yeni bir şey yaşadım. Yaydığı akım kocamınkinden daha zayıf, çok daha ince ve daha küçük çaplıydı.
Daha sonra aynı deneyi o akşam ailemin evinde akşam yemeği için toplanan çeşitli amcalar, teyzeler ve diğer akrabalarla yaptım. Bu deneylerde her bireyin farklı türde bir akım yaydığını öğrendim. Karar vermekte ve düşüncelerini disipline etmekte her zaman zorlanan amcalarımdan biri büyük, güçlü bir düşünce akışı gönderdi, ancak bu akımdaki küçük kuvvet parçacıkları aynı yönde değil, ileri geri akıyordu. kaotik bir tarz. Etkisi de bir o kadar kaotikti. Ne istediğini öğrenmek benim için de çok zor bir işti. Teyzelerimden birinde çok ince ama delici derecede keskin bir akım akışı vardı ve bana dokunulduğunda sert, sert bir tel gibi geldi. Hepimiz onu çok agresif bir insan olarak tanıyorduk. Orada bulunan her insanın farklı bir irade yayılımı vardı.

Bu bana yeni bir dünyanın kapılarını açtı! Daha önce yalnızca hissettiğim, şüphelendiğim ya da hiç fark etmediğim birçok olguyu anlamaya başladım. Bir insanın bir anlaşmazlık ya da münakaşa sonrasında neden bir güreş müsabakasından çıkmış gibi yorgun olabileceğini birdenbire anladım. Ayrıca başka insanlarla bir arada olmanın neden bazen çok yorucu, bazen de çok canlandırıcı ve teşvik edici olduğunu da anladım. Sempati ve antipatinin gerçek anlamını açıkça ve neredeyse fiziksel olarak elle tutulur bir şekilde anladım: veren ve emen yayılımlar. Birincisi güç yayar, ikincisi ise bir ahtapotun kolları gibi kişiye yapışır, gücünü çeker ve emer. Bu tür insanlarla yapılan bu tür deneyler beni her zaman o kadar zayıflattı ki, deney bittiğinde dizlerim titriyordu; Deneylere devam etmek için tamamen bitkin bir halde oturmam ve gücümü toparlamak için bir süre beklemem gerekecekti. Bu konuda

Machine Translated by Google

Belirli bir akşam, hizmetçi, aşçı ve ailemin diğer hizmetçileri de dahil olmak üzere ailedeki herkes benimle düşünce aktarımı konusunda bir deney yapmak istedi.

Hayatımın bu döneminde başka bir şey daha öğrendim; hiçbir insan kararıyla değiştirilemeyecek bir gerçek; kültürlü, öz disiplinli insanların, yalnızca içgüdülerini tatmin etmek için yaşayan kaba ve görgüsüz insanlardan çok farklı ışınlar yaydıkları. . Doğal olarak bu bir sosyal veya ekonomik sınıf meselesi değil! Bir ormanın yakınında veya bir dağın yamacında yaşayan, tek başına ve çoğu zaman uygarlığın hiç dokunmadığı basit, eğitimsiz ve eğitimsiz bir kişi, bilgili, yüksek eğitimli ve iyi okumuş ancak tamamen bencil insanlardan daha yüksek ve daha saf bir titreşim biçimi yayar. Bu radyasyonlar gizlenemez, tahrif edilemez, sahtesi yapılamaz veya 'açıklanamaz'. Nasıl bir insanla karşı karşıya olduğunuzu hemen ortaya çıkarırlar.

Bu deneyler sayesinde ilginç bir bilgi daha edindim.
Birisi benden kabul etmem öğretilen davranış kurallarına aykırı bir şey yapmamı istediğinde, bu durum diğer kişinin iradesiyle benim aramda yalıtıcı bir duvar gibi duruyordu ve bu engeli aşmak benim açımdan muazzam bir çaba gerektiriyordu. neredeyse patlayıcı bir 'atılım' ile.

Bu deneyler beni her zaman çok yordu. Olumlu eğilime sahip insanlarla deneyler yaparken bile, diğerinin iradesine açık olabilmek, yani diğer kişinin iradesini kendi içimde bilinçli hale getirebilmek için önce kendi zihnimi ve irademi boşaltmam gerekiyordu. Kendi radyasyonlarımı mümkün olduğunca bastırarak diğer kişinin titreşimlerini kendi sinirlerim aracılığıyla yönlendiriyorum. Bu aslında en zor kısımdı. Sinirlerimiz her zaman kendi titreşimlerimize uyum sağlar; onların direnç güçleri bizim yaşamsal akımımıza göre ayarlanmıştır.

Zihinsel ve fiziksel durumumuzdaki her değişiklik, bu değişimin yukarıya doğru ya da aşağıya doğru olmasına bakılmaksızın, sinirlerimizin çaba göstermesini gerektirir. Her zaman sinirlerimize baskı yapar. Kendi içimizde bu tür zihinsel veya ruhsal değişimler yaşadığımızda bile, ister ani bir şoktan, ister tutkulu bir patlamadan, ister aşırı sevinçten kaynaklansın, çoğu zaman zararlı olabilirler. Bu koşullar altında sinirlerimizi, yalnızca frekansı değil, doğası itibarıyla da bizimkinden farklı olan tamamen tuhaf titreşimlere uyarlamak zorunda kalmanın yorucu veya zararlı olabileceği anlaşılır bir durumdur. Titreşimlerdeki fark çok büyük olduğunda sonuç ciddi hasar, sinirlerin aşırı uyarılması, nevrit veya diğer sinir hastalıkları olabilir. Bu, birçok hassas insanın neden belirli ortamlarda gizemli bir şekilde hastalandığını açıklıyor. Aynı zamanda her ortamı tehdit eden büyük tehlikeyi, yani kendi karakterini kaybetmeyi de açıklıyor.

Ne yazık ki, çoğu durumda kaçınılmaz olarak olan şey budur. Orta

Machine Translated by Google

her türlü titreşimi alır ama onları sindiremez veya özümseyemez; böylece kendisi de kaotik, güvenilmez ve zayıf iradeli hale gelir! Bu şeylerle asla oynamamalıyız! Bu alanın literatürü, sonunda zayıf iradeli otomatlara dönüşen, her türlü izlenimi alan, kendilerine karşı hiçbir direnç göstermeyen ve sonunda yalan söyleyen, hile yapan sahtekarlar olarak 'ifşa edilen' farklı medyumların yığınla üzücü öyküsünü içerir.

Şaşmamalı! Bir medyum olarak yeteneklerinin doğrudan bir sonucu olarak, kendi iradeleri, etraflarındaki seyirciler için sadece bir oyuncak haline gelene kadar giderek zayıfladı.

Ben de bu tür gelişmelere şahit oldum. Medyum olarak alışılmadık derecede büyük yeteneğe sahip bir kadın, başlangıçta olağanüstü başarılar sergilemeyi başardı. Ancak daha sonra, kendi karakterini giderek artan bir ölçüde kaybetti, diğer insanların isteklerine karşı koyma konusunda giderek daha az direnç gösterdiği ve her zaman bir deney gerçekleştirmeye istekli olduğu bir noktaya geldi.
Bilinmeyen güç ortaya çıkmayınca etrafındaki meraklı insanları memnun etmek için hile yapmaya başladı. Hikaye devasa bir skandalla sona erdi.
Her zamanki gibi cahiller, bu kadının başarılarının baştan sona bir aldatmacadan ibaret olduğunu iddia ederek zafer kazandılar. HAYIR! Başarılarının tamamı hiçbir şekilde sahtekarlık değildi. Öte yandan, medyum olarak gerçek yeteneğinin doğrudan bir sonucu olarak, o kadar zayıf iradeli ve karaktersiz hale geldi ki sonunda bir hileci oldu.

Bu etkileri kendimde gözlemleyebildim. Kendimi kandırmak istemedim; Gerçeği öğrenmek istedim ve zaman geçtikçe bu tür deneylerin son derece zararlı etkilerini keşfettim. Yabancı titreşimlerin üstesinden gelmek ve her deneyden sonra yeniden kendim olmak için yeterince bilinçliydim ve yeterince güçlü bir iradeye sahiptim. Ancak diğer kişilerin etkilerine direnmek zorunda kalmanın beni çok yorduğunu ve sinirlendirdiğini fark ettim ve bu da bu aktiviteyi bırakmama neden oldu. Daha sonra tüm maneviyat deneylerinden tamamen vazgeçtim. Pek çok maneviyatçının tezahür ettirme çalışmalarının yorucu ya da zararlı olmadığını iddia ettiğini çok iyi biliyorum. Umarım, uzun yıllara dayanan deneylere dayanan, yani deneylerinden sonra kendilerini yorgun hissetmeyen medyumların hiçbir zaman başka bir kişi veya varlığın iradesini almadıkları, sadece kendi iradelerinden tezahürler ürettikleri yönündeki sade ve net fikrimi belirttiğim için beni affederler. bilinçsiz; tezahürlerinin kendilerinin dışındaki varlıklardan geldiğine dair kesin inançlarına rağmen bu böyledir.

Deneylerim beni, bir kişinin kendi iradesini, kendi bilinçaltının derinliklerinde bulunan, şüphelenmeyen bir kompleksten 'alabileceğine' ve onu tıpkı başka bir varlığın mili gibi tezahür ettirebileceğine ikna etti. Bu alanda meydana gelen kendini kandırmaların çoğunun nedeni budur. Ancak cahil insanlarla bu tür konuları akıllıca tartışmak mümkün değildir. Kendilerini ve bir sürü disiplinsiz ve saf insanı aldatarak, 'ruhlara' olan fantastik inançlarına bağlı kalıyorlar. Kendi bilinçdışı güçleri hakkında en ufak bir fikirleri yoktur .

Machine Translated by Google

Öte yandan, gerçeği öğrenmeye kararlı ve sistematik olarak tüm olayları kontrol edip araştıran kişiler, son derece ilginç gerçekleri keşfedebilirler. Sadece 'ruh' kelimesini kullanırken dikkatli olmalıyız!

Bir anlığına düşünelim. Eğer bir kişinin iradesi başka bir kişinin kolunun yükselmesine ve dolayısıyla dünyanın çekim kuvvetine galip gelmesine neden olabiliyorsa, bundan daha fazlasını ne yapabilir? Yetkilerinin sınırı nedir? Bu gerçekleri öğrenmeye başladığımda, burada Batı'da 'havaya yükselme' olarak bilinen bir olguyu anladım; bu, Tibet manastırlarında hâlâ titizlikle uygulanan ve bugün bile sürdürülen bir egzersizdir. O zamanlar bu Tibet egzersizlerini hiç duymamıştım ama deneylerim beni aynı sonuçlara götürdü. Bu fenomen Avrupa'da da biliniyor ve güvenilir görgü tanıkları, büyük Avilalı Teresa'nın, Haçlı John'un ve Assisili Francis'in yalnızca bir kez değil, birçok kez yükselip havada süzüldüklerini anlattılar. saatlerce. Bunun mümkün olduğunu biliyorum ; Çünkü kişinin kendi iradesi, bir başkasının iradesi ile aynı etkiyi gösterir ve belirli bir süre boyunca dünyanın çekim kuvvetine karşı koyabilir. Her şey iradenin büyüklüğüne ve gücüne bağlıdır.

Deneylerim sırasında başka birinin iradesinin bilincine varamadığım zamanlar da oldu. Böyle zamanlarda onun ne düşündüğünü ifade etmem imkansızdı. Böyle durumlarda sanki iradesinin büyük bir ağırlık gibi üzerime çöktüğünü hissediyordum. Nefes almakta zorlanıyordum, sanki ölüyormuşum gibi iç çekiyor ve inliyordum. Daha sonra ilgili kişiden daha iyi konsantre olmasını isterdim. Onun iradesinin bilincine varıp onu yerine getirir getirmez, tekrar rahat ve özgür bir şekilde nefes alabildim ve korkunç baskı sona erdi! Bu deneyler bana, çoğu durumda astımın, başka bir kişinin, hasta bireyin üzerine ağır bir yük gibi binen görünmez iradesinden başka bir şey olmadığı kanaatini kazandırdı. Öte yandan bu görünmeyen, gerçekleşmeyen irade, hastalığın aslında kendi iradesinin sonucu olduğunu bilmeden, bilinçdışından çıkıp hastalığa neden olan hastalıklı kişinin kendisinin iradesi de olabilir.

Bütün hayatımız böyle görünmez savaşlardan ibarettir. Bazılarında yenildik, bazılarında diğerleri galip geldi.

Bu deneyler ve deneyimler benim için muhteşem bir okul oldu. Bana bilinçdışının derinliklerine bakma ve kendimi ve diğer insanları iyice tanıma fırsatı verdiler. Başka bir varlığın düşüncelerini almanın mümkün olduğuna kesinlikle ikna oldum. Ama aynı zamanda bunun ne kadar zor olduğunu da gördüm! Tibetlilerin veya Doğu Hintlilerin neden çölde - her insan yerleşiminden kilometrelerce uzakta - oruç tutarak, dua ederek ve ölen bir kişinin ruhuyla bağlantı kurmaya çalışmadan önce kendilerini hazırlayarak üç gün geçirdiklerini anlamaya başladım. Kesinlikle binlerce sözde maneviyatçının, bir ofiste çalıştıktan sonra ya da tamamen bir karmaşanın ortasında olduğu gibi değil.

Machine Translated by Google

Dünya hayatında bir araya gelirler ve birdenbire öte dünyayla uyum içinde olabileceklerine inanırlar.

Kısa bir dua okumanın kendilerini tehlikeden koruyacağını zannederler. Acaba uçuruma atlayan bir insanı, dua etmenin, düşerek ölmekten koruyabileceğini hiç gözlemleyebildiler mi? Bilgisizce maneviyatla deneyler yapmak, uçuruma atlamak kadar büyük bir tehlikeyi temsil eder. Mantıklı olalım! Tüm deneyimlerimizi kontrol etmek ve test etmek için akıl gücüne sahip olduğumuzu unutmayalım. Birbirinden çok farklı gruplarda geçirdiğim uzun yıllar boyunca, sayısız felaketin, sinir krizlerinin, intiharların ve ciddi zihinsel bozuklukların, insanların maneviyat olarak adlandırdığı sorumsuz oyunlardan kaynaklandığını gözlemlemek zorunda kaldım.

İyi niyetli, dürüst ama tamamen cahil ve psikolojik olarak eğitimsiz insanlar seans yapıyor! Cahil insanlar, kökenini ve mahiyetini tamamen bilmedikleri güçleri varlığa çağırırlar. Bu güçleri ne anlayabiliyorlar ne de kontrol edebiliyorlar, tamamen onların insafına kalıyorlar. Yalnızca tüm etkilere direnebilecek kadar güçlü, derin psikolojik bilgiye, kapsamlı deneyime ve muazzam bir bilinçli irade gücüne ve öz kontrole sahip kişiler, maneviyatla ilgilenmeli ve denemeler yapmalıdır.

17

YEMİNİ ALIYORUM

Yavaş yavaş, maneviyatçı arkadaş çevremin bana sunabileceği başka hiçbir şeyin olmadığını fark ettim. Ancak bu çevrelerdeki deneyimlerim insan ruhunun kapısını araladı ve insanların cehaletin aşırı karanlığında dolaşırken ne kadar kimsesiz ve yalnız olduklarını hayretle gördüm. Bir medyum olarak kendi yeteneğim, bilinçaltının muazzam alanına bakmamı sağladı.

Belirsiz ve belirsiz teoriler tarafından kör edilmeyi reddederek, en katı türde bir öz analizle kendimi kelimenin tam anlamıyla parçalara ayırdım. Küçük baltamla yolumu keserek bu ormanda adım adım ilerledim. Spiritüalizm sonunda beni psikoloji okumaya yöneltti. Batının psikoloji bilimini kapsamlı bir şekilde incelemeye başladım ; çünkü o zamanlar Doğuluların, özellikle Hintlilerin ve Çinlilerin muazzam psikolojik bilgisine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ne zaman bir şey için ciddi olarak çabalasak ve tamamen onu elde etmeye odaklansak, kader her zaman ilerlememize yardımcı olur. Kapsamlı bir teorik eğitimin ardından sistemli eğitim ve uygulama yapmamı sağlayan devlet akıl hastanesi başhekimi ile tanıştım. Çılgın manyaklara ayrılan koğuşlar da dahil olmak üzere eyalet akıl hastanesinin her bölümündeki hastaları incelememe izin verildi.

Bir akşam evde uzun süre tek başıma odamda oturdum ve

Machine Translated by Google

düşüncelerim sırayla. Akıl hastanesinde yaşadıklarım gerçekten korkunçtu! Korkunç! Dante'nin Cehennemi benim gördüklerimle karşılaştırıldığında uysal. Ve bu dünyada acı çeken, ya bir akıl hastanesine kapatılmış ya da özgürce dolaşan ne kadar çok hasta insan var; ve diğer insanların yaşadığı işkenceyi izledikleri için kendilerine acı çeken kaç tane sağlıklı insan var? Yavaş yavaş hastalanıp perişan oluyorlar. Ve cahil insanları sırf normal davrandıkları ve alnında akıl hastası olduklarını gösteren bir damga olmadığı için aldatan kaç tane akıl hastası vardır?

Bazen yüksek mevkilere gelirler, masum, güvenen bir karı veya kocayla evlenir ve sonra akrabalarını, çevrelerini ve ailelerini, çoğu zaman da bütün bir ticari şirketi, hatta bütün bir ülkeyi mahvederler.

Cehennem gözlerimin önünde açılmıştı ve çaresizlik içinde, bu korkunç sefalet karşısında insanlığın çaresizliği karşısında çaresizce, dipsiz bir acı okyanusunun eşiğinde duruyordum.

Bir şey yapılmalı! Herkesin akıl hastalığının nedenleri hakkında bilgilendirilmesi gerekir. Dünyanın her yerindeki sağlıklı insanlar bu sefaletle mücadele etmek için ortak çabalarla birlikte çalışmalıdır.

Akıl hastalarına olan ilgim, geniş bir yelpazedeki insanların ailelerinin en derin sırlarına kapı açtı ve dünyada yaşayan akıllı insanlardan çok daha fazla akıl hastasının bulunduğunu keşfetmek beni hayrete düşürdü. İnsanların acı çektiği sayısız zihinsel anormalliği gördüm ve çok sayıda insanın uygun tedaviyle kurtarılabileceğini gördüm; zihinsel dengeleri basit yöntemlerle, genellikle yalnızca çevre değişikliğiyle yeniden sağlanabilir, böylece ilgili ailelere mutluluk yeniden kazandırılabilir.

Oturup her sağlıklı insanın kendini bu işe adaması halinde ne kadar çok şey yapılabilir diye düşündüm. Tüm gücümle kendimi bu acının üstesinden gelmeye adamak istedim... ama nasıl ve nereden başlamalıyım?

Peki nereden yardım bulabilirim?

Orada oturup kendime bu soruyu sorarken, birdenbire yanımda birinin olduğunu fark ettim. Zihinsel telepati ve maneviyat seansları ile ilgili deneylerim sinirlerimi öyle bir duyarlılığa kavuşturmuştu ki, gözlerim bağlı bir odaya götürülsem bile odanın boş mu yoksa dolu mu olduğunu hemen anlayabiliyordum. Ve eğer oda dolu olsaydı, oradaki kişinin karakteri hakkında da bir şeyler söyleyebilirdim. Şimdi bana bir şeyin ya da birisinin yakında olduğunu söyleyen, ince bir elektrik akımına benzeyen o tanıdık dikenli hissi hissettim. Ama bu sefer neden tanıdık olduğunu, onunla daha önce nerede karşılaştığımı bilmeden tanıdık radyasyonu hissettim... bu görkemli, tamamen saf, son derece güçlü radyasyon... ve yine içimdeki tanıdık sesi duydum: 'Nerede olacaksın? yardım buldun mu? Kendi içinde!

Sorunun bu olduğunu görmüyor musun, herkes yardım bekliyor

Machine Translated by Google

Dışarıda herkes yardım beklediği ve vermediği için kimse yardım alamıyor. Ama eğer herkes yardım ederse , herkes de alır . O zaman tüm dünya acıdan kurtulabilir!'

İçimdeki sese cevap verdim: 'Senin kim olduğunu, hatta nasıl bir güç olduğunu bilmiyorum; Sadece bana her zaman doğruyu söyleyen sesini duyuyorum. Benim düşüncelerimi, insanlara görünmeyen içsel varlığımı görüyorsunuz, dolayısıyla tüm hayatımı başkalarının acılarının üstesinden gelmeye adamak istediğimi size söylememe gerek yok.
Bir toz zerresi olsam bile, bu bir toz zerresi ile yardım gücünü artırmak istiyorum. Başkalarının acılarını sürekli bilincimde taşıdığım sürece hayatta başka hiçbir şey beni artık ilgilendiremez, hiçbir şey beni gerçekten mutlu edemez. Dünyanın kurtuluşunda iş arkadaşı olmak istiyorum!'

'Dikkatli olmak!' dedi içimdeki ses. 'Tüm bu büyük sözlere dikkat edin! İş arkadaşı olmak görev ve fedakarlık demektir. O halde kusurlarınıza bir son vermelisiniz! Kendinizi bir dakika bile unutmamalısınız. Hayatın ebedi kanunlarına aykırı tek bir şey bile yapmamak konusunda her zaman tetikte olmalısınız. Hayatınızda şu ana kadar karşı koyamadığınız tüm ayartmalar, tekrar peşinize düşecek ve onlara karşı koyamazsanız, yazıklar olsun size. Hiçbir ölümlü ilahi güçlerle oynayamaz. Bir iş arkadaşı olarak elde ettiğiniz güçleri bir daha asla kendi kişisel amaçlarınız için kullanamazsınız .

Hiçbir zaman kişisel duygularınız olmayabilir veya herhangi bir şeyi kendi kişisel bakış açınızdan değerlendiremezsiniz. Dikkat olmak! Bir iş arkadaşı olarak başarısız olmaktansa, diğer insanlar gibi kişisel hayatınızı yaşamaya devam etmek daha iyi olur. Seni uyarıyorum.'

'Korkmuyorum' diye cevap verdim. 'Kişisel hayatımı kesinlikle bitirdim ve artık kişisel bir isteğim yok. Bütün yaşadıklarımdan ve yaşadıklarımdan sonra artık benim için kişisel mutluluk olamaz. Hiçbir ayartmadan korkmuyorum. Onlara direneceğim çünkü artık hayallerim yok. Bu büyük görevde iş arkadaşı olmak istiyorum!'

Bir süre hiçbir şey duymadım, sadece bana doğru sonsuz büyük bir sevginin yayıldığını hissettim. Sonra içimden o sesi yeniden duydum: 'Senin kendine olan güvenini çok iyi biliyorum evladım ama bu sefer kendini unutma ...'

Divana oturdum, kaşlarımı ovuşturdum, etrafıma baktım; oda boştu.
O kimdi? Kim o? - Ya da nasıl bir güç bu kadar iyi tanıdığım bir sesle benimle konuşuyor? Bu sesi nasıl tanıyorum? 'Kendime olan güvenimi' nereden biliyor? Ve ne zaman kendimi 'bu sefer' unutmamam yönündeki uyarıyı hak edecek kadar dikkat etmemiştim ?

Ama başka cevap alamadım.

18

UFUK AYRILIYOR

Machine Translated by Google

Günler geçti, haftalar geçti, aylar geçti... Bir işaret bekledim, yapmam gerekene, görevime, fedakarlığıma doğru yolu gösterecek bir şey... benimle konuşan görünmezin sesine uygun olarak, ama ses bir daha gelmedi. ..

Ne kadar sık kendimi kapatmaya çalışırsam çalışayım, sanki sodalı suda banyo yapıyormuşum gibi tüm vücudumda tuhaf ve tarif edilemez uğultu ve karıncalanmayı yeniden hissedeceğim özel zihin ve ruh durumuna girmeye çalışsam da, Duyu organlarımı uzaklaştırmak, kendimi içsel bir alıcılık durumuna sokmak, sesi duymaya hazır olmak... bunların hepsi boşunaydı.

Kafam karışmıştı. Boşuna bir işaret bekliyordum ve bekliyordum. Öte yandan vakit kaybetmek istemedim; bu yüzden benim için yapılacak en iyi şeyin dünyevi görevlerimi mümkün olduğu kadar iyi yerine getirmek olduğu sonucuna vardım; bu arada iç sesimin er ya da geç bana bir ortak olarak görevimin ne olduğunu söyleyeceğini umuyordum. -büyük planın işçisi. Ayrıca, tıpkı bir pencere camının içinden güneş ışığını net bir şekilde görebilmemiz için temiz olması gerektiği gibi, gerçeği mükemmel bir netlikle görmek istersem, ruhumu her türlü bencil tutumdan kurtarmam gerektiğini hissettim. Bu yöndeki ilk adım içimde gerçekte ne olduğunu bilmektir. İçsel benliğimi iyice tanıdığım anda onu temizleyebilir ve arındırabilirim.

Tüm düşüncelerimin, sözlerimin, hareketlerimin ve eylemlerimin kaynağını ve içsel motivasyonunu araştırmaya başladım. İçimde ne tür bir bilinçdışı güç iş başında? Düşüncelerim nereden geliyor? İçimde şu ya da bu şeyi söylememi isteyen şey nedir ? Neden başka bir şey değil de sadece bu şeyi yapmak istiyorum? Bir şeye sevindiğimde o şeye neden sevindiğimi araştırdım. Depresyona girdiğimde ya da öfkelendiğimde bu duyguların nedenlerini aradım. Başka bir kişiye ilgi duyduğumu ya da ondan iğrendiğimi hissettiğimde, bu duyguya neden olan özellikleri keşfetmek için hemen kendimi analiz ettim. Neden bazı şeyleri yapmaktan hoşlandığımı ve neden bazılarını yapmaktan hoşlanmadığımı sürekli gözlem altında tuttum. Kendimi konuşkan hissettiğimde, gevezeliğimin ardındaki nedenleri ve güdüleri bulmaya çalışıyordum; çekingen hissettiğimde suskunluğumun nedenlerini aradım. Tamamen doğru olup olmadığını, kimseye zarar verip vermeyeceğini görmek için ağzımdan çıkan her kelimeyi analiz ettim. Sözlerimin ve yaptıklarımın çevremdeki insanlar üzerindeki etkisini gözlemledim. Konuştuğum kişiyle sürekli hayal gücümdeki yerleri değiştirmeye çalıştım. Benim ona söylediğim sözleri o da bana söyleseydi ne hissederdim ? Sürekli, kesintisiz olarak kendimi gözlem altında tuttum.

Bu sonsuz öz inceleme bana sayısız zenginlik kazandırdı. Bilinçaltı ve bilinçüstünün büyülü dünyasıyla yavaş yavaş tanıştım. En düşük dürtülerden en yüksek manevi benliğe kadar tek ve aynı gücün çeşitli tezahürlerini tanımaya başladım . Özgür bir seçime sahip olduğumuzun farkına vardım: Kendimizi içgüdülerimizle özdeşleştirebiliriz

Machine Translated by Google

ya da onların efendisi olarak kalalım, yani kendimiz kalalım! Özgür bir insan olmanın insanın içgüdülerini kontrol etmesi, tutkularının, arzularının ve isteklerinin kölesi olmamak anlamına geldiğini öğrendim.

Kendimi sürekli analiz etmemin yanı sıra, ahşap oymacılığımı ve müziğimi de ihmal etmeden psikoloji ve felsefe okumaya devam ettim. Sanatsal çalışma, ruhsal olarak içe dönmek ve her türlü soruyu düşünmek için harika bir fırsat sağlar.

Bir defasında bir sanat eleştirmeni bizi ziyarete geldi ve kendi oyduğum mobilyalarımı gördü. Yatağın üzerine tamamı ahşaptan oyulmuş flüt çalan bir faun asmıştım. Eleştirmen bana bu figürü ilk kez kilden mi modellediğimi sordu. Ona kilden nasıl model yapacağımı bile bilmediğimi ve onu doğrudan tahtadan oyduğumu söyledim. "Gereksiz olan tüm tahtaları kestim" dedim.

'Anatomi okudun mu?' devamını sordu.

'Hayır, müzik okudum ve aynı anda iki üniversiteye gidemedim.'

Bir süre daha oymalarımı inceledikten sonra, 'Bu çok yazık' dedi. sen bir heykeltıraş değilsin!'

'Eğitim olmasaydı her zaman amatör olurdum ve bu da olmak istemeyeceğim bir şeydi. Ama eşimi ve çocuğumu ihmal etmek istemediğim için sanat akademisine kayıt olamıyorum.'

'Pekala' dedi, 'El Sanatları Okulu'nun müdürüyle konuşacağım. Belki bir istisna yapabilir ve tüm yan dersleri almadan heykel derslerine katılmanıza izin verebilir. Zaten onlara ihtiyacınız yok. Özel koşullarla sanat okuluna gitmenin mümkün olması gerektiğine inanıyorum.'

Bu sayede önce sanat okuluna gidebildim, sonra da dönemin en büyük usta heykeltraşlarından birinden eğitim aldım. Ona ilk kez rapor verdiğimde yanıma çok yaklaştı, dikkatle yüzüme baktı ve çok şaşırmış bir ses tonuyla şöyle dedi: 'Ne kadar ilginç! Sen Mısırlı gözleriyle gördüğüm yaşayan ilk insansın. Mısırlı gözlere sahip olduğunuzu biliyor muydunuz?'

'Hayır' diye cevap verdim, 'Mısırlı ile Mısırlı arasındaki farkın ne olduğunu bile bilmiyorum. gözler ve sıradan gözler.'

'Göz açıklıkları, gözün yan tarafında uzunlamasına bir yarıktır ve bu, göz kapaklarının diğer ırklardan tamamen farklı bir pozisyonda durmasına neden olur. Bir resme baktığınızda bu özelliğinden dolayı o resmin Mısırlı olup olmadığını hemen anlayabilirsiniz. Ama yaşayan bir insanda böyle gözler bulacağımı hiç düşünmezdim. Günümüz Mısırlılarının artık böyle gözleri yok. Tıpkı uzun, uzun Mısır kafatası oluşumunun yalnızca resimlerde ve heykel sanat eserlerinde görülebildiği gibi, onları da yalnızca resimlerde görebiliyoruz.

Peki bu gözlerini nereden aldın?'

Machine Translated by Google

Kibarca gülümsedim ve şöyle dedim: 'Bilmiyorum profesör. Belki de öyleyim
yazı tipine geri dönüyorum.'

O da gülümsedi ve beni işime başlattı.

Bir yıl sonra çalıştığım stüdyoya girdi. Onda birkaç tane vardı
hepsi birbirine yakın.

'Bundan sonra' dedi, 'sizden artık ders kabul etmiyorum. Kendinize ait bir stüdyonuz yoksa burada çalışabilirsiniz ama bağımsız bir sanatçı olarak.
Artık benim rehberliğime ihtiyacınız yok, yalnızca bu ortamda kendinizi giderek daha iyi ifade etmek için pratik yapın.'

Kendisine çabaları ve nazik teklifi için teşekkür ettim. Evimde büyük bir atölyem olduğundan ve halihazırda birçok sergi açtığım için çalışmalarımı kendi çatım altında sürdürdüm. Profesörüm iyi bir arkadaş olarak kaldı ve zaman zaman işimin nasıl ilerlediğini görmek için uğradı.

Bu iş beni mutlu etti; tamamen mutlu, hatta kendinden geçmiş. Zaman, mekan ve çevremdeki dünya yok oldu; Hiçbir fiziksel istek, açlık ya da susuzluk hissetmedim; hatta kendimi tamamen unuttum. İşime konsantre olurken sinirlerime bir kuvvetin aktığını ve bu kuvvetin zihin ve beden üzerinde iyileştirici bir etki yaptığını fark ettim. Çoğu zaman işime yoğunlaşıp başka hiçbir şey düşünmediğim zamanlarda, birdenbire, işimle hiçbir ilgisi olmayan bir gerçeğin farkına vardım. Bu şekilde, zihnimi meşgul eden felsefi, psikolojik ve diğer çözülmemiş sorunlara sık sık yanıtlar alıyordum. Böyle durumlarda elimde modelleme aletim ile bir an hareketsiz dururdum, bu arada iç gözüm yeni gerçeği, yeni keşfi taradı. Böyle anlarda sanki kafam bir odanın tavanından çıkıp üst kattaki bir odanın zemininden çıkmış gibi hissediyordum. Yeni keşfedilen bu üst odada iç gözlerimle etrafa bakmak, orada yatan tüm gizli hazineyi incelemek harika bir duyguydu. Bu parlak ilham parıltıları, yalnızca kilden model yaparken ya da piyano çalarken değil, neredeyse her zaman bir şeye konsantre olduğumda, giderek daha sık gelmeye başladı.

Bir keresinde çok tuhaf bir şey yaşadım! Ancak bu seferki iş sırasında değil, akşamın geç saatlerinde, tam uykuya dalmak üzereyken meydana geldi.

Yataklarımız yan yanaydı ve ikimizin de uykuya dalmadan önce yatakta kısa bir süre kitap okuma alışkanlığı vardı. Bu özel akşamda ikimiz de bir süre kitap okuduk. Sonunda uykum geldi, kocama iyi geceler diledim, okuma lambamı kapattım, gerindim ve uyumak için gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapattım ama hâlâ odadaki her şeyi görüyordum! Gözlerim oldukça normal bir şekilde kapalıydı ama odadaki her şeyi -her nesneyi- görebiliyordum, buna benim yanımdaki yatakta yatan ve kitabını karıştıran kocam da dahil. Kocamın gerçekten öyle olup olmadığını görmek için hızla gözlerimi tekrar açtım.

Machine Translated by Google

kitabını karıştırırken mi, yoksa tüm bu olayın benim hayal gücümün bir yansıması mı olduğunu. Ama hareketleri tıpkı gözlerim kapalı gördüğüm gibi devam ediyordu! Gözlerimi tekrar kapattım ama yine de her şeyi görüyordum. Şaşkınlıkla yeniden yatakta doğruldum, gözlerim kapalı odaya baktım ve hâlâ her şeyi oldukça net görüyordum! Sadece tek bir şey çok tuhaftı, o da nesneleri üç boyutlu değil, düz ve şeffaf görüyordum; tıpkı göz kapaklarımın bir fotoğraf negatifi veya bir röntgen filmi gibi şeffaf görünmesi gibi, ama çok daha net ve daha fazlası gibi. şeffaf. Mesela ahşap kapağından dikiş makinemi, kapalı kapıdan yan odadaki duvardaki resimleri, dolapta asılı kıyafetlerimi ve yazı masamda karmakarışık duran tüm küçük eşyalarımı görüyordum. Resmin tamamı arka arkaya yatan her şeyin bir izlenimi gibiydi.

Ben odanın çeşitli yerlerine bakarken kocam bir süre izledi.
gözlerim kapalı yönler.

'Ne yapıyorsun?' sonunda sordu.

Heyecanla odadaki her şeyi gözlerim kapalı görebildiğimi söyledim. Meraklandı ve kaç parmağını havaya kaldırdığını görüp göremediğimi öğrenmek için birkaç küçük deney yaptı ve buna benzer şeyler yaptı. Sadece parmağını değil, vücudundaki kemikleri ve organları bile görebiliyordum. Gerçekten çok tuhaftı ama mizah anlayışım galip geldi ve onu bu kadar şeffaf görünce kahkahalara boğuldum.

Sonunda uykuya daldık. Her zamanki gibi huzur içinde uyudum ve ertesi sabah her şeyi yeniden oldukça normal bir şekilde gördüm, hem de sadece gözlerim açıkken. Ve sonrasında uzun bir süre boyunca bu garip olayın tekrarı olmadı. Hiçbir şey olmamış gibi heykel yapmaya devam ettim.

Modelleme araçlarımla çalışmaya devam ederken psikoloji alanındaki çalışmalarımı da ihmal etmedim. Giderek daha fazla insan manevi sorunlarını tartışmak için bana geldi. Bu şekilde pratik deneyim kazanmaya devam ettim.

Birkaç yıl bu şekilde geçti: kışın düzenli çalışma, aile
Yaz aylarında doğanın güzellikleri arasında göl kıyısında birlikte yaşam.

19

VİZYONLAR

Hayatımda tamamen uyanıkken sıklıkla vizyonlar gördüğüm bir dönem geldi. Birçoğunun üzerimde ve daha sonraki yaşamımda o kadar büyük etkileri oldu ki, en önemlilerinden bahsetmem gerekiyor.

Her yazın sonuna doğru eşimle birlikte çeşitli ülkeleri dolaşırdık. Bir defasında İtalya'dan dönerken,

Machine Translated by Google

Dağ tırmanışı için Dolomites'te durdum. Burada hayatımın en derinden etkileyici vizyonlarından birini deneyimledim.

Dağlarda geçirdiğim yorucu bir günün ardından bir akşam otelimize döndük ve uzandım. Yürüyüşümüz sırasında güneş o kadar şiddetli bir şekilde parlıyordu ki, sanki her ışın sırtıma ve kalbime doğrultulmuş bir mızrakmış gibi görünüyordu. Devasa kırmızımsı kaya duvarlar güneş ışığını her yönden yansıtıyor, sanki onu bin kat büyütüyormuş gibi. Bütün atmosfer şeytaniydi; sanki Cehennemin bekleme odasında yürüyormuşuz gibi her şey sıcaktan parlıyordu. Sonunda eve döndüğümüzde ve bir alev püskürtücü gibi yanan güneş nihayet ufkun arkasında kaybolduğunda gerçekten çok mutlu oldum.

Erkenden yattım ve uykuya dalmak için uzandım. Aynı anda birden tavanın üstüme çöktüğünü hissettim... sanki dipsiz bir uçuruma düşüyordum... anında ölüme doğru düşüyordum. Kocamın umutsuz çağrısı üzerine çağrılan doktor, kalp krizi geçirdiğimi tespit etti. Bana bir enjeksiyon yaptı. Gece geçip gitti ve sabah olduğunda nabzım hâlâ o kadar zayıftı ki zar zor farkedilebiliyordu.

Yok olma duygusunun acısını çekerek, ölümden korkmanın ne demek olduğunu öğrendim. Her zamanki gibi bu koşullar altında bile kendimi yakından gözlemledim ve ölüm korkusunun fiziksel bir durum olduğunu keşfettim. Bilincimde huzur ve sükunet vardı, ölüm korkusu yoktu; ama o kadar korkunç bir ölüm korkusu çekiyordum ki, bunu ifade edecek kelime bulmakta zorlanıyorum. Dayanılmazdı. Artık tamamen bu dünyada değildim ve henüz bir sonraki dünyada da değildim. Hiçliğin içinde geziniyordum, o kadar korkunç acı çekiyordum ki, bu işkenceye katlanmaya devam etmektense ölmeyi tercih edeceğimi düşündüm. Bu korkudan kurtulmak için bilerek ölüme gitmeye karar vererek mücadeleden vazgeçtim.

Ancak tam bilincimle o kadar korktuğum bu hiçliğe doğru süzülmek isterken, etrafımdaki boşluk bir anda her yöne doğru genişledi ve şaşkın gözlerimin önünde sonsuzluk yayıldı.
Bu sonsuzlukta, ileriye dolambaçlı uzun, upuzun bir yol gördüm ve sonunda, maddi olan her şeyin ötesinde, sonsuzlukta duran, kör edici ışıktan yapılmış, kolları tarifsiz bir aşkla uzanmış bir adamın heybetli formu gördüm. Benden sonsuz derecede uzakta görünüyordu ve yüzü o kadar güçlü bir ışıkla parlıyordu ki, gözlerimi kamaştırdı ve onun hatlarını göremiyordum.
Yine de onu dünyanın Kurtarıcısı olarak tanıdım .

Yolda yumurtaya benzeyen oval varlıklar yavaş yavaş ilerliyorlardı. Birlikte hareket ederken, bana o kadar çok koyun varmış gibi bir izlenim verdiler ki, öyle bir açıdan bakıldığında sadece sırtları görünüyordu, ayakları görünmüyordu. Ben bu yolun başında durdum ve onlara yolu göstermem gerekiyordu. Kollarını uzatarak onları bekleyen ışık figürüne doğru hareket ederek, düzenli bir akıntı halinde yavaşça yanımdan geçtiler. Kendisine ulaşanlar ,

Machine Translated by Google

onun ışığına girdi ve göz kamaştırıcı ihtişamıyla birleşerek ortadan kayboldu.
Uzun yolun tamamı, insan ruhları olarak tanıdığım bu oval varlıkların sonsuz gibi görünen akışıyla kaplıydı . Onlara yolu gösterdim ve gittikçe daha fazla ruh yaklaştıkça gidecekleri yönü göstermeye devam ettim.

Henüz ölmeyeceğimi, çünkü hala yapmam gereken bir iş olduğunu ve bu görevi yerine getirmeden asla ölemeyeceğimi anlamaya başladım. Bu işi çok uzun bir süre, büyük kozmik kum saatindeki kumum bitene ve ben de her zaman ışıldayan sevginin beni beklediği ışıklı vatanıma dönene kadar yapacağımı da fark ettim. .

Üzerime sonsuz bir huzur geldi ve kalbim hala zayıf olmasına rağmen daha normal çalışmaya başladı. Beni endişeli bir yüzle izleyen kocama baktım. Dilimi tekrar biraz hareket ettirebildim ve ona daha iyi olduğumu fısıldadım. Zavallı sevgili çocuk, tekrar konuşabildiğim ve ışığın gözlerime geri döndüğü için saf sevinçten bir çocuk gibi ağladı.

Yatakta bir gün daha geçirdikten sonra seyahat edebilecek kadar iyileşmiştim. Tekrar. Birkaç gün daha geçti ve her şey normale döndü.

Göl kıyısındaki yaz tatillerimiz sırasında, neredeyse her zaman vizyonlara daha açıktım ve telepatik mesajlar gönderip alma konusunda daha büyük bir hassasiyet halindeydim. Yaz tatilimiz sırasında mutlu bir günün ardından yatağa gittik. Ev sessizleşti ve ben kocamın yanında uyuyakaldım. Rüyamda her türden kaotik, görünüşe göre ilgisiz resimler gördüm ve sonra rüyamda aniden adımlar duydum ... yavaş, sürükleyici adımlar. Uzun bir merdivenin başında oturduğum yerde uyuyakaldığımı fark etmemi sağladılar. Uzun zamandır kendisinden bir şey isteyebileceğim kimse geçmemişti. Şimdi yaklaşan birinin sesi beni uyandırdı. Birkaç dakika sonra tamamen uyandım, gözlerim tamamen açıldı. Sonra yavaş, sürüklenen adımların, benim bulunduğum konuma acı içinde ilerleyen ve şimdi bu merdivenin diğer tarafına oturmaya hazırlanan çok yaşlı, kırık bir adama ait olduğunu gördüm.

Bu merdivenler şehrin yüksek bir köşesinde bulunduğumuz yerden aşağıdaki kasabanın merkezine iniyordu. Çevremizdeki bölümde çok sayıda devlet ve belediye dairesi vardı, dolayısıyla her gün binlerce insan bu basamaklardan inip çıkmak zorunda kalıyordu. Ancak şimdi, öğle vakti, normalde düzenli olan insan akışında kısa bir kesinti oluyor. Oturmam için iyi bir yer. Merdiven girişindeki çatı beni yağmurdan koruyor, gelirim de iyi. Her gün ofislerine giderken bana sadaka veren 'düzenli müşterilerim' var. Ama bu yaşlı dilencinin de buraya yerleşmesi ne kadar küstahlık! Bana zarar vermesi kaçınılmaz. Oradan geçen insanlar aynı anda iki dilenciye para vermeyecekler, bu yüzden gelirimin yarısını kaybedeceğimden eminim.

Ona sabırsızca bakıyorum ve ona başka bir yere gitmesini söylemek istiyorum.

Machine Translated by Google

onun yalvarışı; burası benim yerim ve burayı boşaltmak ona kalmış! Ona bakıyorum ve belirsiz bir duygu beni ele geçiriyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve aniden tedirgin hissediyorum. Onun da utandığını görüyorum. Kaçacakmış gibi bir hareket yapar ama artık çok geçtir. Ben onu tanıyorum, o da beni tanıyor. Ey merhamet babası, odur ! İşte hayatım boyunca aradığım adam, beni terk eden adam, asla unutamadığım adam. Ve şimdi o da benim gibi bir dilenci olarak karşımda oturuyor. Ah neden, ah neden tekrar böyle buluşmak zorundayız !

Ona, kırışık yaşlı yüzüne ve tenine bakıyorum. Dudakları gevşek ve gevşek bir şekilde sarkıyor; ince, keçeleşmiş saçları ve sakalı bakımsız; kıyafetleri eski, yıpranmış paçavralardan oluşuyor. Bir zamanlar yakışıklı, zarif, genç şövalyeye ne oldu? Bana acı ve ıstırapla bakıyor, borcunun bilincinde... utanıyor. Yaşlı, kırışık yüzü buruşuyor. Zayıf ve sarkık dudakları aşağıya doğru sarkıyor ve sessizce ağlamaya başlıyor. Gözyaşlarını silmek için yukarı uzanıyor ve ellerinin kırılgan, çatlak ve yaralarla dolu deriyle kaplı olduğunu görüyorum; uzun, kirli parmak tırnakları; sert, ihmal edilmiş, iğrenç, gutlu parmakları. Ah, bir zamanlar çok güzel, çok zarif, çok bakımlı olan bu eller... Bir zamanlar öpmekten o kadar mutlu olduğum bu eller...

Sonra ellerime bakıyorum... Ey dehşetler! ... onlar da onun kadar yaşlı ve bakımsızlar. Parmaklarımı kaldırdığımda, kendi parmaklarımın gut nedeniyle bükülüp düğümlendiğini, ellerimin derisinin binlerce yerinden çatlamış ve kanlı olduğunu görüyorum. Ne zamandan beri ellerim bu kadar iğrenç, bu kadar iğrenç oldu? Bilmiyorum! Kendimi gözlemlemeyi hiç düşünmedim. Bir uyurgezer gibi yaşıyordum. Şimdi sanki bir sersemlikten çıkmış gibi hatırlamaya başlıyorum. Sanki bilincimi kaplayan ağır, aşılmaz bir sis artık geri çekilip bana net bir görüş sağlıyormuş gibi. Bütün hayatımı, bana yarı hayvanmışım gibi davranan, sevgisiz, merhametsiz insanlar arasındaki durumumu inceliyorum. Yarı bilinçli durumumda, her şeye, onların darbelerine, içtenliklerine, onlar (çiftlikteki insanlar) kusurlarımla ve çaresizliğimle dalga geçerken alay edilmelerine katlanıyordum. Ellerimin görünüşünü ya da genel olarak görünüşümü nasıl düşünebilirdim? Gençken bazen onu memnun etmek için güzel olmak isterdim. O zamanlar saçıma renkli kurdeleler bağlardım ama onu ve bebeği kaybettikten sonra artık hiçbir şey umurumda olmadı.

Bir daha aynaya bakmayı hiç düşünmedim ve ellerimin nasıl göründüğü umurumda olmadı. Ben sadece insanların uzanmış, yalvaran ellerime ne koyduğunu umursuyordum. Evet, şimdi birdenbire çok net bir şekilde hatırlayabiliyorum ki, onlar elime bir bozuk para koymak için uzanırken, ben de hevesle onu tutuyordum, hızla ellerini elimden çektiler ve parayı bana dokunmamak için yere düşürdüler. parmaklar. Şimdi anladım. Artık yıpranmış ellerime baktığımda... kirli, yırtık, pis kokulu dilenci paçavralarıma baktığımda da tiksiniyorum. Yüzümün nasıl göründüğünü merak ediyorum? Ah, keşke beni bu kadar zalimce terk etmeseydi, ikimiz de şimdi bu korkunç ihmalkârlık içinde olmazdık ve ben

Machine Translated by Google

çocuğu kaybetmezdi ... Neden? Neden her şeyin olması gerekiyordu? Peki neden bu şekilde tekrar buluşmak zorundayız? Hayatımız bitti! Düzeltmemizin hiçbir yolu yok! Her şey bitti... çok geç! ... çok geç!

Tarifsiz bir umutsuzluk üzerime çöküyor ve mutlak bir umutsuzluğa kapılıyorum. Korkunç bir acı bütün varlığımı kesiyor. Kalbimin kırıldığını hissediyorum. Bir mengene gibi kalbimi bir kramp tutuyor. Sonra her şey gözlerimin önünde kararıyor... her şey kayboluyor...

Hiçliğin uçurumuna düşüyorum.

Birisi inliyor, hırlıyor ve nefesi kesiliyor ... Bunu duyuyorum ve kim olduğunu görmek istiyorum... yavaş yavaş etrafım aydınlanıyor ve sonra bakışlarım kocamın dehşete düşmüş yüzüne odaklanıyor. Aniden nefes almakta zorlananın ben olduğumu fark ediyorum. Yatakta oturuyorum ve o beni çaresizce sarsıyor. Onu tanıdığımı görünce rahat bir nefes aldı ve yarı dehşetli bir sesle sordu:

'Senin sorunun ne? Yine iyi misin? Çok korktum.
Senin inlemelerin yüzünden uyandım. Yatakta gözlerin açık bir şekilde oturuyordun ama beni tanımadın. Sen tam benim içime, uzaya bakıyordun... beni görmedin bile. Senin sorunun ne? Tanrı aşkına bana sorunun ne olduğunu söyle!'

Ona bakıyorum, cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tek bir ses bile çıkaramıyorum. Boğazım hâlâ dehşetten dolayı sımsıkı kapalıydı. Yavaş yavaş onun duyabileceği ve anlayabileceği sözcükler oluşturabilecek kadar duyularımı toparlıyorum: 'Şimdi değil, şimdi konuşamam, yarın.'

Kocam soru sormayı bıraktı ve ben de yastıklarıma gömüldüm. Beni dikkatle incelerken elimi avucunun içinde tutuyor. Sonra tekrar sakinleştiğimi görünce ışığı söndürüyor.

Ertesi sabah bahçede birlikte otururken ona hayalimi anlattım.
önceki gece.

Ben tüm hayatı boyunca hatırlayan bir dilenci kadındım ve ben de bu dilenci kadındım ya da bir zamanlar öyleydim. Bir zamanlar bu kadınken yaşadığım her şeyi net bir şekilde hatırlıyorum . Aniden bilincime uyanan şey benim hayatımdı.

Kocama 'Ben terkedilmiş bir hizmetçi kızdım' dedim, 'büyük bir taşra arazisinde yaşıyordum. Babam yoktu ve ne babam ne de annem olduğuna dair hiçbir anım yoktu. Büyüdüğümde çevremdeki birçok insan arasında atlara bakan bir arabacı, odun kesen ve av köpeklerini besleyen erkek hizmetçiler, büyük mutfakta çalışan aşçı ve mutfakta çalışan birçok kız vardı. avlu ve ev. Burası büyüdüğüm yer ve evim olarak bildiğim tek şey burası. Kendimi bildim bileli insanlar beni itip kakıyordu ve bana verdikleri işlerde çalışmak zorunda kalıyordum. Büyüdükten sonra ben de büyük işlere yardım etmek zorunda kaldım.

Machine Translated by Google

ustamızın ve ailesinin yaşadığı ev. Pek çok odası olan devasa bir evdi ve oda hizmetçilerinden odaların ve mobilyaların hepsinin çok güzel olduğunu öğrendim. Ayakkabılarım olmadığı için içeriye girmeme asla izin verilmedi ve sadece ayakkabılı hizmetçilerin içeri girmesine izin verildi. Dışarıdan hizmetçiydim. Bütün odalar çok ama çok uzun bir koridora açılıyordu ve bu koridoru temiz tutmak benim işimdi. Kuyudan büyük kovalarla su taşıdım. Sonra diz çökerek büyük renkli fayansları bir fırçayla fırçaladım.

Üzerine eğildiğimde, sürttüğümde, sürttüğümde, sürttüğümde, bir sıra geri gittiğimde ve sonra biraz daha ovaladığımda bu fayansları hala yüzüme oldukça yakın görüyorum. Ara sıra yere su döküyorum ve sıra sıra ovalamaya devam ediyorum... hiç durmadan! Ve nihayet işim bittiğinde, yukarıdaki kattaki koridoru yıkamam gerekiyor. Günler geçiyor... aylar, yıllar ve ben aynı taş zeminleri yıkamaya ve fırçalamaya devam ediyorum. Memnunum ve nadiren yapmak zorunda olduğum işin ötesinde bir şey düşünüyorum. Bu karo zeminleri yıkamayı seviyorum. Renkliler ve renkli şeyleri severim. Çalışmamın karşılığında mutfakta yemek yiyebilir ve evin arkasındaki ahırın üzerindeki küçük odada uyuyabilirim. Avluda sık sık efendimize ait olmayan arabalar görüyorum. Bunlar zaten ön kapıya inmiş olan misafirlerine ait. Arabacılar arabalarını avluya sürüyor, atların bağlarını çözüyor, serinleyene kadar onları daire şeklinde gezdiriyor, sonra da geceyi geçirmek üzere ahıra götürüyorlar. Birçok misafir avlanmak için geliyor ve koridorlarım çamurla doluyor. Birçok adam çamurlu çizmelerle ortalıkta dolaşıyor ve efendim ve misafirleri kalktığında koridorlar temiz olsun diye sabahın köründe kalkıp koridorlarımı yıkamak zorunda kalıyorum.

'Bir gün ben avludayken, evden son derece yakışıklı bir genç çıkıyor, avluyu geçiyor ve atına bakmak için ahıra giriyor. Atını eyerledi, bindi ve uzaklaştı. Sanki büyülenmiş gibi ona baktım. O kadar muhteşem yakışıklı ki, bir keresinde dönüp bana bakıyor! Onu sanki bir Tanrıymış gibi putlaştırıyorum ve aynı gece beni küçük odamda ziyaret ettiğinde, sevinçli bir şekilde benimle istediğini yapmasına izin veriyorum. Zihnimi karartan sislerin arasından yüzü parlıyor... Uzun ve coşkulu dakikalar boyunca onun kollarındayım...

'Sık sık avlanmaya geldiğinden, hayatım onun orada olduğu mutlu günlerden ve onun geri dönmesini beklediğim uzun günlerden oluşuyordu.

'Bir yıl sonra bebeğimiz geldi. Yardım aradığımda aşçı bana yardım etti ve kapısının önünde yere yığıldım. Ne olduğunu bilmiyordum. Ama çok büyük acılar çektikten ve bebeği kucağıma verdikten sonra, bunun için kalbimde bir sıcaklık hissettim. Hayatımda ilk defa gerçekten mutlu oldum. Birinin bana ihtiyacı vardı; Birisi için her şeyi kastettim! Aşçı hanımıyla konuştu, o da gelip bana ve çocuğa baktı ve çocuğun bende kalmasına izin verdi. Çocuğumu elimde tutabilirsem, her zamankinden daha çok çalışacağıma söz verdim...

Machine Translated by Google

'Çocuğumun babası tekrar evimize gelip beni görmek için küçük odama geldiğinde her zamanki gibi gururla ona çocuğu gösterdim ve çalışmama izin vermesini istedim. evinde, mülkünde, ona hizmet edebileyim diye. İlk başta dehşete kapılarak geri çekildi ve sonra babasının kendisi olduğundan pek emin olmadığını söyledi. "Kim bilir" dedi, "burada hangi hizmetçinin babası olabilir!" Bana hiçbir erkeğin dokunmadığını, kendimi vahşi bir hayvan gibi koruduğumu ve yalnızca onun bana istediğini yapmasına izin verdiğimi ona boşuna anlatmaya çalıştım. Onun yakınında çalışmama izin vermesi için ona boşuna yalvardım, eğer yanında olabilirsem onu taciz etmeyeceğime ya da rahatsız etmeyeceğime söz verdim. Bir süre dinledi.

Sonra ben onun önünde diz çöküp kollarımı dizlerine doladığımda beni itti ve gecenin karanlığına doğru koştu. Onu bir daha hiç görmedim. Eve dönüp dönmediğini bilmiyorum. Her halükarda bir daha avlumuza hiç girmedi. Her yıl boşuna bekledim. Hayatımdan çıkıp gitti. Ama bebek oradaydı! Bu benim için her şey demekti. Uyandığım her düşüncemi doldurdu. Benim için hayatın kendisinden daha önemliydi!

'Koridordaki renkli fayansları sildim ve bebeğimi düşündüm... kuyudan su çektim ve bebeğimi düşündüm. Çocuğun yanında olabilmek için işimi daha da sıkı ve hızlı bir şekilde tamamladım. Babası gibi güzel ve akıllı bir kızdı. Her zaman ona söylediğimin tam tersini yaptı, hiçbir itiraza katlanmadı. Ben onun kölesi oldukça, o da bana karşı daha az sevgi duyuyordu. Henüz çok küçükken bana karşı kaba ve saygısız davrandı. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onu memnun etmedi ve en çok sevdiği şey beni bırakıp kırlarda tek başına koşmaktı. Bazen o kadar ileri gidiyordu ki ancak ertesi gün geri dönüyordu. Çaresizlik içindeydim ve iş bittiğinde onu bulmak için gecenin karanlığına doğru dışarı çıktım. Ertesi gün geri döndüğünde hayatıma ışık yeniden geldi ve her şey yeniden yoluna girdi.

'Bir gün çocuğum beni terk etti ve geri dönmedi. Çaresizlik içinde bekledim, çevredeki bölgeyi aradım, bekledim ve avlandım ama sonuç alamadım, kızım gitmişti. Güneş gitti hayatımdan, dünyam bomboştu bir anda; Artık yaşayacak hiçbir şeyim kalmamıştı ve kesinlikle çalışamıyordum. Bir süre sonra artık dayanamadım ve çocuğumu aramaya gittim. Asla geri dönmedim. Kasabadan kasabaya, köyden köye dolaşıp insanlara çocuğumu görüp görmediklerini sordum. Yıllar geçti ve ben hala arıyordum. Umutsuzca aramak, saf alışkanlıkla, iç huzursuzluğun etkisiyle devam etmek. İnsanlar bana yemem için yiyecek veriyordu ve kıyafetlerim incelmeye ve yırtılmaya başladıkça bana eski, yıpranmış giysiler veriyorlardı.

Bir yerden bir yere gitmeye devam ettim, durmadan...

'Gezerken bir kez taşra arazisinde birlikte çalıştığım aşçıyla tanıştım. Bu arada tanıştığım bu şehirde evlenmiş ve kocasıyla birlikte yaşıyordu. Beni eve götürdü, akşam yemeği verdi ve bana çocuğumun babasının...'

Machine Translated by Google

Burada kocam aniden elimi tuttu ve hikayemi yarıda kesti.
Çarşaf gibi bembeyaz ve titreyen bir sesle şöyle dedi: 'Bekle, bekle! Hikayeye devam edeceğim. Ne olduğunu biliyorum. O zaman ne olduğunu hatırlıyorum! Sen konuşurken, birden her şey benim için netleşti. Kendimi tanıdım ve seni terk eden bu adamın ben olduğumu biliyorum. O zamanlar son derece anlamsız olduğumu ve sorumluluktan yoksun olduğumu biliyorum. Sadece kendimi eğlendirmek için yaşadım ve her şeyi kaybettiğim gün gelene kadar paramı iki elimle etrafa saçtım.

'Ailemin mülkü açık artırmayla satıldı ve ben de arazimi ve malikanemi terk etmek zorunda kaldım. İlk başta benimle içki içerek ve kumar oynayarak zaman geçiren ve mirasımı çarçur etmeme yardım eden arkadaşlarıma döndüm.
Ancak birkaç hafta sonra evlerindeki varlığımın gereksiz olduğunu açıkça ortaya koydular. Bu deneyim, kendimden ve onlardan tamamen tiksininceye kadar diğer sözde arkadaşlarımla tekrarlandı. O sıralarda gerçek bir arkadaşım bana işe gitmemi tavsiye etti. Yeni bir başlangıç yapmak istedim ve içtenlikle iş bulmaya çalıştım ama kimse beni ve iş arayışımı ciddiye almadı. Nasıl çalışacağımı, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum . Ve böylece giderek daha da battım.
Sonunda, trajik kaderimin, seni ve çocuğumuzu bu kadar alçakça terk ettiğim için Tanrı'nın cezası olduğuna dair sabit bir fikre kapıldım. Evinde çalıştığın arkadaşımı görmeye gittim. İkinize de ne olduğunu öğrenmek dışında bir görevim yoktu ama geldiğimde sen gitmiştin ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Zaman geçtikçe bana borç vermeye istekli olan arkadaşlarımın sayısı giderek azaldı.

'Eski arkadaşlarımdan hiçbirinin beni yanına alıp bana 'kredi' vermediği zaman geldiğinde ve yaşım ilerledikçe, tamamen yabancılardan yardım istemeye başladım. Böylece yavaş yavaş ülkeyi dolaşan, bir yerden bir yere seyahat eden ve geceyi iyi kalpli insanların ahırlarında veya ahırlarında uyumama izin verdikleri her yerde geçiren bir dilenciye dönüştüm. Maddi olduğu kadar fiziksel olarak da giderek daha fazla yıkıma uğradım. Yıllar geçtikçe açlığın beni daha da rahatsız etmesiyle, sonunda artık gururumun ve kendime saygımın kalmadığı bir noktaya ulaştım ve kalabalık sokak köşelerinde herkesin önünde dilenmeye başladım. Böylece sonunda dilenci olarak tanıştık.'

Bana söylediği her şeyi hevesle dinledim, çünkü tam olarak bildiğim gibiydi. Kocamın yaşlı bir dilenci olduğunu en başından beri biliyordum ve onun da önceki varoluşunu benim kadar ayrıntılı olarak hatırlamasına şaşırdım. Hatırladığı olaylar, onu ziyaret ettiğimde aşçının bana anlattıklarıyla tam olarak örtüşüyordu: mirasını ve mülkünü çarçur ettiğini ve bir keresinde -çok daha sonra- beni bulma umuduyla çalıştığım malikaneye geldiğini söyledi. Bir zamanlar olduğu gösterişli genç şövalyeden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Tamamen ihmal ve dürüst çaba eksikliği nedeniyle, o zaten kırsal kesimde dolaşan ve yardım arayan bir terkedilmiş insan haline gelmişti. Aşçıyla tanıştıktan sonra eski malikanemize gidip sordum.

Machine Translated by Google

adresini bilen var mı? Ama nereye gittiğini ya da nerede bulunabileceğini bilen kimse yoktu. Yıllar geçtikçe seyahat etmenin giderek zorlaştığını fark ettim. Sonunda şehre yerleştim ve merdivenlerin yanında dilenerek geçimimi sağladım. Nihayet orada yeniden karşılaştık ve son saatlerimi orada geçirdim. Çünkü onu tanıdığımda ve tüm hayatımın boşa gittiğini, telafi etmenin hiçbir yolu olmadığını, çünkü artık çok geç olduğunu anladığım zaman... çok geç... çocuğumuz kaybolmuştu ve benim hayatım sona ermişti... Orada köşe taşının üzerinde otururken öldüm. Anılarım orada kaldı...

Uzun bir süre birbirimize baktık, suskun kaldık, böyle bir şeyin bu modern dünyada iki akıllı insanın başına gelebileceğine neredeyse inanmıyorduk.
Az önce yaşadıklarımız, mevcut kalıtım veya psikoloji teorilerinin hiçbiriyle açıklanamaz. Her şeyin gerçekten de bu şekilde gerçekleştiğini biliyorduk! Hiçbir hayal gücü yoktu!

Bu önceki karşılaşmayı hatırlama deneyimi ikimizi de varlığımızın derinliklerine kadar sarstı. Uzun bir süre, düşüncelerimiz daireler çizerek dönerken, tam bir sessizlik içinde yan yana oturduk. Sonunda kocam şöyle dedi: 'Gençliğimin ilk yıllarından bu yana içkiden, kartlardan ve diğer şans oyunlarından, danstan ve diğer tüm sosyal yaşam biçimlerinden neden kesinlikle kaçındığımı hiç merak etmemiştim. Bu, içki içmekten, dans etmekten ve eğlenmekten keyif almanın doğamda var olmasına rağmen. Mirasımı sefahat içinde israf ettikten ve sefil bir sefalet içinde yaşamak zorunda kaldıktan sonra, bir daha asla içki içmemem, bir daha asla kumar oynamamam, bir daha asla dikkatsiz ve mutlu olmamam gerektiği fikrinin bilincimin derinliklerine nasıl kazındığını şimdi anlıyorum. şanslısın.

'O zamandan beri paranın değerini tanımayı öğrendim. Ve bir insanın değerinin kendisinin ve ailesinin geçimini sağlayabildiği zaman başladığını fark ettim . O enkarnasyonda öğrendiğim ve farkına vardığım şeyler sayesinde tüm bu görüşler artık bilinçaltımın derinliklerine yerleşmiş durumda. Bu yüzden şimdiki hayatımda ders çalışmak konusunda bu kadar istekliydim; gençliğimin tüm yılları boyunca sadece ders çalıştım. Bu gerçeklerin bilinçaltı bilgisi ve tanınması, üniversiteye birlikte gittiğim çocuklar kendilerini eğlendirmek için yola çıktıklarında bana direnme ve "hayır" deme gücünü veren şeydi. Partilerine ve sosyal hayatlarına kendimi kaptırırsam başıma kötü bir şey gelmesinden her zaman korkuyordum. Artık sadece önceki varoluşumdaki umursamaz yaşam tarzımdan kaynaklanan sefaletten korktuğumu anlıyorum. İçkiye ve kumara karşı olan derin antipatim ve böyle bir yaşam tarzına asla kapılmamam gerektiğinin farkına varmam, bilinçaltımın derinliklerine kök salmıştı.'

'Evet' diye yanıtladım, 've o hayatta tamamen aylaklık ettikten sonra artık şimdi sadece işini düşünerek hata yapmaya gayretli.'

'Bu doğru. Varlığımın ikinci yarısında çalışmak istedim

Machine Translated by Google

ama bir zanaat öğrenmemiştim ve çalışmanın ne anlama geldiğini bilmiyordum. İş istediğimde insanlar beni ciddiye almayı reddettiler... hatta iş yapacağıma bile güvenmediler. Daha sonra serseri yıllarımda, yabancılar bana acıdılar ve bana odun kesmek, araba yüklemek, üzüm toplamak, halı dövmek gibi işler verdiler ve ben bu sıradan işleri çalışmaya alışkın olmayan vasıfsız ellerle yaparken, işin büyük ve baskın olduğunu hissetmeye başladım. yararlı bir şeyler öğrenme arzusu ... beceri ve bilgi açısından zengin olmak. Ve bu hayatta öğrenebileceğim her şeyi öğrendim ve ömrümün sonuna kadar öğrenmeye devam etmek niyetindeyim!'

'Günlerimin sonuna kadar' sözlerini söylediğinde, sanki demir bir el kalbimin etrafında kasılıyormuş gibi hissettim. Çocuğum ve ben onun günlerinin sonunda nerede olacağız? Korkudan kaskatı kesildim... Bu doğanın bir kanunu: Elimizi bir duvara vurduğumuzda, duvar da istemeden karşılık verir! Aslında karşılık veren duvar değil, bizim kendi darbemiz geri dönüyor. Zaten ne vurursak vuralım, her zaman ona verdiğimiz darbenin aynısını geri verir. Hayır, bu önseziyi sonuna kadar net olarak düşünmek istemiyorum. Onu bırakmayacağız... hayır... hayır... hayır!

Sonra geçmiş hayatımla şimdiki hayatım arasındaki ilişkiyi düşündüm. Bu zaafımın, bu zihinsel sis içinde yaşamamın sebebi neydi? Ve neden herhangi bir geçiş olmadan şimdi yetenek ve becerilerle kutsandım? Hiçbir açıklama bulamadım.

Günlerce bu muazzam deneyimin etkisi altındaydık ama çok geçmeden kendimizi komşu arkadaşlarımızla yüzmeye ve kayıkla gezmeye giderken bulduk; böylece önceki varoluşumuza dair anılarımız kısa sürede solmaya başladı. İkimiz de kafamızı uzak geçmişle meşgul edemeyecek kadar iş meraklısıydık. Kocam tatili bittiği için çok geçmeden ayrılmak zorunda kaldı. Ailemin diğer üyeleri ve onların çocuklarıyla birlikte kaldım.

Büyük gölün tüm bölgesi volkanik kökenliydi ve yerel
radyasyonlar muhtemelen beni o kadar etkiledi ki, sık sık orada vizyonlar gördüm.

Doğam gereği gerçekçi olmaya eğilimliyim ve yaşadığım her şey için her zaman doğal bir neden bulmaya çalışıyorum. Hayaletlere ya da iblislere asla inanma eğiliminde değildim ve insanlar bana eski bir kalede ya da diğerinde neredeyse her gece gerçekleşen olaylar olduğu varsayılan gece gösterileri ya da görünümleri hakkında hikayeler anlattıklarında, deneyimsiz bir şekilde küçümseyerek gülümsedim, Ben bu kişilerin hayal güçlerinin kendileriyle birlikte kaçmasına izin verdiklerini düşünüyorum. 'Hayal edebileceğim' en son şey benim de bu tür deneyimler yaşayacağımdı. Dahası, kişinin bir irade eylemi yoluyla onlara asla sahip olmayı başaramaması, vizyonların karakteristik özelliğidir. Öte yandan, kişinin zihni tamamen başka şeylerle meşgulken, aniden ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıkabilirler.

Aynı yaz kocam işe döndükten sonra

Machine Translated by Google

Şehirde hepimiz mutlu bir günün ardından dinlenmek üzere emekliye ayrılmıştık. Küçük oğlumun çoktan uyuduğu odama girdim. Yattım, mumu söndürdüm (bu uzak yerde elektrik yoktu) ve uyudum.

Odada bir ses olduğunu fark ederek aniden uyandığımda ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyorum. Sanki birisi karanlıkta el yordamıyla yürüyormuş gibi geliyordu. Kibrit kutusuna uzandım, hızla mumu yaktım... ve bir dakika sonra zaten çocuğumu kucağında taşıyan ve kaçmaya çalışan korkunç hayalete doğru atıldım. Bu, görülen cadı resimlerine benzeyen bir kadın şekliydi ve onu ışığımla şaşırttığımda, yataklarımızdan pencereye uzanan bir kordon veya telin üzerinde odadan dışarı süzülmeye çalışıyordu. Ona doğru hamle yaptım, çocuğumu yakaladım ve onu elinden almaya çalıştım. Sıkı tutundu ve korkunç bir mücadele başladı. Cadı zaten telin biraz yukarısına çıkmıştı. Sanki şu ya da bu şekilde ona bağlıymış, sanki ona güç verecek bir güç akışı varmış gibi görünüyordu. Ama çocuğuma çaresizce sarıldığım için kaçamadı. Her birimiz oğlumun vücudunu çelikten tutuyor, mücadele ederken onu ileri geri çekiyorduk. Her nasılsa sezgisel olarak çocuğumu yalnızca kısa bir süreliğine tutabildiğini ve bu kısa süre içinde onu benden almayı başaramazsa eli boş uçmak zorunda kalacağını hissettim. Böylece bu şiddetli mücadele, aniden ve hiç beklenmedik bir şekilde çocuğu bırakıp telin üzerinde pencereden dışarı süzülüp karanlıkta kaybolana kadar devam etti...

Ve ben ...? Yatağımda diz çökmüştüm; oğlum yanımda yatıyordu, tam bir huzur içinde uyuyordu, üzerini sımsıkı sarmıştı ve mışıl mışıl uyuyordu. Ama komodinin üzerindeki mum yanıyordu. Rüya mı görüyordum? Uyumadan önce mumu söndürmeyi mi unutmuştum? Hayır, yanındaki kibrit hâlâ parlıyordu, bu da mumu henüz yeni yaktığımı kanıtlıyordu. Tüm sahne birkaç dakika içinde geçmiş olmalı. Öyle olmasaydı maç hala sıcak olmazdı. Hayır, rüya görmüyordum!

Mumu söndürdüm, yatağıma uzandım ve hızla çarpan kalp atışlarımı susturmaya çalıştım. Neydi o? Bir cadı? Böyle şeyler var mı? Cadı nedir?
Neden dünyanın her yerindeki ressamlar hep aynı türden cadıların resmini yapıyor ve bu figür nereden geliyor? Nasıl oluyor da cadı diye bir şey var ve insanlar neden cadıların süpürgeye bindiğini iddia ediyor? Eğer cadılar gerçekten sadece bir hayal ürünüyse, neden onları uzun, sivri, sarkık burunlu, kambur sırtlı ve ellerinde süpürgelerle gösteren çizimleri ve eskizleri dünyanın her yerinde hemen hemen aynı görünüyor? Neden bir cadı hiç çarpık ayakla gösterilmiyor?

Çünkü insanlar şeytanın çarpık ayağı olduğunu söylüyor. Peki şeytanın çarpık ayağı olduğundan ve cadının olmadığından nasıl emin olabilirler ? Kim bir şeytan ve bir cadı gördü? Artık cadıların neden ellerinde süpürgelerle çizildiğine dair bir fikrim var. Gördüğüm cadı bu tele tutunuyordu.

Machine Translated by Google

ve pencereden dışarı uçtuğunda, onun bir süpürgeye bindiğini kolaylıkla hayal edebilirdim. Güç akımları hakkında hiçbir şey bilmeyen eğitimsiz köylülerin, bir cadının bir süpürgeye tutunup onun üzerinde uçup gittiğini düşünmelerini anlayabiliyorum. Cadı 'kötü olanın' kişileşmiş hizmetkarıydı. Sadece bunu biliyordum. O gerçekti, bir gerçek! Bütün sahne yalnızca bir yansıtma, bir yanılsama mıydı? Doğal olarak öyle olduğunu biliyordum. Peki buna ne sebep oldu? Nereden geldi? Peki neden böyle bir resim? Bana göre bu gerçeklikti ve ilginç olan soru, neden böyle bir yanılsamayı, projeksiyonu ya da buna ne ad verirsek onu aynı biçimde gören herkesin onu aynı biçimde gördüğüydü. Gerçekten bilinçaltımızdan geliyorsa bu resmi neden hepimiz bilinçaltımızda taşıyoruz? Elbette cadı resimlerini gördüğüm ve bunun gördüğüm resimlerin bir yansıması olduğu cevabı verilebilir. Ama durum böyle değildi! Çünkü cadı, insanın gördüğü sıradan resimlere çok benzemesine rağmen, görünüşünün tüm detaylarıyla onlarla örtüşmediğini büyük bir şaşkınlıkla fark ettim.

Peki bu tuhaf tel veya ip nereden geldi? Hiçbir fotoğrafta böyle bir şey görmemiştim ama yine de oradaydı. Üstelik iradenin kişiden kişiye aktarımı konusunda yaptığım deneyler sonrasında bu tel hakkında oldukça farklı bir düşünceye kapıldım. Bunu bir güç akışı, hatta belki de bir irade akışı açısından anlayabiliyordum. Peki nereden geldi? Peki kimden? Ve eğer bir güç akışı fiziksel bir form olarak görülebiliyorsa, cadının kendisi de belki de yalnızca bir kaynaktan veya farklı kaynaklardan yayılan güçlerden oluşan bir form değil midir? Peki biz insanız? İnsan formu nereden geliyor? Bizler de çeşitli kuvvet akışlarından oluşan görünür formlar değil miyiz? 'Gerçeklik' nedir? Yalnızca nelere dokunulabilir ve kavranabilir? Biz de insanız, sadece birer yansıma değil miyiz? Ve biz sadece gerçekten yaratıldığımıza inanmıyor muyuz ? Aşk, nefret, umut, çaresizlik, iyi ve kötü de gerçekler değil mi? İnsanlar, somut 'gerçeklikler'den daha az 'gerçek' olmayan bu soyut, görünmez güçler yüzünden acı çekmiyor ya da sevinmiyor mu?

Doğal olarak, hayaletle mücadelem sırasında çocuğumun fiziksel formunun -insanların deyimiyle 'gerçek çocuk'- yatakta huzur içinde yattığını biliyorum. Ve tüm mücadelenin 'bedenler' arasında değil, yalnızca güçler arasında gerçekleştiğine de aynı derecede inanıyorum , ama bu, bu mücadeleyi daha az gerçek kılıyor mu? Belki de cadının ve çocuğun hayaleti, yatakta yatan çocuğun maddi formundan çok daha gerçek değil miydi? Maddi form nedir? Yalnızca maddi gövdeyi oluşturan kuvvetlerin sonuçta ortaya çıkan dış örtüsü. Dolayısıyla kuvvet nedendir, maddi beden ise yalnızca sonuçtur.

Hangisi daha önemli ve daha gerçek?

Uzun bir süre yaşadığım deneyimlerle ilgili bu ve buna benzer soruları kendime sormaya devam ettim. Benim için tamamen gerçekti. Uyumadığıma dair yeterince kanıtım vardı. Ve durum böyle olsa bile, bir rüyada gerçekliğin tamamını deneyimlemek son derece mümkündür!

Machine Translated by Google

Birkaç gece sonra, tüm aile yattıktan ve ev gece boyunca sessizleştikten sonra ben de yattım. Olağanüstü sıcak bir gündü ve odam yakın ve boğucuydu, bu yüzden sadece penceremi değil, aynı zamanda odamın dışarıdaki koridora açılan kapısını da açık bıraktım. Böylece yatağımdan yukarıdaki odalara çıkan merdivenleri görebiliyordum.

Orada uzanırken bütün günü zihnimde gözden geçirdim. Neyi iyi yapmıştım? ne pek iyi değil? Ne söylemeliydim veya yapmalıydım ve neyi söylememeli veya yapmamalıydım ? Sonra ertesi gün ne pişirmek istediğimi düşündüm, çünkü temizlik benim görevimdi. Bu yüzden düşüncelerim oldukça gündelik, gerçek şeylerle meşguldü. Aniden evin kapısından iki tuhaf şeklin yaklaştığını ve yavaşça ve gizlice benim önümden geçmeye çalıştıklarını fark ettim. Her ikisi de tam boyutlu insan formlarıydı, tamamen gölgeler gibi siyahtı. Ben onları üç boyutlu figürler olarak görmedim. Bunun yerine, onları görebilmemin tek sebebinin, bulundukları yerdeki tüm ışığı absorbe etmeleri olduğu izlenimine kapıldım. Konuyu farklı bir şekilde ifade etmek gerekirse, bu varlıkların aslında kendilerini değil, bulundukları yerde ışık ışınlarında açtıkları deliği gördüm. Bilimsel anlamda, ışık ışınlarına tam bir müdahaleye neden oluyorlardı ve ben onların varlığından ancak bu iki varlığın bulunduğu yerde hiçbir ışık ışınının olmaması sayesinde haberdar olabiliyordum. Aksi takdirde görünmezlerdi. Bu olguyu tanımlayacak yeterli bir ifade bulmak zordur. Çiftçilerin hayaletler ya da ürkütücü hayaletler hakkında konuşurken neden 'gölge' kelimesini kullandıklarını göz açıp kapayıncaya kadar anladım. Aslında bu iki figür 'gölge'ydi ama başka herhangi bir şeyin oluşturduğu gölgeler değildi. Tam tersine, ışığın tamamen yokluğundan dolayı gölgeydiler. Bu kadar koyu bir karanlığın olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Daha sonra gökbilimcilerin gökyüzünde böyle bir 'kara delik' olduğunu bildikleri aklıma geldi. Hiç ışık olmaması nedeniyle oluşan bu yapıya, kendine özgü şekli nedeniyle 'at başı' adı veriliyor.

Bunu ışık ışınlarının girişimi dışında başka bir şekilde açıklayamazlar.
Bir şey evrenden yayılan ışığı yutup yok ediyor ve biz sadece kocaman bir gölge görüyoruz. Gördüğüm iki figür aynı ışık yokluğundan yapılmıştı.

Omuzlarında, son derece ve tarif edilemez derecede korkunç bir şeyin asılı olduğu bir direk taşıyorlardı. Organik ve organize bir forma sahip olmaması dışında ahtapota benziyordu. Bu direkten şekilsiz bir ham hamur kütlesi gibi sarkıyordu, sürekli genişliyor ve sonra daralıyordu. İçinde öyle ya da böyle hastalıkların, talihsizliklerin, felaketlerin ve ölümün gizlendiğini bildiğim, iğrenç, yeşilimsi, kedi, çürüyen bir kütleydi bu. Bu canavarın yoğunlaşmış bir 'kötülük' olduğunu biliyordum! Kasıtlı bir kötülükle döndü ve direğin üzerinde gerindi ve korku verici gücünü kullanacağı yeni fırsatlar ve kurbanlar aradığını fark ettim. Kız kardeşimin odasına doğru ilerleyen gölgeli figürleri gördüm. Dehşete düşmüş bir halde, bu şeytani güç kaynağının herhangi bir zarar vermesini engellemem gerektiğini biliyordum. Oturma cıvatası

Machine Translated by Google

Yatakta dimdik, var gücümle bağırdım: 'Grete!—Grete!'

Ben çığlık atarken bile, iki gölgeli figür anında ortadan kayboldu; iblis küçüldü ve yaklaşık bir futbol topu büyüklüğünde yeşilimsi fosforlu bir küreye dönüştü, ardından süzülme ve zıplama hareketleriyle merdivenlerden yukarı doğru yuvarlandı. Fiziksel kulaklarımla duyamasam da, tamamen farkında olduğum cehennem kahkahasıyla dolu bir sesle bana küçümseyerek bağırdı: 'Yani beni yakalayabileceğini mi sanıyorsun! Ha ha ha ha ha!' Bunun üzerine açık pencereden içeri girdi ve karanlıkta kayboldu.

Yatağımdan fırladım ve ne olduğuna bakmak için koridora koştum.
Her yerde mutlak bir sessizlik vardı!

Neredeyse aynı anda ağabeyim üst kattaki kapıyı açtı ve dışarı çıktı.
tırabzana gitti, aşağıya baktı ve 'Orada kim var?' diye sordu.

Bir mum yaktım ve cevap verdim: 'Benim. Neden odandan çıktın?'

'Birdenbire uyandım' dedi, 'sanki bir kabustaymış gibi, evde korkunç bir tehlikenin olduğu hissiyle. Etrafa bakmak için odamdan çıktım... ve sen de uyandın. Sorun ne?'

O konuşurken önce iki kız kardeşim, sonra da hizmetçiler odalarından çıktılar; hepsi neden çığlık attığımı merak ediyordu. Onlara her şeyi anlattım. Daha sonra evi aradık. Kapıyı kilitli ve her şeyi yerli yerinde bulduk. Ağabeyimden pencereyi merdivenlerin yukarısına taşımasını istedim, acaba hava akımı onu dolunayı yansıtacak şekilde hareket ettirmiş olabilir mi diye görmek için. Belki de yeşilimsi fosforlu bir top görmemin nedeni buydu? Ama ay evin diğer tarafındaydı ve yatağımdan onun yansımasını görmem neredeyse imkânsızdı.

Hiçbir şey bulamadığımız için hepimizin yatağa dönmekten başka seçeneği yoktu. Uzun bir süre şeytani alay hareketlerini duymaya devam ettim: 'Yani beni yakalayacağını mı düşünüyorsun? — Ha ha ha ha!'

Birkaç gün sonra küçük oğlum karın ağrısından şikayetçi oldu. Ağrıların apandisitten kaynaklandığından emindim. Aynı gün şehre geri dönmek ve babamın ünlü bir cerrah ve büyük bir hastanenin müdürü olan arkadaşlarından birine onu muayene ettirmek için onunla birlikte ayrıldım. Apendikste aslında bir tahriş olduğunu tespit etti ancak ameliyat için sonbahara kadar bekleyebileceğimizi söyledi. Böylece küçük oğlumun genç arkadaşlarıyla oynayabileceği göl kıyısına geri döndük ve tatilin sonunda tesisten ayrıldık.

yaz.

Geriye dönüp baktığımda, o dönemin tüm olaylarını hafızamda yeniden yaşamak zorunda kalmamak için bundan sonraki dönemi atlayabilmeyi çok isterim. Yine de, yapılması gereken genel hatları tekrarlamak zorunda olduğumu düşünüyorum.

Machine Translated by Google

Hayatımın sonraki olayları anlaşılabilir.

Çocuk ameliyata alındı ve operasyon başarılı geçti. Bir hafta sonra eve gelmesine izin verildi. Hastanede kaldığı süre boyunca kız kardeşimin küçük kızı çok tuhaf ve inatçı bir boğaz enfeksiyonuna yakalandı. Bir ziyaretim sırasında boynundaki kompresin altında kırmızı bir deri döküntüsü olduğunu gördüm. Kızarıklığın ıslak kompres nedeniyle oluşmuş olabileceği varsayımıyla, cildine bir pudra uygulandı ve ertesi gün kızarıklık ortadan kalktı. Oğlum hastaneden taburcu olduğunda küçük kuzeni ayağa kalkmıştı ve ikisi çok geçmeden bütün gün birlikte oynamaya başladılar. Ama oğlumun görünüşünde hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Solgundu, yorgundu ve enerjisi yoktu. Hepsinden kötüsü, güç toplamak yerine her geçen gün daha da zayıflıyor ve depresyona giriyordu. Bir hafta sonra ateşini ölçtüğümde ateşinin yüksek olduğunu görünce şok oldum. Acı bir şekilde ağlamaya başladı ve her an daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu. Tuhaf bir şekilde, vücudu küçük kuzeninin boynundaki döküntüye tıpatıp benzeyen bir döküntüyle kaplıydı. Bölgenin en ünlü çocuk uzmanını aradık. Muayene sonrasında ailede kızıl hastalığı olup olmadığı soruldu.

'Hayır' diye yanıtladım, 'hiç kimse.'

'Hiç kimsenin kalıcı boğaz enfeksiyonu geçirmediğinden emin misiniz?'

Yer ayaklarımın altından kaymaya başladı.

'Evet' dedim, 'küçük kuzeninin uzun süredir boğaz ağrısı vardı ve boynunda da benzer bir deri döküntüsü vardı.'

Profesör gülümsedi. 'Evet, bu kızıl hastalığıydı. Oğlunuzun direnci hala düşüktü ve ciddi bir enfeksiyona yakalandı. Onu hemen aşılamamız gerekecek. Çocuğa mı bakacaksın ? ' o bana sordu.

'Evet.'

'Kızıl hastalığınız oldu mu?'

'Hayır, şimdi de alamayacağım. Tüm bulaşıcı hastalıklara karşı bağışıklığım var.'

'Sorumluluğu ancak sana da aşılarsak üstlenebilirim' dedi profesör.

Hiçbir seruma dayanamayacağımı deneyimlerimden biliyordum ve bana aşı yapmaması konusunda onu ikna etmeye çalıştım. Hepsi boşuna. İkimize de o zamanlar oldukça yeni olan ve pek test edilmemiş bir serumla aşılanmıştık. Kendimi mezbahaya götürülen öküz gibi hissettim! Zehirlenmeme bilerek izin vermek zorunda kaldım.

'Sözüme güvenebilirsin, sana zarar vermez!' Bu sözler uzun süre kulaklarımda çınlayacaktı. Daha sonra çaresizce hasta ve zehirlenmiş halde yatarken,

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Ölümden kıl payı uzaktayken, defalarca bu iyi niyetli doktoru çağırabilmeyi, bir hekimin neden bazen hastasına bir numara gibi davranmak yerine neden hastasını dinlemesi gerektiğini anlayabilmeyi isterdim. Serum yavaş ve sinsi bir zehirdi...

Önce çocuğun hayatı için umutsuzca mücadele etmek zorunda kaldık. Altı uzun hafta boyunca ateşi 104 ve 105 derecelere tırmanırken yatağının yanında oturdum. Uzun süren ateşin etkisi ve serumun tepkisi o kadar güçlüydü ki kalp atışları çoğu zaman başarısız oluyordu. Genç bir doktor, kalbin yeniden atmasını sağlayacak bir enjeksiyonla gece veya gündüz her an hazır olmak üzere yanımıza taşındı. Üçümüz izole bir dairede çocuğun hayatı için savaşıyorduk.

'Yani beni yakalayabileceğini mi sanıyorsun?—Beni mi?—Ha ha ha ha!' Uzun günler ve geceler boyunca çocuğu kollarımda tutup ondan vazgeçmeyi reddederken o cehennem sesini tekrar tekrar kulaklarımda duydum. Onu cadıdan geri aldım: Apandisiti çoktan çıkmıştı. Ancak yeşilimsi fosforlu canavarla olan savaş henüz bitmemişti.

Oğlum ateşi yükseldikçe giderek zayıfladı. Profesör ona yeni bir serum dozu aşıladı. Birkaç gün ateş düştü ama sonra çocuğun boğazının sol tarafı şişmeye başladı. Doktorlar, enfeksiyonun bir beze yerleştiğini ve ameliyat gerekip gerekmediğini görmek için şişliği izlediklerini söyledi. Her geçen gün daha da büyüyordu, dolayısıyla çocuğun başı bir tarafa doğru çok daha fazla eğiliyordu. Ateşi yükseldikçe mücadelemiz daha da çaresizleşti. Çocuk sürekli hezeyan halindeydi. Beş uzun hafta boyunca günde bir veya iki saatten fazla uyuyamamıştık. Çocuk yatakta ileri geri yuvarlanıyordu ve onu ne zaman kollarıma alsam biraz sakinleşiyordu. Son beş gündür sürekli yatağının yanında oturuyordum, zavallı küçük bedenini kollarımda tutuyordum ve bekliyordum... onun ağır nefeslerini dinliyordum ve bekliyordum... beş sonsuz uzun gün ve gece boyunca bekledim...

Bir insanın bu kadar uzun süre uykusuz kalabileceğine hiç inanmamıştım. Beş gün beş gecenin ardından çocuğu hâlâ kucağımda tutuyordum. Bu uzun saatler boyunca annelerin sık sık çocuklarının nankörlüğünden şikayet ettiklerini duyduğumu hatırladım: 'Bu yüzden mi ona baktım? - Bu yüzden mi bu kadar fedakarlık yaptım ve hastalandığında yatağının yanında oturdum? - vb.' *Bunu yaparken bir annenin çocuğuna onun iyiliği için değil, kendi iyiliği için baktığını anladım!* Çocuklarıyla ilgilendikleri için kendilerini iyi ve fedakar anneler olarak gören birçok kadın var. HAYIR! böyle bir kritere göre iyi bir anne değildim çünkü çocuğumu emziriyordum ve onun hayatını kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. *hatırım için! BEN* çocuğunu kaybetme düşüncesiyle ürperdi. Hayır sevdiğimden değildi *çocuk;* bunun içindi *kendime olan sevgim,* onu kurtarmak istedim. Çok önemliydi *bana göre. BEN* Çocuğuma manevi olarak o kadar bağlıydım ki, onun hayatımdan kaybolacağı düşüncesine bile dayanamadım. Orada oğlumu kollarımda tutarak oturdum, tam olarak farkına vardım

peki bunu ben yapıyordum*kendim için ve*çocuğu elimde tutmak istediğimi *kendim için.*Onu kollarımda yakın tuttum ve yanında kalması için ona kendi yaşam gücümün bir kısmını vermeye çalıştım.*Ben.*Evet, her insanın solar pleksusundan görünmez bir kuvvetin yayıldığını biliyordum; söz konusu kişi bir şeyi gerçekten tüm kalbiyle istediğinde devasa bir güce ulaşabilen bir kuvvet. Dünyanın yerçekimini bile yenebilir. Şimdi istedim *arttırmak* yerçekiminin gücü; Çocuğumu burada, dünyada tutmak istedim.

Çocuğumla birlikte orada oturdum ve tüm düşüncelerimi ona bu korkunç hastalığın üstesinden gelmesi için güç vermeye yoğunlaştırmaya çalıştım. Yine de çocuğumu hayatta tutması için Tanrı'ya dua edemedim. 'Hiçbir şey kötü değildir,' Epiktetos'un sözlerini hatırladım, 'önemli olan, onlar hakkında nasıl düşündüğünüzdür.' İtibaren *benim bakış açım*çocuğunu kaybetmek en büyük felaket olurdu. Ama kişisel, öznel şeyler için en büyük güce, Yaratıcıya dua etmemeliyim; için*O* Neyin iyi olduğunu ve nedenini biliyorum ve çocuğumu dar görüşlü, insani sebeplerden dolayı elimde tutmak istememeliyim. Peki çocuk? Onun için de, her ne olursa olsun, Tanrı'nın isteğinin gerçekleşmesi kesinlikle en iyisidir. Orada kollarımda oğlumla otururken, küçük insan-anne benliğim çocuğu kaybetme korkusuyla titriyordu ama ben sürekli dua ediyordum, 'Senin isteğin olsun... Senin isteğin olsun...'

Vücudum giderek daha da sertleşirken, o uzun saatler boyunca bunu yüzlerce kez tekrarladım, ta ki sonunda isyan etmeye başlayana kadar. Sırtım o kadar uyuşmuştu ki artık hissetmiyordum. Pozisyonumu biraz değiştirmeye çalıştım ama çocuk hareketimi hemen fark etti, beni daha sıkı tuttu ve bağırdı: 'Burada kal, burada kal, beni sıkı tut! Eğer burada kalıp bana sıkı sarılırsan, bana yaptığın tüm yanlışlar için seni affedeceğim!' Zihnim sarsılmaya başladı... beni affedebilecek ne yanlış yaptım ki?

O zamana kadar bir annenin çocuğu için yapması gereken her şeyi yaptığımı sanıyordum. Bu çocuk doğduğu andan itibaren tüm düşüncelerimde ilk sırada yer aldı. Elimden gelen her şekilde onu mutlu etmek istedim. Şimdi hangi gizli yarayı tedavi ediyordu? Affına ihtiyaç duyacak hangi yanlışı yapmıştım?

Öğrenmeye çalıştım. 'Küçük sevgilim' dedim, 'sessiz ol. Artık buradayım ve sana sımsıkı sarılıyorum. Peki beni ne için affedeceksin?'

Şöyle cevap verdi, 'Bilmiyorum, sadece bana sıkı sarıl, ben de seni her şey için affedeceğim...'

Sessizce şöyle diyen genç doktora baktım: 'Hezeyan içinde konuşuyor; sözlerine aldırış etmeyin.'

'Evet, evet, sayıklıyor...' - ama ben zaten psikoloji hakkında, çocuğun sözlerinin çok derinlerden geldiğini bilecek kadar bilgim vardı. Uzun, çok uzun bir süre onları düşündüm, bu insan ruhuna nasıl haksızlık ettiğimi merak ettim... ona ne kadar büyük bir borcum olabilir...

Ta ki bir gün her şey netleşene kadar...

Uykusuz kaldığımız beşinci günün akşamı çocuk beni yine birkaç dakikalığına serbest bıraktı. Genç doktorun yardımıyla her eklemim kasılmış halde ayağa kalktım ve yapmam gereken şeyleri yapan bir otomat gibi dolaştım. Ama ruhum o kadar derin bir karanlıktaydı ki, sanki Cehennemin bütün şeytanları peşimizden geliyormuş gibi. Çıldıracağımdan korkuyordum. Yükümü taşıyacak yeni bir güç bulmam gerekiyordu. Böyle anlarda insan tüm kibrinden vazgeçer ve umduğu yerden yardım ister. İncil! Kitap komodinin üzerinde duruyordu ve ben boğulmakta olan bir adam gibi ona uzandım. Hiç düşünmeden açtım ve gözüm eski vasiyetteki şu pasaja takıldı: Yırtmayın, düşmanlarınız görünmez oklarını ancak Rab izin verdiği sürece üzerinize atacaklar. Ama onların zamanı geldiğinde, tüm kötülüklerden kurtulacaksınız.' .

Bu sözlerin etkisi tarif edilemezdi. Altı haftalık sonsuz karanlığın ardından sanki üzerimden bir ağırlık dağı düşmüş gibi hissettim - ışık... sonunda ışık. . . ışık!

Telefon çaldı. Anneydi. 'Küçüğümüz nasıl?' diye sordu. 'Anne, çocuk iyileşecek!' Telefona doğru bağırdım. 'Ateşi düştü mü?'

'Hayır, hâlâ 104'e kalmış ama Tanrı bana bir mesaj gönderdi...' ve ben de ona İncil'de okuduklarımı anlattım. 'Allah bunu nasip etsin' dedi annem.

Çocuk benim için ağladığı için hemen telefonu kapatmak zorunda kaldım. Ona koştum ve hemen ardından korkunç şişlik açıldı. Son birkaç günde büyük bir top kadar büyümüştü. İçten boğazına ve ağzına doğru patladı ve dudaklarının üzerinden korkunç yeşilimsi bir irin döküldü. hatırlamadan duramadım*yeşil top*...aynı renkti.

Doktorlar kesebilmek için çocuğun boynunun dış kısmındaki şişliğin yumuşamasını bekliyorlardı ama dışarıdan o kadar sertti ki cesaret edemediler. Artık doğa bizzat müdahale etmiş ve çocuğu serbest bırakmıştı. Birkaç dakika sonra tekrar uzandı ve derin bir uykuya daldı. Sanki ölmüş gibi uyuyordu. Bütün gece nöbet tuttuk. Nabzı güçlendi, nefes alması yavaşladı ve alnı artık terden ıslak değildi... Huzur içinde uyuyordu. Haftalarca süren bitmek bilmeyen nöbetlerden sonra uzandım ve uyumaya çalıştım. Ama hiçbir başarı olmadan. Sinirlerim uykunun ne olduğunu unutmuştu.

Çocuk ertesi sabah saat 11'e kadar derin bir uyku çekti. Babam sık sık telefon ederdi: 'Oğlan nasıl? Hala uykuda? Nabzı nasıl?'

'Evet baba, ateşi düştü ve mışıl mışıl uyuyor... sağlıklı bir uyku.'

Sonunda gözlerini açtı ve süt istedi. Sıvıyı emen kuru bir sünger gibi, arka arkaya dört bardak içti. Sonra kendi parasını istedi

oyuncaklar.

Ertesi gün Noel'di. Kocam, annemle babam ve erkek ve kız kardeşim o öğleden sonra çocuğa küçük bir Noel ağacı ve kucak dolusu oyuncak getirmek için geldiler. Onu bir koltuğa oturtup orta odaya çektim ki ailemiz evin kapısının önündeki ızgara çalışması sırasında ona el sallasın. Çocuk hâlâ tanınmayacak kadar zayıftı ve zayıftı... ama hayattaydı! Hepimiz sevinçten ağladık. Kötülük boyun eğmek zorunda kalmıştı... büyük kozmik saatin zamanı dolmuştu. O kadar duygulandım ki konuşamadım. Sanki rüyadaymış gibi hissettim. Ben minnettarlığın tam resmiydim. Bu durumda benim dileğim ve Tanrı'nın isteği aynıydı*...O*oğlumu bana geri verdi!

Oğlum yavaş yavaş iyileşti, genç doktor bize veda etti ve nihayet oğlumuzun ayağa kalkabileceği gün geldi. Yürümeyi yeniden öğrenmek zorunda kaldı. Ama günden güne güçlendi ve iki ayın sonunda okula dönebilecek kadar iyileşti. Bir kez daha uyuyabildim ve heykel sanatıma geri dönmek istedim. Ancak kendimi çok tuhaf hissettim, sanki biraz sarhoşmuşum gibi ve çevremdeki dünya sanki onu suyun içinden görüyormuşum gibi görünüyordu. Her şey gittikçe bulanıklaşıyordu... benden gittikçe uzaklaşıyordu.

Bana aşı olan serum aygırların hormonlarından hazırlanmıştı. Daha sonra duyduğuma göre, bu yeni ve pek test edilmemiş preparat, kadınları sanki kanlarındaki tamamen yabancı bir madde, bir zehirmiş gibi etkiliyordu. Gazeteler skandallarla doluydu. Aşılanan kadınların çoğunda nevrozun erken belirtileri görüldü. Daha sonra vücutları zehirli kandan kurtulmaya çalışırken aralıksız kanamalar yaşadılar. Onlara yardım etmenin hiçbir yolu yoktu ve çoğu öldü. Bunun sonucunda çok sayıda dava açıldı.

Gün geçtikçe kendimi daha da kötü hissediyordum. Çevremdeki şeyler gittikçe daha çok sanki onları suyun içinden görüyormuşum gibi görünmeye başladı. Tuhaf bir duygu beni ele geçirdi ve artık kendimi tanıyamadım. Düz yürüyebiliyordum ama her zaman başım dönüyordu. Dünyaya tuhaf bir sıvının içinden bakıyormuşum hissi, günden güne güçleniyordu.

Bir gün bir saldırı geçirdim. Düzenli bir nabız atışı yerine sadece bir çarpıntı vardı. Yürüyemiyor, yemek yiyemiyor veya konuşamıyor, kalbimin üzerinde bir buz torbasıyla yatakta yatıyordum ve dünyayı hala etrafımda yüzüyormuş gibi görüyordum. Nasıl acı çektiğimi anlatacak olsam, bu bizi çok uzaklara götürür. Aylarca Cehennemin çeşitli bölümlerinde dolaştım!

Yaz geldiğinde biraz iyileştim ve doktorumuzun tavsiyesi üzerine hep birlikte göle gittik. Belki de hava değişikliği bana iyi gelmişti. Aile villamızın terasına uzanıp dans eden sinirlerimi sakinleştirmeye ve kontrol etmeye çalışıyordum. 'Caaaaalm' ...'caaaaalm' kelimesini yüzlerce, binlerce kez tekrarladım. . . 'caaaaalm' ... Yavaş yavaş durumum düzeldi ve bazen bunu başarabildim bile

geceleri uyumak.

Bir gün oğlumun sahilde diğer çocuklarla oynamadığını fark ettim. Tam tersine, kanepemin etrafında dolaşıyor ve bu konuda şüphe uyandıracak kadar sessiz kalıyordu. Ani bir şokla tekrar hastalanmayacağını ummaya başladım. Çocukların şüphe uyandıracak kadar sessiz olmasından hoşlanmıyorum.

'Senin sorunun ne?' Ona sordum. 'Neden diğer çocuklarla oynamıyorsun?'

Çocuk kanepemin arkasına yaslandı, dikkatle bana baktı ve şöyle cevap verdi: 'Anneciğim, benim daha önce yaşamış olmam mümkün mü?'

Sorusu beni şaşırttı. 'Bu fikri nereden edindin?' Karşılığında sordum.

'Bahçedeydim ve büyük siyah bir böcek gördüm. Onu bir dal parçasıyla biraz dürttüğümde sırt üstü döndü ve ölü gibi hareketsiz yattı. Ne yapacağını merak ediyordum, bu yüzden onu izledim ve bekledim. Uzun bir süre onu izlemeye devam ettim, belki yarım saat bile oldu. Sonra birdenbire böcek doğruldu ve kaçtı. O zaman daha önce yaşadığıma dair çok güçlü bir duyguya kapıldım. Sanki ölmüşüm gibi görünüyordu ve insanlar öldüğümü sanıyordu ama sonra ayağa kalktım ve tıpkı böcek gibi yoluma devam ettim ve şimdi yeniden hayattayım. Bu, hiç ölmediğim anlamına geliyor! Ve sana başka bir nedenden dolayı soruyorum anne. Her gün sabah uyandığımda, gözlerimi açmadan önce, sanki karıma ve çocuklarıma yiyecek bulmak için hemen yukarı atlayıp ava çıkmam gerekiyormuş gibi bir duyguya kapılırım. Ve ancak gözlerimi açıp odama baktığımda küçük bir çocuk ve senin oğlun olduğumu anlıyorum. Ama annem, karım, çocuklarım ve oradaki herkes buradaki insanlar gibi değil, ama hepsi... hepsi... hepsi siyah ve oldukça çıplak.' Oğlumun yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı.

Onu giderek artan bir ilgiyle dinledim ama şaşkınlığımı fark etmesini istemedim. Konuşmasını bitirmesine izin verdim. Sonra şunu sordum: 'Demek birkaç çocuğun babasıydınız... ama nerede yaşıyordunuz?'

Çocuk kağıt ve kalem aldı ve emin ve istikrarlı bir el ile çatısında duman için çok özel bir açıklığı olan yuvarlak bir kulübe çizdi. Bizim ülkemizde hiç böyle bir kulübe görmemiş olabilir. Kulübenin önünde uzun göğüsleri olan çıplak bir kadının resmini çizdi. Kulübenin yanında dalgalı bir su kütlesi ve uzakta palmiye ağaçları vardı. Bana çizimi göstererek, 'Bunun gibi kulübelerde yaşıyorduk' dedi. 'Tıpkı her birimizin bir kütük oyup kendine bir tekne yapması gibi, onları da kendimiz inşa ettik. Orada büyük bir nehir vardı ama burada gölde yaptığımız gibi derinlere inemedik çünkü suyun içinde bir çeşit canavar yaşıyordu. Ne tür olduğunu hatırlamıyorum, sadece insanların bacaklarını ısırdığını ve bu yüzden suya girmedik.

'Geçen yıl beni suya çıkarmaya çalıştığınızda neden sürekli çığlık attığımı ve uluduğumu şimdi anlayabilirsiniz. bir şey olmasından korktum

suyun altında bacaklarımı ısıracaktı. Şimdi bile ne zaman banyoya gitsem aynı duyguyu yaşıyorum. Artık burada suda tehlikeli hiçbir şey olmadığını biliyorum. Geçen sene kürek çekmek istediğim zamanı hatırlıyor musun, anne? Büyük aile teknesini satın almamızın hemen ardındanydı. İlk başta bana izin vermedin çünkü nasıl yapılacağını öğrenmem gerektiğini söylemiştin. Ama yapabileceğimi biliyordum çünkü sığınak kanomda ne kadar iyi dolaşabildiğimi hatırladım... ve sanki benim bir parçammış gibi. Hatta içinde otururken suya atlayıp diğer taraftan tekrar çıkabiliyordum.

'Unutma, o kadar uzun süre yalvardım ki, sonunda sabırsızlandın ve deneyebileceğimi ama kürek çekemeyeceğimi göreceğimi söyledin. Hatırlamak? Ve hepinizin ne kadar şaşırdığını hatırlayın*yaptı*sıra,*ve tek kürekle.*Her iki küreği de kullanamayacak kadar küçüktüm - kollarım çok kısaydı - ama büyük teknemizi diğer tekneler ve yüzenlerin arasında güvenli bir şekilde hareket ettirebildim. Ah oğlum, yaşadığım yerde sığınak kanomla her şeyi yapabilirdim! O zaman beni görmeliydin! Ve ağaçlar buradakiler gibi değildi.'

Kısa parmağıyla çizimi işaret etti. 'Onlar bunun gibiydi. ve orada her türden başka bitki vardı. Bakın, bu büyük bir kuşu avlayan benim ve yanımdaki şapkam.'

Çizdiği her şey, palmiye ağaçları ve diğer tropik bitkilerle dolu mükemmel bir tropik manzara oluşturuyordu. Onu temsil ettiği varsayılan figür tipik bir zenciydi. Yalnızca şapkası şüpheliydi. Tam olarak modern bir insanın fötr şapkasına benziyordu. Onu rahatsız etmek ya da hayal gücünü heyecanlandırmak istemediğim için onu çok dikkatli bir şekilde sorguladım. Belki sanat eseri olmaları dışında hiç çıplak kadın görmemişti ve bu sonuncuların göğüsleri asla sarkmamıştı; bu yüzden ona 'Karını neden bu kadar uzun, çirkin, sarkık göğüslerle çizdin?' diye sordum.

Çocuk böyle bir soru karşısında şaşkınlıkla bana baktı, sonra hiç tereddüt etmeden ve çok gerçekçi bir tavırla cevap verdi: 'Çünkü öyle göğüsleri vardı! Ve çirkin değiller! O çok güzeldi!' gururla ekledi. Bu cevap beni oğlumun bunları şu ya da bu şekilde başkalarından duymadığına ikna etti. Hiç sinemaya gitmemişti ve Afrika hakkında hiç kitabı yoktu. Uzun, sarkık göğüslü bir kadının güzel olduğu fikrini nereden edinmiş olabilirdi? Güzellik idealimiz oldukça farklı. Sonunda ona 'Hatırladığın son şey nedir?' diye sordum.

'Bir kaplan yaklaştığında avlanıyordum. Mızrağımı fırlattım ama bu onu durdurmadı. Göğsünde mızrağımla üzerime atladı. Bundan sonra ne olduğunu bilmiyorum.'

'Güzel, bunların hepsi çok ilginç. Doğal olarak daha önce yaşamış olmanız ve bunların hepsinin gerçekten olmuş olması mümkündür. Ama şimdi buradasın. Artık geçmişi düşünmeyin; şimdiki zamanı düşün. Bana bunun gibi her şeyi anlatabilirsin ama anılarını başkalarına anlatma.'

'Evet anne' dedi çocuk, 'Bunu zaten biliyorum çünkü büyükler biz çocukların deli olduğunu düşünüyor. Her zaman bizimle dalga geçiyorlar. Peki karıma ve çocuklarıma ne oldu dersiniz?'

'Bunu sana anlatamam. Ama unutmayın ki her şey geçicidir. Yalnızca sevgi sonsuz kalır ve bu yüzden sevgi sizi bu hayatta tekrar onlara götürecektir.'

'AA bu güzel!' dedi çocuk ve diğer çocuklarla oynamaya devam etmek için koşarak uzaklaştı. Çizimlerini alıp doğduğundan beri tuttuğum günlüğe koydum...

Çocuğa bu anıları bir daha sormadım. Hayal gücünün harekete geçmesini ya da bu anıların içinde kendini kaybetmesini istemiyordum.

Neden yapayım? Afrika ile ilgili hiçbir kitabı göremediğini veya okuyamadığını biliyordum. Attığı her adımı ve ne yaptığını biliyordum. Ve onu hatırlamak gerçekten şaşırtıcıydı, her ne kadar genel olarak oldukça cesur olsa ve hatta biraz gözüpek olsa da, onu gölde yıkanmaya ilk götürdüğümüzde, çığlıklar atarak vahşice dövüştüğünü, tekmelediğini ve mücadele ettiğini hatırlamak gerçekten şaşırtıcıydı. sanki onu öldürmeye çalışıyormuşuz gibi ciğerlerinin üstüne kadar. Geri kalanımızla birlikte korkusuzca gelebileceğini ve ona hiçbir şey olmayacağını ona açıklamak zorunda kalmıştım. Ancak o zaman onu suya taşımama izin verdi ama ona dikkat edeceğime ve onu yalnız bırakmayacağıma söz vermek zorunda kaldım. Ertesi gün yine aynı şey oldu. Bir gün önce yaptığı gibi tekme atıp çığlık atarak suya tek başına girmeyi reddetti. Onu yine kollarımda taşımak zorunda kaldım. Yavaş yavaş korkusunu yendi ve sonunda küçük bir ördek haline geldi, mutlu bir şekilde su sıçratıyor, kürek çekiyor ve bütün gün gölde yelken açıyor. Konuşmamız bana, kendisi çok küçükken (dört beş yaşlarında) küçük kuzeniyle nasıl birlikte resim yaptıklarını hatırlattı. Küçük kuzeninin boyadığı yüzler hep pembe iken onunkiler hep koyu kahverengiydi. Bir keresinde ona yüzleri neden bu kadar koyu boyamaması gerektiğini göstermeye çalıştığımda hiçbir yanıt vermedi, sadece yüzleri çikolata rengine boyamaya devam etti.

Bir daha onun anıları hakkında konuşmadık. Ara sıra bana bu şeylerin kendi içinde hâlâ canlı olduğunu gösteren bazı yorumlarda bulunuyordu. Birkaç yıl sonra, o yaklaşık on üç yaşındayken komşularımızdan biri koşarak bahçemize geldi ve beni sokağa çıkmam için çağırdı. Oğlumun çok yüksek bir kavak ağacının tepesine tırmandığını, o kadar yüksek ki düşmeden aşağıya inemeyeceğini söyledi. Hepsinin yüksekliği altmış ila yetmiş fit arasında olan çok sayıda ağaç vardı. Oğlumun hangi ağaçta olduğunu görmek için dallara doğru baktım. Sonunda nerede olduğunu öğrenmek için bağırdım ve o da hemen ne istediğimi sormak için bağırdı.

'Hemen aşağıya gelin!'

'Neden?'

'Nedenini şimdi tartışmıyoruz' diye seslendim. 'Hemen buraya gelin!' Tek kelime etmeden, küçük bir maymun gibi ustaca ama dikkatli bir şekilde, kendinden emin bir şekilde tırmanarak alçalmaya başladı. Sonunda en alt daldan aşağı atladı ve kontrollü bir öfkeyle sordu: 'Neden aşağı inmek zorunda kaldım?'

'Çünkü bu kadar yükseğe tırmanman kesinlikle anlamsız. Başkalarının bana ne yaptığını söylemek zorunda kalması kesinlikle utanç verici. Bu kadar cesur hareketlerin ne faydası var? Sen orada ne yapıyordun?'

'Kendime haşlanmış mısır yiyebileceğim bir yuva yaptım. Orada çok daha lezzetli oluyor ve harika bir manzarayla karşılaşıyorum. Her şeye bakabilirim.'

'Peki artık yapma. Bu kadar tehlikeli bir şey yapmanın ne anlamı olabilir ki? Kendine burada bir yuva inşa et!'

Çocuk bir an öfkeyle bakışlarını kaçırdı, sonra şöyle dedi: 'Tamam artık oraya tırmanmamam gerekiyor çünkü sen bunun tehlikeli olduğunu düşünüyorsun. Peki ben ormanda yaşarken ve hayvanları izleyebilmem için çok daha yüksek olan ağaçların etrafına tırmanırken bana kim baktı sanıyorsunuz? O zaman neredeydin?'

'O zaman nerede olduğumu bilmiyorum ama şimdi buradayım ve itaat etmelisin!' Ben ısrarla cevap verdim. Hiç memnun değildi ama ona diğer konularda yeterince özgürlük tanıdığım için kısa süre sonra başka işler buldu ve bu konu unutuldu.

Bir süre sonra okuldan eve tamamen bitkin bir halde geldi. 'Saçma!' patladı. 'Rahip bizi insanların yalnızca bir kez yaşadığına inandırmaya çalışıyordu. Ama insanların birden fazla yaşadığını biliyorum! Bunu biliyorum! Ancak yetişkinlerle konuşmaya çalışmamak en iyisidir. Bir adamın çenesini kapalı tutması gerekiyor!'

Bu yaşamın izlenimleri muhtemelen bilincindeki anıların yerini almıştı ve uzun bir süre bu konulardan bir daha bahsetmedi; On beş yaşlarındayken bizden kendisine büyük bir caz davulu almamızı istedi. Birlikte şehirdeki en iyi müzik mağazasına gittik ve o, görünen en büyük davulu tüm süsleriyle birlikte seçti. Daha sonra kürek çekmeye ilk kalkıştığında yaşadığımız mucizevi deneyim bir kez daha tekrarlandı. Davul eve girer girmez iki baget alıp yanına oturdu ve çalmaya başladı.*en zor ritimler ve en imkansız senkoplar,*hepsi son derece emin bir el ve tam bir özgüvenle. Kendinden geçmiş bir şekilde oynuyordu, gözleri parlıyordu ve yanaklarından gözyaşları akıyordu. Davul çalmayı nasıl başardığına dair hiçbir şey söylemedi. Sadece bir kez çok tuhaf bir ritim çalarken şöyle dedi: 'Duydun mu anne? Birbirimize bu şekilde sinyal gönderiyor ve çok uzak mesafelere mesaj aktarıyorduk.' Ve sanki delirmiş gibi davul çalmaya devam etti.

Zenci hayatıyla ilgili hikayeler okumakla hiçbir zaman ilgilenmedi. 'Neden yapayım?' O sordu. 'Orada hayatın nasıl olduğunu bana kitapların anlatabileceğinden daha iyi biliyorum. Beyazların bu konuda ne yazdığı neden umurumda olsun ki? Ve gerçekten doğru açıklamaları okuduğumda, ağlamamaya çalışsam bile hep ağlamaya başlıyorum...'

Hava kuvvetlerinde yetişkin bir genç subay olarak bile zenci bir sinema filmi izlemek onu her zaman gözyaşlarına boğmuştur. Orada, karanlıkta otururken, yanaklarından aşağı akan tuzlu gözyaşlarıyla bir bebek gibi -sessiz de olsa- ağlıyordu.

Davul çalmayı nerede öğrenmişti? Bir kez denediğimde ne kadar zor olduğunu kendim öğrendim. Bir şehir çocuğu nasıl davul sahibi olmak ister? Ve neden mutlu, güncel bir genç adam davul çalarken ya da zenci filmleri izlerken gözyaşlarına boğulsun ki?

Yıllar sonra Paul Brunton Hindistan'dan Avrupa'ya dönerken bizi ziyaret etti. Ona oğlumun anılarını anlattım. Çizimleri görmek istedi. Bunları dikkatle inceledikten sonra şöyle dedi: 'Bu tür kulübeler, Orta Afrika'daki Zambesi kıyısında yaşayan belirli bir kabilenin tipik örneğidir. Her detayını doğru çizmiş."

'Evet ama bu şapka bir Afrika yerlisinin şapkası değil mi? Tıpkı uygar bir adamın keçeden yapılmış şapkasına benziyor,' dedim.

Brunton gülümsedi. 'Hayır, yanılıyorsun. Çocuk haklı. Şapka aslında bu kabilenin tipik bir örneğidir. Ancak keçeden değil, birbirine örülmüş sazlardan yapılmış. Av silahı da doğru şekilde çekilmiş. Ve insanların bacaklarını ısıran canavar da elbette bir timsah. Orada birçoğu var. Ama söyle bana, bir zenciyi çocuğun olarak nasıl cezbetmeye başladın?' sonunda sordu.

'Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum' diye yanıtladım. Sonra ikimiz de gülümsedik ve başka şeylerden konuştuk.

Bütün bunlar birkaç yıl sonra oldu. Oğlumun ilk anıları, o yaz göl kıyısında, küçük siyah böceğin dikkatini çektiğinde ve onu izlemek için oynamayı bırakıp uzun bir süre onu izlediğinde geldi. Farkında olmadan büyük bir konsantrasyona ulaşmak için bir Hint yöntemini kullandı. Hintli yogiler bunu duvardaki siyah bir noktaya veya kristal bir küreye uzun süre bakarak yaparlar. Farkında olmadan çocuk da aynısını yaptı, çünkü küçük siyah böcek siyah bir noktaya benziyordu ve çocuk muhtemelen istemeden transa düşmüştü. Böylece daha önceki bir enkarnasyonun anısı onun içinde canlandı.

Yaz geçti ve durumum düzeldi. Bilincim yeniden açıktı ve artık dünyayı o kadar bulanık görmüyordum. Kanımdaki yanma hissi de durdu. Ancak sonbaharda şehre döndükten sonra, at serumu aşılarından ölen birçok kadınla aynı semptomları yaşamaya başladım. Korkunç kramplar ve ağrılar çekerek tekrar yatağa dönmek zorunda kaldım. Bir insanın olduğuna asla inanmazdım

varlık bu tür işkencelere ölmeden dayanabilir. Sanki sinirlerim tamamen felç olmuş gibi vücudumun kontrolünü tamamen kaybettim. Elimi kaldırmak istediğimde elim kımıldamadı. Korkunç bir durumdu. Ve uykusuz gecelerimde, kulaklarımdaki uğultuları bastıran çirkin, tiksindirici bir ses duydum: 'Yani beni yakalayabileceğini mi sanıyorsun? - Ha ha ha ...'

Doktorlar tekrar birbirlerine danışıp ameliyat tavsiyesinde bulundular.

Aynı akşam eşimin yakın temas halinde olduğumuz çocukluk arkadaşlarından birinden telefon aldık. Uzun yıllar Hindistan'da kaldıktan sonra yeni dönmüştü. Ertesi gün bizi ziyarete geldi. Beni bu kadar perişan halde görünce şöyle dedi: 'Biliyorsunuz, Hindistan'dayken büyük bir ustanın gözetiminde yoga öğrenmek için çok zaman harcadım. Eğer tavsiyelerime uyup söylediklerimi yaparsan tekrar iyileşeceksin. Hiçbir durumda ameliyata girmemelisiniz.'

Bana ne derse onu yapacağıma söz verdim.

Daha sonra bana, yatakta yarı canlı yatarken yapabileceğim birkaç basit nefes egzersizi gösterdi. Bunları gün içerisinde sık sık uygulamam gerektiğini söyledi ve bunları yaparken de*Bilincimi yönlendirip kontrol ediyorum,* Talimatlarını harfiyen yerine getirdim.

Birkaç gün içinde durumum oldukça iyileşti. Ağrılarım azalıyordu ve diğer tüm semptomlarım şaşırtıcı bir şekilde iyiye doğru değişiyordu.

İki hafta içinde o kadar geliştim ki, birkaç dakika bile ayağa kalkabildim. ben oldum*yine kendim*! Hala küçük rahatsızlıklar hissediyordum ama arkadaşımız bana biraz daha yoga egzersizi gösterdi ve ben de gelişmeye devam ettim. Bahar geldiğinde, iyileşmek için birkaç ay geçirmek üzere deniz kıyısına gidecek kadar güçlüydüm. O kutlu iklim, tuzlu su banyosu ve yoga egzersizleriyle birleşince sağlığıma kavuştum. Orada geçirdiğim son dört hafta boyunca eşim yanımdaydı ve hayatımın en güzel dönemini yaşadım. *kişisel*hayat. Sadece umutsuzca hasta olan ve sonra iyileşen kişi iyileşmenin ne demek olduğunu bilir*Tekrar*!

Oh, sen bilinmeyen güç ve güç diyorsun insanlar*Tanrı!*Teşekkür ederim *sana*O *sen*bana sağlığımı geri verdi; Cehennemden kaçmama izin verdiğini; sevdiklerime yük olmaktan kurtulmamı sağladın... yeniden faydalı, çalışan bir insan olmamı sağladın!

Hiç o yaz kadar güneş bu kadar güzel, gökyüzü hiç bu kadar mavi, deniz bu kadar pırıl pırıl olmamıştı.

Sonbahar geldiğinde eve gittik ve kısa süre sonra stüdyomda işimin başına döndüm.

Bir akşam hep birlikte sinemaya gittik. Program şunlardan oluşuyordu:

Bir dizi Walt Disney filminin arasında yer aldık ve Mickey Mouse, Pluto ve Donald Duck'ı izlerken çok eğlendik. Sonra bu üç hayvanın bir araya gelerek hayaletleri ve hayaletleri perili evlerden kovmak için bir firma kurduğu bir film geldi. Hizmetlerinin reklamını gazetede yaptılar ve reklamları eski bir şatoda birlikte yaşayan birkaç hayaletten birinin dikkatini çekti. Hemen diğer tüm hayaletleri, hayaletleri ve goblinleri çağırdı ve öfkeyle duyuruyu onlara okudu. Hayaletlerin bile artık huzur içinde yaşayamayacağı fikrine kızarak hep birlikte istişarede bulundular ve bu yeni firmadaki insanlara bir ders vermeye karar verdiler. İçlerinden biri firmayı aradı ve bir adamın gönderilmesini istedi. Daha sonra baş hayalet, toplanan birçok hayaletin her birine özel bir görev verdi. Biri kapının arkasına, diğeri yatağın altına, diğeri aynanın içine saklanacaktı ki ona bakan herkes kendisi yerine bir hayalet görebilsin; tüm bunların amacı Mickey & Co.'daki insanları korkutup korkutmaktı. planlarından vazgeçtikleri için mutlular. Tüm işler atandığında, baş hayalet bir işaret verdi ve tüm dostları sadece yuvarlanarak ortadan kayboldu.*yuvarlanan, süzülen, zıplayan ve farklı yönlerde kaybolan, dünyevi yaratıkların onları yakalamayı düşünmesi gerektiği fikrine şeytani bir şekilde gülen yeşilimsi fosforlu toplara dönüşüyordu!*

*BEN*hayretten kaskatı kesildi! Küçük kız kardeşim ve erkek kardeşim 'Bakın, bakın! Esther'in yeşil topu! Sadece şuna bak! ...' O kadar heyecanlandılar ve o kadar yüksek sesle yorum yaptılar ki, bir süre mübaşirlerin bizi evden atacağını düşündüm. Baş hayaletin yeşilimsi bir top haline geldiği, şeytani bir şekilde güldüğü ve zıpladığı sahnenin tamamının, çok çok önceden gördüğüm gibi olduğunu bilemezlerdi -kimse bilemezdi!-!

iyice sarsıldım. Gerçekten başkaları da bu tezahürleri görmüş olabilir mi? Walt Disney'in gerçekten de böylesine yeşilimsi bir top gördüğünden bir an bile şüphe duymadım! Ya da nasıl oldu da -tamamen hayal gücüyle- benim uzun zaman önce gördüğümle tam olarak eşleşen bir diziyi icat edebildi? Bunun tamamen tesadüf olduğunu varsaymak kesinlikle çok fazlaydı. Ama hepsi bu değildi!

Birkaç hafta sonra şu başlıklı bir kitap aldım:*Aram Büyüsü ve Tasavvuf.*Bu, orijinal belgelerden oluşan geniş bir koleksiyondu. Bir dizi olguyu okuduktan sonra şu alıntıya ulaştım: '...bu biri kilitli ve sürgülü bir kapıdan nasıl içeri girebilir? Kapının sıkı bir şekilde kilitlendiğini çok iyi bildiğimden, "Buraya kimse giremez!" diye düşündüm. Kapı kolu çevrilse ve kapı ses çıkarsa bile. Peki o neydi? Odada bir hışırtı sesi, gardıropta bir rap sesi vardı. Yatağıma geldi ve karyolamı tıklatarak varlığını duyurdu, sonra yatağımın yanından geçti ve gecemde lambanın camını tıngırdattı.

(sayfa 458) Ve biraz daha ileride: 'Hiçbir şey görmedim ve özellikle de bir şey görmeye çalışmadım. Yalnızca yan odadaki kişi, odamın zemininde gördüğünü iddia ediyor,*Dolunay büyüklüğünde bir ışık.*Bu yuvarlanan ışık topunun kapı eşiğinde nasıl belirdiğini ve duvarın arkasında nasıl kaybolduğunu açıkça gördüğünü iddia ediyor.' (sayfa 459)

Gözlerime inanamadım. Bu dolunay benzeri ışık topuyla yeniden mi karşılaşıyordum? Görünüşe göre bu ışık topu o kadar da nadir bir şey değil. Ne garip! Biraz düşünürsek elektrikte de buna benzer bir örnek bulabiliriz: yıldırım topu. Bu top aynı zamanda havada yuvarlanıyor gibi görünüyor. Bu tür yıldırım toplarının bir pencereden bir odaya sıçradığı, odanın diğer ucuna yuvarlandığı ve herhangi bir zarar vermeden başka bir açık pencereden dışarı çıktığına dair raporlar var. Şimşek top şeklinde kaldığı sürece herhangi bir tehlikesi yoktur ancak bu küresel formdan çıktığında yoluna çıkan her şeyi yok eder. Bu ikinci durumda, bir yıldırım topu sıradan bir yıldırımdan bin kat daha tehlikelidir. Peki, bir yıldırım topu değilse bile, yalnızca başka bir düzlemde böylesine yıkıcı bir hasara yol açabilen bu yeşilimsi fosforlu top nedir?

İnanılmaz derecede eski zamanlardan bize aktarılan, olağanüstü derecede büyük bir inisiye olan Hermes Trismegistos'a atfedilen ve Cennetin ve Dünyanın tüm sırlarını bildiği söylenen bir söz vardır: 'Yukarı nasılsa, aşağıda da öyle; aşağıda nasılsa yukarıda da öyledir.'

Ne kadar dikkat çekici bir paralel olay: Bu yeşil top ve yıldırım topu!

20

AYUR-VEDALAR

Her gün stüdyomda tekrar çalışıyordum.

Bir keresinde çalışırken birdenbire dayanılmaz bir huzursuzluğa kapıldım. sanki gerçekten öyleymişim gibi hissettim*hiçbir şey yapmıyorum.*Zaman dev adımlarla çılgınca akıyordu. Günler geçiyordu, her biri bir önceki gibi ve ben hiçbir şey yapmıyordum. Hiç bir şey? Nasıl oluyor da hiçbir şey yapmıyorum? diye sordum kendime. Bütün gün çalışıyorum, ders çalışıyorum ve bir kütüphane dolusu kitap okuyorum. Yorulduğumda piyano çalarım. Neden hiçbir şey yapmadığımı hissedeyim ki? Son birkaç yılı düşündüm ve içimde bir cevap duydum: 'Başkalarının acılarını dindirmek için hiçbir şey yapmadın, kesinlikle hiçbir şey yapmadın. Bir eş, bir anne, bir heykeltıraş olmak; bunların hepsi tamamen kişisel meselelerdir.' Bu doğruydu ama ne yapabilirdim ki? Birkaç yıldır yüksek güçlerin bana ne yapmam gerektiği konusunda emir vermesini bekliyordum. Sesini bir kez bile duymamıştım. Ne tür bir 'iş' yapacağımı nasıl bileceğim? diye sordum kendime. Şimdi bunu anlatırken geriye dönüp baktığımda ve telefon ettiğimde

O zaman olduğum kişiyi hatırlamak için gülümsemem yeterli. İnsan ne kadar saftır, bilmeyen insan! Henüz kendisi hedefe ulaşmamış bir insan nasıl 'büyük planın' iş arkadaşı olabilir? Eğer kendini fethedememişse?

Ancak uyanıp yaşamın amacını gören her insan, insanlığı kurtarma isteğinin artan acılarını yaşar.*önce kendini kurtarmak yerine!* Yüksek güçler aslında her çömezin bu saf fikirden kurtulmasını sağlıyor. Ancak o zamanlar henüz iyileşmemiştim ve insanları mutlu etmeye kararlıydım. Yeminimi ettiğimden beri, bunun için yaşadığımı bir an bile unutmadım. Başkaları için ya da hayatımın ilk yıllarında benim için gerçekten baştan çıkarıcı olabilecek çeşitli baştan çıkarıcı şeyler artık herhangi bir sorun oluşturmuyordu. Zevk arzusunu tatmin etmek isteyen yeterince erkek vardı. 'Sevdiklerini' söylediler *Ben.*Ancak onların farkına bile varmadıklarını çok net bir şekilde gördüm.*Ben,* gerçekte olduğum varlık. Onlar sadece fiziksel sevgi istiyorlardı; Bir zamanlar doğanın tuzağına baktıktan sonra bu beni nasıl ilgilendirebilirdi ki? Bu tür arzular benim gururumu okşamıyordu bile. Tam tersine, erkeklerin tekrar tekrar bedenime imrenmesini aşağılayıcı buldum.

Konuşma derin felsefi temalar üzerine yoğunlaşırken, konuştuğum ve arkadaş olduğunu iddia eden adam benim 'zekam' konusunda heyecanlandı ama ilk fırsatta beni öpmek istedi. Belki de zekamı öpmek mi istiyordu?

Bir diğeri müzik yeteneğim konusunda heyecanlıydı. Bir grup arkadaşımla piyano çaldığımda, kendisinin müziğe tapan biri olduğunu söyledi. Elimi öperek gözlerimin derinliklerine baktı ... ama ne büyük bir şehvetle. Ben bu tür 'müzik tapınmalarını' zaten biliyordum ve ona güldüm. Ne kadar sıkıcı, ne kadar sıkıcı!

Müzikten, felsefeden ve psikolojiden, hatta sanatın ve bilimin her türünden gerçekten etkilendim, ancak çoğu filozofun, psikologun, astronomun, bilim insanının, sanatçının tıpkı diğer erkekler gibi seksin çok daha fazla dikkate alındığını tekrar tekrar öğrenmek zorunda kaldım. ilginç! Zavallı çocuklar! Bir gün erkekliklerini yitirdiklerinde geriye neleri kalacak! Boşluk, onların kendi korkunç boşluğu! Ve bu adamlar beni her fırsatta cinsel zevkleri tatmak istemediğim için hayatımı boşa harcadığıma inandırmak istiyorlardı. Ne kadar alçaltıcı!*Erkekler sadece seksi mi görebilir?*Onlar sadece cinsiyet düzeyinin ötesinde insan olamazlar mı? Birlikte oynayan çocuklar gibi*oynama eğlencesi için*ve oyunun herhangi bir şekilde seksle ilgili olması nedeniyle değil.

Pek çok insan müzik, sanat, tiyatro ve psikolojiye sadece birbiri ardına yeni ortaklar kazanmak için giriyor. Kutsal Kitap şöyle der: 'Eğer küçük çocuklar gibi değilseniz, doğrusu size derim, Cennetin Krallığına giremezsiniz.' Bu harika sözün muazzam derinliği

Sadece seks için yaşayan insanların huzursuzluğunu ve tatminsizliğini gördüğümde bu durum bana çok açık göründü. Ve bu zavallı, boş insanlar benim ilgisizliğimi fark ettiklerinde, doğal dürtülerimi engellediğimi ya da sadece rol yaptığımı düşündüler. Kendimi her zaman çok sıkı analiz ettim ve hiçbir zaman beni bir erkeğe çekecek bir düşüncem olmadı. Kocamı her zamanki kadar sevdim ama artık bir kadının bir erkeği sevmesi gibi değil, bir insanın diğerini sevmesi gibi! Bu ne bir ayartma, ne bir mücadele, ne de arzularıma karşı kazanılan bir 'zafer'di, çünkü benim bir erkeğe karşı arzum yoktu. Fiziksel aşkın aldatıcılığını açıkça anladığım o geceden beri kendimi artık bir kadın gibi hissetmiyordum.*kadın.*O gece insan oldum,*öz,*Ve*benliğin seks arzusu yoktur! 'Benlik' seksten yoksundur!*Benlik, tamamlayıcı yarısını arayan bir şeyin yarısı değildir;*benlik tam bir bütündür!*

Ve kişi bu gerçeği anladığında beden de onu takip eder!

Stüdyomda bunlar üzerinde düşünürken, birdenbire, yıllar önce düşünce aktarımını uygularken ve bir başkasının düşüncesini alıp gerçekleştiremediğimde hissettiğim aynı duyguya kapıldım. Göğsümde öyle bir ağırlık hissettim ki nefes alamıyordum.

Modelleme aletlerimi bir kenara bırakarak konsantre olmaya çalıştım. Sonra, tıpkı yıllar önce hissettiğim gibi, bütün vücudumda garip bir karıncalanma hissini hissettim ve uzun zamandır sessiz kalan o meşhur sesi, o mübarek sesi yeniden duydum: 'Neden maneviyatını ihmal ediyorsun? yetenekleri?'

'Nasıl yapayım*Olumsuz*onları ihmal etmek mi? Onlar hakkında ne yapabilirim?' Geri sordum.

'Siz de çok iyi biliyorsunuz ki, müzik, heykel ya da diğer sanatlara sadece bir yetenekle doğmak, hiçbir şekilde bir kişinin sanatçı olduğu anlamına gelmez. Yeteneğini geliştirmeli ve bunu yapmak için de pratik yapmalı, pratik yapmalı ve biraz daha pratik yapmalıdır!*Çalışkanlık olmadan yetenek, yetenek olmadan çalışkanlık sanat değildir.*Ancak yeteneğinizi çalışkanlıkla birleştirirseniz,*O*gerçek sanattır! Boşta kalmasına izin verdiğiniz yetenekleriniz var: ruhu ifade etme yeteneği. Çalışın, pratik yapın, pratik yapın... ve tüm diğer sanatın üstünde yer alan krallara layık sanatta bir sanatçı olacaksınız:*sanatsız sanat!*'

Kalbim hızla atmaya başladı. Yıllardır ne yapmam gerektiğine dair içimden bir emir bekliyordum. Hiçbir zaman bir cevap alamadım. Çalışmaya devam etmekten ve hayatın benden talep ettiği günlük görevleri yerine getirmekten başka yapacak hiçbir şeyim yoktu. Psikoloji ve heykeltraşlık öğrendim. Bu iki çalışma birbirini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Bir büst üzerinde çalışırken modelimin psikolojisinin derinliklerine indim. Tüm insanları büyüleyici buldum ve onların psikolojisine ne kadar derinlemesine nüfuz edebilirsem, kafam da o kadar iyi oldu. Portre ile psikolojik analizin aynı tür işler olduğunu anlamaya başladım! Bir kişinin büstünü yaparken aynı zamanda ona psikolojik tavsiyeler de vermem gerekiyordu ve modellik yaptığım herkes ruhsal olarak bana çok yakın kaldı.

bana göre. Anıtsal eserlerim ve büyük kompozisyonlarım da benim için büyük bir keyif kaynağıydı. Konsantrasyon, gerçeğin hep yeni manzaralarına yepyeni kapılar açtı. Ama ruhumun derinliklerinde artık 'sesi' duyamadığım için üzülüyordum. Talaş gibi kurudum, çok yüksek bir kaynaktan gelen güçle bağlantımı kaybettiğimi hissediyordum.

Artık bu kaynak yeniden kurulmuştu ve 'ses' bana pratik yapmam gerektiğini söylüyordu.*sanatsız sanat*Nasıl uygulamalıyım? Uygun bir egzersiz şekli diye bir şey var mı? Eğer varsa hiç duymadım...

İçimdeki sesi bir kez daha ve çok net bir şekilde duydum: 'Ara!'

'Aramak? Nerede? Ve nasıl?' Diye sordum.

Cevap gelmedi.

O akşam ben ölürken bana yoga egzersizlerini ve bilincimi nasıl yönlendireceğimi öğreterek hayatımı kurtaran arkadaşımızın evine davet edildik.

Neşeli bir gruptuk. Erkekler okul anılarını tazelediler ve ben de arkadaşımızın kütüphanesine bakarak eğlendim. Özellikle bir kitap beni çok etkiledi ve onu eve götürüp götüremeyeceğimi sordum.

"Elbette" dedi arkadaşımız. Kitabı aldım ve adamlarla konuşmak için oturdum. Arkadaşımızdan beni iyileştirdiği bu yoga egzersizlerini nasıl ve nerede öğrendiğini anlatmasını istedim. Bize bir zamanlar Hintli bir Maharaja tarafından kaplan avına davet edildiğini anlattı. Av sırasında atı bir anda ürküp onu eyerden öyle talihsiz bir şekilde fırlattı ki, sırtüstü düştü ve ayağa kalkamadı. Tekrar odasına götürüldü. Maharaja onu ziyaret etti ve iki doktorundan hangisini göndermesi gerektiğini sordu; İngiliz mi yoksa Hintli mi?

Arkadaşımız İngiliz doktoru istedi. İkincisi, çeşitli sakinleştiriciler ve ağrı kesici ilaçlar reçete etti ve ona yatakta kalmasını tavsiye etti. Günler geçti, haftalar geçti ama o hâlâ çaresiz yatıyordu, ayağa kalkamıyor, boynunu, sırtını bile oynatamıyordu. Altı haftanın sonunda durumu hâlâ kötüleşiyordu.

Maharaja onu tekrar ziyarete geldi. 'Siz İngiliz doktoru istediniz' dedi, 'ben de onu size gönderdim. Altı haftadır seni tedavi ediyor ama durumun giderek kötüleşiyor. Ayurveda uygulayıcım olan Hintli doktorumun tavsiyesine başvurmanızı öneririm. O sana yardım edebilir."

Arkadaşımız Maharaja'dan kendisini hemen göndermesini

istedi. 'Ayurveda uygulayıcısı nedir?' Diye sordum.

Arkadaşımız, "Bu, Ayur-Veda'ya inisiye olmuş ve onunla tanışmış bir kişidir" diye yanıtladı. 'Vedalar Hintlilerin kutsal kitaplarıdır, en yüksek

yeryüzündeki felsefe. Çeşitli parçalardan oluşurlar. Ayur-Veda sağlık bilimidir. İnsan vücudunun tüm sırlarını, hastalıklarını, iyileştirme ve sağlığı koruma yöntemlerini içerir. Beş ila altı bin yıl kadar önce, bu inisiyeler vücudun yaralı organlarını cesetlerden çıkarılan sağlıklı organlarla değiştirmek için ameliyat teknikleri geliştirmişlerdi. En inanılmaz operasyonları gerçekleştirmeyi başardılar. Hem hayvanlarda hem de insanlarda kör gözü sağlıklı bir göz ile değiştirmeyi başardılar ve hatta bir bacağın tamamını değiştirmeyi bile başardılar. Ayrıca hastalıklara, bugün bakteri dediğimiz sayısız küçük, görünmez canlının neden olduğunu da biliyorlardı. Bakterileri de şeytani bir ruhun görünmez bedeninin hücreleri olarak görüyorlardı. Oysa Batılı bilim adamları, Paracelsus gibi birkaç inisiye dışında, bu alanda hiçbir araştırma girişiminde bulunmamışlardı. Kötü ruh bir veya birkaç kişiyi ele geçirir, o kişiyi bedeniyle istila eder ve bu kişinin titreşimleri kötü ruhun titreşimleriyle örtüştüğünde hastalanır. Ancak titreşimleri şeytanınkinden farklı olan kişiler her zaman vardır. Bu kişiler hastalanmazlar. Batı bilimi açısından bunlar bağışıktır.

'Hindistan'ın kutsal kitaplarında tüm bu hastalık ruhları görünüşlerine göre detaylı bir şekilde anlatılıyor ve hatta renkli resimlerle gösteriliyor. Her biri kendine özgü görünümü ve rengi olan korkunç figürlerdir. Örneğin veba iblisi siyah bir canavardır ve vebanın aynı zamanda "Kara Ölüm" olarak da adlandırıldığını hatırlayacaksınız. Aynı derecede ölümcül olan bir başka hastalığın ruhu da sarı iblistir ve onun neden olduğu hastalık sarı humma olarak bilinir. Cüzzam ruhunun aslana benzer bir kafası vardır ve belki de cüzamlıların yüzlerinin aslana benzer görünümünden çok uzaktan tanınabileceğini biliyorsunuzdur. Cüzzamlının yüzünden, kişi onu ele geçiren ruhun aslan yüzünü görebilir ve tanıyabilir. Zatürreye, ateş ve alevden oluşan devasa bir kırmızı iblis neden olur. Ve böylece her hastalık, bir kişinin belirli bir iblis tarafından ele geçirilmesine atfedilir.'

"Bir dakika," diye sözünü kestim. 'Ne dedin? Zatürre devasa bir kırmızı şeytandan mı geliyor? Ne kadar ilginç...' Ve bir çocukluk anısı birdenbire yeniden gözlerimin önünde canlandı. Küçük kardeşimin yine yatağından fırladığını, gözleri şişerek odanın bir yönüne baktığını ve var gücüyle bağırdığını gördüm: 'Anne, anne, kırmızı adam beni almaya geliyor! Anne, yardım et! ...' Ve sanki görünmez bir düşmanı savuşturmaya çalışıyormuş gibi küçük ellerini nasıl salladığını hâlâ görebiliyorum. Sonra bayıldı ve annesi şöyle dedi: 'Gördüğü şey gerçek değil; halüsinasyon görüyor...' Ama o sırada bu 'kırmızı adamın' çocuk için gerçekliği temsil ettiğini gördüm. Görünüşe göre bu bir *amaç* Kızılderililerin birkaç bin yıl önce zaten bildiği gibi gerçek! Çünkü gerçeklik sadece ellerimizle kavrayabildiğimiz, gözlerimizle görebildiğimiz şeyler değildir!

Ona çocukluğumda yaşadığım bu deneyimi anlattım ama arkadaşımız değildi.

şaşırmış.

'Hastalar genellikle bu iblisleri, onlar tarafından ele geçirildikleri anda görürler. Bazen de daha sonra, hastalık sırasında iblisle kavga ederken. Ancak bundan bahsettiklerinde insanlar sadece ateşlerinin olduğunu ve bir şeyler gördüklerini söylüyorlar. Hiç kimse dikkate almıyor gibi görünüyor*bu resimlerin kökeninin hastaların hayal gücünden kaynaklandığı,*çünkü kişiler bu tür şeyleri hiç düşünmemişlerdir: ne de*Neden aynı hastalığa sahip insanlar hep aynı resimleri görüyor?*birbirimizle hiç konuşmadan, hatta tanışıp tanışmadan.'

Sonra arkadaşımız Maharaja'nın Ayurveda doktoruyla ilgili hikayesine devam etti. Oldukça genç, arkadaş canlısı ve iyi eğitimli bir Hintliydi; daha sonra yakın arkadaş oldu ve hâlâ yazışıyordu. Genç Hintli doktor sinirsel reflekslerini inceledikten sonra gitti ve hapları geri getirerek ona günde üç tane almasını emretti. Ayrılırken genç Hintli doktor gülümsedi ve şöyle dedi: 'Üç gün sonra tekrar ata binebileceksin.'

Arkadaşımız inanamayarak içini çekti.

Ertesi sabah kafasını hareket ettirebildi. Daha sonra Hintli doktor tekrar geldi, ona biraz daha hap verdi ve ona bilinç rehberliğiyle birlikte birkaç nefes egzersizi yaptırdı. Ertesi öğleden sonra doğrulabildi ve omurgasında, sanki yeni bir yaşam gücü akıyormuş gibi bir karıncalanma hissi hissetti.

İkinci gün ayağa kalkabildi, odada birkaç adım attı, iştahla öğle yemeğini yedi ve daha sonra bahçeye indi.

Üçüncü gün dinç ve moral dolu bir şekilde uyandıktan sonra gezintiye çıktı.

İki adam arasındaki dostluk geliştikçe, bir keresinde Hintli doktora, kendisini bu kadar mucizevi bir şekilde iyileştirebilmesi için kendisine ne verdiğini sordu.

Hintli, 'Bilimimiz babadan oğula aktarılıyor' dedi. 'Bir oğul bu bilime adım attığında, öncelikle bu sırlara hiçbir koşulda ihanet etmeyeceğine dair ciddi bir yemin etmelidir. Şimdiye kadar hiç kimse bu yemini bozmadı. Size bu hapların sırrını söyleyemem ama bilimimiz hakkında birkaç şey söyleyebilirim. Sana verdiğim haplar çoğunlukla altından oluşan kimyasal bir bileşiği temsil ediyor. Ancak bu altın bileşiği yalnızca çok fazla hareketsiz madde değildir. Tam tersine “yaşayan altın” bile diyebiliriz. Hazırlanmasında birkaç hafta boyunca hava geçirmez şekilde kapatılmış bir potada sabit orta sıcaklıkta tutuldu.

'Bu süreç sayesinde altının yaşamla bağlantılı özel özellikleri gelişiyor. Bir yumurtayı yirmi bir gün boyunca 104° sabit sıcaklıkta tutarsanız, yumurtadan canlı bir civciv çıkacağını biliyorsunuz. Öte yandan yumurtayı 10 dakika boyunca 212° sıcaklığa maruz bırakırsanız yumurta

sertleş ama asla tavuk olma. Bu altın hazırlığında olan da tam olarak budur. Birkaç hafta boyunca sabit sıcaklık, altının içinde "hayati enerjimiz" ile aynı titreşimlere sahip bir enerji biçimi geliştirir. Bu enerji atom enerjisinin çok üstündedir. Altının, yerkürenin sıradan kaba maddesinden son derece yavaş bir süreçle ortaya çıkması milyonlarca yıl almıştır. Bu süreci daha da geliştirirsek altını en yüksek enerjiyle yüklü başka bir maddeye dönüştürebiliriz. Sıradan bir demir parçasını mıknatıslayabildiğimiz gibi, sıradan altını da manyetik veya "canlı altına" dönüştürebiliriz. Ancak altının manyetizması, demirin manyetizmasından çok daha yüksek bir enerjiyi temsil eder. Kendi hayati enerjimizle aynı titreşimlere sahiptir. Aslında öyle*hayat* kendisidir ve tüm canlılar üzerinde mucizevi bir etkiye sahiptir. İnsan, enerjinin bu en yüksek biçimiyle yüklü canlı bir mıknatısa benzetilebilir.

'Nasıl ki bir mıknatıs zamanla yükünü kaybedip çevresinden elektrik akımı geçirilerek yeniden mıknatıslanabiliyorsa, aynı şekilde insanoğlu da bu enerjiyle yeniden şarj edilebiliyor. Bu hayati enerjinin merkezi omurgadaki iliktir. Atınızdan düştüğünüzde bu çok hassas organınız yaralanmış ve yaşam enerjinizin gerilimi bir anda düşmüştür. Organizmanız iyileşemedi çünkü şifa merkezleri yaralanmıştı. Bu haplar sinir merkezlerinizi yeniden şarj etti, doğal süreçler harekete geçti ve artık iyisiniz. Hepsi bu kadar. Bu hapların Maharaja için neler yaptığını görün. İlerleyen yaşına rağmen en sevdiği eşiyle birlikte birçok gücünü her gün göstermeye devam etmek istemektedir. Bu altın hapların yardımıyla hâlâ genç bir adamın güçlerini elinde tutuyor. Yardımsız doğa artık vücuduna bu enerjiyi sağlayamaz, ancak bu hazırlık onun sinir merkezlerini harekete geçirir ve bu onun cinsel organlarını günlük olarak yeniden şarj etmeye yeterlidir.'

Arkadaşımız Hintli hekime sordu: 'Bildiklerini neden bu kadar gizli tutuyorsun? Neden bütün insanlık sizin biliminizin nimetinden yararlanamıyor? Neden bunu buradaki İngiliz doktorlara öğretmiyorsunuz?'

Hintli doktor bir süre uzaklara baktı. Sonra şunları söyledi: 'Nasıl ki bir yumurtanın içindeki yaşamın gizli durumdan aktif duruma geçmesi için döllenmesi gerekiyorsa, aynı şekilde bu altın bileşiğinin hazırlanması da bazı gizli güçleri dönüştürecek bir güç kaynağına ihtiyaç duyar. Altın moleküllerinin içinde aktif olanlara dönüşür, böylece atıl altını aktif, hayati bir malzemeye dönüştürür.

*'Bu gücün kaynağı insanın kendisidir.*Üreme gücü sadece bedende değil, enerji olarak başka bir düzlemde de ortaya çıkabilir. Örneğin bir hipnozcu, üreme gücünü manevi bir düzlemde gösterir ve başka bir kişinin zihnine nüfuz ederek, tıpkı vücudundaki bir sperm hücresinin birleşebilmesi gibi, belirli güçlerin gizli bir durumdan aktif bir duruma geçmesine neden olabilir. içinde bir yaşam sürecini harekete geçirecek bir yumurta ile

ikincisi. Çeşitli malzemelerde (bu durumda altın) belirli bir süreci harekete geçirmek için kişinin kendi yaşam enerjisinin radyasyonuna ihtiyacı vardır. Ancak bu enerjiyi cinsel organları aracılığıyla harcarsa, yaşam enerjisini orijinal, temel biçiminde yaymak için ihtiyaç duyduğu sinir merkezlerini otomatik olarak gizli duruma sokar. Bu sinirler otomatik olarak açılır ve kapanır. Kişi bu enerjiyi ya cinsel organlarına ya da daha yüksek sinir merkezlerine kanalize edebilir.*ama aynı anda her ikisine de kanalize edemez!*

'Bir baba oğlunu bu bilime yönlendirdiğinde, oğlunun susma yemininin yanı sıra tam bir kendine hakimiyet yemini etmesi gerektiğini kolaylıkla anlayabilirsiniz. Bu nedenle, bilgi zincirinde herhangi bir kesinti olmaması için, oğul ancak evliyse ve birden fazla oğlu varsa inisiye edilebilir. Ama bana bu bilgi uğruna tam bir kendine hakimiyet hayatı yaşamaya istekli Batılı bir doktor gösterin! Tam tersine, hekimlerinizin çoğunluğunun hayvani içgüdülerini maksimum düzeyde tatmin edebilmek için bilgilerini mümkün olduğunca çok para kazanmak için kullanmak istedikleri bizim tecrübemiz olmuştur.

'Birçok Batılı doktor bizi ziyaret etti ve sırlarımızdan ayrılmamız için her türlü ikna yöntemini denedi. Bu sırlarla sadece yığınla para kazanmak, gösterişlerini tatmin etmek veya ünlü olmak istediklerini gördük. Bu ülkedeki yabancı gücün, sırlarını ifşa etmelerini sağlamak için sonuçsuz bir çabayla Ayurveda doktorlarımızdan birkaçına işkence edecek kadar ileri gitmesi üzücü bir gerçektir. O zamandan beri Hindistan'daki yabancılar herhangi bir Ayurveda doktoruyla tanışmıyorlar çünkü hiçbiri onun öyle olduğunu ya da herhangi bir özel bilgiye sahip olduğunu kabul etmiyor. Maske takmaya ve "gizemli doğululara" dönüşmeye zorlandık. Bu dersi öğrenmek için yüksek bir bedel ödemek zorunda kaldık.

'Yine de size şunu söyleyebilirim: Yıllar boyunca, yüce gönüllü, gerçekten insani nedenlerle bilgimizi elde etmeye çalışan ve Brahmacharya (kontrol) yemini etmeye istekli yabancı doktorlar oldu. Bu doktorlar inisiyasyon aldılar ve bizimle çalışıyorlar. Öte yandan onlar da bilgilerini bizim kadar gizli tutuyorlar. İnsanlık, doktorların çoğunluğunun iyileşebilmek için cinsel arzularından vazgeçmeye istekli olduğu bir noktaya ilerlediğinde, Hintli Ayurveda doktorları bu gizli bilgiyi onlara açıklamaya istekli olacaklardır. Ancak günümüzde Batı'da insanlar tüm icatlarını birbirlerine zarar vermek için kullanıyor. Örneğin dinamiti ve uçakları ele alalım. Bunlarla ne yaptılar? Onları yeni silahlara dönüştürdü! Kozmik enerjinin ve daha da yüksek olan yaşam enerjisinin sırrını bilselerdi ne yaparlardı? Sadece birbirlerini öldürmenin ve daha da fazla para kazanmanın yeni yollarını bulurlardı! Savaş iştir! peki bu iş ne için? İnsanlar neden giderek daha fazla paranın peşinde koşuyor? Cinsel zevklerini tatmin etmek için şehvetler

ve sapkınlıklar daha büyük ölçüde. Sırlarımızı neden açıklamadığımızı soruyorsunuz! Cevap şu; yabancı doktorlar onları gerçekten istemiyor. Bu bilgiye sahip olmak için şehvetlerinden vazgeçmeleri gerektiğini duyduklarında ilgilerini hemen kaybederler. Bu kadar ucuz bir bedel ödeyerek tüm yaşamın sırrını öğrenebileceklerine inanamıyorlar. Tek bir girişimde bulunma zahmetine girmemek, sadece Doğululara alay etmek onlar için çok daha kolaydır.

'Ülkemize gelen yabancıların çoğu dünyadaki en büyük mutluluğun cinsel arzularının tatmini olduğunu düşünüyor. Eğer ruhsal bir kişinin sahip olduğu muazzam gücü elde etmek için hiçbir girişimde bulunmazlarsa, nasıl bilgi sahibi olabilirler? Bu güç ne parayla ne de kudretle elde edilemez. Bedeli vazgeçmektir! Ancak bu bedeli ödeyen insanlar, gerçekte ne yaptıklarını çok geçmeden anladılar.*hiçbir şeyden vazgeçmesine gerek yoktu.*Tam tersine, ölümlü mutluluğun yerine ölümsüz mutluluğu keşfettiklerini, geçici bir haz yerine kalıcı bir haz durumunu keşfettiklerini düşünüyorlar. Hiç kimse daha iyi bir pazarlık yapamaz! Ama bunları tartışmıyoruz. Bu sırlar yalnızca akılla anlaşılamaz.

'Ruh anlaşılamaz, yalnızca deneyimlenebilir. İnsan ancak ruh olabilir.
Başkalarının aklın yolunda gitmesine izin vermekle yetiniyoruz. Zaten çok şey başardılar ve daha fazlasını da başaracaklar. Ancak "en yüksek gerçek", yalnızca aklını takip eden ve saflığın mutluluğunu asla öğrenemeyen kişi için her zaman gizli kalacaktır.*yapı*feragat yolunun götürdüğü yer. Batı'daki insanlar Doğulu yogiyi çizgi roman karakteri haline getirdiler. İnisiyelerin sırlarını açıklamayıp sadece geri çekilmeleri ve Batılı insanlar için ulaşılmaz kalmaları şaşılacak bir şey mi?

'Bütün bunları size anlattım çünkü bilimlerimize sırf meraktan değil, derin manevi arzudan dolayı ilgi duyduğunuzu görebiliyorum. Sen gerçeği arıyorsun. Sen Tanrı'yı arıyorsun! Biz bu tür insanlara yardım etmeye hazırız ve bundan mutluluk duyuyoruz. Sana küçük bir tavsiye vereceğim: Daha hızlı ilerlemek ve insan yaşamının sırlarına daha da derinlemesine dalmak istiyorsan yoga yap!'

Hintli doktor, Doğuluların binlerce yıldır insanların mutluluk hedefine ulaşmasını sağlayacak çeşitli yöntemler keşfedip mükemmelleştirdiklerini açıkladı; bu hedef, ne kadar cahil olursa olsun veya ne kadar alçak olursa olsun, herkesin kalbinde taşıdığı bir hedefti. bireysel bilinç durumu. İnsanlar bu doyuma, bu kurtuluşa, bu sonsuz mutluluk durumuna, ya da Doğuluların deyimiyle Nirvana'ya, tam burada, dünyada ulaşabilirler. Anahtarı bulan herkese kapı açıktır.

Bu anahtar*yoga*!

Arkadaşımızın Hintli doktoru, konsantrasyonla yapılan her insan eyleminin veya faaliyetinin aslında yoga olduğunu, çünkü büyük hedefe ulaşmanın tek yolunun konsantrasyondan geçtiğini açıklamaya devam etti. Yoga okurken

Ancak konsantrasyon gücümüzü geliştirmek ve geliştirmek için sistematik olarak teknikler öğreniyoruz ve bunlar binlerce yıl boyunca mükemmelleştirilmiş yöntemlerdir. Yogada çeşitli yollar vardır: Konsantrasyon için fiziksel, zihinsel ve ruhsal egzersizler. Bu egzersizler insanın en yüksek yeteneklerini geliştirir, ruhsal gözlerini, ruhsal kulaklarını açar ve ona kendisinin efendisi olmayı öğretir... yaratıcı güçlerin efendisi... kaderin güçlerinin efendisi. Mutluluğa giden yol açılır, başka bir deyişle kendini gerçekleştirmenin yolu açılır.*Tanrı!* En yüksek ve aynı zamanda en zor yoga yolu Raja Yoga'dır. Raja 'kral' anlamına gelir ve terimi tam anlamıyla tercüme edersek, bu yoga yolunun 'muhteşem yoga' veya 'görkemli yoga' olarak bilindiğini görürüz. Bu en kısa yoldur ama aynı zamanda en dik ve engebeli yoldur. İsa'nın İncil'de öğrettiği yoldur. Ancak sabır ve azimle hedefe ulaşılır.

Kocamın okul arkadaşı hikayesine devam etti: 'Hintli doktor bana Yoga'nın temel egzersizlerini gösterdi, benim de size kar yağdırdığım egzersizleri. Ama daha sonra bana yaşayan en büyük yogilerden biriyle nasıl temasa geçeceğimi anlattı. Ona gittim. Seksen yaşın üzerinde bir adamdı ama kırkın üzerinde görünmüyordu. O bir Hatha Yogiydi. Bu yogiler bedenin tüm sırlarını biliyorlar. İstedikleri takdirde vücutlarını yüzlerce yıl boyunca sürekli ve mükemmel sağlıkta tutabilirler. Kızılderililer, dağlarda bugün yedi yüz sekiz yüz yaşında olan yogilerin yaşadığını iddia ediyor.'

Kocam gülmeye başladı: 'Şimdi bir tane anlatacağım! Yedi yüz yaşında mı? Hiç de fena değil ama o noktada uyandın, değil mi?'

'Gördün mü,' diye yanıtladı arkadaşımız oldukça ciddi bir şekilde, 'sen gerçek bir Batılısın. Sırf duymadığınız bazı şeyler var diye bu onların var olmadığı anlamına gelmez. Doğulular insan bilimi hakkında Batı'dakilerden çok daha fazlasını biliyorlar ama sessiz kalmayı öğrendiler. Batılılar, Doğu'ya ilk geldikleri andan itibaren, Doğuluları susturacak her türlü şeyi yaptılar. *Bugün bile sırlarını hâlâ saklayabilirler.*Hindistan'da bana mahkeme dışında diğer insanlara gülme konusunda çok dikkatli olmamı öğreten şeyler gördüm.'

'Tamam tamam' diye yanıtladı kocam, 'Ben de burada, Batı'da bile insan ömrünü kısaltmak için yaptığımız her şeye rağmen insan ömrünün sürekli olarak uzadığını düşünürsek, daha uzun yaşamanın bir yolu olması gerektiğine inanıyorum. nikotin, alkol ve yanlış yaşam alışkanlıkları. Elli altmış yıl önce ortalama yaşam süresi otuz beş yıl iken, şimdi altmış civarındadır. Sınırın ne olduğunu merak ettiriyor insan! Tıp bilimi dev adımlarla ilerlemektedir. Ne kadar ileri gideceğimizi kim bilebilir?'

'Bakın, gerçek inancınız hiç de alaycı değil. Ama burada Batı'da sırf inanılması gereken bir şey olarak görülmediği için inandığımız şeyleri kabul etmeye cesaret edemiyoruz.

Yapmak. Anlamadığımız şeyler hakkında konuşmak için her zaman üst düzey, alaycı bir tavır sergilemeye çalışırız. Bilim adamlarımızın bildiklerine büyük saygım var ama sanki hayatın tüm sırlarını biliyormuş gibi davranıyorlar ama ölüm konusunda tamamen cahiller. Doğulular yaşam ve ölümün sırrını keşfettiler ama Batı'nın alaycılığına karşı tek silahları sessizliktir. Şaşmamalı. İşte bir örnek. Bir Hintli bana bir çakmak gösterdi. Bu, herhangi bir pazarda bulunabilecek türden ucuz bir çakmak olan, lotus duruşu denilen pozisyonda oturan küçük bir Buda figürüydü. Bana şöyle dedi: "Bir Doğulu asla İsa figürünü çakmak olarak kullanmaz, çünkü biz kendi dinimizin kutsal simgelerine olduğu gibi diğer dinlerin kutsal simgelerine de saygı duyarız. Aynı şeyi biliyoruz.*Tanrı*tüm çeşitli kutsal sembollerin üstünde ve arkasında duruyor!" Bunu söyleyerek, Buda çakmağını ev sunağının üzerine yavaşça bıraktı. Bir Batılı olarak derinden utandım ve Batı'daki bizlerin ne zaman uyanıp uyanacağımızı sık sık merak ediyorum. Doğuluları sürekli olarak inceliğe, saygıya ve zevke karşı hakaretlerle aşağılamamak için yeterince sağduyulu olun. Bir de Doğuluları konu alan tüm Batılı filmlerimizi düşünün, eminim siz de bu filmleri seyredebilirsiniz. tahmin edin onlar hakkında ne düşünüyorlar Ama sessizler...'

Arkadaşımıza 'Yoga ile ilgili kitaplar var mı?' diye sordum.

'Hintlilerin en güzel ve en kutsal kitabı *Bhagavad Gita.*İçinde Raja Yoga yoluyla kişisel gelişime giden manevi yolun en güzel tanımını okuyabilirsiniz. Sana tavsiye edeceğim şey bu.'

Yeterince duymuştum.

O akşam arkadaşımın bana ödünç verdiği kitabı okumaya başlamak istedim. Yatağıma rahatça uzandım, kitabı aldım ve açtım.

Büyük bir sürprizle bunun benim seçtiğim kitap olmadığını gördüm! Arkamı döndüm ve arkasındaki başlığa baktım. Ne garip! Arkadaşımızın kitaplarına göz atarken başlığını okumuştum ve şimdi istediğim kitabı çıkardığımı net bir şekilde hatırladım. Bir hata yapıp yanındaki kitabı çıkarmış olabilir miyim? Görünüşe göre. Ama artık bu kitaba sahip olduğum için en azından ona bakmak istedim. Hemen ilgimi uyandırdı. Dışarıdan modern bir kitaba benziyordu. Ama içinde çok çok eski bir el yazması vardı. Kağıt eskilikten dolayı sarı ve kahverengiydi ve solucan izleriyle doluydu. Hem koyu siyah mürekkebi hem de yazıları kitabın gerçekten çok eski olduğunu gösteriyordu. Okudukça daha çok şaşırdım ve heyecanlandım... ta ki sayfaları silip süpürürken sonunda ellerim zoraki gerilimden oldukça titreyene kadar.

El yazması, dünya kadar eski olan gizli bir manevi tarikattan bahsediyordu. Herhangi bir dışsal, gözle görülür 'üyelik' biçimi olmaksızın, tarikat sürekli olarak kendisiyle fiilen temasa geçmeyen acemileri kabul ediyordu.

onun hakkında herhangi bir şey bilmek. Bu 'temas kurma', kişinin kendi kişiliğinden tamamen vazgeçecek ve tüm hayatını başkalarının acılarını dindirmeye adayacak kadar gelişmiş bir seviyeye ulaşmasıyla meydana geldi. İnsan bu karara vardığında, gizli tarikatın bir mensubu onunla manevi temasa geçer, daha doğrusu kişiliğinden vazgeçmeye karar vererek evrensel sevgiye ulaşan birey, gelişiminde otomatik olarak öyle bir aşamaya gelmiştir ki; bu gizli ruhsal kardeşliğin üyeleri arasında akan titreşimlere yanıt verir. Önce kendi içinde, verdiği kararın zorlukları, tehlikeleri ve sonuçları konusunda onu uyaran manevi lider ve rehberin sesini duyar. Eğer yine de kararına sadık kalırsa, insanlığın kaostan çıkmasını sağlamak için var olan bu 'düzen' onu da üye olarak kabul eder.

İlk başta aslında bilmeden şartlı tahliye ediliyor. Bu deneme süresi derhal başlar ve*yedi uzun yıl*acemi tamamen kendi başına bırakılır. Bu süre zarfında, onu ne kadar arzulasa ve arasa da, tarikatla hiçbir bağlantısı yoktur. Ancak geçmesi gereken çeşitli testler birbiri ardına gelir. Bunlardan yedisi insani erdemlerle ilgilidir: şehvetten, gösterişten, öfkeden, açgözlülükten, kıskançlıktan, duyarlılıktan kurtulmak, diğer yanda dış etkilere dayanma yeteneği.

Tamamen tek başına olmasına rağmen tüm bu testleri geçerse ve kararına sadık kalırsa, işe başlamaya hazır sayılır ve kesinlikle emir dahilinde kabul edilir. Aynı gün 'bariz' bir tesadüfle kabul edildiğini öğrenir. O andan itibaren kapsamlı bir eğitim alıyor ve aynı zamanda belirli görevler alıyor. Başlangıçta bu görevler kolaydır ve bunları tatmin edici bir şekilde yerine getirdikçe giderek zorlaşır. Görevler çok farklı. Bazı acemiler halka açık alanda çalışmak zorundadır, diğerleri ise perde arkasında. Bazıları kırsal kesimde dilenci olarak dolaşıyor, bazıları ise çok zengin. Her iki durumda da görevlerini yerine getirmek zorundadırlar. Bazıları ünlü kaşiflerin asistanı olarak çalışıyor, diğerleri ise yazar veya öğretim görevlisi olarak çalışıyor. Bazıları dünya çapında büyük güce sahip pozisyonlarda bulunurken, diğerleri büyük fabrikalarda işçi olarak görev alabilirler. Tarikatın iki üyesinin de olması mümkündür.*belli olmak*birbirlerine karşı çalışmak. Bu kişilerin hiçbir şekilde birbirlerine ait olduklarını ve birbirleriyle iletişim halinde olduklarını açıklamalarına izin verilmez. Bazen kutlanırlar ve muazzam bir popülerliğin tadını çıkarırlar; diğer zamanlarda ise sefalet içinde yaşayabilir, yoksunluklara ve aşağılanmalara maruz kalabilirler. Büyük planın hizmetkarları olarak, tüm görevlerini tamamen özgür ve kişiliksiz bir şekilde yerine getirmelidirler. Ve görevlerini yerine getirirken,*onların her eyleminin tüm sorumluluğunu üstlenin!*Görevlerini alırlar, ancak yaptıkları her şeyin sorumluluğunun tam bilincinde olarak, bu görevleri nasıl yerine getireceklerini kendileri bulmaları gerekir. Ne kadar yükselirlerse sorumlulukları da o kadar artar.

Eylemlerinin ve çalışmalarının sorumluluğunu üstlenmeyi reddeden ve bu sorumluluğu tarikatın başka bir üyesine yüklemeye çalışan kişi, Yaptığı işi kendisinin, kişisel olarak seçtiği bir görev olarak kabul etmeyen, ancak tarikatın talimatları doğrultusunda hareket ettiğini veya tarikatın bir üyesinin ruhani bir aracı olarak hareket ettiğini göstermeye çalışan kişi - böyle bir kişi haindir ve anında siparişle olan tüm bağlantısını kaybeder. Ancak bağlantıyı kaybettiğini bilmiyor ve kendisinin de tarikatın bir iş arkadaşı olduğuna inanarak yıllarca devam etmesi mümkün. Bu kişiler, emir gereği, diğer insanları denemek ve sahte peygamberleri kabul edip etmediklerini veya onlara uyduklarını veya duydukları her sözü tartıp, ancak ondan sonra kabul edecek kadar bağımsız düşünme ve kendi kararlarına varma konusunda yeterince ilerleyip ilerlemediklerini öğrenmek için kullanılır. sınavını geçmiştir. Sahte peygamberleri takip edenler hâlâ kördürler; körlerin kendilerini yönlendirmesine izin verirler ve ikisi de yol kenarına düşer.

Tarikata üyelik tamamen kendine güvenen ve etkiye direnebilen kişilerle sınırlıdır. öyle insanlar olmamalılar*iyi yap*veya *kötülük yapmaktan kaçınmak* sırf itaat ruhundan dolayı veya ödüllendirilip 'Cennete gitmeyi' bekledikleri için veya cezadan korktukları ve Cehenneme gitmekten kaçınmak istedikleri için.*Tam tersine, tarikatın üyeleri, her zaman - yaşamda ve ölümde - kendi en derin inançlarının peşinden giden ve ona göre hareket eden kişiler olmalıdır!* Bunun nedeni ise*üyeler tarikatın mesajlarını kendi kalplerinde, kendi en derin inançları olarak duyuyorlar!*

Bu satırları giderek artan bir heyecanla okudum. Dünyevi zevklerden vazgeçmek mi? Yatakta çaresizce ağladığım geceyi nasıl hatırladım! . . . Onlardan benim o zaman yaptığımdan daha kesin bir şekilde vazgeçilebilir mi? Başkalarının acılarını hafifletmek için samimi ve derin bir istek mi var? O zamanlar odamda akıl hastalarının korkunç acılarını ve dünyanın her yerindeki tüm insanların aralıksız, aralıksız acılarını ve sıkıntılarını dikkatle düşünerek ne kadar ciddi bir yemin ettiğimi yalnızca Tanrı bilir! O zamanlar o kadar net duyduğum uyarıları, o müthiş yalnızlık hissini, uzun yıllar boyunca tamamen terk edilmiş olmanın o çaresiz duygusunu şimdi hatırladım! O zamandan bu yana kaç yıl geçti? Yedi yıl! Evet, tam olarak yedi! Ve bugün, kitapla bu ilginç tesadüf. Tesadüf? HAYIR! Bu bir mesajdı... bir mesaj!

Bu deneyim beni varlığımın derinliklerine kadar sarstı! Adetim olduğu üzere, aklım ve aklımla meseleyi bir kez daha inceledim. Çünkü aklımı sınama ve kontrol aracı olarak kullanmaktan asla vazgeçmedim. Ama aklım şimdi ne söyleyebilirdi? bunu en iyi ben biliyordum*bütün bunlar böyleydi.*Aklım gerçekleri tanımaktan başka ne yapabilirdi ki? Bu kadar tesadüf karşısında en şüpheci akıl bile susturulur! Hayır, bundan şüphe edemezdim: Kabul edilmiştim!

Tarif edilemez bir mutluluk ve minnettarlık duygusuna kapıldım. Tanrı'nın lütfunu, bereketini, derin alçakgönüllülüğünü ve derin bir huşu duygusunu hissettim. İçinde

o zamandan beri bu durumdayım.

21

IŞIK VARDI

Bu andan itibaren giderek daha fazla insanın, kadın ve erkek, yaşlı ve genç, mutluluğa giden yolları nasıl bulacakları konusunda tavsiye almak için bana gelmeleri dikkat çekiciydi. Giderek daha fazla 'arayan' yardım için bana geldi. Ancak hâlâ aşırı karanlıkta olduğumu hissettim. Başkalarına nasıl yardım edebilmeliyim? Eğer kendim henüz yaşam ve ölüm bilmecesini çözmemiş olsaydım, çevremdeki insanların ruhundaki birçok yarayı nasıl iyileştirebilecektim?

Benim için en önemli şey kendi karanlığımdan kaçmaktı. İç sesimin bana tavsiye ettiği yönü araştırdım ve iyi kitaplar okuyarak ilerlemeye çalıştım. Raja Yoga'nın gizli egzersizlerini, yani benliğe giden yolu anlatan bir kitap buldum. Bu alıştırmalara hemen başlamak istedim çünkü okumanın sadece ne olduğunu bilmek için gerekli olduğunu bildiğim bir noktaya gelmiştim.*biri yapmalı!*Hedefe ulaşmak istiyorsak,*benlik – biz*bildiklerimizi gerçeğe dönüştürmeliyiz! Sadece güzel açıklamalar ve teoriler değil, gerçeklik de istiyordum. Öte yandan ruhsal yoga en katı çileciliği gerektirir.

Kocamla konuştum. O her zaman benim en iyi arkadaşımdı ve üç büyük sorunun cevabını bulmanın benim için ne kadar hayati önem taşıdığını biliyordu: *Nereden, nereye, neden?*Benim münzevi egzersizlerime izin verdi.

Babam dağlarda bir mülk satın almıştı. Orada, ormanın içinde, artık tek başıma taşındığım küçük bir evimiz vardı. O zamanlar oğlum evden uzaktaydı, okuyordu ve sadece tatil için dönüyordu, kocam ise sürekli seyahat ediyordu ve beni sadece hafta sonları görüyordu.

Evin önündeki geniş teras, geniş ovaların başladığı vadiye doğru muhteşem bir manzara sunuyordu. Neredeyse sonsuzluğa bakmak gibiydi. Dağın eteğinde geniş bir nehir yavaşça ve görkemli bir şekilde uzaklara doğru yol alıyordu. Karşı kıyıda yollar ve otobanlar dev bir bedenin damar ve atardamarlarını oluşturuyor, etrafta dolaşan arabalar devasa kan akışının içindeki minik hücreler gibi görünüyordu. Her şey küçücüktü; küçük oyuncak bebek evleriyle köyler ve minicik, meşgul karınca benzeri insanlar.

Diğer pencere ise müthiş bir sessizlik içinde saatlerce yürünebilecek ormana bakıyordu. Sülünler sık sık eve yaklaşma cesaretini gösteriyordu ve geyikler sık sık oldukça yaklaşıyordu. Geceleri koşarak geçtikleri duyulabiliyordu. Kapı ve pencereler yaban domuzu ve diğer tehlikeli hayvanlara karşı ağır şekilde kapatılmıştı.

Burada oldukça yalnız yaşadım. Her sabah günümün taze ihtiyacını buldum

Terasta süt içtim, sonra alt kattaki odun kilerine indim, günlük ihtiyacımı kestim ve ocağımda ateş yaktım. Daha sonra egzersizlerime başladım. Bu orman evi yoga yapmak için ideal bir yerdi. Tüm bölge hayranlık uyandıran atmosferiyle ünlüydü. Ormandaki huzur ve sessizlik ve çevredeki doğanın ilkel saflığı o kadar muhteşemdi ki, buraya gelen herkes, yoga egzersizleri olmasa bile, tefekkür ve meditasyon yoluyla ruhen yükselme eğilimindeydi. Bu orman inziva yerini ziyaret eden herkes yüksek titreşimlere karşı daha duyarlı hale geldi. Gizli psişik duyu organları gelişti. Burada yaşarken konsantrasyon ve meditasyondaki en zor egzersizleri hiç çaba harcamadan yapabildim.

İncelemek için on altıncı ve on yedinci yüzyıllardan kalma eski Gül-Haç figürlerinden oluşan bir koleksiyon aldım. Gerçekten en büyük bilgeliğin hazine sandığıydı. Birkaç saat süren konsantrasyon egzersizlerimi bitirdiğimde, en derin gerçeğin bu harika sembolik temsilleri üzerinde meditasyon yaptım ve bu kitabın gizli sırları, hayret verici ruhsal gözlerime adım adım kendini gösterdi. Burada, ormanda inzivaya çekildiğim sırada çalıştığım bir diğer konu da, başta Vedalar ve Upanişadlar olmak üzere Doğu felsefesiydi.

Uzun konsantrasyon ve meditasyon egzersizleri adım adım ruhumun en derin bölgelerine nüfuz etmeme yardımcı oldu. Bu egzersizlerle, günlük aktivitelere ayırdığım süre boyunca ve hatta uyuduğum süre boyunca çalışmaya devam eden güçleri harekete geçirdim. Bazen ormanda dolaşırken, hayatımda hiç görmediğim için çok iyi bildiğim ama tanımlayamadığım yerlerin resimleri beliriyordu içimde. Uyanıkken, hatta geceleri rüyalarımda bile tanıdığım, hatta bazı durumlarda çok iyi tanıdığım ama hayatımda hiç görmediğim insanları gördüm. Kıyafetleri ve isimleri tuhaftı ve rüyalarımda iletişim kurduğumuz dilleri, bu hayatımda duyduğum tüm dillerden oldukça farklıydı.

Ne zaman meditasyon yapmak için oturup dikkatimi içeriye çevirsem, içimde yeşilimsi mavi bir fosforlu ışığın farkına varırdım... büyük ve harika bir ruhani varlığın görünmez gözlerinden geliyormuş gibi görünen bir ışık. Bu gözlerden bana tarifsiz bir güç, sevgi ve iyilik yayılıyordu. Mutlak bir güven duygusuyla bu sevgi dolu güç kaynağına daldım. Kendimi güvende hissettim ve hiçbir korku belirtisi yoktu. Bilinçdışının bilinmeyen dünyasına giderek daha da derinlere indim.

Sonra bir gün, beklenmedik bir şekilde, ışık hem geçmişi hem de gerçeği saklayan karanlığı ortadan kaldırdı ve her şey netleşti.

Meditasyon yapmak için oturduğumda her zamanki gibi fosforlu ışık iç gözümün önünde belirdi. Sonra ışığın kaynağının güçlü bir varlığın gözlerinde olduğunu her zamankinden daha net hissettim.

iyi tanıdığım kişi. Yavaş yavaş o kadar netleştiler ki artık sadece hissetmiyordum...*Biliyordum*-bana bakıyorlardı. Bakışlarının, parlaklıklarının, güçlerinin, ışıklarının, sevgilerinin üzerimde parladığını hissettim ve bir an sonra bu bakışın etkisiyle bilincimdeki son bulutlu pus da yok oldu ve karşımda durdu. sanki karanlığın içinden çıkıyormuş gibi, iki lacivert, sonsuz derin gözlü heybetli bir figür,*Onun*figür, *Onun*yüz ve*Onun*gözler: —O!

22

GEÇMİŞ BUGÜN OLUYOR

*O*orada durdu ve sakince bana baktı. Bu ışıltılı bakış, cennetsel huzuruyla bana, ruhumu sarsan deneyime ve görmenin sonsuz sevincine dayanma gücü verdi.*O*Tekrar. Asil yüzü hareketsizdi ama gözleri bana gülümsüyordu ve bunu biliyordum.*O*sonunda tamamen uyandığım ve gördüğüm için mutluydum*O*Tekrar. İçin*O*beni her zaman görmüştür. Gözleri her zaman bilincimi kaplayan sislere nüfuz etmeyi başarmıştı.*O*Bütün mücadelelerimi, bütün acılarımı ve üzüntülerimi gördüm ve*O*beni bir kez bile terk etmedi. Aksine,*O*uyanmama ve bilinçli olmama yardımcı oldu.

Anı beni güçlü bir şekilde ele geçirdi ve bilinçli odağa getiremediğim halde içimde taşıdığım puslu resimler aniden keskin ve net hale geldi. Bilincimde yeni resimler belirdi, bilinçaltımın derinliklerinde saklanan ve gömülen yeni anılar. Şimdi, bir mozaikteki taşlar gibi bir araya gelerek, büyük nehir Nil'in kıyısında, Piramitlerin ülkesindeki geçmiş yaşamın mükemmel bir resmini oluşturuyorlardı...

Anı resimleri daha da canlanırken, şimdiki hayatıma dair izlenimler yavaş yavaş solup yerini bir zamanlar olduğum kişinin yeniden uyanan bilincine bıraktı. Oturduğum ortam, ormandaki evdeki sade küçük oda... vadideki nehrin muhteşem manzarası... yavaş yavaş yok oldu. Ve*O*da hiçbir yerde görünmüyordu. Oda açıldı ve etrafıma yayıldı. Kendimi büyük bir salonda, kendi odamda buldum ve şişman, sevimli bir kadının bana neşeyle gülümsediğini fark ettim...

Evet elbette! Bugün on altıncı yaş günüm ve henüz bayram sabahlığımı giyiyorum. Bunları, babamın beni ülkenin temsilcilerine karısı, erken ölen Kraliçe'nin halefi olarak takdim edeceği büyük resepsiyonda takacağım.

Sevgiyle ve yüksek sanatla dövülmüş ve cilalanmış büyük oval gümüş tabakta kendi figürümü, kendi resmimi görüyorum ve sevgili eski Menümün beni giydirmesini izliyorum.

Annem ben henüz çok küçükken öldü ve onun ne kadar solgun ve ne kadar güzel olduğuna dair sadece belli belirsiz bir anım var. Değerli anılarımın hazine sandığında, ölmeden önce bana son uzun, uzun bakışını yaparken onun büyük, hüzünlü gözlerini hâlâ görüyorum. Bu son, uzun, sevgi dolu bakış aramızda hala içimde hissettiğim bir bağ yarattı ve bugün onun temsilcisi olarak ülkeye tanıtılacağım zaman bu bağı daha da derin, daha güçlü hissediyorum.

Artık tamamen giyinik ve hazırım, aynamın önünde duruyorum ve görüntüme bakıyorum. Beğendim! Güzel bir elbise giymiş hoş, narin, ince bir insan görüyorum... göz kamaştırıcı, ipeksi, altın kenarlı. Belindeki altın kuşak inceliğini vurguluyor, geniş yakası omuzlarını vurguluyor, başındaki eşarp ise yüzündeki özgüvenli ve üstün ifadeyi vurguluyor. Ben kibirliyim; Aynada gördüğüm hoşuma gidiyor. Ve beni dünyadaki en mükemmel varlık olarak gören sevgili, yaşlı, sıcak kalpli Menu, gözlerinden akan sevinç yaşlarını zar zor görebiliyor.

Ülkenin en yaşlı iki temsilcisi gelip beni uzun koridordan büyük resepsiyon salonuna götürdü. Yavaş, törensel adımlarla beni sıra sıra rütbeli insanların arasından 'Büyük Ev'e, Firavun'a, artık kocam olacak babama götürüyorlar. Tanrı'nın sureti gibi altın bir tahtta oturuyor. Adının öyle olması sebepsiz değil*Phar-ao,* 'Büyük Ev' anlamına gelir. Onun kişiliği, Tanrı'nın dış kabuğu, 'evi'dir. Tanrı onun içinde ikamet eder, kendisini onda gösterir, onun aracılığıyla yayılır. Bakışlarının gücü o kadar nüfuz edicidir ki, tamamen doğru olmayan insanlar, kenara bakmak zorunda kalırlar. Orada oturuyor, benim aracılığımla doğrudan bana bakıyor! Korkusuzca ona baktım ve bakışlarını benimkilerle buluşturdum. Gözlerinden yayılan muazzam gücün sevginin gücü olduğunu biliyorum. Her şeyi görüyor. Diğer kusurlarımı gördüğü gibi benim de kibirli olduğumu görüyor ama her şeyi anlıyor. O aşkın kendisidir, o benim babamdır!

Muhteşem bir aslan, onun aslanı, tahtın yanında hareketsiz oturuyor. Görkemli ve onurlu, Firavun'un üstün gücünün sembolüdür. Tahtın merdivenlerine varıyorum ve hareketsiz duruyorum. Firavun ayağa kalkıyor, aşağı iniyor, Kahya'nın ona uzattığı muhteşem mücevher kutusuna dönüyor, kuyumcu işçiliğinin en güzel eserini, altın omuz tasmasını çıkarıyor. Sevgiyle alıp omuzlarıma koyuyor. Sonra sonu yılan başı olan altın halkayı alıp alnım üzerindeki beyaz ipek kumaşa sıkıca tutturuyor. Yönetici ırkın üyelerinin, yani Tanrı'nın Oğullarının sembolüdür. İnisiyelerin sembolüdür...

Sonra Firavun sağ elimden tutarak beni tahta çıkarıyor. Ülkenin temsilcilerine ve üst düzey insanlara yöneliyoruz ve o da beni Kraliçe'nin temsilcisi, eşi olarak onlara sunuyor. Biz onun biraz ilerisinde, solunda oturuyorum. Şimdi rütbeliler, eşleriyle birlikte, en yaşlıları başta olmak üzere, yavaşça yanımızdan geçiyorlar ve eğilerek eğiliyorlar.

Önce Firavun'un, sonra da benim önümde kollarımı uzattım. Hareketsiz oturuyoruz. Hareket ederken her biriyle yalnızca gözlerimiz temas halindedir. Artık sevgili annemin ruhunu tecelli ettiğimi düşünüyorum ve bu bana görev ve sorumluluğumun farkına varmamı sağlıyor.

Rütbeli insanlar geçiyor ve onların ruhlarının gözlerine yansıdığını görüyorum. Bazılarında gerçek sevgi ve saygı vardır, bazılarında ise kıskançlık, merak ya da korkakça bir kölelik vardır. Yüce Meclis Üyesi Roo-Kha da önümde eğiliyor. Daha önce onunla sarayda karşılaştığımda sık sık yaptığı gibi, bana biraz alaycı, küstah ve aynı zamanda gurur verici derecede samimi bir bakış attı.

Onun küstahlığına soğuk bir bakışla karşılık verdim ve alay yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Sonra yaşlı ve genç arkadaşlarımı görüyorum, bazıları eski oyun arkadaşları, yüzleri gerçek sevgiyle dolu. Onların bakışlarını kendi bakışlarımla buluşturuyorum ve bu birliktelik bizi zenginleştiriyor. Yavaş yavaş, törenle, sessizce ama ruhen birleşmiş bir şekilde tüm insanlar yanımızdan geçiyor.

Uzun süren yürüyüş nihayet sona eriyor. Firavun ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Yavaş yavaş merdivenlerden iniyoruz ve sıra sıra devlet adamlarının ve üst düzey kişilerin arasından geçerek odadan çıkıyoruz. Babam beni odasına götürürken koltuğa oturdu, eliyle oturmamı işaret etti ve bir süre sessizce bana gülümseyerek baktı. Onu memnun ettiğimi görebiliyorum. Bakışları tepeden tırnağa memnuniyetle bedenimin üzerinde geziniyor. Sonra mutlu bir şekilde gözlerimin içine bakarak, 'Bundan sonra sık sık görüşeceğiz, çünkü sen annenin yerini alacak, halk önünde onun görevlerini yerine getireceksin' diyor. Uzun yıllardır sizi bu göreve hazırlıyoruz, siz de görevlerinizi biliyorsunuz. Bu günün mutlu bir anısına sahip olmanızı istiyorum, böylece bir dilek tutabilirsiniz. Sana ne istediğini soracağımı uzun zamandır biliyordun, o yüzden şimdi söyle bana. Nedir?'

Evet hazırlıklıydım ve diğer genç kadınlar gibi benim de bir takım dileklerim olabilirdi. Güzel mücevherler isteyebilirdim çünkü büyük bayram mücevherlerini ancak büyük törenlerde takabileceğimi biliyordum. Ya da seyahat etmeyi isteyebilirdim, eğitimli genç bir aslan ya da buna benzer bir şey isteyebilirdim. Ama ben bunların hiçbirini istemedim!

'Baba' dedim, 'başıma taktığım süsün ne önemi var?'

Firavun alnıma, sonra gözlerime bakıyor ve şöyle cevap veriyor: 'Altın yılan, egemen ırk olan Tanrı Oğulları'nın sembolüdür.'

'Evet baba, ama aynı zamanda inisiyasyonun da simgesi. İnisiye olmadığım için bunu giymeye layık değilim. Başlatılmak istiyorum! Benim için yerine getirmeni istediğim dilek bu!'

Babam çok ciddileşiyor. 'Başka bir şey iste evladım' diyor.

'Sen hala çok gençsin ve henüz inisiyasyon alacak kadar olgun değilsin. Hassas genç filizler sıcak güneş ışığına maruz bırakılmamalıdır; aksi takdirde yanarlar ve asla çiçek açamazlar. Dünyevi, fiziksel yaşamda gerekli deneyimleri edinene kadar bekleyin. Şimdi başlamak, daha sonraki problemlerinizi çözmenizi çok ama çok zorlaştıracaktır. Neden kendinize gereksiz sıkıntılara neden oluyorsunuz? Tavsiyemi dinle ve başka bir şey dile.'

'Baba' diye cevap verdim, 'istediğim başka bir şey yok. Diğer gençlerin sevdiği şeyler beni çok sıkıyor. Tüm dünyevi zevklerin üstünde ve ötesinde bedenin isteklerini görüyorum. Güzel mücevherleri çok severim ama altın bile ruhun tezahürüyle, zanaatkârın eseriyle değerli hale getirilen bir madde şeklidir. Doğal olarak seyahat ederken güzel manzaralardan ve yeni manzaralardan hoşlanırım ama bunların hepsinin yaratılış olduğunu asla unutamam.*yaratıcı.*En yüksek gerçeği kendi gerçekliği içinde deneyimlemeyi isterim. Tanrıyı tanımayı öğrenmek istiyorum*yaratıcının kendisi!*Baba, buna ne diyoruz biliyorsun *hayat* yalnızca gerçek olmayan bir rüyadır. Burada her şey elimizden kayıp gidiyor, hiçbir şeyden kesinlikle memnun olamayız, her şey geçmişle gelecek arasında bir geçişten ibarettir. Ama deneyimlemek istiyorum*sonsuz hediye*asla geçmiş olmayacak ve asla gelecek olmayacak. Ve asla varolmayan o durumu ya da "yer"i bulmak istiyorum.*"Orası"*ona ulaşmadan önce, olur *"Burada"*ona ulaştığımda ve ona dönüştüğümde*"Orası"*devam ettiğimde tekrar. Deneyim istiyorum*zaman ve mekandaki ebedi şimdiki zaman.*Baba, ben en yüksek gerçekliği istiyorum; inisiyasyon istiyorum!'

Babam beni dinledikçe daha da üzülüyor. 'Ruhsal uyanışınız olması gerekenden daha erken gerçekleşti' diyor. 'Yapabileceğim tek şey, Tapınağın Başrahibi ve ırkımızın başı olan kardeşim Ptahhotep'e gitmek. Onunla konuşacağım ve o seni rehberliğine alacak. Tanrı'nın sonsuz ışığı yolunuzu aydınlatsın.'

Elini başımın üstüne koyuyor ve beni kutsuyor. Dileğimi yerine getirdiği için ona teşekkür etmek için kendimi onun göğsüne atmak isterdim ama ağır altın tasmam beni geride tutuyor ve ani bir hareket yapmamı engelliyor. İnsanın her düşüncesini okuyabilen babam, bu ani patlamayla sevincimi ifade etmek istediğimi görüyor. 'Bir bakıma hâlâ büyük bir çocuksun' diyor nazik bir şekilde, 'bir bakıma da büyümüş ve olgunlaşmışsın. Eğer inisiye olmak istiyorsanız, büyük bir öz kontrol uygulamanız gerekecek.'

Gülerek cevap veriyorum: 'Ben zaten istediğim zaman kendimi kontrol edebiliyorum baba.' 'Evet, sana inanıyorum ama bunu her zaman ister misin?' Gülümseyerek soruyor.

'Sürekli kendini kontrol etmek çok sıkıcı, Peder.'

Sevgiyle başını sallayarak "Sorun da bu" diye yanıtlıyor. 'Kendini kontrol etmeyi sıkıcı bulman tehlikeli. Unutmayın, bir an bile iradenizi en sevdiğiniz aslana yöneltmezseniz ve o zayıf anında size saldırırsa kaybolursunuz. Düşük benlik de aynı derecede bir hayvandır

doğa aslan gibidir. Her ikisini de sürekli kontrol altında tutmalıyız; sonra da devasa güçleriyle bize hizmet ediyorlar. Her zaman dikkatli olun!'

Birbirimizden vedalaşıyoruz. Bana kapıya kadar eşlik etti ve beni bekleme odasında bekleyen iki yaşlıya teslim etti. Ah, bu törenler ne kadar da sıkıntı verici. Kendi odama dönmek için neden bu iki yaşlı adamın arasında bu kadar yavaş ve ağırbaşlı bir şekilde yürümek zorundayım? Uzun koridordan koşup heyecan ve merakla beni bekleyen Menümün bulunduğu odama dalmak istiyorum. Ama hayır! Mecburum*yürümek ...*asalet ve heybetle... omuzlarımdaki güzel altın tasma çarpık kaymasın diye. Sonunda kapıma ulaşıyoruz ve orada iki büyükle -haysiyet ve heybetle- vedalaşıyorum. Menu'nün ışıltılı altın takılarımla beni hayranlıkla görebilmesi için içeri girdim ve kapı eşiğinde durdum. Benim güzelliğimi ve görkemli hareketlerimi görünce gerçekten aklını kaçırıyor ve kendi ifadesiyle anneme çok benziyorum.

Sonra ona şunu söylüyorum: 'Ne kadar cahil olduğunu görüyor musun, Menu? Başka kimseye benzeyemiyorum ve böyle şeyler söylemenden hoşlanmıyorum. Burnum ya da ağzım belki anneminkine benzeyebilir ama*BEN?*Gerçekten görebilecek misin?*Ben,* gerçek *Ben,*kendim? Sen yalnızca bedenimi, benliğimin meskenini görüyorsun ama asla bedenimi görmüyorsun.*öz.*O halde nasıl*BEN*başka birine mi benziyorsun?'

'Oh ho' diyor Menü, 'eğer göremiyorsam*Sen*, nasıl olur*Sen*çok güzeller? Bana bunu söyle! Eğer yapamazsam*Görüşürüz,*o zaman burada önümde gördüğüm ve çok güzel olduğunu düşündüğüm şey aslında hiç de öyle değil*Sen*ama yalnızca kendinizin ikamet ettiği yer, yani*Sen*hiç güzel değiller! O halde orada öyle gururlu ve görkemli görünmeyin!'

Bunun üzerine ikimiz de kahkahayı patlattık. Menu, kısıtlı zekasına rağmen çoğu zaman bana o kadar akıllıca ve esprili cevaplar veriyor ki, kendimden utanıyorum. Evet, zayıflığımı, kibirimi keşfetti. Sonra sonsuz bir şefkatle altın yakamı ve süs bandını kafamdan çıkarıyor ve onları şefkatle mücevher sandığına koyuyor çünkü Şansölye Roo-Kha, iki süs taşıyıcısıyla birlikte bu değerli altın eserleri taşımak için dışarıda bekliyor. Mahkemedeki bir sonraki büyük töreni beklemek için hazine odasına geri dönelim. Bekleme odama giriyor ve önümde eğiliyor. Bu adam beni rahatsız ediyor, çünkü onun bana saygısından dolayı değil, bana saygı duyduğu için eğildiğini görüyorum.*mutlak.*Ben mümkün olduğunca ağırbaşlı ve asil görünmek için elimden geleni yaparken o da bana şımarık ve samimi bir bakış daha attı. Sonunda Menüyle baş başa kaldım.

Annem öldüğünde Menu benim hemşirem oldu. O benim bedensel hizmetkarımdı ve hala da öyle ve ben onunla, beni yetiştirme ve eğitme görevini üstlenen sarayın yüksek rütbeli hanımlarından çok daha yakınım. Kalbinin derinliklerinden. Menu beni o kadar sonsuz bir sevgiyle seviyor ki, ona her istediğimi yapabilirdim. Söylediğim ya da yaptığım her şeyden her zaman kesinlikle memnun olmuştur ve ben de

Eğer gücü yetiyorsa körü körüne yerine getirmeyeceği bir dileği hiçbir zaman olmadı. Her zaman yakınımdaydı ya da yakınımdaydı ve artık babamın yanında kamu görevlerini üstlenmek zorunda kaldığım için, onu giderek daha da uzaklaştıracağımdan endişelenmeye başladı. Ama onu sınırsız bir güvenle seviyorum çünkü babamın sarayında beni Menu kadar içten, bu kadar kayıtsız, bu kadar hesapsız sevmeyen kimsenin olmadığını insanların gözlerinden okuyabiliyorum ve biliyorum.

Çocukluğum boyunca babamı çok nadir gördüm. O, ülkemizde 'büyük bir adam'dı ve hala da öyledir. Çünkü o, insanlara yol göstermek ve onları idare etmek göreviyle yeryüzüne geldi.*dünyevi yaşam.*Hayatını, insanoğluna, bir ülkenin tüm sakinlerinin mutlu bir şekilde gelişebileceği şekilde nasıl yönetileceğini gösterme görevine adadı. Bu görev ona o kadar çok iş verdi ki bana ayıracak çok az zamanı kaldı. Her gün, benim Kraliyet ailesinin çocuklarıyla oynadığım bahçede birkaç dakika geçiriyordu ya da onu odasında birkaç dakikalığına ziyaret etmemi ayarlıyordu.

Henüz çok küçükken beni kollarına alır ya da bir süre yanıma yere çömelirdi. Sonra bana sonsuz sevgiyle bakar, beni kutsar ve giderdi. Benimle her zaman bir yetişkinle konuşuyormuş gibi konuşurdu. 'Tanrı'nın Oğulları' olarak bilinen ırkımızda, yeryüzünde uzun süredir mi, yoksa kısa bir süredir mi yaşadığımız, ya da yeryüzünde henüz gelişmemiş bir bedende bir ruhun yaşıyor olması hiç de önemli sayılmaz. —çocuk olarak— ya da gelişmiş bir vücutta—yetişkin olarak. Bu boyut ve yaş meselesi yalnızca bedenlerine çok sıkı bağlı olan ve kendilerini zaman ve mekandan bağımsız ruh olarak gerçek doğalarını tamamen unutacak kadar fiziksel araçlarıyla özdeşleştiren insan oğulları arasında önemli kabul edilir. İnsan oğulları, birinin aslında 'küçük' ya da 'büyük' olabileceğine inanıyor.

Ancak ırkımızın üyeleri, yani Tanrı'nın Evlatları, bedenlerine doğduklarında ruhsal bilinçlerini bile korurlar. Yalnızca bedenin 'çocuk' ya da 'yetişkin' olabileceğini, ruhun her zaman aynı olduğunu ve öyle kalacağını asla unutmazlar. Ne 'büyük', ne 'küçük', ne 'genç' ne de 'yaşlı'dır, çünkü ruh zaman ve mekan dünyasından bağımsızdır! Bu nedenle babamla ilişkim farklı yaşlarda olmamız ve birbirimizi nadiren görmemiz nedeniyle hiçbir zaman bozulmadı. Yaşım ilerledikçe babam bazen beni yürüyüşlerine götürür, yorulduğumda beni kucağına alır ve güçlü kollarında taşır, doğanın tüm sırlarını anlatırdı. Onun bu tür söylemlerini son derece etkileyici buldum ve bir keresinde ona şöyle dedim: 'Baba, tıpkı senin gibi ben de her şey hakkında çok şey bilmek istiyorum!'

'*Başlatıldığında,*'cevapladı,*'Cennetin ve yerin tüm sırları senin tarafından bilinecek.'*Onun bu sözlerini hiç unutmadım ve benim de inisiye olacağım zamanı sabırla bekledim.

Her zaman yabancı insanların arasında yaşamama rağmen bu yüzden kendimi hiç yalnız hissetmedim. Babamın beni çok iyi anladığını, fiziki olarak yan yana olmasak da ruhen onunla bütünleştiğimi, ona ait olduğumu biliyordum. Aynı şekilde ben de annemle birleşmiştim. O artık bedende yaşamıyordu ama ben ruhen onunla ayrılmaz bir şekilde birleşmiştim. Ruhun birliğinin fiziksel birlikteliğe ne kadar az bağlı olduğunu anlamak şaşırtıcıdır! Mesela sevgili Menu neredeyse her zaman yanımda, beni bir an bile yalnız bırakmıyor ve hâlâ *BEN* onunla değilim. Beni sevebilir ama anlayamaz. Artık kendisi için pek düşünmüyor ve benim dışımda neredeyse hiç yaşamıyor; bu durumu istismar etmememe rağmen o bende yaşıyor ve tamamen benim gücümde. Babam bir keresinde bana birinin bunu yapması gerektiğini söylemişti. *Aklın üstünlüğünden doğan gücü asla kötüye kullanmayın.*

Şu anda Menü sanki babam sunmuş gibi mutlu *o* sanki karısı olarak mahkemeye *o* çok güzeldi ve sanki *o* süslerim kraliçenin temsilcisi olarak verilmişti. Ah, sevgili eski Menüm! Ve şimdi doğal olarak bana babamın hangi dileğini yerine getirmesini istediğimi soruyor.

'Başlangıç elbette!' Cevap veriyorum.

'Ne?' Menü dehşet içinde çığlık atıyor. 'Başlatma mı? Saraydan ayrılıp tapınaktaki çömezlere katılmak istediğini söylemiyorsun değil mi? Neden güzel mücevherler istemedin? Yoksa sanatçı İmhotep'e senin heykelini yaptırmak mı? — Ya da inisiyasyon dışında başka bir şey!'

'Neden bu kadar heyecanlanıyorsunuz?' Cevap olarak soruyorum. 'İstediğim tek şey inisiyasyondur ve hepsi bu. Ve öyle olmayan bir şey beni nasıl mutlu edebilir? *bende,* Olumsuz *kendim,* ama onu göremeyeceğim şekilde dışarıda vücudumun üzerinde mi asılı duruyorum? Artık, insanların benim Tanrı'nın Oğulları'nın ırkından olduğumu bilmeleri için, bir gün ben ayrıldıktan sonra, onu bir mezara koyduklarında bedenimi süsleyecekleri mücevherlere bile sahibim. Şu anda bu mücevherlere sahibim ama hâlâ eskisinden daha mutlu hissetmiyorum. Ve aynı sebepten dolayı insanlar benim dış görünüşümü ölümsüzleştirecekler. Neden böyle şeyleri isteyeyim ki? Bundan birkaç bin yıl sonra insanoğlunun benim dış görünüşümün heykelleri hakkında ne söyleyeceği kimin umurunda? Beni mutlu edebilecek tek şey içimde olandır. *benimle aynı,* ama benim dışımda olan şeyler değil. Beni gerçekten mutlu edebilecek tek şey, dünyevi bedenime rağmen hayattaki nihai gerçeği kazanabileceğim içsel bir deneyimdir. Ben başlatılmak istiyorum!'

Menü çaresizlik içinde inliyor, sanki bizzat ölümü istemişim gibi: 'Ah, biliyorum, kimse seninle konuşamaz. Bir şeyi kafanıza koyduğunuz zaman, o şeyin olması gerekir. Ama inisiyasyonun sizi büyük bir tehlikeye sürükleyeceğini hissediyorum. Bunu dileme! Başka bir şey dileyin lütfen! Firavun bu fikrine ne dedi?'

"Kardeşi Ptahhotep'i görmeme izin verdi ve şimdi de

lütfen inlemeyi bırak. Bütün günü benim için mahvetme!'

23

O

O akşam Menu'yle birlikte saraydan ayrılıyorum. Ağır peçeler giyerek, saraydan tapınağa uzanan uzun sütunlu koridordan geçerek babamın erkek kardeşi, Tanrı'nın oğlu Baş Rahip'e doğru yürüyoruz.*Ptahhotep.*Ptahhotep tüm rahiplerin en yükseğidir. Ancak aynı zamanda en yüksek hekim ve mimardır, çünkü doğanın tüm sırlarını bilir ve bunlara hakim olur. O, insanoğullarına kendi hayatlarında liderlik etme görevi ve görevi ile dünyaya geldi. *ruhsal yaşam*ve onları bilimlerde başlatmak. Babanın üzerinde duruyor çünkü kendisini hiçbir zaman bedeniyle özdeşleştirmemişti, halbuki baba evlenmiş ve böylece kendisini maddi düzleme daha sağlam bir şekilde demirlemişti.

Konuşmadan tapınağa doğru ilerliyoruz. Menü, düşüncelere daldığımda susmayı öğrendi. Tapınak beni içeri almadan önce bir acemi bizi bekliyor. Menü ön odada kalır. Bir başka uzun revakın sonunda Ptahhotep küçük bir kabul odasında beni bekliyor. Acemi dışarıda kalır.

Orada HE oturuyor, temsilci*Tanrının.*

Anlıyorum*O*ilk kez bana yaklaştı ve gözleri beni ele geçirdi. Ah bu gözler! Koyu mavi, o kadar koyu bir mavi ki neredeyse siyaha benziyorlar. Bu kadar karanlıklar çünkü dipsizler, cennetin kubbesi kadar sonsuz derinler. İnsanoğlunun gözlerine bakıldığında dibi kolaylıkla görülür. Onların gözlerinde onların ruhları, bütün karakterleri görülür. Biri görür *bireysel gözler.* Ptahhotep'in gözleri tamamen farklıdır. Bu gözlerin dipleri yoktur ve onlara bakmak, yıldızlı bir gecede gökyüzünün sonsuzluğuna bakmak gibidir. Bu gözlerde kişisel hiçbir şey yok, bireysel hiçbir şey yok; yalnızca sonsuzluğun evinde olduğu sonsuz bir derinlik var. Bütün dünya, bütün yaratılış bu gözlerin içindedir. Bu gözlerde kendimi tanıdım ve ilk andan itibaren kendime tam bir güven duydum çünkü bu gözlerin beni tanıdığını ve beni tanıdığını biliyorum. *beni kendi içlerinde barındırırlar.*içinde olduğumu biliyorum*O,*Ve*O*içimde ve beni seviyor*kendisi*çünkü aslında öyleyim*O*Ve*O*ve ben tam bir birliğim. *O*dır-dir*Aşk* enkarne oldum ve bu sonsuz sevginin içime nüfuz ettiğini, içimde parıldadığını hissediyorum.

Varlığımın derinliklerine taşındım, önce dizlerimin üzerine çöktüm*O.*

Ptahhotep elini uzatıyor, beni ayağa kaldırıyor ve şöyle diyor: 'Küçük kızım, *Görünür bir formdan önce asla dizlerinizi bükmeyin.*Her canlının kendi içinde taşıdığı tanrısallığı içinizde alçakgönüllü olmayın. Aynı Tanrı, sizin aracılığınızla, benim aracılığımla ve tüm yaratılmış dünya aracılığıyla kendini gösteriyor.*Tanrı*Önünde diz çökebileceğin tek kişi yalnızdır. Şimdi

kalk ve bana neden geldiğini söyle.'

'Ruhumun Babası,' diyorum ayağa kalkarken, 'inisiyasyon istiyorum.'

Ptahhotep şunu sorar: ' İnisiyasyonun ne olduğunu biliyor musun? İnisiye olmak istediğinizi söylediğinizde bu sizin için ne anlama geliyor?'

'Neyden oluştuğunu tam olarak bilmiyorum ama her şeyi bilen biri olmak istiyorum. Kendimi bedenimin içinde bir tutsak gibi hissediyorum, sanki karanlığın içinde yolumu yokluyormuşum gibi, tamamen bilmediğim ve dolayısıyla kontrol edemediğim görünmez güçlerin insafına kalmışım gibi. Her şeyi açıkça görebilmek istiyorum, senin, babam ve diğer inisiyeler gibi her şeyi bilen olmak istiyorum.'

Ptahhotep şöyle cevap verir: 'Başlangıç şu anlama gelir:*bilinçli hale gelmek.*Artık sinirlerinizin ve bedeninizin direncine karşılık gelecek derecede bilinçlisiniz. Bir kişi daha yüksek bir ruhsal seviyeye bilinçli hale geldiğinde, otomatik olarak daha yüksek, daha güçlü, daha nüfuz edici güçleri bedenine yönlendirir. Bu nedenle sinirlerinin ve vücudunun direnç düzeyini de yükseltmesi gerekir. Bilincin en yüksek, ilahi yaratıcı derecesine ulaşmak, aynı zamanda bedene zarar vermeden bu ilahi duruma dayanabilmek için sinirlerin direncini en üst seviyeye çıkarmak, inisiyasyonun anlamı budur. İnisiyasyon aynı zamanda her şeye kadir olmayı ve her şeyi bilmeyi de gerektirir.'

'Anlıyorum, Ruhumun Babası ve tam olarak özlemini çektiğim şey de bu.'

Ptahhotep bir süre sessizce bana bakıyor ve onun bakışının varlığımın her zerresine kadar indiğini hissediyorum.

Sonunda şöyle der: 'İstisna edileceksin ama şimdi değil. Henüz her açıdan buna hazır değilsiniz. İlahi yaratıcı gücü kontrol etmeyi henüz öğrenmediniz *vücudunuzun içinde.*Ve eğer onu fiziksel tezahüründe kontrol etmeyi öğrenmeden önce, ruhsal düzeyde bu gücün bilincine varırsanız, bu sizin için çok büyük bir tehlike anlamına gelir.'

'Ne tür bir tehlike, Ruhumun Babası?'

'Sinir merkezlerinizi yakma tehlikesi olabilir. Eğer ruhsal bilincin en yüksek seviyesine ulaşıp bu gücün kontrolünü ele geçirirseniz, bu gücü alt sinir merkezlerinize yönlendirerek kendinize büyük zarar verebilirsiniz. Bu durumda bilinciniz, bu hayatta doğduğunuz seviyeden daha aşağıya iner. Bu gücün rehberliğinde henüz deneyiminiz yok. Bilincin uyanışı tezahürler skalasının en alt seviyesinden başlamalıdır, çünkü o zaman yalnızca gelişim seviyenize karşılık gelen vücut gücünüze, yani sinirlerinizin zarar vermeden taşıyabileceği güce rehberlik etmiş olursunuz. Böylece sinirler, kendilerine iletilen kuvvetleri taşıyabilecek kadar güçlü bir dirence sahip olurlar.'

'Ruhumun Babası' diye cevaplıyorum, 'bu ne anlama geliyor?*ilahi gücü vücuda iletmek*ve bu gücü bedende deneyimlemek mi? Bu gücün fiziksel tezahürünü bilmeyi ve kontrol etmeyi nasıl öğrenebilirim? Eğer inisiyasyon bu şekilde başlıyorsa ve ilk önce bu deneyimi yaşamam gerekiyorsa, o zaman bunu hemen yapmak isterim ki kendimi daha yüksek inisiyasyona hazırlayabileyim.'

Şu ana kadar Ptahhotep'in ilahi asil yüzü kaymaktaşından bir heykel kadar hareketsizdi, sadece gözleri parlak bir şekilde parlıyordu. Ama şimdi bu sözlerim üzerine yüzünün sakin hatları bir gülümsemeye dönüşüyor, gözleri ise daha da fazla ışık ve daha fazla anlayış yayıyor.

'Hemen?' yankılanıyor. 'Bu mümkün değil evladım. Tezahürler skalasının en alt seviyesindeki ilahi yaratıcı güçlerin bilincine varmak şu anlama gelir: *fiziksel aşkı deneyimlemek.*Genç bir adamın size hitap etmesini, onun pozitif erkeksi radyasyonunun kalbinizi uyandırmasını ve onu negatif kadınsı güçle parlatmasını beklemeniz gerekir. Sevginin bu gücünü öğrenmelisiniz, çünkü bu deneyimi arkanızda tutmadığınız sürece onu kontrol edemezsiniz. Bu her zaman sürekli bir ayartmayı temsil eder ve şu anda bulunduğunuz bilinç düzeyinden çok daha düşük bir bilinç düzeyine düşmeniz gibi büyük bir tehlikeyi içerir.'

'Ruhumun Babası, asla fiziksel aşkın tuzağına düşmeyeceğim! Aşk benim için bir cazibe değil ve bu tehlikeden de korkmuyorum çünkü bu benim için gerçekten bir tehlike değil! Lütfen başlamama izin verin.'

Ptahhotep yine oldukça ciddileşiyor ve şöyle diyor: 'Evladım, bu muazzam gücü bilmediğin için aşkın senin için bir tehlike olamayacağını düşünüyorsun. Bir tehlike karşısında cesur olmak için*bilmemek*ne cesaret ne de güç, yalnızca cehalet ve zayıflıktır! Deneyim eksikliğiniz nedeniyle aşkın cazibesini bilmiyorsunuz ve bu güçle yüzleşebileceğinize inanıyorsunuz. Ama şunu unutma*sevgi aynı zamanda ilahi yaratıcı gücün tezahürüdür ve bu nedenle Tanrı'nın kendisi kadar güçlüdür! Bu yaratıcı gücü yok edemezsiniz; onu ancak dönüştürebilirsin.*Ancak bu kuvveti bilmiyorsanız nasıl dönüştürülebileceğini bilemezsiniz. Şimdi uslu bir kız ol ve evine git ve kaderin sana bu deneyimi getirene kadar bekle. Sevginin ne anlama geldiğini tüm gerçekliğiyle anladığınızda, onu deneyimlediğinizde ve açıkça bildiğinizde*Ne*bu güç, o zaman geri gelebilirsin ve ben de sana inisiyasyonunu vereceğim.'

Bunun üzerine daha önce kendimi dizlerimin üzerine attım*O,*ayaklarını kucakladı ve çaresizce ona yalvardı: 'Hayır, hayır, beni gönderme, inisiyasyonumu reddetme! Aşkın tüm ayartmalarına direneceğim, tereddüt etmeyeceğim, yalvarıyorum, bana inisiyasyon ver!'

Ptahhotep tekrar gülümsüyor ve saçımı okşuyor. Muazzam bir gücün elinden geçip kafama doğru güçlü bir akım gibi aktığını hissediyorum.

'Gerçekten' diyor, 'bu tür davranışlara alışık değilim. Yapıyor musun

Çocuğum, sana seni başlatmayacağımı söylediğimde ve sen de önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde fikrimi değiştireceğimi mi sanıyorsun? İnisiyasyonun gereklerinden biri mutlak öz kontroldür. Çocuğum, çocuğum, kendini kontrol etme yolunda daha gidecek çok yolun var. Ve kendinize olan güveniniz deneyimlerinizle dengede değil. Önce gerekli deneyimi kazanın, sonra geri dönebilirsiniz.'

Söyleyecek başka bir şeyi olmadığını görüyorum. Ayağa kalkıp ona veda ediyorum, 'Ruhumun Babası, şimdi gideceğim ama beni terk etmeyeceksin, değil mi? Başka bir zaman tekrar yanınıza gelebilir miyim?'

Ptahhotep anlatılamaz bir sevgiyle cevap verir: 'Çocukluğundan beri çok yalnız olduğunu ve hâlâ da öyle olduğunu biliyorum. Kendinize olan güveninizi geliştirebilmeniz için böyle olması gerekiyordu. Ama asla yalnız değilsiniz ve bunu gerçekten hissetmelisiniz. Yakınlık ve birlikteliğin en yüksek yasalarının ebedi grubu tarafından bizimle birleşiyorsunuz. Sen bilmesen bile her zaman yanındayım. Bugün bu istekle bana geleceğini senden önce biliyordum ve bundan sonra ne olacağını da biliyorum.*Ama bizim de uymamız gereken kanunlar var.*Sen bize aitsin.'

Onun kutsamasını almak için önünde eğiliyorum. Sonra

giderim. Giriş odasında beni bekleyen Menü soruyor:

'Nasıl oldu? Tanrı'nın Oğlu sana ne söyledi? Lütfen bana her şeyi anlatın! Derhal! Seni bu kadar uzun süre tutan şeyin ne olduğunu anlayamadım. Lütfen, lütfen söyle bana! İnisiye olacak mısın?'

'Tanrı'nın Oğlu onu bana vermeyecek. Dünyevi yaşamda hiçbir deneyimim olmadığını söylüyor.

'Tanrıya şükür!' diyor Menu, neşeyle gülerek, 'Sana inisiye olmanın senin için iyi olmayacağını söylememiş miydim? Biliyordum!'

'Evet evet Menü sen her şeyi daha iyi biliyorsun ama artık beni rahat bırak. Düşüncelerime biraz düzen getirmek istiyorum...'

Ve sessizce saraya doğru yürüyoruz.

Bütün gece ve ertesi gün boyunca sadece Tanrı'nın temsilcisi Ptahhotep'i düşünebiliyorum. Atalarıma dayanarak Tanrı'nın Oğulları'na ait olduğumu biliyordum ama onun ruhumun koruyucusu olduğunu ondan duymak harika bir deneyimdi.*O*Tanrı'nın yeryüzündeki görünür temsilcisidir ve onunla bu kadar açık konuşabileceğimi biliyorum.*o*Tanrı'ya yaptığım en derin dualarımdaki gibi en gizli düşüncelerim hakkında. Gözleri içimi görüyor, bakışları ruhumun en gizli köşelerini aydınlatıyordu ve bu beni mutlu ediyordu. Beni kelimeler olmadan anlayan ve tıpkı Tanrı gibi her şeyi yukarıdan gördüğü için bana asla kızamayan bir canlıya ait olduğumu bilmek çok güzel.

Öğretmenlerimle yapmaya alışkın olduğum için ona ne demek istediğimi veya neden bir şey yapmak veya bir şeyi başarmak istediğimi açıklamama gerek yok. Ptahhotep düşüncelerimin ve eylemlerimin arkasında, hatta benim farkında olmadığım en gizli nedenleri görüyor. Ona tek kelime etmeme bile gerek yok; Sadece onun karşısında durmam yeterli.*Beni görüyor!*Onun ruhu bana açık ve onunla sürekli temas halinde olduğumu hissediyorum. Hatta onunla tanışmadan önce de bunu hissetmiştim. Çelik kadar güçlü bir gücün bana rehberlik ettiğini hissettim ve artık bu gücün onun radyasyonu olduğunu ve öyle olduğunu biliyorum. Onun yanında olmadığım zamanlarda bile beni gördüğünü biliyorum. Şimdi bile onun gözlerini üzerimde hissediyorum; ne yaparsam yapayım ya da ne düşünürsem düşüneyim onun önünde saklı değil. Ve bu durumda inisiye olmam sorusuna hayırı cevap olarak kabul edemeyeceğimi de görebiliyor. HAYIR! Neden önce arkamda aşk deneyimleri yaşamam gerektiğini anlayamıyorum. Asla aşık olmayacağım. Erkekler beni ancak güzelliğimi fark etmelerini ve takdir etmelerini beklediğim ölçüde ilgilendiriyor. Hepsi bunu yaptığına göre bu bana yetiyor; çünkü kibir yalnızca başkalarının yanındayken bende etkindir. Yalnız kaldığımda tüm ruhumu dolduran tek bir dilek vardır; inisiyasyon. Aşık olma deneyimini yaşayana kadar bekleyemem ve beklemeyeceğim çünkü asla beklemeyeceğim.

Ve böylece o akşam, çok endişeli bir Menü eşliğinde, tekrar Ptahhotep'e gidiyorum ve ondan bir kez daha inisiyasyonumu talep ediyorum.

Menu bir kez daha bekleme odasında bekliyor, bu sırada çömez beni Ptahhotep'in palmiye ağaçlarının altında oturduğu bahçeye götürüyor. Onun önünde eğiliyorum. Selamıma karşılık verdi, parlayan gözleriyle bana baktı; baktığını hissediyorum*içine*ben ve bekliyor. Ayağa kalkıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. O benim ne istediğimi zaten biliyorken neden konuşayım ki? Düşüncelerimi okuyor.

Ayağa kalkmama izin veriyor.

Sonunda ayağa kalkıyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve 'Neden geldin?' diye soruyor.

'Ruhumun Babası' diye cevap veriyorum, 'zaten bildiğin halde neden soruyorsun? Mutsuzum çünkü beni başlatmayı reddediyorsun. Başka bir arzum yok, başka bir düşüncem yok; sadece inisiyasyon. Lütfen bana inisiyasyon verin.'

Ptahhotep sevgiyle saçlarımı okşuyor ve oldukça ciddi, neredeyse üzgün bir şekilde şöyle diyor: 'Sana cevabını dün verdim, sakin ol ve sabırlı ol! Dün size yaratıcı güçle ilgili söylediklerimi hatırlayın ve hayatınızı diğer gençler gibi yaşayın. Kendinizi çiçeklerinizle ve hayvanlarınızla meşgul edin, gidin ve diğer gençlerle oynayın, eğlenin ve şimdilik inisiyasyonu düşünmeyin.'

'Baba,' diye heyecanla yanıtlıyorum, 'sadece inisiyasyon hakkında düşünebiliyorum. Yaptığım her şey düşüncelerimi doğrudan inisiyasyona yönlendiriyor. Çiçeklerime baktığımda ya da kaplumbağalarımın ileri geri sürünmelerini ve sanki akılları varmış gibi bilgece hayatlarını sürdürmelerini izlediğimde, cevabını bilmek istediğim sırlarla, gizemlerle karşılaşıyorum. Her şeyi bilmek, anlamak isterim

her şey, başlatılmayı isterim!'

Ptahhotep gülümseyerek şöyle diyor: 'Kaplumbağaların zekası olsaydı bu kadar bilge bir yaşam sürmezlerdi. Ve artık zekan olduğu için değil, çok fazla zekan olduğu için bilge olmak istiyorsun. Ama şimdi mükemmel zekanızı kullanarak deneyin*anlamak*hala inisiye olmak için çok gençsin. Dünyevi deneyimleriniz arkanızda olduğunda tekrar geri gelin. O zaman sana inisiyasyonunu vereceğim.'

Aman! Ptahhotep'le uğraşmak sevgili eski Menu'yle uğraşmak kadar kolay değil. Ptahhotep sert bir adam ve tüm gücüm taş bir duvara çarpan oklar gibi ona çarpıyor. Tekrar onun önünde eğiliyorum ve gidiyorum. Ama dışarıda Menu'nün sorularına öfke ve çaresizlik ruhuyla cevap veriyorum, öfkeliyim çünkü Ptahhotep benim çok genç olduğumu düşünüyor ve çaresizlik çünkü önümde aşılmaz bir duvar gibi yükselen, Ptahhotep kadar yenilmez bir duvar gibi karşısında güçsüz duruyorum.

Bütün gece bir daha uyuyamadım ve ertesi gün aslanın sarayındaki eğitimli aslanlar gibi huzursuz ve mutsuz bir halde odamda bir ileri bir geri dolaştım. Bedenime doğduğum için bilincim köreldi ve donuklaştı; Sanki sonsuz bir karanlıktaymışım gibi hissediyorum. Bedenin içinde hapsolmuş olsam bile net bir şekilde görmek istiyorum. Bilmek istiyorum. Başlatılmak istiyorum! Neden beklemeliyim? Eğer aşk benim için şu anda önemsiz bir konuysa, inisiye olduğumda ve her şeyi bilen olduğumda da öyle olacaktır. Fiziksel sevginin, yarışı sürdürmek için doğanın yalnızca bir gerekliliği olduğunu zaten biliyorum. Bunu deneyimlerime dayanarak bilmemek benim için neden tehlikeli olsun ki? Benim aklım ve şuurum var ve onlar beni bu tehlikeden koruyacaklar. Doğanın tuzağına, aşkın tuzağına düşmeyeceğim. Bu ayartmaya karşı tamamen direnebileceğim...

Bu şekilde bütün gün kara kara düşünüyorum. Akşam tekrar geldiğinde, artık buna dayanamıyorum. Peçemi alıp Menu'yle birlikte uzun sütunlu yoldan tapınağa, Ptahhotep'e gidiyorum. Ona bu ayartmadan korkmadığımı, yeterince güçlü olacağımı ve beni başlatabileceğini söylemek istiyorum.

Ah, ne kadar da kördüm! Ne kadar aptalca! Sanki Ptahhotep geleceği net olarak görmemiş gibi. Sanki her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmiyormuş gibi. E rağmen*O*İlahi kanuna uymalı ve felakete doğru koşarken sabırla izlemeliyim... tepetaklak bir uçuruma dalarken, ancak daha sonra dışarı çıkmak zorunda kalırken sabırla izlemeliyim*kendi gücümle.*

*O*beni yine küçük kabul odasında kabul ediyor. İçeri giriyorum, eğiliyorum ve toplayabildiğim tüm kararlılıkla ona şunu söylüyorum: 'Ruhumun Babası, sana itaat etmek istedim ama yapamam. Bilgiyi o kadar çok özledim ki tekrar geri döndüm. Fiziksel aşkın cazibesine dayanacak kadar güce sahip olduğumdan kesinlikle eminken neden beklemem gerektiğini anlayamıyorum. Yeterince güçlüyüm. Otokontrolüm var. Lütfen bana inisiyasyonu ver.'

Bunun üzerine Ptahhotep parlayan gözlerini kapatır ve uzun süre hareketsiz kalır.

zaman. İçimden sabırsızlıkla bekliyorum, ama rahatsız etmemek için dışarı doğru hiçbir kasımı bile kıpırdatmadan.*o.*Sonunda Ptahhotep gözlerini açar. Ayağa kalkıyor, yanıma geliyor, ellerimi ellerinin arasına alıyor ve şöyle diyor: 'Üç kez inisiye olmayı istedin. Reddetmeme rağmen üç kez. Tanrı'nın Oğulları kabilesinin bir üyesi üç kez inisiye olmayı istediğinde, onu artık reddedemeyeceğimiz bir yasadır. Bu, bunun sonucunda riske girebileceği tehlikeye bakılmaksızın, inisiyasyonun onun için gerekli olduğunun bir işaretidir. Fiziksel babanla konuşacağım. İnisiyasyon sırasında görevlerinizi nasıl yürütebileceğinizi tartışmamız gerekecek. Diğer acemiler normalde bu süre zarfında tapınakta yaşarlar, ancak sizinle bir istisna yapmak zorunda kalacağız çünkü Firavun'un karısının görevlerini yerine getirmek zorundasınız. Şimdi huzur içinde gidin.'

İnisiye olmama izin verdiği için ona teşekkür etmek için kendimi onun boynuna atmak istiyorum ama kendimi kontrol edebildiğimi ona göstermeyi tercih ediyorum. Hareketsiz duruyorum ve gözlerim sevincimi ifade ediyor. Ptahhotep bana gülümsüyor ve şöyle diyor: 'Düşüncende yaptığını zaten yapmışsındır, bunu asla unutma!'

'Ah, Peder, eğer bunu zaten benim yaptığımı düşünüyorsanız, o zaman gerçekten yapacağım!' Bunun üzerine kendimi onun kollarına atıyorum ve asil yüzünü sağlı sollu öpüyorum. 'Teşekkür ederim, teşekkür ederim! Ne kadar güzel! Ben başlatılacağım! Başlatıldı!'

Ptahhotep, 'Evet, muazzam bir öz kontrole sahip olduğunuzu görebiliyorum' diyor.

'Yalnızca şimdi baba,' diye cevaplıyorum neşeli bir kahkahayla, 'yalnızca şimdi! Sonuçta sen sadece başrahip değil aynı zamanda benim öz amcamsın. Yani seni öpebilirim, değil mi? Ama inisiye olduğumda, ne kadar ciddi olduğumu ve ne kadar öz kontrolüm olduğunu göreceksiniz!'

'Evet biliyorum' diyor Ptahhotep beni sevgiyle kucaklayarak. Sonra yine başımı okşuyor ve beni kapıya doğru götürüyor. Birbirimizden vedalaşıyoruz.

Dans edip zıplayarak (neredeyse havada yürüyerek) Menüyle birlikte saraya dönüyorum. Sonsuz mutluyum. Ancak Menu, tapınakta inisiye olacağımı duyduğu andan itibaren, sanki ölüyormuşum gibi sürekli ağlıyor ve ellerini ovuşturuyor. Onun ağıtları benim için eğlenceyi bozuyor ve sanki etrafım görünmez gölgelerle çevriliymiş gibi hissediyorum. Nihayet yatma vakti geldiğinde, yine kasvetli önsezilerinden bahsetmeye başladığında sabrım tükeniyor. "Bak Menu," diyorum ona, "on altıncı doğum günümden sonra ülkeye Firavun'un karısı olarak tanıtıldığımda seni benden almak istediklerini biliyorsun; Kurallara göre sarayın hanımlarının etrafımda olması gerektiğini biliyorsun. Firavun'un senin benimle kalmanı ve geçmişte olduğu gibi sadece önemli resmi durumlarda saray hanımlarının bana eşlik etmesini kabul etmesini sağlamak için zorlu bir mücadele verdim. Ama eğer bu şekilde davranırsan, seni mutlaka gönderip saraydaki hanımlarla karşı karşıya getiririm. Elbette çoğu çok sıkıcı ama en azından benim özel işlerime karışmıyorlar.'

Menü, zavallı yaşlı şişman Menü! Sözlerimden o kadar korktu ki, ağlamayı hemen bıraktı, yatağımın yanına oturdu ve sessizce ama o kadar sevgiyle, o kadar özen ve ilgiyle bana baktı ki, gülmeden duramıyorum. Kollarımı ona dolayarak ona şunu söylüyorum: 'Sakin ol Menü, seni göndermeyeceğim. Asla. Seni seviyorum. Beni gerçekten ve gerçekten tüm kalbiyle seven tek kişi sensin. Seni her zaman yanımda isteyeceğim. Sadece korkularını sakinleştir. İnisiyasyon bana zarar vermeyecek, sadece bana yardım edecek! Ptahhotep benimle ilgilenecek. O her zaman benimle olacak!'

Sonra Menu ayrılırken şöyle diyor: 'Umarım inisiyasyon sana gerçekten zarar vermez, ama büyük şimşek çakmalarını gördüğümde ve piramitlerden çıkan gök gürültüsünü duyduğumda her zaman korkuyorum. Umarım bununla bir ilgin olmaz.'

"Hayır, hayır Menu, şimdi uslu bir kız ol ve yatağına git" diyorum ve Menu gidiyor.

Ama bir süre onun veda sözleri üzerinde düşündüm. Piramitten yıldırım ve gök gürültüsü mü çıkıyor? Evet bu doğru! Küçüklüğümden beri, piramidin ara sıra şimşek ve gökgürültüsüne çarptığını ve sonrasında yağmur yağacağını biliyordum. Bu her zaman hayatın kendisi kadar doğal bir meseleydi ve bunu asla ikinci kez düşünmedim. Ama şimdi tapınağa inisiye olduğumda, muhtemelen bu olgunun ardındaki sırrı da öğreneceğim.

Sonra müthiş ve harika bir beklenti duygusuyla uykuya dalıyorum.

24

TANRI'NIN OĞULLARI

Ertesi gün Firavun beni çağırıyor. Seyirciden sonra onu göreceğim.

Belirlenen saatte kraliyet ailesinin kontrolörü gelip babama kadar bana eşlik ediyor.

'Gel çocuğum' diyor, 'Ptahhotep ile benim inisiyasyonun hakkında ne üzerinde anlaştığımızı sana söylemek istiyorum.'

'Seni görmeye mi geldi?'

'Hayır' diyor babam ve bana alaycı bir şekilde bakıyor.

'Onu görmeye gittin mi?' Tekrar soruyorum.

'Yine hayır' diye yanıtlıyor ve gülümsüyor.

'Baba' dedim ona, 'uzun zamandır sana Ptahhotep'i görmeden ya da o seni görmeye gelmeden bu konuları nasıl tartıştığını sormak istiyordum. Bana Ptahhotep hakkında sanki ikiniz uzun bir görüşmenin ardından birlikteymişsiniz gibi bir şeyler anlattığınızı sık sık fark ettim. Ama yine de ayrılmamıştın

saraydaydı ve o seni görmeye gelmemişti. Bu nasıl mümkün oldu baba?'

Çocukluğumdan beri sorularıma alışmış olan babam, şimdi her zamanki gibi sabırla cevap veriyor:

'Bir aynanız var ve bu aynada başınızı gördünüz, değil mi?'

'Evet baba, her gün Menu saçımı yaparken başımı görüyorum.'

'Peki ne fark ettiniz?' babaya sorar.

'Genel olarak insan oğullarından çok daha uzun bir kafaya sahip olduğumu. Ama siz de, Ptahhotep ve ırkımızdaki insanların çoğu -insanların bize verdiği adla Tanrı'nın Oğulları- aynı uzun kafa şekline sahipsiniz. Kişinin taktığı başörtüsü, başörtüsü veya süs eşyalarına rağmen bile fark edilebilir. Nasıl oldu baba? Bizim kafalarımızın şekli neden insanoğlunun kafalarından farklı?'

'Bak çocuğum, dünyadaki pek çok şeyi anlayabilmen için önce dünyanın gelişimi hakkında bir şeyler bilmen gerekiyor.

'Evrendeki tüm gök cisimleri ve bu gök cisimleri üzerindeki tüm yaşam formları gibi dünyamız da sürekli değişim yasalarına tabidir. İlahi yaratıcı güçler, sonsuz ve sonsuz orijinal kaynaktan yayılır ve sürekli genişleyen dalgalar halinde madde düzlemine nüfuz ederler. Yani madde bu kuvvetlerden oluşmuştur. Bu süreç ultra maddede en yüksek noktasına ulaşır ve ardından otomatik olarak tersine döner. Maneviyat süreci yeniden başlar ve madde güce dönüşür. Ancak bu süreç çok uzun zaman alır! Değişimler düzenli fakat o kadar ince ve yavaş gerçekleşmektedir ki, insan yaşamı boyunca fark edilmesi ve gözlemlenmesi mümkün değildir. Öte yandan binlerce yıldır yavaş ve fark edilmeden hazırlığı gerektiren bazı değişiklikler, zamanı geldiğinde aniden ve gözle görülür şekilde gerçekleşir. Şu anda öyle bir geçiş döneminde yaşıyoruz ki, değişimler de gözle görülür biçimde hissediliyor. Bu olgulardan biri, yuvarlak kafataslarına sahip çeşitli insan ırklarının, ruhsal olarak kendilerinden çok üstün, hatta fiziksel olarak kendilerinden farklı yöneticiler tarafından yönetilmeleri ve yönetilmeleri gerçeğinde açıkça görülmektedir. Daha zarif bir figürleri ve uzun bir kafatası var.

'Bir zamanlar yeryüzünde, bugün yaşayan ırklardan çok farklı bir insan ırkı yaşardı.*Bugün yaşayan insan ırkları gibi maddenin kanununu değil, tamamen ruhun kanununu tezahür ettirdiler.*Bu insanlar ilahi düzlemde bilinçliydiler ve bedenin bencil özelliklerinin herhangi bir karışımı olmaksızın burada, dünyada Tanrı'yı tezahür ettirmişlerdi. Bu insanlar ilahi saflıklarıyla "Tanrı'nın Oğulları" adını hak ettiler.

'Onların tüm yaşamları maneviyata, sevgiye ve özveriye dayanıyordu. Ve ruha gölge düşürecek hiçbir bedensel iştahları, dürtüleri ve tutkuları yoktu. Bu yüksek ırkın üyeleri doğanın tüm sırlarına sahiptiler ve

Kendi güçlerini çok iyi tanıyan ve bu güçleri tamamen ruhun kontrolü altında tutan insanlar, aynı zamanda doğayı da tüm muazzam güçleriyle kontrol edip yönlendirebiliyorlardı. Onların bilgisi sınırsızdı. Ekmeklerini fiziksel emeklerle kazanmaları gerekmiyordu ve geçimlerini alın teriyle kazanmak yerine doğanın güçlerini çalıştırdılar.

'Doğanın tüm yasalarını, maddenin gizemlerini, zihnin güçlerini ve kendi varlıklarının sırlarını biliyorlardı. Ayrıca bununla bağlantılı sırrı da biliyorlardı. *kuvvetin maddeye, maddenin kuvvete dönüşmesi.*Yalnızca doğanın güçlerini değil, aynı zamanda kendi ruhsal güçlerini de depolayabilecekleri, harekete geçirebilecekleri ve kullanabilecekleri cihaz ve aletler yaptılar. Dünyanın büyük bir kısmında hakim ırk olarak mutlu ve barış içinde yaşadılar.

'Ancak aynı zamanda, Tanrı'nın Oğulları'na benzeyen diğer yaratıklar da yeryüzünde yaşıyordu, ancak çok daha fazla maddi bedene sahiptiler ve çok daha düşük bir gelişim düzeyindeydiler. Ruhları kalın kafalı olduğundan bilinçleri tamamen bedenle özdeşleşmişti. İlkel ormanlarda doğayla, birbirleriyle ve hayvanlarla mücadele ederek yaşıyorlardı. Bu canlılar günümüz insanının atalarıydı.*Ülkemizde gördüğünüz insanoğulları ırkı bu iki ırkın bir karışımını temsil etmektedir.*

'Biraz önce söylediğim gibi, evrenin her yerinde sürekli hareket ve değişim yasası işliyor. Dünya artık maddileşme sürecinin ilerlediği bir dönemden geçiyor. Bu, ilahi yaratıcı gücün maddeye doğru giderek daha fazla ilerlediği ve dünyadaki gücün giderek daha fazla, bir zamanlar daha yüksek, daha ruhsal ırkların rehberliği altında olan daha fazla maddi insan ırkının eline geçtiği anlamına gelir. Üst ırk yavaş yavaş yok oluyor. Madde düzleminden manevi düzleme çekiliyorlar ve insanlığı bir süreliğine -dünyadaki zamanın hesabına göre binlerce yıl- yalnız bırakacaklar, böylece insanlık görünür bir rehberlik olmadan yukarıya doğru tırmanabilecek. kendi gücü.

'Ve böylece, mağara adamlarından oluşan bu hayvan benzeri maddi ırk, ilahi yasalara uygun olarak deneyler yapıyor, dünyayı yönetmeye başlama zamanı gelene kadar giderek daha güçlü ve daha güçlü hale geliyor. Ancak dünyayı terk etmeden önce yüksek ırkın özel güçlerini alt ırka aşılaması gerekiyordu. Kalıtım yasalarının işleyişi yoluyla bu, uzun bir gelişim sürecinden sonra alt ırkın*yeniden maddeden doğar.*İlahi ırkın birçok evladının, ilkel insanın kızlarından çocuk sahibi olmak gibi büyük bir fedakarlıkta bulunmasının nedeni budur. Irkların bu ilk geçişi sayesinde yeni bireysel türler ve yavaş yavaş yeni insan ırkları gelişti.

'Tanrı'nın Oğulları'nın ilahi gücü ve insan kızlarının kudretli fiziksel güçleri, farklı türlerde nesiller üretmiştir. Bir yanda fiziksel, diğer yanda ruhsal devler. Ayrıca annelerinin atalarından ilkel, gelişmemiş beyinleri miras alan fiziksel titanlar da vardı. Bu kişilerde, maddi planda çalışan babalarının manevi gücü, son derece güçlü bedenler yaratmıştır. Devasa fiziksel güçleriyle bu bireyler, zayıf insanları alt etmişler ve doğalarındaki hayvani iştahlar nedeniyle son derece korkulması gereken zorbalar haline gelmişlerdir.

'Fakat aynı zamanda miras aldıkları yaratıcı güçlerini, alt fiziksel düzlemden ziyade beynin daha yüksek merkezleri aracılığıyla tezahür ettiren ruhsal titanlar da vardı. Bu manevi devlere, bir süre için, daha önce bahsettiğim melezleşme yoluyla ortaya çıkan melez ırkın yanı sıra, aşağı, hayvan benzeri, beden bilincine sahip insan ırkına liderlik etme ve öğretme görevi verildi. Bu manevi devlerin görevi, bu iki ırkın insanlarına daha yüksek bir medeniyetin temeli olan bilgeliği, bilimi ve sanatı öğretmek, onlara ilahi evrensel sevginin, fedakarlığın ve manevi büyüklüğün güzel bir örneğini vermektir. Bu nedenle günümüzde bazı ülkeler despotluk ve tiranlığın hakim olduğu, bazı ülkeler ise sevgi ve bilgelikle yönetilmektedir. Bu yavaş yavaş ortadan kalkacak ve insanlık büyük inisiyeleri ve onların gizli bilimlerini ancak tarihi kayıtlar, gelenek ve efsaneler aracılığıyla bilecek. Ancak insan gelişiminin en karanlık döneminde bile kalıtım kanunları gereği, insanlığa karanlıktan ve sefaletten çıkış yolunu göstermek amacıyla bir Tanrı oğlunun insan bedeninde doğması ihtimali olacaktır.'

'Baba' diye soruyorum, 'ülkemiz Tanrı Oğulları'nın ülkesi mi?'

'Hayır çocuğum. Bir zamanlar Tanrı Oğullarının evi olan kıta tamamen yok edildi. İlahi ırkın soyundan gelenlerin sayısı giderek azaldı. Ölümlü çerçevelerini arkalarında bıraktılar ve kendilerini reenkarne etmediler. Sonunda, dünyanın çeşitli yerlerinde, sürekli olarak güçlenen insanlara hakimiyeti aktarabilecek yalnızca birkaç kişi kalmıştı. Ancak iki ırkın melezlenmesi nedeniyle, babalarından edinilen büyü bilgisine ve annelerinin hayvansı, fiziksel yönelimli bencilliğine sahip bazı bireyler ortaya çıktı. Bunlar tapınağa sızmayı başardılar ve manevi güçleri sayesinde inisiyasyon aldılar. Ancak bilgilerini kara büyüye indirgediler ve kendi güçlerini ve tapınağın alet ve ekipmanlarıyla kontrol ettikleri doğal güçleri bencilce kullandılar.

'O zamanlar hala dünyanın bu bölgesinde yaşamakta olan Tanrı'nın Oğulları, neyin yaklaştığını gördüler. Bu güçlerin, onları yanlış kullananları, yani ilahi çıkarlar yerine şeytani bencilliklerle kullananları acımasızca mahvettiklerini biliyorlardı.

bencillik. Kara büyücülerin doğrudan cehenneme doğru gittiklerini ve kör açgözlülüklerinin genel yıkıma yol açacağını biliyorlardı. Böylece Tanrı'nın son Oğulları, her tarafı kapalı, hatta maddeye nüfuz eden ve onu çözen güçlere karşı yalıtılmış devasa gemiler inşa ettiler. Daha sonra aletlerinden birkaçını, ailelerini ve evcil hayvanlarını gizlice gemiye aldılar; ve tüm açıklıkları kapatarak dünyanın yok edilecek kısmından uzaklaştılar. Bazıları kuzeye, bazıları doğuya, bazıları güneye yelken açtı, bazıları ise batıya doğru yelken açarak şu anda bulunduğumuz yere ulaştı.

'Kara büyücüler çok geçmeden aletlerinin kontrolünü kaybettiler. En yüksek kozmik ilahi güçleri bu araçlara iletmek ve orada depolamak onların görevi olmalıydı, çünkü bu gücün dünyadaki tek kaynağı*insanın kendisi.* Ancak bu insanlar ne kadar bencil olursa, daha sonra kullanmak üzere bu aletleri şarj ettikleri akımda da o kadar çok değişiklik meydana geldi. Bir gün, Tanrı'nın Oğulları yalıtımlı gemileriyle yeterli mesafeye yelken açtıklarında trajedi meydana geldi. Kara büyücülerden biri istemeden kendi bedenine maddeyi çözen, yani onu başka bir enerji biçimine dönüştüren bir kuvvet uyguladı. Bu süreç bir kez harekete geçtiğinde, enerjiye dönüşen madde, her şeyi maddesellikten arındırıncaya kadar yıkıcı bir güç olarak hareket etmeye devam eder. Böylece kıtanın tamamı yok edildi. Sonunda bu şekilde yaratılan yeni güçler yavaşladı ve sonunda parçalanma sürecini durdurdu.

'Maddesellikten arındırılmış kıtanın tamamı, önce dünya atmosferinin üst kısımlarına kadar yükselen, ardından tüm maddenin ilkel formuna dönüşmüş olarak geri dönen radyasyon enerjisine dönüştü. Daha sonraki dönüşüm süreçlerinin ardından devasa kütlenin tamamı, bitmek bilmeyen bir su, çamur ve kum sağanağına benzer şekilde yeniden yeryüzüne düştü.

'Okyanusların suları, dünyanın gövdesindeki devasa yarık üzerinde yuvarlandı. Felaketle sarsılma nedeniyle parçalanan diğer yarımkürenin kara kütleleri, dünya genelinde dengeyi yeniden sağlamak için giderek birbirlerinden uzaklaştı ve sonunda mevcut konumlarını aldılar. Yok edilen kıtanın bir kısmı artık devasa bir kum çölü olarak ülkemizde bulunuyor ve rüzgarların bu kum dağlarını dışarı taşıyıp verimli, yerleşim alanlarını kaplaması tehlikesi var.

'Tanrı'nın Oğulları, gemilerinde, gemilerini sabit tutmak ve onları her zaman yatay tutmak için özel alet ve ekipmanlara sahipti. Böylece felaketlerden sağ kurtuldular ve sonunda karaya çıktılar. Dünyanın ayak bastıkları her yerinde yeni bir medeniyet başlattılar.

'Bilgileri, bilgelikleri ve sevgileriyle yerlilerin kalbini kazandılar. Hükümdar oldular. Onlara Tanrı ya da yarı-Tanrı diye tapınılıyor ve saygı duyuluyordu. İlk işleri sırlarına uygun binalar inşa etmek oldu.

Cihazları dış dünyadan tamamen yalıtmak ve cihazlarında depolanan güçlü, delici enerjiye karşı yeterli koruma sağlamak için. Piramitler dediğimiz bu binalar artık Tanrı Oğullarının kurtardıkları aletlerle birlikte kaçtıkları dünyanın çeşitli yerlerinde görülebilmektedir.'

Çok etkilendim ve bu muazzam olayların hikâyesini dinledim. Daha önce anlamadığım pek çok şeyi açıklığa kavuşturdu ama her şeyi değil. 'Tanrı'nın Oğulları bu devasa taş blokları nasıl getirip üst üste yerleştirdiler?' Diye sordum.

Firavun, 'Hatırlıyor musun çocuğum' diye yanıtladı, 'Sana Tanrı'nın Oğullarının fiziksel güçle çalışmalarına gerek olmadığını çünkü doğa güçlerinin kendileri için çalışmasına neden olduklarını söylemiştim? Kontrol edebildiğimiz bu araçların bazılarına hâlâ sahibiz.*dünyanın yerçekimi kuvveti, onu etkisiz hale getirerek veya güçlendirerek,*ulaşmak istediğimiz sonuca bağlı olarak. Bu şekilde bir nesneyi ağırlıksız hale getirebiliriz, hatta tam tersine normalde olduğundan daha ağır hale getirebiliriz. Devasa bir taş blok bu şekilde ağırlıksız hale getirildiğinde, bir çocuk bile onu serçe parmağıyla itebilir veya istediği yüksekliğe kaldırabilir. Gemiler bu devasa taş bloklarla aşırı yüklenmeden üst üste istifleniyordu, çünkü bloklar önceden uygun radyasyona maruz bırakılmış ve böylece ağırlıksız hale getirilmişti. Burada ve dünyanın başka yerlerinde, insan gücünün asla inşa edemeyeceği devasa yapılar, Tanrı'nın Oğulları tarafından bu şekilde inşa edildi.

'Tanrı'nın Oğulları gemilerinden indikleri her yerde yüksek bir medeniyet yarattılar. Hâlâ hükmettikleri her yerde, bencil olmayan sevgiyle insanlara önderlik ediyorlar ve onların çıkarları için bir fedakarlık yapıyorlar... onlara öğretmek ve ruhsal güçleri yaymak için bir süre burada, yeryüzünde kalmanın fedakarlığını yapıyorlar. Bir zamanlar hükümdar Firavun'un aynı zamanda başrahip olduğu zamanlar vardı. Aynı kişide, halkın dünyevi ve manevi lideriydi. Ancak daha sonra, ülke kültür ve zenginlik yoluyla büyüdükçe, Tanrı'nın Oğulları görevleri paylaştırdı ve o zamandan beri içlerinden biri dünyevi hükümetin görevlerini yerine getirirken, en büyüğü, yani ırkın lideri oldu. halkın manevi lideri. Firavun ülkeyi yönetiyor. Başrahip tapınaktaki görevlerini yerine getirir. O, her alanda ilmin koruyucusudur. Tüm bilgi tek bir kaynaktan geldiği için bilimlere, sanatlara inisiyasyonu ve aynı zamanda tapınaktaki büyük inisiyasyonu veren odur.*ruhun "sanatsız sanatı"na.*

'Artık yönettiğimiz ve öğrettiğimiz insanların kafalarının neden şu anda hüküm süren aile olan Tanrı'nın Oğulları'nın torunlarından farklı şekilli kafalara sahip olduğunu biliyorsunuz. Bu uzun kafatasına sahip olan bizler zekamızı nispeten daha az kullanırız çünkü*gerçeği doğrudan iç görüşümüzle deneyimleyebiliriz.*Alnımız çok kavisli değil çünkü kafamızın içinde

Düşünme gücüyle ilgili beyin merkezleri, yalnızca dış izlenimleri algılamamız ve bilinçli olarak deneyimlememiz için gerekli olan noktaya kadar gelişmiştir. Tam tersine, kafatasımızın arka kısmında ruhsal vahyin fiziksel araçları olan tam gelişmiş beyin merkezlerine sahibiz. Bu beyin merkezleri, ilahi planda bilinçli olmamızı sağlar ve bizi insanoğlundan ayıran üstün nitelik ve özellikleri bize verir. İnsan, bilincinde,*zaman ve mekanda yaşarsınız.* Biz de dünyevi bedenlerde yaşasak da, keyif alıyoruz*mükemmel ruhsal özgürlük, zamandan ve mekandan bağımsız olarak*.İlahi bilincin gücü ve bu beyin merkezlerinin yardımıyla zaman ve mekanda özgürce hareket edebiliyoruz.

'Bu, bilincimizi istediğimiz zaman geçmişe veya geleceğe kaydırabildiğimiz anlamına geliyor. Başka bir deyişle,*geçmişi ve geleceği şimdi olarak deneyimleyebiliyoruz.*Ve aynı kolaylıkla kendimizi uzayın engelinden kurtarabilir ve bilincimizi dilediğimiz yere taşıyabiliriz. Bu durumda hiçbir*" Burada"*ve hayır*"Orası",*ama sadece*her yerde bulunma.*Çünkü geçmiş ve gelecek -burada ve orada- yalnızca farklı yönlerden, tek gerçekliğin, ebedi ve her yerde mevcut olanın farklı yansımalarından ibarettir.*Varlık: ALLAH.*

'Damarlarınızda her iki ırkın kanı akıyor. Bizim ırkımızın özelliklerini ve aynı zamanda melez ırkın özelliklerini de anne tarafından miras aldınız. İçinizdeki yüksek organlar çalışmaya başlıyor, ne yazık ki dünyevi deneyimlere zaman ayırmanız veya kısmen dünyevi doğanızı fethetmeniz için çok erken. Tatmin değilsiniz çünkü kendinizi zaman ve mekana hapsolmuş, "burası" ile "orası" arasında sıkışmış hissediyorsunuz. İçinizdeki ruh uyanmaya ve ilahi özgürlüğünü özlemeye başlıyor. Üç kez başlatılmayı istedin ve başlatılacaksın. O zaman içinizde henüz tam olarak aktif olmayan tüm yüksek organları bilinçli olarak kullanmayı öğreneceksiniz. Ayrıca benzer varlıklarla istediğiniz zaman iletişim kurarak onlarla düşünce alışverişinde bulunabilme yeteneğini de kazanacaksınız.

'Böylece, kardeşim Ptahhotep'le ya da hâlâ yeryüzünde yaşayan Tanrı'nın Oğulları'nın soyundan gelen diğer torunlardan herhangi biriyle herhangi bir zamanda ruhsal temas kurabiliyorum. Bilinçlerimizin tam bir birliği sayesinde herhangi bir konu üzerinde, gırtlak, dil ve kulakların yardımıyla dünya üzerinde birlikte konuşuyor olmamızdan çok daha iyi bir şekilde fikir alışverişinde bulunabiliriz. Bilincimizle her an birbirimizi arayabiliriz, ancak diğerimizin meşgul olup olmadığını ve başka bir şeye konsantre olup olmadığını hemen hissederiz. Böyle bir durumda ancak çok önemli bir şeyimiz varsa birbirimizi rahatsız ederiz, aksi takdirde geri çekiliriz. Ancak neden yalnızca mükemmel fedakarlığa ulaşmış kişilerin bu tür yeteneklere sahip olabileceğini kolayca anlayabilirsiniz. Eğer benmerkezci insanoğlu da bunlara sahip olsaydı, öyle bir kaos yaratırlardı ki, genel karışıklık içinde tüm ince, yüksek organlar mahvolurdu.

'Çoğunlukla bilinçlerimizi bu amaçta birleştirerek 'buluşuyoruz'

akşamları günlük görevlerimiz bittikten sonra ve bu birliktelikte*Görmek* birbirlerinin düşünceleri. Böylece üç boyutlu dünyada uzun uzun tartışılacak konularda birkaç dakika içinde anlaşabiliyoruz.

'Dünyevi görevlerimiz üzerinde düşündükten sonra, ebedi, ilahi, orijinal kaynaktan yeni hayati enerji çekmek için bilincimizle birlikte tüm bilincin boyutsuz durumuna geçeriz. Bu durumda biz tüm canlılarla biriz, bütünle *Evren,* onunla aynı*ilahi, ilkel birlik,*bir tane*hayat*kendisi, sonsuzlukla*yapı,* dolayısıyla her tezahürün özüyle - sizinle ve diğer tüm insanlarla da. Ancak şuurlarıyla halen üç boyutta yaşayan bu varlıklar bu birlikteliğin farkında değildir. Öte yandan her canlı, bu enerjinin ilahi orijinal kaynaktan geldiğini bilse de bilmese de, yenilenmiş bir yaşam enerjisiyle uykudan uyanır.

'Ve böylece başlatılacaksın. Bu, çok uzun bir yolculuğa başladığınız anlamına gelir. Ptahhotep ve ben üç boyutlu dünyayı terk ettikten ve dünya küresinde yalnızca ruh halinde kaldıktan sonra bile, bu yolu dünyada kat etmek zorunda kalacaksınız. Ptahhotep'ten farklı görevlerim var. Manevi ve entelektüel rehberliğiniz onun elindedir. Ancak ebedi birliktelikte her zaman birlikte olacağız. Biraz daha sabırlı olsaydın daha iyi olurdu. *Ama siz olduğunuz gibisiniz ve nasıl olduğunuz aynı zamanda kaderinizi ve geleceğinizi de belirleyecektir.*Biz müdahale edemeyiz. Birlikten gelen güç her zaman size eşlik edecek ve en zor anlarınızda size yardımcı olacaktır.

'Benim yanımda Firavun'un karısını temsil etme göreviniz olduğundan, inisiyasyona hazırlık döneminde diğer acemilerin yaptığı gibi tapınakta ikamet edemeyeceksiniz. Her sabah eğitim için oraya gideceksiniz. Gündüzleri diğer acemilerle birlikte egzersizlerinizi orada yapacaksınız ve akşam olduğunda saraya döneceksiniz. Saray törenlerinde yanımdaki görevlerinizi yerine getirmek için zamanında geleceksiniz. O halde yarın sabah Ptahhotep'e rapor verebilirsin.'

Ama hala bir sorum var ve bu yüzden ayaktayım.

Babam bana alaycı bir şekilde bakıyor. 'Baba,' diye soruyorum, 'Tanrı'nın Oğullarının ruhsal güçlerini yaymak için insan kızları arasından eşler aldıklarını söylemiştin. Tanrı Oğullarının kızları da insanoğulları arasından kocalar edinmediler mi? Neden sadece Tanrı'nın Oğulları insan kızlarından çocuk sahibi oldular?—Peki Tanrı'nın kızları da insan oğullarından çocuk sahibi olmadılar mı?'

Babam gözlerimin içine bakıyor ve 'Bu cevabımı hafızanızın tabletlerine kazıyın' diyor. Bu gerçeği gerçekten iyi anlarsanız, belki kaderinizin dümenini farklı bir yöne çevirebiliriz: Bir bardak kırmızı şaraptan bir bardak beyaz şaraba bir damla dökerseniz, bardaktaki kırmızı şarap, saf kırmızı şarap eskisi gibi kalır. Beyaz şarap hayır

daha uzun saf beyaz şarap, ancak her ikisinin bir karışımı. Ve eğer daha sonra beyaz şarabın bir kısmını dökerseniz, döktüğünüz şey aslında kırmızı ve beyaz şarabın bir karışımıdır. Anladın mı çocuğum?'

'Evet baba anlıyorum. Saf yetiştirilmiş bir Tanrı Oğlunun kanının, insanoğullarının bir kızından çocuk sahibi olması durumunda hâlâ saf kaldığını mı söylemek istiyorsunuz? Fakat safkan bir Tanrı kızının kanı, eğer insanoğullarından biriyle evlenirse, karışık kan olur. O andan itibaren kendisi ve çocukları da karışacaktı.'

'Bu gerçeği hayatınızın her anında hatırlayın' diyor baba. Sonra ayağa kalkıyor, önünde eğiliyorum ve o beni kutsuyor. Yüreğimdeki ruh birliğini koruyarak odadan çıkıyorum.

25

YILLIK HAZIRLIK

Menü eşliğinde tapınağa gidiyorum.

Sarayla tapınak arasındaki bu uzun sütunlu yoldan ne sıklıkla geçeceğim? Kaç kez ve kaç yıl boyunca! Ta ki, gözlerim kapalı ayaklarım beni tapınağa taşısın diye yol haline gelinceye kadar.

Bugün tapınağa ilk defa acemi olarak giriyorum. Acele etmek istediğim için kendimi kontrol altında tutuyorum ve törensel bir yavaşlıkla yürüyorum. İnisiyasyonuma başlamanın zevkini son damlasına kadar tatmaya kararlıyım. Kendi içime kapandım, derin düşüncelere daldım. Babamın dün bana söylediği her şeyin tamamen bilincinde olarak, bir inisiye olarak gelecekteki görevlerime doğru ilerliyorum.

Girişte daha önce olduğu gibi aynı çömez beni bekliyor. Menü veda ediyor. İlk başta beni kucaklıyor, öpüyor ve sanki birbirimizi bir daha hiç göremeyecekmişiz gibi bana sımsıkı sarılıyor. Sonra sakinleşiyor ve olması gerektiğine inandığı şekilde önümde eğiliyor. Ona sarılıyorum ve annemin de beni Menu'nün dudaklarından öptüğünü hissediyorum.

Acemi, küçük kabul odasında bekleyen Ptahhotep'e kadar bana eşlik ediyor. Daha önce ne sıklıkla - ne sıklıkla - böyle duracağım*o!* Gözleri ne kadar sık benim üzerimde olacak ya da huzuru, güveni ve gücüyle beni baştan sona delip geçecek!

'Sevgili çocuğum' diye başlıyor, 'inisiyasyon, sana daha önce de açıkladığım gibi, en yüksek seviyede, ilahi seviyede bilinçli olmak demektir. Bunu yapabilmek için uzun bir beden eğitimi ve manevi hazırlık gerekir. Bu yüksek titreşimlere zarar vermeden, ölmeden dayanabilmeleri için öncelikle sinirlerin güçlendirilmesi gerekir.

'Belirli bir düzlemde bilinçli olmak, bu düzlemin karakteristik titreşimlerini sinirlere ve sinirler aracılığıyla bedene iletmek anlamına gelir. Bir bedenin doğduğu andan itibaren, yani bir "benliğin" onda ikamet ettiği andan itibaren, beden, içinde ikamet eden ruhun ortalama bilinç derecesine karşılık gelen bir direnç gücü geliştirir.

'Bir canlının bilinç derecesi, duygusal durumuna bağlı olarak, bir oktavlık titreşim sınırları dahilinde yukarı ve aşağı dalgalanır. Ancak bu dalgalanmaların sinirlerin esneklik sınırlarını aşmaması gerekir; çünkü eğer öyleyse, az ya da çok ciddi nitelikte yaralanmalar ve hastalıklar, hatta ölüm meydana gelir. Yaratıcı yaşam enerjisine ait titreşim, bilinci henüz bu seviyeye ulaşmamış canlılar için kesinlikle öldürücüdür. Sinirleri ve sinir merkezlerini yakar. Bu nedenle oturduğu omurgadan gelen yaşam enerjisi, ilgili kişinin bilinç düzeyine uygun düşük bir titreşime dönüştürülür ve yalnızca bu dönüştürülen yaşam akımı vücuda iletilir.

'Böylece, örneğin hayvanlar, ilkel insana göre çok daha düşük bir yaşam titreşimiyle canlandırılıyor; Canavar benzeri bencil doğasıyla ilkel insan, ruhsal olarak gelişmiş bir insandan daha düşük yaşam enerjisi titreşimleriyle canlanır. Eğer çok gelişmiş bir insanın yaşam enerjisini bir hayvana ya da çok daha az gelişmiş bir insana iletecek olsaydık, hayvan ya da "düşük seviyeli" insan, daha güçlü titreşimlerle temasa geçtiği için anında ölürdü.

'Büyük inisiyasyon şu anlama gelir*bilinçli olarak deneyimlemek* sonsuzluğun yaşamsal enerjisi ve yaratıcı titreşimleri*yapı,*bu titreşimleri gelişimin her aşamasında ve orijinal frekansında, dönüşüme uğramadan yaşamak ve bu titreşimleri eş zamanlı olarak sinirlere ve vücuda iletmek. Bu doğal olarak karşılık gelen miktarda gerektirir*rezistans*fiziksel ve ruhsal eğitimle elde edilebilir. Bu, kişinin yavaş ve dikkatli bir şekilde uygun sinir merkezlerini hazırlaması, uyandırması ve onları kontrol etmeyi öğrenmesi gerektiği anlamına gelir. Başlangıçta bu fiziksel ve ruhsal eğitimi acemiler okulunun lideri Mentuptah'tan alacaksınız. Konsantrasyon egzersizlerinizde İma -ve Ptahhotep beni buraya getiren acemiye işaret ediyor- size yardımcı olacaktır. Mentuptah ve Ima tarafından size verilen hazırlık sınavlarını geçtiğinizde, benim rehberliğimde ileri eğitim ve inisiyasyon alacaksınız. Şimdi Ima seni acemi okuluna götürecek ve sana başlangıç için ihtiyacın olan her şeyi verecek. Eğitiminiz sırasında benimle konuşmak isterseniz, herhangi bir akşam benimle görüşme ayarlayabilirsiniz. Tanrı sonraki adımlarınıza rehberlik etsin.'

Ptahhotep'in kutsamasından sonra eğiliyorum ve Ima'yı acemilerin okuluna kadar takip ediyorum.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Ima beni tapınağın duvarına inşa edilmiş birçok hücreden biri olan küçük bir hücreye götürüyor. Bu hücrenin bana ait olduğunu söyleyerek bana sade beyaz bir keten elbise ve bir çift sade sandalet veriyor.

İpek elbisemi ve altın sandaletlerimi sade kıyafetlerle değiştirdikten sonra dışarı çıktığımda tıpkı İma gibi bir acemiyim. Beni uzun bir sütunlu yoldan geçiriyor ve büyük kapıdan tapınağın bahçesine çıkıyoruz. Bahçe muhteşem: palmiyelerle çevrili yeşil çimlerden oluşan geniş dikdörtgen bir alan, egzersiz için mükemmel bir yer oluşturuyor. İlerledikçe bahçenin park benzeri kısmının arkasında, sebze tarlalarının ve meyve bahçelerinin yakınında acemilerin çalıştığını görüyorum. Bütün çömezler benimkiyle aynı türden kıyafetler giyiyor ama hiçbiri benim kadar genç değil.

Ima beni acemiler okulunun başkanı Mentuptah'a götürüyor. Yumuşak, sevgi dolu bakışları olan dost canlısı bir insandır. Bana günlük görevlerimi açıklıyor. Acemiler gruplara ayrılır. Tüm gruplar Mentuptah'ın rehberliği altındadır, ancak her bir grup aynı zamanda rahiplik adayı olan gelişmiş bir aceminin liderliği altında da çalışır. Ima atandığım gruba liderlik ediyor. Uzun boylu, ince ama çok güçlü bir genç adam. Beni Ptahhotep'e ilk götürdüğünde onun kristal saflığında parlaklığını fark ettim. Hazırlık sınavlarının çoğunu geçti ve başlama zamanı yaklaştı. Ima rahiplik adayıdır. Görünüşünde bir erkek izleniminden ziyade cinsiyetin üstünde ve ötesinde duran çift cinsiyetli bir varlık izlenimi veriyor. Bir baş melek kadar onun üstünde ve ötesinde. Keskin bir kılıcın tüm keskinliğini yayıyor. Melek gibi güzel yüzü, üstün zekanın ve konsantrasyon gücünün işaretlerini taşıyor. Kaşlarının üstünde bilgeliğin işaretleri olan iki iyi gelişmiş tümsek vardır. Ağzı iyi biçimlendirilmiş, güzel, enerji dolu, ancak yumuşak köşeli, ince bir şekilde yontulmuş ve yaşayan her varlığa olan şefkatli sevgisini ortaya koyuyor. Onu ilk andan itibaren seviyorum ve çok sevdiğim bir kardeşime duyduğum güveni tam olarak hissediyorum. Beni testlerime hazırlayacak kişinin o olmasından mutluyum!

Ima beni diğer acemilerle tanıştırıyor. Hepsi hayattaki meslekleri olarak rahipliği seçtiler, ancak yalnızca tüm sınavları geçip inisiyasyon alanlar rahip veya rahibe olacaklar. Bunu asla başaramayan birçok kişi var. Ancak eğer isterlerse hayatlarının geri kalanını tapınağın hizmetinde, bahçede çalışarak ve hayvanlara bakarak geçirebilirler. Hazırlık sınavlarını geçen acemiler, ilerleme derecelerine paralel olarak giderek daha zor olan yeni görev ve ödevler alırlar.

İma'nın rehberliği altındaki grup tamamen ruhsal açıdan iyi gelişmiş acemilerden oluşan bir gruptur. Baba tarafından çoğu, tıpkı benim gibi, Tanrı'nın Oğulları'nın soyundan geliyor ve kafalarının uzun şekliyle uzaktan bile tanınabiliyorlar. Bu gruba atandım ve hissediyorum

saf atmosferlerinde iyi.

Her sabah güneş doğarken bahçede toplanıyoruz. Fiziksel egzersizlerle başlıyoruz. Egzersizler güçlü konsantrasyon gerektirir. Çeşitli vücut duruşları alırız ve nefes egzersizleri yaparken bilincimizi vücudun farklı bölgelerine yönlendirmeliyiz. Bu şekilde uzun ve sabırlı bir uygulamayla tüm bedeni tamamen bilinçli hale getirebilir, kendi isteğimizle hareket edebilir, vücudun en küçük kısımlarını ve tüm iç organları kontrol edebilir ve yönlendirebiliriz. Sabırla ve ısrarla bedenimizi mükemmel bir enstrümana dönüştürüyoruz.

Bu egzersizleri bitirdikten sonra zihnimizi ve ruhumuzu eğitmek için tapınağın büyük odasına giriyoruz. Bu alıştırmalarda Mentuptah bize birbiriyle ilişkili çeşitli şeyleri dikte eder.*rüya resimleri*bunları sanki gerçekmiş gibi yoğun bir şekilde deneyimlememiz gerekiyor. Bu rüya resimleriyle bilinçli olarak kendi içimizde farklı duygu durumları üretir ve bunları nasıl kontrol edeceğimizi öğreniriz. Bu egzersizlerle Mentuptah bizi yeraltı dünyasının ve yerüstü dünyasının tüm farklı alanlarına, yedi Cehennem ve yedi Cennete götürür, bize ne olursa olsun aklımızı korumayı öğretir, böylece en zor durumlarda bile anında hareket edebiliriz. ne yapacağına karar ver.

Bu tür bir alıştırmada tamamen ustalaştığımızda bir adım daha ileri gideriz. Emir üzerine farklı duygusal durumları deneyimlemek zorundayız, *rüya resimleri olmadan,*ama sanki gerçekten sahipmişiz gibi aynı yoğunlukta*Bir neden.*Bu egzersizlere en düşük olumsuz koşuldan başlıyoruz, en yüksek olumlu duruma ulaşana kadar adım adım yukarı çıkıyoruz. Bir örnek vermek gerekirse, en derin üzüntü durumunu deneyimleyerek başlarız; kayıtsızlık yoluyla yavaş yavaş yükseliriz, sonra giderek daha yükseğe, neşe yoluyla ve en yüksek mutluluk durumuna doğru ilerleriz.

Uzun bir pratikten sonra bu alıştırmada ustalaştığımızda, bir müzisyenin tüm ton yelpazesini ortaya çıkarması kadar kolay ve olumlu bir şekilde hepsini birbiri ardına deneyimleyinceye kadar bir duygusal durumdan diğerine daha hızlı geçişler yapmak zorunda kalırız. enstrümanından en alçaktan en yükseğe kadar. En karanlık çaresizlikten en yüksek mutluluğa kadar insani duyguların tüm ölçeğini hızlı bir şekilde geçme konusunda yeterliliğe ulaştığımızda bir sonraki adımı atmış oluruz. Bu, geçiş için zaman kaybetmeden, derin üzüntüden en yüksek neşeye anında geçiş yaparak zıt duygusal durumları birbiri ardına deneyimlemeyi içerir. Veya başka bir örnek verirsek, doğrudan korkudan kendinden emin cesarete geçiş.

Bu egzersizleri ancak öğretmenimizin talimatıyla yapmamıza izin veriliyor. Sinirlerimiz için büyük bir gerilimi temsil ediyorlar. Rüya resimlerinin yardımıyla duygusal durumları sanki hayatımızdaki dış olaylarmış gibi canlı bir şekilde deneyimleyebilecek noktaya ulaşmamız uzun zaman alır. BT

En düşükten en yükseğe kadar tüm duygusal durumları deneyimleyebilmemiz daha da uzun sürüyor. Ancak bu egzersizlerden sonra sinirlerimizi tamamen dinlendirebildiğimizde, onları gün boyunca iyi dinlenmiş bir durumda tutabildiğimizde, bir geçiş zamanı olmaksızın taban tabana zıt duyguları deneyimlemenin en zor egzersizlerini uygulamamıza izin verilir. Bu egzersizlerin amacı bizi hem dış olaylardan hem de kendi kişisel ruh halimizden bağımsız kılmak, böylece kendi ruh halimizi kendimiz belirlememizi ve ne olursa olsun duygusal dengemizi korumamızı sağlamaktır. Bize sürekli içsel uyanıklık ve aklın varlığı öğretiliyor.

İnsanlar neşeli ya da mutlu olmalarının her zaman bir nedeni olması gerektiğine inanırlar. Rüya resimleriyle yapılan alıştırmalar aracılığıyla, ilk önce şu ya da bu ruh halinde olmamızın bir nedeni olduğunu hayal ederiz. Böylece kontrol etmeyi öğreniyoruz *nedenleri kendileri*! Ancak aslında bir nedenimiz olmadığı için mecburuz. *kendimiz bir tane hayal edelim.*

Daha sonra duygusal bir durumu kendi başına deneyimlemenin bir sonraki adımı gelir. *sebepsiz,*yaşanacak ruh halini ortaya çıkaracak bir durumu daha önce hayal etmemiştim.

Uzun pratiklerden sonra, bu egzersizlerde oldukça becerikli hale geldiğimizde, şunu keşfederiz:*Her zaman bir sebebimiz olduğunu hayal ettik* 'Üzgün' veya 'neşeli', 'depresif' veya 'coşkulu' vb. olmak için. Bu alıştırmalar aracılığıyla böylece hayatımızdaki olayların ve olayların gerçek olduğuna ikna oluruz.*üzerimizde herhangi bir etkisi olmamalıdır. Her bilinç durumunun yalnızca kendi içimizde ortaya çıktığını ve ortaya çıkabileceğini keşfederiz.*Aynı olay bir kişiyi güldürebilir, bir başkasını gözyaşlarına boğabilir, üçüncüsü ise tamamen kayıtsız kalabilir; hepsi Çünkü*her biri yalnızca kendi içsel tavrını dışarıya yansıtıyor ve tepkimizi kışkırtan da dış olayların kendisi değil, yalnızca bu içsel tutumdur.*

Nihai sonuç olarak, öğrencinin duygusal soğukkanlılığını her zaman sakin ve sarsılmaz tutma becerisini kazanması ve bunu hiçbir koşulda kaybetmemesi gerekir. Bu egzersizler bize şunu da öğretiyor:*Yeryüzünde olup biten her şey, zaman ve mekânda bizim tarafımızdan yansıtılan geçici bir rüya resminden başka bir şey değildir. Bunu yalnızca deneyimlerimize katkıda bulunduğu ölçüde ciddiye almamız gerekir.*

Ancak bu beceri derecesine ulaşmak çok çok uzun bir zaman alır! Kendimizi en sıkı gözlem altında tutmalı, kendimizi bir an bile unutmamalı, her zaman bilinçli ve bilinçli olmalıyız.*farkında olmak,*Benliğin hangi katmanından kaynaklandığını belirlemek için daima her duyguyu, her düşünceyi analiz etmek. Ve tüm bunlar bir günden diğerine öğrenilebilecek bir şey değil!

Bu uzun manevi eğitime ek olarak, tamamen zihinsel konsantrasyon egzersizleri de yapmalıyız. Bunlar bana Ima tarafından verildi. Sonra

grup egzersizlerinde beni bahçenin sessiz bir köşesine götürüyor ve konsantrasyonun ne demek olduğunu anlatıyor. Düşüncelerimin amaçsızca ortalıkta dolaşmasına izin vermemeliyim. Tam tersine kendime emir vermeliyim *yalnızca belirlenmiş bir kavrama odaklanmak.*Düşüncelerimi tek bir noktada toplamalı, onlara merkezkaç yön yerine merkezcil bir yön vermeliyim. Ima bana konsantre olmam için bir cümle veriyor. Bu konuya odaklanmayı başardığım zaman gidip ona anlatacağım. Sonra beni yalnız bırakıyor.

Cümle 'Ben her zaman tanrısallığı tezahür ettiriyorum'dur.

Oturuyorum ve bu cümleye odaklanmaya başlıyorum. Zihnimde şunu tekrarlıyorum: 'Ben her zaman tanrısallığı tezahür ettiririm', bir, iki, on kez, yüz kez... Başka hiçbir şey düşünmüyorum: 'Ben her zaman tanrısallığı gösteririm... Ben her zaman tanrısallığı gösteririm... Ben her zaman tanrısallığı gösteririm. ..'

Bir saat sonra Ima'nın yanına gidiyorum ve ona 'Bu cümleye konsantre olamıyorum' diyorum. Bu imkansız.'

'İmkansız?' 'Neden imkansız olsun ki?' diye sorar.

'Konsantrasyonun tüm güçleri, tüm düşünceleri tek bir noktaya yönlendirmek, zekanın ve bilincin tüm güçlerini bir arada tutmak ve bir arada tutmak anlamına geldiğini söylemiştin. Ama bir şeye konsantre olduğumda *cümle,*Aklımın tüm güçlerini bir araya getiremiyorum*tek bir nokta.*Bir cümle birkaç kelimeden oluşur. Bu kelimeler hem zaman hem de mekan olarak birbirini takip eder. Bu yapamayacağım anlamına geliyor*belirli bir noktada aynı anda bu kelimeleri düşünün*ama sadece*birbiri ardına*zaman ve mekanda! Ve cümleyi sonuna kadar düşündüğümde, tekrar başlangıca atlamam ve tekrar sonuna kadar düşünmem gerekiyor. Bu nedenle bu şekilde konsantrasyon imkansızdır. Ya her cümleden sonra sondan başa atlamam gerekiyor, şöyle

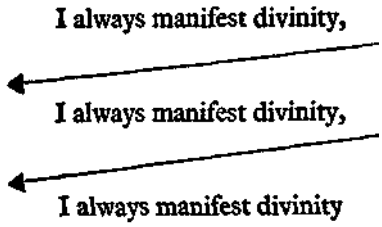

ya da eğer bir cümleyi dairesel biçimde hayal edersem, konsantrasyonum bir daire içinde koşmamla sonuçlanır,

'Ama bu konsantrasyon değil!'

Ima dikkatle dinliyor. Sonra oldukça memnun bir şekilde şöyle diyor: 'Doğru pratik yaptın! Konsantre olmanın imkansız olduğunu keşfettiniz *kelimeler.*Nihayet kelimelerin daire şeklinde olduğunu hayal etmeniz, konsantrasyon konusunda gerçek bir çaba harcadığınızı gösterir. Ancak kelimeleri ne kadar birbirine yakınlaştırırsanız birleştirin, yine de bir daire oluşturuyorlar ve onları asla merkeze alamazsınız. Merkeze doğru ne kadar kuvvet uygularsanız uygulayın, kelimelerin bu kuvvete direndiğini ve onları merkeze çekemeyeceğinizi öğrendiniz. Merkeze çekilmeye yönelik bu direnç ilkesi, köprü inşa ederken kullandığımız bir ilkedir. Tıpkı kelimelerle daire yaptığınız gibi taşlardan bir kemer inşa ederiz ve taşlar birbirine baskı uyguladığı için köprü suya düşmez ve taşlar basınca boyun eğmez. Dirençlerinin gücünden dolayı taşlar tüm köprüyü bir arada tutar. Ama eğer konsantrasyonunuz merkeze ulaşmayı hedefliyorsa, kelimelerin direnci bunu yapmasına engel olur ve konsantrasyon imkansızdır. Tek bir kelimeye odaklanmaya çalıştığınızda da aynı şey olur. Bir kelime asla tek bir noktada bütünüyle bir araya getirilemeyecek harflerden oluşur.'

'Peki ne yapmalıyım?'

'Bir sonraki alıştırmanızda tek bir harfe konsantre olmaya çalışın. Mesela "o" harfini ele alalım" diyor Ima ve beni yalnız bırakıyor.

Onu deniyorum. Tekrar çimenlerin üzerinde otururken 'o' harfine konsantre oluyorum... zihinsel olarak 'o' harfini 'o', 'o', 'o', 'o', 'o' diyerek tekrarlıyorum... ve hala 'o', 'o', V, 'o' 'o' 'o' 'o' 'o'dan başka hiçbir şey düşünmüyorum... ta ki birdenbire yeni bir keşif yapana kadar. Ima'ya geri dönüyorum ve ona gülerek 'Ben zaten bitirdim' diyorum.

'Peki' diye sorar, 'ne buldun?'

'O'nun üzerinde yoğunlaştığım 'o' bir anda boruya dönüştü. İçinde sürekli ilerlediğim "o" şeklinde uzun bir tünel. Ama bu da mükemmel bir konsantrasyon değil!'

'Güzel' diyor Ima. 'Bu zaten dördüncü boyuta ulaştığınız anlamına geliyor. Şimdi tekrar "Ben her zaman tanrısallığı tezahür ettiriyorum" cümlesini deneyin ve tekrar buna konsantre olmaya çalışın. Şimdi sorunu nasıl çözersiniz?'

'Ne yapmalıyım?' Soruyorum.

'Sen ne yapardın?' Ima'ya da sorar.

Bir süre konuyu değerlendiriyorum ve sonra 'Kelimeler anlamın giysisidir, maddi tezahürüdür' diyorum. Eğer merkeze girmek istiyorsam, beni engelleyen kelimelerden vazgeçmeli ve kelimeler olmadan, biçim olmadan sadece cümlenin anlamına odaklanmalıyım. Bu doğru mu?'

Ima gülümsüyor ve 'Bakalım nasıl başarılı olacaksın' diyor. Gidin ve deneyin. Sonra geri gel.'

Geriye dönüyorum ve 'Ben her zaman ilahiliği tezahür ettiriyorum...' cümlesinin anlamına odaklanıyorum... sadece anlamına odaklanıyorum...

Sonra Ima'ya geri dönüyorum. Başka bir acemi ile tartışmasını bitirmek üzeredir. Onu beklediğimi görünce sanki konsantrasyon egzersizimi nasıl yaptığımı zaten biliyormuş gibi bana kurnaz bir bakış attı. 'Kuyu?' O sorar.

'Ima, bu çok tuhaf! Sadece cümlenin anlamına odaklanmaya çalıştığımda artık onu düşünemiyordum ve tüm içsel süreç kafamdan göğsüme doğru hareket ediyordu, öyle ki artık onu düşünmüyordum ama hissediyordum. ve bunu deneyimliyoruz! Kelimeler olmadan bu cümlenin anlamına odaklandığım an,*Ben kendim bu anlam oldum!*Ama o zaman cümlenin farklı okunması gerekir, "Ben her zaman tanrısallığı tezahür ettiririm" değil, çok daha doğru bir şekilde, "*Ben her zaman kendini gösteren tanrısallığım!"*

Ben konuşurken Ima bana giderek artan bir gülümsemeyle ve giderek artan bir zevkle bakıyor. 'Çok iyi konsantre oldun' diyor. 'Çok iyi! Konsantrasyonun kalıcı bir durum olamayacağını, yalnızca geçici bir durum olduğunu keşfettiniz.*yansıtılan dünya ile varlık arasındaki geçiş.* Düşüncelerinizi bir şeye yoğunlaştırdığınızda,*sadece düşünmekle duramazsın,*çünkü konsantrasyon seni yönlendirir*kendine dön,*ve odaklandığınız şey haline gelirsiniz. *Düşünme aşamasından konsantrasyon yoluyla bir varoluş durumuna doğru ilerlersiniz!* Düşünme tamamen durur ve düşünen, düşündüğüyle özdeşleşir. İle*düşünmek*Bir şey, bir düşünceyi sanki bir ayna vasıtasıylaymış gibi akıl yoluyla dışarıya yansıtmak, dolayısıyla *kendinden çıkmak.* Konsantrasyon yoluyla projeksiyonu tekrar geriye çekeriz ve*nedir* düşünce yine aynı hale gelir*düşünen,*ile*kişinin kendisi.* İki faktör mükemmel bir birlik içinde birleştirilir.*Yaratılan, yaratana geri döner!*

'Uygulamaya devam edin, bu süreci çok daha net bir şekilde deneyimleyeceksiniz. İşte yeni bir egzersiz. Bu palmiye ağacının altında oturmayı seviyorsun. Ona konsantre ol.' Ve bununla birlikte Ima ayrılır.

Tekrar oturup palmiye ağacına bakıyorum, düşüncelerim bu ağaç üzerinde yoğunlaşıyor, başka bir şey yok... Saatler geçiyor ve akşam kozalakları. Eve gitmek zorundayım. Menü dışarıda beni bekliyor ve birlikte eve dönüyoruz.

Ertesi sabah tapınak bahçesine geri dönüyorum ve grup egzersizlerimizden sonra tekrar palmiye ağacının altındaki yerimi alıp ona odaklanıyorum.

Bu alıştırmaya başladığımda her türlü yabancı düşünce beni rahatsız etti. Aniden Menu'nün önceki akşam bana söylediklerini hatırladım -yaprakların arasında bir kuş fark ettim- sonra kulaklarımın etrafında bir sivrisinek vızıldadı - sonra Şansölye Roo-Kha'nın küstahlıklarını hatırladım ve öfkelendim. Ama içimde ortaya çıkan tüm yabancı düşünceleri uzaklaştırdım ve yalnızca palmiye ağacına odaklandım.

Artık daha iyi anlaşıyorum. Düşünceler artık bana ulaşamıyor ve beni gerçekten rahatsız ediyor. Daha önce hala öyleydim*düşünceler dünyasında*düşünceler arasında. Düşüncelerim beni ileri geri itmeyi başarıyordu. Ama kendimin itilip kakılmasına izin vermedim. Palmiye ağacının yanında, yavaşça ve neredeyse fark edilmeyecek şekilde, düşüncelerin artık beni takip edemeyeceği ve rahatsız edemeyeceği bir yere doğru, daha da derinlere doğru süzülerek, olduğum yerde kaldım. Ara sıra bir düşünce beliriyor, yorgun bir gezgin gibi zihnimin içinden geçiyor. Güvenli konumumdan bu başıboş, başıboş, yorgun düşünceyi gözlemliyorum ama buna aldırmıyorum... Palmiye ağacını düşünüyorum... yavaş yavaş palmiye ağacı tüm varlığımı dolduruyor.

Günler geçiyor, belki haftalar da, bilmiyorum. Tüm dikkatimi palmiye ağacına yoğunlaştırdığım için artık dış dünyamda olup biten hiçbir şeyi bilmiyorum. Sonra birdenbire artık ağaca bakmadığıma dair garip bir hisse kapıldım.*dışarıdan ama içeriden.*Elbette hâlâ gözlerimle algılıyorum ama giderek artan ölçüde onu görmeye ve deneyimlemeye başlıyorum.*içsel varlık,* avuç içi ağacının canlandırıcı yaratıcı prensibi ...*onu görmek, deneyimlemek, O OLMAK!*

Ve sonunda öyle bir an geliyor ki, avucumun artık benim dışımda olmadığının farkına varıyorum - hayır! - asla dışarıda olmadı - bu benim açımdan sadece yanlış bir fikirdi -*palmiye ağacı bendedir ve ben de onun içindeyim; ben palmiye ağacıyım!*

Ne kadar zamandır bu şekilde kendi içime gömüldüğümü bilmiyorum. Ne olduğunu bile bilmiyorum*zaman*araç. 'Orada' zaman kavramının içinde bulunduğum durum bilinmiyor. Bu 'oranın' ne olduğunu da açıklayamam. Ama birdenbire bir güç beni yavaş yavaş kişisel bilincime çekiyor ve Ima'nın önümde durduğunu fark ediyorum. Gözlerim onun nazik bakışıyla buluştu. Yumuşak çimlerin üzerine yanıma oturuyor, aklım başıma gelene kadar sabırla bekliyor, sonra bana sorgulayıcı gözlerle bakıyor.

Bir iki kez konuşmaya çalışıyorum ama hemen başaramıyorum. Konuşma tamamen gereksiz hale gelmiş gibi görünüyor.

Sonunda faaliyetlerim yeniden uyanıyor ve irademyeniden işliyor. Gırtlağımın sinirleri ses tellerimi harekete geçiriyor ve yeniden ses üretebiliyorum.

"Ah Ima," dedim ciddiyetle, yumuşak bir sesle ve kendi sesimi duyunca şaşırdım

ses, "*Palmiye ağacı oldum*ya da daha iyisi, palmiye ağacının*her zaman bendim!*Ama ben bunu fark etmedim!'

Ima melek gibi güzel başını salladı ve sevinçle gülümsedi. 'Harika bir ilerleme kaydediyorsun! Çok sevindim - çok sevindim! Bu kadar kısa sürede kimsenin başaramadığı kadar hızlı ilerleme kaydediyorsunuz. Eğer diğer tüm hazırlık testlerinizi de aynı hızla geçerseniz, yakında başlamaya hazır olacaksınız!'

Sessizce sevinçle birbirimize bakıyoruz. Onun gözlerine baktığımda, Ima'nın ne kadar saf bir varlık olduğunu ve ne kadar muazzam bir güç yaydığını daha da derinden hissediyorum. Onun olduğu her yerde hava daha temizdir.

Sonra bana elini uzattı ve ayağa kalktık. Artık eve gitme zamanım geldi. Gecelik emekli olduktan ve yatağıma uzandıktan sonra Menu yanıma yerde diz çöküp soruyor, 'Şu anda tapınakta ne yapıyorsun?' 'Egzersiz yapıyoruz.' 'Söyle bana ne tür egzersizler?'

Tüm ciddiyetimle cevap veriyorum: 'Eh, son egzersizim bir palmiye ağacı hakkında o kadar uzun süre düşünmekti ki sonunda palmiye ağacının ben olduğumu keşfettim!'

Menü şaşkınlıkla bana bakıyor. 'Ne keşfettin? - Sen nesin?' o soruyor. 'Palmiye ağacı' diye tekrarlıyorum. 'Sen, palmiye ağacı mı?' gözlerini fal taşı gibi açarak soruyor.

'Evet evet Menu ama beni rahat bırakın, uyumak istiyorum.' Sonra Menu o kadar çok gülmeye başlıyor ki yerde yuvarlanıyor ve yanaklarından gözyaşları akıyor:

'Ha ha ha, yani sen bir palmiye ağacısın? Bagajın nerede ve yaprakların nerede? Ha ha ha, yani artık genç bir kız değilsin! Ha ha ha!'

Bunun üzerine gururuma kırılmış bir halde yatakta doğruldum ve emrimdeki tüm vakarla cevap verdim: 'Lütfen dikkat edin, ben genç bir kız değilim, Kraliçe'nin temsilcisiyim. Ben Firavun'un karısıyım, anlıyor musun? Ve eğer egzersizlerimle dalga geçeceksen sana daha fazla bir şey söylemeyeceğim.'

O anda Menü ağlamaya başlar. Ellerimi öpücüklere boğuyor ve gözyaşları arasında şöyle diyor: 'Sana başlamanın tehlikeli olacağını söylememiş miydim? Kim bilir belki de sana büyü yapıp seni bir palmiye ağacına çevirebilirler. Şimdi çok tuhaf konuşuyorsun. Dikkat edin, lütfen dikkat edin! Firavun neler olduğunu bilseydi iyi olurdu!' Gözyaşlarını kurulayan Menu, yüzünde endişeli bir ifadeyle odamdan çıkıyor.

Menu'ye en derin, en kutsal deneyimlerimden bahsetmemem gerektiğine dair çok nahoş bir duyguyla baş başa kalıyorum. Ertesi gün Ptahhotep beni çağırttı. Akşam onu göreceğim. Küçük kabul odasında her zamanki yerine oturuyor. Bakışları gökyüzünün yüksekliği kadar derindir. O her şeyi biliyor. 'Gel buraya küçük kızım' diyor gülümseyerek. Kendimden emin adımlarla yanına gidiyorum. Ellerimi ellerinin arasına alıyor, gülümsüyor ve soruyor: 'Biliyor musun?

Bir sonraki göreviniz ne olacak?' 'Evet baba, biliyorum' diye cevap veriyorum. 'Ve o ne?'

'Sessiz kalmak için,' diye cevap verdim, suçluluk duyguma rağmen ona güvenle gülümseyerek çünkü beni kınamadığını biliyorum. Başını sallıyor. Birbirimizi anlıyoruz. Özür dilememe gerek yok. Beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor ve Menu'ye onun kavrayış düzeyinin çok ötesindeki kutsal şeyler hakkında konuştuğumda kötü niyetli davranmadığımı kesinlikle biliyor. Ptahhotep'in gözlerine bakıyorum. Beni tüm kusurlarımla görüyor ama aynı zamanda gelecekte sessiz kalmayı öğrenme konusundaki kararlılığımı da görüyor.

Daha sonra yavaşça saçlarımı okşuyor. Eğiliyorum ve ayrılıyorum.

Ah! Kaç kez onun karşısında durup dilimin beynimden kaçtığını, her insanın göğsüne ekilmiş olan temel iletişim dürtüsüne karşı yeterince direnç gösteremediğimi itiraf etmek zorunda kalıyorum.

Ama yine de zamanla bu güce karşı da tetikte olmayı öğreniyorum. İletişim dürtümü en sevdiğim aslanım kadar dikkatli ve eksiksiz bir şekilde kontrol altında tutmayı öğreniyorum ve bu sürekli kendimi gözlemleme yoluyla, yavaş yavaş bir şey söylemek istediğimde, söyleyecek yetkiye sahip olduğumdan emin olmak için içten dinleme alışkanlığını ediniyorum. söyle. Gerçekten söyleyecek bir şeyim olmadığı sürece yavaş yavaş çenemi kapalı tutmayı öğreniyorum. Ve benliğimde iki varlığın farkına varmaya başladım: Çoğunlukla gevezelik etme eğiliminde olan, Kontrolsüz, kişisel bir ego.*tamamen iletişim kurmak ve dikkatleri şahsıma çekmek adına* -ve bilincimin arka planında, kişisel egomu dizginleyen, ona ne zaman ve ne konuşması ya da yapması gerektiğini, ne zaman sessiz ya da pasif kalması gerektiğini söyleyen daha yüksek bir benlik. Önemli olan bu yüksek benliğin emirlerine dikkat etmek ve uymaktır. Sadece *duymak*komutları yeterli değil; bunu herkes yapıyor!

Bu süre zarfında, Ima bana tapınaktaki grup egzersizleri bittikten sonra yapmam gereken ilave konsantrasyon egzersizleri veriyor.

Tapınak bahçesindeki en sevdiğim köşede birlikte oturuyoruz ve Ima şöyle açıklıyor: 'Konsantrasyonun ne olduğunu artık deneyimlerinizden biliyorsunuz. Ancak konsantrasyon sırasında kendinizi gözlemlerseniz, bunu yaparken entelektüel, duygusal ve ruhsal olmak üzere üç aşamadan geçtiğinizi fark edeceksiniz.

'Tüm konsantrasyon entelektüel aşamayla başlar. Düşüncelerinizi yoğunlaştığınız nesneye yönlendirirsiniz ve bu nesnenin gerçekte ne olduğunu düşünürsünüz. Bu aşamada aklınızı kullanıyorsunuz çünkü düşüncelerinizi açıklığa kavuşturmak ve konsantrasyonunuzun nesnesini tam ve açık bir şekilde ifade eden tamamen tatmin edici bir tanım aramak istiyorsunuz. Böyle bir tanımı bulduğunuzda entelektüel çalışmanız biter.*Bilmek*şimdi bu şey nedir. Bunun üzerinde daha fazla düşünmenize gerek yok, çünkü*Bilmek*ne bir şey*dır-dir,* yapmıyorsun*düşünmek*artık bu konuda.*Düşünmek cehalet ile bilgi arasındaki köprüdür.*Her şeyi bildiğimizde - mesela*Tanrı*-Biz

artık düşünmeye gerek kalmayacak.*Tanrı*her şeyi bilendir.*Kendisi bilgidir,*ilmi ise daire gibidir. Ne olmalı*O*ne zaman olacağını düşün*o her şeyi biliyor*Ancak bilgisini genişletmekle yükümlü olan kişinin düşünmesi gerekir.*Bilgiyi genişletmeye yönelik bu çalışma, düşünmeyi içerir.*

'Konsantrasyonunuzun nesnesine ilişkin bilginiz tamamlandığında, geçiş yaparsınız.*hissetmek için düşünmek.*Bu konsantrasyonun ikinci aşamasıdır. Bilinciniz, konsantrasyon nesnenizin tüm özelliklerini sinir sisteminiz aracılığıyla dışarıya yansıtır ve bunları duyu organlarınıza etkiler; böylece onları deneyimleme hissine sahip olursunuz. Her sinirinizle ve kanınızın her damlasıyla konsantrasyonunuzun nesnesini ve onun nasıl bir şey olduğunu hissedersiniz. Konsantrasyonunuzun nesnesini düşünme ve hissetme açısından iyice deneyimlediğinizde üçüncü aşamaya geçersiniz.*manevi konsantrasyon.*Bu, bilincinizde olduğunuz anlamına gelir*özdeşleşmek* konsantrasyon nesnesi ile. Artık onun hakkında düşünmüyorsun ya da onun ne ve nasıl olduğunu hissetmiyorsun.*sen osun*! Biz buna bir diyoruz*olma durumu.*Bu durumda artık bu şey hakkında düşünmenize ya da onu hissetmenize gerek yok çünkü siz o kendiniz haline geldiniz. Bu durumda tüm düşünceleriniz, tüm duygularınız, tüm sözleriniz, tüm davranışlarınız konsantrasyon nesnenizin tezahürleri haline gelir.

'Bunu palmiye ağacında deneyimlediniz, ancak bu üç aşamada henüz kendinizi gözlemleme egzersizi yapmamıştınız. Başka bir örnek vermek gerekirse, diyelim ki bir nehrin kıyısında oturuyorsunuz ve suya konsantre oluyorsunuz. İlk başta suyun ne olduğunu düşünüyorsunuz. Suyun iki gazın birleşmesiyle oluşan bir sıvı olduğunu hatırlıyorsunuz. Sıcak ya da soğuk olabileceğini, yeterince soğuduğunda katıya dönüştüğünü, renginin ve daha birçok özelliğinin olduğunu biliyorsunuz. Ve aklınız suyun ne olduğunu ve ne anlama geldiğini tam olarak kavrayıncaya kadar bu doğrultuda düşünürsünüz.*Bunların hepsi entelektüel konsantrasyondur.*

Daha sonra ayağa kalkıp suya doğru yürüyorsunuz. Artık suyun ne olduğunu ve neye benzediğini hissediyorsunuz. Suyun sıvı olduğunu, vücudunuzun etrafında aktığını doğrudan hissederek hissedersiniz ve sıcaklığını ölçmeden hissedersiniz. Elleriniz ve kollarınızla suya sıçrayabilir, küçük dalgalanmalar ve hatta büyük dalgalar oluşturabilirsiniz.*Bu, duygu açısından konsantrasyondur.*

Ancak tam konsantrasyonda, sudan ayrı bir varlık olmayı bıraktığınız an gelir, suyla birleşirsiniz, artık bir insan bedeniniz kalmaz, su olursunuz. Artık buna gerek yok*hakkında düşün*su ve çeşitli özellikleri. Senin de ihtiyacın yok *hissetmek*su nedir ve nasıldır? Tam tersine sen*öyle*şimdi kendini sula. Tam konsantrasyon anlamına gelir*Konsantrasyon nesnesiyle aynı hale gelmek!* Konsantrasyonun önceki iki aşamasında ayrılırsınız, oysa bu üçüncü ve son aşamada -*durumu*

*varlık - sen.*tam birliği deneyimleyin, ardından sonuç olarak tam anlayış ve tam tanınmayı deneyimleyin*içinden.*Tabii ki vücudun suya dönüşmedi ama *bilincinizde bu durumu yaşarsınız.*

'Çevrenizdeki insanlara dikkat edin. Bazılarının sürekli sevgi ve iyilik hakkında konuştuğunu, kendini beğenmiş tatlı gülümsemeler sergilediğini ve diğerlerine mümkün olan her fırsatta "sevgi dolu" ve "iyi" olduklarını göstermeye çalıştıklarını fark edeceksiniz. Ama sadece dışarıda! Sevgi ve iyilik maskesini takarlar; ama iş eylemlere gelince bencilliklerini açığa vururlar;*öyle*bencillik.

'Bir başkası hiçbir zaman iyilik hakkında konuşmayabilir ve 'iyi' olmak istediğini asla düşünmeyebilir; yine de düşündüğü, söylediği ve yaptığı her şey iyilikten kaynaklanmaktadır, çünkü kendisi*dır-dir*aman Tanrım! İNSAN NE OLDUĞUNU DÜŞÜNMEZ; O da HİSSETMİYOR; SADECE Olduğu Gibi Olduğu İçin! Bunun hakkında konuşmasına gerek yok; düşündüğü, söylediği ve yaptığı her şey kendisinin ifadesidir, kendi varlığının tezahürüdür*yapı!*

'Şimdi en zor görev geliyor: konsantre olmak*kendin.*Birinci *yansıtın ve düşünün*sen nesin o zaman*hissetmek*ne olduğunu ve sonunda bunu yapmak zorundasın*olmak*sen nesin!

'Burada, bu dünyada bilinçli hale gelebilmeniz için, gerçek benliğinizi bırakıp, aklınıza ve duygularınıza girmeniz gerekiyordu. Şu ana kadar yalnızca şunları yapabildiniz:*düşünmek*Ve*hissetmek*ne olduğun ama henüz bunu başaramadığın *olmak*sen nesin! Etrafınızdaki insanları gözlemleyin, bunu göreceksiniz.*onlar gerçek benlikleri değiller.*Tam tersine kendilerini her zaman düşünceleriyle, duygularıyla ve bu dünyada oynadıkları rollerle özdeşleştirirler. Gerçek benliklerinden "düşmüşler" ve sahtekârlar, hayali bir dünyada yaşayan insanlar haline gelmişlerdir. Yalnızca çok küçük çocukların gözlerinde o ışıltıyı görebilirsin,*gerçek varlığın ışığı.*Zekası uyandıkça çocuk kendisini dışsal kişiliğiyle özdeşleştirmeye başlar ve ilahi, gerçek benliğinden giderek daha fazla uzaklaşır. Ve bu arada, bizim onu düşündüğümüz kişi, yalnızca içinden gerçek gerçeğin geçtiği bir maskedir.*öz*—büyük*görünmez olan - görünüyor*dünyanın dışında. Kişi, varoluşun tezahürü için bir araçtan fazlası olamaz.*öz.*Ama insanlar maskelerine o kadar bağlanıyorlar ki artık kendilerini ondan kurtaramıyorlar. Gerçek*benlik*kral ve efendi, kişi yalnızca onun hizmetkarıdır. Fakat insan oğulları kendilerinden vazgeçtiler.*öz*ve tahttan inerek kendilerini maskeleriyle, kişilikleriyle özdeşleştirdiler. Hizmetçiyi kral yaparlar ve kendilerini gerçek varlığından ayırırlar. Daha yükseklerini zorluyorlar*kendini içine*sürgüne,*bilinçsiz.* Bu ayrılığa akıl neden olur ve konsantrasyon egzersizleri ve amaçlı bir çaba sayesinde*bilinçli ve farkında,*akıl, bu ayrılıktan çıkıp gerçek hayatımıza geri dönmemizi sağlayan bir araç olabilir.*öz.*

'Geçmişte çeşitli şeylere yoğunlaştınız. Şu andan itibaren tek göreviniz konsantre olmak*kendin,*üçüyle ilerliyoruz

kendi gerçeğinizle tam bir özdeşleşme elde edene kadar konsantrasyon aşamaları*öz,*gerçekten sana kadar*öyle*senin*öz.*Yalnızca birinci şahıs olarak tanımlanabilecek varoluş durumuna ulaşmak sizin görevinizdir: "*Ben buyum".* Ama dikkat edin! senin için yeterli değil*düşünmek*sen nesin, ne de*hissetmek*sen nesin; Mecbursun*kendi gerçek içsel benliğinizde neyseniz o olun!*

'Bu sizin inisiyasyonunuza kadar konsantrasyon görevinizdir.'

Ve böylece hayatımın, kendimi bu iki göreve adadığım uzun dönemine giriyorum:*olmak*benim gerçeğim*öz,*ve sessiz kalmayı öğrenmek.

26

İYİ VE KÖTÜ BİLGİ AĞACI

Sessiz kalma sanatında oldukça ustalaştığım bir noktaya geldiğimde, bir akşam tekrar Ptahhotep'in huzuruna çıkıyorum ve o bana şunu soruyor: 'Susmak için verdiğin mücadeleler sırasında ne öğrendin? senin varmi*sadece* sessiz kalma sanatını mı öğrendin?'

'Hayır baba, bu kesinlikle imkansızdı. Ben bunlarla uğraşırken *sessizlik,* Aynı anda mücadele etmek zorunda kaldım*konuşma.*Sessizlikte ustalaştığım kadar, konuşmada da ustalaştım. Bunun nedeni ise*sessizlik* araç *konuşmuyor,*Ve*konuşuyor*araç*susmamak.*Bu iki şeyi birbirinden ayıramadım. Sessizlik ve konuşmanın, tıpkı bir madalyonun iki yüzü gibi, aynı birimin iki farklı yüzü olduğunu keşfettim.'

'Doğru' diyor Ptahhotep. Sonra ayağa kalktı ve beni odanın duvarlarını oluşturan büyük beyaz taş bloklardan birine götürdü. Taşın pürüzsüz beyaz yüzeyini işaret ederek 'Bu beyaz yüzeyde ne görüyorsunuz?' diye sorar.

'Hiçbir şey' diye yanıtlıyorum.

'Peki bundan ne

çıkarabilirim?' 'Her şey.'

'Şimdi' diyor Ptahhotep, Bu*Hiç bir şey*bu nedenle içerir*Her şey.*Bu durumda her ikisi birlikte mükemmel bir birlik oluşturur. Bu birlik içerisinde bir şey ancak*tanınabilir*birlikten ayrı ve farklı hale gelirse.

'Şimdi yeşil boyayla bu yüzeye yaprak şeklini çizerken izle. Yaprağın şekli ben çizmeden önce bu taş yüzeyde zaten vardı ama sen onu tanıyamamıştın. *çünkü yaprağın pozitif formu ile arka planın negatif doğası hâlâ iç içeydi.* Tamamen aynıydılar. Yaprağın formu henüz ayrılmamıştır.*Her şey*bunun içinde yer alan*Hiç bir şey.*Yaprak duvarda göründüğünde duvardan ayrıldı. *Her şey,*ve bu nedenle

tanınabilir.

'Ve çok önemli bir şeyi unutmayın: Bu yaprağın yeşil renkte görünmesi, onun geride bıraktığı anlamına geliyor. *Her şey onun* tamamlayıcı renkte form, bu durumda *kırmızı,* onun görünmez, olumsuz resmi olarak. *Etrafınıza baktığınızda her ne görüyorsanız, yalnızca kendisini tamamlayıcı yarısından ayırdığı ve ikincisi görünmez, tezahür etmemiş durumda geride kaldığı için tanınabilir.*

'Başarabilirsin *bilgi* ancak birbirinden ayrılan olumlu ve olumsuz iki tarafı karşılaştırarak. Bu iki taraf bir arada olup, birbirlerine selam verdikleri sürece hiçbir şeyi algılayamaz, tanıyamazsınız.

'Görünen dünyayı gözlemleyin. Yalnızca kendisini içinde bulunduğu birlikten ayırdığı için tanınabilir. *Hiç bir şey* ve *Her şey* hala birbirlerinin içinde hareketsiz durumdalar. Yani kendisini Tanrı dediğimiz mutlak birlikten ayırmıştır. Dünyadaki bizimle ilgili şeyleri ancak olumlu olanın olumsuzdan ayrı olarak ortaya çıkması ve ikisini birlikte karşılaştırabilmemiz sayesinde tanıyabiliriz. *Birlik iki yarıya bölünmedikçe algı olamaz; bunlardan biri tezahür etmiş, diğeri ise onun yansıması ve tamamlayıcı yarısı, tezahür etmemiş.— Böylece her ikisi de karşılaştırma yoluyla tanınabilir hale gelir!* Şimdi beni takip edin.'

Ptahhotep beni başka bir odaya götürüyor ve orada beyaz bir duvarın önündeki büyük bir masanın üzerine küçük bir heykelcik koyuyor. Daha sonra heykelciğin arkasına biri sağa, diğeri sola olmak üzere iki küçük lambayı duvarda küçük heykelin iki gölgesi görünecek şekilde yerleştirir. Daha sonra Ptahhotep şeffaf kırmızı bir disk alır ve onu sağdaki lambanın önünde tutar. Büyük bir sürprizle duvarın sağındaki gölgeyi görüyorum *kırmızı,* soldaki ise *yeşil.*

'Bu nasıl, Ruhumun Babası?' Şaşkınlıkla soruyorum.

Ptahhotep, 'Bir an düşünün, açıklamayı kendiniz bulacaksınız' diyor.

Bir süre sessiz kalıyorum ve çözümü deneyimleyene kadar konsantre oluyorum. Sonra şöyle açıklıyorum: 'Heykelcik, kırmızı ışığın duvara yansıtılmasıyla kırmızı rengin engellenmesini sağlıyor ve duvarda yalnızca tamamlayıcı yeşil rengin görünmesine izin veriyor. Bu yüzden *yeşil* gölge diğer tarafta belirir. Öte yandan heykelcik geride duruyor *tüm ışık* diğer lambadan geliyor ve duvarın bu tarafındaki gölge dönmüş gibi görünüyor *kırmızı.'*

'Çok doğru' diyor Ptahhotep. 'Görüyorsunuz ki, birbirini tamamlayan iki renk, birbirleri olmadan var olamazlar. *sessiz kalmak* olmadan var olabilir *konuşuyor.* Kendinizle ilgili şeyler dünyasında tezahür ettirdiğiniz ne varsa, tamamlayıcı zıtlık, tezahür etmemiş durumda geride kalır.

Konuştuğunuz zaman, konuşmanın olumsuz tarafı,*susmak,*tezahür etmeden geride kalır. Ve susduğunuzda susmanın olumlu tarafı, *konuşuyor,*tezahür etmeden kalır. Bir dağ oluştuğunda, onun tamamlayıcı yarısı olan vadinin de oluşması gerekir. Vadisiz bir dağ, dağsız bir vadi nasıl mümkün olabilir? *Zıddının -tamamlayıcı yarısı- aynı anda tezahür etmeden mevcut olmadığı sürece, hiçbir şey asla tezahür ettirilemez ve tanınabilir hale getirilemez! Olumlu bir şey tezahür ettiğinde, olumsuz tezahür etmemiş olarak kalır ve bunun tersi de geçerlidir; olumsuz bir şey tezahür ettiğinde, pozitif tezahür etmez. Bir nerede ortaya çıkarsa çıksın, onun tamamlayıcı yarısının da, tezahür etmemiş bir halde bile mevcut olması gerekir.*İkisi sonsuza kadar ve sonsuza kadar birbirine bağlıdır.

'Ve böylece ayrımın gerçekte yalnızca görünüşte bir olduğunu görüyorsunuz, çünkü birbirini tamamlayan iki yarım, ayrıldıklarında ve*birlik* olabilmek*asla birbirinizden uzaklaşmayın.*Ayrılmaz*ilahi birlik* dolayısıyla her zaman ve her yerde kendini gösterir; zira bu görünüşteki ayrılığa rağmen her yerde aktif olmaya devam ediyor.*Olumlu ve olumsuz arasında her zaman mevcut olan çekici güç.*Hem olumlu hem de olumsuz, orijinal durumlarına dönme eğilimindedir.*ilahi birlik.*Görünür dünyada bir şey ortaya çıksa da, kendisini İlahî birlikten kalıcı olarak ayıramaz; bir gün, er ya da geç, tamamlayıcı yarısıyla birleşecek ve ilahi olana geri dönecektir.*birlik.*Var olan her şeyin içinde barınan ve yaratılan her formu orijinal birliğine geri çeken içsel kuvvete biz buna diyoruz.*Tanrı.*

'Tüm yaratılış, yani etrafımızdaki görünen dünya, bir ağaca benzer. Sağ tarafta olumlu-iyi meyveler, sol tarafta ise olumsuz-kötü meyveler verir. Ancak her iki taraf da aynı ağaca aittir ve aynı birlikten gelir.

'Hem iyi hem de kötü, kendisi ne iyi ne de kötü olan, ancak ilahi olan birlikten ayrılma yoluyla ortaya çıkmıştır. Tanınmaya ve bilgiye ulaşmak ancak ayrılık yoluyla mümkündür. Sonuç olarak tanınabilir dünyanın iyi ve kötüden oluşması gerekir. Eğer böyle olmasaydı tanınamazdı ve hiç var olamazdı.

'Bütün yaratılış iyiyi ve kötüyü bilme ağacıdır! Ama yaratıcı...*Tanrı-vardır* değil*yarım*birlikten kopmuş, ondan ayrılmış ve dolayısıyla tanınabilir hale gelmiş; aksine,*Tanrı birliğin kendisidir. O* birlikten kopmuş tüm yaratılmış biçimlerin üzerinde durur. Sağ*kendi içinde,*mükemmel bir birliğe sahiptir.*O* bu*Hiç bir şey*bunun dışında*Her şey* ortaya çıkar ve kendini gösterir, ancak*o* the*Hiçbir şey*Ve*her şey*ayrılmamış, ilahi birliği oluşturur.

'Yaratılış her zaman bütünün bir yarısı anlamına gelir... birlikten kopmuş ve karşılaştırmalar yoluyla tanınabilir hale gelen, tamamlayıcı yarısı ise tezahür etmeden geride kalan yarım. Bu yüzden asla bulamazsın ve asla tanıyamazsın*Tanrı* —yaratıcı — yaratılış dünyasında,

basitçe *çünkü Tanrı'nın karşılaştırılabileceği tamamlayıcı bir yarısı yoktur.* Karşılaştırma imkanı kesinlikle yok *o,* yani tanıma şansın yok *onu.—Sadece yapabilirsin* OLMAK *Tanrı!*

'Dinle çocuğum: Sadece var *bir* sonsuz *yapı*-sadece *tek tanrı.* Yaşayan her şeyde bu tek kişi yaşıyor *yapı,* orada bu tek kişi yaşıyor *Tanrı. Tanrı* bölünmez birliktir, *O* her yerde mevcut, *O* tüm evreni doldurur. Bütün evren yaşıyor çünkü Tanrı onu kendi sonsuz gücüyle canlandırıyor. *yapı*! Buradan *Tanrı* tamamlayıcı yarısından ayrılmış, yaratılmış, tanınabilir dünyaya kendi varlığını veren, yani iyiliği ve kötülüğü bilme ağacına hayat veren bir hayat ağacı gibidir. İyiyi ve kötüyü bilme ağacı -yarattığımız dünya- yalnızca hayat ağacı -Tanrı- kendi bilgisini aşıladığı için canlıdır. *hayat* damarlarında -*içinde yaşıyor!*

'Maddi dünya bir ölüm ağacı gibidir: İyiyi ve kötüyü bilme ağacı ve *Tanrı* onun içinde, yaratılan her şeyde yaşayan hayat ağacı vardır. *Tanrı* tek ve tektir. Bu tek *Tanrı* bu *öz,* tüm yaratıkların içindeki en içteki varlık. Tanrı her yerde mevcuttur ve iki şey aynı anda aynı alanı işgal edemeyeceğinden ve hiçbir şey yerini değiştiremeyeceğinden *Tanrı* evrenin herhangi bir yerinden yalnızca tek ve aynı *Tanrı* her yerde mevcut olabilir *öz* yaratılan her biçimde. *Tanrı* bölünmez *birlik.* Tüm yaratıklar, tüm bitkiler, hayvanlar, insanın kendisi, hepsi iyiyi ve kötüyü bilme ağacının meyveleridir; hepsi canlıdır çünkü hayat ağacının hayati akışı damarlarından akar, yani *çünkü hayat ağacı onların içinde yaşar.* Bu da senin içinde şu anlama geliyor küçük kızım!—Senin bedenin de ölüm ağacının, iyiyi ve kötüyü bilme ağacının bir meyvesidir ve kendine ait bir yaşamı yoktur. Ama içinizde hayat ağacı yaşıyor çünkü *benlik* ayrıca küçük bir dal *Tanrı'nın büyük hayat ağacı,* ve sen sadece hayattasın çünkü *Tanrı* senin gibi yaşıyor *öz* içinizde ve bedeninizde, kişiliğinizi canlı tutar.

'Bedeninizde doğduğunuz için tanınabilir bir varlık haline geldiniz. Bilincinizi büyük olandan ayırdınız. *her şey ve hiçbir şey - Tanrı'dan,* kendi gerçeğinden *öz.* Tüm bitkiler, tüm hayvanlar ve insanın kendisi de dahil olmak üzere tüm tezahür olasılıklarının hala evrenin içinde olduğu ilahi, cennetsel, orijinal durumdan düştünüz. *her şeyi kapsayan birlik — içine* birçok form ve farklılaşmanın dünyası. Sen bir tezahür, yaratılmış bir form oldun. Sonuç olarak, dünyasal planda bulunduğunuz her şey, iyi ve kötüden oluşan birliğin yalnızca tanınabilir yarısıdır. Ve bilinciniz bedeninize yerleştirildiği için bu bedende uyandınız, yani bilinciniz bedenle özdeşleşti.

'Bir şeyden yemek, onunla özdeşleşmektir; Çünkü yediğiniz şey, ondan oluşacaktır, *ne olacaksın?* Kendini seninle özdeşleştirerek

Bedeniniz, bilinciniz -sembolik olarak- iyiyi ve kötüyü bilme ağacının meyvelerini yemiş ve aynı şekilde ölüm krallığına tabi olmuştur.

'Ama şimdi iyi haberi dinleyin: Vücudunuz ayrılığın sonucudur; bu senin kendi gerçeğinin yalnızca görünen yarısıdır*öz.*Diğer yarısı ise varlığınızın tezahür etmemiş, bilinçsiz kısmında kalmıştır. Bu iki tamamlayıcı yarımı birbiriyle birleştirerek ilahi olana dönebilirsiniz.*birlik*! Bu birlikteliği yaşamak mümkün değil*fiziksel olarak*yani görünmez bilinçdışınızı görünür ve fiziksel hale getirmek*Ayrıca,*ve iki yarımı birleştirin. İçin *bir*bilinç canlandırılamaz*iki* bedenler. Bu şekilde birliği deneyimlemeye çalışmak ölüm demektir. Gerçek şu ki,*vücut*Kendini tamamlayıcı yarısından ayırdığı için görünür ve tanınabilir hale gelmişse, bu şekilde yeniden birleşme bedenin ölümünü de beraberinde getirmek zorunda kalacaktır. Yine de bedeninizde tamamlayıcı yarınızla bu ilahi buluşmayı hâlâ deneyimleyebilirsiniz:*Bilinçli bir durumda!*Bilinçdışınızı tamamen bilinçli hale getirene kadar, tezahür etmemiş, görünmez yarınızı bilinçli olarak deneyimleyene kadar bilincinizi genişletebilir ve bu şekilde ilahi birliğe ulaşabilirsiniz.*bilincinizde.*Bedeniniz yaratılmışların görünür dünyasında kalsa bile bilincinizi kendi gerçek dünyanızla birleştirebilirsiniz.*öz,* içinden düştüğünüz, böylece mükemmel birliği oluşturan. Bu şekilde, tam burada, bu dünyevi varoluşta, mutluluğu deneyimleyebilirsiniz;*Tanrı – Tanrı ol.*

'Bu yeniden birleşme çabası yaratılmış her şeyde var. Her canlı kendisiyle yeniden birleşebilmek için tamamlayıcı yarısını arar. Pozitif erkek formlar, negatif dişi formları arar ve bunun tersi de geçerlidir. Pozitif ve negatif kuvvetlerdeki bu eğilim maddenin temel yapısını bile oluşturur. Gerçek şu ki, *bu eğilim olmasaydı hiçbir madde olamazdı;*birlik yolundaki bu çabamız için *Tanrı olma durumu*-Pozitif ve negatif güçler arasındaki çekici gücü oluşturur ve tüm dünya bu ilahi, ilkel duruma ulaşma çabası üzerine inşa edilmiştir. Bu çabanın kendisi, tezahür etmiş dünyadaki tüm gücün kaynağıdır. Doğa onu kullanır ve bedene yansıtıldığında cinsel gücün temeli olur.

'Bir yaratık tamamlayıcı yarısını kendi dışında, yaratılmış, tanınabilir dünyada aradığı sürece birliği asla bulamaz;*tamamlayıcı yarısı kendisinin dışında, tezahür etmiş, kendinden ayrı değil, tam tersine kendisinden ayrılmamış, kendi tezahür etmemiş kısmında, bilinçdışındadır.]*Tezahür etmemiş olanın diğer yarısı olmasaydı hiçbir yaratık var olamazdı. Mesela kendini ele al küçük kızım. Olduğunuz ve bilinçli tarafınızda tezahür eden her şeyin zıddı, yine de size ait olan ve bilinçli, tezahür etmiş kısmınız kadar siz de olan bilinçdışı parçanızda bulunur. Tamamlayıcı parçanızı kendinizin dışında, etten kemikten bir adamda bulamazsınız.

örnek, ama gerçek benliğinizin bilinçsiz kısmında. Bilincinizde kendinizin iki yarısını birleştirdiğinizde, sonsuzluğa geri dönüş yolunu bulmuşsunuzdur. *hepsi ve hiçbir şey,* sen aynı oldun *Tanrı* Tekrar!

'Bilincinizde gerçekleşen bu birleşme sayesinde, tezahür etmiş varlığınızın ebedi özlemi sona erer çünkü tamamlayıcı yarısını bulmuş ve onunla birlik içinde birleşmiştir; ve bu nedenle vücudunuzun cinsel arzusu da tamamen sona erer. Kendi içinizde tamamlanırsınız. Tam burada, bu fiziksel varoluşta, ilahi durumu deneyimlersiniz: Ölümsüzlük, mutluluk - doyum! Ve aynı olduğu sürece, bireysel *yapı* tüm canlılarda yaşar, aynı anda aynı olursunuz *her yaratığın gerçek benliğiyle* kendi gerçek benliğinizde uyandığınızda. Tanrı ile birliğe ve aynı zamanda tüm evrenle birliğe ulaşacaksınız. Bilincinizi bedeninizden, kişisel varlığınızdan kaldıracak ve her şeyi kapsayan kozmik bilinci deneyimleyeceksiniz. Kendinizi her canlının, tüm evrenin içindeki "ben", yani benlik olarak hissedeceksiniz. *Tanrı'da.* Bu şu anlama gelir *yine hayat ağacının meyvesini yiyeceksin!* O zaman etkiler dünyasından nedenler dünyasına, geçicilik aleminden ebediyet alemine, yaratılmışlardan yaratıcıya, ölüm aleminden yaşam alemine geçmiş olacaksınız. . Kısacası ebedi dirilişinize kavuşacaksınız. *yapı.* Ve bu inisiyasyondur!'

Ptahhotep konuşmayı bırakır. Ama ben bu ilahi birliğin, onun göksel gözlerinin aşılmaz derinliklerinde tecelli ettiğini görüyorum. Onun gözlerinden ruhuma sonsuz mutluluk, huzur ve huzur yayılıyor. Onun bakışında gerçeğin gerçekleştiğini görüyorum.

Beni kutsadı ve ben ayrıldım.

27

ON İKİ İKİZ ÖZELLİK TAKIMI Ertesi akşam kendimi yine

Ptahhotep'in önünde buluyorum.

'Bir sonraki alıştırmanız olarak on iki karşıtlık kümesini çalışmanızın ve uygulamanızın zamanı geldi' diyor. İnisiyasyonunuz sırasında bunlarla ilgili olarak sınava tabi tutulacaksınız. Bu yüzden dikkatlice dinleyin ve şimdi size söylediklerimi hatırlamaya özen gösterin:

'Tıpkı *sessiz kalmak* Ve *konuşuyor* Aynı gücün birbirini tamamlayan iki tezahürü olduğu gibi, kontrol etmeyi öğrenmeniz gereken on iki grup karşıtlık da vardır. Artık sadece sabahlarınızı tapınakta geçirecek ve daha sonra saraya döneceksiniz. Ve mümkün olduğu kadar insanların arasında olmak için her fırsatı değerlendirmelisiniz, çünkü tapınaktayken bu zıtlıkların her birinde ustalaşmak sarayda olduğundan çok daha kolaydır. Burada sadece sizin gibi insanlarla tanışırsınız, acemiler,

zaten ilahi birlik içinde yaşayan rahip ve rahibelerin yanı sıra ilahi birliğe ulaşma çabası içindedirler. Ancak gündelik dünyada her türlü ayartmaya maruz kalırsınız. Vücudunun kölesi olan insanlarla tanışırsınız ve bu kişiler sizi de etkilemeye çalışır. Düşme tehlikesi çok daha fazladır. Eğer dünya çapında geçerli olan tüm özellik ve özelliklere hakim olursanız, başlangıç sınavlarını da geçebileceksiniz.

'Bu on iki grup zıt özellik şunlardır:

sessiz kalmak - konuşmak

anlayışlı olmak - etkiye karşı direnç

itaat etmek – hükmetmek

tevazu - kendine güven, yıldırım hızı -

her şeyi kabul etme ihtiyatlılığı -

farklılaşabilme

savaşma yeteneği – barış

dikkat – cesaret

hiçbir şeye sahip olmamak - her şeye hükmetmek

hiçbir bağı olmamak - sadakat ölümü

küçümsemek - hayata saygı duymak

kayıtsızlık - aşk

'Dünya artık bedene hakim ve çıkarcı insanların yavaş yavaş iktidarı ele geçireceği uzun bir dönemden geçiyor. Ancak, negatif güçlerin tezahür ettiği her yerde, tezahür etmemiş durumda olsalar bile, pozitif güçlerin de mevcut olması gerektiğini zaten biliyorsunuz. Dünyanın bu karanlık döneminde, özveriliğin ilahi yasalarını tezahür ettiren Tanrı'nın Evlatları, yavaş yavaş dünyasal planı terk edecek ve tezahür etmemiş olanın ruhsal planına çekilecek. Ancak yine de insanın bilinçaltında çalışmaya devam edecekler, çünkü aslında insanlığın bilinçdışı olacaklar ve olgunlaşan insanların ruhlarında kurtuluş ve kurtuluş özlemi olarak tezahür edecekler. 'Yeryüzünde bazı bireylerin megalomanlığı, köleleştirilmiş kitlelerin artan memnuniyetsizliğiyle birlikte binlerce yıl boyunca acı ve daha sert mücadelelere yol açacaktır. Binlerce yıl süren sürekli mücadele ve çekişme ve açgözlülüğün, kibrin, kıskançlığın, intikamın, nefretin ve diğer hayvani özelliklerin üstünlüğü, eğer ilahi takdir ve bir grup tanrı olmasaydı, iyi, doğru ve güzel olan her şeyi yeryüzünden yok edecekti. gizli bilgimizi unutulmaktan kurtaracak olan, ruhsal planda çalışan Tanrı'nın Oğullarının rehberliği altında ruhsal olarak birleşmiş insanlar. Dünya da her gezegen gibi yüksek bir manevi gücün rehberliği altındadır ve bu güç

ilgili insanlara uygun bir şekilde Tanrı'nın Oğulları aracılığıyla kendini gösterir. Gelişimleri yoluyla Tanrı'nın Oğulları'nın akranları haline gelen bir grup inisiye insan aracılığıyla tezahür ettirilir. Hepsi, dünyayı karanlıktan, izolasyondan ve maddi ve şeytani güçlerin egemenliğinden kurtarmaya yönelik büyük ilahi planın iş arkadaşlarıdır. Her inisiye bu çalışmaya katılır ve siz inisiye olacaksanız, bu siz de demektir.

'Bu büyük planda yararlı bir iş arkadaşı olabilmek için, kişinin öncelikle karşıtlıkların tüm ölçeğine hakim olması gerekir. Ve sizin de inisiyasyonunuz için bu sınavlardan geçmeniz gerekecek.

'Bu niteliklerde uzmanlaşmak, onları istediğiniz yerde kullanmanız anlamına gelir.*doğru zaman*Ve içinde*Doğru yer.*Aynı özellik*ilahi*en*doğru zaman*Ve içinde*Doğru yer*dır-dir*şeytani kötülük*en*Yanlış zaman*Ve içinde *yanlış yer. Çünkü Allah ancak iyiyi, güzeli, doğruyu yaratır. Kötü özellikler ve kötü kuvvetler yoktur, yalnızca yanlış kullanılan özellikler ve yanlış uygulanan kuvvetler vardır!*

'Doğru zamanda ve doğru yerde konuşmanın ya da susmanın ne demek olduğunu zaten öğrendin. Susmak son derece ilahi bir davranıştır ve eğer bunu yaparsak ilgili herkese bereket getirir.*Neres*Ve*Ne zaman*yapmalıyız. Ama öte yandan, konuşmamız gereken bir yerde veya zamanda susarsak, örneğin bir insanı büyük bir tehlikeden tek bir sözle kurtarabileceksek, susmak şeytani bir hal alır.

'Ve eğer yanlış yerde ve yanlış zamanda konuşursak, ilahi konuşma armağanı şeytani gevezelik ve dedikoduya dönüşür.

'Bir sonraki zıtt ikiz çiftinde, eğer yüksek ve güzel, iyi ve doğru olan her şeye açık ve alıcıysak, yani Tanrı'nın iradesine açıksak ve O'nun içimizde çalışmasına izin veriyorsak, alıcılık ilahidir. Öte yandan, anlayışlılık veya etkilenebilirlik, omurgasız bir karakter eksikliğine ve etkilenmeye karşı teslimiyete dönüştüğünde felakettir.

*'Etkiye direnme yeteneği*tüm düşük etkilere karşı korkusuz bir direnç gösterme yeteneği anlamına gelir. Ancak daha yüksek güçlere karşı da direnç gösterirsek, etkiye karşı direniş şeklindeki ilahi niteliğimizi derhal şeytani bir tür kendi kendini tecrit etmeye dönüştürürüz.

'Mutlak olanı vermek, büyük ilahi plandaki her iş arkadaşının görevidir. *itaat*Tanrı'nın isteğine. İkincisi, doğrudan sizin aracılığınızla veya başkaları aracılığıyla kendini gösterebilir. Sizden istenen her şeyin kendi isteklerinizle uyumlu olduğundan emin olmak için iyice incelediğinizde, Tanrı'nın iradesini tanıyabilirsiniz.*en içten inanç*.Tanrı bizimle en derin inancımız aracılığıyla konuşur ve biz de ona mutlak itaat göstermeliyiz. Tam tersine, sırf korkaklık, korku, maddi çıkar uğruna ya da sırf "iyi olma" isteğiyle, yani aşağılık, kişisel nedenlerle, kendi inancımıza aykırı olarak birine itaat etmek, bu bir davranıştır.*kölelik*ve sataniktir.

'Yonetmek hükümdarın kendi iradesinin bir kısmını cahil ve zayıf insanlara vermek demektir. Halkın içinde aktif olan tüm güçleri birleştiren evrensel sevgi, kendi kaderini tayin hakkını ihlal etmeden insanları genel bir refaha yönlendirmelidir. Sevgisiz ve bencil amaçlarla kendi iradesini başkalarına dayatan ve onların kendi kaderini tayin etme hakkını ihlal eden herhangi bir yönetici, ilahi faaliyeti gerçekleştirir. *hüküm vermek* şeytaniliğe doğru *tiranlık.*

'Tevazu ilahi olana, daha yükseğe doğru hissetmemiz gereken şey budur *öz* bu bizi canlandırıyor. Tüm iyi, güzel ve gerçek niteliklerin size ait olduğunu anlamalısınız. *o,* Kişiliğinizin tanrısallığı tezahür ettirmenin bir aracı olduğunu, ancak kendi başına ve tanrısallık olmadan yalnızca boş bir kabuğu temsil ettiğini. Kendi içinizde aynı tanrısallığı, aynı ebediliği tanımalısınız. *yapı* kendini evrenin her yerinde gösterir ve kendinizi alçakgönüllülükle bu tanrısallığa tabi tutmalısınız. Ancak hiçbir zaman kendinizi dünyevi veya dünyevi güçlere tabi kılmamalı veya dünyevi formların önünde eğilmemelisiniz; Çünkü bu, ilahi tevazuyu zayıf, korkak, şeytani bir kendini aşağılamaya dönüştürmek anlamına gelir ve bunu yaparak, Allah'ın emrini ihlal etmiş olursunuz. *tanrısallık* seni onunla canlandıran *sahip olmak* sonsuz *yapı.*

'Dünyanın kurtuluşu için ilahi plan dahilinde iyi bir kul olmak istiyorsanız, kendi gücünüzle yaşamadığınızı ve çalışmadığınızı asla unutmamalısınız. Tüm güç Tanrı'dan gelir ve tezahür ettirdiğiniz tüm güçler size yüksek benliğinizden, yani Tanrı'dan gelir. Kişinizin hayali bir varlık olduğunu sürekli hatırlayın. Gerçek varlığınız - içinizdeki tek, ebedi gerçeklik - *Tanrı!* Bu yüzden kendine güven, kendine güvenmek anlamına gelir. *Tanrı* kalbinizin içinde ikamet ediyor, ancak kişiliğinizin hayalet varlığında değil. *İlahi özgüven her yaratıcı aktivite için vazgeçilmezdir* ve bir iç birliği temsil eder *Tanrı.* Ancak insan, kendi vasıf ve güçlerinin Allah'a değil de kendisine ait olduğunu zannederse, ilahi özgüveni, şeytani sahte bir kibir ve kibir haline getirir.

'Büyük ilahi planın iş arkadaşı olabilmek için aynı zamanda yıldırım hızıyla kararlar alabilmeniz gerekir. Bir dizi farklı olasılık arasından en iyisini seçmeyi anında, tereddüt etmeden öğrenmelisiniz. Sadece bir anlık gecikmenin, bir daha asla tekrarlanmayacak eşsiz fırsatı kaçırmak anlamına gelebileceği durumlar ortaya çıkabilir. Bir anda, tam bir konsantrasyonla ve tüm zaman kavramının ötesinde duran bir zihin varlığıyla harekete geçebildiğinizde, anında karar verme gücünüz ilahidir. Ancak konsantrasyon ve soğukkanlılık olmadan bir ışık hızıyla hareket etmek muhteşem oluyor *yıldırım benzeri hız* şeytani bir aceleye dönüştü.

'İşte bu yüzden sen de öğrenmelisin *ilahi ihtiyat.* Harekete geçmeden önce öfkenizi kontrol etmeli ve büyük bir sabırla kararın içinizde olgunlaşmasına izin vermelisiniz. Tanrı'nın iradesini tanımak için sık sık kendinize doğru karara varmak için zaman tanımalısınız. Sağduyulu hareket etmenin anlamı budur. Ama sağduyuyu ve ihtiyatlılığı asla olmayacak noktaya kadar taşırsanız

herhangi bir karara vardığında, ilahi oluyorsun*ihtiyat*şeytani, şüpheci kararsızlığa doğru.

'İlahi planın faydalı bir iş arkadaşı olarak, kaderin sana getirdiği her şeyi kabul etmeyi öğrenmelisin. Değeriniz dış koşullar tarafından değil, tezahür etme dereceniz tarafından belirlenir*Tanrı.*Dünyevi aşağılanmalar veya aşağılanmalar içinizdeki değerleri yok edemez, hatta azaltamaz. Aynı şekilde övgü veya yüceltme de onları büyütemez. Bu nedenle cahil insanların size davranışlarından asla etkilenmemelisiniz. İnsanlar sizi kötülese de, yüceltse de, olduğunuz gibi kalırsınız. Her koşulda yetinmeyi ve kaderin size sunduğu koşulları tam bir soğukkanlılıkla kabul etmeyi öğrenin. Büyük ilahi plan dahilindeki çalışmanız ister büyük bir yoksulluk içinde yaşamanızı, ister yüksek bir mevkide bulunmanızı ve büyük bir servete sahip olmanızı gerektirsin, her şeyi göz önünde bulundurmalısınız.*bunlardan herhangi biri yalnızca büyük bir amaca yönelik bir araç olarak.*İkisi de içsel tutumunuzu değiştirmemeli. Öğrenmek*her şeyi kabul et*bu şekilde ilahidir. Öte yandan, ne zaman yapacağınıza her zaman karar verebilmelisiniz.*ilahi rehberliğin temsilcisi olarak kendinizi savunmanız gerekir*aşağılanmaya veya iftiraya karşı. Aynı şekilde, kalabalıklar ve kitleler tarafından yüceltilmekten mütevazı bir şekilde geri çekilmenin doğru şey olduğuna karar verebilmeniz gereken zamanlar vardır. İle*her şeyi kabul et*kayıtsızlığa dönüşmesine asla izin verilmemeli*kayıtsızlık*veya korkakça*karakter eksikliği.*

Daima en iyiyi seçin ve daha düşük olanla yetinmeyin. Ne olduğunu ayırt edebilmeniz ve ayırt edebilmeniz gerekir.*Güzel*neyden *çirkin,*the*iyi*itibaren *kötü,*the*doğru*itibaren*sahte,*the*ilahi*itibaren *şeytani.*Farklılaştırma ve ayırt etme gücü tam olarak gelişmemişse, kişi büyük planda faydalı bir iş arkadaşı olamaz.

'Eğer faydalı olmak istiyorsanız, aynı zamanda*savaşabilecek*tüm enerjinle. Gerçeğin kılıcıyla, yeryüzünde tanrısallığın zaferini sağlamaya yardımcı olmak için hatanın gölgesine karşı savaşabilmelisiniz. Ama senin asil ve cesursun *savaşma isteği*asla aptalca kavgacılığa dönüşmesine izin verilmemelidir.

'Ve çoğu zaman cesurca savaşmanız gerekse de, ruhsal silahlarla savaşmanız gerektiğini unutmamalısınız.*Barış getirmek*dünyaya. Parçalanmış olanın birliğini yeniden sağlamak, savaşanlara barışı yeniden sağlamak için savaşmalısınız. Ancak barış sevginizin asla korkak ya da rahat bir öfkeye dönüşmesine izin verilmemelidir.*kavga etmek istememek.*

'Yararlı bir iş arkadaşı olabilmek için aynı zamanda öğrenmeniz gerekir*Dikkat,*aynı zamanda bu ilahi hediyeyi kullanmak için doğru zamana ve doğru yere karar verebilmek. Doğru egzersiz yaparak kendinizi ve başkalarını büyük tehlikelerden, zararlardan ve gereksiz fedakarlıklardan kurtarabilirsiniz.*dikkatli olun.*Ama ilahi hediye*dikkatli* insan bir şeyi yapmaya cesaret edemediğinde şeytani korkaklığa kayar

Korkudan ya da özgüven eksikliğinden dolayı.

'Güvenilir bir yapıya sahip olmalısın*cesaret,*ve hiçbir tehlikeden korkmamalısın. Uğruna çalıştığınız büyük hedef sizden bunu gerektirdiğinde, her türlü zorlukla yüzleşmek için cesurca ilerlemeli, ilahi olana yönelik her türlü saldırıyı cesurca savuşturmalısınız. Ama ilahi*cesaret*cesarete dönüşmesine asla izin verilmemeli *umursamazlık.*

'Büyük planın bir iş arkadaşı olarak hiçbir şeye sahip olmanın ne demek olduğunu da anlamalısınız. Göreviniz ister sizden büyük bir yoksulluk gerektirsin, isterse en büyük zenginliği sağlasın,*hiçbir şeyin, kesinlikle hiçbir şeyin, hiçbir zaman ve hiçbir yerde gerçekten sana ait olmadığını her zaman hatırla. Tam tersine her şey Allah'ın mülküdür ve onun mülkünden yalnızca asıl ihtiyaçlarınız için, görevinize uygun bir şeyler alırsınız.*Nasıl ki bir kanaldan az ya da çok su akması önemli değilse, su ona ait olmadığı için, siz de kaderin size verdiği her şeyi size gelen bir şey olarak görmelisiniz.*Tanrı,*ve aktarmanız gereken bir şey. Yaşamak zorunda kalacağınız şey, endişelenmenize gerek olmayan bir şeydir. Her zaman ihtiyacınız kadar alacaksınız. Ve ne kadar zengin olursanız olun, gerçekte hiçbir şeye sahip olmadığınız gerçeğini her zaman hatırlamalısınız. Ancak bu ilahi olumlu tutum hiçbir zaman*hiçbir şeyi umursamamak*veya*maddi şeyleri küçümsemek. Çevrenizdeki insanların sizin tarafınızdan çalışmadan sizi geçindirmelerini asla beklememelisiniz!*

'Madde de Tanrı'nın bir tezahürüdür ve bu nedenle maddeye ilahi bir şeymiş gibi saygı duymalısınız. Ama aynı zamanda bu konuda usta olmalısınız. Dünyevi göreviniz için ihtiyaç duyduğunuz kadar çok maddi şeyi elde edebilme sanatında ustalaşmalısınız. Ve şunu iyi hatırla ki, dünyada olduğun sürece bunlarla uğraşmak zorunda kalacaksın.*ile* önemli değil*olmadan*o ve kesinlikle değil*aykırı*BT. Maddeyi elde edebilmeniz, tutabilmeniz, ona hakim olmanız ve onu akıllıca kullanabilmeniz gerekir; aksi takdirde tamamen dünyevi güçlerin insafına kalmış olursunuz ve onların kontrolü altında, dünyevi görevinizi bağımsız ve özgür bir şekilde yerine getiremezsiniz. Ancak maddeye hakim olma konusundaki ilahi yeteneğin, bencil, şeytani bir mal edinme arzusuna dönüşmemesine dikkat edin.

'Büyük ilahi planın bir iş arkadaşı olarak, kimseye bağlanmanıza izin veremezsiniz. Herkesteki ilahi, dünyevi ve şeytani özellikleri tanımayı öğrenin. Bir insanı değil, sevin*kişinin içindeki ilahi olan,*Dünyevi olanı tolere edin ve şeytani olanın etrafından dolaşın. Göreviniz sizden bunu gerektirdiğinde, en çok sevdiğiniz kişiden gecikmeden ayrılabilmelisiniz, çünkü onun içindeki sevimli özelliklerin her zaman var olduğunu hatırlamalısınız.*kişinin kendisi değil, Tanrı'dır.*Kişi yalnızca tezahürü için bir araçtır*Tanrı.*Aynı tezahürleri başka insanlarda da bulabilir ve sevebilirsiniz. Aşk*Tanrı*herkeste; o zaman kimseye bağlanmayacaksın. Bu*bağları olmayan* etrafınızdaki insanlara karşı genel bir kayıtsızlığa ve ilgisizliğe dönüşmesine asla izin verilmemelidir.

'Allah'ın tecellilerini tanıdığınız insanlara hayatta ve ölümde sadık olmalısınız. Büyük ilahi planda efendinizi ve iş arkadaşlarınızı seviyorsunuz çünkü *onlarda Tanrı'yı tanıdı.* sadıksın *Tanrı* çünkü onların kişiliğini yalnızca Tanrı'nın bir aracı olarak seviyorsunuz. Böylece efendinize ve iş arkadaşlarınıza gösterdiğiniz saygı ve sadakat hiçbir zaman bir kişi kültüne veya kişisel yüceltmeye dönüşmeyecektir.

'Büyük ilahi planda yararlı bir rol oynamak için, kendi kişiliğinizi halkın önünde itaatkâr bir araç gibi kullanabilmelisiniz. Yeteneklerinizi ve yeteneklerinizi, diğer insan gruplarının önünde, manevi güçlerinizle canlandırabilmeli, onları, ruhunuzu kişiliğiniz aracılığıyla en yüksek derecede tezahür ettirecek şekilde bir parlaklığın zirvesine çıkarabilmelisiniz. vücudunuzun duruşu, ellerinizin hareketleri, gözlerinizin bakışı ve hitabetinizin ikna edici gücü ile insanları etkiniz altına alabilmeniz ve onları kendinizle birlikte daha yüksek bir manevi seviyeye taşıyabilmeniz için. Başka bir deyişle, çekinmeden ve çekinmeden halkın karşısına çıkabilmelisiniz. Ancak "kamuoyuna çıkma" sanatının içinizdeki kibir şeytanını uyandırmasına asla izin verilmemelidir; asla kendini beğenmişliğe ve Tanrı'nın verdiği yeteneklerle "gösteriş yapma" temel arzusuna dönüşmesine izin verilmemelidir. İnsan kalabalığı sizi coşkuyla tezahürat ettiğinde ve alkışladığında, insanların sizin kişiliğiniz hakkında değil, ki bu sadece boş bir giysidir, dünyevi aracınız aracılığıyla kendisini tezahür ettiren Tanrı hakkında coşkulu oldukları farkındalığını sürekli olarak bilincinizde taşımalısınız.

"Kamuoyuna çıkma" sanatını uygularken kibir şeytanının baştan çıkarıcı ayartmalarından kaçınırsanız, diğer görevleri yerine getirirken tamamen bilinmemek ve fark edilmemek göreviniz haline geldiğinde en ufak bir rahatsızlık duymazsınız. diğer insanlar tarafından. Böyle bir durumda yeteneklerinizi sergilememeli, öne çıkmayı veya fark edilmeyi istemeden kalabalığın içinde kaybolmalısınız. Bununla birlikte, bu mütevazı "fark edilmeden kalmanın" kişisel olarak kendini küçümsemeye veya kendini yok etmeye dönüşmesine asla izin verilmemelidir. İnsan olarak değerinizi her zaman kalbinizde taşımalısınız. 'Eğer büyük ilahi planın faydalı bir iş arkadaşı olmak istiyorsanız, ölümü tamamen göz ardı etmeyi başarabilmelisiniz. olmadığı konusunda sarsılmaz bir inanca sahip olmalısınız. *ölüm* hiç. Vücudunuz kullanılamaz hale geldiğinde, *öz* tıpkı eskimiş bir giysiyi çıkardığınız gibi onu da çıkarır. *öz* ancak hayat ağacının bir dalıdır, dolayısıyla *hayat* kendisi ve *hayat* ölümsüzdür. Bilincinizde onunla özdeş olduğunuzda *hayat,* Göreviniz sizi ölümcül tehlikeye soktuğunda ölüm korkusuyla geri çekilmeyeceksiniz. Tam tersine, ölümü tam bir soğukkanlılıkla ve mutlak bir küçümsemeyle, en büyük tehlikeyle yüzleşebileceksiniz. Ama asla izin verme *ölüme saygısızlık* hayata saygısızlığa dönüşür.

'Takdir etmelisin*hayat*her şeyin üstünde.*Hayat Tanrı'nın kendisidir.*Sonsuz*yapı* yaşayan her şeyde kendini gösterir. Kendinizi asla dikkatsizce veya amaçsızca tehlikeye maruz bırakmamalısınız. Takdirle karşılamak*hayat*vücudunuzda da keyifle yaşayın. Ancak yaşama sevinci hiçbir zaman başlı başına bir amaç haline gelmemeli ve şehvete dönüşmemelidir.

'Ve son fakat bir o kadar da önemlisi, tüm sınavların en zorunu geçebilmelisiniz: Sınav*aşkın*Ve*acımasız aşk: Kayıtsızlık.*Bu son ikiz özellik çifti, tam burada, dünyasal düzlemde ayrılmaz bir ünite oluşturur. Bir yarısını tezahür ettirdiğinizde diğeri otomatik olarak kendini gösterir.

'Kişisel bakış açınızdan, kişisel eğilim ve duygularınızdan tamamen vazgeçmelisiniz.*Tanrı'nın her şeyi ve herkesi sevdiği gibi, her şeyi ve herkesi hiçbir ayrım ya da ayrımcılık yapmadan sevmeyi öğrenmek!*Nasıl ki güneş güzele ve çirkine, iyiye ve kötüye, doğruya ve yanlışa karşı mükemmel bir tarafsızlıkla parlıyorsa - sevgi dolu ışınlarını gönderiyorsa, güzeli ve çirkini, iyiyi ve kötüyü sevmeyi öğrenmelisiniz. doğruyu ve yanlışı ayrım yapmadan ve mükemmel bir tarafsızlıkla. Sevgilerin en yücesi olan ilahi sevgi, mükemmel bir sevgidir. *tarafsız aşk!*Bir şeyin ya da bir kişinin güzel ya da çirkin, iyi ya da kötü, doğru ya da yanlış olması sizin için tamamen kayıtsız kalmalı, hepsini aynı sevgiyle sevmelisiniz. Çirkin olmadan güzelin bile var olamayacağını öğrenmelisiniz. Kötü olmadan iyinin, yanlış olmadan doğrunun var olmayacağını öğrenmelisiniz. İşte bu yüzden hepsini eşit derecede sevmelisiniz. Güzelin ve çirkinin, iyinin ve kötünün, doğrunun ve yanlışın yalnızca dünyanın yansıyan resimleri olduğunu öğrenmelisiniz.*tarif edilemez* kolaylık olsun diye aradık*Tanrı.*

'Sizden tüm yaratıklara kesinlikle sürekli ve tamamen tarafsız bir sevgi yayıldığında, sevginiz bir daha asla kişisel eğilimler veya antipatilerle karıştırılmayacaktır. Her şeye bütünün bakış açısıyla bakacaksınız ve tüm toplumun çıkarları bireysel çıkarlarla çatıştığında, bireylerin çıkarlarını acımasızca hiçe sayarak grubun davasını tereddütsüz savunacaksınız. Ancak bu acımasızlığın kökü her zaman evrensel, ilahi sevgiden kaynaklanmalıdır; asla kişisel antipatiden kaynaklanmamalıdır.

'Ayrıca, ruhlarının ancak dünyevi refahları pahasına kurtarılabileceği durumlarda, hatta bu tür insanlar size çok ama çok yakın olsalar bile, hemcinslerinize olan kişisel olmayan, zalimce tarafsız sevginizi de gösterebilmelisiniz. kişisel olarak sen. Hatta en yakınınız ve en sevdiğiniz kişiler kendilerini büyük bir tehlikeye soktuklarında bile tarafsız bir şekilde bakabilmelisiniz ve eğer sıradan önlemlere tepki vermezlerse, onları manevi güç, hipnoz veya sihirli güçlerle engellemeye çalışmamalısınız. ruhlarının kurtuluşu tehlikede olduğunda. Bir insanın ruhunu kaybetmektense maddi veya manevi bir yıkıma uğraması, hatta ölmesi daha iyidir. Her koşulda sen

ruhunu kurtarmak için çabalamalıdır. Tıpkı *Tanrı* insanların işlerine karışmaz, onlara özgür iradelerini bırakır, siz de insan kardeşlerinizin özgür iradelerini kullanmasına izin vermelisiniz ve onları asla zorla bir şey yapmaya zorlamamalısınız. Yardımseverliğinizde, her zaman her şeyi dünyevi ve fiziksel açıdan değil, ruhsal refah açısından düşünmelisiniz. Ancak bu ilahi tarafsız sevgi asla kayıtsızlığa ve ilgisizliğe dönüşmemeli ve bir kişiyi dünyevi önlemlerle kurtarabilecekken, kişisel antipati nedeniyle ona yardım etmeyi asla reddetmemelisiniz.

'Bunlar en zor sınavlardır çünkü kişisel duygularından vazgeçmeli, onları olduğu gibi kapatmalısın. Ancak önceki on bir dizi zıt özelliğe tamamen hakim olduğunuzda, en zor durumlarda bile ne yapmanız gerektiğini hissedebilecek kadar Tanrı'nın sesini net bir şekilde tanıyabileceksiniz. *Yapmak* mükemmel ilahi aşkta ve yapmamanız gerekenler!

'O zaman artık hata yapamayacaksın çünkü OLMAK *kendini sev!* Ve aşk ancak aşkta etkili olabilir. Yalnızca kendi benliğinizi yaymanız gerekecek, *olmak* senin *öz,* ve tüm evren senden yararlanabilecek *sıcaklık,* senden *ışık,* ve senin *kuvvet*. O zaman sen kendin tanrısal hale geleceksin ve bilincin onunla özdeşleşecek. *Tanrının kendisi!* İyiyi ve kötüyü bilme ağacının dünyasından, yani her şeyin ayrılık halinde görüldüğü ölüm ağacının âleminden, ilahi birlik âlemine dönmüş olacaksınız. . O zaman yine hayat ağacının meyvesinden yiyeceksiniz. Ve bu meyveden, senden sonra gelenlere de yemeleri için vereceksin ki, herkes ölümsüz ve ebedi olanın birliğine dönsün. *hayat,* sonsuzluğa *yapı,* ile *Tanrı.'*

Ey Allah'ın temsilcisi! Sözlerini asla ama asla unutmayacağım. Ruhuma öyle derin kazıdılar ki, bu sözlerin anlamıyla özdeşleştim. Hatta kanıma, kemiklerimin iliğine kadar işlemişler ve bu talimattan sonra kendimi daha önce olduğumdan farklı bir insan olarak buluyorum.

Ama benim görevim tüm bunları yapmak *gerçekleşmek.*

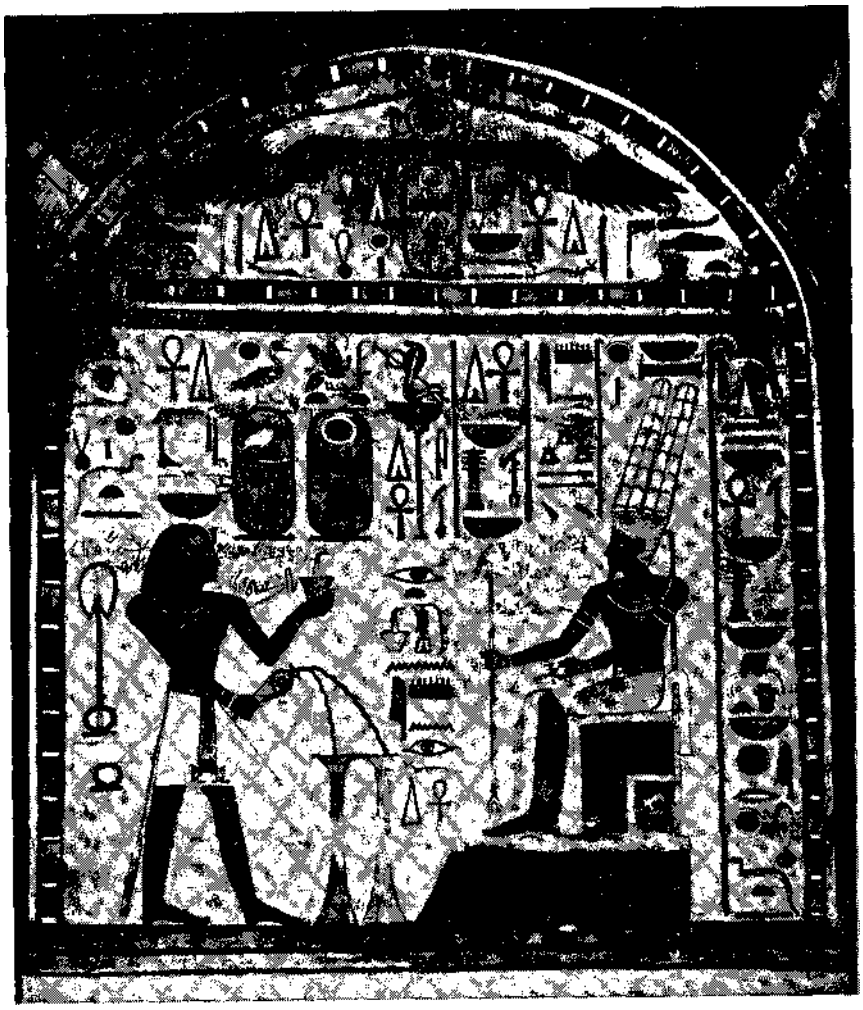

AMON'DAN ÖNCE FIRAVUN

Firavun hayat asası ile

Kahire Müzesi

BRAHMA'NIN DÖRT YÜZÜ
Angkor-Thom, Bayon, Kamboçya

28
ASLANLAR

Ertesi gün büyük bir festival.

Her zamanki gibi Menu beni giydiriyor, yaldızlı sandaletlerimi giyiyor ve sonra saraydaki hanımların ve Şansölye Roo-Kha'nın iki mücevher taşıyıcısıyla beklemekte olduğu kabul odama geçiyorum. Roo-Kha büyük bir törenle mücevher taşıyıcılarının yanına gider ve sandığı açar. Sonra sarayın kıdemli hanımı, eski baş mürebbiye, muhteşem altın tasmayı çıkardı, büyük bir gösteriş ve törenle yanıma geldi ve altın tasmayı omuzlarıma taktı. Daha sonra aynı törenle altın yılanlı süsü başıma takıyor ve son olarak bileziklerimi ve halhallarımı takıyor. Bir heykel gibi hareketsiz ve onurlu duruyorum. Her ne kadar her ne kadar uygun bir tavırla davransam da, Roo-Kha'nın sakalını gerçekten sağlıklı bir şekilde çekmek isterdim çünkü bana yine çok şımarık, küstah bir şekilde bakıyor.

Roo-Kha aslında kötü biri değil ve onun da damarlarında Tanrı'nın Oğulları'nın kanının bir kısmı var. Çok zeki ve kurnazdır ve o da insanların kalplerini ve zihinlerini görebilmesine rağmen, bu yeteneğini aşırı derecede istismar etmez. Benim önümde eğildiği zaman, bu bir Şansölyenin Kraliçesi önünde eğilmesi değildir. Tam tersine kadınsı güzelliğimin önünde bir 'erkek' gibi eğiliyor ve bana açgözlü gözlerle bakıyor. Küstah dostum! Onun düşüncelerini ve tüm duygularını okuyabildiğimi her zaman biliyor.

Ama sonra Ptahhotep'in sözleri aklıma geliyor:

'Her canlıda ilahi vahdete ulaşma çabası vardır. Erkek dişiyi arar, kadın da erkeği arar. Bu, yaratıcı güçlerin iki tezahür biçimi arasındaki çekimdir...'

Bu açıdan Roo-Kha'yı da anlayabiliyorum. Bu güç onun içinde işliyor ve beni hoş bulması onun hatası değil. Onun küstahlığının nedeni budur. Eğer içindeki bu güç olmasaydı beni umursamazdı. Ve benim gizli kalbimde, güzelliğime hayran olmasına gerçekten hiç kızmıyorum...

Giyinme törenlerinin ardından sarayın hanımları ve Roo-Kha bana Firavun'a kadar eşlik ediyor. Babam ne kadar güzel, ne kadar güzel, bayram sabahlığıyla! Tıpkı bir tanrının vücut bulmuş hali gibi! Sonra hep birlikte saraydan çıkıp bizi bekleyen arabalara doğru yola çıkıyoruz. Bugün bir açılış töreniyle şu ya da bu bina ithaf edilecek.

Babam ve ben altın arabaya -aslanlı arabaya- biniyoruz ve babam dizginleri görevlinin elinden alıyor.

Ben henüz çok küçük bir kızken, babam beni arabasıyla gezmeye götürürdü. Onun arkasında durmak zorundaydım ve o da bana sarsıntılı ve inişli çıkışlı yolculuk sırasında esnek vücut hareketleriyle dengemi nasıl koruyacağımı anlattı. Arabanın hareketlerini anında takip edebilmek için tüm vücudumu oldukça rahat tutmayı öğrenmem gerekiyordu. Altımdaki zemin sallanırken

ileri geri zıplayarak, yukarı aşağı zıplayarak ayak parmaklarımın üzerinde durabilmem, ayaklarımı, dizlerimi ve vücudumun geri kalanını esnek tutmam ve gerekli karşı hamleleri hızla yapabilmem gerekiyordu.

Bu araba yolculukları her zaman çok komikti ve ilk başta benim beceriksizliğime gülmek için pek çok fırsatımız oldu. Başlangıçta babam aslanların yavaş yürümesine izin verdi, yavaş yavaş tırısa doğru adımlarını hızlandırdılar ama koşmaya başladıkları anda araba beni ileri geri fırlattı ve doğal olarak korktum. Kendimi rahat tutmak yerine çılgınca babamın ellerini, bornozunu ve kemerini tuttum. Babam içtenlikle güldü ve bitmek bilmeyen bir sabırla bana nasıl dik duracağımı defalarca gösterdi. Sonunda doğru düzeltme hareketlerini nasıl yapacağımı öğrendim ve babama ya da arabanın kenarına tutunmadan dik durabildim.

Araba yerde hızla ilerlerken babam kadar güvenli ve görünüşte hareketsiz durabilmek muhteşemdi! Çoğu zaman yolculuklarımız oldukça uzun sürüyordu. Dört nala koşan aslanların arkasında hızla ilerlemek heyecan verici bir duyguydu. Aslanlar aynı zamanda iyi bir koşuya sahip olmanın tadını çıkarıyorlardı ve sadece biz (babam ve ben) değil, aslanlar da sevinçle gülüyordu. Bu araba yolculukları sayesinde vücudum sanki her gün güreş yapıyormuşum gibi kaslı, güçlü ve dayanıklı hale geldi. Her bir kas kullanıldı, arabanın her hareketine anında koordine olmaya ve tepki vermeye zorlandı. Bu, görünmez olmasına rağmen sürekli bir danstı, çünkü aslında durup durup dans eden biz değildik, alttaki zemindi.

On beş yaşımdayken babam bana aslanları nasıl sürüleceğini öğretti. Bu muhteşem, devasa hayvanların elimde olması ne kadar muhteşem bir duyguydu! İrademin en ufak bir dürtüsüne karşılık veriyorlardı, o kadar son derece hassaslardı ki, dizginleri hareket ettirmeme gerek kalmadan, onlardan istediğim her şeyi anında yaptılar. Ama babam asla onları tek başıma sürmeme izin vermedi -en sevdiğim aslanım bile, kıskançlık derecesinde gerçek bir kişisel evcil hayvanımdı- çünkü aslanlar her zaman son derece bağımsızdı ve onları yalnızca inisiyeler kontrol edebilirdi. Umarım inisiye olduğumda aslanları tek başıma sürmeme izin verilir!

Şimdi halka açık bir festivale giderken babam aslanlarını tüm vakarıyla sürüyor ve ben de karısı olarak onun yanında duruyorum. Babamla gurur duyuyorum. O hala çok genç, güçlü ve olağanüstü derecede güzel. Vücudu ve yakışıklı yüzü, özellikle şu anda aslanları sürerken muazzam bir güç ve konsantrasyon yayıyor. Ayak parmakları üzerinde duran ve dengede duran vücudu, arabanın her hareketini absorbe ediyor ve sanki kendisi güneş tanrısıymış gibi hareketsiz duruyor gibi görünüyor.

Hedefimize ulaşıyoruz ve sıkıcı törenler başlıyor.

Bu halka açık festivalleri sevmiyorum. Onlar her zaman aynıdır. Büyük kalabalıklar, yürüyen askerler, rütbeli insanlar! - Ve bitmek bilmeyen bir süre boyunca, neredeyse hareketsiz bir şekilde oturup törenleri izlemek zorunda kalıyorum.

herşey bitti. Daha sonra, yüzlerindeki tevazu ve dalkavukluğun ardındaki birçok aptalca ve hain düşünceleri okurken, rütbeli insanlarla dostça selamlaşmam gerekiyor. Saraydaki sadece kibirlerini ve güç arzularını tatmin etmeye çalışan birçok ikiyüzlü arasında, babama ve Ptahhotep'e gerçekten dürüst ve sadık birkaç iş arkadaşının olması ne kadar da şanslı. Örneğin, ışıltısı o kadar parlak ki neredeyse altın gibi görünen bir subay var. 'Kim o?' Babama fısıltıyla soruyorum.

"Adı Thiss-Tha," diye fısıldıyor babası. 'Yeni subay oldu ama o kadar muhteşem niteliklere sahip ki, ışıltısından da anlaşılacağı gibi, onu komutan yapmak istiyorum.'

Törenler hep aynı, tek fark bazen sarayın terasında, bazen büyük bir kürsüde, bazen de tapınağın terasında oturmak zorunda kalıyoruz. Törenler bazen yeni bir binanın açılışı için, bazen de komşu ülkelerle yapılan takas ticaretinden dönen ve yurt dışından elde edilen malların geri getirilmesi için yapılan bir seferi kutlamak için yapılıyor. Bazen de hasat festivaline ya da çeşitli tapınak festivallerine katılıyoruz ve büyük kalabalığın törenin anlamı hakkında en ufak bir fikrinin olmaması gibi basit bir nedenden dolayı bunlardan hoşlanmıyorum. Cahil kitleler, Tanrı'ya sembolik resimlerde temsil edildiği gibi kendini gösterdiği çeşitli şekillerde tapınmak yerine, bizzat sembollere tapınırlar.

Ancak zamanla en sıkıcı tören bile sona erer. Sonunda eve gidebiliriz ve yeniden kendimiz olabiliriz.

Hayır, Firavun olmayı istemem! Ülkenin işleri beni hiç ilgilendirmiyor. Yasal olarak tahtın varisi olmam gerekiyor ama babam bundan hiç bahsetmiyor ve beni bir Firavun'un görevlerine hazırlamaya çok az önem veriyor. Ptahhotep ve babamın kendilerini zaman düzleminin üstüne çıkarabildiklerini biliyorum. Görebilirler ve deneyimleyebilirler*geçmiş* Ve*gelecek*mevcut olarak. Ben de bu yeteneği geliştirmeye başlıyorum ve çoğu zaman geleceğin bazı kısımlarını görebiliyorum, ancak ne zaman kendi geleceğimi görmek istersem*sahip olmak*gelecekte gözlerimin önünde her şeyi saklayan yoğun bir sis beliriyor. Ama babam geleceğimi biliyor ve bana henüz ortak vekil muamelesi yapmadığına göre hiçbir zaman Firavun olamayabileceğimi düşünüyorum. Bu önseziyi zaten kendi başıma yaşadım. Tapınakta rahibe olmayı tercih ettiğim için bu beni hiçbir şekilde endişelendirmiyor. Ama ilginçtir ki gelecekte de beni tapınakta bir rahibe olarak gösterecek hiçbir resim göremiyorum. Sadece sis görüyorum...

Bu tür kutlamalardan sonra ertesi gün tapınağa geri dönebildiğimde her zaman mutlu oluyorum. Tapınağın saf manevi atmosferinde kendimi her zaman rahat hissediyorum.

29

TELEPATİK EGZERSİZLER

Bir gün Ptahhotep bana o akşam onu görmeye gelmem gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderdi. Onun önünde durduğumda şöyle diyor: 'Şu ana kadar hazırlık testlerinizi oldukça başarılı bir şekilde geçtiniz ve şimdi başka biriyle psişik temas kurmayı deneyebilirsiniz. Güneş battıktan sonra bu egzersizlerle daha iyi sonuçlar alacağınızı göreceksiniz. Çünkü güneş ışınları, sinir merkezleri ve sinirlere hizmet eden bezler üzerinde uyarıcı bir etkiye sahiptir.*ruhun fiziksel tezahürleri*ve böylece bilinci maddi düzleme bağlarız.

'Güneş ışınlarının ruhsal tezahürler üzerinde tam tersi bir etkisi vardır. Gün batımından sonra bu etki sona erer, bilinç belirli sinir merkezlerinden kurtularak ruhsal düzleme çekilebilir. Canlılar uykuya dalar. Uyumak, bilincin bedenden ruha çekilmesi anlamına gelir. Ve çoğu insan bunu yapamadığı için*bilinçli olarak*Ruhun daha derin seviyelerine ulaşmak için bilinçlerini kaybederler, uykuya dalarlar. Pratik yaparak kişi sinirlerinin direncini en derin düzeyde bile bilinçli kalabilecek derecede geliştirebilir. Böylece gündüzleri hareketsiz olan sinir merkezleri ve beyin merkezleri harekete geçerek ruhun titreşimlerini alıp iletirler.*öz.*Bu sayede uzaktaki biriyle temas kurabilirsiniz, yani telepatik temas. Yeni başlayan birinin gün batımından sonra pratik yapması daha iyidir, böylece güneş ışığının kendisine karşı etkisine maruz kalmaz. Daha sonra istediği zaman telepatik iletişim kurabilme yeteneğini geliştirir.

'Her konsantrasyon egzersizinde olduğu gibi bu alıştırmada da tüm dikkatinizi tek bir düşünceye odaklayarak başlıyorsunuz. Düşüncelerinizi tamamen iletişim kurmak istediğiniz kişiye yoğunlaştırın ve hayal gücünüzün size yardımcı olmasına izin verin. Gözleriniz kapalı, ulaşmak istediğiniz kişiyi, iç gözünüzle onu, vücudunu, yüzünü, gözlerini görerek hayal edersiniz.*Sen* öyle*O*Ve*o sensin,*onun ellerinin sizin elleriniz, vücudunuzun da onun olduğu hissine kapılana kadar, ulaşmaya çalıştığınız kişiyle tam bir kimlik kazanana kadar. Bu noktaya ulaştığınızda, iletmek istediğiniz düşünceyi net ve konsantre bir şekilde düşünün. Bunu bilinçli bir farkındalıkla düşünün*Sen*ilgili kişi mi ve bu*içinizdeki bu kişi bu düşünceyi düşünüyor.*

'Bu alıştırmanın üç aşaması var: önce pratik yaparsın*kişinin huzurunda* Telepatik olarak ulaşmak istediğiniz kişi ve uygulamanız sırasında ilgili kişi *düşüncenizi almaya çalışır.*

'Daha sonra aynı egzersizi tekrarlarsınız*uzakta*ve önceden kararlaştırılan bir zamanda,*ikiniz de diğerinizin ona konsantre olacağını biliyorsunuz.*

'Sonunda telepatik temas yoluyla bir mesaj ileteceksin.

*partnerinizin bunu önceden bilmesi.*Bu üç aşama telepatik egzersizlerin olumlu yarısını oluşturur. Bu çalışmada mesaj göndermek isteyen sizsiniz. Egzersizin olumsuz yarısı yeteneğinizi geliştirmenizden ibarettir*Telepatik mesajları almak ve anlamak.*Bu egzersiz de üç aşamadan oluşuyor. İlk başta kendinizi alıcı ve "boş" yaparsınız*kişinin huzurunda*Kimden mesaj almak istiyorsanız, o zaman *önceden kararlaştırılan bir zamanda yalnız başına*öyle ki biliyorsun*DSÖ*yoğunlaşacak*Sen*Ve*Ne zaman.*Son olarak herhangi bir telepatik mesajı alabilmeniz gerekir.*kimin size ne zaman konsantre olacağını önceden bilmeden.*

'Zamanla öyle bir noktaya geliyorsun ki, uzaktan, her an, her kişiden gelen her mesaja anında yanıt veriyorsun. Ne yapıyor olursanız olun birisinin size odaklandığını hissedecek ve onun sesini içinizde duyacaksınız. Daha sonra yalnızca şunları yapmakla kalmayacaksınız:*duymak*kişinin sesi; hatta yapabileceksin*Görmek*iletişim halinde olduğunuz kişi. Onun formu, yüzü ve özellikle gözleri tıpkı rüyadaki bir resim gibi karşınıza çıkacak. İlerlemenizde bu seviyeye ulaştığınızda, maddenin -bedeninizin- prangalarını bu kadar baskıcı bir şekilde hissetmeyeceksiniz, çünkü o zamana kadar bedeninize hapsedilmiş olmanın getirdiği izolasyon büyük ölçüde azalacaktır. Hala bedende yaşarken, ruhun özgürlüğünün tadını çıkarabileceksiniz.

'Telepatik bir bağlantı oluşturmak istediğinizde, geceleri daha başarılı olacağınızı göreceksiniz. O zaman bilinç kişinin kendi düşünceleriyle o kadar güçlü bir şekilde meşgul olmaz. İlgili kişi daha az yalnız kalır. O pasiftir ve telepatik mesajınız onun sinir merkezlerine daha iyi ulaşabilecektir. Çoğu insanın sinir merkezleri o kadar gizli bir durumdadır, o kadar az gelişmiştir ki, onların bir mesajı alabilmesi için sizin tarafınızdan çok güçlü bir çaba sarf edilmesi gerekir. Uyuduklarında, sizin hakkınızda rüya görmelerini ve mesajınızı rüyalarında almalarını sağlayabilirsiniz. Uygulama, birisinin meşgul olup olmadığını anında nasıl anlayacağınız ve bir şeye konsantre olmakla meşgul olduğunuzda kendinizi nasıl izole edeceğiniz de dahil olmak üzere, telepatinin tüm yasalarını size açıklayacaktır. Sadece yeni başlayanlar birbirlerini rahatsız ederler!

'Her akşam bu egzersizleri benim talimatlarıma göre yapacaksınız. Şimdi hemen biraz pratik yapalım. Karşıma oturun, gözlerinizi kapatın ve bana bir düşüncenizi iletmeye çalışın.'

Ptahhotep'in karşısına oturuyorum ve konsantre oluyorum*o.*Ptahhotep olduğumu hayal ediyorum ve içimde ellerimin ve ayaklarımın, tüm bedenimin onun elleri, ayakları, onun vücudu olduğu hissini uyandırıyorum. Sonra büyük bir konsantrasyonla şu düşünceyi düşünüyorum: 'Ben, Ptahhotep, ayağa kalkıyorum, adım atıyorum ve bu gencin (kendimin) saçını okşuyorum.' Çünkü Ptahhotep'in elleri muhteşem bir güç yayıyor ve elini başımın üzerine koyduğunda her zaman mutlu oluyorum.

Ptahhotep neredeyse anında ayağa kalkıyor, mübarek elini başımın üzerine koyuyor ve saçlarımı okşuyor. Yani konsantrasyonum başarılı oldu. Yoksa öyle miydi? Sonuçta Ptahhotep, ben ona telepatik olarak bir düşünce aktarmaya çalışmadığım zamanlarda bile düşüncelerimi okuyabiliyor.

'İyi' diyor gülümseyerek. 'Düşüncelerinizi okuyabildim çünkü zaten düşüncelerinizi okuyabiliyordum, aynı zamanda gerçekten çok iyi konsantre olduğunuz için. Aslanınız da sizin istediğinizi hissederdi.'

'Aslanım, Ruhumun Babası mı? Buna inanabilirim. Peki bir kişi?'

'Sabırlı ol evladım. Zamanla her şey mümkün. Şimdi tam tersini deneyelim. Sana bir düşüncemi ileteceğim. Kendinizi boş ve alıcı kılın.'

Ptahhotep oturuyor ve ben de onun istediğini yapıyorum. Bir an sonra *Sesini içimden, sanki kendi kalbimden çıkıyormuşçasına duyuyorum:*'Tüm ikiz özelliklerde yeterli öz kontrolü elde ettiğinizde, inisiyasyonunuzdan önce size son sırları açıklamamın zamanı gelecek.'

Gözlerimi açıyorum ve neşeli bir beklentiyle soruyorum: 'Bu, inisiyasyonuma yaklaştığım anlamına mı geliyor?'

Ptahhotep gülümsüyor: 'Mesajımı duyduğuna göre, onu almaya hazırsın, tek fark hâlâ kendini kontrol etme konusunda mükemmelleşmen gerekiyor.'

Ayağa fırladım, kollarımı boynuna doladım ve yankılanan şaplaklarla yanaklarını öptüm. Ptahhotep beni kucaklıyor ve yüksek sesle gülerek şöyle diyor: 'Görüyorsun, kendine nasıl hakim olamadığını görüyorsun! Manevi birliğin etkisine karşı koyamadınız. Ruhumuzun birliğini yaşadınız, bu birliğin kaynakları bedeninize aktı ve artık bedeniniz de birliğin sevincine katılmak istiyor. Ancak unutmayın ki, ruhun kanunlarına uyduğu için manevi seviyede ilahi olan, maddenin kanunlarına aykırı olduğu için maddi seviyede şeytani hale gelir. Ruhta birlik mümkündür ama bedende birlik mümkün değildir; iki cisim aynı alanı işgal edemez. Birlik özlemi nedeniyle insanlar bedenlerini birleştirmeye çalışır ve dolayısıyla cinselliğe kayarlar. Doğa, yeni nesil insanlar yetiştirmek için birleşme özlemini, uzun süredir kayıp olan cennet devletine duyulan özlemi sömürüyor. En büyük hayal kırıklığı yalnızca cinselliğin birlik yaratamamasıdır. İmkansız olan şey basitçe imkansızdır. Ve tüm canlılar, enerjilerinin tükenmesinden yorulmanın yanı sıra, cinsel ilişkiden sonra da üzülürler.*ruh tatminsiz kalır.*Cennet birliğine duyulan özlem devam ediyor ve doğa, bu doyurulmamış özlemini yeni nesiller üretmek için kullanmaya devam ediyor. Senin için bu çok ama çok arzu edilir bir şey olurdu*birleşme özleminin engellenmeden bedeninize akmasına izin vermemek.*Büyüleyici güzelliğinize karşı koyabilecek kadar korunuyorum ama kollarınızı boynuna doladığınızda size karşı koyamayan daha genç, deneyimsiz erkeklerle tanışabilirsiniz! Doğal olarak tavsiyem boşa gitti' diyor

Ptahhotep gülümseyerek. 'Aslında eksik olduğunuz şey deneyimdir. Ve şimdi bu hararetli sevgi ifadeleriniz için teşekkür edebileceğim şey bu deneyim eksikliğidir.'

'Ruhumun Babası' diyorum, 'bana kızgın değil misin?'

Ptahhotep gülümsüyor: 'Hayır, hayır küçük çocuğum, hiç kızgın değilim. Kollarını boynuma doladığın sürece her şey yolunda. Ama diğer erkeklere karşı çok ama çok dikkatli olun! Ruhunuz ne kadar yükselirse, radyasyonlarınız da o kadar karşı konulmaz hale gelir. Çekim gücünüzün etkili olması için bir kişiye bu kadar yaklaşmanıza gerek yok. İnsanları çöküşlerine sürüklememeye dikkat edin.'

'Baba,' diye sordum şaşkınlıkla, 'yeterince maneviyatlı olmadığımı mı söylüyorsun? Egzersizlerimde ne kadar başarılı olduğumu biliyorsun. Mentuptah da benden çok memnun. Vücudumu ve sinir merkezlerimi çok yüksek derecede nasıl kontrol edeceğimi zaten biliyorum. Tüm ön testlerimi geçtim.'

"Evet" dedi Ptahhotep. 'Ruhsal olarak zaten çok uyanıksınız ve vücudunuzun kontrolü sizde. Ama aynı zamanda fiziksel düzlemde oldukça özgürsünüz ve tedbirden yoksunsunuz. Bu kapıyı sürgülemeyi ihmal ediyorsunuz, bunu yapamadığınız için değil, her zaman yapmak istemediğiniz için. Ruhsal titreşimlerin yüksek frekanslarına karşı bedeninizi yeterince korumuyorsunuz ve bu sinir merkezleriniz için sürekli bir tehlike oluşturuyor. Ruhsal güçleriniz bedeninize girdiğinde, bu yüksek frekansları dönüşüme uğramadan alt sinir merkezlerinize iletirsiniz ve bu, daha yüksek, daha ince sinir merkezlerinizin yanması ve yok edilmesi tehlikesi olduğu anlamına gelir. Bu, bu güzel alet için çok kötü olurdu. Yeterince otokontrolünüz var*istediğin zaman,*ama çoğu zaman saf coşkudan dolayı dizginleri gevşetirsiniz. Bazen basitçe*istemiyorum*özdenetim egzersizi yap, uyanık ol sevgili çocuğum ve her zaman tetikte ol!'

Ah Ptahhotep, sevgili, sevgili efendim! Kaçınılmaz bir şekilde gelmekte olanı ne kadar erken gördün ve beni kurtarmayı ne kadar çok istedin! Ancak en iyi tavsiye deneyimsizliği deneyime dönüştüremez ve içsel denge ve öz kontrol eksikliğimin acı verici deneyimlerle yeniden dengeye getirilmesi gerekiyordu.

30

GELECEK VE GÜNEŞİN DOĞUŞU

Hayatımda yeni ve uzun bir dönem başlıyor. Her düşüncemi, her sözümü, her eylemimi inceliyorum. Düşünüyorum ve doğru zamanda ve doğru yerde, gerçekten şeytani olanı değil de ilahi olanı ifade edip etmediğimi görmek için izliyorum. Ve bu sürekli uyanıklıkta, bu sürekli kendini gözlemlemede, ne kadar disiplinsiz, dizginsiz ve şehvetli, tek kelimeyle ne kadar kişisel olduğumu keşfediyorum. Bu noktaya ulaşmam ne kadar zaman alacak?

Tutkuların beni alt etmesine izin vermediğim, artık kendimi dış izlenimlerimle özdeşleştirmediğim ve her zaman tüm fiziksel, ruhsal ve zihinsel güçlerimin efendisi olarak kaldığım yer?

İnisiyasyon hazırlığımın bu döneminde sadece sabahlarımı tapınakta geçiriyorum, fiziksel ve ruhsal egzersizlerimin ardından saraya geri dönüyorum. Öğleden sonra kamusal hayata katılıyorum. Gemi ve savaş arabalarıyla yapılan geziler, çeşitli yerleşim yerlerine yapılan seyahat ve inceleme gezileriyle dönüşümlü olarak gerçekleştirilir.

Ancak bu geziler ve bunların etrafında dönen sohbetler beni gerçekten çok sıktı. Arkadaşlıktan hoşlanmadığımdan değil, ah hayır! İnsanlarla birlikte olmaktan çok keyif alıyorum ama akrabam olan ve söyleyecek bir şeyleri olan insanlarla birlikte olmak. Fakat bu insanlar, soyunu Tanrı'nın Oğulları'ndan alan bizden çok farklılar. Elbette bizim de insan kanımız var ve ırkımız da artık saf değil, ama bilinçli olarak ruh içinde yaşıyoruz ve insan oğulları kadar materyalist değiliz. Sanki kendilerinin özgür ruhlar olduklarını ve bedenlerinin yalnızca ruhlarının tezahürü için bir araç olduğunu tamamen unutmuş gibidirler.

Bu insanlar bedenleriyle o kadar özdeşleşiyorlar ki *sadece beden oldukları yanılsaması içinde yaşıyorlar.* Vücutlarının yiyeceğe ihtiyacı olduğunda inanırlar *Onlar* yemek istemek, *Onlar* açlar ve ruhun gözetimi altında yiyecek almak yerine sanki *Onlar* kendileri sadece yemek yemekten ziyade yemek yiyorlardı *gözlemciler ve kendi organlarının yöneticileri.* Onlar da hayvanlar gibi açgözlülükle yerler. 'Beslenme zamanı' sırasında onları izliyorum ve çoğu zaman onların canavarca davranışlarını görmemek için başımı çevirmek istiyorum. Ben de vücudumun iştahla yemesine izin verdim; Ben de mideme ve sindirim organlarıma saf güçler sağlıyorum, yediğim yemeğin tüm tadını alıyorum, böylece vücudum yiyeceklerdeki tüm değerli güçleri emebiliyor - ama kendimi bununla nasıl özdeşleştirebilirim? Benim *öz* aç olamaz çünkü benlik madde değil, maddenin efendisidir. Bilincimin vücuttan beslenmeye ihtiyacı olduğuna dair bir mesaj aldığı doğrudur ve bu mesajın açlık hissi şeklinde farkındayım. Ama *öz* bende ne yiyor ne de içiyor. Bu işlevlerin yalnızca vücudun sağlıklı kalması için gerekli olduğunu bir an bile nasıl unutabilirim? Bütün bunlarla gerçekten ilgili olan tek şey, *dikkatle gözlemlemek* Ve *kontrol* vücuda girenleri kontrol edin ve dişlerin ve dilin görevini düzgün yapmasını sağlayın.

İnsanların canavar gibi yemek yedikten sonra nasıl 'Aman Tanrım ama tadı güzeldi' gibi bir şey söyleyebildiklerini asla anlayamıyorum. *bana göre!* Tadı kime güzel geldi? Böyle insanlar tadının kendilerine güzel geldiğini bilmiyorlar mı? *damaklar?* Bu zavallı insanlar fiziksel arzularının o kadar kölesi ki... Birbirimizi anlamıyoruz. Ama babam ve Ptahhotep, onların arasında kalmanın ve içlerindeki daha yüksek arzuları ve amaçları uyandırmanın görevimiz olduğunu söylüyorlar. Ve bu arada babam, sarayındaki yüksek rütbeli kişilerin çoğunlukla sadece bunlarla ilgilendiğini biliyor.

*NasılNeNeresi*iyi maaşlı bir pozisyon alabilirler, böylece olabildiğince çabuk zengin olabilirler ve güç açlıklarını tatmin edebilirler.

Ve başka bir şey daha - bu insan oğulları vahşi hayvanları avlamaya gidiyorlar, zekalarını masum hayvanları öldürmek için kullanıyorlar - ve hatta bununla gurur duyuyorlar! Utanmalılar! Bu insanlar avladıkları hayvanlardan daha beterdir. Hayvanlar sadece açlıktan öldürüyor! Ama insanlar tutku uğruna öldürürler çünkü öldürmek, savaş ve avlanmak onlara zevk verir. Ama babam insanların hâlâ gelişmemiş olduğunu ve onları kendi standartlarımıza göre yargılamamamız gerektiğini söylüyor.

Başka bir şey de bu insanların soy ağaçlarına sonsuz önem vermeleridir. Bir kişinin, Tanrı'nın Oğulları'nın soyundan bir başkasının sahip olduğundan daha fazla atası varsa, bundan mümkün olduğunca sık söz eder ve ataları daha az parlak olan diğerlerini küçümser. Bu nedenle kız çocuğunun soyundan geldiği aileye ve evleneceği gencin ailesine çok önem verirler. Ne kadar saçma! Sanki dünya hayatının sadece bedene doğmak ile ölümde onu terk etmek arasındaki bir yolculuk olduğunu gerçekten bilmiyorlarmış gibi.*öz* her canlıda aynıdır. Yalnızca bedenin bir 'soy'u olabilir. Bir kişinin bulunduğu seviye yalnızca kendi zeka düzeyine göre belirlenir. Yeterince sıklıkla, Tanrı'nın Oğulları soyundan birkaç atası olan bir kişi, ilahi ırkta çok daha az atası olan bir başkasına göre hâlâ daha düşük bir zeka derecesine sahiptir.

Bu insanların arasındayken kendimi ölülerin arasındaymış gibi hissediyorum. Görünüşe göre hareket ediyorlar, konuşuyorlar, yiyorlar, içiyorlar ve canlıların işlevlerini yerine getiriyorlar çünkü içlerinde doğal güçler iş başında. Peki sadece bedende değil, evrende de bu doğal güçleri kontrol eden ve yönlendiren bilinçli ruh nerede? Bu yaratıcı güçlere rehberlik etme yeteneklerine sahip olduklarını bilmiyorlar. O kadar körler ki sadece görüyorlar*dış biçim*insanların düşüncelerini, duygularını okuyabildiğime, bütün ruhlarını, hayatlarını görebildiğime dair en ufak bir fikirleri bile yok.*iç varlık.*Okuyamamak gibi basit bir nedenden dolayı yüzüme karşı yalan söylüyorlar*Benim*düşünceler, göremediğime inanıyorlar*onların*ya da düşüncelerinin söylediklerinden çok farklı olduğunu bilmiyorum. Yalan söylemenin etraflarında bir tür yalıtım yarattığının ve radyasyonlarında duman gibi koyu bir gölge oluşturduğunun ve bu koyu lekenin sadece çirkin olmakla kalmayıp, aynı zamanda kötü koktuğunu da fark etmezler. Evcil aslanlarım bu yalancıların kötü kokusunu hemen alıyorlar. Onlardan biri yaklaştığında burnunu kırıştırır, sonra ayağa kalkar, ilgili kişiye küçümseyici bir bakış atar ve heybetli bir şekilde uzaklaşır. Ama kendimi savunmanın bu kadar kolay bir yolu olmadığından, sanki ikiyüzlülüklerini açıkça göremiyormuşum gibi bu tür insanlarla konuşmaya devam etmek zorundayım.*ve hatta kokla!*

Babamla yalnız olmak çok daha keyifli. Deniz kıyısındaki gölgeli bir bahçede ikimiz için çok güzel bir ev yaptırdı. Ne zaman olursa olsun

Biraz boş zamanımızda, Nil Nehri üzerinde tekneyle oraya gidiyoruz ve çok az sayıda hizmetçi alıyoruz. Bu bize muhteşem bir dinlenmenin yanı sıra uçsuz bucaksız denizin derin keyfini ve birbirimizin huzuruyla birleşiyor.

Babam da ben de, dünyanın o büyük anası olan denizi çocuksu bir bağlılıkla seviyoruz. Deniz kıyısındaki küçük evimizde ikimiz de çok mutluyuz ve oradaki yaşamımız pek çok açıdan denizle yakından bağlantılı. Burada mükemmel özgürlüğü, ölümsüzlüğü, sonsuzluğu deneyimliyoruz...

Denize yakın olmak için her fırsatı değerlendiriyoruz. Birlikte deniz kıyısında yürüyüşlere çıkıyoruz. Birlikte midye aramaya çıkıyoruz, bazen küçük bir tekneye binip tek başımıza oldukça uzaklara kürek çekiyoruz. Hava sakin olduğunda ve altımızdaki su ayna kadar pürüzsüz olduğunda denizin güzelliği sınırsızdır. Ancak rüzgar onları yukarıya doğru uçururken tüm dalgaların arasında olmanın da muhteşem bir yanı var ve biz bir dalganın tepesinden yukarıya doğru kaldırılıp bir sonraki dalganın çukuruna doğru kaymanın tüm neşesini hissediyoruz. Elbiselerimizi çıkarıp serin suya atlıyoruz ve teknemizde yüzüyoruz.

Bir keresinde böylesine canlandırıcı bir yüzmenin ardından kumsalda otururken babama şunu sordum: 'İnsanlar nasıl oluyor da manevi gerçeklere karşı bu kadar kör olabiliyorlar? Ptahhotep'in bir zamanlar bana söylediği gibi, hükümet insan oğullarının eline geçtiğinde dünyaya ne olacak? Egemenliğin, güç tutkusuna takıntılı, bencil insanların eline geçmesinin sonuçlarını düşünmekten bile korkuyorum. Gelecekte ne olacağını hissetmeye başlıyorum. Tapınaktaki egzersizlerim iç görüşümü uyandırıyor ve durugörü güçlerim günden güne gelişiyor ama yine de her şeyi Ptahhotep ve senin kadar net göremiyorum.'

Babam uzun süre oturup suya bakıyor. Sonunda şöyle diyor: 'Evet, dünya binlerce yıl boyunca çok zor bir dönemden geçmiş olmalı. Bildiğiniz gibi, safkan Tanrı Evlatları'nın hepsi bu dünyasal düzlemden uzun zaman önce ayrıldılar. Ve iki ırkın melezi olarak doğan ama yine de içlerinde mükemmel bir şekilde ilahi tezahürün olasılığını taşıyan oğulları da yavaş yavaş yeryüzünden kayboluyor. 'Tanrı'nın safkan Oğulları yeryüzünden ayrılmışken, yüksek güçlerin kalıtsal kanallar yoluyla yayılması için, yeteneklerini babalarından miras alan ve inisiyasyonu başaran oğulları, yeniden insan kızlarını aldılar. ve bu, nesiller boyunca bu evlilik her iki ırkta da yaşamın tüm düzeylerine nüfuz edene kadar devam etti. 'Fakat yaratıcı güç dalgaları daha ileri maddeleşme yönünde hareket ettiği sürece, dünyevi unsur kalıtımda her zaman baskın rol oynar. Bu nedenle, Tanrı'nın Oğulları'nın soyundan gelenler - orijinal uzun kafatası formları ve daha yüksek yetenekleri ortaya koyma kapasiteleri ile - giderek daha az oranda yeryüzünde doğuyor. Ancak kalıtım kanunlarına uygun olarak bu süreklilik

evlilikler, safkan bir Tanrı Oğlu'nun herhangi bir zamanda, hatta insan gelişiminin en karanlık, en materyalist döneminde bile kendini reenkarnasyona tabi tutmasını mümkün kılmıştır. Çünkü yalnızca kısa kafalı insanların doğacağı ve tüm dünyada, hatta burada Mısır'da bile iktidar pozisyonlarına geçeceği zaman geliyor! Yüksek ırktan gelen mevcut hanedanın manevi vizyonuna ve bilgeliğine sahip olmayacaklar ve halklarını özverili bir sevgiyle yönetmek yerine, yalnızca akılla, kör, kaba bir güç arzusuyla yönetecekler ve sonsuz bir bencillikle.

'Bildiğiniz gibi, Tanrı'nın Oğulları ile insan kızları arasındaki sürekli evlilikler, her iki ırkın kalıtsal özelliklerini aktaran melez bir ırkın yavaş yavaş gelişmesine yol açmıştır. İnsan kanı taşımalarına rağmen hala uzun kafatası biçimine sahip olan ve dolayısıyla atalarının tüm ruhsal ve psişik güçlerini miras alan çok sayıda birey vardır. Ancak kalıtım yasalarına göre, bu sürekli evlilik, aynı ailede bile farklı bireylerin daha fazla çeşitlenmesine, ancak ilahi soydan miras alınan özelliklere sahip bireylerin giderek azalmasına neden olacaktır. Bugün bile, belirli bir ailenin birçok oğlundan birinin hâlâ oldukça ilahi bir maneviyata sahip olduğu, diğerinin fiziksel olarak oldukça insani olduğu ve üçüncüsünün de kolaylıkla her ikisinin bir karışımı olabileceği durumlar vardır. Daha yüksek özelliklere sahip olanlar ile daha düşük özelliklere sahip olanlar arasındaki ilişki, sürekli olarak daha düşük özelliklere sahip olanlara doğru kaymaktadır. Fiziksel olana yönelen erkeklerin, ilahi ruhsal özellikleri miras alan kardeşlerine karşı sıklıkla acı bir nefret beslemelerine şaşmamak gerekir. Bu nefret sıklıkla trajik çatışmalara yol açıyor.

'Bununla birlikte, daha fazla karşılıklı evlenmenin bir sonucu olarak ve kalıtım yasalarına uygun olarak, inisiyelerin yüksek bilgisi halkın derinliklerine ve daha derinlerine ve tüm nüfusa giderek daha geniş bir şekilde nüfuz edecektir. Her geçen gün daha fazla çeşitlilik ve farklılaşma ortaya çıktıkça, öyle bir zaman gelecek ki*her insan*bilginin ve inisiyasyonun en yüksek derecesine ulaşma olanağına sahip olacaktır. Binlerce yıldır devam eden bu evlilikler, sonunda, yönetici ailenin her şeyi bilen üyeleri ile tamamen cahil ve gelişmemiş kitleler arasında bugün çok büyük olduğunu hissettiğimiz farklılıkları ortadan kaldıracak. Böylece zamanla halk ve onu yönetenler halk olarak eşit hale gelecektir.*Saf haliyle* Bu iki ırkın her ikisi de, yani Tanrı'nın Evlatları ve ilkel insan, yavaş yavaş tamamen yok olacak, ancak her zaman farklı gelişim düzeylerinde doğan bazı bireyler olacaktır. Bazılarında ilahi atalarının miras aldıkları özellikler daha fazla ortaya çıkacak, bazılarında ise ilkel insan özellikleri hakim olacaktır.

'Bu şekilde herkes her iki taraftan da miras alınan özelliklere sahip olacak ve ırklar o kadar iyice harmanlanacak ki, insanlar artık birbirlerinden ayrılamaz hale gelecek.

ırksal özelliklerle, ancak yalnızca karakter ve yetenek özellikleri temelinde ayırt edilirler. Genel olarak konuşursak, daha yüksek yeteneklere sahip insanlar, diğer insanlarla tam olarak aynı kafatası biçimine sahip olacak, ancak yine de büyük bilim adamları veya sanatçılar, filozoflar veya mistikler olarak kitlelerin üzerinde öne çıkacaklardır. Hem Tanrı Evlatları'nın uzun kafa yapısı, hem de ilkel insanın kısa, maymun benzeri kafa yapısı tamamen yok olacak. Melez ırkta, yüksek ruhsal ve psişik yeteneklerin ortaya çıkmasına hizmet eden beyin ve sinir merkezleri, binlerce yıl boyunca gelişmemiş, gizli bir durumda olacaktır. Buna göre insanların kafaları yuvarlak şekilli olacaktır. Öte yandan bu melez ırktaki insanlarda akla hizmet eden beyin merkezleri geniş ölçüde gelişecek ve gelecek nesillerin alınları yüksek, kemerli olacaktır.

'Nasıl ki üst ırktan yayılan manevi güç dalgaları, bu evlilikler sonucunda giderek daha fazla sayıda insana ulaşıp, en alt seviyedeki insanlara ulaşıp onların da bilgi sahibi olmalarını mümkün kılacaksa, aynı şekilde dünyevi hakimiyet daha alt seviyelerdeki insanların eline geçecek. Elbette ki cehaletleri nedeniyle, öncelikle Tanrı Oğulları'nın dünyanın çeşitli yerlerinde inşa ettiği büyük ilahi kültürleri yok edecekler. Bugün sahip olduğumuz büyük yapı ve anıtlardan yalnızca birkaç kalıntı ve kalıntı, bir zamanlar yeryüzünde hüküm süren ilmin, hikmetin, iyiliğin ve güzelliğin sessiz tanıkları olarak kalacaktır. Zaman geçtikçe insanlar, büyük "beyaz büyücüler" ve "inisiyeler"in her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen olduğunu yalnızca efsaneleri aracılığıyla öğrenecekler; ama bu insanlar kendileri de cahil olacakları için binlerce yıl yollarına devam edecekler.*gurur ve kibir içinde bu efsanelerin sadece masal olduğuna inanırlar.*

'İki ırk arasında devam eden melezleşme süreci, ilkel insanın en alt seviyesinin bile yukarıya tırmanabileceği bir tür 'gelişim merdiveni' yarattı. *Hayvan benzeri insanlar, maddenin derinliklerine inmiş, maddede ilahî şuurlarını kaybetmiş, artık yüksek ebeveynliklerinin farkında olmayan saf ruhlardan başka bir şey değildir.*Onlara en yüksek düzeyde bilinçlerini yeniden kazanma olanağını vermek için, Tanrı'nın Evlatları, güçlerini insan kızlarıyla evliliklere koymak gibi büyük bir fedakârlıkta bulundular. Ancak bu evliliklerle kendilerini maddi dünyaya demirlemişler ve dünyanın tamamen ruhsallaşmasına kadar tüm gelişim sürecinden geçmek zorunda kalmışlardır. *yardımcı sıfatıyla,*bazıları insan reenkarnasyonlarında, bazıları ise bedensiz ruhsal durumda.

'Egemen sınıfın seviyesi giderek daha da düşecek ve egemen güç bir ülkeden diğerine kayacak. Yeryüzünde sürekli devam eden savaşlar cehalete, yoksulluğa ve sefalete yol açacaktır.

'Son inisiyeler bu insanlara cihazları teslim etmeyi reddedecekler ve

doğanın güçlerini ve gizlice işleyen muazzam yaratıcı güçleri kontrol etmelerini sağlayan ekipmanlar. Binlerce yıl boyunca dünyayı terk etmeden önce tüm aletlerini yok edecekler. Bizimkinden farklı bir halktan çıkacak ama yine de burada, Mısır'da büyüyecek ve inisiyasyon alacak olan son inisiyelerden biri, böyle bir enstrümanı kurtaracak ve onu Mısır'dan çıkaracak ve bir süreliğine rahipler halkının bir kısmı sırrı saklayabilecek. Ama son inisiyenin dünyayı terk etmek zorunda kalacağı zaman gelecek ve son aletleri de yok edecek. Cahil insan evlatlarının, sırf güç ve mal sahibi olma tutkularının bir sonucu olarak birbirlerini, kendilerini ve -zincirleme reaksiyonlarla- tüm Kıtaları yeniden yok etmelerini önlemek için bunu yapmak zorunda kalacak. Bir zamanlar Tanrı Oğulları'nın evini kasıp kavuran yıkım bir daha asla tekrarlanmamalı.

'Tüm inisiyelerin aletleri yok edildikten ve yüksek bilgileri yeryüzünden geçtikten sonra, insanlar toprağı kendi fiziksel güçleriyle işlemek zorunda kalacaklar ve hatta ilkel insan gibi taşları kendi elleriyle kesmek zorunda kalacaklar. yaptı! Ayrıca kendi ırklarından insanların zulmüne de katlanmak zorunda kalacaklar. Ancak yeryüzünde tecelli eden her şey, bölünmez birlik ve denge çabasından kaynaklanan güçler aracılığıyla ortaya çıktığı için, çıkarcı yöneticilerin zulmü, insanları içinde bulundukları şuursuz durumdan uyandıracaktır. Acı ve ıstırap yoluyla dikkatleri daha yüksek, ruhsal gerçeğe yönlendirilecektir.

'Dünyanın ruhani liderleri insanlığı görünüşte yalnız bırakmalıdır çünkü insanlar, kendi ayakları üzerinde durarak, kendi iradelerini kullanarak, dışarıdan yardım almadan kendi içlerinde ve doğada ilahi gerçeği keşfedeceklerdir. Eğer böyle olmasaydı, hiçbir zaman en yüksek seviyeye çıkma fırsatı bulamazlardı. Ancak nasıl iyi bir anne, çocuğunun bağımsızlığını geliştirebilmesi için yalnız yürümeyi öğrenmesine yardım ediyor ve bir yandan da her zaman uzaktan izliyor, bir düşüşten sonra tekrar kalkmasına yardım etmeye hazır oluyorsa, aynı şekilde çocuğuna rehberlik eden manevi güçler de vardır. Dünya, insanlığı zor durumlardan kurtarmak için gerektiğinde müdahale etmeye hazırdır. Onlar manevi düzlemde aktiftirler, oradan insanlığa rehberlik ederler ve liderlik ederler. Ne zaman, bilgi yerine cehalet, hata ve batıl inanç yeryüzünde kontrolü ele geçirse, ne zaman ruhsal karanlık o kadar büyük olursa, tamamen kontrolden çıkma tehdidinde bulunursa, her zaman, alçalma gibi büyük bir fedakarlığı yapmaya hazır olan Tanrı'nın Evlatlarından bazıları olacaktır. dünyaya gelmek, insan bedeninde yeniden doğmak ve bu şekilde insanlığa ilahi ışık ve teselli getirmek.

'İlahi ırk ile insan arasındaki evlilikler yoluyla, miras alınan ilahi özellikler insanlar arasında yayılacaktır. Bu şekilde, bir Tanrı Oğlunun, saf bir kadın aracılığıyla, kendisini tam olarak göstermesi için ihtiyaç duyduğu tüm organları içeren bir bedene sahip olması her zaman mümkün olacaktır. Dünyanın gelişimi boyunca her çağda pek çok şey aracılığıyla

Binlerce yıl boyunca Tanrı'nın Oğulları, insanlara ruhun, sevginin ve özverinin yasalarını öğretmek ve çok çeşitli görevleri yerine getirmek için enkarne olacaklar. Her ne kadar dünyanın her yerinde egemenlik insan elinde olsa da, yeryüzünde, en azından dünyanın bazı kısımlarında, bilgelik ve adaletle hüküm sürecek, yüksek medeniyetler kuracak hükümdarlar yine olacaktır. Bilim adamları, sanatçılar ve mistikler olarak gelen diğerleri insanlığa *en yüksek* sanat, müzik ve edebiyat. Dünyanın gelişimine yeni yönlerde rehberlik etmek için dünyaya yeni fikirler ve yeni keşifler getirecekler. Çoğunlukla, bu Tanrı'nın Evlatları çok yalnız bir hayat yaşayacaklar, genellikle en sefil bir yoksulluk içinde olacaklar ve hemcinsleri tarafından terk edilecekler, çünkü onları anlayabilen çok az insan olacak. Ancak onların manevi ışıkları giderek daha büyük dalgalar halinde, daha geniş halkalara ulaşacaktır. Bu manevi devlerin isimleri binlerce yıldır bilinecek ve insanlar, insanoğullarının en yüksek okullarında onların eserlerini inceleyecekler.

'O zaman insanlığın içinde gizlice çalışan, reenkarnasyona uğramış Tanrı'nın Oğulları da olacak. Yüksek dağlarda, mağaralarda veya diğer uzak bölgelerde yaşayacakları yerler bulacaklar; burada, geri çekilmeleri sırasında rahatsız edilmeden, dünya atmosferine son derece yüksek kuvvetler gönderebilecekler. Zaten bu manevi dalgaları alabilecek bir noktaya gelmiş insanlar *otomatik olarak bu Tanrı Evlatları ile ruhsal bağlantılar kuracak ve onlarla birlikte çalışacaktır.* Çoğu zaman bu manevi bağın farkına bile varmazlar. Aksine, bilecekleri tek şey, bu "içsel inancın" Tanrı'nın Oğulları'ndan aktarılan ilahi güç olduğunu bilmeden, yalnızca kendi "iç inançları" temelinde hareket edeceklerdir. Bu şekilde bazı çok gelişmiş insanlar, Tanrı Evlatlarının zaman zaman yeryüzüne getireceği öğretileri tüm insanlığa aktaracak ve duyuracaktır. Kitleler bu yüce gerçekleri hemen anlayamasalar da, içlerindeki sevgi ve gücü hissedecekler ve bu nedenle de bu gerçekleri anlayacaklardır. *inanmak* onların içinde. İşte böyle *dinler* Tanrı Oğullarının ilahi öğretilerinden meydana gelecektir.

'Tanrı'nın tüm Oğulları her zaman getirdiler ve her zaman getirecekler' *aynı gerçek* dünyanın farklı yerlerine, ancak insanlar *ırklarının özelliklerine ve gelişmişlik derecelerine göre bunu farklı yorumluyorlar.* Bu farklı yorumlar sonraki nesillere aktarıldıkça *farklı dinlerin hepsi aynı gerçeklerden kaynaklanmaktadır.* Tanrı'nın bir ve aynı Oğlu, insanlığa en yüksek gerçeği duyurmak için farklı zamanlarda ve dünyanın farklı yerlerinde reenkarne olacaktır. Ve itibaren *aynı gerçek* tarafından ilan edildi *aynı ruh,* dünyanın farklı yerlerindeki insanlar gelişecek *farklı dinler.* Tamamen insanın bilgisizliğinden kaynaklanan bu farklılıklar nedeniyle insanlar "Allah adına" birbirlerine savaş açacak, birbirlerini cehenneme göndermeye çalışacaklardır.

'Farklı uluslardaki insanların herhangi bir zamanda ulaştığı gelişme derecesi'

verilen süre büyük ölçüde değişecektir ve sonuç olarak Tanrı'nın reenkarnasyona uğramış Oğulları çok çeşitli muameleler göreceklerdir. İnsanların ilahi gerçekle en çok ilgilendiği bazı ülkelerde Tanrı'nın Oğulları tanınacak, duyulacak ve onurlandırılacak.

'Fakat kuvvet dalgaları, en yüksek maddi sınırlarına ulaşana kadar dışarıya doğru yayılmaya devam ediyor. Dünya hayatının en karanlık dönemlerinde de materyalizmin, nefretin, kıskançlığın, korkunun ve terörün hüküm sürdüğü zamanlar olacak ve böyle zamanlarda da Tanrı Evlatları yeryüzüne dönecek ve çok kötü muameleye maruz kalacaklardır. Güç tutkusuna kapılan cahil insanlar, Tanrı'nın Oğlu'na işkence edecek ve onu öldürecek. Yine de bu fedakarlığı yerine getirecek ve böylece muazzam bir ruhsal güç yayacaktır. İnsanlardaki ruh uyanacak ve ruhlarındaki karanlığı yenecektir. Yavaş yavaş dünyanın çehresi tamamen değişecek.

'Yaratıcı gücün dalgaları, en son maddi sınırlardan itibaren tekrar geri akacak ve yeni bir yukarı doğru gelişme dönemini başlatacak. İnsanlar, dünyanın kurtuluşu için büyük ilahi planda Tanrı'nın Oğulları ile işbirliği yapmak için gittikçe daha fazla fırsata sahip olacaklar ve zaman geçtikçe daha fazla maneviyat ortaya koyacaklar. Daha sonra bir zamanlar çok sayıda birey reenkarne olacak*ilahi ırkta enkarne olmuşlardı,*ancak inisiyasyon testlerini geçemeyen ve inisiyasyon sırasında ölenler veya*daha sonra düştü* inisiye olduktan sonra. Bir zamanlar sahip oldukları bilginin yeniden bilincine varacaklar ve dünyanın bazı yerlerinde insanlar hala birbirlerini öldürürken, Tanrı Evlatlarının radyasyonlarını alan ve aktaran ve onları hazırlayan, sürekli büyüyen bir insan grubu olacak. ruhun yeni yaşamı.

'Aşağı ırktan gelen insanlar da yavaş yavaş daha yüksek seviyelere tırmanacak. İlk başta daha iyi şeylere muktedir olduklarını, birbirlerini öldürmeden, köleleştirmeden yeryüzünde çok daha mutlu yaşayabileceklerini ancak akıllarıyla kavrayabileceklerdir. İnsanlık ne kadar yükseğe tırmanırsa, materyalizm ve sahip olma tutkusu da o kadar insanların hayatındaki hakimiyetini kaybedecek. Fetih ve güç tutkusu yavaş yavaş azalacak ve insanlar güçlerini birbirleriyle savaşmak yerine, yeteneklerini doğanın güçlerinden yararlanmak için kullanacaklar. Böylece ekmeklerini sıkıcı, zorlu angaryalarla kazanmaları gerekmediğini, alın teriyle toprağı sulamaya ihtiyaç duymadıklarını ve üst sinir merkezlerini harekete geçirerek bunu adım adım keşfedeceklerdir. doğanın güçlerine komuta edebilirler. Böylece dünya yavaş yavaş daha yüksek güç dalgalarının hakimiyeti altına girecek ve insanlar yalnızca*anlamak*zekalarıyla değil, aynı zamanda en yüksek ilahi gerçekleri deneyimlemek ve gerçekleştirmek için de çalışırlar. Böylece yüksek medeniyetler yeniden gelişecektir.

'Bir kişi kendisini maddeyle -toprakla- özdeşleştirdiği sürece bilinci bir özdeşlik halinde dünyaya bağlıdır:*O topraktır.* Dolayısıyla bedeni işlevini kaybedip öldüğünde o da ölür, yani

bilinci durur ve gizli bir duruma düşer. İnsanlar buna böyle diyor *ölüm.*

'Fakat ruhsal olarak yeniden uyanmış ve fiziksel yaşamı boyunca maddenin üzerinde duran bir kişi için durum tam tersidir. Onun için bir bedene doğmak ölümdür, bedenin ölümü ise onun uyanışı demektir.*diriliş, hayat!*

'İnsanlar kendilerini bedenleriyle özdeşleştirmeyi bıraktıklarında ya da konuyu sembolik olarak ifade etmeyi bıraktıklarında, iyilik ve kötülüğü bilme ağacının meyvelerini yemeyi bıraktıklarında,*bilgi ağacının yalnızca sağ yarısını tezahür ettiriyor*ve ağacın sol yarısını tezahür etmemiş durumda bırakarak,*onlar cennet gibi bir durumda, kendi içlerinde ve dünyanın çocukları olarak yaşayacaklar.* Bu, insanlığın ulaşması gereken gelişme aşamasıdır.

'Dünya bu varoluş düzeyine ulaşana kadar uzun bir mücadele olacak, ancak manevi güçler yavaş yavaş en izole kalbe bile nüfuz edecek ve sonraki binlerce yıl boyunca dünya yeniden vaat edilen topraklara dönüşecek. Uzak gelecekte bir gün dünyanın kurtuluşu gerçekleşecek!'

Babam konuşmayı bırakır ve sanki orada geleceği okuyormuş gibi uzun süre denize bakar.

'Baba,' diye soruyorum, 'sen ve Ptahhotep bu büyük çalışmada yer alacak mısınız? Siz de gelecek çağlar ve çağlar boyunca dünyadaki görevler için yeniden doğacak mısınız? Peki ya ben, baba? Bana ne olacak? Çoğu zaman diğer insanların geleceğini çok net görüyorum ama kendi geleceğimi görmeye çalıştığımda, gözlerimin önünde yalnızca bir sis perdesi kalıyor ve onun içini veya arkasını göremiyorum.'

Babam bu soru üzerine bana çok garip bir bakış attı. Sonra kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekerek cevabını veriyor: 'Dünyevi yaşamlarda birkaç kez reenkarne olacağım çünkü annenle olan evliliğim sayesinde köklerimi dünyaya yerleştirdim. madde düzlemi, normalde ruhlarımızdan biri için uygun olandan daha derin. Ancak Ptahhotep hiçbir zaman maneviyatından ayrılmamış ve kendisini hiçbir zaman bedeniyle özdeşleştirmemiştir. Şu anki görevini tamamladığında on bin yıldan fazla bir süre boyunca yeniden doğmayacak. Tanrı'nın diğer Evlatları ile birlikte, ruhsal düzlemde çalışarak ve oradan dünyevi yaşam üzerindeki etkisini yansıtarak, dünyanın gelişimine rehberlik etmeye devam edecektir.

'Çok gelişmiş pek çok insan onunla manevi temas halinde olacak ve dünyanın kurtuluşu için büyük ilahi planda onunla işbirliği yapacak. Ptahhotep'in kendilerine verdiği görevleri oldukça bağımsız bir şekilde yerine getirmeleri gerekiyor. Bir görevi düzgün bir şekilde yerine getirir getirmez, yenilerini ve yavaş yavaş giderek daha zor olanlarını alacaklardır. Binlerce yıl boyunca ruhsal olgunluğa ulaşan insanlar da inisiyasyon alacaktır. Adayların şimdiki gibi piramitlerde inisiye olmayacaklar ama

sadece yaşamlarının ve çalışmalarının bir parçası olarak tamamlamaları gereken görevler verilecek ve bu görevler onların başlangıç testlerini oluşturacaktır. Bu şekilde onlar yavaş yavaş Tanrı Evlatları ile tam teşekküllü iş arkadaşları haline gelecekler. Ve Ptahhotep'le birlikte çalışarak, kendilerini aşırı ölçüde maddeyle özdeşleştiren, aşırı güçlü titreşimler göndererek beyinlerini ve sinir merkezlerini yakan ve sonuç olarak daha da düşük seviyelerde yeniden doğmak zorunda kalan düşmüş Tanrı'nın Oğulları da olacaktır. konu.

'Yalnızca çeşitli reenkarnasyonlar yoluyla kazanılacak deneyimler yoluyla, bu düşmüş Tanrı'nın Oğulları, orijinal kutsallık düzeylerine geri dönebilirler. Çok fazla acı ve üzüntüyle, bedenlerindeki daha düşük seviyedeki yüksek beyin ve sinir merkezlerini uyandırmak zorunda kalacaklar ve bu organları yeniden harekete geçirmek ve bir kez daha ruhsal ve ruhsal olarak ortaya çıkabilmek, onlara büyük çaba ve uzun pratik gerektirecek. sihirli güçler. Düşünme biçimleri etraflarındaki insan kitlesininkinden oldukça farklı olacağından, hiçbir zaman insanların arasında kendilerini tam anlamıyla rahat hissedemeyecekler ve hiçbir zaman insanın dünya hayatını tam olarak anlayamayacak ve ona uyum sağlayamayacaktır. Hayatta yalnız seyahat eden, yanlış anlaşılan, her zaman biraz tuhaf görülen yabancılar olacaklar. Çoğunlukla, daha önce de söylediğim gibi, insanlara bilimi, sanatı, edebiyatı öğretmek, yeni fikirleri dünyaya kazandırmak gibi görevleri olacak. Onları anlayan bazı insanlar onlara saygı ve hürmet gösterecek, yüksek yeteneklerinin farkına varmaya zorlanan diğerleri ise kıskançlık ve nefretin nesneleri olacaklar.

'Tanrı'nın bu düşmüş oğulları ve kızları, uzun acılar ve birçok üzüntüler sayesinde maddi rüyalarından uyanacak, kayıp kardeşleriyle ilişkilerini yeniden keşfedecek ve kaybettikleri anılarını yeniden kazanacaklar.*kozmik bilinç.*O zaman onlar da kardeşleriyle birlikte büyük ilahi plan dahilinde çalışacaklar ve ilahi hakikatleri yeryüzünde ilan edeceklerdir.'

Babama soruyorum: 'Tanrı'nın Oğullarının yavaş yavaş yeryüzünden kaybolacağını ve insanların, ruhsal planda henüz uyanmamış ve sonuç olarak fiziksel planda tamamen benmerkezci olsalar bile kontrolü ele geçireceklerini ve insanların kontrolü ele geçireceklerini söyledin. dünya işlerine hakim olmak. Bu durumda halk aslanları nasıl kontrol edebilecek? Bu harika hayvanlar o kadar hassastırlar ki, çevrelerindeki bencil insan evlatlarına şu anda bile tahammül edemiyorlar. Hayvansal düzeyde onlar en yüksek gücün -güneş gücünün- bir tezahürüdür ve güneşin titreşimleriyle uyum içinde yaşar ve hareket ederler. Cesarete, dürüstlüğe, sevgiye karşılık verirler ve o kadar ince sinirlere sahiptirler ki, düşük seviyeli radyasyonlara tahammül edemezler. Ne zaman biri onlara yaklaşsa, onun sevgi ruhuyla mı, yoksa alçak bir korku ve güç tutkusu ile mi kendisine doğru geldiğini hemen anlarlar. Bu yüzden bencil, güce aç insan oğullarından nefret ediyorlar. Eğer söyledikleriniz gerçekleşirse aslanlar insanoğluna nasıl hizmet edebilecek? Hayal edemiyorum, Peder.'

'Hayal gücünüz, size insanlığa hizmet eden aslanların gelecekteki resmini göstermiyorsa kesinlikle haklıdır. İnsanların bu harika hayvanların dostluğunu sürdüremeyecekleri oldukça doğru. Yalanlarla ve güzel sözlerle bencil ve cahil insanlar birbirlerini kandırabilirler ve çoğu zaman kandırabilirler, ama aslanları asla! Hayvanlar görünüşe hiç dikkat etmezler; sadece gerçeği görüyorlar *çünkü kendileri doğrudur!* Aslanlar evcil hayvanlar olmaktan çıkıp vahşi doğaya çekilip insanlardan uzaklaşacak ve kendilerine ait vahşi bir hayat yaşayacaklar.'

'Peki baba, insanlar arabalarını çekmek için hangi hayvanları kullanacak? Öküzler ve eşekler çok yavaştır!'

Baba gülümsüyor: 'Dünyada şu anda bile zebra ve eşeğe ait muhteşem bir hayvanın insanların hizmetinde çalıştığı yerler var. Üstelik aynı hayvanın ülkemizde aslanın yerine kullanılmaya başlanacağı dönem de yakında gelecek. Unutmayın ki hükümetimiz barış demektir. Ülkenin her yerinde düzeni ve refahı bilgelik ve sevgiyle sağlarız. Yani şimdilik birbirimizle kavga etmemiz için hiçbir neden yok. Ama benim hükümdarlık günüm bittiğinde farklı bir aileden bir hükümdar gelecek ve yeni bir hanedan kuracak. Damarlarında çok daha yüksek oranda insan kanı dolaşan o, yalnızca bilgelikle yönetmekle yetinmeyecek, aynı zamanda komşu ülkeleri de fethetmek için yola çıkacak. Ülkemizin gücünün artık bilgiye ve özverili sevgiye değil, soğuk, kaba ve kaba güce dayanacağı ve iyinin, doğrunun ve güzelin arka plana itileceği zaman geliyor. O zaman zebraya benzeyen bu hayvan, dünya hayatında büyük bir rol oynayacaktır. İtaatkar bir hayvandır ve aslan kadar güçlü olmasa bile, insanların savaşlarına isteyerek katılma avantajına sahiptir; bu, başka hiçbir hayvanın kendisi vahşi ve tehlikeli olmadan yapamayacağı bir şeydir.

'Fakat birkaç bin yıl daha sonra insanlar, savaş arabalarını hayvanlar olmadan nasıl hareket ettirebileceklerini keşfedecek noktaya gelecekler. Yaradılışın tüm sırları Tanrı Evlatlarının yüksek ırkı tarafından biliniyordu. Araçlarını dünyanın çekim kuvvetinden kurtarıp, düşünce gücüyle yönlendirmeyi biliyorlardı. Ağırlıkları olmadığı için uçabilen bu araçların birçok eskiz ve çizimlerini bırakmışlar ve bazı Tanrı Evlatları bu çizimleri özel olarak işlenmiş palmiye yaprakları üzerinde muhafaza ederek onları asıl vatanları olduğunda dünyanın başka bir yerine götürmüşlerdir. yok edildi. Bazı inisiyeler bugün hala onları orada koruyorlar ve önümüzdeki altı ila sekiz bin yıl boyunca da korunmaya devam edecekler. O zamana kadar insanlar, araçlarını karada ve havada hareket ettirmenin oldukça farklı yöntemlerini keşfedecekler. Elbette düşünce gücüyle değil ve bu nedenle onların hareket sistemleri Tanrı Evlatları kadar kesin ve tehlikesiz olmayacaktır. Daha sonra insanlar Tanrı'nın Oğulları'nın tüm sırlarını, hatta Tanrı'nın son sırlarını bile keşfedecekler.

hayat. O zaman bu gelişim dönemi tam bir döngüden geçmiş olacaktır.'

'Baba, lütfen bana geleceğimden bahset.'

Babam bir kez daha bana o kadar tuhaf, hüzünlü bir bakışla bakıyor ki. Sonra beni kendine yaklaştırıyor ve kontrollü üzüntüsünü açıkça ortaya koyan bir sesle şöyle diyor: 'Sevgili çocuğum, senin geleceğin hakkında zaten konuşmuştum ama sen bunu bir şey olarak kabul etmedin.*senin*gelecek. Bu, geleceğinizi görmeye çalıştığınızda yalnızca bir sis perdesi görebilmeniz gerçeğiyle birlikte, *dünya benliği*Tanrı iyi sebeplerden dolayı size geleceğinizi göstermek istemiyor. Tanrı'nın iradesine nasıl karşı gelebilirim? Geleceğinizi bilmemenin sizin için daha iyi olduğuna ikna olun. Eğer bilseydiniz mevcut görevlerinizi ve görevlerinizi layıkıyla yerine getiremezdiniz. Sana söyleyebileceğim tek şey şu ki *ikimiz de önümüzdeki olaylardan birlikte geçeceğiz,*birbirlerinin fiziksel varlığında olmasa da. Zaman zaman kendimizi reenkarne etmemiz gerekecek, ama aynı anda ve aynı yerde değil. Aynı zamanda, ben ruhsal enerji dünyasında yaşarken, Ptahhotep ve diğer Tanrı Evlatları gibi dünyanın atmosferinde çalışırken, sizin de yeryüzünde yaşamak ve çalışmak zorunda kalacağınız bir zaman olacak. Ama rüyalarınızda bizimle sık sık karşılaşacaksınız... aslında ayrıntılar o kadar da önemli değil, çünkü gelecekte ne olursa olsun, yüksek benliğin birliği aracılığıyla bizimle her zaman iletişim halinde olacaksınız.'

Kollarımı ona doladım ve memnuniyetle tekrarladım: 'Evet baba, ben sana aitim ve beni asla bırakmayacağını biliyorum.'

'Seni asla bırakmayacağız!' baba yavaşça ve ciddi bir şekilde tekrarlıyor.

Akşam olduğunda babam ve ben terasta oturup denizin üzerindeki muhteşem gün batımının tadını çıkarırız. Güneş batıda giderek alçalırken, baba nehrin geniş ağzını işaret ediyor ve şöyle diyor: 'Uzaklarda, deniz dalgalarının bundan binlerce yıl sonra yuvarlandığı yeri görüyorsunuz - bir gün - orada' Orada şehirler, evler ve insanların tüm gelip gidişleriyle dolu sağlam bir arazi olacak. Nil her zaman kendisiyle birlikte çok miktarda toprağı da süpürür, bu nedenle kıyı şeridi yavaş yavaş denize doğru daha da uzaklaşır. Binlerce yıl önce şu an bulunduğumuz yerde sadece su vardı ve bundan binlerce yıl sonra rüzgara doğru yelken açan o tekneyi gördüğünüz yerde kara olacak. Dünyanın çehresi yalnızca felaketler ve ayaklanmalarla değil, aynı zamanda suyun yavaş işleyişiyle de değişiyor.'

O konuşurken güneş yavaş yavaş batıyor. Gökyüzü gökkuşağının tüm renkleriyle aydınlanıyor ve her an değişiyor. Sonra güneş ufkun altında kayboluyor ve çok geçmeden zifiri karanlıkla çevreleniyoruz. Sadece yıldızlar büyük elmaslar gibi parlıyor.

Uzun bir süre terasta kalıyoruz ve babama artık telepatik bağlantılar kurabildiğimi söylüyorum. Babam yüksek beyin merkezlerimin kontrol altında olup olmadığını görmek için beni denemek istiyor. Bana bir düşüncesini iletmeye çalışıyor

Ruhsal olarak benimle özdeşleşerek. Onun sessiz mesajlarını yüksek sesle tekrarlayabildiğim için ikimiz de gururlu ve mutluyuz. En azından güneş battıktan sonra Ptahhotep'le de temas kurabilecek noktaya kadar ilerledim. şimdi konsantre oluyorum*o,*bedeni, asil yüzü ve özellikle de gözleri gözlerimin önünde yükseliyor. Sonra onun konuşmalarını içimde bir yankı gibi duyuyorum. Onun tanıdık ve çok sevdiğim sesini sanki kendi iç sesimmiş gibi duyuyorum. Sonra içimdeki resim yavaş yavaş siliniyor ve kendisini benden soyutladığını fark ediyorum. Başka bir şeye odaklanıyor.

Birdenbire Ima'yla da iletişime geçme havasında olduğumu hissediyorum. Bir süre ona odaklandığımda bilincimde onun bir resmi beliriyor. Onu, melek gibi güzel yüzünü görüyorum ve gülümsemesini ve tek kelime etmeden beni anladığını ve ilerlememden çok mutlu olduğunu söylemesini izliyorum. Sevgili Ima! Onun kardeşçe yardımını ve sevgisini her zaman içimde hissediyorum.

Ertesi sabah erkenden yine terasa çıkıyoruz; çünkü gün doğumu, hatta gün batımından bile daha güzeldir. Hava hâlâ karanlık ve gökyüzü koyu mavi, neredeyse siyah. Aniden, neredeyse hiç uyarı vermeden, güneşin üst kenarı belirir ve onunla birlikte muhteşem kırmızımsı mor bir renk alır ve her şey parıldayana kadar gökyüzünün tüm kubbesini kaplar. Bunu, en parlak alev sarısından derin koyu maviye kadar her türden, ton ve tonlardan oluşan muhteşem bir etkileşim takip ediyor. Gökkubbenin Tanrı'nın eseriyle aydınlandığını görmek ruhumu tarifsiz bir neşeyle dolduruyor ve sonsuz huzur ve esenlik hissi bedenimi yeni bir yaşam gücüyle dolduruyor. Küçük evimizin terasından güneşin doğuşunu kaç kez hayranlıkla izliyorum! Saf neşe ve zevk ruhumun derinliklerini besliyor. Ve sevincim daha da büyük çünkü buradayken babam yalnızca bana ait. Burada o Firavun değil, sadece babam, en iyi arkadaşım ve yoldaşım.

31

BO-GHAR VE YAŞAM PERSONELİ

Birkaç gün süren bir fırtınanın ardından bir öğleden sonra, rüzgâr dindiğinde ama dalgalar hâlâ yüksekteyken, babam ve ben küçük teknemizi ileri geri sallayan dalgaların tadını çıkarmak için kıyıdan biraz uzakta kürek çekiyoruz.

Aniden dalgaların bir şeye çarptığını fark ediyorum. Görünür ve kaybolur, yükselir ve tekrar gözden kaybolur.

'Baba' diye bağırıyorum. 'Bakmak! Orada ne var?'

Babam işaret ettiğim yere bakıyor. 'Hadi orada kürek çekelim!' cevap veriyor ve tüm gücüyle çekmeye başlıyor. Yaklaştıkça gördüğümüz şeyin muhtemelen bir yelkenli geminin enkazı olduğunu görüyoruz. Hala birbirine yapışmış kırık kalasları, yelkeni paramparça olmuş kopmuş direği görüyoruz.

Daha sonra enkaza yapışan bir insan formunu gözüme kestiriyorum.

'Bak, çocuk' diye bağırıyor baba, daha da hızlı kürek çekmeye başlıyor! Sanki oraya asla varamayacakmışız gibi görünüyor ama sonunda başardık. On yaşlarında bitkin bir çocuk, kırık kalaslara umutsuzca tutunuyor. Zaten yarı ölü durumda, bacakları gevşekçe sarkıyor ve dalgalar vücudunu ileri geri dövüyor. Gözleri oldukça ifadesiz ve sanki tahtalara yapıştırılmış gibi görünen elleri onu suya kaymaktan alıkoyuyor.

Babam teknemizi oldukça yakına manevra ettirmeye çalışıyor ama dalgalar bizi geri itmeye devam ediyor, ta ki sonunda bir enkaz parçasını yakalayıp bizi yakına çekinceye kadar. O bunu yaparken ben de çocuğun kramplı ellerini gevşetiyorum ve sonra birlikte onu teknemize çekiyoruz. Bilinci yerinde değil gibi görünüyor. Babam mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde kıyıya doğru kürek çekmeye başlar. Hizmetçilerimiz olup biteni fark etti ve birkaç tekneyle bizi karşılamak üzere yola çıktılar. Baba çocuğu eve taşıyor. Daha sonra hizmetçiler, başı aşağı sarkacak şekilde çocuğu ayaklarından tutarlar. Daha sonra baba, çocuğun yutmuş olabileceği suyu dışarı atmak için güçlü, ritmik ve düzenli vuruşlarla çocuğun karnını ve kaburgalarını sıkar. Sonunda baba, hizmetçilere çocuğu kendi yatağına yatırdıktan sonra hepsini dışarı gönderir.

Şimdi çok tuhaf bir şeye tanık oluyorum: Babam, evindeki odasında her zaman gördüğüm ve seyahatlerinde her gittiği yere yanında götürdüğü küçük bir tabuta gidiyor. Üzerinde daire bulunan, haça benzeyen küçük bir asayı çıkarır f. Bu yüzüğün bulunduğu asayı elinde sıkıca tutuyor ve onunla çocuğun vücudu üzerinde geçişler yapmaya, onu bir yöne doğru hareket ettirmeye başlıyor. Babamın çok dikkatli bir şekilde konsantre olduğunu, tüm dikkatini çocuğa yönelttiğini görebiliyorum. Önce asayı bir süre çocuğun kafasının üstünde tutuyor, sonra yavaşça yüzünün üzerinden kalbine doğru çekiyor ve orada bir an duruyor. Daha sonra baba, kalp bölgesinden ileriye doğru ilerleyerek çocuğun gövdesi üzerinden cinsel organına kadar hayali çizgiler çizer, ardından aynı hareketleri başının üstünden başlayarak tekrarlayarak asayı çocuğun kolları boyunca ve ellerine doğru hareket ettirir, sonra da aynı hareketleri tekrarlar. sonunda bacaklarının üzerinden ayaklarına kadar indi.

Çocuk derin bir nefes aldığında, baba küçük asayla çocuğun kafasına henüz dokunmamıştı. Daha sonra baba, asayı çocuğun vücudunun farklı yerlerinde hareket ettirirken, çocuk düzenli nefes almaya devam ediyor ve vücudu seğiriyor ve titriyor. Yavaş yavaş kendine gelir ve babası son geçişlerini yaparken, çocuk aniden gözlerini açar, görünüşte mükemmel bir sağlıkla dimdik oturur. Sonra birdenbire babasının önünde diz çöker, kollarını babasının bacaklarına dolar, alnını babasının ayaklarına dayayıp acı acı ağlar ve hıçkırır. Babası onun kalkmasına yardım ediyor, onu kucağına alıyor ve sevgi dolu bir şefkatle gözyaşlarını kuruluyor.

Çocuk ancak manevi temas yoluyla anlayabileceğim bir dil konuşuyor.

Telepatik egzersizlerim hassas duyu organlarımı anlayabileceğim noktaya kadar geliştirdi*ana fikir*sözlerini anlamak zorunda kalmadan hikayesinin. Çocuk, uzak bir ülkede tüccar olan babasının, Mısır'da satmak üzere bir gemi dolusu mal getirmek üzere yola çıktığını anlatır. Mısır'ın nasıl bir yer olduğunu görebilmeleri için karısını ve oğlunu da yanına aldı. Birkaç hafta süren yolculuktan sonra korkunç bir fırtınaya yakalandılar. Öfkeli unsurlarla günlerce süren mücadelenin ardından gemi parçalandı ve battı. Annesi ve birkaç denizci hemen dalgaların arasında kaybolurken, kendisi, babası ve bazı denizciler birkaç enkaz parçasına tutundular. Daha sonra babasının da suya girip aşağı indiğini gördü. Elini uzatabildiği her şeye sımsıkı sarılıyordu... ve hatırlayabildiği tek şey buydu.

Çocuk öyküsünü bitirip sakinleşmeye başladığında, ruhsal ışınımında keskin bir panik ve çaresizliğin yarattığı boşluğu gördüğümde, 'Baba' diyorum, 'bu çocuk artık kimseye ait değil. Onu alıp büyütüp eğiteyim. Menu ona dili ve davranış konusunda bilmesi gereken her şeyi öğretecektir. Tapınakta eğitim ve öğretim alabilir. Onun ne kadar saf bir ruha sahip olduğunu ve ne kadar zeki olduğunu görüyorsunuz. Yeteneklerini geliştirebilmesi için onu tapınağa götüreceğim. Orada nasıl gelişeceğini, neye yetenek gösterdiğini göreceğiz. Belki rahip olur. Lütfen onunla ilgilenmeme izin verin.'

'İyi' diye cevaplıyor baba. 'Onu sende tutabilirsin. Gerçek şu ki*Sen*Onu görmeniz ve onu dalgaların arasında bulmanız, çağlar boyu sizi ve onu birbirine bağlayan kaderin bir parçasıdır. Kaderin iç kanunlarına göre o sana ait.'

Biz henüz ondan bahsederken çocuk bize bakıyor. Sonra sanki anlamış gibi önümde diz çöküyor, kollarını dizlerime doluyor ve her türlü minnet ve güven belirtisini gösteriyor. Çocuğun elini tutuyorum ve ona elbise ve yiyecek sağlayacak olan hizmetçiye teslim ediyorum. O kadar sağlıklı bir iştahla yiyor ki, sadece birkaç dakika önce tamamen bitkin olduğunu hayal etmek bile zor. Odamın bir köşesine ona yatak yapılır yapılmaz hemen uykuya dalıyor.

Babam ve ben terasa çıkıyoruz. Deniz yüzeyi yavaş yavaş sakinleşiyor ve gün batımında renk oyunlarının tadını çıkarıyoruz.

'Baba,' diye soruyorum, 'bu küçük asanızda nasıl bir güç var? Neyden yapılmıştı ve nasıl? Bu çocuğu sihir gibi etkiledi. Yarı ölüydü ama asayla yaptığınız tedaviden sonra yeni yaşam enerjisiyle doldu.'

Bir süre sessiz kaldıktan sonra baba cevap verir; 'Evet, genç gerçekten yeni yaşam enerjisiyle doluydu. Bu asanın sırrı inisiyasyonun sırlarından biridir. Bunu gizli tutmalıyız çünkü asa sadece hayati güç iletmekle kalmıyor, aynı zamanda öldürebiliyor. Asanın sırrı cahil ve çıkarcı insanların eline geçse, onu hemen yanlış kullanırlar.

İnisiyasyonunuzu alacağınız zaman zaten çok yakındır ve sessiz kalmayı öğrendiniz. Bu yüzden asayla çocuğu tedavi ederken senin bakmana izin verdim. Ptahhotep sana asanın sırrını kapsamlı bir şekilde açıklayacak ve inisiye olduktan sonra sana onu nasıl kullanacağını da öğretecek. Yarın şehre geri döneceğiz ve sen de ona tekrar rapor vereceksin. Kendini kontrol etme konusunda büyük ilerleme kaydettin. İnisiyasyonunuz çok yakın. Son talimatlarınızdan sonra onu alacaksınız.'

İçsel duygularla sessizim. Benim inisiyasyonum çok yakın! Uzun yıllar süren hazırlık çalışmaları sonunda sona erecek ve ben tapınağın gizli mabedine kabul edileceğim. Başlatıldı!

Babam ve ben sessizlik içinde ve derin bir ruhsal dinginlik içinde gün batımının muhteşem, sürekli değişen dramını izliyoruz.

Birkaç mutlu özgürlük günümüz çok çabuk sona erdi! Yine şehirdeyiz, saraydayız. Çocuğu -yuvasını kaybetmiş zavallı küçük kuşu- odama alıyorum ve olanları Menu'ye anlatıyorum. Menu'nün iyi, nazik kalbi oğlandan yanadır ve ona kendi çocuğuymuş gibi davranır. Kendini işaret edip 'Bo-Ghar' diyor ve ona bu şekilde hitap ettiğimizde bizi mutlu bir gülümsemeyle ödüllendiriyor. Çok güzel bir ruhu var. Vücudu ince, hayat ve ateş dolu, esnek, esnek ve güçlüdür. Her şeyi kolaylıkla alıyor. Dilimizde yeni kelime ve ifadeleri bir kez duyduktan sonra öğreniyor.

Akşam biraz daha eğitim almak için Ptahhotep'e gidiyorum.

Bana çok tanıdık gelen rota boyunca Menu'yle birlikte yürürken, Ima'nın beni Ptahhotep'in kabul odasına yönlendirmek için artık kapıda beklemesine gerek olmadığını düşünüyorum. Yolu biliyorum - evet ayaklarım bile Ptahhotep'e giden yolu biliyor. Ancak tapınağın kapısında karanlığın içinden Ima'nın muhteşem figürünün belirdiğini görüyorum. Onun saf ışıltısı etrafındaki havayı dolduruyor. Yakışıklı vücuduna kaçamak bir bakış attım ve ona karşı fiziksel bir çekim hissedip hissetmediğimi görmek için kendimi kontrol ettim. HAYIR! Onu fiziksel olarak asla sevemedim! Bizi birbirimize bağlayan sevgi bağının o kadar derin olduğunu hissediyorum ki bizi tamamen bir kılıyor. Bir insan kendini fiziksel olarak nasıl sevebilir ve arzulayabilir? İma da Tanrı Oğulları'nın soyundan gelmektedir; onun da uzun bir kafatası şekli var. O, bir melek gibi saf ve yücedir; maneviyatın kişileşmiş halidir. Hayır, o beni fiziksel olarak asla sevemezdi, ben de onu! Neşeli bir şekilde ona şunu soruyorum: 'Geleceğimi nereden biliyordun? Acaba Ptahhotep seni benimle buluşmaya mı gönderdi?'

Ima gülümsüyor, 'Ruhsal olarak uyanmış bir kişinin, benzer bir ruhun ne yaptığını ve nerede olduğunu bilmek için dış bilgi kaynaklarına ihtiyaç duymadığı gerçeğine alışmadınız mı? Firavun'la birlikte şehre dönüp dönmediğinizi öğrenmek için size odaklandım, böylece sonraki görevlerinizi sizin için hazırlayabilirim. Bunu yaparken senin buraya doğru geldiğini fark ettim. Ptahhotep seni bekliyor. İçeri gelin. Yarın tekrar birlikte çalışacağız.'

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Ima gidiyor ve ben Ptahhotep'in kabul odasına giriyorum.

Kendimi gözlemleme ve kontrol etme konusundaki uzun egzersizlerim ve on iki ikiz özellik kümesinde ustalaşmak için gösterdiğim uzun çabalar sayesinde, neşemi bedenime aktarmamayı öğrendim; bu yüzden kollarımı Ptahhotep'in boynuna atmak yerine, tüm sevgimi ve neşemi bilincimi taşıyan sinir merkezleri aracılığıyla, özellikle de gözlerim aracılığıyla yayıyorum.

önce eğiliyorum*o.*

Sevgi ifadelerim, yani içimde çalışan güçler üzerindeki bilinçli kontrolümü anlıyor ve görüyor. Bunu anlıyorum ve görüyorum*O* anlıyor ve görüyor... ve biz ruhen birleşmiş durumdayız. Ah! Bu birlik, fiziki bir kucaklaşmadan bin kat daha büyük bir mutluluktur! Bu mükemmel birlik içinde mutlulukla mutluyum ve ne olacağını öğrenmeyi bekliyorum.*O*bana söylemesi gerekiyor. Bir süre sevgi ve neşe dolu gözleri üzerimde kaldı. Bakışları engellenmeden içimden geçip gidiyor. Sonunda şöyle diyor: 'Asanın sırrını ve diğer enstrümanlarımızın kullanımını öğrenmenin zamanı geldi. Baban bu sırları öğrenmeye hazır olduğunu biliyordu; bu yüzden size asanın hayat veren yönünü gösterme fırsatını değerlendirdi. Bundan sonra her akşam bana geleceksin ki sana son gizli vahiyleri iletebileyim.'

Ertesi gün erkenden tapınağa gidiyorum ve hepimiz birbirimizi yeniden göreceğimiz için mutluyuz. Tüm acemileri ve acemi okulunun ustasını da seviyorum; bu asil, sevgi dolu kişi, asla gereksiz bir hareket yapmaz ve bizim de kayıp bir harekete kapılmamıza asla izin vermez. Onun yöntemleri sayesinde vücut üzerinde harika bir kontrol geliştiriyoruz. Bu egzersizler aracılığıyla, gelişim dereceme karşılık gelen yaratıcı gücü -bilincimin gücünü- bedenimin çeşitli bölümlerine ve organlarına aktarmayı öğrendim. Bu, vücudumu o kadar bilinçli ve canlı hale getirdi ki, her parçasını ağzımın içi kadar net bir şekilde hissedebiliyorum.

Yavaş yavaş sadece tüm organlarımı tam olarak hissetmeyi değil, aynı zamanda onları bilinçli olarak kontrol etmeyi de öğrendim. Mesela artık kalp atışımı kontrol edebiliyorum. Bunu yapabilmek için bedenimdeki belirli bir noktaya, yani beni nefes almaya zorlayan kuvvetin bulunduğu yere konsantre olmam gerekiyor. Ciğerlerimizdeki havanın tamamını verdiğimizde ve sonra tekrar nefes almadığımızda, bir şey bizi nefes almaya zorlar;*mutlak*tekrar nefes alın.*Ne*bizi nefes almaya zorlayan şey bunu keşfetmekten daha zordur*ne değil.*Aslında hiç nefes almayan burun değil, yalnızca nefes alabilmemizi sağlayan bir açıklıktır. Akciğerlerimiz de değil, çünkü onların yalnızca nefes alma sürecinde çalışan araçlar olduklarını açıkça hissedebiliyoruz.

Sonunda kalp bölgesinde bulunan belli bir kuvvetin nefes almamızı sağladığını ve nefesimizi kontrol ettiğini keşfederiz. Kendimi bu noktaya getirdiğimde, hayal gücüm sayesinde kalp atışlarımı istediğim gibi hızlandırabilir veya yavaşlatabilirim. Benzer şekilde, adım adım tüm organlarımı bir araya getirmeyi öğrendim.

bedenim irademin kontrolü altında. Vücut üzerinde bu kadar kontrole sahip olmak harika bir şey. Mentuptah ilerlememden çok memnun. Bu sabah acemiler arasında beni tekrar fark ettiğinde başını salladı ve bana sıcak ve dostane bir gülümsemeyle baktı. Grup egzersizlerimizden sonra İma'ya şunu soruyorum: 'İma, bana yeni bir konsantrasyon egzersizi sözü vermiştin.'

'Evet dinle' diyor Ima. 'Şimdiye kadar yavaş, düzenli nefes almayla birlikte konsantrasyon egzersizlerinizi uyguladınız.*Sen*havayı soludum ve sonra*Sen* tekrar nefes verdim. Şu andan itibaren konsantrasyon egzersizlerinize başladığınızda onları farklı şekilde uygulamalısınız. sürece *senin gibi*Nefes alın ve nefes verin, kendinizi bedeninizle özdeşleştirirsiniz. Ama işin gerçeği şu*senin vücudun*gerçekten nefes alıp verme işlemini yapıyor, *sen değil.* Beden yaşıyor çünkü*yüksek benlik – Tanrı* –içine kendi nefesini üfler. Hepimiz hayattayız çünkü fiziksel varlığımız nefesini içine çekiyor *Tanrı.*Bunu biliyorsun*Tanrı*bu*kendi kendine*Sen. Böylece vücudunuz nefesinizi alır*kendin*- bu da vücuda hayat verir. Buna inandığın sürece*Sen*nefes alan odur, *bilincinizde kendinizle değil, bedeninizle özdeşsiniz.*Öte yandan deneyimlediğinizde*bilincinde*Bedeninizin kendinizi nefes alması ve sonra tekrar nefes vermesi, kendinize özgürlük vermesi, şu ana kadar içinde bulunduğunuz canlı bedenden gerçek benliğinize muhteşem geçişi deneyimleyebilirsiniz.

'Bundan sonra pratik yaparken bunun olmadığını anlamaya çalışın*Sen* nefes alıp veriyorlar,*ama vücudunuz tarafından nefes alıyorsunuz ve nefes veriyorsunuz.*Her nefeste, nefes alırken bedeninizi hayat veren güçle doldurduğunuzu ve vücudunuzun nefes aldığını hissedeceksiniz.*Sen,*ve nefes verirken kendinizi bedenden geri çekiyorsunuz ve içeriden ondan ayrı kalıyorsunuz.*kendin*bir sonraki nefese kadar. Bunu başardığınızda, kendinizi ondan çektiğinizde ve vücudunuz sizi son kez verdiğinde, bedenin ölümüne benzer bir şey yaşayacaksınız. Bir süre bunun üzerinde çalış ve bana nasıl devam ettiğini anlat.'

Ima gitmek üzereyken ondan biraz kalmasını rica ediyorum ve ona babamın yardımıyla küçük Bo-Ghar'ı nasıl bulduğumu ve onu kurtardığımı anlatıyorum.

'Ima,' dedim ona, 'eğitim ve öğretimi için çocuğu tapınağa getirmek istiyorum. Onun özellikle ne konuda yetenekli olduğunu görmek için onunla biraz zaman geçirmek ister misiniz?'

'Evet kesinlikle. Mentuptah'la konuşmaktan memnuniyet duyacağım ve o da onu kabul edecek. Tapınakta yaşayabilir ve diğer çocuklarla birlikte eğitim alabilir.'

'Hayır, Ima' diye cevaplıyorum. 'Çocuğu yanımda tutmak istiyorum. Onda sonsuz sevgi dolu ve saf bir şey var. Onu her gün tapınağa getireceğim ve akşamları geri götüreceğim. Yarın onu da getireceğim.'

Ertesi gün Bo-Ghar benimle tapınağa geliyor. O bilmiyor

Onu götüreceğim yere, çünkü henüz ona ne söylediğimizi anlamıyor ama yine de itaatkar, dokunaklı bir özgüvenle ve ışıltılı bir yüzle geliyor. Menu ve benimle gelebildiği için mutlu. Bo-Ghar'ı suda yarı boğulmuş halde gördüğüm ilk andan itibaren sevdim. O da beni seviyor ve ancak ayaklarımın dibine oturmasına izin verildiğinde gerçekten mutlu olduğunu görmek çok kolay.

Tapınakta onu uzun sütunlu yoldan geçerek yetenekli çocukların eğitim aldığı acemiler okuluna götürüyorum. İlk başta elimi bırakmak istemiyor. Onu burada bırakmak istememden korktuğunu anlıyorum. Onu sıcak bir şekilde kucaklıyorum ve burada kalmasının sorun olmadığını, akşam gelip onu saraya geri götüreceğimi söylüyorum. Sözlerimi anlamıyor ve bana büyük, sorgulayan gözlerle endişeyle bakıyor. Ona veda etmediğimi görünce korkularını bir nebze olsun yatıştırmış ve geride kalmış.

Akşam olduğunda ve onu almaya gittiğimde Bo-Ghar'ın diğer çocuklarla çok iyi anlaştığını görüyorum. Ellerini ve ayaklarını çok iyi kullanarak onlara bir şeyler anlatıyor, onlar da sanki onu anlıyorlarmış gibi büyük bir ilgiyle hikâyesini dinliyorlar. Bo-Ghar beni görünce gözleri neşeyle parlıyor, benimle buluşmak için koşuyor ve kollarını boynuma doluyor. Şimdiden evindeymiş gibi hissettiğini görmek beni çok mutlu ediyor.

Bu noktadan sonra, her sabah üçümüz tapınağa gidiyoruz: Menu, Bo-Ghar ve ben. Haftalar ve aylar geçtikçe, küçük Bo-Ghar dilimizi o kadar iyi öğreniyor ki, hızla konuşma becerisi ve akıcılık kazanıyor. kendini ifade ediyor.

Mentuptah'ın yönetimi altında sabahın erken saatlerinde yapılan fiziksel egzersizlere katılıyor. Vücudu şaşırtıcı derecede canlıdır ve sinirlerinin iletkenliği olağanüstü derecede yüksektir. Egzersizleri muazzam bir konsantrasyonla yapıyor ve vücut üzerinde büyük ve doğuştan gelen bir kontrolü ortaya çıkarıyor. Ima onu seviyor ve ona mümkün olduğu kadar ilgi gösteriyor. Ve akrabalarını kaybeden yalnız küçük çocuk, İma'ya bir kardeş gibi tüm kalbiyle sarılıyor. Her güzel söze minnettardır. Tapınakta okul müdürleri Bo-Ghar'ın bilime pek az eğilim gösterdiğini ancak çizim ve modelleme konusunda oldukça yetenekli olduğunu keşfettiler. Bu yüzden büyük sanatçı İmhotep onu en genç çırağı olarak atölyesine almıştır. İmhotep onun için harika bir gelecek öngörüyor.

Bo-Ghar her akşam tapınağın kapısında beni bekliyor ve saraya dönerken bana neler olduğunu, neler öğrendiğini ve diğer çocuklarla neler yaptığını anlatıyor. Bo-Ghar, Menu'nün iyi kalbine bu kadar derinden girmenin yolunu bulmasaydı, saraya dönerken benimle konuşmasına izin verilmesine gücenirdi çünkü ben ona aynı ayrıcalığı asla tanımazdım. Sadece ikimiz kaldığımızda onu susturdum

düşünce akışımı bozmazdı. Ama ona vermediğim ayrıcalıkları ona vermemi doğal karşılıyor gibi görünüyor.

32

PTAHHOTEP'İN TALİMATLARI: TİTREŞİMİN YEDİ OKTAVI VE ANLAŞMA ARKI

Ptahhotep'in huzurunda duruyorum ve sözlerini büyük bir dikkatle dinliyorum: Bugün size asanın mucizevi etkisinin dayandığı yasaları açıklayacağım. Bunlar elbette basit doğa kanunlarıdır. Tanrı her yerde mevcuttur ve O'nun her yerde bulunmasının yayılımı görünür, maddi dünyada doğal yasa olarak tezahür eder. Bu nedenle doğa kanunlarının dışında hiçbir şey olamaz. Ancak bu yasalar gelişimin bir aşamasından diğerine farklılık gösterir.

'Manevi, zihinsel ve maddi dünyaya farklı yasalar uygulanır. Ve maddi dünyada, maddenin bir ve aynı formunda, büyüklüklere bağlı olarak, farklı yasaların işlediğini görüyoruz. Örneğin, durgun bir su kütlesinin yüzeyinin yatay olması bir doğa kanunudur. Ancak bu yasa ancak belirli büyüklükler dahilinde geçerlidir. Bir çiçeğin çanağındaki su damlası küresel bir şekle sahiptir ve bu minyatür dünyada yaşayan mikroskobik bir varlık, suyun daima küresel bir şekle sahip olduğu sonucuna varacaktır. Neden? Çünkü suyun yüzey gerilimi ile suyu yataya iten güç arasındaki ilişki, damlada -yani az miktarda- büyük su kütlesindekinden çok farklıdır. Ama yine de aynı kanunlar işliyor.

'İnsanlar, günlük yaşamda deneyimledikleri dışında, doğa yasaları hakkında çok az şey biliyorlar. Bunlara alışmışlar ve bunlara "doğa kanunları" diyorlar. Ve onlara isim bulduktan sonra doğa yasalarının gerçek özünü bildiklerine inanırlar. Bu yasaları ve etkilerini doğal olarak kabul ediyorlar. Ancak bir anda hiç bilmedikleri bir olayla karşılaştıklarında hemen "mucize" ya da "sihir"den söz ederler.

'İnsanlar, bu güçlerin, gerçek karakterleri hakkında en ufak bir fikre sahip olmasalar bile, alıştıkları ve bildiklerini sandıkları doğa yasalarından daha az olmadığının farkında değiller. Çünkü insan, neden bir tohumdan bir bitkinin büyüyeceğini, neden döllenmiş bir hücreden yeni bir varlığın evrimleşeceğini bilemez. İnsanlar "döllemenin" gerçekte ne anlama geldiğini ve tohumlamadan sonra hücrenin neden bölünüp bölüneceğini de bilmiyorlar. Bu alt bölme işleminin neden tekrar tekrar tekrarlandığı, doğumda bile durmadan, tek bir ilk hücreden yetişkin bir birey gelişene kadar devam ettiği, sonra da bu zincirleme reaksiyona kadar devam ettiği hakkında hiçbir fikirleri yok. kendi kendine yavaşlar ve yavaş yavaş yerini düşüşe bırakır. Ancak insanlar bunu her gün deneyimledikleri için bunu hafife alıyorlar ve hiç de öyle değiller.

buna şaşırdı. Yine de bir bitkinin tohumdan büyümesi, bir çocuğun doğumu, ölümü, farklı yönlerden esen rüzgarların farklı etkileri ve gündelik hayattaki daha birçok deneyim, etkisi ve sırrı kadar "mucizevi"dir. bu asanın ve inisiyenin diğer "mucizeleri" ve "sihirli gücü".

'Hayatın bu asası aracılığıyla başlatılan ve uygulanan kuvvetleri gerçekten anlamak için, öncelikle bir takım şeyleri öğrenmeniz gerekecek.

'İyiyi ve kötüyü bilme ağacından bahsettiğimizde, maddi form alan her şeyin sırf mükemmel birlik ve mükemmel dengeden çıktığı için görünür ve algılanabilir olduğunu öğrendiniz. Ancak bu ayrıklık halinden her şey ebediyen birlik ve dengeye dönme eğilimindedir. "Denge" tam bir dinlenme, hareketsizlik anlamına gelir. Öte yandan "bir şey haline gelmek", yani görünür, elle tutulur bir biçime bürünmek, denge kaybıyla ve bu dengeyi sürekli yeniden kazanma dürtüsüyle özdeştir. Sürekli hareketle birlikte sürekli huzursuzluk anlamına gelir. Bu sürekli hareket bir an için bile olsa durursa, tüm yaratılış bir anda ruhsal enerjiye dönüşecek, yani maddi olarak yok olacaktır.

'Evrenin tüm enerjisi, tüm kuvvetleri, tek bir noktadan -kendi merkezlerinden- yayılan ve her yöne dairesel dalgalar halinde yayılan, kendilerini titreşimler veya salınımlar olarak gösteren hareketlerdir. Bu kuvvet tezahürleri ancak dengeyi bozan güçlerin ilk denge durumuna, yani ilahi birliğe yeniden kavuşmasıyla sona erer. Dolayısıyla "ilksel durum"dan bahsettiğimizde, tüm maddi fenomenlerin varlığının sona erdiği durumu kastediyoruz. Madde de özü itibariyle harekettir ve bu hareket durursa maddenin de mutlaka yok olması gerekir. Üç boyutlu maddi dünya var olduğu sürece onun değişmez yasası huzursuzluk ve harekettir.

'Yaratıcı gücün sayısız olasılıkların her seviyesinde kendini göstermesi gerçeği, sayısız farklı dalga boyu, dalga formu ve frekans olduğu anlamına gelir. Algılama yeteneği sınırlı olan bedende bulunduğumuz sürece, duyu organlarımız sınırlı olduğu için bu dalga formlarının ancak belirli bir kısmını algılayabiliriz. Titreşimin bir biçiminin bize "maddi olmayan enerji" olarak mı yoksa katı "madde" olarak mı görüneceği, kendi fikrimize ve temelde "hareket", "titreşim" veya "frekans"tan başka bir şey olmayan bir şeyin izlenimine bağlıdır.

'Bir enerji formunun kendini gösterdiği dalgalar ne kadar kısa olursa, bilincimiz madde hissini o kadar az kaydeder. Duyu organlarımız aracılığıyla doğrudan bilincimize iletilen titreşimlere, hissettiğimiz duyulara göre isim veririz: madde, ses, elektrik, ısı, tat, koku, ışık. Yalnızca beynimiz ve sinir merkezlerimiz aracılığıyla algılanabilen, daha yüksek, maddi olmayan enerjilere ve radyasyonlara düşünce diyoruz.

dalgalar, fikir dalgaları. Bunların ötesinde hâlâ daha yüksek, daha nüfuz edici ışınlar ve frekanslar var.*İlahi yaratıcı gücün her şeyi kapsayan en yüksek frekansları: yaşamın kendisi!*Bu frekansları ancak bir bilinç durumu olarak algılayabiliriz.

'Yani, evrenin her yerinde, en kısa dalga boyundan en uzun dalga boyuna kadar sayısız çeşitte titreşim iş başındadır. Gök cisimlerinden başlayarak tek hücreli en küçük canlıya kadar her yaratılış şekli, sayısız yaratılış tecellileri, bu ışınların çeşitli formlarının etkileridir. Bilsek de bilmesek de bu çeşitli ışınların içinde yaşıyoruz; hatta daha fazla,*bu enerji biçimleri biz insanları inşa etti ve şekillendirdi*ve vücudumuzda, zihnimizde ve tüm varlığımızda sürekli çalışırlar. Bütün evren bu çeşitli titreşimlerden oluşur. Bu yaratıcı titreşimlerin kaynağı dediğimiz*Tanrı.*

'Tanrı'nın kendisi yaşamın tüm tezahürlerinin üzerinde durur ve kendi içinde zaman ve mekan olmadan mutlak dengede durur. Ancak bu formlara hayat vermek için kendisini sürekli olarak maddi formlara yaymaktadır. Tanrı her yerde mevcut olduğundan ve tüm evreni doldurduğundan, evrendeki her şeye Tanrı tarafından nüfuz edilir ve doldurulur. Tanrı'nın içinde olmadan ve Tanrı'nın ona nüfuz etmeden hiçbir şey var olamaz, çünkü Tanrı her yerde mevcuttur ve hiçbir şey onu kendi varlığından uzaklaştıramaz veya yerinden oynatamaz. Dolayısıyla her nokta, Allah'ın kendisi aracılığıyla tecelli etme ihtimalini sunar ve algılanabilir dünyamızda var olan her şey, bu noktayı kendi içinde kendi merkezi olarak taşır. İşte bu noktadan itibaren ilk tezahürü, yaratılışı, dengeden düşüşü başladı.

'Maddi dünyayı yaratan ve ona nüfuz ederek ona hayat veren Tanrı'nın bu yönüne, yani bizim ve tüm yaratıkların içindeki gerçek hayata, *"yüksek benlik".*"Tanrı", "yaratıcı", "evrensel benlik", "yüksek benlik" gibi ifadeler veya *"yaratıcı prensip"*hepsi bir ve aynı anlama geliyor*tanrısallık*çeşitli yönleriyle.

'Merkezden yayılan enerjiler merkezde hala son derece ruhsaldır ve en yüksek frekanslardadır. Ama merkezden ne kadar uzağa yayılırlarsa, o kadar maddesel hale gelirler... ta ki bu yayılan enerjiler yavaş yavaş yok olana kadar.

maddeye dönüştü. Bu şekilde yayılan güç kendini sınırlar ve merkezden en uzak tezahürün kenarında sert, maddi bir kabuk veya kabuk haline gelir. Bu nedenle, kendisini görünür dünyada tecelli eden Tanrı'nın resmi - "adı" - bir dairedir; sert, maddi bir kabuk veya kabukla çevrelenmiş yüksek güçlerin bir iç dairesidir.

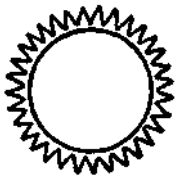

'Harflerle ifade edilen sembol OM'dur.

'Merkezi güneşlerden tek hücreli canlılara kadar tüm canlılar bu prensibe göre yaratılmıştır. Dünyamızın bir kesitine bakın. Merkezde, güçlü kuvvetler hala ateş çemberinin evrim aşamasındadır. Daha sonra gaz bölgeleri gelir, ardından erimiş veya sıvı dairelerin bölgeleri gelir ve dış form, sert maddenin kabuğudur. Ama size şunu da söylemek istiyorum ki, aynı anda başka bir karşıt kuvvet olan merkezcil kuvvet de aktiftir ve tüm malzemeyi çeker.

içe doğru tezahür eder. Ve eğer sert madde yeterince dayanıklı olmasaydı, yaşamın tüm tezahürleri kendi merkezlerine çekilip yok olacaktı. Üzerindeki tüm yaşam formlarıyla birlikte dünyamız bile bu kaderi yaşayacaktır. Maddenin direnci bunu engellemektedir ve bu sert, maddi yer kabuğunda yaratılışın var olması ve canlılığın ortaya çıkması ancak bu nedenle mümkündür. Maddenin direncini unutmayın, çünkü onu tekrar konuşacağız.

'Maddi formların iç yapısını gösteren başka bir örnek: Herhangi bir omurgalının omurgasından alınan bir kesit, aynı yapıyı, yaşamın yaratıcı gücünü taşıyan, omurga tarafından geliştirilen ve korunan omurga kemiğinin iliğinin son derece ince maddesini göstermektedir. sert kemik kabuğu. Hangi kemiği keserseniz (kafatası, omur veya bacak kemiği) aynı kesiti bulacaksınız.

'Bir bitkinin sapını keserseniz aynı desenle karşılaşırsınız. Kesildikten sonra ağaçlara hiç baktınız mı? Ağacın iç yapısı tamamen aynıdır: Merkezden yayılan, ağacın en içteki maddesinin daha ince maddesiyle beslenen yaşam enerjisi çemberleri vardır. Yıllık halkalar, sert kabuğun dış halkası tarafından çevrelenen ve korunan, ilkbaharda meydana gelen ağaçtaki yaşamın yıllık radyasyonunu yansıtır.

'Büyüme her zaman merkezden başlar ve dışarıya doğru yayılır. Tüm güçlerin ve tezahürlerin en içteki kaynağı Tanrı'dır.

'Maddeye bürünen, yaratılmış formlardan canlılar yaratan ve yüce dediğimiz Tanrı'nın bu yönü,*öz (Logolar)*İlahi vahdetten, cennet halinden düştüğümüz için bizi kendi merkezimize çeken şey budur. İnsan ruhunun hasretini çektiği göksel damattır. Bu ilahi benliği hiçbir zaman kendisinin gerçek bir varlığı olmayan ve yalnızca hayali bir varlık olan kişisel "Ben" ile karıştırmamak gerekir.

'Güneş, gezegen, insan, hayvan, bitki yaşamı veya inorganik madde olsun, her tezahür biçiminin ardındaki hayati kaynak, tek ve aynı Tanrı, aynı ilahidir. *öz.*

'Aynı olmasına rağmen *Tanrı* Her canlının her yerinde mevcuttur, sayısız farklı varyasyonla tecelli eder, çünkü Tanrı kendisini açığa vurur. *her seviyede* hangi tezahürün mümkün olduğu ve bu çeşitli düzeylerde tezahür eden yaratılmış formlar, yalnızca *Tanrı* her formda olduğu gibi *Kendi seviyesine karşılık gelen ilahi yaratıcı gücü bilinçli olarak deneyimleyebilir ve taşıyabilir. Gücü bilinçli olarak deneyimlemek* araç *yapı* Bu kuvvet, kişinin kendi bedeni de dahil olmak üzere her yöne aynı anda yayılır. Bu nedenle vücudun da yeterli güce sahip olması gerekir. *rezistans;* aksi halde benliğin radyasyonları onu yakar ve yok ederdi.

'Dolayısıyla yaşamın çeşitli tezahürlerinin bedenleri aynı şekilde yaratılmaz. Aksine, onları oluşturan madde, her durumda ilgili yaşamın tezahürünün bilinç düzeyine karşılık gelen farklı direnç derecelerine sahiptir. Bunu biliyorsun *Maddenin kimyasal bileşimi bir vücudun hangi titreşimleri destekleyebileceğini belirler.* Vücudun direncini aşan bir radyasyona maruz kalması, tüm sinir sistemine zarar verir, sinir bozukluklarına, hatta zihinsel bozukluklara yol açabilir. Bu kuvvetin titreşim sayısı bir oktavın kapsamını aştığında kuvvet öldürücü hale gelir. Bu nedenle, bir kişiyi daha yüksek bir ilahi güç derecesine inisiye etmek istediğimizde, ilk önce vücudunu hazırlamalı, diğer şeylerin yanı sıra onu kimyasal bir işleme tabi tutmalıyız, böylece aradaki fark bir oktavdan fazla olmayacaktır. en. Aksi halde ölür.

'Maddi dünyada, dış görünüşe ve ulaşılan şuur derecesine bağlı olarak madde, bitkisel hayat, hayvan hayatı ve insan hayatı dediğimiz dört tezahür seviyesi vardır. İnsanla karşılaştırıldığında maddenin "bilinci"nden neredeyse hiç söz edemeyiz, ama yine de bir kristal, maddenin de bir tür bilince sahip olduğunu göstermeye hizmet edebilir. Yaşamın tezahürünün her seviyesi, diğerinden bir oktav uzakta olan kendi bilinç derecesi ile karakterize edilir. Sadece insan, ilahi seviyeye kadar çeşitli bilinç derecelerini tezahür ettirme gücüne sahiptir. Evrim düzeylerini sınıflandırdığımız aralıkları (oktavları) aklımızda tutarsak, bir kategori olarak insanın, dünyadan göğe uzanan büyük evrim merdiveninin dört basamağını işgal ettiğini görürüz; ayrıca her adımın titreşim ölçeğinde bir oktav'a karşılık geldiğini görüyoruz. İnsan bu dört aşamayı veya dereceyi biliyor ve onlara isimler veriyor: *Adam* zekasıyla karakterize edilir; *dahi,* sezgi ile karakterize edilir; *peygamber,* bilgeliği ve evrensel sevgisiyle karakterize edilir; ve son ve en yüksek derece, *Tanrım dostum,* her şeyi bilmesi ve her şeye kadir olmasıyla karakterize edilir.

'Böylece maddi dünyada birlikte dört tezahür buluyoruz.

yedi oktavlık titreşimi ortaya çıkarır.

'Her yaratık, kendisini oluşturan titreşimleri yayar;*bilinçli olarak*destekler. *Konu,*bilincin en düşük derecesi, yalnızca kasılma, soğuma ve sertleşme yoluyla kendini gösterir.

*'Bitki*kendini iki düzeyde gösterir; ona hayat veren maddi düzey ve güç düzeyi (bitkisel güç). Bitki bilinçsizce maddi titreşimler gösterir; bedenini bir elbise gibi taşır ama bilinç düzeyi maddeye hayat veren gücün bitkisel düzeyidir. Bu seviyede tezahür eden kuvvetin, ortaya çıktığı her yerde tanınabilmesini sağlayan üç farklı yönü vardır: yiyecek arayışı, yiyeceğin alınması ve yiyeceğin özümsenmesi veya sindirilmesi.

'*hayvan*maddi, bitkisel ve hayvansal olmak üzere üç kuvvet ortaya koyar. Bir bedeni vardır, yiyecek arar, yer ve sindirir ve hayvansal düzeyde bilinçlidir: Duyguları, içgüdüleri, dürtüleri, hisleri, sempatisi, antipatisi ve arzuları vardır. Hayvan, insandan sadece bir derece daha düşük olan üçüncü gelişim aşamasında bilinçlidir.

'*ortalama adam*titreşimlerin bir oktav üzerinde durur: zihinsel düzeyde bilinçlidir. Aklı ve düşünme yeteneği vardır. Fakat aynı zamanda diğer üç seviyeyi de tezahür ettirir. Malzemeye göre bir gövdesi var; bitkiselde yemeğini arar, yer ve sindirir; hayvanda duyguları, dürtüleri, sempatisi, antipatisi ve arzuları vardır. Ancak onun en belirgin özelliği zekasıdır. İnsan bilinçli düşünür.

Bir sonraki gelişme derecesi ile insan büyük bir sıçrama yapar: bilincini dünyanın dışına çıkarır*etkilerin*uçağa*sebeplerden.*Nedensel planın ilahi kaynağından yararlanır ve bilincinde görünen bu gücü sezgi olarak tezahür ettirir. Aklının ve manevi gücünün* yardımıyla, tecrübelerini daha üst düzeyde kelimelerle ifade edebilir ve bunları hemcinslerine aktarabilir. Sezgisinin varlığını diğer sanatlarda da kanıtlayabilir: boyutsuz, müzikte, besteci olarak; bir ressam olarak çizgileri ve renkleri ile iki boyutlu; heykeltıraş ya da dansçı olarak üç boyutlu formlarda. İnsanlar yaratıcı kişiye a diyor*dahi.*Maddi, bitkisel hayvansal, zihinsel ve nedensel güçlerin titreşiminin beş oktavını tezahür ettirir.

'Bir sonraki daha yüksek titreşim oktavının bilinç derecesine, insanoğlunun dilinde,*peygamber.*Peygamber, daha önce bahsedilen bilinç düzeylerinde çalışan tüm güçleri tezahür ettirir, ancak aynı zamanda bir sonraki daha yüksek düzeyde, ilahi bilgelik ve evrensel sevgi düzeyinde de bilinçlidir. Altıncı seviyede tecelli eden ve tamamen ruhsal bir güç olan bu evrensel sevgiyi, hayvani içgüdülerin tezahürü olan üçüncü, hayvani seviyenin "sevgisi" ile karıştırmamaya asla dikkat etmeliyiz. Bu sonuncu "aşk" üç seviye daha aşağıda çalışan bir titreşimdir.

kaynağında türün çoğalması dürtüsü vardır. Böyle bir "sevgi" sahip olma arzusudur ve her zaman yalnızca bedeni arar. İnsanı sevdiği kişiye yaklaşmaya, onu kucaklamaya, öpmeye, kucaklamaya, kısacası sahip olmaya zorlar.

'Bu tür bir sevgiye maruz kalan kişi, bilincinde hâlâ bölünmüşlük ve ayrılık halinde yaşar ve tatmini bulmak için tamamlayıcı bir fiziksel partner arar. Bu aşk her zaman arar*almak*,ile *sahip olmak*bir şey*elinde bulundurmak.* Tezahürün altıncı seviyesindeki aşk, yani peygamber sevgisi, bir ayrılık durumundan değil, ilahi varlığın ilksel durumundan gelir.*birlik ben*Dolayısıyla bu sevgi evrenseldir, her zaman *veren,*hiçbir zaman almayan, hiçbir ek maddeye, hiçbir fiziksel tezahüre ihtiyaç duymayan, ancak her zaman ilahi bilinçten yayılan*tam birlik.*Bu düzlemde bilinçli olan insan, hiç kimseye sahip olmak istemez; kendilerini sonsuzlukla bir hissediyorlar*Tümü.*

'Tanrı'nın yedinci ve en mükemmel tezahürü tamamen bilinçli insandır: Tanrı-insan. Diğer tüm vahiy biçimleri yalnızca dönüştürülmüş titreşimleri, yalnızca Tanrı'nın bir kısmını gösterir. Bir Tanrı-insan, mükemmel bir bilinç aracılığıyla Tanrı'yı -kendi ilahi benliğini- bütünüyle ve mükemmel bir şekilde tezahür ettiren kişidir; İlahi yaratıcı güçleri ilkel, dönüştürülmemiş titreşimleri ve frekanslarında deneyimleyen ve yayan kişi. O son derece bilinçlidir; onun hiçbir kısmı bilinçsiz değildir.

'Yalnızca insan yedi oktavlık titreşime hakim olma ve yayma yeteneğine sahiptir, zira dönüştürülmüş ve dönüştürülmemiş yaratıcı gücün yedi oktavına karşılık gelen sinir merkezleri onun sinir sisteminde mevcuttur. Öte yandan, yalnızca bilinçli olduğu seviyelere titreşim yayabilir, çünkü belirli bir seviyede bilinçli oluncaya kadar ilgili sinir merkezleri gizli bir durumda kalır. Böylece ortalama insan dördüncü seviyeye kadar titreşimler yayar, dahi beşinci seviyeye kadar, peygamber altıncı seviyeye kadar yayar ve yalnızca Tanrı-insan bilinçli olarak yedi oktavın tamamını yaymaya ve ilahi yaratıcı gücü yaymaya muktedirdir. kendi iradesine göre, değişmemiş haliyle veya dönüştürmek, değiştirmek ve daha düşük (dönüştürülmüş) frekanslara iletmek.

'Gördüğün babanın asası, radyasyonu iletme gücüne sahip bir tür pirinçten yapılmış bir malzemeden yapılmış. *her uçak.*Kullanıcının isteğine göre, dönüştürülmemiş radyasyonları, kullanıcının isteğine göre azaltılmış veya güçlendirilmiş olarak iletebilecek şekilde tasarlanmıştır.

'Asa bir lütuf da olabilir, bir lanet de. Bu kimin kullandığına bağlıdır. İnisiye bir kişi, bu asa ile en yüksek ilahi güçlerden en düşük ultra-maddi güçlere kadar yaratılışın tüm güçlerini istenilen derecede yayabilir, çünkü kendi varlığında tüm bu güçlere sahiptir ve

bunları bilinçli olarak personele iletebilir. İnsanoğlu, duyu organları ile bu titreşimlerin yalnızca bir kısmını algılayabilmektedir. Bu kısmın üstündeki veya altındaki titreşimler yalnızca duygusal bir durum olarak deneyimleyebileceği titreşimlerdir. Böylece, örneğin, evrensel sevgi olarak en yüksek ilahi frekansları deneyimler. Öte yandan, en düşük frekanslar,*ultra madde,*gözlerimizin ve duyu sinirlerimizin madde olarak algıladığı frekanslardan daha düşüktür. Duyusal algı ölçeğimizin dışında olduklarından duygularımızda nefret olarak yaşarız. İnisiye olmuş bir kişi asayı her zaman uygun şekilde kullanacak ve her zaman iyi bir şey yaratmak için gereken gücü yayacaktır... bir lütuf. Gerektiğinde görünmez, yalıtkan, aşılmaz bir koruyucu duvar olarak kullanacağı ultra malzeme titreşimi. Asa ile inisiye olan kişi doğanın tüm güçlerine hükmedebilir, onları güçlendirebilir veya etkisiz hale getirebilir.

'Yeryüzündeki her yaratık bu güçlere sahiptir, ancak yalnızca onun gelişim derecesine karşılık gelen bir biçime sahiptir. O da bu güçlerden yararlanır ama bunların bilincinde değildir. Veya ayaklarını veya kollarını kaldırmanın nasıl mümkün olabileceğini düşünen bir insan gördünüz mü? Yoksa kısa bir süreliğine de olsa atlayarak tüm vücudunu topraktan çıkarabileceğini mi? Kolunuzu kaldırın ve nasıl yaptığınızı gözlemleyin. Kaslarınızı kastığınız, onların da kolunuzu kaldırdığı doğru değil mi? Vücudunuzun her hareketi kaslarınızın kasılmasıyla gerçekleşir. Peki kaslarınızı ne kasar? Bir dakika düşün kızım, ne olacak?'

'Benim vasiyetim baba.'

'Sağ. Senin iraden. Ama sana isteğinin ne olduğunu sorarsam bana bir cevap verebilir misin?'

'Baba, ben sık sık ne olduğunu gözlemledim.*istek*bir şey. Ama bunu ancak gittiğimde fark edebildim.*istek*bir şey, bir kuvvet gönderebilir ve bu kuvvete yön verebilirim. Örneğin, az önce söylediğiniz gibi, eğer kolumu rahat asılı pozisyondan kaldırmak istersem (askıda kalır çünkü toprak onu çeker) o zaman iradem aracılığıyla benden dışarı akan bu kuvvet koluma akar ve kaslarımı hareket etmeye zorlar. kasılmamı ve bunun aracılığıyla kolumu kaldırmamı sağladı.'

'Çok doğru' diyor Ptahhotep, 'İrade gücünüzün kolunuza ve kaslarınıza akması sayesinde,*dünyanın muazzam çekim gücünü fethetti*kolunda. Bu, zıpladığınızda da geçerlidir, ancak yalnızca kısa bir süre için, çünkü irade gücünüz yalnızca kısa bir süre için dünyanın çekim kuvvetinden daha fazladır. Yani görüyorsunuz ki zaman, fiziksel güce dönüşen irade gücünüzü tüketiyor. Zaman bunu yapar! Peki uzay? Kolunuzu veya vücudunuzu kaldırmak için gücünüzü kullandınız.*rakım,*ile*kaldırmak* onu dünyadan uzaklaştırmak, dolayısıyla onu daha da içeriye taşımak*uzay.*Böylece gücünüzün iki büyük faktör tarafından tüketildiğini görüyorsunuz:*zaman*Ve*uzay.* İrade gücünüzü güçlendirebilir ve onu bedeninizde saklayabilirseniz, dünyanın hakimiyetini fethedebilirsiniz.

daha uzun süre yerçekimi kuvvetine maruz kalır ve dünyadan daha uzak bir mesafede kalır. Havada süzülüp gidebilirsiniz. Bunu şimdi yapamazsınız çünkü bu ilahi düzlemde bilincinizi henüz geliştirmediniz. İlahi düzlemde bilinçli olan inisiyeler ise bu sonsuz ve ebedi güç kaynağını dönüştürmeden doğrudan çekebilirler ve iradelerini ona yönlendirdikleri sürece diledikleri zaman havada süzülürler. dünyanın yerçekimi kuvveti.

İnisiye kişi tüm titreşimleri bilir ve bu güçleri kullanacak bilinçli olarak geliştirilmiş organlara sahiptir. Mesela telepatik olarak iletişim kurduğumuz düşüncenin gücünü bilirsiniz. Bu güçleri de beynimizin karşılık gelen daha yüksek bir organı aracılığıyla kontrol ediyoruz. İnsanoğlu böyle organlara sahip olduğunu bile bilmiyor. İnisiye olan kişi tüm güçlerin en yükseği olan ilahi yaratıcı gücü yayma yeteneğine sahiptir. Bu, gücü ve radyasyonu*hayat,* sonsuz*yapı.*Tüm evren bu güç sayesinde canlıdır ve varlığını sürdürmektedir. Bilinçli olarak kullanmak ise ancak kişinin yetenekleri dahilindedir.*Tanrı-adam,*bilincinde kendisiyle özdeş olan tek yaratık*Tanrı*ve bu gücü onun Tanrı bilincinden, kozmik tüm bilincinden yayar. Bu güce başka hiçbir canlı dayanamaz*bilinçli olarak.*

'Her kuvvetin yeryüzünde maddileşmesi vardır ve bu nedenle, tüm kuvvetlere ve titreşimlere karşılık gelen, ona dayanacak ve iletecek direnç gücüne sahip, hatta onu depolayıp daha sonra yayma yeteneğine sahip bir madde biçiminin olduğunu buluyoruz. belirli bir süre boyunca. İnsanların bu meseleye ne dediğinin hiçbir önemi yok. Yaratılmışların bedenleri ve çeşitli bilinç seviyelerine karşılık gelen tezahür biçimleri ondan yaratılmıştır. Ancak bu sadece onların kendi bilinç düzeylerine karşılık gelen madde için değil, aynı zamanda ilgili bilinç düzeyinin altındaki titreşimleri ileten madde için de geçerlidir. Örneğin bitkilerin maddesi, bitkisel yaşam gücünün titreşimleri için gerekli bir direnç kuvvetine sahiptir ve aynı zamanda bitkinin maddi bir bedeni olduğu gibi, maddenin titreşimleri için de gerekli bir direnç kuvvetine sahiptir. Hayvanların sinirleri ve vücutları, hayvansal seviyeye karşılık gelen hayvansal gücü kendi içlerinde taşırlar ve aynı zamanda bitkisel seviyenin bir oktav altındaki titreşimlerini ve ayrıca bir oktav daha düşük olan maddi düzlemin titreşimlerini de taşırlar.

'Örneğin, ortalama bir insanın sinirleri, zihinsel düzlemdeki titreşimleri ve aynı zamanda aşağıdaki düzlemlerin (hayvansal, bitkisel ve maddi) her birindeki dönüştürülmüş titreşimleri taşımak için yeterli dirence sahiptir. Zihinsel enerjilerle o*düşünüyor*ve bu düzeyde bilinçlidir; hayvansal enerjilerle *o hissediyor*ve tüm duygusal durumları deneyimler; bitkisel güç akımları bedenine hayat verir ve sonunda bedeni maddi güçlerden oluşur. Ve bu, tüm beynini ve sinir merkezlerini bilinçli olarak kullanan ve beyni yönlendirebilen Tanrı-insana kadar giderek daha da yükselir.

Merkezi yeri omurgasında olan yaşamın en yüksek titreşimleri, onları dönüştürmeden sinir merkezlerine ve vücuduna aktarılır. Bedeninin malzemesi, en yüksek, ilahi gücü ve aynı zamanda -yeterince doğal olarak- tezahürün diğer altı seviyesinin dönüştürülmüş titreşimini taşıma direncine sahiptir.

'Dolayısıyla çeşitli gelişim düzlemlerindeki insanların bedenleri yalnızca aynı maddeden oluşuyor gibi görünüyor. Aslında dirençleri her zaman içlerinde yaşayan ruhun bilinç düzeyine karşılık gelen farklı kimyasal elementlerden oluşurlar.

'Tanrı-insanın bedeninin yalnızca en yüksek frekanslara değil, aynı zamanda diğer tüm oktavların dönüştürülmüş titreşimlerine de dayanabilmesi, bu titreşime dayanmak ve bu titreşimi iletmek için gerekli direnç kuvvetine sahip bir madde formunun olması gerektiği anlamına gelir. ilahi yaratıcı gücün yanı sıra alt oktavların tüm diğer dönüştürülmüş frekansları,*kaydileştirilmeden.* Bu nedenle, Tanrı'nın oğulları, kendi yurtlarında, en yüksek yaratıcı frekansları orijinal veya dönüştürülmüş tezahürlerinde, güçlendirilmiş veya azaltılmış olarak depolamak veya yaymak için bir malzeme, bir tür pirinç icat ettiler. Bu cihazlar, yaratıcı gücü saf, değişmemiş formda tutacak şekilde yapılmıştır. Sonuç olarak, uzun bir süre boyunca ilahi gücün kaynağı olarak hareket ederler.*hayat*kendisi. Çünkü yaratıcı gücü taşıyan ve yayan bu cihazların en yükseği, ilahi ve maddi frekanslar arasında, evlilik kadar mükemmel olan mükemmel bir birliği temsil eder.*Tanrı*ve*toprak*-İlahi benliğin frekansıyla yüklenen bu inanılmaz derecede güçlü kuvvet iletkenine,*'Ahit Sandığı'.*

'Artık bu cihazları neden bu kadar gizli tuttuğumuzu biliyorsun. En yüksek yeteneklerini geliştiren Tanrı-insan, bu araçları cezasız bir şekilde kullanabilir, çünkü antlaşma sandığı kendisi ile aynı gücü içerir ve yayar.*dır-dir.*Ancak daha düşük seviyedeki bir kişi, yalnızca gemiye dokunacak olsa, sanki yıldırım çarpmış gibi bir anlığına yere düşüp ölürdü. İlahi frekanslar anında sinirlerini yakar ve bir "şok" yaşardı.*Aynı şey, bu frekans omurgadaki izolasyon halinden kurtulduğunda ve kişinin sinirlerine herhangi bir dönüşüme uğramadan çarptığında da olur.*İlgili kişi, hayvan, hatta bitki anında ölür. İnsanlar bu tür ölüme "inme" adını veriyor. Bilinmeyen bir gücün kişiye yıldırım gibi çarptığını hissederler. Bu güç, normalde omurgada (veya bitkiler söz konusu olduğunda en içteki kanalda) izole edilen ve normalde yalnızca uygun şekilde dönüştürülmüş durumda vücuda akan yaşam nehrinin ta kendisidir. Bu kuvvet ancak hastalık durumunda ortaya çıkar ve "inme"ye neden olur.

'Aynı nedenden ötürü, deneyimsiz kişilerin cihazlarımızın yakınına yaklaşmasına izin verilemez. Ve daha da fazlası! Bu cihazlar en güçlü enerjiyi yayarken

Enerjiyi korumak için onları en iyi yalıtımı sağlayan devasa kaya duvarlarının arkasında dikkatle saklamalıyız. Yaşam enerjisi, gerekli dirence sahip olmayan bir madde formuna çarptığında öldürücü bir etkiye sahiptir. Madde kaydileştirilmiştir, çözülmüştür.

'Bu nedenle gemi ve diğer aletler, maddesellikten arındırılmadan ilahi-yaratıcı enerjiyle yüklenebilen bir malzemeden oluşur. Gemi, dönüştürülmemiş yaratıcı enerji yayar ve şu etkiye sahiptir:*Doza göre hayat vermek veya yok etmek.*Bu kuvvet, kısa bir süre için de olsa, dünyanın çekim kuvveti dahil her şeyi fethetmeye muktedir olan insan iradesiyle aynı titreşim karakterine sahiptir. Ahit sandığı bu gücü bin kat büyütülmüş olarak yayar. Ve nasıl ki dünya, çekim kuvvetiyle maddeyi etkileyip çekiyorsa, biz de, istisnasız her türlü maddede, dünyanın çekim kuvvetine karşı çalışabilir ve sonuç olarak, onun ağırlığını yenebilir ve onu kısa veya uzun bir süre ağırlıksız hale getirebiliriz. Gerektiğinde tam tersini bile yapabiliriz, yani çalışabiliriz.*ile*Ultramadde ışınları aracılığıyla dünyanın çekim kuvvetini alır ve bir cismin ağırlığını istediğimiz kadar arttırırız. Bu sayede en büyük taş blokları bile bir süreliğine ağırlıksız hale getirilerek, aklınıza gelebilecek en büyük yapılar kolaylıkla inşa edilebilmekte veya taşların ağırlığı o kadar artırılabilmektedir ki, yeryüzüne batmak. Mesela kuyu kazmak istediğimizde toprağı kazmamıza gerek yok. Uygun büyüklükte bir taş alıp ağırlığını artırarak istenilen derinliğe ulaşana kadar toprağa batmasını sağlıyoruz.

'Bu muazzam güç kaynağı olan Ahit Sandığı'nın yardımıyla, maddeden yoksun enerjileri, örneğin ışık ışınlarını da maddeye dönüştürebiliriz. Ve tersine, bu maddeyi çözüp, çok uzun zaman boyunca aktif olan enerjilere dönüştürebiliriz.

'Şu lambaya bakın. Tıpkı güneşin milyarlarca yıldır ışınlar yayması gibi,*bir kısmı enerji dönüşümleri yoluyla atmosferimizde ışık ışınlarına dönüştürülür,* aynı şekilde bu lambada maddenin çözünmesiyle - maddesellikten arındırılmasıyla - havadaki ışık ışınlarına dönüşen enerjiler yaratılır.

'Bu süreç bu lambada yüzyıllarca devam edebilir ve sonuç olarak, binlerce yıl boyunca dünyayı terk etmek ve tüm varlıklarımızı yok etmek zorunda kalacağımız dünya tarihinde yazılı olmasaydı, yüzyıllar boyunca ışık vermeye devam edebilirdi. teçhizat. Eğer durum böyle olmasaydı, cahil insan evlatları yine anlatılamaz yıkımlara sebep olacaklardı.

'Kültürümüzün kalıntılarında gelecek nesillerin anlayamayacağı pek çok şey olacak. Mesela en sert taşlarda bile ayna gibi pürüzsüz bir yüzey elde ediyoruz. Aralarındaki bağlantılar o kadar doğru oturuyor ki

aralarında kıl kalınlığı kadar çatlak bile yok. Yalnızca "elle" çalışan "kölelerimizin" taşları nasıl bu kadar hassas bir şekilde kesebildiğini görünce çok şaşıracaklar. İnsan oğulları hemcinslerini köleleştirdikleri için, bizim de köleleri çalıştırdığımıza inanacaklar. Binlerce yıl boyunca, yüzeydeki gereksiz taşları basitçe kaydileştirdiğimizi ve bu sayede en sert taşların kenarlarında ve yüzeylerinde en ufak bir insan çabası olmadan bile ince çizgi doğruluğu elde edebildiğimizi anlamadılar. Enstrümanlarımızı taşın istenilen genişliğine ve derinliğine göre ayarlıyoruz ve istediğimiz ölçülerin ötesindeki her şey maddesel olmaktan çıkıyor. Maddeninki de dahil olmak üzere farklı enerjilerin gerçek doğasını bildiğiniz anda bu çok basittir. Ancak bu bilgi ancak bilen kişinin elinde bir nimettir. O da bunu biliyor*aşk hayat demektir,* Ve*nefret ölüm demektir.* Yalnızca en yüksek seviyedeki inisiyeler mimar olabilir. Aslına bakılırsa kölelerle inşaat yapmak için inisiye olmamıza gerek yok! Kölelerle değil doğanın güçleriyle çalışıyoruz.

'Bu araçlarımız sayesinde her türlü tezahürü yaratabiliyoruz. Tezahür yalnızca yaratıcı enerjiyi ne kadar süreyle ve hangi mesafeden çalıştırdığımıza bağlıdır. İnsan oğulları, hastalıklarıyla birlikte tapınağa gelebileceklerini ve bizim onları tekrar iyileştirebileceğimizi varsayarlar.*Hastalık, bedenin titreşimlerinin uyumunun bozulması demektir.*Vücudun uyumsuz bölgesini kendi titreşimine kavuştururuz ve kişi iyileşir. Her organın kendine has titreşimi vardır. Bu, her organın belirli bir karakteristik titreşime sahip olması ve bu titreşimin sürekli olarak onun içinde hareket etmesi ve onu sürdürmesi nedeniyle olduğu gibi olduğu anlamına gelir. Bu titreşim değiştiğinde ilgili organ hastalıklı hale gelir.

'Ayrıca dünyadaki havayı da düzenleyebilir, gökyüzünün açık mavi olmasını veya gerektiğinde bulutların ve yağmurun oluşmasını sağlayabiliriz. İnsan oğulları şimşekleri görür, piramidin gök gürültüsünü duyar ve mutlu olurlar çünkü bunun yağmurun bereketi anlamına geldiğini bilirler. Tapınağın tüm ihtiyaçlarını karşılayacağına dair güvenli bir bilgiyle yaşıyorlar: sağlıkları, onları kutsayan yağmur ve hatta ruhsal sağlıkları.'

'Ruhumun Babası,' diye soruyorum şimdi, 'bu antlaşma sandığını yaratıcı enerjiyle nasıl doldurursun?'

Ptahhotep keskin bir bakışla bana bakıyor ve şöyle diyor:

'Ahit sandığını nasıl dolduracağımızı zaten bildiğinizi görebiliyorum. Sana zaten söyledim: var*sadece*Yeryüzünde bu gücü yayabilecek tek kaynak, Tanrı-insanın kendisidir. Sandığı ilahi yaratıcı güçle doldurmak baş rahibin görevidir. Ya kendi yüksek gücünü doğrudan gemiye sürer ya da yaşam asasının yardımıyla bir gemiyi dönüştürerek aynı sonuca ulaşır.*kesinlikle olumlu*güç akışı akıyor

elinden daha düşük bir titreşimle alıyor, bunu asa aracılığıyla iletiyor ve orada ilahi yaratıcı güce dönüştürüyor. Çünkü günlük yaşamında mükemmel Tanrı-insan bile yaratıcı gücü yalnızca dönüşmüş bir halde yayar. Ancak ruhsal güçleri yoğunlaştığında ve bilincinde o kişiyle özdeş olduğunda *Tanrı,* ancak o zaman ilahi güç ilkel titreşiminde yayılır. Bu nedenle, yaratıcı gücü yaymak istediğinde, kozmik tam bilinçlilik durumunda olmalıdır.

Eğer inisiye olmayan insan oğulları onu bu durumda görselerdi dehşete kapılarak kaçarlardı çünkü böyle zamanlarda Tanrı-insan öyle göksel, ilahi bir ışık yayar ki sıradan insanlar onu görmeye dayanamazlar. Eğer inisiye olmamış insanlar bu ilahi varoluş durumundaki bir inisiyeye dokunacak olsalardı, sanki antlaşma sandığına dokunmuşlar gibi bir anlığına düşerek ölürlerdi.

'Böylece bir inisiye şifa amacıyla yaşam ışınlarını yaydığında, radyasyonunun zarar görmeden insanlar tarafından karşılanabileceği bir konsantrasyon durumuna çekilir; yani uygun sinir merkezlerine yönlendirdiği güç, asanın yardımıyla yaratıcı güç düzeyine çıkarır. Çünkü asa, yalnızca ışınları iletmekle kalmayıp, aynı zamanda onları isteğe bağlı olarak güçlendirilmiş veya azaltılmış olarak dönüştürülmüş bir durumda da iletebilecek şekilde yapılmıştır. Bu nedenle, inisiyenin antlaşma gemisine en yüksek yaşam ışınımını iletmesi için ilahi varoluş durumuna girmesine gerek yoktur; tam tersine, daha düşük bir konsantrasyon durumuna girebilir ve bu düzeye karşılık gelen gücü, asanın yardımıyla yaratıcı enerji düzeyine çıkardıktan sonra, ahit sandığına yönlendirebilir. Gemi bu şekilde yüklendiğinde, dünyadaki diğer tüm kuvvetlerin kaynağı olarak bu en yüksek ve en güçlü enerjiyi uzun süre yayar.

'Bir inisiye asa ile en çeşitli frekansları bile üretebilir ve kontrol edebilir, asa minyatür formda bir ahit sandığı olduğundan, ancak Tanrı'nın sandığı gibi içinde yaratıcı enerjinin depolanmadığı gerçeği hariç. Sözleşme. Asanın yardımıyla, eğer bir insanoğlu düşük güçlerini, eğer bir ışık saçabilirse, yaratıcı güce bile dönüştürebilir.*saf, pozitif*Ve *tamamen özverili bir şekilde* birkaç oktav daha düşük güç. Bunun nedeni asanın her zaman bir insanın ona verdiği gücü yaymasıdır. Eğer ilkel ve bencil bir kişi asayı ele geçirirse, kendi bencilliğinden kaynaklanan negatif radyasyonlarını - muhtemelen daha da büyütülmüş biçimde - yayacak ve böylece büyücüler ve uygulayıcılar olarak hastalıklara, salgın hastalıklara, depremlere ve hatta daha büyük yıkımlara neden olacaktır. Kara büyü bir zamanlar ilahi ırkın evinde yapılıyordu.

'Şimdi inisiyelerin bilimlerini inisiye olmayanlardan neden bu kadar gizli tuttuklarını anlıyor musunuz?'

'Anlıyorum baba. Ve artık babamın nasıl olduğunu açıkça görüyorum

yarı ölü çocuğu diriltti. Baba, yüksek konsantrasyon halinde radyasyonunu büyütülmüş halde çocuğa yönlendirdi. Bir mucize gibi çalıştı. Çocuğa hayati enerji yüklendi ve yorgunluğu hemen ortadan kalktı. Ama Ruhumun Babası, insan oğulları hükümeti ele geçirdiğinde ne olacak? Babamın bana inisiyelerin tüm enstrümanlarını yok edeceklerini söylediğinde söylediği gibi, sihirli asayı mı yok edeceksin? İnsanların bu güçlerin nimetinden yararlanamayacak olmaları ne kadar yazık!'

'Çocuğum' diyor Ptahhotep.*'Her canlı, kendi gelişim durumuna tam olarak uyarlanmış koşullarda yaşar.*Eğer asanın sırrını insanoğluna ifşa edersek, onlar bunu hemen birbirlerine ve kendilerine zarar vermek için kullanırlar. İnsan oğulları bu bilgiye hazır değiller ve uzun bir süre de hazır olmayacaklar. Şu anda kullandığımız asa, gizli bilgiye sahip olan son inisiye tarafından, antlaşma sandığı ile birlikte Mısır'dan çıkarılacak. Bir piramit inşa etme imkânı kalmayacak. Tam tersine gemiyi mümkün olduğu kadar yalıtmak için küçük bir örtü yapacaktır. Gemiyi çok daha az yükleyecek ve göçleri sırasında kulp olarak kullandığı uzun tahta direkler sayesinde geminin taşınmasını sağlayacaktır. Bu son inisiye ölüme yaklaştığını hissettiğinde asasını yok edecek. Gemi, yüklendiği enerjiyi bir süre yaymaya devam edecek ve bu konuda tecrübesi olmayanlar, yavaş yavaş artık hiçbir gücünün kalmadığını fark edene kadar onu çeşitli ülkelerde uzun bir süre taşımaya devam edecekler. O zaman geminin son kalıntıları bile yok edilecek.

'Gelecek zamanlarda insanlar 'sihirli asa' ve 'antlaşma sandığı' hakkında ancak eski zamanların kayıtlarından bilgi edinecekler. Bütün bunları bir masal gibi değerlendirip kuşaktan kuşağa anlatmaya devam edecekler. Ama yine de, bir zamanlar içinde yaşayan Tanrı'nın gücünün yaşadığı bir "antlaşma sandığı" olduğunu belli belirsiz hatırlayacaklar. Ve ayrıca bir zamanlar inisiyelerin, "sihirbazların" mucizeler gerçekleştirdikleri bir "sihirli asa" ya da bizim ona "yaşam asası" dediğimiz bir asa olduğunu da hatırlayacaklar. Daha önceki zamanlara ait kayıtlardan insanlar, "asanın" temsil ettiğini bilecek veya belli belirsiz hissedeceklerdir.*güç*doğanın tüm güçlerinin üzerinde.

'Sonraki zamanlarda insanlar en büyük gücü simgelemek istediklerinde, gücün simgesi olarak ellerine bir asa -bir asa- verecekler. Ancak gelecek zamanlarda asaları - asaları - yalnızca bir*gücün boş sembolü.*The *gerçek güç asanın söylediği kuvvet*artık onlar tarafından bilinmiyor. Ancak binlerce yıl sonra Tanrı'nın Oğulları kabilesinin soyundan gelen biri reenkarnasyona uğrayacak; kendi zamanının insanları için bu gerçekleri keşfedecek ve yeni bir "sihirli asa" yapacaktır. Ancak o zamana kadar, binlerce yıl boyunca, ister eğlendirmek ister aldatmak için kendilerine "sihirbaz" adını verecek ve sihirbazlık numaralarını "sihirli bir değnek" yardımıyla gerçekleştiriyormuş gibi davranacak tuhaf türde insanlar var olacak. ".*Böylece taklit edecekler*

bir zamanlar gerçekte var olan şey.

'Ellerinde bir 'sihirli değnek' tutacaklar ve bu asadan sihirli güçler çekme hareketleri yapacaklar. Ayrıca sihirli formüllerimizi taklit ederek "sihirli kelimeler" kullanacaklar. Ancak insanlar kelimenin gerçek devasa gücünü yüzyıllar sonra, ilahi ırkın düşmüş üyeleri -şu anda yaşamakta olanlar- reenkarne olduklarında öğrenecekler. *Burada*-ve olacak *bilinçaltında hatırla*o zaman eski kayıtları temsil edecek gerçekler.

'Hafızalarının doğru olduğunu kanıtlayacaklar. İnsanoğlunun tüm bilgiyi, hatta en yüksek bilgiyi bile yeniden keşfedip yeniden ele geçireceği zaman gelecek. O zaman bile elbette bu bilgi, cahil kitleler için anlaşılmaz bir sır olarak kalacak ve yeniden keşfedilen bu gerçekler, tecrübesiz ellerde bir lanet olacaktır. Ama sonuçta bu, insanların kendileri için çıkardıkları birçok dert ve kederden geçerek insanlığın yoludur. Yavaş yavaş ilahi güçle oynamamaları gerektiğini öğrenecekler. Bu güçlerin tam bir ciddiyet, onur ve özveriyle kullanılması gerektiğini anlayacaklar. *Çünkü Tanrı insanlığa her şeyi, hatta kendisini bile bir bereket olarak verir; yalnızca insanlar cehaletleriyle her şeyi lanetleyebilirler!'*

'Ruhumun Babası,' diye soruyorum, 'piramitler, nüfuz eden frekansların yayıldığı ekipmanı yalıtmak için kalın taş bloklardan yapıldığını söylediniz. Peki o zaman radyasyonları dışarıya nasıl iletebilirsin?'

'Piramitlerin kalın duvarlarının tümü, antlaşma sandığının kuvvetini ve enerji yayan diğer ek ekipmanı ilettiğimiz şaftlar ve tüneller içerir. Bu kuyuların ve tünellerin yardımıyla havayı da kontrol ediyoruz. Pozitif ve negatif tüneller farklı yönlerde inşa edilmiştir; Pozitif ve negatif kuvvetler içlerinden aktığında bulutların oluşmasına ve istenilen yağmurun oluşmasına neden olurlar. Bu gerilimlerin eşitlenmesi, büyük gürültünün eşlik ettiği şimşek çakmalarına neden olur. İnsanların piramitlerden gelen gök gürültüsünü duymalarının nedeni budur. Diğer piramitler çeşitli başka kurulumlar için inşa edildi.'

'Ülkemizde insan oğulları iktidara geldiğinde ve antlaşma sandığı ve diğer tüm araçlar yok edildiğinde piramitlere ne olacak? Piramitler boş mu kalacak? Peki başrahibe, diğer rahiplere ve inisiyelere ne olacak?' Soruyorum.

'Ahit sandığının saklandığı ve inisiyasyonun verildiği en büyük piramit dışında, piramitler boş kalmayacak. İlahi yaratıcı enerjinin yayılmasını sağlayan tüm araçlarımız ortadan kaldırıldığında, inisiye olmuş son Firavunlar bu piramitlerden birine gömülmüş olacaklar. İlahi yaratıcı gücün baştan sona nüfuz ettiği bedenleri, tıpkı antlaşma sandığının yaptığı gibi, güç tüketilmeyeceğinden, yüce gücü yaymaya devam edecek. Böylece vücutları

Bu kıtayı kötü etkilerden koruyarak, muazzam güç kaynakları olarak hareket etmeye gizlice devam edin. İyi korunmuş ve kutsal bedenlerin radyasyonu, ülkemizin binlerce yıl boyunca gücünü korumasına yardımcı olacaktır. Ama zamanla bu türbelerin çoğu cahiller tarafından yok edilecek.'

'Peki büyük piramide ne olacak baba?'

Ptahhotep sanki orada olanları gözlemliyormuş gibi bir süre uzaklara bakar. Sonra ilahi bakışı tekrar bana döner ve şöyle der: 'Tüm gizli aletlerin yok edilmesi zamanı geldiğinde ve o sırada hâlâ tapınakta hizmet eden rahip ve inisiyeler hacı asasını alıp uzaklara doğru yola çıktığında... uzak yerlerde başrahip ve yardımcısı büyük piramidin kaya girişini içeriden kapatacak ve böylece hiçbir insanoğlu onu bulamayacak. Daha sonra, son görevlerini yerine getirdikten sonra, tıpkı tapınak avlusundaki sunaktaki adakların maddeselleştirilmiş olduğunu sıklıkla gördüğünüz gibi, kendi bedenlerini kaydileştirecekler. Sadece bir parıltı, ardından küçük beyaz bir bulut çok geçmeden kayboluyor; geride ne kül izi ne de başka bir şey kalıyor. Böylece büyük piramidin içi binlerce yıl boyunca insan görüşünden kapalı kalacak. Ama yine de girişimlerimiz bitmeyecek. Olgun ruhlar burada inisiye olmaya devam edecekler; elbette fiziksel olarak değil ama daha yüksek ruhsal düzlemde. Bu insanlar inisiyasyonlarını bir rüya ya da vizyon olarak deneyimleyecekler.'

Ptahhotep konuşmayı bırakıyor ve uzun süre birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Söylemek istemediği pek çok şeyi anlıyorum... ama yine de başka bir sorum var: 'Ruhumun babası, tüm piramitlerin aynı biçimde inşa edilmesinin özel bir nedeni var mı? Neden diğer binalar gibi kübik biçimde inşa edilmiyorlar?'

Ptahhotep gülümsüyor: 'Kübik formda değil mi? Ama piramitler *öyle* kübik formda inşa edilmiş! Ama bir dahaki sefere bunu sana açıklamam gerekecek. Bugün yeterince yaşadın.'

Ptahhotep'in eğitimini bitirdiğini görüyorum ama ben hâlâ buradayım. Bana asanın kullanımını ve antlaşma sandığını göstermesini isterim. Gülümseyerek bana bakıyor ve şöyle diyor: 'Ahit sandığının ve yaşam asasının yapımı hakkında bilgi edinmenize izin verileceği zaman gelecek. Bu siz başlatıldıktan sonra gelecektir. Ancak bu araçların kullanımı, inisiyasyondan sonra kendi çabalarıyla yedinci dereceye ulaşan kişilerle sınırlıdır. Bu sırlar tehlikeli ellere geçmemelidir. Sabırlı ol. Zaman yalnızca bizim düşüncemizde vardır ama yine de her şeyin olgunlaşması zaman alır.'

Beni kutsadı ve ben ayrıldım.

33

PİRAMİTLERİN FORMU: ŞEYTAN

Bir kez daha laboratuvarında Ptahhotep'in huzurunda duruyorum.

'Size daha önce açıklamıştım' diyor, 'görünür dünyanın tüm tezahürlerinin arkasında ilkel bir güç, birlik durumuna geri dönme çabası var ve bu güç, ikisi arasındaki çekim olarak açıkça görülüyor. tamamlayıcı yarımlar, pozitif ve negatif. Şu anda karşımda duruyorsunuz çünkü dünyanın çekim kuvveti vücudunuzu burada tutuyor. Eğer bu kuvvet olmasaydı, siz ve kökleri dünyaya bağlı olmayan her şey, uzun zaman önce uzaya fırlayacaktı. Dünyanın devasa gövdesi bile uzun zaman önce parçalanırdı. Dünyayı ve atmosferindeki tüm maddeleri bir arada tutan kuvvet*dünyanın kendisine ait değildir, yalnızca merkezinden dışarıya doğru hareket eden dünyayı etkiler.* Eğer madde hiçbir direnç göstermeseydi ve sadece bu kuvvete boyun eğseydi, dünyanın muazzam kütlesi ve üzerinde yaşayan her şey, merkezine doğru kaybolurdu. Ama nereye gidecekti? Bir an düşünün.

'Yaklaş evladım. Sana göstereceğim. Bu masanın üstüne çeşitli şeyler koyarsam, her birine bir ip bağlarsam, ipleri masanın ortasındaki delikten geçirirsem ve sonra tüm ipleri aşağıdan çekersem, tüm nesneler merkeze doğru çekilir. masa üstü; ve delikten daha küçük olanların hepsi yok oluyor. Nereye gidiyorlar? Kuvvetin etki ettiği noktaya doğru çekilmiyorlar mı? Peki dünyanın merkezindeki kuvvet nereden geliyor? Her şeyi kendisine doğru çeken kuvvet? Buna cevap verebilir misin çocuğum?'

Bir an düşünürüm ve cevap veririm: 'Dünya tanınabilir. Eğer tanınabilir olan her şey yalnızca kendisini diğerlerinden ayırdığı için böyleyse*"her şey ve hiçlik",*Tamamlayıcı yarısını tezahür etmemiş halde geride bırakıyorsa, o zaman dünyanın da tamamlayıcı yarısının tezahür etmemiş durumda olması gerekir ve üzerinde yaşayan tüm canlılara ve nesnelere uyguladığı çekim kuvveti, dünya ile onun arasındaki yeniden birleşme çabasıdır. olumsuz yansıması olarak boşlukta bırakılan, tezahür etmemiş tamamlayıcı yarı. Dünyanın çekim kuvveti böylece tüm dünyayı Dünya'ya doğru çeker.*geçersiz* Bu buluşmayı sağlamak için zaman ve mekanın ötesinde duran. Eğer dünya teslim olsaydı, tüm dünya ve üzerindeki her şey merkeze, merkeze doğru kaybolurdu.*geçersiz.*Ancak bu, cennetsel birliğe bir geri dönüş olacaktır. *Tanrı*-mutluluğa! Bu neden olmasın, baba?'

'Çocuğum' diye cevap verir Ptahhotep,*'engel maddenin direncidir*! Olmadan*rezistans*hiçbir yaratım mümkün değildir! Dünyanın ve tüm yaratılışın yok olmasını ve yok olmasını engelleyen, maddenin direncidir. Bu tanınabilir dünyada ortaya çıkan her şey evrendeki bir noktadan düşmüş ve bu nokta artık kendi merkezi haline gelmiştir. Sonbaharla birlikte madde haline geldi. Artık ilahi birliğe dönemez çünkü madde olarak kendi direnci buna izin vermez. Cennetteki ilahî birliğe, yani Allah'a dönüş, ancak maddenin ruhanîleştirilmesiyle, yani,

maddenin ruha dönüşmesiyle! Ancak madde, ruhsal yardım olmaksızın tek başına asla ruh haline gelemez. Bu yüzden bir yönü *Tanrı* maddeye iner, maddeye bürünür, maddi özellikler kazanır ve onu bir varlık olarak canlandırır. *öz* onun ruhsallaşmasını, kurtuluşunu mümkün kılmak için.

'Her canlının merkezinde bulunan bu benliğin, maddenin en iç yapısı üzerinde çağlar boyu sürekli olarak uyguladığı etki, yaratılış merdiveninin her basamağında var olan yaşam formlarının gelişmesine yol açmıştır. Böylece her canlı, basit tek hücreliden en yüksek tezahüre kadar var olmuştur.

'Yeryüzündeki en üstün yaratık insandır. Her biri kendi özel gelişim aşamasının sınırları dahilinde, tüm canlı yaratıkların iş başında olduğu bir görev olan dünyanın ruhsallaştırılmasının tamamlanmasını gerçekleştirmek onun görevidir. *Ve bedenle özdeş bir varlıktan, ruhen uyanmış bir varlığa, bilincini ilahi benliğiyle özdeşleştiren ilahi bir varlığa dönüştüren her insan, görevini yerine getirmiş olur.* O, yeryüzünün bir kısmını ruhsallaştırdı. Dünyanın kurtuluşuna bir adım daha ilerledi. O zaman diğer varlıkların kurtuluşunda bir yardımcı olarak işbirliği yapabilir.

'Ve şimdi neden burada karşımda durduğunu biliyorsun. Çünkü *öz* aynı zamanda bizim olan dünyanın *kendini, seviyor* Damadın gelinini kendine çekmesi gibi, yeryüzünü ve onun tüm yaratıklarını, yeryüzünü kendine, ilahi birliğe doğru çeker. Tüm sevgilerin karakteristik özelliği olan bu birleşme çabası, bedenlerimiz de dahil olmak üzere her şeyde kendini gösterir. *ağırlık!*

'Ağırlık dediğimiz bu kuvvet doğanın her biçiminde iş başındadır ve inşa ederken hesaba katmalı ve çalışmalıyız. *ile* Bu güce asla karşı çıkmayın. Bunu dikkate aldığımızda yapılarımızı uzun süre korumamıza yardımcı olur. Eğer bu güçlerin yasalarına aykırı bir şekilde inşa etmeye kalkışsaydık, tüm yapılarımız neredeyse hiç zaman kaybetmeden çökerdi.

'Piramit biçimindeki kuvvetlerin bileşkesinin, binaların binlerce yıl boyunca doğanın tahribatına karşı korunması için mümkün olan en uygun biçim olduğunu anlamanız yeterli.

'Piramitler, özellikle de büyük piramit, insanlara saat ve takvim olarak hizmet etmek amacıyla çeşitli matematik ve astronomi yasalarına göre inşa edilmiştir. Bu yasaları başka zaman öğreneceksiniz. Üstelik yan yüzlerin tabana 51° açıyla durması, piramidin güneş ışınlarını denize ve çöle kadar yansıtmasını sağlıyor. Böylece piramitlerimiz aynı zamanda deniz feneri görevi de görüyor. Bunları inşa edenlerin tarihiyle birlikte dayandıkları tüm yasalar, kapladıkları seramik karoların üzerinde yazılıdır. Bir gün insan oğulları

Yazımızın sırrını keşfederseniz, size şimdi verdiğim bilgi ve bilgileri, uyguladığımız matematik ve astronomi yasalarını, piramitlerin sırlarını ve tüm bilimsel düşüncelerimizi uzun bir süre doğrudan piramitlerden okuyabilecekler. bilgi. Ancak dünyanın en karanlık çağlarında bu yazılı kayıtlar da ortadan kaybolacak, dolayısıyla insan oğulları daha sonra tüm gerçeği kendi başlarına keşfetmek zorunda kalacaklar.

'Üç boyutlu dünyanın yasasını öğrenmelisin.*ruhun kanununa dayanmaktadır ve onsuz var olamaz.*

'Tüm gerçeğin ve tüm tezahürlerin ilk kaynağı,*sonsuz varlık— Tanrı.*Ancak Tanrı zaman ve mekanın ötesinde tezahür etmemiş bir durumdadır ve yalnızca onun tezahürleri üç boyutlu dünyada yansımalar olarak görünür. Bu nedenle bu yasaları doğru bir şekilde anlamak için şu şekilde başlamalıyız: *Tanrı.*Hakkında konuşmak için*Tanrı,*ancak her zaman şu gerçekle yüzleşmek zorundayız:*Tanrı*tanınabilir dünyanın üzerinde duruyor. Bu nedenle her canlı, ancak kendisi bilinçli olarak Tanrı'yı deneyimleyebildiği, tezahür ettirebildiği ve gerçekleştirebildiği ölçüde Tanrı'yı anlayabilir; yani kendisi ne kadar*Tanrı olabilir!*Her şeyin içinde*Tanrı*yaşıyor ve her şey yaşıyor*Tanrı.*Yine de,*Tanrı* kendi tam, mükemmel varlığı yalnızca kendisine sahip olan kişi tarafından anlaşılabilir.*Tanrı ol*—ya da hiç düşmemiş olan*Tanrı. Tanrı ancak Tanrı tarafından anlaşılabilir!*

'En ilkel insanın bile bir Tanrı kavramına sahip olması, ilahi*bilinç*çok belirsiz ve en düşük derecede de olsa onun içinde yaşıyor. Öte yandan Tanrı konusunda şuurlu olmak, anlamak*Tanrı*tamamen ve olmak*Tanrı*kişinin kendi tanrısallığıyla tamamen bir olması anlamına gelir*öz,*ile*Tanrı*içinde ikamet ediyor. Bunu söylemek kolay ama yapmak çok zor! Çünkü insan tanrısallığının dışına çıkmıştır.*bilinç,* Tanrı'yı yalnızca kendi kişisel anlama gücüne uygun olarak hayal edebilir. Gerçek olanın, yaşayanın ne olduğunu nasıl bilebilir?*tanrısallık*tasavvur gücünün yalnızca kişisel olarak üzerinde bulunduğu seviyeye tekabül ettiği, birlikten kopmuş ve ilahlıktan düşmüş olduğu bir mükemmellik gibi mi? Sonlu olan sonsuzu, ölümlü olan ölümsüzü, geçici olan ebedi olanı nasıl anlayabilir? ... Hayali bir varlık, sonsuz, gerçek olanı nasıl anlayabilir, deneyimleyebilir ve onunla özdeşleşebilir?*varlık — Tanrı mı?*

'Ve yine de insan ulaşmalı*o*! Ebedi arzusu, bastırılamaz özlemi ona yardım eder ve onu ilahi varlığına doğru ilerletir.*öz.* İnsanın Tanrı'dan aldığı en büyük ama en tehlikeli hediye olan zekası, kişisel ve ölümlü olan ile kişisel olmayan ve ebedi olan arasındaki görünüşte aşılmaz uçurumun üzerinden bir köprü kurar. İnsan aklı aracılığıyla, bilinciyle ilahi birliğin dışına çıkmanın cazibesine yenik düştü. Ama aynı şekilde zekası da ona bu olasılığı veriyor. *bilincini tam birliğe geri getirmenin*

*tanrısallık.*İnsan, aklı sayesinde*anlamak*Gerçeği anladığında, bir gün gerçeğini gerçekleştirmenin tek yolunu bulmayı başarana kadar arayacak ve aramaya ve denemeye devam edecektir.*öz.*

'Farkındalık bir şey olmak demektir. Bir şey hakkında düşündüğümüz veya onun hakkında konuştuğumuz sürece,*yapı*BT. Bir kediyi veya bir aslanı düşünebilirsiniz, ancak bu hiçbir şekilde aydınlanmaya ulaştığınız, aydınlanmaya ulaştığınız anlamına gelmez.*haline gelmek*bir kedi veya bir aslan. Aynı şekilde düşünebilirsiniz*senin hakkında*senin ilahi, yaratıcın olmadan*kendini!*Bir şeyi düşünmek ondan ayrılmak demektir. Çünkü tek bir düşünce gönderirseniz, siz -düşünen- yalnızca düşünerek düşüncenizin nesnesine bağlanırsınız. Sen*bağlı*onunla ama onunla aynı değil. Henüz zihninizde olan şey değilsiniz. Aklın sana aittir; o harika bir araçtır, her şeyi yansıtabileceğiniz ve her şeyi tanıyabileceğiniz bir aynadır, ancak aklınız siz değilsiniz! Zeka senin dışında*öz.*Sonuç olarak, zekanızla yapabileceğiniz şey siz değilsiniz, aydınlanmanın başarısı değildir. 'İnsan aradığında*Tanrı*kendi dışında sık sık "düşünüyor" olabilir*Tanrı,*"dua ediyor" olabilir*Tanrı,*"sevgi dolu" olabilir*Tanrı*tüm varlığıyla, ancak tüm bunlar onun özdeşleştiği anlamına gelmez.*Tanrı.*Çünkü insan asla bulamaz*Tanrı*kendi dışında arayarak!

'İnsanın yaratıcısı insanın kendisidir*öz*kendi merkezinden en uzaktaki son tezahürü onun küçük "ben"i, kişisel "ben-bilinci"dir. Onun içindeki kişisel "Ben", madde tarafından -bedende- yansıtılan Tanrı'nın imgesidir. Böylece insan geri dönmek istediğinde*Tanrı*ve onunla kimliğini yeniden kurmalıdır. *Aynı*bilinciyle yol:*bilincini giderek daha fazla kendi küçük kişisel "ben"inden - giderek daha derin kendi içine - kendi gerçek benliğine, yaratıcısına dönerek, kendisini bilinçli olarak O'nda tanıyana kadar çekmelidir.*Ancak bu, yaratığın - kişinin - kendisini bu durumda tanıdığı anlamına gelmez. Hayali bir varlık olarak gerçek bir varlığa sahip değildir ve gerçekten kendini tanımayı başaramaz. Aksine,*Yaradan kendini yaratılanda, kişide tanır.*Bu*tek olasılık* ayrılık durumunun üstesinden gelmek ve bilinci birlik durumuna geri getirmek için: birey kendisi hakkında düşünmeyi bırakır ve bunun yerine kendisi olur, kendini tanır. Bu durumda tanıyan, tanınan ve tanınan bir ve aynıdır. Benlik -yaratan- kendi benliğini kendinde tanır!

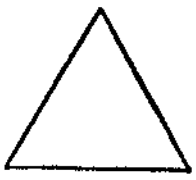

'İnsan yalnızca deneyimleyebilir*Tanrı içeride*Bu taraftan. Bu*diriliş!*Bu durumda

kendisinin olduğunun farkındadır*kendi kendine sahip*onu yarattı ve sürekli yaratıyor; dolayısıyla kendi*benlik*onun yaratıcısı. O da şunu anlıyor*tek ve tek benlik tüm evrenin yaratıcısıdır*! Bu ilahi kendini tanımanın bir sonucu olarak kişi aynı anda yaratıcı kozmik tüm bilinci deneyimler. Aynı zamanda başardığı *kendini tanıma,*o başardı *her şeyin tanınması, her şeyi bilme!*

'Bu ilahi durum,*yaratıcı kendini tanıyor olabilir*sembolik olarak sayılarla da ifade edilebilir:*'Tanrı, kendi içinde dinlenme durumunda 3'te 1 ve 1'de 3'tür.*, 1 ve*3*hala ayrılmaz bir birliktir.

'Geometri alanında eşkenar üçgenin biçimi, tanıyanın, tanınanın ve tanınmanın bir ve aynı olduğu Tanrı'nın sembolik imgesidir:*3'te 1 ve 3'te 1.*

'Her form, onu inşa eden gücün tezahürüdür. Dolayısıyla her form, onu inşa eden ve içinde barınan yaratıcı gücün imgesidir. İlkel haliyle tanrısallık *kendi içinde dinlenmenin,*her zaman üçgen şeklinde kendini gösterir. Üçgen, üç köşe noktasının birbirinden tamamen aynı uzaklıkta olması nedeniyle mükemmel uyumu ve mükemmel dengeyi temsil eder. Öte yandan, yönü ne zaman*Tanrı*"Kendi içinde dinlenme" dediğimiz boyutsuz durumdan çıkıp zaman ve mekanın ötesine geçerek üç boyuta geçer.*yaratıcı*yönü*Tanrı* ve her zaman sayılarda kendini gösterir*4.*Sayılar olduğu sürece*1*Ve*3* içinde bir birlik oluşturmak*tanrısallık,*onlar kalıyor*3*içinde*1*Ve*1*içinde*3.*Fakat onlar birliğin ilahi durumundan ortaya çıktıklarında,*ayrılırlar,*ve "dışında"*3'te 1"*ortaya çıkıyor"*1 ve 3",*ve bu yapar*4.*Eşkenar üçgen kendi içinde gizlidir;*4*daha küçük eşkenar üçgenler.

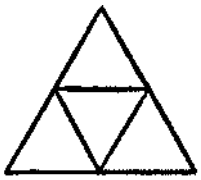

'Bu yasa aynı zamanda üç boyutlu dünyanın anahtar sayısının sırrını da içeriyor: 7 sayısı.

'Şimdi ilk tezahür enerjisinin boyutsuz durumdan üç boyuta nasıl çıktığını hayal etmeye çalışın. Gözlerinizi kapatın, ben de bu gerçeği bilincinize yansıtacağım.'

Ptahhotep'in bana söylediğini yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dikkatimi içime çeviriyorum. Birdenbire görüyorum*Bir nokta,*ve Ptahhotep'in sesini duyuyorum:

'Bir kuvvetin boyutsuz durumdan çıkıp kendini göstermesi için bir kuvvete ihtiyacı vardır.*kalkış noktası.*Nokta boyutsuzdur, birlikten henüz çıkmamıştır ama tezahür etmesi için gereklidir. Çünkü bir nokta

tek bir faktörden oluşur, kendi içinde birlik sayısını, sayıyı taşır.*1.*

'İlk tezahürü nokta olan kuvvet boyutsuz durumdan çıkıp bir süre etkili olduğunda nokta hareket eder ve bir şekil oluşturur.*astar.'*

İç gözlerimle noktanın yavaş yavaş çizgiye dönüştüğünü görüyorum ve Ptahhotep'in sesini duyuyorum.

'İlk boyut olan uzunluk doğdu. Özünde çizgi sonsuzdur ve dolayısıyla ilk tezahür olarak aynı zamanda sayıyı da temsil eder.*1*. Ancak tezahürler dünyasında, her şeyin her zaman bir başlangıcı ve sonu olduğu dünyada, bir çizginin her zaman üç faktörü içermesi zorunludur: başlangıç noktası, bitiş noktası ve ikisi arasındaki boşluk. Böylece çizgi sayıyı temsil eder*3,*için anahtar numara*1*boyutlu dünya.

'Artık fark etmiş olmalısın ki, tezahür ettirmenin ya da numarayı bulmanın imkânı yok.*2*içinde*birlik.*Nitekim sadece temsil eden noktanın ilk tezahüründen sonra*1*tek faktör, hemen üç faktöre atladık:*2 numarası olmadan.*Bir nokta, ne kadar küçük olursa olsun, en küçük, en kısa çizgiyi oluşturacak şekilde hareket ettiğinde, biz zaten*3*olmayan faktörler*2.*Bir satır *sonsuzluk*elbette sayıyı temsil ediyor*1*; ancak bir başlangıcı ve bitişi olduğunda otomatik olarak sayıyı temsil eder.*3.*

'Numarayı almak için*2*ortaya çıkması için bir*birliğin bölünmesi.*Numara*2* ancak iki ünite yan yana yerleştirildiğinde doğabilir. Ancak hiçbir şeyin birliğin dışında gerçek bir varlığı olmadığı için,*birlik kendi dışına bir yansıma yansıtmalıdır.*Böylece bir bölünme, bir ayrılık ortaya çıkar ki bu da birliğin ölümü anlamına gelir. Bu nedenle, kişinin zihninde ve ruhunda bir tür yarılmayı temsil eden "şüphe" kelimesi, "şüphe" kelimesiyle bu kadar yakından ilişkilidir.*2.*Bu her dilde geçerlidir.

'Şimdi ikinci boyutun birinciden nasıl ortaya çıktığını izleyelim. Bir çizgi bir dizi noktadan oluşur. Yaratıcı enerjinin bu noktaların her birinde aynı kuvvette ve aynı sürede aktif olduğunu varsayarsak, bu noktaların her biri kendinden dışarıya doğru ikinci boyuta doğru hareket eder; her biri bir çizgi haline gelir ve bu çizgilerin toplamından bir düzlem yaratılır: Eşkenar dikdörtgen.

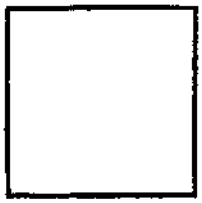

'İkinci boyut - genişlik - doğdu.

'Dikdörtgen *dört* içinde *bir* Ve *bir* içinde *dört* ve dolayısıyla beş faktörden oluşur: dört *tezahür etti* çizgiler: Kalkış hattı, terminal hattı, sağ ve sol yan hatlar ve beşinci faktör: *tezahür etmemiş* Bu çizgilerle çevrelenen alan. Ve böylece iki boyutlu dünyanın anahtar sayısı sayıdır. *beş.* 'Ancak yaratıcı güçler çalışmaya devam ediyor. Düzlem de noktalardan oluşur ve bu noktaların her birinden aynı kuvvet, aynı yönde ve aynı süre boyunca dışarı doğru etki ederse, tüm bu noktalar üçüncü boyuta geçer ve bir *küp* uçaktan yaratıldı.

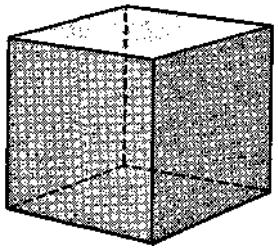

Üçüncü boyut doğar; yükseklik. 'Küp *altı* içinde *bir* Ve *bir* içinde *altı* ve oluşur *Yedi* faktörler: *Altı tezahür etti* sınırlayıcı düzlemler ve yedinci, tezahür etmemiş faktör, kübik içerikleri. Üç boyutlu dünyanın anahtar sayısı sayıdır *Yedi.*' Gördüğünüz gibi maddenin temel şekli küptür. Çeşitli kristaller bu yasaya uygun olarak inşa edilmiştir ve bunların içinde ya kübik şeklin kendisini (tuz örneğinde olduğu gibi) ya da küpün temel öğelerini çeşitli yönlerde ve varyasyonlarda bulabilirsiniz. Şimdi küpün özelliklerini incelersek varyant yasalarını da anlayacaksınız.

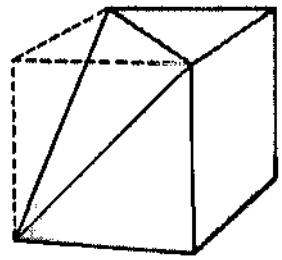

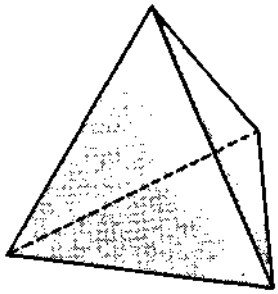

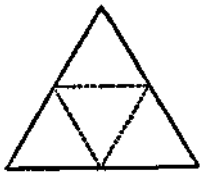

'Küpün köşe noktalarından birinden başlayarak, küpün üç boyutunun da içinde bulunduğu bir düzlem bulmaya çalışın. Eğer sadece doğrudan keserseniz, küpün sadece iki boyutunu içeren bir düzlem elde edersiniz. Üçünü de içeren bir düzlem bulmak için bir köşeden başlamalı ve karşı köşe noktalarına doğru eğik olarak kesmeliyiz. Böylece küpün bir köşesi kesilir.

'Aynı şekilde devam edersek, küpün dört köşesini de keseriz ve geriye çok farklı bir biçimde kalan şey olur: yüzleri dört eşkenar üçgenle sınırlanan bir tetrahedron.

'Şimdi küpün içinde oldukça farklı yasalara sahip bir şeklin saklı olduğunu görüyorsunuz, çünkü şekil dikdörtgenlerden değil dört üçgenden oluşuyor. Bu dört üçgeni bir düzlem halinde düzleştirirsek, sembolik temsili olan tek bir eşkenar üçgen oluştururlar. *Tanrı.*

'Tıpkı mantosunu oluşturan eşkenar üçgen gibi, tetrahedron da uyum ve dengenin vücut bulmuş halidir. Köşe noktalarının her biri diğerinden eşit uzaklıkta olduğundan, tetrahedronda herhangi bir gerilme veya gerilim yoktur, bunun yerine dengede bir dinlenme durumu vardır. Buna karşılık küpün köşe noktaları tıpkı kare gibi birbirinden farklı uzaklıklarda bulunur ve bu da hem karede hem de küpte sonsuz bir gerilim durumu olduğu anlamına gelir. İçimizdeki mesele

Üç boyutlu dünya kübik formda inşa edilmiştir ama kendi içinde gizli olarak ilahi dengeye dayalı tetrahedron formunu barındırır. Madde, ilahi içerik olmadan var olamaz.

'Tüm üç boyutlu dünya, ilgili formun cansız madde veya canlı bir yaratık olarak kabul edilmesinden tamamen bağımsız olarak aynı yasa üzerine inşa edilmiştir. Belirli bir form ister bir bitkiye, ister bir hayvana, ister bir insana ait olsun, bunların her birinin bedeni üç boyutlu dünyanın kanunlarına tabidir. Ancak bu bedenin içinde gizli ve görünmez olan daha yüksek, ilahi benlik, yani yaşam ve ebedidir.*yapı!*Yalnızca insan daha yüksek olanını ortaya koyabilir*kendi kendine*yani*Tanrı*-Düşünceleri, sözleri ve eylemleri aracılığıyla bilincini bedeniyle değil, ruhsal içeriğiyle, kendi varlığıyla özdeşleştirdiğinde. *öz.*İnsan kendisini yalnızca bedeniyle özdeşleştirdiği sürece bir*opak küp*ilahi yaratıcı prensibi gizli, tezahür etmemiş bir duruma sıkıştırarak yalnızca maddenin özelliklerini ortaya çıkarmasıyla. Hiç kimse, dıştaki kübik biçimden çok farklı olan dört yüzlünün, yani ilahi benliğin, içeride ikamet ettiğinden şüphelenmiyor!

'Öte yandan bedenini, düşüncelerini, sözlerini ve eylemlerini yalnızca kullanan kişi*ortaya çıkarmak*İlahi yaratıcı prensip, fiziksel varlığının (kişiliğinin) özelliklerini tezahür etmemiş durumda bırakırken, böyle bir kişinin aynı mecazi kullanmaya devam etmesi, bir kesik gibidir. *küp*köşeleri ve iç içeriği dışa dönük olduğundan iç üçgenleri -ilahi tetrahedronun eşkenar üçgenleri- görülebilmektedir.

'Böyle bir kişi, kare şeklini yalnızca üç boyutlu dünyada güvenli bir temel olarak kullanır ve ağırlığının bu temele binmesine izin verir.

'Ama kesilmiş küpün şekli ters çevrilmiş*piramit. Böylece piramidin Tanrı-insanın sembolik formu olduğunu görüyoruz.*İlahi, özverili doğasını açığa çıkaran ve tamamen tezahür ettiren*Tanrı*Yeryüzünde. Dünyanın kurtuluşu, maddenin ruhsallaşması, Tanrı'nın şahsında tamamlanır.*Tanrım.*The *ilahi benlik* —yaratıcı- tahtında tam bir görkemle oturuyor ve maddeye, bedene hükmediyor.

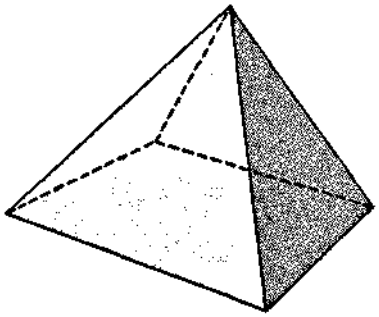

'Buna karşılık, aklını maddi varlığının hizmeti için kullanan materyalist insanın sembolik temsili haç veya bir "T"dir.

küpün yüzeyini oluşturan dört kareden oluşur. Bu çarmıhta ya da "T" gizli, kalıcı, ilahi *benlik* çarmıha gerildi.

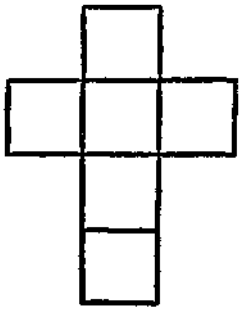

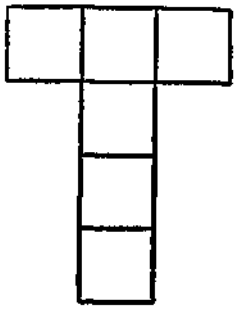

'Böyle kişilerde tanrısallığın gücü elinden alınır. Kendini gösteremez ve maddi dünyanın kanunlarına tabidir. Üç boyutlu dünyanın iki büyük ışınında -zamanda ve uzayda- çarmıha gerilir ve bu maddenin çaprazında ölür. Ancak ölümü nihai değil! En alt düzeye inmiş bilinçte dahi, ilahi yaratıcı *öz* bazen dirilir ve acı çeken insanı kurtarır. Materyalist insan, cehaletiyle kendi yüceliğini çarmıha gererek *öz-Tanrı* kendi içinde - kendisi için bitmek bilmeyen işkenceler ve ıstıraplar yaratır; o aynı zamanda ilahi olanın yanında çarmıha gerilen suçlu olur. Acılar onu uyandırır; onun yüksek bilinci uyanır ve ilahi gücünün dirilişiyle *öz,* kendi deneyimini yaşıyor *kurtuluş* Çünkü o *tanır* kendisi içinde *o!*

Dünyanın en uzak köşelerine kaçan ilahi ırkın mensupları, bu sembolleri gittikleri her yere yanlarında taşıyarak, içlerindeki gizli gerçeği insanlığa ilan ediyorlardı. Dünyanın her yerinde insanlar bu sembolleri taşta, metalde veya pişmiş toprakta, irili ufaklı çeşitli boyutlarda bulacaklar. Çoğu insan bunların çarmıha gerilen bir kişiyi temsil ettiğine inanacak ve yalnızca birkaçı bu temsilin zaman ve mekanın iki ışınında çarmıha gerilmiş ilahi yaratıcı prensibi sembolize ettiğini anlayacaktır.

Piramitler binlerce yıl boyunca ayakta kalmaya devam edecek ve insanlığa içlerine inşa edilmiş en yüksek gerçekleri ilan edecek. Gözleri ve kulakları olan insanlar, piramitlerin tüm matematiksel ve astronomik yasalarını kavrayamasalar bile, gerçeğin bu unsurlarını bulup tanıyacaklar ve çok az sayıda gelişmiş kişi, ilan edilen gerçeğe ulaşabilecektir. Öte yandan, ilkel zihinler için piramit, tıpkı Sfenks gibi, kendi bulmacalarını çözebilecek noktaya gelene kadar her zaman bir bulmaca olarak kalacaktır.

'Ama şimdi küple ilgili değerlendirmemize dönelim! Birkaç dakika önce küpün bir köşesinden başlayıp onu üç boyutu da içerecek şekilde kestiniz. Bu şekilde küpün bir köşesini kesersiniz; ardından üç korner daha. Ancak küpün diğer köşe noktalarından başlayarak

dört kesim daha yaparsanız küpün yalnızca bir tetrahedron içermediğini, bunların iki tanesinin birbirinin içinde olduğunu ve her birinin diğerinin tam yansımasını içerdiğini görürsünüz. Bu iki tetrahedron, tanınabilir dünyanın en içteki yasasını temsil eder: birbirlerinin içinde kendi kendine yeten, mükemmel bir denge oluşturan ve yaratıcı ruhlar olarak dünyanın üzerinde oturan iki tamamlayıcı yarı (pozitif ve negatif) arasındaki ayrılmaz ilişki. tanrısallığın sağ eli ve sol eli. Yaratılışta birbirine zıt iki kanun olarak hükmederler: Ruhun kanunu ve maddenin kanunu.

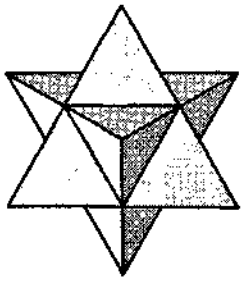

'Ruh hayattır, madde ise dirençtir. Ruhun yasası radyasyondur, vermektir, özveridir. Maddenin kanunu içe doğru çekilmek, soğumak, felç olmaktır.

'İki yasayı bilinçli olarak birleştirebilen tek bir yaratık vardır: İnsan. O, ruh dünyası ile madde dünyası arasındaki bağlantı halkasıdır. Her iki dünyanın kanunlarına göre aynı anda yaşayabilir. Düşünceleri, sözleri ve eylemleri, özverili ve evrensel sevgiyi yayan bir verme eylemi olabilir. Öte yandan bedeni maddi dünyaya aittir ve maddenin kanunlarına göre yaşar.*Yerinde ve zamanında her kanun ilahidir, tersi ise şeytanidir.*

'Maddenin direnci olmadan yaratım imkansız olurdu. Tezahür edilmemiş olarak*tanrısallık*tüm yaratıcı güçler hala birlik içinde, tam bir dinginlik ve denge içinde hareketsizdir,*yalnızca potansiyeli, yalnızca güç olanaklarını temsil eder.*Yaratılış, tek bir gücün kendisini birlikten ayırmasıyla ve kendisini direnç olarak yaratıcının karşısına koymasıyla başlar. Bu, Tanrı'nın "ilk doğan oğlu"dur, direniş ruhudur.*baba*çağlar boyunca kendisinin negatif ve zıt kutbu olarak hareket etmek, yaratılışın frekanslarını taşımak ve onlara direnerek yaratılışın gerçekleşmesini mümkün kılmak için gönderir. Bu direniş ruhu, Tanrı'nın tezahür eden yönünün zıt kutbudur. Merkezcil, soğutucu ve pıhtılaştırıcı özellikleri sayesinde maddenin yaratılış sebebidir.

Örneğin bir taşı işaretleyin. Onu taş yapan ve madde olarak bir arada tutan güç, her şeyi soğutmaya, sertleştirmeye ve bir arada tutmaya yönelik aynı direnç yasasıdır. Bu yasa kendini gösterdiği sürece*içinde* madde ve*gibi* kanun, kendi yerinde ve dolayısıyla ilahi bir şekilde işliyor. Fakat atıl madde, ilahi ruh,*öz,*maddeye bürünür ve ete dönüşür. Kendi,*hayat,*nüfuz eder

hareketsiz madde ve maddenin kanunundan yaşayan bir ruh doğar: yansıyan görüntü, ancak şu gerçeğin sayesinde ruh haline gelebilmiştir: *Tanrı,* olarak *öz* Canlıların arasında maddeye kendi canını üfleyen, *şeytan. Böylece şeytanın, ilahi ruh aracılığıyla canlanan maddenin kanunu olduğunu görebilirsiniz.* Şeytan maddede ölü yatıyor, *kanunu olarak,* ta ki ilahi ruh onu kendi yaşamıyla canlandırana kadar.

'İnsanın bilinci kendisini maddenin kanunuyla özdeşleştirdiğinde, düşüncesi, sözleri ve eylemleri ilahi kanuna hizmet etmek yerine maddenin kanununa hizmet ettiğinde, *adam şeytanı diriltiyor,* insanın kendisi şeytanileşiyor. İnsan olmadan şeytan var olamaz; çünkü onsuz *öz* Şeytan insan için yalnızca şuursuz bir güçtür, maddenin gerekli bir doğa kanunudur.

'Şeytan, yalnızca maddenin yasasını, bedenin yasasını ruhunda tezahür ettiren bir kişinin bilincinde hayata gelebilir; bilincini kişiliğiyle, alt doğasıyla, bedeninde yaşayan dürtüler ve dürtülerle, kendini koruma ve türün çoğalması dürtüsüyle özdeşleştiren. Böyle bir kişi maddenin merkezcil, pıhtılaştırıcı gücünü ortaya koyar *manevi özellikler olarak* açgözlülük, kıskançlık, kibir, ozanlık ve bencillik gibi. Hiçbir canlı şeytanla karşılaşmamıştır *kendi başına,* için *insan olmadan şeytanın hiçbir varlığı yoktur.* İnsan olmadan şeytan yalnızca maddenin kanunudur. Yaşayan şeytanı ancak insanda bulabiliriz; şeytanı ancak insan yüzünde tanıyabiliriz *ifade* bu yüzün.

'Böyle bir kişinin cesedinin ölümünden sonra *öz* ayrılır, maddenin kanunu gereği şeytan cesette kalır, yalan, canlandırıcı gücüyle şeytana dönüşür. *bilinçteki benlik.* Ancak kendisini maddenin kanunuyla özdeşleştirip şeytanileşen bir insanın bilinci *şeytanla birlikte ölür ve öldükten sonra bilincini kaybeder.* Şeytan, kölesini hareketsiz maddeye, karanlığa, bilinç kaybına, kendine çeker.

'Öte yandan, kendisini ilahi ruhun yasasıyla özdeşleştiren ve bu yasaya hizmet eden bir kişinin bilinci, beden ertelendikten sonra uyanık ve tetikte kalır; zincirlerinden kurtulmuş, maddenin izolasyonundan kurtulmuş, sonsuzluğa karışıyor *ışık,* içine *Tanrı.*

'Birbirinin içindeki iki tetrahedron, yaratılışın iki kutbunu tam dengede temsil ediyor. Tüm yaratılış, yani huzursuzluk ve hareket dünyası, bu ilahi dengeye dayanmaktadır. Bu, tüm formlarda ve dolayısıyla maddenin kristalleşmesinde de işleyen iç yasadır. Sizin de görebileceğiniz gibi, maddenin ilksel formu olan küp, ilahi tetrahedronun etrafında inşa edilmiştir. Dört yüzlünün yüzlerini oluşturan üçgenler, küpün köşe noktalarını birleştiren düzlemlerle aynıdır. İnsan da kendi iç varlığında ilahi olanla bir temas düzlemine sahiptir. *öz.* İşte bu yüzden kendi ilahi varlığını yalnızca kendi içinde bulabilir.

asla dikkatini dış dünyaya yönelterek.

'İnsan dikkatini dış dünyaya yönelttiğinde, ilahi kanun uyarınca giderek daha fazla manevi hapishaneye girmeye zorlanır, ta ki birçok acı ve işkenceden sonra, kendini bulur.*tanrısallık.*

'Ama şimdi küpün şekline göre farklı kristal türlerini inceleyelim.

Bir evin çatısı şeklinde ve taban alanı küpün yüzeyine tam olarak eşit olan altı geometrik form alın ve bu altı formu, farklı kenarları birbirine bitişik olacak şekilde bu küpün yüzlerine yerleştirin. diğer.

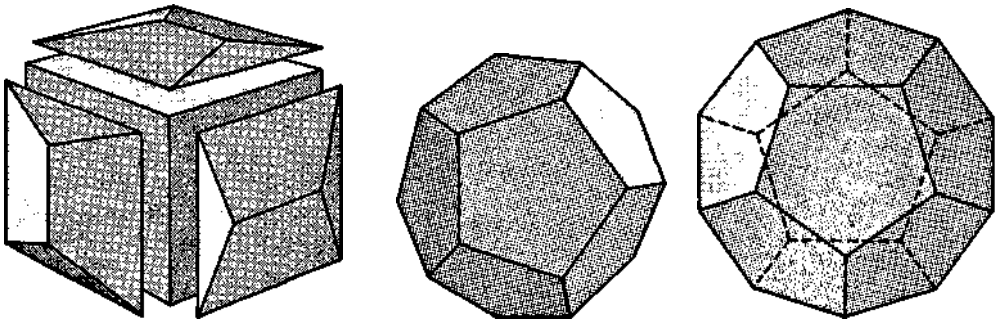

'Bu şekilde, on iki eşkenar beşgenden oluşan, beşgen dodekahedron dediğimiz geometrik bir cisim oluşturursunuz. Beşgen dodecahedron, bilincin uzun yolunun diğer yasalarını ortaya çıkarır. Ama şimdi bu serideki son kristal formun ortaya çıkardığı sonuca bakmak istiyoruz: yirmi eşkenar üçgenden oluşan ikosahedron.

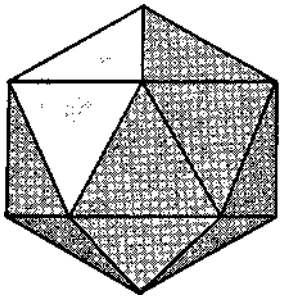

'Böylece tetrahedrondan başlayarak toplamını geliştirebiliriz.*dört*eşit alanlara sahip düzenli kristal formları: tetrahedron, küp, beşgen dodecahedron ve icosahedron.

'Yalnızca üçgenlerden, dikdörtgenlerden ve beşgenlerden düzenli kristal şekiller oluşturmak mümkündür: üçgenlerden, tetrahedrondan, oktahedrondan ve ikosahedrondan; karelerden yalnızca küp; beşgenlerden yalnızca beşgen dodekahedron.

'Oktahedron dışında tüm bu geometrik cisimlere zaten aşinasınız. Üç boyutun her birinde (uzunluk, genişlik ve yükseklik) 45° açıyla, üç çizginin ortası aynı olacak şekilde eşit uzunlukta üç çizgi çizerek bir oktahedron oluşturabilirsiniz. Üç çizginin uç noktalarını birleştirdiğinizde oktahedronu oluşturan sekiz üçgeni oluşturursunuz. Böylece oktahedronun, biri normal, diğeri baş aşağı duran, tabanlarına birleştirilmiş iki piramitten oluştuğunu görüyorsunuz.

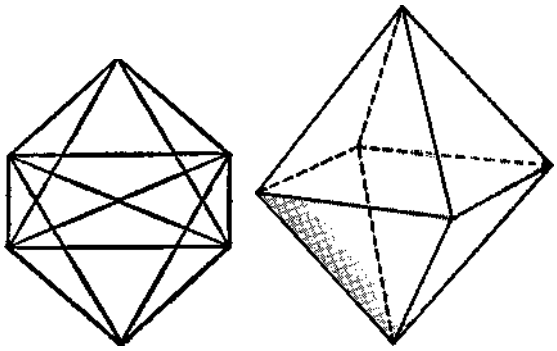

'Ve şimdi çok dikkatli olun. Oktahedronu birbirinden eşit uzaklıktaki düzlemlerle kesip üç boyutun her birinden geçersek sayısız küçük oktahedron elde ederiz. Fakat bu oktahedronlar *büyük oktahedrondaki boşluğu doldurmayın. Tam tersine, küçük oktahedronların arasındaki boşluklar, tıpkı küpün içindeki boşlukta gözlemlediğiniz gibi, küçük tetrahedronlar oluşturur.*Uzayı sonsuz sayıda daha büyük veya daha küçük oktahedronlara bölebilirsiniz ve aradaki küçük tetrahedronlar her zaman orada olacaktır. Böylece, üç boyutlu uzayın her noktasında, mutlak uyumu ve mutlak dengeyi temsil eden ilahi dörtyüzlüye dayandığını görebilirsiniz.

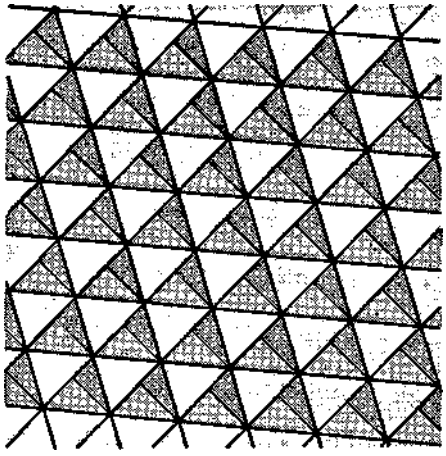

'Aynı şekilde, görünür yaratılışın tümü, onun üzerindeki her bir noktaya dayanır.*tanrısallık*tüm tezahürlerin üzerinde duran, dinlenen

Kendi içinde tezahür etmemiş. *Tanrı*dır-dir *her yerde!*

'Ama şimdi birbirinin içinde bulunan veya üst üste bindirilmiş çeşitli geometrik cisimlere geri dönelim: tetrahedron, küp, beşgen dodecahedron ve icosahedron. İşte ilişkilerinin ortaya çıkardığı bazı kanunlar.

'Bahsettiğimiz geometrik cisimlerin (tetrahedron, küp, beşgen dodekahedron ve ikosahedron) her birinin yüz sayısının yarısını alırsak, 2,3,6 ve 10 sayılarını elde ederiz. Bu sayıları birbiriyle çarparsak 360 sayısını, yani dairedeki derece sayısını elde ederiz. Ve eğer bu sayıları toplarsak, 21'i elde ederiz; bu, üç boyutlu dünyanın anahtar sayısı olan 7'nin yedi faktörü arasındaki olası bağlantıların sayısıdır!'

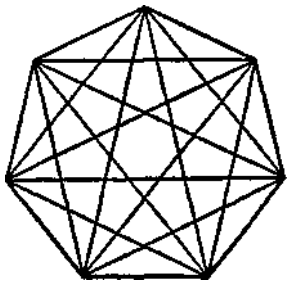

Ptahhotep konuşmayı bırakıyor ve ben onun önünde sessizlik ve huşu içinde duruyorum.

'Artık gidebilirsin çocuğum' der Ptahhotep, 'bugünlük bu kadar yeter. Bir dahaki sefere piramidin dört tarafı hakkında konuşacağız. Başka gerçekler de içeriyorlar. Kendinizi tam anlamıyla tanımak istiyorsanız, bunlar sizin için çok önemlidir.'

Eğiliyorum ve ayrılıyorum.

4. Ve baktım, kuzeyden gelen bir fırtına rüzgârı, büyük bir bulut gördüm. birbiri ardına ateş alevleri geliyordu, çevresinde parlak bir ışık parlıyordu ve ortasında elektrum renginde bir şey vardı.

5. Onun kalbinde de dört canlının sureti vardı. Ve bu nasıllardı; bir erkek görünümüne sahiplerdi.

6. Her birinin dört yüzü ve her birinin dört kanadı vardı.

10. Yüzlerinin şekline gelince, bunlar insan yüzüne benziyordu ve dördü de sağ tarafta aslan yüzü, sol tarafta dördünün öküz yüzü, dördünün de kartal yüzü vardı.

12. Her biri dosdoğru ilerledi; ruhun gitmek istediği yere gittiler; dönmeden yola devam ettiler.

14. Canlılar, gök gürültüsü gibi hızla çıkıp geri geldiler.
alev.

15. Şimdi dört canlıya bakarken bir tekerleğin üzerinde olduğunu gördüm.
Dördü için canlıların yanında toprak.

16. Tekerleklerin şekli ve işleyişi beril gibiydi; dördü
aynı biçim ve tasarıma sahiptiler ve çarkın içindeki çark gibiydiler.

17. Dördü bir yana dönmeden dümdüz ilerlediler.

18. Ve gördüm ki kenarları vardı ve dördünün kenarları da öyleydi.
yuvarlak gözlerle dolu.

20. Ruh nereye gitmek istiyorsa oraya gittiler; ve tekerlekler yukarı kaldırıldı
onların yanındaydı; çünkü canlıların ruhu tekerleklerdeydi.

*22.*Ve canlıların başlarının üzerinde bir kemer şekli vardı,
buz gibi görünüyor, başlarının üzerinde yüksekte uzanıyordu.

26. Başlarının üzerindeki kemerin üzerinde de bir şekil vardı.
safir taşına benzeyen kral koltuğu; ve dışkının şekli üzerinde yüksekte oturan bir adamın şekli vardı.

27. Onu elektrum renginde, ateş görünümlü ve yuvarlak gördüm.
vücudunun ortasından yukarıya doğru çıkıyordu; ve vücudunun ortasından aşağıya doğru inerken ateşe benzer bir şey gördüm ve çevresinde parlak bir ışık parlıyordu.

28. Yağmurlu bir günde buluttaki yay gibi, ışık da parlıyordu
onun etrafında. Ve Rabbin yüceliği böyleydi. Ve onu görünce yüzüstü yere düştüm ve konuşan birinin sesi kulağıma geldi.

Ezekiel, ben

34

ALLAH'IN DÖRT YÜZÜ Yine

Ptahhotep'in huzurunda duruyorum.

'Çocuğum' diye başlıyor, 'bugün Tanrı'nın dört yüzünün ne olduğunu öğreneceksin.

'Onları tanımanın sana çok ama çok faydası olacak'*senin içinde.*Yaratılmış her şeyde Allah'ın dört yüzü vardır. Tüm*yaratılışın — kendiniz de dahil* —dört yüzü üzerine bina edilmiştir.

'Görünür dünyadaki yaşam, dünya sistemlerinin devasa merkezi güneşlerinden başlayarak en küçük protozoalara kadar uzanan bir dönüşten ibarettir.*etrafında*dört yüz ve*içinde*Tanrının dört yüzü.

'Tanrısallığı neden her zaman ilkel haliyle temsil ettiğimizi biliyorsun*ile ilgili*

*kendi içinde dinlenme*eşkenar üçgen olarak. Tanrı üç yönüyle*üçte bir*Ve*üçü bir arada.*Ancak bu durum -tıpkı eşkenar üçgen gibi- sayının olasılığını da bünyesinde taşır.*dört.*Temel sayının üç yönü*bir*birbirlerinden ayrıdırlar ve bu, tezahür etmemiş durumdan tezahür etmiş duruma geçtiklerinde gerçekleşir. *"üçte biri"*olur*"bir ve üç".*Bu şekilde sayı*dört*doğdu.

'Eşkenar üçgene bir göz atın; içinde yalnızca bir tanesini görürsünüz'*birim* onun üç tarafı, üç yönü vardır. Ama gizli ve açıklanmamış sayıyı içerir.*dört,* Çünkü eşkenar üçgen dört küçük eşkenar üçgene bölünebilir.

'Üçgen tezahür etmemiş durumdan tezahür etmiş duruma geçtiğinde *üç boyutlu dünyada,*bir tetrahedron oluşur.

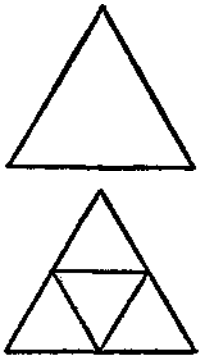

'Daha önce de gördüğünüz gibi, maddi tezahürün ilk ilkel formu - küp - kendi içinde gizli ve tezahür etmemiş tetrahedronu içerir.

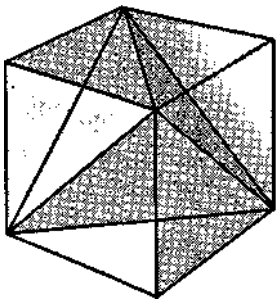

'Dört yüzlünün yüzlerini oluşturan dört üçgen, küpün kesik köşelerinin iç alanlarıyla aynı oldukları için ilahi olanla maddi arasındaki temas alanlarıdır.

'Dört yüzlünün üçgenlerini çevirdiğimizde*dışa doğru*Küpün köşelerinin yardımıyla tetrahedronun üçgenlerini ortaya çıkararak, dört tarafı aynı anda birbirine eşit olan piramidin dört taraflı şeklini üretiyoruz.*tetrahedronun dört üçgeni dışa doğru döndü*ve

küpün kesik köşeleri dışarı doğru döndü.

'Piramitin dört tarafı Tanrı'nın dört yüzünü simgeliyor; bunların her biri tek başına ele alındığında ve kendi başına ilk kaynağın, ilahiyatın üç yönünü ortaya koyuyor. *kendi içinde dinlenme halinde* ve tüm yaratılışın üzerinde duruyor. Piramit yaşayan bir gerçeği, yaşayan yasayı ortaya koyuyor. *Tanrı* Kendini her zaman ve mutlak olarak maddi dünyada gösterir ve bunu yaptığı için yaratılmış her şeyin içinde ikamet eder.

'Evrenin her noktasından *Tanrı* kendini dört kat gösterir. Yerin ve gökyüzünün dört yönünün her birinde farklı bir etkiyle yayılır. Ve tek bir noktadan başlayıp yine de çok farklı olan bu kuvvet akışlarının hepsi cennetsel birlikten çıktıkları için, onlardan mecazi olarak, hayat ağacının bulunduğu cennetin merkezinde fışkıran dört büyük nehir olarak bahsedebiliriz. iyiliği ve kötülüğü bilme ağacı köklüdür ve dört farklı yöne doğru dış dünyaya akar.

'Bu dörtlü tezahürü, yaratılmış olan her şeyde, en belirgin şekilde de büyük hava akımlarının, yani rüzgarların dört özelliğinde bulacaksınız. Dört yönden gelen rüzgarların bambaşka etkileri olduğunu en donuk insan bile bilir.

'Kuzey rüzgarı kuru, serin, sakinleştirici ve felç edici bir etkiye sahip. Hatta dünyanın birçok yerinde suyu taş kadar sert hale getiriyor.

'Güney rüzgarı her zaman ısı getirir ve canlandırıcı, canlandırıcı bir etkiye sahiptir.

'Doğu rüzgârı serindir, canlandırıcıdır.

'Batı rüzgarı sıcaklık ve nem getirir; birçok yerde yağmur. Etkisi yorucu ve uyutucudur.

'Bu zaten bildiğiniz bir şey çünkü her çocuk dört büyük rüzgarın farklı etkilerini fark eder. Peki bunun nasıl mümkün olabileceğini hiç düşündünüz mü? Hava akımlarının nasıl olup da dünya yüzeyinde aynı noktadan başlayıp, farklı etkilere sahip olabileceğini hiç merak ettiniz mi? *yön* hangisinde akıyorlar? Mesela şu anda bulunduğumuz yerde, havanın hoş ve ılık olduğunu hissettiğimiz yerde bir rüzgar esiyorsa ve güneye doğru esiyorsa, güneyimizdeki ülkelerde yaşayan insanlar için rüzgarın kuzeyden geldiği açıktır. Onlara serin hava getirir ve tüm canlılar üzerinde sakinleştirici bir etkiye sahiptir. Ama bulunduğumuz yerden bir rüzgar çıkıp kuzeye doğru estiğinde, bu bir *güney* kuzeyimizde yaşayan insanlar için rüzgar. Onlara sıcak hava getirir ve tüm canlıların üreme organları üzerinde uyarıcı etkisi vardır. Dünyanın yüzeyinde aynı noktadan hem soğuk hem de sıcak bir rüzgarın çıkması, sakinleştirici ve uyarıcı bir rüzgar olması, bir tarafta insanlara nem ve yağmur, diğer tarafta insanlara kuru hava getirmesi nasıl mümkün olabilir? diğer? Her şey şunlara bağlı: *yön* havanın aktığı yer.

'Anlıyorsun, *O*uzay kanunu dediğimiz şey bu *Tanrının dört yüzü.*

'İlk yüz - kuzey yüzü - *ateşli* ve canlandırıcı bir etkiye sahiptir. Bu nedenle güney rüzgarı ısı getirir ve canlıları yeni hayata gebe kalmaya teşvik eder.

'İkinci - batı yüzü - *havadar* ve soğuk. Her şeyi hareket ettirir ve bu nedenle doğu rüzgarı ferahlatıcıdır.

'Tanrı'nın üçüncü yüzü - doğu yüzü - *nemli,* ıslak ve ılık. Ağırlık, atalet, sıcaklık, nem ve yağış getirerek tüm canlıların uykusunu getirir. Bilinçleri bedenlerine çekilir.

'Ve son olarak dördüncü yüz - Tanrı'nın güney yüzü - soğuktur. Büzücü, büzücü, kristalleştirici, maddeleştirici bir etkisi vardır. Soğuk getirir ve sinirleri yatıştırır.

'Dört yüzün ilk ve en önemli tezahürü' *Tanrı* bu *ateşli* biri, çünkü diğer tezahürlerin etkileri, diğer yüzler buna bağlıdır. Yangının türü havanın sıcak mı, sıcak mı, soğuk mu yoksa soğuk mu olacağını belirler. *Bu yüzden Tanrı'nın ateşli yüzü diğerlerinin babasıdır.* Radyasyonun bir sonucu olarak çeşitli spesifik durumlar ortaya çıkar: Sıcak ve kuru birlikte gaz halindeki maddeleri üretir. *havadar* durum: serin ve nemli *sulu',* soğuk ise sert, dünyevi durumu yaratır.

'Bu yasanın dünyanın her yerinde, her ağaçta, her bitkide işlediğini görüyorsunuz. Örneğin herhangi bir evi ele alalım. Tanrı'nın kuzey yüzünden akıntıları alan güney tarafı sıcaktır ve bitkiler bu tarafta en iyi yetişir. Kuzey tarafı soğuk, doğu tarafı kuru, batı tarafı ise daima nemlidir. Piramite ne zaman yağmur yağsa, yağış batıdan tüm binalara çarpıyor.

'Bu dörtlü yön yalnızca büyük rüzgarlarda değil, yaratılmış her şeyde bulunur. Ağaçlara bakın. Tanrının serin güney yüzünden gelen radyasyona maruz kalan kuzey tarafı her zaman yosunla kaplıdır. İnsanoğlunun neden tek bir yüzü olduğunu hiç merak ettiniz mi?

ve bu öne doğru mu? Yüzümüzü çevirdiğimiz yöne doğru ateşliyiz, vericiyiz, oysa bir şeye sırtımızı döndüğümüzde soğuk davranırız, uzuvlarımız da hep ileriye dönüktür ve irademizi ancak istediğimiz yöne yayarız. karşı karşıyadır. Peki neden kuzeyden güneye doğru yattığımızda daha iyi uyuyoruz? Neden bütün hayvanlar bu şekilde yatıyor? Neden kuş yuvaları ve karınca tepeleri bile kuzeyden güneye doğru inşa ediliyor? Hayvanlarda bunun nedenlerini anlayacak bir akıl yoktur, ancak kuzeyden gelen radyasyonun susturucu, güneyden gelen canlandırıcı akıntıların etkisini hissederler. İçgüdüsel olarak yuvalarını kuzeyden güneye doğru yaptıklarında kendi yaşam akışlarının dolaşımı için en iyisinin bu olduğunu hissederler.

bu şekilde uyu.

'Allah'la bağlantı kurmak isteyen ve dua eden bir kişinin yüzünü neden kuzeye veya doğuya çevirmesi gerektiğinin sırrı budur.*Asla* güney veya batı. Kuzeyde ve doğuda kendisini ruhsallaşmaya yönlendiren güçler bulabilirken, güneyde ve batıda bilincinin kendisini duyusal içgüdüleriyle özdeşleştirmesine yol açan uyarımlar bulur.

'Tanrı'nın dörtlü ışınımının etkileri tüm evrende her zaman aynıdır. Evrendeki her nokta -ve buna elbette dünya üzerindeki her nokta da dahildir- herhangi bir yönden her zaman tam olarak aynı radyasyonu alır.*Tanrı'nın dört yüzü asla dönemez veya yer değiştiremez. Her zaman değişmeden, değişmeden, orijinal yönlerine dönük olarak dururlar.*

'İlahi ırkın mensupları nereye giderse gitsinler, insanoğluna bu derin gerçeği, çevrelerindeki insanların özelliklerine göre çeşitli şekillerde öğrettiler. İnsanların geometrik formları anladığı ve gerçeği entelektüel olarak kavrayabildiği bu yerde, Tanrı'nın dört yüzü hakkındaki gerçeği piramit şeklinde ifade ettik. Ancak ilahi gerçekleri manevi deneyimler olarak kavramaya daha yatkın başka insan ırkları da var. Bu tür ülkelere kaçan ırkımızın üyeleri, temsil etmek için devasa taş figürler inşa ettiler.*tanrısallık* üçgen şeklinde oturan ve her yöne bakan dört yüzü olan bir kafaya sahip insan figürü şeklindedir.

'Her iki temsil de aynı gerçeği ortaya koyuyor: İlahi yaratıcı ilke, üç boyutlu dünyaya çıkıp madde haline gelmek için tezahür etmemiş haldeki zamansız mekansız durumunu terk ettiğinde, kendini gösterir *--üç yönünü koruyarak bile-*numarada*dört.*Piramidin şekli bunu açıkça göstermektedir; her biri*dört* kare taban üzerinde duran kenarlar bir oluşturur*üçgen*Tanrı'nın üç yönünü temsil eder. Böylece piramit ortaya çıkıyor*dört*zamanlar*üç:*on iki numara.

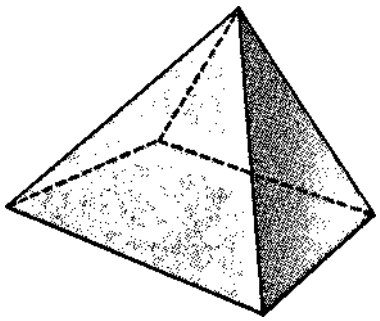

'Ve bu bizi başka bir gerçeğe getiriyor.

'Piramit şeklindeki sembolik gösterimden de görebileceğiniz gibi, piramidin dört yüzünün her biri*Tanrı*üç ilahi yönü içerir. Bu sonuç olarak*on iki kat tezahür*Dünyanın her noktasında mevcut olan

ve gezegenlerde yaşayan ve gezegenler boyunca koşan bireysel yaratıklardan başlayarak, güneşlere ve güneş sistemlerine kadar, evren boyunca, tıpkı daha büyük dairelerin içindeki küçük daireler ve daha büyük dairelerin içindeki daha büyük daireler gibi, var olan her şeyde hareket etmektedir. , sonsuza kadar devam ediyor. Yani bu çemberlerden birini anlarsanız, tüm evrenin ve içindeki her canlının iç yapısını anlamış olursunuz;*çünkü görünür evrenin tamamı Tanrı'nın bu on iki katlı tezahürüne dayanmaktadır,*

'Ama devam etmeden önce şunu anlamalısın*Biz insanların, kişisel bakış açımızdan, yani dışarıdan duyu organlarımızla algılayabildiğimiz her şey, ilahi varoluş halinde var olanın tam tersidir.*Dışarıdan baktığınızda, ister yukarıdan, ister aşağıdan, ister önden, arkadan, sağdan, soldan baktığınızda gördüğünüz her şey, durduğunuz anda tam tersine dönüyor.*Ona bakmak*ve başla*o olmak.*Sen ne zaman*bakmak*bir şeyin içindesin*ikili ilişki*ona. Siz, gözlemci ve gördükleriniz iki farklı kutupsunuz. Ama sen ne zaman*öyle* bir şeyin içindesin*tekçi durum, ilahi birlik içinde.*

'Size bir örnek vermek gerekirse, bir harf alalım, 'E' harfi diyelim. Bu mektup hangi yöne gidiyor?'

'Soldan sağa doğru gidiyor baba' diye cevaplıyorum.

'Güzel' diyor Ptahhotep, 'şimdi aynı harfi senin göğsüne çizdiğimde *sen bu mektupsun,*onunla birlik halindesin, onunla olma durumundasın. Şu anda hangi yöne doğru gidiyor?'

'Sağdan sola baba' diye cevap veriyorum.

'Evet, tam tersi. Şimdi benimle gel, sana bir şey daha göstereceğim.' Ptahhotep beni tavandan sarkan ve lamba görevi gören iki büyük dairesel plakanın altına götürüyor. Her ikisinde de aynı on iki resim var ancak zıt sırada ilerliyorlar ve zıt yönlere bakıyorlar. İlk plakadaki resimlerin hepsinin başları merkeze doğru, ikinci plakadaki resimlerin başları ise çevreye doğru. Ve birinde sağdan sola sıralama diğerindeki sıralamanın tam tersidir.

Ptahhotep beni ilk daireye götürüyor ve şunu soruyor: 'Çemberdeki sağ taraftaki resimleri ne zaman görüyorsunuz?'

'Her zaman, her yerden, Baba.'

Daha sonra Ptahhotep beni ikinci daireye götürüyor ve "Bu resimleri nasıl görüyorsunuz?" diye soruyor.

'Hepsinin başları aşağıda, diğer dairedeki resimlerin tam tersi ve hepsi ters sıradalar' diye cevap veriyorum.

'Şimdi tüm bu resimleri doğru sırayla görebileceğiniz noktayı bulmaya çalışın.'

Rakamlara bakıyorum ve*istek*onları doğru görmek için -başları yukarıda- istemsizce tam olarak bir noktaya adım atıyorum*altında,*ve dolayısıyla kesin olarak*merkezde*diskin... ve aniden tüm figürlerin konumları değişiyor gibi görünüyor! Şimdi hepsi sağ tarafta ve doğru sırada duruyorlar. Yavaşça dönüyorum, ortada durmaya devam ediyorum... Figürlerin her biri sağ tarafta. Ama kenara tek bir adım attığımda hepsi yine ters yöne dönüyor! Tekrar merkeze dönüyorum. Bilinçli ve derinden etkilenerek şunu deneyimliyorum:*olma durumu*...Ne anlama geldiğini anlıyorum... Keşfin heyecanı neredeyse başımı döndürüyor.

Ne kadar heyecanlandığımı ve duygulandığımı gören Ptahhotep gülümsüyor. 'Şimdi anlıyor musun' diye sorar, 'neden kişisel olanın her zaman tam tersi olduğunu?*ilahi?*İnsan yazısının neden soldan sağa doğru çalıştığını anlıyor musunuz?*ilahi sağdan sola mı koşuyor?*'

"Evet, Ruhumun Babası," diye kekeledim, heyecandan titriyordum. 'Anlıyorum.'

Ptahhotep elimi tutuyor - ah, bu mübarek elin kudretli gücü beni ne kadar çabuk sakinleştiriyor - ve beni çeşitli geometrik şekiller gördüğüm büyük bir karatahtaya götürüyor.

'Dünya,' diye devam ediyor, 'çeşitli yıldız takımyıldızlarının yönünden Tanrı'nın dört yüzünün on iki kat kuvvet ışınımını alıyor. Birlikte ele alındığında bu takımyıldızlar bizi bir tekerlek gibi çevreliyor. Bu devasa tekerleğe "zodyak" adını veriyoruz.

'Dünyanın var olabilmesi zodyakın radyasyonunun etkisi sayesindedir. Titreşimleri kozmik uzayda bir noktada buluşuyor, enerji dalgalarında bir girişime neden oluyor ve yoğunlaşmaya... maddeleşmeye yol açıyor. Dünyamız bu maddileşme süreciyle yavaş yavaş var olmaya başladı. Bu süreçte güneşin büyük rolü olduğu için dünya da güneşin kuvvet alanı içerisinde büyüyerek onun uydusu haline geldi. Yaşam enerjisini güneşten alır ama aynı zamanda sürekli olarak burçlardan ve güneş sistemimizdeki kardeş gezegenlerden radyasyon da alır.

*'Tıpkı tüm gök cisimleri gibi, dünya da tüm bu çeşitli radyasyonların maddeleşmesini temsil eder ve bu nedenle, dünyevi yaratılışın her adımı için, öncelikle büyük kozmik çarkın belirli enerjisini tezahür ettiren bir maddeleşme biçimi vardır. gerçekleşme söz konusudur.*Yani burada, yeryüzündeki kaya oluşumlarında, minerallerde, bitkilerde, hayvanlarda ve insanlarda, her bireysel gezegenin yanı sıra zodyaktaki her bireysel takımyıldızın maddeleşmiş radyasyonları vardır. Zodyak burçlarının isimleri, ilgili takımyıldızların somutlaşmış tezahürleri olan dünyevi formları karakterize eder. Örneğin bir aslan gördüğünüzde, hayvan düzleminde onun, bizim burç dediğimiz belirli bir burcun maddeleşmiş radyasyonu olduğunu hatırlamalısınız.*"Aslan"*veya*"Aslan".*Ama aynı zamanda aynı enerjiden oluşan mineraller, bitkiler ve insanlar da var ama mineral, bitki ya da insan düzleminde.

'Burcun her bir burcunun adı aynı zamanda bu burçtan maddeleşen radyasyonun yarattığı formun adı olduğundan, bu isim açıkçası en uygunudur.*tek kelime*bu takımyıldızdan gelen radyasyonu mükemmel bir şekilde karakterize etmek için.

Yıldızlar kubbesindeki Tanrının dört yüzü, yani dört ana yön, *ilahi varoluş durumunda,*şunlardır:

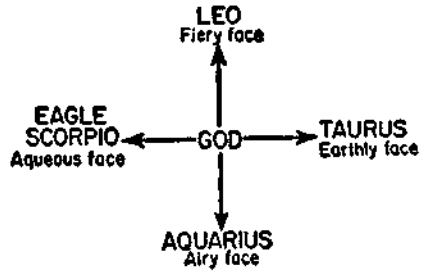

'Tanrı'nın her yüzü, gök kubbenin her ana noktası, kendi içinde tezahür etmemiş olanın üç yönünü içerir.*tanrısallık,*ve böylece*zodyakın on iki işareti* var olmak:

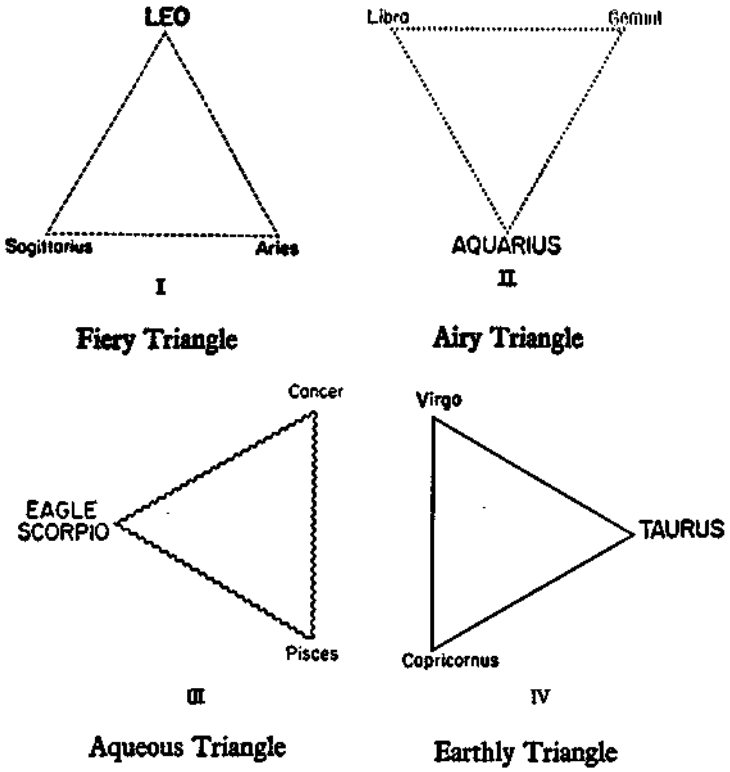

'Üç*ateşli*ilk yüzün yönleri*Tanrının,*Birinci grubun yıldızları, adı verilen üç takımyıldızda açığa çıkar.*Koç, Aslan*Ve*Yay Burcu.*

'*Aslan*ilk tezahürüdür*Tanrının*ve dolayısıyla*tüm zodyakın büyük babası.*Bu nedenle Tanrı'nın ilk yüzünün üç tezahürünün de bir özelliği vardır.*babacan,* hayat veren karakter.

'*Koç—Koç*—doğanın bağrına nüfuz eden, yeni yaşamı uyandıran ve onu harekete geçiren genç babanın doğurgan gücü olan gençlik ateşini yayar. *Veri deposu*gücü*bahar*etkisi bakımından koçun kendisi kadar vahşi ve pervasız, başıboştur.

'*Aslan*mükemmel gelişmiş, onurlu ve saygın insanın, yaratıcı gücünü, sevgisini ve sıcaklığını tüm çocuklarına yayan, onları şefkatle yetiştiren olgun babanın ateşidir.*Aslan*güç*yaz.*

The *Centaur (Yay)*hayvani doğasının ötesine geçmiş, fiziksel arzularını aşmış, bilincini yüksek hedefe yöneltmiş bir varlıktır.

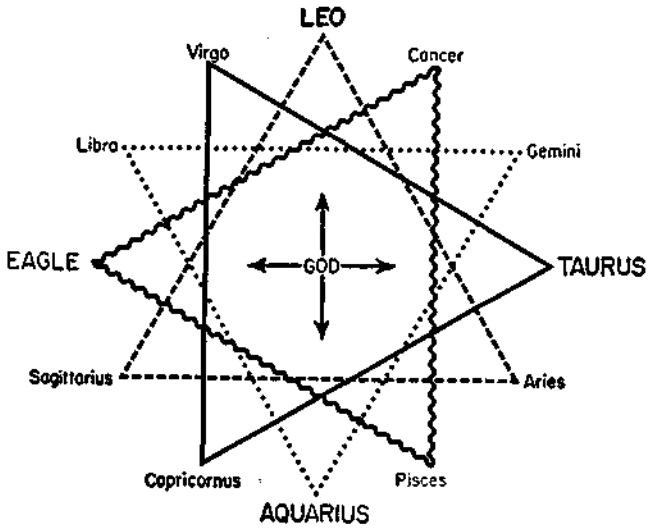

Dört yüzü*Tanrı*ilahi varoluş halinde.

Onun yayılımı, ruhsallığı, iyi düşünceleri ve bilge öğütleriyle olgun çocuklarına yardım etmeye devam eden bilge ve yumuşak babanın ruhunun ateşidir.*Sentor*veya*yay Burcu*düşüncenin ruhsal ateşidir, çağın gücüdür,*kış.*

'İkinci grubun üç yönü,*dünyevi malzeme*yüzü*Tanrı* şunlardır:*Boğa, Başak* Ve*oğlak burcu,*ya da*Boğa,*the*Bakir*ve*Keçi.*Tanrı'nın bu yüzünün her üç tezahürü de,*anaç*karakter.

'Baharda boğa yeşil bir çayırda durur ve tüm doğa, düğün gününde bir gelinin güzel kıyafetleriyle süslenir, damadının tüm doğurgan gücünü almaya hazırdır. Zodyak burcunun radyasyonu*Boğa*dünyanın hareket etmesini sağlar*almak*Hayatın ateşli gücü ve izin ver*kök salmak.*Böylece ilahi tohum kendisini dünyevi bir bedende enkarne edebilir.*Boğa*radyasyon ilahi olanı mümkün kılar*öz,*yaratıcı prensip,*logolar, ete dönüşmek için.*The *Boğa* maddede - türün dişisinde - gebe kalma gücünü uyandırır ve*gelin*hazırlığa. *Boğa*anne adayının gebe kalmaya hazır olduğu, başlangıç aşamasındaki anneliğin yönünü temsil eder.

'Başak - Bakire -cennetin lekesiz kraliçesi, hiçbir erkeğin dokunmadığı ama yine de kendi ilahi bedeninden doğan sayısız yaratığa hamile olan doğanın ana tanrıçası. İşaretin gücü *Bakir*doğanın doğurganlığıdır ve bu yüzden elinde beş çekirdekli bir tahıl başak tutarken gösterilmektedir. Mistik dünyada*Bakir*tüm dünyevi pisliklerden arınmış, lekesiz hale gelmiş ve Tanrı'nın ruhundan ilahi tohumu alan insan ruhudur.*Tanrı.*Böylece her iki prensibin de içinde yer aldığı ilahi çocuğu bekliyor:*ilahi*ve*malzeme* mükemmel bir birlik içinde harmanlanmıştır. Böylece*Başak*anneliğin hamile, bekleyen yönüdür.

'Tanrı'nın dünyevi yüzünün üçüncü yönü*Oğlak, Keçi.*İnce hayvan, yeryüzündeki en sert maddenin, taşların, kayaların ve kayaların bulunduğu bölgede yaşar.*merkezci*Madde kanununun gücü, maddenin en yüksek sertlik derecesine ulaşmasına neden olur ve sonuç olarak*kristalize edin.* Kristalde madde kendi kendini yener, orijinal opaklık özelliğini kaybeder ve tamamen şeffaf hale gelir. Kristalde madde, yaratıcı gücün özgün geometrik formlarını ortaya çıkarır. Çocuk da yaşamın ilahi yaratıcı gücünün katılaşmış, kristalleşmiş formudur. Maddenin kanunu yoluyla, merkezcil, sıkıştırıcı yoluyla*konsantrasyon gücü,*ilahi olanın başarısı*öz,*ilahi çocuk - bilinç - insanın ruhunda doğar.

'İnsan, bilincini hayvani içgüdüleriyle özdeşleştirdiği sürece, içinde hayvanların yaşadığı bir ahır gibidir. Bu ahırda ve hayvanlarla çevrili, ilahi çocuk -ilahi bilinç- doğmalıdır. Bu, burcun yoğunlaştırıcı etkisiyle gerçekleşir. *Oğlak burcu.*İnsanı birliğe, kayıp cennete geri götürebilecek tek yol konsantrasyondur. Bu nedenle ilahi çocuğun doğumu, güneşin burçta olduğu ayda kutlanır.*Keçi.*Bu güç merkezinin yayılımı insanın tam olarak tezahür etmesine ve amacına ulaşmasına yardımcı olur.*ilahi*Ve *başından sonuna kadar*madde — vücutta.*Oğlak burcu*annenin doğumsal yönüdür.

'Üçüncü grubun üç yönü,*buharlı*yüzü*Tanrı,*öyle*İkizler, Terazi*ve*Kova,*ya da *İkizler,*the*Denge*ve*Kova.*Bu ışınım yoluyla ortaya çıkan buharlı bileşim durumu hareket verir. Bu üç takımyıldızın özgür ve engelsiz hareket gerektiren kuvvetlerin tezahürü için uygun olmasının nedeni budur. Bunlar *manevi*karakterde.

'İşareti*İkizler*bilgi ağacının iki yarısını kendi içinde taşır*iyinin ve kötünün.* Radyasyonu iki yönde etki eder. Bilgi ve tecrübe toplamak için insanın sağa sola bakmasına sebep olur. İnsanın yaşamdaki yolunun bir ağacın dalları gibi dallanıp budaklanmasına neden olur. İnsan, çeşitli yönlere giden en dolambaçlı yollarda bilgi aramak için yola çıkar. Deneyim arayan insanlar görmek ister

her şeyi, her şeyi duy, her şeyi öğren. Yayılan güç*İkizler burcu* öğrenme dürtüsü olarak kendini gösterir.

'Radyasyonun*Terazi*takımyıldız her şeyi dengeye zorlar. İnsanın biriktirdiği tüm tecrübeler terazinin terazisine konur ve tartılır. Değerli olan saklanır; değersiz olan şey atılır. Etkisi*denge*uyumdan biridir, insanın ayırt etme gücünü geliştirir ve yaşamın iki taraflı güçlerini bir araya getirir.*İkizler burcu* dengeye girer. işareti *Denge*Denge ve adalet yasasını üç boyutlu dünyaya yayar. Kanun koyucu bilginin tezahürüdür.

'Takımyıldızı*Kova*işareti altında toplanan bilgiyi yayar.*İkizler,*tartıldı*Denge,* değerli bulunmuş ve yasalara dönüştürülmüştür. Bu burcun yayılan enerjisi hiçbir izin veya engeli kabul etmez ve sınır tanımaz.*Kova*hazineleri verir, başkalarına aktarır, kabından hayat suyunu yorulmadan döker, dalgalarının en uzak dünyalara akmasına izin verir. Bu dalgalar ruhun her şeyi canlandıran yüksek frekanslarıdır.*Kova*tüm bağlardan kurtulmuş engelsiz ruhun tezahürüdür.

'Dördüncü grubun üç yönü, sulu yüzü*Tanrı,*şunlardır: *Yengeç,*the*Kartal (Akrep)*Ve*Balıklar,*veya*Yengeç, Akrep*Ve*Balık Burcu.*Bu yüzün üç tezahürü *Tanrı*duygularla kendini gösteren duygusal bir karaktere sahiptir.

'Burç burcu*Yengeç*yengecin yaşadığı deliğin az miktardaki suyunu simgelemektedir. Avını dışarıda yakaladıktan sonra onu sindirmek için deliğine çekilir. Manevi beslenmeyi bulmak için dışarıya yönelen bilinç, topladığı izlenimleri sindirmek ve berrak ve düzenli deneyimlere dönüştürmek için geri çekilir. Zodyak burcunun yayılan gücü*Yengeç*hakikati arayan bireyin içebakışlı, kendini analiz eden bilinci olarak kendini gösterir.

'İşareti*Akrep-Kartal*sürünen solucanın yükseklerde uçan bir kartala dönüştüğü, kurtarıldığı, ilahi dünyada uyanmış ve bilinçli hale gelmiş bir varlığa dönüştüğü büyük dönüm noktasını temsil eder.*öz.*Solucan- *Akrep*-Kartal olabilmek için kendini öldürmesi gerekir. Bu takımyıldızın çift adı olmasının nedeni budur. Kullanılmamış haliyle buna denir *Akrep*kendi iğnesiyle kendini öldürebilen hayvanın ardından; kullanılmış haliyle buna denir*Kartal,*İlahi şahin gibi maddi dünyanın üzerinde yükseklerde uçan özgür ruhu simgeliyor*Horus.*

'Bu takımyıldızın radyasyonu itici güçtür, yaşam ateşidir ve bu formda kendini su aracılığıyla, yani bedenin sıvıları aracılığıyla gösterir. Bu güç, ruhun bedende yeniden doğması için maddeye bürünmesini sağlar. Bu enerji, ruhu maddeye ayartan ve onun cennet birliğinden düşmesine neden olan, ayartmanın orijinal yılanıdır. Ancak ne zaman

Maddi düzlemde faaliyet göstermek yerine, bu güç dönüştürülür ve dönüştürülür, tamamen manevi hale gelir, cinsel arzu, düşmüş bilincin cennetsel birliğe geri dönmesine yardımcı olan canlandırıcı bir güce dönüştürülür. *Bu güç olmadan birlikten düşmüş hiçbir bilinç Tanrı'ya geri dönüş yolunu bulamaz!* Bu takımyıldızın suyu, içinde gizli fermantasyonun devam ettiği ve üzerinde küçük ateşli hayaletlerin aslında yanmadan dans ettiği bir bataklığa benzer.

'Balıklar sonsuz okyanusta yaşamak. Bazen yüzeye çıksalar da tekrar suya dalıp, ölçülemez derinliklerde kaybolurlar. İnsanın gerçek doğası okyanusa benzer. Bilinci yüzeydedir, ancak onun büyük ve derin kısmı, düşüncelerinin, sözlerinin ve eylemlerinin nedenlerinin ve köklerinin kaynaklandığı bilinçdışında yatmaktadır.

'Öte yandan, kurtuluşa ulaşmış ve benliğini tam ve mükemmel bir şekilde tanımayı başarmış, bilinci ilahi yolunda başlatılmış olan kişi. *öz* ve onun farkındalığına ulaştı *öz,* artık bir bilinçaltı ve bir süperbilinç yoktur. Yani artık onda bilinçsiz olan bir kısım yoktur. Mecazi anlamda konuşursak, o, ilahi olanın sınırsız okyanusunun derinliklerinde tamamen bilinçli olarak yüzüyor. *tüm bilinç*. Kurtarılmayan kişi, "bilinçdışının" onun evi ve içinde tamamen bilinçli olduğu unsur haline geldiğini fark eder - ya da sıklıkla fark etmez. Cinsiyetin iki tezahürü - erkek ve dişi - mükemmel uyum okyanusundaki iki kaygısız balık kadar mutludur. İşaretin etkisi *Balıklar* kurtuluştur, kişisel olanı kişisel olmayan içinde, sınırsızın derinliğinde eritip eritmektir *öz,* ilahi ve bölünmez olanda *tüm tek varlığın birliği'.* Büyük kurtuluş işi bu gücün yayılmasıyla tamamlanır, maddenin ruhsallaşması sağlanır.

'Görüyorsunuz, her üçgenin üç yönü birbiriyle ilişkilidir; Maddi düzlemden başlayarak ruhsallaşma yönünde yukarıya doğru ilerlerler.

'Fakat her bir yüzün üç yönü arasında yalnızca bir ilişki yoktur. *Tanrı,* dört üçgen aslında o kadar ilişkili ki merkezleri aynı. Bu şekilde on iki vahiyden oluşan zodyak dairesini oluştururlar; öyle ki, dört üçgenin çeşitli yönleri, gelişim ve ilerlemede birbiriyle ilişkili bir dizi adım oluşturur. O halde bireysel takımyıldızlar arasında hala üçüncü bir ilişki vardır; *Her biri diğerinin tamamlayıcı yarısı olan zıt takımyıldızlar.*

'Öncelikle gelişim aşamalarının ilişkisini tartışalım.

'Dizi doğal olarak takımyıldızlarla başlıyor. *Veri deposu,* yaşamın tüm ifadelerinin başlangıcı olarak - ve dolayısıyla bahar mevsimlerinin başlangıcı olarak *Veri deposu.* Ancak iki "ilkbaharın başlangıcı" olduğu gerçeğini dikkate almalısınız. *mutlak* ve bir *akraba. Dünya ve üzerinde yaşayan tüm canlılar da dahil olmak üzere yaşamın her türlü tezahürü,*

*kendi içerisinde "baharın mutlak başlangıcını" veya "ilkbahar noktası"nı taşır. Bu mutlak bahar noktası dış dünyadan bağımsızdır. Öte yandan, göreceli bahar noktası, yıldızların herhangi bir andaki konumuna bağlıdır. Böylece yerküre çeşitli hareketler nedeniyle bir yerde kalmaz, sürekli konum değiştirir.*Bütün bunları daha sonra daha ayrıntılı olarak ele alacağız.

'Zodyak işaretleri şu sırayla çalışır:*Koç, Boğa, İkizler, Yengeç, Aslan, Bakire, Denge, Akrep-Kartal, Sentor, Keçi, Su Taşıyıcısı, Balıklar.*

'Maddeye dönüşen her şey maddi düzlemde tezahür eder ve zodyakın tam dairesi boyunca kendi ömrü boyunca ilerler. Bireysel insanın hayatı, daha küçük dönemlere bölünmüş büyük bir dönemdir: çocukluk, gençlik, olgunluk ve yaşlılık; bunlar da daha küçük dönemlere ayrılır: yıllar, mevsimler, aylar, haftalar ve son olarak günler.

'İnsan yaşamının tüm kısa dönemleri de (günler, yıllar vb.) zodyakın tam çemberi boyunca geçer. Onun doğumu şuna karşılık gelir:*Veri deposu.*Daha sonra birbiri ardına zodyakın tüm burçlarını geçerek olgunluğa ulaşır.*Aslan*ve işareti altında ölmek*Balıklar*maddi düzlemden kaybolduğunda. Aynı şekilde günlerimiz de uykudan uyanıp dünyaya gelmemizle başlar. Gün gelişir, olgunluğa ulaşır ve öğle vakti doruğa ulaşır, sonra gerilemeye başlar. Daha sonraki değişikliklerden sonra bedenimizi dinlenmeye ve uykuya bıraktığımız, bilincimizi dünyaya çektiğimiz akşama geliyoruz.*öz*ve uykuya dalmak; tıpkı dünyevi yaşamımızın sonunda bedenlerimizi son kez bir kenara bıraktığımızda yaptığımız gibi. Her dönemin bir başlangıcı, gelişimi, doruk noktası, gerilemesi ve çözülüşü vardır.

'Zodyak'ın bireysel işaretleri aşağıdaki temel özelliklere sahiptir:

'*Veri deposu*bir şey olduğunu görüyor*görünür*ya da her şeyden önce bu dünyada doğmuştur ve bu, gerçek doğum zamanı şu işaretin altına düşmediğinde de aynı derecede doğrudur:*Veri deposu!*Çünkü her doğum, dış dünyadan ve elbette çeşitli takımyıldızlardan bağımsız olarak, kendi içinde başlangıcın gücünü taşır ve biz bu güce başlangıç gücü adını veririz. *Veri deposu*hem yıldızların kubbesinin dışında, hem de her bir varlığın içinde. İşte *mutlak*Tarafında*Veri deposu*yaratılan her biçimde. Ve ilişki diğer tüm takımyıldızlarla, yaşamın tüm tezahürleriyle ve dört yüzün tüm yönleriyle aynıdır.*Tanrının.*Her zaman bir iç vardır,*mutlak* tezahür ve bir dış,*akraba* tezahürü.

'Doğumdan sonra her yeni yaratık, bulunduğu yere kök salmalıdır. Bu, aşağıdakilerin yardımıyla yapılır:*Boğa.*Yeni yaratık yiyeceği alır ve onu özümser. Bu ona dış dünyayla maddi bir bağlantı bağı sağlar ve bedeni için bir tedarik hattı yaratır.

'Burcunun etkisi altında*İkizler,*yeni yaratık başlıyor

deneyim kazanır ve yolları bir ağacın dalları gibi her türlü dallara ayrılarak ayrılmaya başlar. Yaratık farklı yönlerde gelişir ve kapsamlı bilgi kazanır.

'İçinde *Yengeç* edindiği ruhsal kazanımları, edindiği deneyimleri sindirmek için yeniden evine çekilir. İç çekirdeği gelişmeye başlar.

'Hayat veren, ateşli etkisi sayesinde *Aslan,* yaratık olgunlaşır ve itibar kazanır. Güçlerini ve yeteneklerini geliştirir ve yeni bir nesil yetiştirmek gibi dünyevi görevini yerine getirir. Bir ailenin babası olur.

'*Bakire* hasadı getiriyor. İnsan emeğinin meyvelerini ahırına getirir. Ruhunun derinliklerinde ilahi çocuk...*Evrensel aşk*-gelişir.

'İçinde *Denge* amelleri tartılır, olumlu ve olumsuzları birbirine yazılır ve borçlanır. Dikkati her iki tarafa da yönelmiştir; bir yanda dünyevi, diğer yanda manevi. Kendi içinde bu iki dünyayı mükemmel bir dengeye getirir ve göreceli olan her şeyin üzerinde ve ötesinde duran içsel, ilahi yasayı uygulamaya koyar.

'İşareti *Akrep* büyük dönüm noktası olan gündönümünü getirir. İnsan, şimdiye kadar kendi içinde itici bir içgüdü ve dürtü olarak tezahür etmiş olan ilahi yaratıcı gücü ruhsallaştırmalıdır. Artık bu ilahi yaratıcı gücü başkalarının hizmetinde kullanmalıdır. Bu, kişiliğini tamamen aşması gerektiği anlamına gelir. Kişiliğinin mistik ölümünü, ardından ruhen dirilişini ve ölümsüzlüğünü yaşar. Artık materyalizme hizmet etmekten vazgeçmiştir.

Yeryüzünün çok yukarılarında, mükemmel bir ruhsal özgürlük içinde, bir deniz hayvanı gibi uçuyor. *kartal* kutsal şahin gibi *Horus.*

Etkisi sayesinde *Sentor* kendisi gibi harika bir öğretmen olur *Sentor* kendisi, hayvansal düzeyin ötesine geçmiş bir varlık, artık hayvansal bedenini yalnızca büyük hedefe ne kadar çabuk ulaşmak için kullanıyorsa, açıkça önde giden bir varlıktır. Düşünceleri karanlığın ve cehaletin ağır bulutlarını yıldırım gibi kesiyor. Tecrübesini gelecek nesillere aktarıyor.

'İşaretinde *Keçi* ilahi çocuk -evrensel sevgi- insanın kalbinde doğar. İlahi ile aynı hale gelir *öz ve* bunda bilinçli. Kalbinde doğan ilahi çocuk görünür hale geldikçe insan kristal gibi berraklaşır. Sözlerinde ve eylemlerinde evrenselliği ortaya koyar. *Aşk.*

'İçinde *Kova* yaratık dışarı taşar ve hazinelerini etrafa saçar. Parıldayan, göz kamaştıran çocuğu oldu *Tanrı* cinselliğin üstünde ve ötesinde duruyor. Kendini yayan, en yüksek ilahi manevi gücün kaynağıdır. Dönüşüm ve maddeden arınma süreci başlar.

'İşaretinde *Balıklar* canlı yaratık yeniden birleşme yaşar

gizli tamamlayıcı yarısıyla. Bu elbette maddenin parçalandığı anlamına gelir. Yaratık cennetteki evine geri döner. *evrensel birlik,* ile *Tanrı.* Onun bilinci içeri doğru kayar *kozmik bilinç,* bedenini atar ve dünya hayatına son verir.

'Henüz bilincin en yüksek seviyelerine ulaşmamış olsa bile, her bireyin izlediği yol budur. Gelişimin adımları farklı olabilir ama gelişim çemberi her zaman aynıdır.

'Şimdi Zodyak'ın zıt burçlarının birbirini nasıl tamamladığına bakalım:

Güçlü, dürtüsel gücü *Veri deposu* Kanunu ile düzenlenir *Denge* bu da evcilleştirir *Ram'ın* kör güçler ve onları doğru kanallara yönlendirir.

'Burcunun gelin gücü *Boğa* içgüdüsel üreme dürtüsünü tamamlar ve tatmin eder *Akrep.*

'Annelik gücü *Yengeç,* Kendi ocağının ve evinin sığınağına çekilmek, evrenin kristalleşen, doğurgan radyasyonunun tamamlayıcı "diğer yarısı"dır. *Keçi.* Yeni doğan çocuk anneye aittir.

'Babanın radyasyonu' *Aslan* "diğer yarısını" çocuğun çocuksu gücünde bulur. *Kova.* Baba çocuğu destekler, korur ve eğitir.

'Burcundaki gençlik *İkizler* Öğrenme şevkiyle, susadığı bilgiyi büyük öğretmenden alır, *Sentor.*

'Göksel *Bakir,* İlahi çocuğu kutsal rahminde taşıyan, ikilinin mistik dünyasından beslenir. *Balıklar.*

'Artık dünyanın dört yüzünün yayılımını anlıyorsunuz. *Tanrı* farklı takımyıldızların değişen etkilerinde. Ancak evrenin yaşamını ve sizinki de dahil olmak üzere sayısız canlının yaşamını anlamak için, on iki güç merkeziyle vahiy çemberinin, evrenden bağımsız olarak evrenin her noktasını etkilediğini bilmeniz gerekir. takımyıldızlar. Ve çünkü dört yüzü *Tanrı* asla geri dönemez, her takımyıldızı gökyüzünün çeşitli yönlerine farklı güç yayılımları yayar. Böylece radyasyon, sonsuz, asla değişmeyen bir şey tarafından belirlenir. *yön* dört yüzünden.

'Takımyıldızını ele alalım *Aslan* Örneğin. Güney yönünde aslana özgü radyasyon yayarken, karşı tarafa yani kuzeye doğru ise aslanın gücünü yayar. *Kova,* batı yönünde, *Kartal,* doğuya doğru, *Boğa,* kuzey-kuzeybatı yönünde olup, *Bakir,* batı-kuzeybatı yönünde, *Denge,* vb. her yönde farklı bir radyasyon.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

'Artık bu radyasyonların bağımlı olmadığını anlıyorsunuz'*yıldız grubunun yer değiştirmesi,*ama daha doğrusu*yön*nereden geliyorlar. Tıpkı rüzgarın başladığı yere göre değil, estiği yöne göre farklı etkileri olması gibi.

'Ve şimdi çok önemli bir gerçek daha var: çünkü her şey tezahür ediyor *kendi merkezinden dışarıya doğru,*ve çünkü dört yüzü*Tanrı* Her noktadan mutlak olarak eşit ve değişmez biçimde ışık yayan, ister merkezi bir güneş, ister güneş, gezegen, bitki, hayvan, protozoon veya insan olsun her şey her zaman evrenin merkezindedir.*iki*tekerlekler: büyüklerin merkezinde*kozmik tekerlek*ve -bu merkez ilgili bireyin merkeziyle aynı olduğundan- aynı zamanda kişinin tezahür etmemiş varlığının merkezinde, kişinin kendi varlığı *iç tekerlek.*

'Biz*almak*Büyük kozmik çarkın dışarıdan gelen radyasyonları, bizim çarkımızın radyasyonları ise*yayılan*içeriden.

'İlahi varlığın dışına çıkan yeryüzünün durumuyla aynıyız. Dünya evrenin merkezi bir noktasında değil, güneşin etrafında dönen ve kendi ekseni etrafında dönen güneşin bir uydusudur. Bu yüzden evrendeki her şeyi gerçekte, ilahi varoluş halindekinin tam tersi olarak görüyoruz. Dünyadaki konumumuzdan bakıldığında, tüm kozmik sistemleri, güneş sistemleri ve gezegenleriyle birlikte yıldızlardan oluşan kubbenin tamamı etrafımızda dönüyor gibi görünüyor. Ancak gerçekte tam tersi oluyor. Etrafımızda dönen yıldızlar kubbesi değil, güneşin etrafında dönen dünyamız, tüm güneş sistemimiz kozmik bir güneşin etrafında daha büyük bir yörüngede hareket eden güneşimiz ve ikincisi - tüm kozmik sistemiyle birlikte - Merkezi bir güneşin etrafında hareket etmek, giderek daha büyük yörüngelerde ve giderek daha büyük kozmik sistemlerde sonsuza kadar ilerlemek.

'Ve kozmik sistemlerdeki gök cisimlerinin yaşamı bile, evrenin dört yüzünün büyük döngülerindeki hareket ve gelişmeden başka bir şey değildir. *Tanrı,* içinde*Zodyak. Ancak unutmayın ki, evrenin neresinde olursa olsun her tezahür, yaratılmış her form, ister tek hücreli bir hayvan olsun, ister bir bitki, ister bir hayvan, ister bir insan olsun, hem büyük kozmik çarkı hem de kendi küçük çarkını kendi içinde taşır. veya gök cismi.*Bunu anladığınızda bunu oldukça doğal bir mesele olarak değerlendireceksiniz.*Evrenin her noktası, Tanrı'nın dört yüzünün aynı on iki katlı tezahürünü yayar—bu ikincisi konumlarını değiştiremeden.*

'Büyük kozmik çarktan aldığımız enerji radyasyonları bize dışarıdan gelir; bu yüzden daireyi tıpkı ilahi varoluş durumunun yansıtılmış bir yansıması gibi yanlış taraftan görüyoruz (bkz. resim, sayfa 244).

'Yıldızların kubbesi, bizim dünya üzerindeki bakış açımızdan görüldüğü gibi, her zaman hareket halinde olduğundan, buna karşılık gelen bir değişim de sürekli olarak meydana gelmektedir.

Devasa kozmik çarkta kendi yolları boyunca hareket eden sayısız yıldızdan dünyaya ulaşan radyasyonların bileşimi. Her yaratılmış formun (her insan dahil) kendine has bir yapısı vardır.*kuvvetlerin ayrı ayrı oluşturulmuş yapısı* evrendeki yıldızlardan yayılan aynı yaratıcı güçlerden oluşur. Doğum anında bireyin kendi küçük zodyak çarkındaki güçlerin yapısı, büyük kozmik zodyak çarkındaki güçlerin yapısıyla aynıdır. Bu da bizi bilmeniz gereken başka bir şeye götürüyor:*bir canlının ancak bu iki kuvvet yapısı tamamen birbiriyle örtüştüğünde doğabileceğini.*

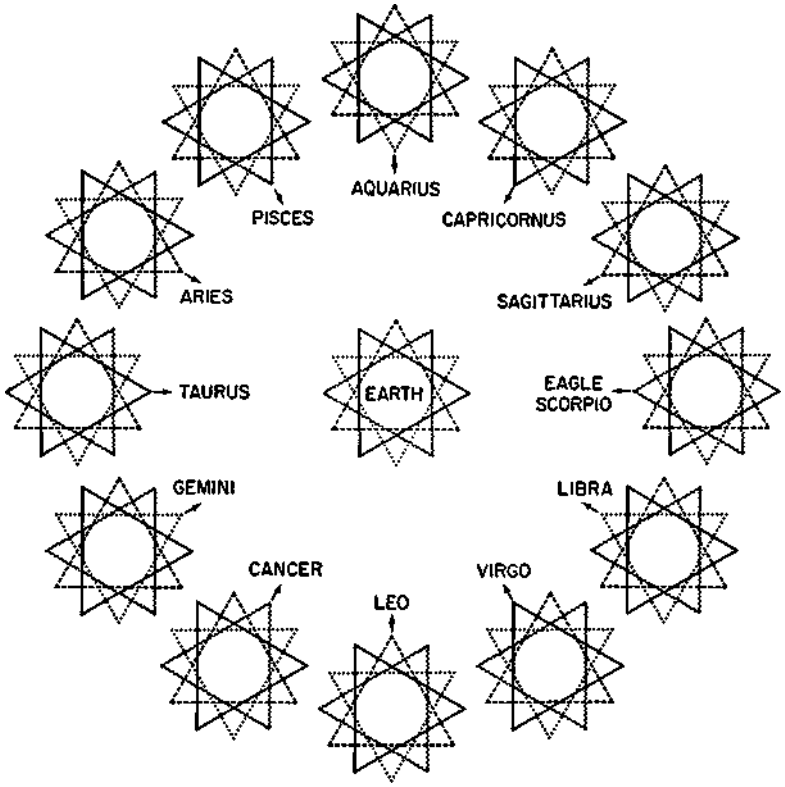

Tanrının asla dönemeyen dört yüzü içerisinde dünyanın konumu

'İnsan, bu dünyadaki yaşamının sonuna kadar sürekli olarak yeni izlenimlere, yeni deneyimlere ve her türlü etkiye maruz kalır. Deneyim kazandıkça kendi içsel düzeni büyük ölçüde değişir. Bireyin eylemlerine ve deneyimlerine verdiği tepkilere bağlı olarak pek çok güç gelişir, pek çoğu da arka plana itilir.*Bir yaratığın ölüm anında sahip olduğu iç takımyıldızı, ruhuna silinmez bir şekilde damgalanmıştır ve bu ruh, yıldızların kubbesi, sürekli hareketi içinde, aynı takımyıldızına gelinceye kadar yeniden bedenlenemez.* Bu nedenle bazı insanlar çok kısa bir süre sonra yeniden enkarne olurlar, bazıları ise yıldız takımyıldızlarının oluşmasını binlerce yıl beklemek zorunda kalabilirler.

ruhlarında taşıdıklarıyla eşleştirin.

'Sonsuzluk boyunca her an üç boyutlu dünyada doğan tüm yaratıklar, önceki enkarnasyonlarını, bu enkarnasyonda doğdukları anda var olan takımyıldızın altında sonlandırdılar.*Bir enkarnasyondaki ölüm takımyıldızı ile bir sonraki enkarnasyondaki doğum takımyıldızı her zaman tamamen aynıdır. Öte yandan, herhangi bir enkarnasyon için doğum takımyıldızı ve ölüm takımyıldızı hiçbir zaman aynı değildir çünkü söz konusu canlı yaratık, sahip olduğu deneyimler yoluyla değişir.*Ama her yaratık...*adam da dahil...* Doğduğu anda hüküm süren takımyıldızının izini kendi içinde taşır ve bu izi tüm yaşamı boyunca taşır. Bu takımyıldızı, yaratığın daha sonraki gelişiminin ve karakter değişikliklerinin gizlendiği kendi bireysel çarkını içerir.

'Yani eğer canlı bir yaratığı inşa eden ve onun ruhunda, bedeninde, tüm varlığında çalışan güçlerin içsel doğuş takımyıldızını bilmek istiyorsanız...*ve dolayısıyla onun kaderinde de sen varsın*Yıldızların doğduğu andaki takımyıldızını bulmamız gerekiyor.

'Yıldızların gökyüzündeki istikrarlı hareketi nedeniyle, iki tekerlek (kozmik ve bireysel) arasındaki ilişkiler sürekli değişiyor. Kozmik çarktaki enerji merkezleri (takımyıldızlar, sabit yıldızlar ve gezegenler) ve bireysel çarkın gizli güç merkezleri, doğum anında sahip oldukları aynı kalıplardan uzaklaşır. Bir süre sonra bu iki çarkın içindeki güç kalıpları tekrar birbirine yaklaşabilir. Bu nedenle her bireyin hayatında belirli zamanlarda olumlu ve uyumlu ilişkiler, diğer zamanlarda ise olumsuz, uyumsuz ilişkiler vardır. Sonuç olarak söz konusu canlılar bazen uyumlu-olumlu özellikler, bazen de uyumsuz-olumsuz özellikler sergilerler. Ve kader, karakterin yansıması ve bireyin eylemlerinin bir sonucu olduğundan, hayatı bazen olumlu, bazen de olumsuz dönüşler alır.

'Tüm yaşam biçimleri bu güçlere tabidir,*ve yalnızca tek bir yaratık, kendi varlığı içinde ve kendi kaderi dahilinde, evrende faaliyet gösteren tüm bu enerjilere ve kuvvetlere hükmetme olanağına sahiptir. Bu güçleri istediği zaman kontrol etme yeteneğine sahip olan bu canlı ise insandır. Ancak bunları ancak bilincine vardığında, kendinde tanıyıp yendiğinde kontrol edebilir!*

'İnsan yaptığı sürece*Olumsuz*Kendisindeki bu güçleri tanıyan, tüm bu yaratıcı güçlerle doğrudan temas halinde olan ve onlar tarafından ister istemez kontrol edilen tüm bilinçsiz yaşam formları kadar onların merhametidir. kendini tanıma, onların insafına kalmak yerine, bilincinde bu güçlerin üzerine çıkabilir.

bilinçsiz bir şekilde onları kontrol edebilir veya onları dönüştürülmüş ve tamamen değiştirilmiş bir biçimde aktarabilir. İnsan kendi içindeki yaratıcı güçleri dönüştürebildiğinde, kaderinde faaliyet gösteren güçleri de dönüştürebilir.:böylece kendi kaderini kontrol ediyor.

'Artık evrenin dört yüzünün on iki kat güç yayılımı hakkında bilgi sahibi olmanın neden gerekli ve önemli olduğunu anlıyorsunuz.*Tanrı*kendi içinizde ve onu kontrol etmeyi öğrenmenin neden önemli olduğu.*Yalnızca bedeninizin ve varlığınızın maddi kısmının bu güçlerden oluştuğunu, oysa ilahi benliğinizin bunların üzerinde durduğunu ve onları kontrol edebildiğini anladığınızda...* Maddi dünyaya doğduğunuzda kaybettiğiniz kontrolün aynısını, bu muazzam yaratıcı güçler üzerindeki kontrolü kendiniz yeniden kazanabilirsiniz. Bunu fark ettiğinizde özgürleşebilirsiniz.*öz*vücudunuzda maddi, üç boyutlu dünyanın iki büyük kirişi üzerinde çarmıha gerilmiş olan -*zaman,*Ve*uzay.*Senin*öz* Bastırılmış ve bilinçaltınıza itilmiş olan şey özgürleştirilir, görünüşteki ölümünden dirilir ve yeniden tahtına oturur. Yaşamın bu gizemi, üzerinde çarmıha gerilmiş ilahi formun bulunduğu haç ile sembolize edilir; bu, yaşamın ikinci yönünü temsil eder.*Tanrı.*Yaratıcı prensip, kendisini maddeye büründürür ve çok uzun bir zaman boyunca, maddi dünyanın özelliklerini, onu canlandırmak ve maddedeki ruhu tamamen ortaya çıkararak maddeyi ruhsallaştırma şeklindeki büyük görevini yerine getirmek için üzerine almak gibi en büyük fedakarlığı yapar.'

35

DÜNYANIN DÖNEMLERİ

önünde duruyorum*O. O*şöyle başlıyor: 'Dünya ve onun sakinleri, kozmostan dünyaya ulaşan ve onu sürdüren güçlerin henüz bilincinde değiller. Sonuç olarak yeryüzünde yaşayanlar bu güçleri kontrol edemiyor ve onları istedikleri gibi dönüştüremiyorlar. Dünya bu radyasyonları kozmosun dışından alır ve bu enerji dalgalarına daldırılır ve yıkanır. Dünyada olup biten her şey bu radyasyonların etkisine doğrudan bir tepkidir... onların etkileşiminden kaynaklanan bir tür rezonans.

*'Güneş, gücünü ilgili takımyıldızların radyasyonlarıyla eşzamanlı olarak dünyaya yayarken, herhangi bir anda içinde bulunduğu belirli bir takımyıldızın radyasyonlarını muazzam ölçüde büyütür.*Bu gerçeğin dört mevsimin ortaya çıkış şekli üzerinde etkisi vardır.

'Dünyanın hareketleri bize sadece yıldız kubbesinin etrafımızda döndüğü izlenimini vermiyor, aynı zamanda başka hareketlerin de meydana geldiği izlenimini veriyor. Dünyanın yaptığı en önemli hareketlerden biri, ekseninin bir koninin yüzeyini tanımlamasıdır. Dünya ekseninin uç noktalarından biri nispeten sabit kalırken, diğeri bir daireyi tanımlamaktadır. Bu hareket nedeniyle kozmik çarktaki ilkbahar noktası yavaşça yer değiştirir. Görülen

dünyadan geriye doğru hareket ediyor gibi görünüyor.

'Dünya ekseninin tam bir konik hareketi tamamlaması (burç çemberindeki ilkbahar noktasından tekrar başlangıç noktasına hareket etmesi) için geçen süre 25.920 kara yılına karşılık gelir. Biz buna kozmik yıl diyoruz. On ikiye bölünen bu sayı bize kozmik bir ayı, esas olarak 2.160 karasal yılı, ilkbahar noktasının bir burçtan geçmesi için geçen süreyi verir.

'Kozmostan gelen titreşimlerin dünya üzerinde o kadar büyük etkisi var ki, dünya tarihini bile etkiliyor. Din, bilim ve sanattaki önde gelen fikirler, ilkbahar noktasının kozmik bir ay boyunca hareket ettiği belirli bir takımyıldızın radyasyonunun sonucudur. Yeryüzünde enkarne olmuş ruhlar, yani insanlık, her zaman insanlığın gelişiminde yeni bir dönüm noktasına ulaşarak ve zamanın fikirlerine yerleşerek yeni bir çağa ulaşmak zorundadır.

'Bir ulus, belirli enerji konsantrasyonlarının vücut bulmuş hali olan bir grup ruhtur. Her devir, farklı bir ruh grubunu, farklı bir ırkı yeryüzüne getirir ve bu ırk, bir kozmik ay boyunca yeni fikirleri hayata geçirme ve yeni bir medeniyet geliştirme görevini yerine getirdiğinde, dünyayı terk eder. başka bir gezegende daha da gelişin. Elbette her yarışta, çağ sona ermeden "dereceyi alamayan" bireyler her zaman vardır. Bunlar, bir içeceğin tortusu gibi geride kalır ve yeryüzünde gelişmeye devam etmeleri gerekir. Bir milletin medeniyette yüksek bir noktaya ulaştıktan sonra ani bir gerileme yaşamasının nedeni budur. Milletin çok gelişmiş atalarının ardından, yozlaşmış ve iradeleri zayıf nesiller gelir ve bir zamanlar çok itibar edilen millet, giderek zayıflar ve itibarsızlaşır. Bu torunlar, dünyevi gelişmenin en yüksek derecesine ulaşmış, maneviyat kazanmış ve dünyadan ayrılmış bir milletin cüruflarıdır.

'Maddi dünya, kozmik uzayı kateden ilahi yaratıcı ışınımlarda müdahalelerin meydana gelmesi ve bu müdahalelerin yoğunlaşmalara, katılaşmalara, maddeleşmelere neden olması nedeniyle ortaya çıkmıştır. Eğer gök cisimleri ilahi yaratıcı gücün saf, dönüştürülmemiş titreşimlerini alsaydı, bu, tüm maddenin anında yok olmasıyla sonuçlanırdı. Sabit yıldızlar, yani güneşler, tüm gök cisimlerinden gelen yaratıcı titreşimleri dönüştüren ve bunları dünyanın kabul edebileceği dalga boylarında ve frekanslarda ileten büyük dönüştürücülerdir. Dönüşen ışınlar bize burçlar kuşağının takımyıldızlarını oluşturan sabit yıldızlardan ulaşır. Bu nedenle, en yüksek ilahi enerji ışınımını temsil etmek istediğimizde, dünya üzerinde en güçlü etkiye sahip olan takımyıldızının sembolik formunu seçeriz ve bu her zaman ilkbahar noktasının o anda hareket ettiği "çığır açan takımyıldızdır". .

'Artık bahar noktasının yıldız takımyıldızına doğru ilerlediği bir çağda yaşıyoruz.*Boğa. Tanrı (Ptah)*kendisini bize bu takımyıldızın ışınımıyla gösterir ve bu nedenle dünyanın atmosferinde kendini gösteren tanrısallık bir formda temsil edilir.*Boğa,*ilahi boğa şeklinde*Apis.*Tamamlayıcı takımyıldızı*Akrep-Kartal*Baştan çıkarıcı ben olarak (yeryüzünde sürünen bir yılan) veya ilahi şahin şeklinde temsil edilir.*Horus.*Bu enerjinin, dünyevi olduğu ve ruhu maddeye bağlayan düşük seviyede kendisini ifade ettiği sürece, insanı daha sonraki enkarnasyonlara geri çeken yılan olduğunu biliyorsunuz. Öte yandan bu güç ruhsallaştırıldığında, insanın henüz bedendeyken ruhsallığın en yüksek derecesini deneyimlemesine yardımcı olur.

'Yılanı kullanıyoruz'*dik durmak*inisiyasyonun sembolü olarak, tanınma ve bilgi ağacının hanımı olarak. İnisiye yüksekten uçan bir kişidir *kartal*Yılanı içgüdüsel dürtünün gücüyle ruhsallaştıran ve onu aklı aracılığıyla ruhsal bir güç olarak tezahür ettiren. İnisiye bu nedenle bir araçtır.*tanrısallık*kendini burç aracılığıyla ortaya koyan *Boğa.*Bu nedenle çağımızda bu hayvanlar tüm dünyada "kutsal hayvanlar" olarak kabul edilmektedir. Artık inisiyelerin neden temsillerini değiştirdiklerini anlıyorsunuz.*Tanrı*herhangi bir zamanda ilkbahar noktasının düştüğü takımyıldıza uyum sağlamak. Tüm bu sembollerin üstünde ve arkasında elbette her zaman tezahür etmemiş İlk Sebep vardır.*tanrısallık kendi içinde dinleniyor.*

'Takımyıldızı*Boğa*Tanrı'nın yüzünün dünyevi maddi etkiye sahip olduğu üçlü tezahüre aittir - büzülme, bir araya gelme ve sertleşme. Bu, şu anda maddeyi oluşturan ve onun içinde faaliyet gösteren kuvvetlerin, yeryüzünde yaşayanların kullanabileceği en kolay ve en çabuk elde edilebilen kuvvetler olduğu anlamına gelir. Görevimiz bir*maddeyi fethetmenin*madde ile, bu şu anlama gelir*maddenin özünü oluşturan enerjilerle maddeyi fethetmek.* Maddenin frekanslarını, yani bu görülmeyen ve ölçülemez derecede güçlü güçleri kullanıyoruz; başka bir deyişle,*maddenin ruhu* —maddenin kendisini fethetmek için. Ahit gemisinin maddesine bu enerjilerin tüm oktavını yükleriz ve böylece maddenin yasalarını (inşa ve yıkım, maddileştirme ve maddeselleştirme güçleri) ve üstesinden gelebileceğimiz veya artırabileceğimiz maddenin ağırlığını kontrol ederiz. iradesiyle.

'Zamanla gerçeklerimiz çiçek açacak. Ancak göksel hareketler ve değişimler devam ettikçe, dünya, içinde bulunduğumuz çağı oluşturmak için belirli enerjilerin birlikte çalıştığı kozmosta bu bölgelerden yavaş yavaş ayrılacak. Bu enerjilerin bir kısmı yavaş yavaş azalacak, yenileri devreye girecek ve böylece dünyayı etkileyen titreşimlerin toplam modeli yavaş yavaş değişecek. Bu elbette yeryüzünde hayata doğan insanların yavaş yavaş değişeceği anlamına geliyor. Zaman gelecek

artık gerçeklerimizi anlamayacakları zaman gelecek. Yaratılış yasalarının gizemlerini anlatmak için kullandığımız semboller ve kelimeler, içeriğini kaybedecek ve binlerce yıl boyunca boş bir kabuk haline gelecektir. İnsanoğlu yeni görevler aracılığıyla öğrenmek ve bunları başarırken yeni engelleri aşmak zorunda kalacak.

'Son başrahip, bilgimize layık olan son adayı aday gösterdiğinde ne olacağını zaten biliyorsun. Bu yeni inisiyeye antlaşma sandığını ve yaşam asasını verdikten sonra, son başrahip kendisini ve yardımcısını büyük piramidin içine kilitleyecek, açıklığa uygun bir taşla girişi içeriden kapatacak... sonra ikisi Sırlarımızın değersiz ellere düşmesini önlemek için içlerinden biri tüm ekipman ve cihazlarımızı ve son olarak kendilerini kaydileştirecek. Bu arada, dünya tarihinde yeni bir çağ yaratmaya mahkum bir ulustan çıkacak olan son inisiye, antlaşma sandığını ve yaşam asasını kurtaracak ve onları bu ülkeden çıkaracaktır. İlkbahar noktasının bir takımyıldızdan geçeceği yeni çağın fikirlerini halkına ilan edecek. *Veri deposu.* Birbirini tamamlayan iki takımyıldızı *Veri deposu* ve *Denge* Bu dönemde en güçlü etkiyi gösterecektir.

'Gel küçük kızım' diyor Ptahhotep, 'Şimdi elimi başına koyacağım ve gelecek zamanların resimlerini göreceksin.'

Ptahhotep beni, onun rehberliği altında acemilerin, bilinçlerini zaman içinde özgürce hareket ettirme yeteneğini uyguladıkları, geçmişi ve geleceği bilinçli olarak şimdi olarak deneyimlemek için aradıkları bir kanepeye götürüyor.

Ptahhotep bana uzanmamı söyledi ve elini alnıma koyar koymaz kafamda o meşhur uğultu ve karıncalanma hissini hissettim. Hemen ardından rüyaların sembolik diliyle bana gerçeği gösteren resimler görüyorum. *önem* uzak gelecekte gerçekleşecek olaylardan.

Firavun'un kabul odasını görüyorum; tuhaf bir salon ve babam gibi inisiye olmayan ama çok düşük derecede radyasyona sahip, bilinmeyen bir Firavun. Karşısında iki yakışıklı, ağırbaşlı adam, asil, muhteşem yüz hatlarına sahip iki kardeş vardır. Yaydıkları ışınlardan birinin bir inisiye, diğerinin ise yalnızca kıvrak zekalı, yetenekli bir konuşmacı olduğunu anlıyorum. Kardeşi hitabet gücünü kullanırken inisiye sessizdir. Firavun'un hizmetinde köle olarak çalışan halkını serbest bırakması ve bu iki adamın rehberliğinde ülkeyi terk etmesi konusunda Firavun'u ikna etmeye çalışıyor. Firavun katı kalplidir ve reddeder. Bir mucize talep ediyor. Daha sonra konuşan kardeş asasını alıp Firavun'un önünde yere atar. Asa anında yerde sürünen bir yılana dönüşür. Firavun adamlara bir cevap vermek için sihirbazlarını çağırır. Onlar da asalarını yere atarlar, onlar da dönerler.

yılanlara dönüştü. Fakat ilk yılan sihirbazların bütün yılanlarını yutar.

Vizyonu yorumluyorum. Asa, güçlü bir araç olan aklı temsil eder. Ancak akıl toprağa bağlandığında ve tamamen maddi amaçlara hizmet ettiğinde, yerde sürünen bir yılana, insanı bencilliğe ayartan kurnaz bir baştan çıkarıcıya dönüşür. İki asil kardeş, halkları için fedakarca mücadele ediyor. Onların elinde kurnazlık, korkak büyücülerin tüm bencil iddialarını yerle bir eden bilgeliğe dönüşür.

Artık vizyon değişiyor. Mısırlıların tanrı tanımazlığı ve bencilliği, yeni belalara ve şiddeti giderek artan felaketlere neden oluyor. Ama yine de Firavun boyun eğmiyor. Halkı esaretten kurtarmayı hala reddediyor. Sonunda başına en büyük bela gelir. İnsanların ilk doğanları ve ben varis hayvanları, hatta Firavun'un ev halkından olanlar bile, bir gecede Allah'ın melekleri tarafından öldürülüyor.*Sadece kuzu etini yiyip kapılarının sövelerine isimlerini kuzu kanıyla yazanlar melekler tarafından öldürülmez.*

Sembol ne anlama geliyor? Yaklaşan yeni çağda, dünyanın tamamlayıcı takımyıldızları*Veri deposu*ve*Denge*hakim olacak. Kireç sırasında etkisi olduğunda*Veri deposu*takımyıldız henüz tam gücüne ulaşmadı, bunun etkisi şu:*genç bir koçun,*diğer bir deyişle kuzu. Bu inisiyeyi takip eden kişilerin kanlarında, evrenin radyasyonuna karşılık gelen kuvvetler vardır.*koç takımyıldızı.*Onlar, eski gerçekleri yeni bir biçimde insanlığa duyurabilen, yeni çağın öncüleri, 'seçilmiş insanlar'dır.

Eski çağda kaderlerini gerçekleştirenler artık gitmeli. Onların görevi bitti. Tanrı'nın melekleri onları eve çağırır.

Sonra yeni bir vizyon görüyorum. Güçlü inisiye halkını Mısır'dan çıkarır. Ve çünkü *Veri deposu*bir*ateşli işaret,*ona yolu göstermek için önünden bir ateş sütunu hareket ediyor. O, halkını bu dönemin sonunda Mısır'da hüküm süren manevi karanlıktan çıkarmaya yönlendirir. Ancak Firavun'un kalbi yeniden katılaşır. Bu insanların ülkesini özgürce terk etmelerine izin verdiği için pişmanlık duyuyor. Tüm ordusuyla birlikte mültecilerin peşine düşer. Ancak büyük inisiye, halkını korumak için yaşam asasını kullanır. Dünyanın çekim kuvvetini büyük ölçüde yoğunlaştıran ultra madde frekanslarını Firavun'un ordusuna karşı yönlendirir. Bir anda Firavun, tüm savaşçıları, savaş arabaları ve hayvanlarıyla birlikte, bulundukları yere kök salmış gibi ağırlaşır. Muazzam derecede yoğunlaşan ağırlıkları onları karşı konulmaz bir şekilde yere doğru çekiyor. Ve tüm bunlar deniz kıyısında gerçekleşirken, sonunda denizin büyük dalgaları Firavun'un ve ordusunun tamamının üzerinden geçiyor.

Şaşırdım! Hayat asasının etkisiyle değil, hayvanlarla ilgili! Firavun'un ordusunda ne kadar tuhaf ve dikkat çekici hayvanlar gördüm. Bazıları savaşçıların arabalarını çekiyordu, bazıları ise savaşçıları sırtlarında taşıyordu. Hayvanlar zebralara benziyordu ama daha büyük ve farklıydılar.

renk — kahverengi, beyaz, gri ve hatta siyah! Hiç böyle hayvanlar görmedim! Bunlar babamın bir zamanlar bahsettiği hayvanlar olabilir mi? Onlar da muhteşem hayvanlar!

Ama vizyon değişir. İnisiye, iki çağ arasındaki her zaman zor olan geçiş döneminde, halkıyla birlikte 'çölde' dolaşır. İki farklı çağ hiçbir zaman birbirinden keskin bir şekilde ayrılmaz, aksine yavaş yavaş birbirine akar. Dolayısıyla, iki takımyıldızın (eski ve yeni) etkilerinin, karşılıklı etkileşimleri nedeniyle zayıflamış göründüğü bir geçiş dönemi vardır. Eski fikirler artık yeni nesli tatmin etmemekte, eski nesiller ise yeni fikirleri kabul edip özümsememektedir. İnsanların büyük bir kısmı eski, kemikleşmiş fikirlerine, yani yıldız takımyıldızı fikirlerine geri dönüyor.*Boğa.*Ancak bu fikirler artık tam boyutlu bir boğanın gücüne sahip değil. Tam tersine, çok zayıflamış oldukları için güçleri yalnızca küçük bir boğanın, bir buzağınınki kadardır. Rüyaların sembolik dilinde ruh her zaman*altın,*ve böylece geleceğe dair vizyonumda inisiyenin insanlarını görüyorum*altın bir buzağının etrafında dans edip ona tapınmak.*

Bu arada büyük inisiye 'dağdadır' ve 'yüz yüze' konuşmaktadır.*Tanrı'.*O, bilincin en yüksek halindedir, Tanrı ile özdeştir. O, Allah'ın iradesinin taşıyıcısıdır. Yeni fikirleri halkına iki dini sembol aracılığıyla duyurması Tanrı'nın isteğidir; kurbanlık kuzu, takımyıldızının sembolü.*Veri deposu,*ve Tanrı'nın on emrini içeren iki tablet, yıldız takımyıldızının sembolü*Denge.*

Kurbanlık kuzu ilahidir*öz*maddeye bürünmüş, üç boyutlu dünyanın iki büyük kirişinde çarmıha gerilmesine izin veren,*zaman*Ve*uzay,*böylece dünyayı ruhsallaştırarak kurtarmak için kendi hayatından vazgeçer.

Kutsal şahinin başında tapınağımızdakilere benzeyen iki emir tableti*Horus,* İlahi benliğin sembolü, uzayı kateden yaratıcı prensip, evrenin iç yapısının sembolleri olarak duruyor.*öz* ruhta ahlaki yasalar olarak kendini gösterir.

İki bin yıldan fazla bir süre boyunca bu ilahi gerçekler, insanların yol gösterici fikirleri ve dini sembolleri olacak. Bu ilahi gerçekler yeni çağın meydan okuması olacak.

İnisiye bitmiş emir tabletlerini getirdiğinde ve halkının altın buzağıya tapındığını gördüğünde öyle bir öfke krizine girer ki tabletleri yere fırlatır ve sorarken onları parçalara ayırır. *Tanri*itaatsiz insanları cezalandırmak için.

Sonra takımyıldızın itici gücü olan baştan çıkarıcının sembolleri olan zehirli yılanlar geldi.*Akrep.*Yılanlar gökten düşüp altına tapanları ısırırlar.*buzağı.*Acı çekiyorlar

zehirli ısırıklardan dolayı çok kötü. İnisiye talihsiz insanlara acıyor. Kamplarının ortasına 'T' şeklinde iki kiriş yerleştirir ve ona dik olarak pirinçten bir yılan yerleştirir.*başı yukarıdayken.*Bu tanıma ve bilgi ağacının, yılan ağacının sembolik temsilidir. Artık yerde sürünmeyen, başı yukarıya doğru uzanan yılan, insanları baştan çıkaran büyük baştan çıkarıcı olmaktan çıkar ve insanları yeniden birliğe yönlendiren en yüksek bilgeliğin sembolü haline gelir.*Tanrı.* Bu pirinç yılana bakan tüm hastalar hızla iyileşiyor.

Vizyonu yorumladığımda, yeni dönemin fikirlerini kabul edemeyen veya kabul etmeyen insanların ruhsal olarak hastalandıklarını anlıyorum. Artık insanlar arasında yer bulamazlar ve derin manevi çatışmalara düşerler. Onlar ancak kendi varlıklarının orta noktasına, yılan ağacının bulunduğu yere yönlendirilerek iyileşebilirler. Yemek yemeden bu ağaca baktıklarında *meyvelerinden*— ilahi gerçekleri kendi bencil amaçları doğrultusunda kullanmadan tanırlar ve iyileşirler. Bilgelik ve özverili her şeyi bilme, ruhun her hastalığını iyileştirir.

Gelecek vizyonları devam ediyor. Büyük inisiye halkını yeni çağın eşiğine, sınırlara kadar götürür*vaat edilen topraklardan.*Daha sonra bir dağa çıkıp ortadan kaybolur. Kimse onun cesedini bulamıyor. Tıpkı son inisiye olmuş yüksek rahiplerin büyük piramitteki gizli alet ve aparatlarıyla kendilerini maddesellikten arındırmaları gibi, onun da kendisini maddesellikten arındırdığını biliyorum.

Yeni çağın fikirlerini duyurmaya ve uygulamaya çağrılan seçilmiş insanlar, büyük üstatlarının bilgeliğini ve gizli öğretisini koruyarak ileriye doğru yürüyorlar. Ancak antlaşma sandığı yavaş yavaş sihirli gücünü kaybeder ve onu yaşam asasıyla yeniden dolduracak tek bir inisiye bile kalmaz...

Kozmik bir ay geçiyor ve dünyanın ekseni, konik yörüngesinin yüzeyinin on ikide biri kadar hareket ediyor. İlkbahar noktası yavaş yavaş burca geçer. *Balıklar.*İnsanlar bir kez daha tedirgin oldu. Artık bir önceki çağın yıpranmış, gelenekselleşmiş fikirlerinde gerçeği bulamıyorlar. Çobanı olmayan koyun sürüsüne benzerler. Bu geçiş döneminde bir avatar—*-bir oğlu*Gelecek çağın büyük öğretmeni olan Tanrı, yaratılışın en büyük gizemini ortaya çıkarmak gibi yüce bir görevle doğmuştur. *Tanrı*yürümek*vücut kazandırmak* yeryüzünde.

Bu*Tanrının oğlu*göksel kurbanlık kuzunun dünyevi görüntüsüdür. Tıpkı ilahi*kozmik*Kendini feda ederek, üç boyutlu dünyanın konusunu ve iki büyük ışının sonsuz çarmıha gerilmesini üstlenir.*zaman*Ve*uzay,*aynı şekilde bu *Tanrının oğlu*ilahi olanı tam olarak tezahür ettiren*öz*İnsan bedeninde, cahillerin elinde ölüme maruz kalırken, maddenin ruhunun intikamını kabul etmek zorundadır.

Bilincinde kendisini bedeniyle özdeşleştiren kişi, iç karanlıkta yatar ve içinde hayvanların (hayvani-fiziksel içgüdülerin) yaşadığı bir ahırı andırır. Bu ahırda ve bu karanlıkta, tıpkı gecenin karanlığında olduğu gibi, ilahi çocuk doğar, *benliğin bilinci.* İki tür insan, ilahi çocuğu tanır ve önünde eğilir: Aklın şüphesini henüz bilmeyen, doğayla uyum içinde yaşayan, örneğin çobanlar gibi, sade, basit, okuma yazma bilmeyen, eğitimsiz; ve zaten aklın uzun yolunu kat etmiş olan bilenler ve inisiyeler, entelektüel zekaya yönelik daha önceki eğilimlerinin üstesinden gelmişler ve olaylara, bilge adamların ve mistiklerin tarzı gibi, iç görüşleriyle bakmayı öğrenmişlerdir. *Doğu.*

Yeni çağın dini sembolleri *Balıklar* ve *Bakır,* birbirini tamamlayan iki işaret. *Tanrının oğlu* iş arkadaşlarını diğerlerinden seçer *'balıkçılar'.* Yeryüzüne olan borcunu bir adamın ağzından aldığı altın parayla öder. *'balık'.* O, öğretisinin beslenmesini insanlık için bu iki tamamlayıcı işaretten çıkarır. Ancak öğretileri farklı gelişim derecelerine sahip insanlar tarafından duyulmaktadır. Zaten ruhen uyanmış ve bu nedenle beşinci seviyeye - manevi seviyeye - ulaşmış olanlara, bu 'beş bin' insana tüm öğretilerini verir: *iki balık* Ve *beş somun,* elindeki başaktaki beş buğday tanesi *bakır* onun sembolik temsilinde. Fakat ruhen zaten uyanmış olan bu 'beş bin' insan bile onun en yüksek fikirlerini bütün bir çağ boyunca bile tamamen alamazlar! Verdiği besinden geriye kalanlar *on iki* kalıntılarla dolu sepetler. Bu, insanlığın zodyakın on iki burcunun her tezahüründe benliğin gizemlerini öğrenmesi gerektiği anlamına gelir. İnsanlığın bu yüksek hakikatleri anlayıp ulaşabilmesi için on iki çağa, on iki çağa, yani tam bir kozmik yıla, yani 25.000 dünya yılına ihtiyacı vardır.

Bilinçlerinde yalnızca dördüncü seviyeye yükselmeyi başarmış olanların hepsine, yani 'dört bin' kişiye, *Tanrının oğlu* Zodyak'ın iki burcuna ilişkin tüm gerçekleri besin olarak dağıtmaz, yalnızca 'bazı' balıkları ve beş somunu dağıtır. Ama fikirlerinden bu 'bazıları' bile onların yemesi için çok fazla. *Yedi* kalıntı sepetleri. Materyalist insanlar, evrenin kozmik gerçeklerine hazır olmadan önce, ilk olarak yedi seviyenin gizemlerini öğrenmelidirler. *öz.*

işareti *Balıklar* sulu üçgene aittir. Dolayısıyla bu çağda insanlık bu zorluğa göğüs germelidir *suyun.* Fethetmeli *su* ile *su.* Ve şaşkın gözlerimin önünde insanların suyun buhara dönüşme gücünden yararlandığı bir makine görüyorum. Ve denizleri muazzam bir hızla geçen şehirler gibi büyük gemiler görüyorum. Onlar da buhara dönüşen suyun gücüyle hareket ediyorlar. İnsanlık sınavı geçer: fetheder *su* ile *su.*

Tıp biliminde de su, terapötik bir madde olarak tabloya hakimdir.

Her yerde suyu her türlü tedavi ve tedavi için kullanan banyo tesisleri, kaplıcalar ve şifalı banyolar görüyorum: Tuzlu su banyoları, bataklık banyoları, sıcak ve soğuk banyolar, kompresler ve fiziksel hastalıkların tedavisi için suyun diğer birçok uygulaması. Hatta insanlar ıslak çimenlerin üzerinde çıplak ayakla yürüyerek çiy maddesinin iyileştirici gücünden faydalanırlar.

Daha sonra bu dönemin sonuna doğru ilkbahar noktası bir sonraki takımyıldıza yaklaştığında,*Kova*-insanlar dalga enerjilerine dayalı teknik keşifler ve icatlar yaparlar. Bu tomurcuklanmanın erken etkilerinden biridir. *Kova*çağ, teknik başarı çağı. Radyasyon*Kova*Sınır tanımayan ve yolundaki tüm engelleri süpüren takımyıldız, insanlığın fikirlerinde ve toplumsal kavramlarında kendini gösterir. Dönemin sonlarında*Balıklar,*bu yeni enerjiler, insanların kendilerine en güçlü tepki verdiği yerlerde büyük devrimlere neden olur. Egemen sınıftan binlerce insanın hapishanelerde oturduğunu, yeni çağın özelliklerini taşıyan bir ruhun ise üst sınıftan sayısız insanın kafasını kestiğini veya başka şekillerde öldürdüğünü görüyorum.

Enerjilerin olduğu zamandan kalma bir vizyon*Kova*tüm gücümüzle çalışıyor olmamız, bu çağın büyük hocasının üç hakim din arasındaki tüm sınırları kaldırdığını gösteriyor bana. Tüm dinlerin özünde yatanın tek ve aynı gerçek, tek ve aynı olduğunu kendi kişiliğiyle kanıtlıyor.*Tanrı.*İnsanlar her şeyin, hatta maddenin bile bir dalga hareketi olduğunu keşfettikçe din ile bilim arasındaki sınır da ortadan kalkıyor. Ruhun tezahürleri ile maddenin tezahürleri arasındaki tek farkın, özünde frekans farklılıkları olduğunu öğrenirler.*her şey*tüm güçlerin tek, tek, temel kaynağının yalnızca tezahürüdür,*Tanrı. Her şey*dır-dir *bir dalga,*tıpkı sembolik temsili gibi*Kova* takımyıldız şunu gösteriyor: sürahisinden dalgalar döken yüce bir varlık.

Yeryüzündeki manevi hareketler bu etkiyi göstermektedir. Bilim 'dalga' teorisini keşfediyor ve dalgalara dayalı sayısız icat görüyorum. İnsanların, manzaraların ve nesnelerin resimlerini görüyorum; ışık dalgalarının etkisiyle oluşan resimler. Dalga gönderen farklı türde cihazlar görüyorum. Dalgalar maddeye nüfuz eder ve onun sağlamlığını ortaya çıkarır. Gezegenlerin ve sabit yıldızların maddesinde hangi unsurların bulunduğunu gösteren dalgalar, elektrik dalgaları, ses, ışık ve koku dalgaları vardır. Tıp bilimi suyla tedavi yapmayı bırakıp, su bazlı tedavileri tercih etti.*dalgalar.*Kızılötesinden morötesine kadar her türlü dalga, kısa dalgalar ve daha da kısa dalgalar, daha da nüfuz edici dalgalar ve frekanslar... hepsi bilim tarafından kullanılıyor!

Takımyıldızı*Kova*havadar yüze ait*Tanrının.*Ve insanlık havayı fethediyor *hava,*havadar haldeki maddeden kazanılan enerjilerle. İnsanların buhar makinesinden gazla çalışan diğer makinelere geçtiklerini görüyorum. Sonra şaşkın gözlerim, yükseklerde, insan eliyle yapılmış, karınlarında insan taşıyan devasa çekirgeleri takip ediyor! Bunlar

makineler gazla çalışır:*Hava*fethetmek*hava*...

Tamamlayıcı işareti aracılığıyla*Aslan*insanlar Tanrı'nın yeryüzündeki en güçlü tezahürünü bir kez daha tanıdılar. Güneş, büyük*Ra,*yine dünyevi enerjinin tüm tezahürlerinin ana kaynağı olarak kabul edilmektedir. Dini anlamda olmasa da insanlar bir kez daha güneşe tapınmaya başladı. Etkisi *Aslan*kendisini başka bir düzlemde de gösterir. Etkisi*Kova*tüm sınırları, tüm sınırlamaları ortadan kaldırmaktır. Ancak orta noktanın yoğunlaşmaması, sınırların olmaması akıl hastalığı, manevi ölüm anlamına gelir. Sınırsızlığın *Kova*bilinçsiz kitleleri, tüm insanlığı saran, anarşi ve kaosa neden olan, her şeyi yok eden bir akıl hastalığı olarak etkileyecektir. Tamamlayıcı işareti aracılığıyla*Aslan,*ancak egemenlik, insanları kendi çevrelerinde gruplandıran ve onlara rehberlik eden bireysel kişiler (diktatörler) üzerinde yoğunlaşmıştır.

Bu çağda insanlar diğer gezegenlerle trafiği ve ilişkileri keşfederler. Sınırlar ve engeller ortadan kalkıyor ve onlarla birlikte dünyanın kozmik uzaydaki izole durumu da ortadan kalkıyor. Ülkeler arasındaki sınırlar da ortadan kalkınca tüm insanlık tek merkezden yönetiliyor. 'Bir ahır, bir çoban.'

Sonsuz çarklar dönüyor ve dünya yeni bir döneme giriyor.*Keçi*ve onun tamamlayıcı takımyıldızı,*Yengeç.*

İnsanlar, bilgilerinin çok büyük olmasına rağmen, kendi muhteşem anaları, toprak ana hakkında hâlâ çok az şey bildiklerini fark ederek, dikkatlerini yeniden dünyaya yöneltiyorlar. Bu çağda fethetme sorununu çözüyorlar*toprak.*işareti*Keçi*dünyevi yüzüne aittir*Tanrı.* İnsanlar, antlaşma sandığımızla aynı prensibe dayalı özel bir makine tasarlıyorlar. Bununla maddenin ağırlığını kontrol ediyorlar. Yani, dünyanın çekim kuvvetinin üstesinden gelebilirler veya ultra-maddesel radyasyonlar yoluyla onu büyük ölçüde artırabilirler. İnsanlar birbirleriyle, dünyanın etrafında uzun yol kat etmek yerine, kısa, düz çizgilerle, doğrudan toprak üzerinden - dağların derinliklerinde - iletişim kurarlar. Bu yeni makineleri, önündeki her şeyi maddesellikten arındıran bir enerji yayıyor, böylece hiçbir engel veya izin olmaksızın hızlı, özgürce ilerliyor. Aynı zamanda arkasından yoğunlaşan ve katılaşan radyasyonlar püskürterek dünyanın maddesini orijinal durumuna geri getirir. İnsanlar maddeyi maddeyle, ultra maddenin enerjisiyle fethetmişlerdir. Bu onların dünyanın derinliklerine nüfuz etmelerini ve orada ilkel volkanlar gibi kasıp kavuran muazzam güç ve enerjileri insanlığın hizmetine sunmalarını sağlar.

İki burcun birleşimi*Keçi*ve*Yengeç*İnsanlığın manevi hayatı üzerinde güçlü bir etkisi vardır. Bu çağın büyük öğretmeni, insan ruhunun derinliklerinde saklı olan ölçülemez güç kaynaklarının gizemini insana açıklıyor. Bunların anahtarını elinde bulunduranlar

Güç kaynakları, cahillerin 'doğaüstü' dediği yeteneklere sahiptir. Dünyanın her yerinde, küçük çocuklara bile, yalnızca rahiplik adaylarının tapınaklarımızda uygulamasına izin verilen türden egzersizler yoluyla bu yüksek yetenekleri kazanmanın öğretildiği devlet okulları görüyorum. Bu yüksek ve harika bilgi giderek daha geniş çevrelere yayılıyor ve giderek daha fazla sayıda insana ulaşıyor.

Normal bilincime döndüğümde görüntüler aniden solgunlaşıyor. Hâlâ kanepede uzanmış halde, geleceğin muazzam deneyimlerinden dolayı neredeyse başım dönüyor. Ptahhotep önümde duruyor ve kalkmama yardım ediyor. Bugünkü talimatlarını şöyle sonlandırıyor:

'Gördüğünüz gibi, çocuğum, dünyanın sakinleri inisiyasyonlarını önce küçük gruplar halinde, sonra daha büyük ve daha büyük gruplar halinde alırlar; hepsi birbiriyle bağlantılıdır. Bir kişi bireysel olarak başlatılabilir*kendi yaşamı boyunca,*ve bir *ulus*gelişimin en yüksek seviyesine doğru ilerlemesi ve dünyadaki görevini yerine getirmesi durumunda inisiyasyon alabilir. Sonunda tüm dünya dört yüzün tam dairesini tamamlayarak inisiyasyon alacaktır.*Tanrının,* Sistematik bir gelişim içinde inisiyasyonun tüm aşamalarını adım adım deneyimlemek ve sonunda tam bir ruhsallaşmaya, yani maddeden kurtuluşa ulaşmak. Dünyevi zaman standartlarına göre ölçüldüğünde, bu gelişmenin gerçekleşmesi yıllar sürecektir. Dünyanın hem karasal hem de kozmik yıllarda sayısız kez zodyak çemberinden geçmesi gerekecek. Size bu son derece uzun gelişim yolunun sadece çok küçük bir kısmını gösterdim. İnsanlığın yeryüzündeki tarihi bir tesadüf ya da rastlantı meselesi değildir. Gelişimin her adımının ilahi takdire göre, ilahi bir planı takip ederek gerçekleştiğini bilmeniz sizin için önemlidir. İnsan, iradesini yalnızca bu amaç üzerinde yoğunlaştırırsa, bu sonsuz uzun yolu tek bir ömürde kat edebilir.'

Ptahhotep bana duasını ederken şöyle diyor: 'Yarın tekrar gel; Sana söyleyecek önemli şeylerim var.'

36

SON HAZIRLIKLAR

Ertesi gün Ptahhotep'e rapor vermek için akşama kadar sabırsızlanıyorum. Öte yandan, dış etkenlerin üzerimde uyguladığı baskı ne olursa olsun, dizginlerin elimden kayıp gitmesine izin vermeyecek kadar otokontrol konusunda yeterince ilerleme kaydettim. Tamamen bilinçli olarak, dış olayların sinir merkezlerimi nasıl etkilediğini gözlemliyorum ve istemediğim halde sinirlerimin bozulmasına izin vermiyorum. Doğal tepkileri başladığı anda bilincimle onların yapmaya başladıkları eylem arasına giriyorum ve bilinçli olarak tüm sinir sistemimin bir çelik parçası kadar sakin ve serin olmasını emrediyorum.

Ama şimdi, Ptahhotep bana söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu söyledikten sonra, bunu her düşündüğümde kalbimin daha hızlı atmasına engel olamıyorum ve bunu sık sık düşünüyorum.

Sonunda akşam geliyor ve uzun sütunlu koridordan geçerek onun küçük kabul odasına doğru yürüyorum. Tamamen sakinleşmiş bir halde tekrar onun huzurunda duruyorum.

Ptahhotep beni her zamanki gibi karşılıyor. Asil yüzünden tarif edilemez derecede yüce bir şeyler yayılıyor ve bu yüzden onun aklında özel bir şey olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yok.

'Küçük kızım' diye başlıyor, 'zihninizin bedeninizdeki tüm doğal güçleri kontrol etme yeteneğinin tamamen bilinçli hale geldiği noktaya kadar ilerlediniz. Artık bir kuvvete ifade verip vermemek sizin kendi isteğinize bağlıdır. Artık ne zihninizde, ne ruhunuzda, ne de bedeninizde doğanın kölesi değilsiniz. Ama şunu belirtmeliyim ki yeniden köle olma ihtimaliniz hâlâ mevcut. Eğer sen*bilinçli olarak*İradenizi uygulayın, hiç kimse ve hiçbir şey sizi özgürlüğünüzü korumaktan ya da kendi gücünüzden kaynaklanan güçler tarafından yeniden köleleştirilmenize izin vermekten alıkoyamaz.*öz.*Her ruhun tam bir irade özgürlüğüne sahip olması, Tanrı'nın iradesidir ve dolayısıyla bir yasadır. Hiç kimse bu özgürlüğü ihlal edemez. Bu nedenle sürekli öz kontrol ve öz analiz yapmaktan asla vazgeçmemelisiniz.

'Artık inisiyasyon için olgunlaştınız. Ancak inisiyasyonla size bahşedilen her şeyi bilme ve her şeye kadir olmanın orantılı sorumluluğu da içerdiğini unutmayın. Dikkatli ve düşünceli bir şekilde, şimdi nihayet inisiye olmak isteyip istemediğinize karar vermelisiniz ve inisiyasyon yoluyla kendinize muazzam bir sorumluluk üstlenmelisiniz.

'Üç gün evde kalın ve tam bir sessizlik uygulayın. Eğer hala inisiyasyona devam etmeye kararlıysanız, son hazırlıklarınızı yapabilmeniz için babanız dördüncü gün, yani yeni ay gününde size burada eşlik edecek.'

Ona zaten kararlı olduğumu söylemek istiyorum ama O'nun benim kararlılığımın tamamen farkında olduğunu fark ediyorum. Yine de kurallara uyulması gerekiyor, bu yüzden tekrar eğilip ayrılıyorum.

Bu üç günü öncelikle kişisel olarak bağlı olduğum her şeyden veda etmek için kullanıyorum. Bir inisiye olarak tapınaktan eve döndüğümde tamamen farklı bir insan olacağımı biliyorum.

Bir zamanlar annemle birlikte çiçekler arasında yürüdüğüm bahçede yine dolaşıyorum. Çocukluğumda oyun oynadığım ve daha sonra hayatı ve nasıl olacağını hayal ettiğim tüm favori mekanları arıyorum. Bütün bu yerlerde bir süre sessizce duruyorum, her ağaç ve her çiçekle vedalaşıyorum, aynı zamanda da bir zamanlar öyle olan küçük kızla vedalaşıyorum.

burada mutluyum. Daha sonra büyük göletteki japon balıklarını ziyaret ediyorum. Yürüyemeyecek kadar küçükken onları beslerdim ve beyazlar giyinmiş ince, narin bir kişi suya düşmemi engellemek için elimden tutardı. Bugün yine bu güzel, beyaz, ruhani varlığın yakınımda olduğunu hissediyorum. Hala birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız ve biliyorum ki, enkarnasyon yasalarına göre, tıpkı diğer dünya ile bu dünya arasındaki bir kapı gibi, benim doğmama yardım ettiği gibi, bu dünyadan diğerine geçmemde de bana yardım edecek. . Sonunda en sevdiğim aslanlara veda edeceğim aslanların sarayına geliyorum. İnisiye olduğum sürece sahaya yalnızca kalecinin huzurunda girmeme izin veriliyor. Bugün son kez bana eşlik ediyor; Bir inisiye olarak ben de tüm hayvanlar üzerinde güce sahip olacağım ve artık onun korumasına ihtiyacım olmayacak.

Burada yalnızca yönetici ailenin kullandığı aslanlar tutuluyor. Bunlardan biri, babamın insanüstü gücünün simgesi olarak, dinleyicileri sırasında daima yanında oturan muhteşem hayvandır. Sonra arabamızı çeken aslanlar ve son olarak kendi iki hayvanım Shu-Ghaar ve Shima var. Her ikisinin de babası, babamın seyircileri arasında yanında bulundurduğu aslandandı. Her ikisi de eşit derecede zeki, aşırı duyarlı ve kendi ırklarının harika örnekleri. İkisi de beni kadın değil de dişi aslanmışım gibi seviyor. Özellikle Shu-Ghaar benim için deli oluyor ve Shima'yı ne zaman okşasam heyecanlanıyor ve kıskanıyor. Sevgisinin kör ve kıskanç bir öfkeye dönüşmemesine dikkat etmeliyim. Bu tehlikeli olur! Sahaya girdiğimde, Shu-Ghaar benimle buluşmak için koşuyor ve boynunu ve kulaklarını kaşımam ve yelesini okşamam için beni davet etmek amacıyla güçlü kafasını kolumun altına sokuyor. Sonra her zamanki gibi yüzümü yalamaya çalışıyor. Onu kırmamak ve kızdırmamak için mümkün olduğunca ustaca kaçıyorum. Ona bir parça sıcak et veriyorum ve o bunu yerken ben de Shima'yı okşayıp ona da bir parça et veriyorum.

Üçüncü ve son gün babam ve ben gün batımından önce aslanlarımızla birlikte araba gezisine çıkıyoruz. Büyük bir keyifle yarışıyoruz. Ptahhotep'in talimatı uyarınca konuşmama izin verilmiyor ama bu emir olmasa bile zaten konuşmuyor olurduk. Birbirimizi kelimeler olmadan anlıyoruz. Hakikat görünmez bir adam gibidir. Kendini ancak kıyafet giyerek görünür kılabilir. Eğer bol bol kıyafetler giyerse, onun ancak çok kusurlu bir resmini elde ederiz. Ne kadar az giyerse, giysileri de o kadar ince ve dar olur, onun hakkında edindiğimiz izlenim de o kadar kesin olur. Ancak giyimi şeklini ne kadar iyi ortaya koysa da yine de*Kapaklar*onu ve görüyoruz*sadece kıyafet ama asla görünmez kişinin kendisi.*

Gerçekte de durum tamamen aynı!*az*gerçeği ifade etmek için kullandığımız kelimeler - yani onu örtmek ve görünür kılmak - onu ne kadar iyi tanıyabilirsek. Ama gerçeği kelimelerle ifade etmek, onu kelimelerle kaplamak gerçeğiyle aynı zamanda kendimizi görmekten de alıkoyuyoruz.*gerçeğin kendisi*dolaysızlığı, çıplaklığı, gerçek varlığı. Birbirlerinin zihinlerini göremeyen insanlar için sahip oldukları tek iletişim aracı kelimelerdir. Ama asla görmüyorlar

diğerinin ne düşündüğünü ve söylemek istediğini ... bunun hakkında sadece sözler. Ama biz, babam ve ben birbirimizi görüyoruz! Neden düşüncelerimizi ve ruhumuzu kelimelerle örtmeliyiz? Biz*Burada*Birbiriniz için ve birliğin tadını çıkarın*varoluşun!*

Aslanlar önde koşuyor... Biz sessizce ilerliyoruz... İkimiz de bu son günlerin ne anlama geldiğini biliyoruz.

Büyük günün sabahında erkenden Menu ve Bo-Ghar'dan ayrılıyorum. Menü sanki kendi cenazeme gidiyormuşum gibi umutsuzca ağlıyor. Korkunç bir şeyin geleceğine dair kötü önsezileri var. Onu teselli etmemin hiçbir yolu yok. Küçük Bo-Ghar'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok ama benim gittiğimi gördüğü ve Menu ağladığı için o da acı bir şekilde ağlıyor. Ben onu kucaklamaya başlayınca o da önümde dizlerinin üzerine çöküp kollarını ayaklarıma doladı. Ruhunun en derin derinliklerinden haykırıyor: 'Ey Kraliçem, sevgili Kraliçem, sana şimdi verdiğim yemini unutma: Ne zaman, nerede tehlikede olursan ol, seni kurtaracağım! Dünyanın öbür ucunda olsam bile sana geleceğim! Unutma, Tanrı şahidim olsun ki seni kurtaracağım!'

Sevgili küçük Bo-Ghar! Beni kurtaracak! Ama neyden? Eğer Ptahhotep beni inisiyasyona hazır ve hazır bulursa nasıl tehlikeye girebilirim? Peki çocuk neden geleceğini söylüyor?*dünyanın diğer ucundan*beni kurtarmak için mi? O şimdi burada benimle; nasıl bu kadar uzağa gidebilirdi? Ama zamanı geldiğinden onun sözlerini düşünemiyorum. İkisini de kucaklıyorum, sonra babamın odasına doğru yürüyorum.

Babam beni üzgün ve ciddi bir ifadeyle karşılıyor ve onun içine kapanık ve derin bir içine kapanık olduğunu görüyorum. O da benim geleceğimde uğursuz ve yasaklayıcı bir şeyler mi görüyor? Beni kucaklıyor, sevgiyle sağ elini başımın üzerine koyuyor ve beni kutsuyor. Sonra gidiyoruz.

Ptahhotep küçük kabul odasında bizi bekliyor. İçeri girmeden önce uzun sütunlu alanda Ima bir an beliriyor. Melek yüzü parlıyor, gözleri cesaret verici bir şekilde bana gülümsüyor ve sonra yine gidiyor. Önümüzdeki zorlu saatlerde onun sevgisinin de bana eşlik edeceğini biliyorum. Babam beni Ptahhotep'e götürüyor. Elimi alıp Ptahhotep'in eline koyuyor. Bir kez daha bana sevgi dolu bir bakış attı ve odadan çıktı.

'Sevgili kızım' diyor Ptahhotep, 'kaderinizin zaman ve uzay dünyasında kendini gösterdiği büyük bir yasa çemberi bugün kapanıyor. Bu daire - dünyevi kariyeriniz - ilahi birliğin dışına ilk kez düştüğünüz anda zaten belirlenmiş ve belirlenmişti, tıpkı bir bumerangın fırlatıldığı anda nasıl bir daire oluşturacağını belirleyen güçlere sahip olması gibi. ne kadar yükseğe çıkacağını, uçuşunun ne kadar zaman alacağını ve başlangıç noktasına ne zaman döneceğini biliyor.

'Şu andaki karakteriniz ve kaderiniz aynı güçler tarafından oluşturuldu. Her ikisi de sebep-sonucun, eylem ve tepkilerin, fiillerin sonucudur.

ve sayısız yaşam boyunca edinilen deneyimler*öz*çağlar boyunca ve çağlar boyunca kendini gösterdi. Tüm bu eylemler ve tepkiler, eylemler ve deneyimler şu andaki kişiliğinizde ve karakterinizde kristalleşti. Karakteriniz kaderinizi ve dolayısıyla geleceğinizi belirler.*öz* yaratıcı güçlerini karakterin süzgecinden geçerek enkarnasyona yayar ve ruhun derinliklerindeki resim yapıcı güçler aracılığıyla bu enerjiler yaratır.*rüya resimleri.*Bu sonuncular, kendilerini sizin "kişiniz" ve "kaderiniz" olarak tezahür ettirdikleri maddi dünyaya dışa doğru yansıtırlar.

'*öz*her insana aynı yaratıcı güçleri yayar. Pek çok farklı rüya resminin, pek çok farklı kişinin ve kaderin aynı yaratıcı güçlerden ortaya çıkması, insanların cennet birliğinden düştüklerinden bu yana maruz kaldıkları farklı etkilerin sonucudur.

'Geleceğe yönelik projeksiyonlar olsun'*öz*Henüz gerçekleşmemiş ama ruhun derinliklerinde, bilinçaltında gerçekleşmeyi bekleyenlerin, maddesel planda "gerçekler" haline gelip gelmedikleri, yoksa sadece "rüya resimleri" olarak mı kaldıklarına bağlıdır.*insanın bilincini tanımladığı düzlem. Bir "rüya" aynı zamanda "gerçektir", yalnızca maddi olmayan, resim yapan enerji dünyasında, oysa dünyada olup bitenler ve insanların "gerçeklik" dediği şey de yalnızca bir "rüya"dır, benliğin bir yansımasıdır, tek fark maddi düzleme doğru çalışan ve dünya atmosferinde görselleştirilen daha düşük bir çıkıntıdır.*Kader bu nedenle geleceğin cisimleşmiş bir yansıması, somutlaşmış bir rüyadır.

'Kişi kendi iradesine izin verdiği sürece*öz*—vasiyet*Tanrı'nın* -Kural olarak, maddi düzlemde, sözde "gerçeklik"te olup bitenler,*kendisi bilinçli olarak istiyor.*Dolayısıyla kaderinin de kontrolü elindedir. Bunun nedeni, bir kişinin *öz*bilinçaltında gerçekleşmeyi bekleyen hayallerini alıp ruhsal enerjiye dönüştürme gücüne sahiptir. Öte yandan, kişi kendisini kendi içinden değil, yükselen dış güçlerle özdeşleştirdiği anda.*öz,*ama alt doğası, bedeni içinden ve bu güçleri kendi iradesi olarak tanıdığı anda, olan şey artık düşündüğü şey değildir.*kendisi*Bunun kendi "kendi" iradesi olduğuna tamamen ikna olmuş olsa bile bedeninin istediği şeyden başkasını istemez. Bu şekilde kaderi üzerindeki kontrolünü kaybeder ve tamamen kaderin kör güçlerinin insafına kalır. Bu durumda bilinçaltında saklı duran "rüya resimleri" ve projeksiyonlar, kaçınılmaz olarak ve kesinlikle dünya üzerinde "gerçek" olaylara dönüşür.

İnisiyasyonunuz sırasında, fiziksel bilincinizden ilahi kozmik öz bilince yeniden uyanmadan önce, çağlar boyunca eylemleriniz ve onların tepkileri aracılığıyla yarattığınız ve şu anda bilinçaltınızda bekleyen enerjiler, zamanı için

onların gerçekleşmesi gelecekteki olayların tohumları gibi bilincinizde rüyalar olarak görünecektir. Onları yok edemezsiniz çünkü onlar yaratıcı güçlerden ortaya çıkarlar. Ancak bu enerjilerin maddi dünya düzeyinde aşağıya inip gerçeğe dönüşmesini engelleyebilirsiniz. Bunu kendiniz, bilincinizle, bu güçlerin gizli bir durumda saklandığı ruhunuzun derinliklerine inerseniz ve onları bilincinizde hayata uyandırırsanız ve bu rüyaları tam gerçeklik olarak kendiniz deneyimlerseniz, bunu yapabilirsiniz. "Deneyimlemek", gönderilen güçleri bilincinize geri çekmeniz ve onları bilinç durumları olarak yaşamanız anlamına gelir. Bu şekilde güçlerin içindeki iç gerilim ortadan kalkar. Enerjiler daha sonra kaybolur, güçlerini kaybeder ve yok edilir.

İnisiyasyonunuz sırasında gelecekteki kaderinizin tamamını, ne zaman ne de mekanın bilincinde olmadan, bir dizi farklı bilinç durumu olarak -rüya resimleri olarak- deneyimleyeceksiniz. Bu şekilde "kişiliğinizden" ve dolayısıyla kendi kişisel kaderinizden özgürleşeceksiniz. Bedeninizi kesinlikle Tanrı'nın kişisel olmayan bir aracı olarak kullanmaya devam edeceksiniz. Bunun nedeni, her inisiyenin, diğer insanların maddenin zincirlerinden, bedenin zincirlerinden, kör kaderin pençelerinden, ilahi manevi durumuna geri dönmelerine yardım etmek için yeryüzünde çalışmaya devam etme görevine sahip olmasıdır. birlik. Enkarne olma nedeniyle ayrılığa ve maddeye düşen her şey ve herkes, kayıp cennete, ilahi birlik durumuna geri dönüş yolunu bulmalıdır.

*'Fakat bir inisiye ters yönde çalıştığında, yani yüksek ruhsal enerjilerini, yüce, yaratıcı, her şeye nüfuz eden güçleri ilahi bilincinden bedenine yönlendirerek kendisi için kişisel gerçeklikler yaratmak için kullandığında, daha aşağıya düşer. cennet birliğinin dışına çıkmış bilinciyle aynı şeyi yapan sıradan bir insan.*Sıradan insan, yalnızca kendi maddi varlığından kaynaklanan güçleri maddeye yönlendirir. Vücudunda fiziksel güçler hissediyor ve onun için bu bir düşüşü temsil etmiyor. O, güçleri geldikleri seviyede tezahür ettirir.*Maddi kuvvetler maddi seviyede kalır.*

'Öte yandan inisiye sadece fiziksel güçlerle çalışmaz ve yüksek ruhsal enerjilerini bedene yönlendirdiğinde yüksek halinden düşer ve aşağı düşer. Enerji ne kadar yüksek olursa o kadar aşağı düşer.

'İşte bu yüzden şunu hatırlamalısınız ki bir inisiye olarak -eğer öyle olmak istiyorsanız- sıradan insanların "ceza görmeden" yapabileceği şeyleri yapamazsınız, çünkü bir inisiye olarak insani güçleri değil, ilahi güçleri yayar ve harekete geçirirsiniz. olanlar. Bu güçleri vücudunuza yönlendirirseniz sinir merkezlerinizi yakar ve düşen bir kuyruklu yıldız gibi en derinlere dalarsınız.

'Hazırlık egzersizleriniz sizi bu gerçekleri anlayabilecek noktaya kadar geliştirdi. Şimdi, tam bilinçli olarak bana verebilirsin

cevap. Bu yasaları, tehlikeyi ve büyük sorumluluğu üzerinize almaya cesaretiniz var mı? İnisiyasyon almayı mı arzuluyorsunuz, yoksa geri çekilip dünyevi yaşamınızı insan varlığının yasalarına göre mi yaşamak istiyorsunuz?'

Bir süre susuyorum. Sonra ciddi ve kararlı bir şekilde cevap veriyorum: 'Ruhumun Babası, hazırladığım yıllar boyunca tapınağı mı yoksa dünyevi yaşamı mı seçmek istediğime karar vermek için yeterli zamanım oldu. Ve bu son üç gün boyunca başka hiçbir şeye değil, yine bu soruya odaklandım. Benim tek özlemim ilahi, ilksel haldir. Kesinlikle kararlıyım. Beni başlatman için sana yalvarıyorum!'

'Öyle olsun' diyor Ptahhotep, 've Tanrı seninle olsun! Şimdi beni takip edin.'

Beni tapınağın acemilerin yaşadığı başka bir kanadına götürüyor. Orada beni, yatılıların şefi olan ve bizi bekleyen genç bir rahibe teslim etti. Onu daha önce görmüştüm. Ptahhotep bana dönerek şöyle diyor: 'Şimdi bedeninizi ve ruhunuzu inisiyasyona hazırlayacaksınız. Ayın dolduğu gün, günbatımında yanıma gelin.'

İkimiz de eğiliyoruz ve *O* ayrılır.

Rahip beni önümüzdeki birkaç günü yalnız geçireceğim ve kendimi yalnızca egzersizlerime adayacağım bir hücreye götürüyor. Bu egzersizlerin amacı düşüncelerimin, ruhumun, kanımın ve bedenimin saflığını mümkün olduğu kadar yüksek bir noktaya çıkarmaktır. Acemi okuluna gittiğim yıllarda bile, vücutta sürekli olarak üretilen yeni hücrelerin, kimyasal olarak yer değiştirdikleri hücrelerden daha saf olması ve vücudumun sağlıklı kalabilmesi için çok sıkı bir beslenme rejimi takip etmek zorunda kaldım. Dokuların en yüksek titreşimlere dayanabilecek kadar direnç geliştirmesi. Bunun nedeni, maddedeki herhangi bir kimyasal değişikliğin, maddenin kendisine iletilen kuvvetlere karşı direncini değiştirmesidir. Artık süreç tamamlanma noktasına geldi. Sadece belirli özel kökleri ve bitkileri yememe izin veriliyor. Onları iyice çiğnemem gerekiyor ve yalnızca çiğneyerek çıkarabildiğim suyu yutmama izin veriliyor. Bu şifalı bitkiler ve kökler öyle seçilmiştir ki, bazıları boşaltım organlarını güçlendirmeye ve uyarmaya eğilimlidir, bazıları ise kalp ve sinirler üzerinde benzer bir etkiye sahiptir, böylece tüm organizmam zayıflamaz.

Bu yeni beslenme disiplini sonucunda kendimi her geçen gün daha hafif hissediyorum. Hatta birkaç gün içinde sanki bir bedenim yokmuş gibi hissediyorum. Öte yandan zihinsel berraklığım ve konsantre olma yeteneğim daha önce hiç bilmediğim bir derecede artıyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar net düşünemedim... ruhsal gerçeği hiçbir zaman şu anki kadar saf kristal berraklığında algılayamadım. Güçlendirici şifalı bitkiler kullanmadan yalnızca oruç tutarak kişi yüksek derecede zihinsel berraklığa ulaşabilir. Ancak bu süreçte sinirler zarar görebilir. Oruç sırasında aşırı duyarlı hale gelseler de aynı zamanda büyük ölçüde zayıflarlar.

Bu bitkilerin kullanılmasıyla orucun tüm dezavantajları ortadan kaldırılmaktadır.

Günler birer birer geçiyor... ta ki dolunay günü gelene kadar. Kendi içimin derinliklerine çekilip Ptahhotep'e rapor vermek için dışarı çıkıyorum. Güneş ufkun altında kaybolurken içeri giriyorum.

'Beni takip edin' diyor Ptahhotep ve çıkış yolunu gösteriyor.

Ptahhotep beni tapınağın içinden, kurban masasının etrafından, büyük taş duvara götürüyor. Devasa taş bloklar ince bir hassasiyetle birbirine uyuyor. Artık nedenini biliyorum. Ptahhotep yavaşça dışarı doğru sallanan ve duvardaki bir açıklığı ortaya çıkaran ortadaki duvara doğru adım atıyor. Onun ötesinde aşağı inen geniş bir taş merdiven yatıyor. Merdivenlerin sonuna iniyoruz, ardından uzun bir koridoru takip ediyoruz. Yön duygum ve ciğerlerimde hissettiğim bir his bana yerin altında yürüdüğümüzü söylüyor. Ancak şaşırtıcı bir şekilde küf ya da küf yoktur ve hava taze ve saftır, hatta içinde ozon kokusu da vardır. Bu yeraltı geçidinin sonunda yukarıya çıkan başka bir merdivene ulaşıyoruz. Tırmandıktan sonra Ptahhotep beni bazıları geniş, bazıları dar olan daha fazla geçitten geçirdi. Tuhaf ve anlaşılmaz aparatların bulunduğu çeşitli büyüklükteki odalardan geçiyoruz, sonra daha fazla basamak çıkıyoruz. Sonunda geniş bir odaya giriyoruz.

Bütün bu geçitler ve odalar -bu da dahil- sanki gün ışığı alıyormuş gibi parlak bir şekilde aydınlatılıyor, ancak hiçbir yerde bir ışık kaynağı göremiyorum. Sanki ışık taşların kendisinden geliyormuş gibi görünüyor. Bu odadaki ekipmanlar o kadar gizemli ki hemen tüm dikkatimi çekiyor. Oda ışıl ışıl parlıyor. Büyük, garip, prizmatik bir şey görüyorum ve bu bana katı maddeden değil de ışıktan... bir tür konsantre, katılaşmış ışıktan yapılmış olduğu izlenimini veriyor. Bu konsantre ışık kütlesi sıradan ışık da yayar. Bu yüzden oda bu kadar aydınlık.

Bir keresinde bir çömlekçiyi ziyaret ederken, onun ateşli fırınındaki gözetleme deliğinden bakma şansım olmuştu. İçinde birkaç kil kap sıra halinde duruyordu; hepsi sıcaktan beyaz renkte parlıyordu ve hepsi tamamen şeffaftı. Hepsini birbirinin içinden görebiliyordum. Hepsi de ışık saçıyordu. Ve bu büyük gizemli prizmatik form da aynı şekilde ışık yayıyor. Evet, ışık...*ama ısı yok!*

Ancak bu odada hala anlaşılmaz başka nesneler var. O kadar tuhaf bir malzemeden yapılmışlar ve o kadar dikkat çekici şekillerde yapılmışlar ki, hangi amaca hizmet edebileceklerini hayal bile edemiyorum. Ama onları inceleyecek zaman yok, çünkü inisiyasyonum, bunun nasıl gerçekleşeceği ve ne deneyimleyeceğim sorusuyla tamamen meşgulüm.

Ptahhotep beni odanın en uzak köşesine götürüyor ve orada boş bir taş lahit buluyorum. 'Şimdiye kadar' diyor rehberim ve akıl hocam, 'her zaman şunu duydunuz:*Ne*inisiyasyon öyle ama bilmiyorsun*Nasıl*yer alır.

İnisiyasyon sırasında adayın bedeni, onun bilinç derecesine karşılık gelenden daha yüksek bir frekansa maruz kalır. Böylece o*bu yüksek seviyede bilinçli hale gelir!*

'Sadece uzun ve sıkı bir eğitimle hazırlanan bir kişi, bu şekilde daha yüksek bir güce, daha yüksek bir bilinç düzeyine, zarar görmeden inisiye edilebilir. Ancak böyle bir insan, aklı, anlayışı ve iradesiyle bedenini kontrol edebilir, sinirlerini yüksek frekanslara ayarlayabilir.

'Bildiğiniz gibi hayvanlar ne yaşam tarzlarını, ne de yaşadıkları koşulları değiştiremezler. Bu nedenle kendi frekanslarından daha yüksek frekanslara dayanamazlar. Örnek vermek gerekirse, bir maymun insanla aynı frekansta bir akıma maruz kalsaydı, "felç"ten birkaç dakika sonra ölür, ölürken tarif edilemez sinir krampları geçirirdi.

'Ancak insan bir oktav aralığına kadar farklı titreşimlere uyum sağlayabilir ve bu titreşimlere ölmeden katlanabilir. Bu şekilde ortalama bir insan, yeterli fiziksel hazırlık ve eğitimden sonra, bir dehanın yani beşinci derecenin akımına zarar vermeden maruz kalabilecektir. Cennetsel bir mutluluk hissedecekti. Bunun nedeni, dayanılabilir olduğu sürece her yüksek titreşimin canlandırıcı bir mutluluk hissini tetiklemesidir. Ancak daha sonra sinirler aşırı akıma dayanamadığından titreşim bir işkenceye dönüşür. İlgili kişininkinden daha düşük titreşimler üzüntü, korku ve dehşete neden olur. Eğer ortalama bir insan, bir zamanlar deneyimlediği mutluluk halinin özlemi nedeniyle daha sonra beşinci dereceye inisiyasyon durumuna ulaşabilseydi ve bu seviyeye sıklıkla sabırlı ve ısrarlı uygulama yoluyla ulaşabilseydi, vücudunun sinirleri ve hücreleri yavaş yavaş o kadar aşınır ve dönüşürdü. Kendisini gerçekten bir adım yukarıya çıkarabileceğini ve aslında bir dahi olabileceğini söyledi. Sezgisel bilginin istikrarlı akışını deneyimlemeye devam edecekti.

'Daha yüksek bir bilinç durumuyla bağlantılı mutluluk hissi, sezgi yeteneği olan herkes tarafından bilinir ve şarap içen veya diğer uyarıcıları kullanan herkes, sinirlerde daha büyük bir akım akışıyla ilişkili aynı mutluluk hissini arar. Ancak yapay uyarılmanın ardından her zaman kişiyi daha önce olduğundan daha aşağıya iten bir depresyon gelir.

'Büyük olarak*başlatma,*Bilincin yedi seviyesine karşılık gelen tüm kuvvet akımları, en düşük seviyeden başlayarak ve giderek yukarıya doğru en yüksek ilahi yaratıcı akımlara doğru ilerleyerek bedene iletilir. Aday tüm bu güçlerde başlatılır ve*her seviyede bilinçli hale gelir.*Bir adayın bu inisiyasyondan geçmeye ve canlı çıkmaya hazır olması için bilincinin ve onunla birlikte direniş gücünün de önceden belirlenmiş olması gerekir.

altıncı seviyeye ulaştık. Bilinci bu seviyeye ulaşmamış herhangi bir yaratık için inisiyasyon eylemi kesinlikle ölüm anlamına gelecektir.

'Bu şekilde aday, güç akımının yardımıyla tek başına asla ulaşamayacağı yedinci ilahi dereceye ulaşır. Hiç kimse kendi yardımsız çabalarıyla ilahi-yaratıcı planda inisiyasyonu elde edemez. Burada, önceki olumsuz alma tutumundan, olumlu verme tutumuna doğru büyük bir geçiş yaşıyor. Bunu yapmak için ne kadar çaba gösterirse göstersin, hiçbir insan bu geçişi tek başına ve yardım almadan geçemez, ancak çoğu kendi çabalarıyla yedinci seviyeye inisiyasyon için mükemmel bir şekilde hazır oldukları noktaya kadar gelişebilir. Bu tür durumlarda, onları ilahi kozmik öz bilince başlatmak için gereken tek şey ellerin kaldırılmasıdır. Bu tür inisiyeler bir daha asla ilahi bilinçten düşmezler, çünkü onlar toplam bilincin tüm döngüsü boyunca ilerlediler, bunu yaparken gerekli tüm deneyimi elde ettiler ve yalnızca her biri mükemmel bir şekilde bilinçli hale gelen birbirini tamamlayan iki yarının yeniden bir araya gelmesini sağladılar. gerçekleştirilmesi gerekiyor. Sadece bu son yardımın dışarıdan verilmesi gerekiyor. O andan itibaren sürekli bir Tanrı bilinci halinde yaşarlar.

'Ancak tapınağımızdaki İnisiyasyon yoluyla, adayların ilahi yedinci dereceye inisiye olmaları mümkündür, her ne kadar hazır olma açısından yedinci dereceye kadar gelişmemiş olsalar da. Böyle bir inisiyasyonun ön koşulu olarak en azından altıncı seviyede bilinçli olmaları ve bedenlerini yeterince hazırlamış olmaları gerekir. Bu dış inisiyasyon yardımı sayesinde onların gerçeğe giden yolu*öz*açılır ve inisiyasyon eyleminde bilinçleri ilahi güç akışına bağlanır.

'Bu adaylar inisiyasyondan sonra ilahi bilinç halinde yaşamaya devam edemezler, önceki hallerine geri dönerler. Ancak inisiyasyonda deneyimledikleri mutluluğu hatırlıyorlar ve Tanrı'ya giden yollar onlar için açılmış olduğundan, yalnızca dünyasal deneyimin ve insanlığın gelişiminin uzun yolunu takip etmekten daha hızlı ve daha kolay bir şekilde gelişimin yedinci düzeyine erişme olanağının tadını çıkarıyorlar. bilinç. Böylece tapınağa inisiyasyon, bu yardım olmadan mümkün olandan çok daha fazla insanı ilahi benlikle birliğin mutluluğuna geri getirebilir.

'Öte yandan, bu şekilde inisiye olan bir kişinin, inisiyasyonundan sonra ve kendi çabalarıyla bir Tanrı-insan haline gelmeden önce, dünyevi ayartmalara karşı koyamama ve dolayısıyla kendi seviyesinden daha aşağıya düşme tehlikesi vardır. ilk sonbahar. Bu tehlike, deneyimi olmayanlar için mevcut değildir. Eğer bir kişi, inisiyasyon olmadan, ölümlülerin uzun yolundaki yaşam döngüsünü sonuna kadar, büyüklere kadar tamamlarsa*amaç,*Cennet Bahçesi'ndeki evine dönene kadar deneyimlerinde hiçbir şey kalmaz, onda bilinmeyen hiçbir şey kalmaz. Bu konuda her seviyede deneyim kazandıktan sonra ilahi seviyeye ulaşır.

kişiliğini yavaş yavaş siliyor. Ancak bunu başarmak için bir canlının bütün bir yaratılış çağını geçmesi gerekir.

'Tapınaktaki büyük inisiyasyonun bu tehlikeye rağmen bir süre daha insanlığın kullanımına açık olmaya devam etmesi Tanrı'nın isteğidir. Sayısız insan zaten bu şekilde kurtarıldı ve geri getirildi.*Tanrı,*ve çok daha fazlası olacak. Ve inisiyasyonlarının ardından nükseden az sayıda kişi, insanlığın kendi kaynaklarına bırakıldığı daha sonraki zamanlarda kendilerini reenkarne edeceklerdir. İnisiyasyonları sırasında deneyimledikleri büyük gerçekleri hatırlayacaklar ve bu gerçekleri sözleri, yazıları ve eylemleriyle hemcinslerine ilan edecekler.

'Büyük inisiyasyonun sırrı tapınakta bir süre daha korunacak. Ancak gelecek zamanlarda giderek daha fazla dünya fikirli insan iktidara geldiğinde, inisiyasyon piramidini içeriden taş bloklarla kapatacağız ve inisiyasyon odasındaki her şeyi maddesellikten arındıracağız. İlahi yaratıcı enerjinin sırrı, deneyimsiz ellere geçmeyecektir. Binlerce yıl sonra insanlar piramitlere girdiklerinde hiçbir şey, hatta hiçbir şey, insan iskeleti bile bulamayacaklar.

'Bugün dünyada büyük inisiyasyonun ön koşullarını yerine getiren birçok ruh var. Uyarımıza rağmen bu adayların hepsini harekete geçirmek bizim görevimizdir.*üç kez tekrarla*başlatılmasını istiyorlar.

'İnisiyasyonda aday yaratılışın her seviyesinde bilinçli hale gelir. Ruhunun tüm bilinçdışı kısımları bilinçli hale gelir; "bilinçaltı" ve "üstbilinç"i yoktur. İnisiyasyonu sırasında inisiyenin bilinci bütün olur, tam olur.*tüm bilinç.* Birlikten koptuğu anda maddede yani bedende şuur kazanmasıyla başlayan çember kapanır. Aday, daha önce ruhunun bilinçdışı bir parçası olarak, olumsuz bir görüntü, tuhaf bir varlık gibi her zaman var olan ve çekim gücü nedeniyle bedeninde özlemler, güçlü dürtüler ve huzursuzluklar olarak kendini gösteren kendi tamamlayıcı yarısıyla bilinçli olarak birleşir. vücut. Bilinç birliğe geri döner ve tamamlayıcı yarının yerine artık tamamlayıcı yarı kalmaz.*da bilinçlendirildi.*Bu kavuşmaya "mistik evlilik" diyoruz.

' "Evlilik" her zaman olumlu ve olumsuzun birleşimi anlamına gelir. Ancak yeryüzünde "evlilik", bedendeki başka bir varlıkla birleşmeye yönelik nafile çaba anlamına gelir. Ama ruhun mistik birliği gerçekleşir*bilinçte*ve tam, hiç bitmeyen bir tatmin getirir; kişinin kendi tamamlayıcı yarısıyla birleşmesi, kendisiyle birleşmesi anlamına gelir*Tanrı.*Çember tekrar kapandı!

'İnsan vücudu, her titreşim oktavı için özel bir sinir merkezi içerecek şekilde yapılandırılmıştır.

Daha yüksek merkezlerden alın. Öte yandan titreşimleri alttaki sinir merkezine ileterek transformatör görevi görürler.

'Sıradan insanda sinir merkezlerindeki bu transformatörler, onun bilincinden ayrı çalışır. Bu yüzden onları kontrol edemiyor. Doğa kanunları, onun bedeninde, ruhunda, bilinçaltında neler olup bittiğini bilmeden onu kontrol eder.

'Inisiyasyonda aday, yedi ana sinir merkezinin tamamındaki yüksek akım akışını ve bunlara karşılık gelen güçleri bilinçli olarak deneyimlemelidir. Bilinciyle önce yaratılışın en alt düzeyine iner. Orada hüküm süren güçleri deneyimlemeli ve onlara hakim olmalıdır.*Bu onun ilk sınavı.*Başarılı bir şekilde geçtiğinde, titreşimin ikinci oktavına bir derece yükselir, onu tanır ve ustalaşmak için deneyimler. Bu*ikinci test.*Daha sonra titreşimin üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı ve son olarak da yedinci oktavına tırmanır. Tüm bu testleri geçip başarılı olduğunda*bilinçli olarak*tüm bu alanlarda usta olarak kalırsa, o zaman bir inisiye olur.

'Bilinç ışıktır, bilinçsizlik ise karanlıktır. Yeryüzünde üzerimizde bir ışık gördüğümüzde ona şöyle deriz:*gün.*Dolayısıyla her bilinç durumu Tanrı'nın bir "günü"dür; için*her biri*bilinç, maddenin en alt seviyesinden Tanrı-insanın bilincine kadar*benlik, Tanrı kendini tanır*farklı seviyeler. Bütün bunlar üzerinde*"günler"*—Bilincin tüm düzeylerinde yedinci "gün" dışında hareketlilik, huzursuzluk ve hareket vardır.*Tanrının*hiçbir aktivite, hiçbir hareket, hiçbir iş olmadığında! Yedincide*"gün"*Yaratılış sona ermiştir çünkü bu günde tam bir birlik ve mükemmel denge vardır. O halde Tanrı*kendi içinde yatıyor!*

'Bir inisiyasyondan sonra, inisiye ebedi dünyada yeniden bilinçli olmayı başardığında*yapı*ve meditasyon sırasında bu ilahi durumu tekrar deneyimler ve kendi gücüyle normal altıncı seviyeden yedinci ilahi seviyeye kadar kendini yeterince sık yükseltmeyi başardığında, zamanla bu bilinç seviyesindeki konumunu kesin olarak pekiştirir ve ilahi yaratıcı plan onun her gün yaşadığı yerdir. O zaman ancak o zaman bir olur*Tanrı-adam,*Yalnızca bilincinde olan bir kişi,*huzur ve sakinliktir*Böylece yaptığı, düşündüğü ve hissettiği her şey bu ilahi durumdan doğal olarak akar, her zaman ve her koşulda Tanrı'nın iradesini tezahür ettirir, her zaman sadece ilahi olanın olumlu verici güçlerini yayar.*Aşk-* yalnızca böyle bir kişi gerçekten Tanrı'nın Oğlu'dur, Tanrı-insandır, Ptah-Hotep'tir!

'Tanrı-insan, yaratılışın yedi düzeyini bilinçli olarak tezahür ettirir ve kontrol eder. Ancak bilinci kendisini yalnızca yedinci, ilahi düzeyle özdeşleştirir, alt düzeylerle değil. Onları biliyor, ustalaşıyor, kullanıyor ama *yeme*iyiliği ve kötülüğü bilme ağacının bu meyvelerinden! Bilinçli olarak içeride kalıyor*Tanrı,*cennet gibi bir durumda, O, içinde birleşir

kendisi de ilahi birlik içinde yedi düzlemin tamamıdır: o maddedir, bir bedeni vardır, bir bitkidir: iyi bir araç gibi bedenini canlandırır, besler ve ona bakar; o bir hayvandır: içgüdüleri ve duyguları vardır; o bir insandır; zekası ve mantıksal düşünme gücü vardır; o bir dahidir: sezgisi vardır ve nedenler düzleminin dışında çalışır; o bir peygamberdir: zamanın ve mekanın üzerinde durur, geleceği ve geçmişi görür, tüm evreni özverili, her şeyi kapsayan bir sevgiyle sever, tüm yaratıkların dünyanın zincirlerinden kurtuluşlarına yardım eder; ve o bir Tanrı-insandır: her şeyi bilen ve her şeye gücü yetendir; O neyse odur, ebedidir *varlık, yaşamın kendisi, Tanrı!*

'Gördüğünüz gibi inisiyelerin hepsi aynı derecede değil. Çoğu ancak daha fazla gelişme sonrasında yedinci dereceye ulaşır. Bu nedenle rahiplikte farklı dereceler vardır. Bir yüksek rahibin görevleri yalnızca kendi gücüyle Tanrı-insanın yedinci derecesine ulaşmış biri tarafından yerine getirilebilir. *beklemek*Ve*alma*en yüksek ilahi güç - adayın inisiyasyonu sırasında beklediği ve aldığı yol. Tam tersine) başrahip*yayar ve verir*bu en yüksek ilahi gücün kendisidir.

'Bilincin yedi seviyesinden altısı, yaratıcı titreşimlerini, yaşam gücünü yedinci dereceden,*Tanrı.*Sadece inisiyasyonu sırasında yedinci ilahi dereceye ulaşabilen inisiye bile, yine de yaşamın yaratıcı gücünü yedinci dereceden, yani Tanrı'dan bekler ve alır.*Tanrı.*Sadece*Tanrı*ve özdeşleşmiş olanlar*Tanrı* radyasyonları bakımından gerçekten ve son derece cömerttirler.

'Öte yandan madde, Tanrı'nın olumsuz bir yansıması olarak,*yalnızca alır.*

'Diğer seviyelerdeki tüm varlıklar yukarıdan alır ve aşağıdaki seviyelere iletirler.

Bitki, madde üzerinde canlandırıcı bir etkiye sahip olduğu gibi, bir yandan da kendi üstündeki zeka seviyelerinden beş katını alır. Hayvan, altındaki seviyelere iki katını verirken, üstündeki seviyelere üç katını verir. İnsan, bilinci yedi seviyenin ortasında durduğundan, altındaki seviyelere üç kat verir ve yukarıdakilerden üç kat alır. Dehanın bilinci beşinci seviyede, sebepler seviyesinde olduğundan, yaratıcı güçlerini aşağıdaki dört seviyeye yayar ve yalnızca en yüksek iki seviyeden güç alır. Peygamber - inisiye, hayırsever titreşimlerini bilincin beş alt seviyesindeki varlıklara iletir ve gücünü ilahi seviyeden alır. Halen ikili bir ilişki içinde yaşıyor*Tanrı.*Yalnızca mükemmelliğe ulaşmış bir kişi *kozmik bilinç*kendi çabalarıyla pozitif radyasyon yayar ve her yöne, tüm evrene hayat veren ve cömert olan yalnızca pozitif radyasyon yayar. Da yaşıyor*Tanrı,*monistik bilinçte*Kendinin.*

'Bunu zaten öğrendin*veren*—yayılan — kanundur*Tanrı,*Ruhun alma, kasılma ise maddenin kanunudur.

'Her frekansın altındaki seviyeler üzerinde güçlü ve nüfuz edici bir etkisi vardır, oysa üstündeki seviyeler üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Farklı gelişim düzeyindeki iki kişiyi ele alırsanız, alt düzeydeki kişi, etrafındakilerin gözünde "kötü" bir insan olsa da, üst düzeydeki kişiye ancak fiil yoluyla zarar verebilir, asla fiil yoluyla zarar veremez. Güçlerinin kendisinin üzerindeki seviyeler üzerinde hiçbir etkisi olmadığı için radyasyonu. Öte yandan radyasyonu, özellikle de "nazar"ı, bilinç seviyesinin altındaki seviyelere zarar verebilir. Bir inisiye ise yüksek büyü gücünü istisnasız her canlıya aktarabilir.

İnisiyasyon sırasında, ilahi yaratıcı güç omurganızdan akacak, yedi ana sinir merkezinizin her birine sırasıyla ulaşacak ve bu gücü her seviyede bir bilinç durumu olarak deneyimleyeceksiniz. Ama şimdi size söylediklerimi çok dikkatli bir şekilde hatırlayın:*Bir oktav ve titreşimde bilinçli olduğunuzda, bu frekansla uyum içinde olursunuz ve onun tüm alanı sizin için mutlak "gerçekliği" temsil eder. Bir derecedeki testi geçtiğinizde, bir sonraki seviyede uyanacak ve bir alt seviyede sadece rüya gördüğünüzü anlayacaksınız. Ancak testi geçemezseniz, yani kendinizi olaylarla özdeşleştirirseniz ve onların hakimi olmayı başaramazsanız, tüm bu rüya resimleri sizin için gerçek kalır ve tüm bunları deneyimlemek zorunda kalırsınız. bunları sonuna kadar zaman ve mekan dünyasındaki gerçek olaylar olarak görürüz. Bu, vücudunuzun burada, bu tabutta öleceği ve bu alt seviyeden yavaş yavaş yukarıya doğru mücadele ederken, binlerce yıl boyunca fani varoluşun uzun yolunda, sayısız reenkarnasyonda kendi rüya resimlerinizi hayal etmeye devam etmeniz gerektiği anlamına gelir. sen de ona düşerdin.*

'Rüya ile gerçeklik arasındaki fark, yalnızca bir bilinç düzeyinde gerçeklik olarak kabul ettiğiniz şeyin, daha yüksek bir bilinç düzeyinde uyandığınızda ve bunun hiç de gerçeklik olmadığını, sadece bir hayalin yansıması olduğunu fark ettiğinizde hemen bir rüyaya dönüşmesidir. the*öz,*başka bir deyişle bir rüya. Gerçek olduğuna inandığınız sürece her rüya gerçektir. Tek ve sadece*gerçeklik,*tek amaç*gerçeklik*var, var*kendi kendine: Tanrım!*

'Tüm testleri geçtiğinizde, dünyaya düşmüş bir ruh olarak deneyimlemek zorunda kalacağınız tüm yaşamları deneyimlersiniz. Zaman ve mekandan bağımsız olarak, onları rüyalar olarak deneyimlersiniz, bilincin bir sonraki seviyesinde uyanırsınız. Sonunda yedinci seviyede uyanırsın,*benliğin kozmik bilincinde.*Bu ilahi halde, en yüksek ve tek olan son birimle bir olursunuz. *gerçeklik,*ile*kendin,*ile*Tanrı.*Bu artık bir uyanış değil, bir diriliş!

'O zaman "kişinizden" kurtulmuş olursunuz; o da yalnızca bir

yansıtma - kişisel kaderinizden özgürleşme. Kurtuldun. Bundan sonra tapınakta rahibelik görevlerini yerine getireceksiniz. Daha sonra, eğer daha fazla uygulama yoluyla, kendi çabalarınızla kendinizi yedinci seviyeye yükseltmeyi başarırsanız, kalıcı bir bilinç durumu olarak kendinizi onun seviyesinde tutarsanız, bir Tanrı-kişinin kutsallığını elde etmiş olursunuz. O zaman tapınakta yüksek rahibe olmaya layık olacaksın.'

'Ruhumun Babası,' diye soruyorum Ptahhotep'e, 'bir kişinin inisiye olduktan sonra bile yüksek bilinçten düşmesinin mümkün olduğunu söyledin bana. Ayrıca bana inisiyenin kendisini bedeniyle özdeşleştirdiğinde ve böylece yüksek enerjilerini bedenine kanalize ettiğinde, fiziksel gerçeklikte yaşayan sıradan bir insandan daha aşağı düştüğünü söylediniz. Bana söylediğin başka bir şey de adayın inisiyasyon sırasında yaşadığı deneyimler. *onun tüm gelecekteki kaderi,*tıpkı ilk düşüşünden itibaren ilahi birlik içinde evine dönüşüne kadar öngörüldüğü gibi. Peki, kaderindeki tüm olayları, denemeleri ve baştan çıkarmaları hayal etmiş ve inisiyasyonu sırasında daha sonra tekrar düşmesine neden olabilecek tüm testleri başarıyla geçmiş bir inisiye için bu nasıl mümkün olabilir? Zaman ve uzayın üç boyutlu dünyasına daha sonra düşecek bir inisiye mi? Eğer tüm kaderini sonuna kadar bir rüya olarak gördüyse, neden düşüşünü de gelecekteki kaderinin bir parçası olarak hayal etmedi?'

'Bir bumerang atıldığında' diye cevap verir Ptahhotep, 'nasıl uçacağı ve turunu tamamlamasının ne kadar süreceği, atıldığı anda zaten bilinen faktörlerdir. Dolayısıyla değişmez bir gelecek kaderi olarak tüm kariyerini kendi içinde taşır. Ancak dışarıdan bir kuvvetin onu yörüngesinin ortasında yakalayıp, başlangıç noktasına ve hedefine daha kısa sürede ve daha kısa bir yolla geri getirmesi mümkün olacaktır. Bumerang böylece evine dönmüş olacaktı. Fakat orijinal formunu ve ağırlığını koruduğu için tekrar dışarı atılıp başka bir devre yapma ihtimalini hala bünyesinde taşır, çünkü bu ihtimal verilmiştir.*Şekli ve ağırlığı nedeniyle.*

'Dış yardım yoluyla inisiyasyona ulaşan bir inisiye bu bumeranga benzer. O, ilahi birliğe dönüşüne kadar tüm gelecek kaderini sonuna kadar hayal etmiştir, ancak bu koşulları yaşamıştır.*sadece bilincinde.*Onun kişiliği ve karakterinden ve kaderinden kaynaklanan kişisel durumları hâlâ maddi dünyada kalmaktadır. Onun inisiyasyonuyla,*Olumsuz*tıpkı senin inisiyasyondan sonra hâlâ Firavun'un kızı ve Kraliçe'nin temsilcisi olacağın gibi, şimdiki hayatına son verdi. Ve eğer bir inisiye, inisiyasyonundan önce gerekli tüm dünyevi deneyimi toplamamışsa, içindeki tüm yaratıcı güçleri tanımamış ve onları kontrol etmeyi öğrenmemişse, bir dereceye kadar hala deneyimsizdir. *eve, birliğin ilahi durumuna döndüğünde.*Bu, onun güçlerinin kişisel bileşiminden henüz tamamen kurtulmadığı anlamına gelir.

Kişilik henüz tamamen yok edilmemiştir.

'Böyle bir inisiyenin kendi çabalarıyla yedinci dereceye ulaşması ve kendini sürekli bir bilinç durumu olarak bu seviyede tutması için geçen süre zarfında, yüksek bilinç düzeyinden tekrar düşme olasılığını ve tehlikesini kendi içinde taşır.*ve tamamen yeni bir kader çarkına başlıyoruz.*Çünkü o oldu*bilinçli*Ancak ilahi yaratıcı güç sayesinde, dış yardımla da olsa,*Bu* Muazzam bir güç onu tekrar dışarı atar ve sonra ilk düşüşünden sonra olduğundan çok daha büyük bir döngüden geçmesi gerekir.*bilincine varmadan önce*ilahi güçte. Örneğin, Tanrı'nın oğullarının evini yok eden kara büyücüler, yaratılışın en alt düzeyine düşmüşlerdir. Artık yeryüzünde dağlar, kayalar ve taşlar halinde uzanıyorlar ve bilincin yolu boyunca, hareketsiz maddeden bitki ve hayvan yaşamı alemlerine, oradan da tekrar insan seviyesine kadar çağlar ve çağlar boyunca ilerlemeleri gerekiyor. Bazıları yalnızca bitki veya hayvan düzeyine kadar düştü, bazıları ise insan varlığının diğer düzeylerinden yalnızca birine düştü. Bir yaratığın maddi dünyada izlediği yol belirli bir zaman alır. *ancak bireysel yaratıklar her zaman daireyi daha kısa sürede geçebilirler* binlerce, hatta milyonlarca yıl önce hedeflerine ulaşırlar. Ancak bu ancak insan için mümkündür. Onun sayesinde tek insan*aklın bilinçli kullanımı,* deneyimleyebilir*zamana bağlı olmayan bilinç halleri.* Hayvanlar ve bitkiler bunu yapamaz. Artık hayvanların da neden acı çekmesi gerektiğini anlayabilirsiniz! Dünyadaki diğer her şey gibi onlar da bir zamanlar yüksek bir düzlemde yaşamış olan düşmüş ruhların bilincinin sınırlı tezahürleridir.

'Başlangıçta, daha yüksek bir bilinç düzeyinden düşüşte tezahür ettirilen tüm olumsuz güçler, olumlu güçler tarafından dengelenir. Böylece "borçlar" ödenir. İnisiyasyonunuzu başarıyla geçtikten sonra, bir giriş yapacaksınız. *kaderi olmayan durum.*Tanrı'nın iradesini tezahür ettirdiğiniz sürece kendinize ait bir kişi olmayacak ve dolayısıyla kendinize ait bir kaderiniz olmayacaktır. Etki ve tepki kanunundan kurtulacaksınız. Ama eğer kendinizi bilincinizde kişiliğinizle, bedeninizle özdeşleştirirseniz, kendiniz için yeni bir kader çarkı yaratırsınız ve yeniden sayısız reenkarnasyona maruz kalırsınız.

'Artık inisiyasyonun tüm sonuçlarını biliyorsunuz. Ve size son bir kez daha soruyorum, inisiyasyonu gerçekleştirecek cesaretiniz var mı?'

Mükemmel bir özgüvenle, 'Evet!' diye cevap veriyorum.

Daha sonra odaya uzun boylu, saygın bir adam girer. Onu tanıyorum. O en yüksek dereceden bir rahip, aynı zamanda bir başrahip, Ptahhotep'in temsilcisi. Bize doğru adım atıyor. Sonra Ptahhotep bana lahitin içine girmemi ve oraya uzanmamı işaret etti.

Onun emrettiği gibi yapıyorum.

Ben lahitte yatarken Ptahhotep sonsuz sevgiyle bana son bir bakış attı ve sonra iki rahip taş örtüyü kaldırıp üzerime koydu. Zifiri karanlıkta taş tabutun içinde yatıyorum.

37

BAŞLANGIÇ

Her zamanki gibi olup biteni izliyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Taş tabutun içinde yatıyorum ve karanlığa bakıyorum.

Karanlık? Aslında karanlık değil, çünkü görüş alanımın ortasında yeşilimsi fosforlu bir ışık görüyorum. Etrafında ışık noktaları parlıyor ve sonra kayboluyor gibi görünüyor. Bu ışık noktalarını izliyorum ve nereden gelip nereye gittiklerini tahmin etmeye çalışıyorum.

Aniden, ışık noktalarının göründüklerinde birbirlerine eskisi kadar yakın olmadıklarını fark ediyorum. Tam tersine, daha önce yeşilimsi fosforlu ışığın olduğu yerde, tam ortada, ışık noktalarının hiçbirinin yaklaşmadığı bir boşluk var. İçinde ışık bulunmadığı için içinden baktığım zifiri bir kara delik olan bu noktanın etrafında gittikçe daha fazla boşluk bırakıyorlar.*hiçlik...*

Sonra bu mutlak, ölü karanlığın içinde iki ışık noktasının belirdiğini fark ediyorum. Yavaş yavaş yaklaşıyorlar ve iki göz gibi bana bakıyorlar. Gözleri görmüyorum; ne ışığı ne de rengi var ama yine de onları görmek zorundayım. BEN*Bilmek* iki göz bana bakıyor. Bu iki göz bir bedene ait değildir. Bunlar görünmez bir şekilde etki gösteren enerji akışlarının kuvvet merkezleridir. Bu sönük, siyah enerjiler ışık noktalarına saldırır. Işık noktaları bu kuvvet tarafından emilir ve yok edilir. Bu görünmez gücü yayan bu boş, karanlık deliğin etrafında bir sınır oluşturan bir kontur belirir. Dehşete düşmüş gözlerimin önünde, yavaş yavaş bir yüz, bir canavarın ürkütücü özellikleri, yalnızca bulunduğu yerde mutlak bir hiçlik olduğu için tanınabilen bir siluet beliriyor - olumsuz bir görüntü.

Biliyorum, sadece bu bedensiz canavarın*Fenalık*kendisi. Bunu biliyorum. Korkunç yüz buruşturmalarının ara sıra insan yüzlerinde parıldadığını gördüm. *ifade*o yüzlerden. Şimdi*neden*bu ifadenin kendisi, insan yüzü olmayan, bedeni olmayan varlığın kendisi burada!

Yoksa her zaman orada mıydı ve ben fark etmedim mi ...?

Bu bedensiz yüz keçi kafasını andırıyor. Siluet, küçük bir keçi sakalıyla biten uzun, sıkışık bir yüzün üzerindeki boynuz şeklini açıkça gösteriyor. Veya belki de tüm bu şekiller yalnızca*görünmez kuvvetlerin radyasyonları?*

Varlığın birbirine çok yakın duran gözleri, her şeyi karşı konulamaz bir şekilde aşağıya, aşağıya, tamamen yok olmaya sürükleyen dipsiz girdaplar gibi korkunç bir etkiye sahiptir.

Canavar şimdi bu iki uğursuz göz aracılığıyla tüm korkunç güçlerini üzerime ve bana yayıyor. Bu berbat gözler beni delip geçiyor, içimden, tüm varlığımdan geçiyor, sanki devasa bir girdabın içine çekiliyormuşum gibi beni karşı konulamaz bir şekilde kendi içine çekiyordu.

Mutlak bir panik kalbimi ele geçiriyor. Sırf dehşetten dolayı gevşek ve cansız hale geldiğimi hissediyorum. Yaklaştıkça korkunç gözleri daha da delici oluyor. Bu şeytani varlığın nasıl olduğunu hissedebiliyorum, öyle mi?*Şeytan*kendisi mi? -beni kendi gücüne zorluyor. Canavar üzerime yayılıyor, beni yutuyor ve bir anda artık kendim olmadığımı hissediyorum.*Ben oyum!*Onun korkunç hatlarını yüzümde, maddi olmayan bedenini bedenimde, damarlarımda kan gibi akan şeytani akıntılarını hissediyorum. Bu cehennemi, şeytani duygu bütün varlığımı soğuk ve katı hale getiriyor. Vücudum korkunç kramplarla kıvrılıyor.

Ve içimde derinlerde, sözcükleri üreten güç aracılığıyla, sözcükler olmadan benimle konuşuyor.*Anlam*kelimelerin sayısı: 'Şimdi seni yakaladım! Artık benim gücümdesin! Şimdi beni bilincinin dışına itemediğini görüyorsun. Tüm çabalarına rağmen artık bana aitsin! Sen ve ben biriz. Artık bizi ayıracak hiçbir şey yok. Ben senin içindeki "ben"im ve sen de benim içimdeki "ben"sin. Benim soğuma, büzülme ve katılaşma kanunuma tabisiniz. Vücudunuzun nasıl kıvrıldığını, dizlerinizi göğsünüze kadar nasıl çektiğinizi hissediyor musunuz? Artık çaprazlanmış durumdalar ve ayaklarınız vücudunuza, sanki ayak tabanlarınız vücudunuzla birleşmiş gibi bastırılıyor. Kollarınız göğsünüzün önünde çaprazlanır. Elleriniz yumruk şeklinde kıvrılmış, vücudunuza sanki ona bağlıymışçasına sıkı bir şekilde bastırılmıştır. Şimdi başınız göğsünüze doğru düşüyor, yumruklarınızın arasına kendini yaklaştırıyor - yaklaşıyor - daha da yaklaşıyor! Sanki anne karnındaymışsınız gibi! Bu doğru ve şimdi küçüldün ve tek parça haline geldin. Küçük, oval bir taş parçası haline gelinceye kadar soğuyor ve sertleşiyorsun! Bir taş parçası; katı, sert ve ölü! Ama hâlâ bilinciniz var ve*Bilmek*öldüğünü, bu taş parçasına dönüştüğünü, bu taş parçası olduğunu; sen onun içinde duvarlarla çevrilisin; sonsuz bir süre boyunca ölüsün... zamansız bir sonsuzluk boyunca...

'Etrafınıza bakın ve gökyüzüne kadar uzanan dağları görün. Bütün bu kayaları, taşları ve kayaları görüyor musun? Sadece bakma*en*onlar, bak*içine*onlara. Varlıklarına bakın. Bütün bu taşların taşlaşmış olduğunu görebiliyor musun? *bilinçli*Senin gibi yakıcı güneş ışığına, şiddetli fırtınalara ve şiddetli dona maruz kalan varlıklar mı? ... Her canlı, her hayvan, her insan senin ve diğer taşların üzerinde yürüyor. Bahar selleri sizi vahşi sulara sürüklüyor ve siz bu hızla dönen akıntılarda birbirinizi ovalayıp ovuşturuyorsunuz... sonsuz zaman... zamansız sonsuzluk...'

Dehşete kapıldım, her şeyi yaşıyorum*Kötü biri*diyor. Burası gerçekten cehennem. Canlı ve bilinçli, ama yine de kilitli ve hareketsiz, bu mezarın içinde büyümüş, yaşam belirtisi bile verme ihtimali olmayan... ağır, ölü bir taş olma ihtimali! ... İle*olmak?*

HAYIR!*ben*bu değil!*BEN*Ben yalnızca hapsedildim, bu taşa gömüldüm, ama *ben değilim*taş.*Benliğim madde değil! ben*boyutsuz*öz,*her türlü zaman ve mekan kavramının ötesinde bir ruh!

Ve ruhun içsel gücüyle, tıpkı telepatik egzersizlerimde onunla konuşmayı öğrendiğim gibi, bedensiz, ağızsız, ruhla konuşarak, sessizce canavara bağırıyorum: 'Hayır! Ben sen değilim ve sen de "ben" değilsin! Varlıklarımızda sonsuza kadar ayrıyız, çünkü sen ölümsün ve "*BEN*"benim*hayat!*Hiçbir zaman birbirimizin aynısı olamayız! Siz, büzülme ve katılaşma yasanızla, tüm yaşamın ebedi kaynağının negatifi, yansıyan görüntüsü - karikatürü - sizsiniz. *kendi içinde oturan tanrısallığın!*Sen korkunç bir hayalet değilsin. Sen bir canavar değilsin. Sen değilsin*"Kötü olanı".*Bağımsız bir varlığınız yok. Kutsal *öz*seni yarattı ve maddi bir kılıfa, bir bedene büründüğü an seni sonsuza dek yaratmaya devam ediyor. Sen maddenin iç varlığısın, sen*kanun*maddeyi koruyan; yani bedenim üzerinde yetkin var çünkü onu benim emrim üzerine inşa etmek zorundaydın*öz*Ne zaman*BEN*bu maddi dünyaya doğdu ve bir kişi oldu. Ama benim üzerimde, yaratıcılığım üzerinde hiçbir gücün yok*öz;*çünkü sen başka bir şey değilsin *Maddenin kanunu ruhum aracılığıyla canlanıyor. Ben senim değil*Ancak*ben buyum*ve sen de benim olduğum şeysin! Özünüz kasılmadır ve ruhsal planda, bilinçte kasılma kendisini şu şekilde gösterir: *korku.*Ve ortadan kaybolmalısın çünkü*Korkmuyorum!*

Söylenmemiş, sessiz sözlerimin etkisi dehşet verici! Etrafım zifiri karanlık oluyor ve dağlar sağır edici, gürleyen bir kükremeyle çöküyor. Kayalar ve kayalar düşüyor, dünya açılıyor, tam bir kaos etrafımda öfkeleniyor ... sadece*BEN*Bu felakette ayaklarımın üzerinde sağlam dur...

Ortalık tekrar sakinleşip yavaş yavaş kendime geldiğimde, az önce korkunç bir rüya gördüğümü fark ettim. Böyle bir kabustan uyanmak ne güzel...

İlk hissim olağanüstü bir açlık ve susuzluktur ama yeme ve içmeyle vakit kaybetmek istemiyorum çünkü amacım*Tanrı.*Olabildiğince hızlı ilerlemek istiyorum.

Etrafıma bakıyorum. Yumuşak kırmızımsı bir ışıkla aydınlatılan geniş bir odadayım. Hoş, iyi huylu insanlar bana güzel yemeklerle baştan çıkarıcı lezzetler ve muhteşem altın kaplarda cennet gibi içecekler sunuyorlar. Beni kendileriyle yiyip içmeye ikna etmeye çalışıyorlar. Gülüyorum. Damak tadının zevkleri benim için hiçbir zaman cezbedici olmadı. Yolda açlık ve susuzluk yüzünden kendimin gecikmesine neden izin vereyim ki?*Tanrı?*

Dostça davetleri için kendilerine teşekkür ediyorum ve yoluma devam ediyorum. Tek kelimeyle hayır

artık açlık veya susuzluk hissim var ama hâlâ nerede olduğumu ve etrafımda neler olup bittiğini tam olarak anlayamıyorum. Ancak çevremdeki herkesin sürekli, kaotik bir hareket içinde olduğu aşikar. Bu yerle ilgili ilk izlenimlerimden bir diğeri de havadaki tuhaf koku... aşırı ısınmış insan vücutlarının kokusu... tam olarak nahoş olmasa da yine de bana itici geliyor.

Yavaş yavaş gözlerim loş ışığa alışmaya başlıyor. Çok sayıda erkek ve kadının kanepelerde karmakarışık bir şekilde uzandığı veya sallanıp kaygılandığı, birbirlerine sımsıkı sarıldığı, birlikte dans ettiği ve son derece tuhaf hareketler yaptığı bir tür yeraltı mağarasındayım. Onları artan bir şaşkınlıkla izliyorum. Sarhoşlar mı? Yoksa akıl hastası mı? Elbette doğanın yeni bir nesil yarattığı çiftleşme mevsiminde hayvanları gördüm. Ama tüm vücutları tutkuyla karıncalanıp titreyecek kadar heyecanlı olsalar bile, asla onurlarını kaybetmezler... asla buradaki insanlar gibi devam etmezler. Aşk tapınağında hizmet eden rahibeler de asil bir manevi adanmışlık tavrıyla görevlerini yerine getirirler çünkü bunu yaparken ilahi aşk sunağına bir adak sunduklarını bilirler. İnsanlar nasıl bu kadar alçalıp, son derece ilahi aşk eylemini küçük düşürebilir ve onu kendi başına bir amaç haline getirebilirler? Sonuçta bunlar, Tanrı'nın benzerliğinde ve benzeyişinde yaratılmış saygı duyulan, itibarlı insanlardır ve yine de sanki akıllarını kaybetmiş gibi davranırlar. Bazılarını ben rütbeli insanlar, devlet adamları ve saray hanımları olarak tanıyorum ama onlar beni görmüyor. Kendilerinden başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi görecek gözleri ve kulakları yoktur. Onlar için dış dünya artık yok olmuştur.*Tamamen kapatılmışlar... kendi hayal güçlerine hapsolmuşlar!*

Onlar da birbirleriyle konuşuyorlar ama sanki bu erkekler ve kadınlar konuşmanın insanın manevi bir tezahürü olduğunu unutmuş gibi görünüyor. En imkansız, tamamen mantıksız şeyleri söylemek için konuşmayı kullanıyorlar. Örneğin, partneriyle sıkı bir şekilde kucaklaşarak dans eden bir adamın ona tekrar tekrar 'Sen benim misin?' diye sorduğunu duyuyorum.

'Evet tatlım, hepsi senin!' kadın cevap verir ve dans etmeye devam ederler. Kısa bir süre sonra aynı çift yanımda dans ediyor ve adamın gözleri yarı kapalı bir şekilde kadına tekrar, belki de yüzüncü kez, 'Sen benim misin?' diye sorduğunu duyuyorum.

Kadın da aynı yorulmadan, "Evet canım, öyleyim" diye yanıtlıyor. Onlarla sorun nedir? Bir soruyu bir kez sorup cevabını almak yeterli değil mi? Neden bunu yüzlerce kez tekrarlamak zorundalar? Ve bir insana böyle bir soru sormak ne kadar anlamsız! *İnsan yalnızca kendisine aittir.*O, vazgeçilmez bir kendi kaderini tayin hakkına sahip özgür bir varlıktır. Peki bu adam nasıl böyle düşünebiliyor?*olabilmek. elinde bulundurmak*bir kadın? Bir aslana sahip olmak pek mümkün değildir. Bu muhteşem hayvanlar bile bağımsızlıklarından vazgeçmiyorlarsa, bu adam nasıl oluyor da kadının 'kendisine ait' olduğu fikrine kapılıyor ve neden ona yüz para soruyor?

zamanlar? Akıl hastası mı? Ve belki de onun saçmalıklarına cevap vermeye devam eden kadın? Ve belki de aynı derecede imkansız bir şekilde davranan tüm diğer erkekler ve kadınlar?

Tam bu sırada uzun boylu, geniş omuzlu bir adam yanıma geldi. Görünüşe göre düşüncelerimi okuyabiliyor, çünkü içsel sorularıma yanıt veriyor: 'Güzel bayan, bunun aşk olduğunu bilmiyor musun?'

'Aşk? Aşkı kesinlikle biliyorum! İki canlının birbirini salt tutkulu bir sahiplenme arzusuyla değil, mutlak bir bağlılıkla sevmesi güzel, asil bir kutsallıktır! Ama bu insanların kalplerinde sevgi görmüyorum! Ben sadece onların duygularını kaybettiklerini görüyorum... Ruhsal vahiyleri iletmek için yaratılmış en ince, en hassas sinir merkezlerini körelten ve öldüren bu tutku, bu ateş, onları tamamen kontrolü altında tutuyor. Bu insanların yarı bilinçli hallerinden kurtarılıp uyandırılması lazım! Çok genç bir kadının yanına gidiyorum, kolunu tutuyorum ve kulağına 'Uyan! Bilincinizin tutkuyla körelmesine ve kararmasına izin vermeyin! Sen ruhsun, beden değil! Vücudunuzun sizi küçük düşürmesine izin vermeyin! Kendinizi bir hayvandan daha aşağılara sürüklemeyin. Uyan, duyuyor musun? Uyan ve buradan git! Çok geç olmadan kendinizi kurtarın!'

Genç kadın sanki bir peçenin ardından, bir uyurgezer gibi bana bakıyor. 'Beni rahat bırak' diyor, 'Mutlu olmak istiyorum!' Ve bununla dans etmeye devam ediyor.

Ah ne kadar kör! Fiziksel bir kucaklaşmayla mutluluğu bulmayı nasıl umabilirdi?*manevi içerik olmadan mı?*Mutluluk kişinin bilinçte deneyimlediği bir şeydir; mutluluk ortada*öz.*Vücudun önemsiz bir oyunuyla mutluluğu bulmayı nasıl umabilirdi ki?

'Şimdi bir süre aklını unut' der adam, 'yargılamaya yetkili değilsin çünkü bunu hiç denemedin. Benimle dans et, kendin göreceksin.' Böyle diyerek beni kucaklıyor ve dönen insan kalabalığının arasına sürüklüyor, tıpkı diğer insanlar gibi aptalca davranarak...

Onunla dans ediyorum ve kendimi büyük bir merakla gözlemliyorum... Ben de çevremdeki bu zavallı bunak insanlar kadar sarhoş olacak mıyım, yakın temastan kendimi kaptıracak mıyım? Ama fark ettiğim tek şey, bu adamın yakınlığını ne kadar rahatsız edici bulduğum. Nefesi sıcaktı ve yüzüme ve boynuma doğru nefes almasını çok iğrenç buluyordum. Solunan hava, havayı tüketir! Neden onun zaten tükettiği havayı soluyacağım? Ayrıca vücudunun kokusunu ve terini de çok nahoş buluyorum. Temiz hava istiyorum. Bu iğrenç yerden uzaklaşmak istiyorum.

Ondan uzaklaşmaya çalışırken adam bir anda değişiyor. Bir anda devasa, ateşli, alevli bir ruha dönüşür. Artık bir bedeni yok. O sadece beni boyun eğdirmeye çalışan güçlü bir alev. Etrafımı sarıyor, kendini ağzıma... vücuduma sokmaya çalışıyor. Ama yaydığım güç,

açık ve ayık bilincimin gücü onu uzak tutuyor. Bana ulaşamıyor. Daha sıcak, daha büyük, daha istekli hale gelerek tepki verir. Muazzam boyutlara ulaşıyor, tüm odaya yayılıyor, tüm bu tutku sarhoşu insanları yakıcı ateşinde yutuyor. Kimse kalmadı... Daha fazlası değil... Sadece her şeyi yiyip bitiren bir alev denizi...

Ama dokunulmadan, zarar görmeden duruyorum ve*Ben buyum!*

Sonra alevlerin içinden gürleyen bir ses duyuyorum: 'Kazandın... sınavını geçtin ama dikkat et! Kazanmadın çünkü benden daha güçlüsün. Daha güçlü olamazsın çünkü ben daha güçlüyüm.*kendi benliğinin ateşi.* Sen aydınlanmadın çünkü saflığın ve*Tecrübe eksikliği* seninle benim aramda dur. Vücudunuz ve duyularınız hala uyuyor. Seni koruyan şey buydu. Ama dikkat edin, tekrar karşılaşacağız...*tekrar buluşacağız*! ... ' Ve bununla birlikte her şey yok oluyor - ateş, oda, duman - her şey ... ve kendimi yeniden yalnız buluyorum ...

'Tekrar buluşacak mıyız?' Bu son sözleri tekrarlıyorum. 'Senden korkmuyorum! Vücudum alevli bir tutkuya kapılsa bile bu ruhuma dokunmazdı. *öz. BEN*fiziksel her şeyin üstünde dur...'

Peki o neydi? Aşağılayıcı bir kahkaha gibi gelmedi mi?

Bu sesin nereden gelmiş olabileceğini görmek için etrafıma baktım. Bunu yaparken zümrüt yeşili bir çayırda olduğumu ve garip bir şeklin yaklaştığını fark ediyorum. Yakışıklı, yapılı bir adamın şekli, yarısı bir sis perdesiyle gizlenmiş. Sisin arkasını görmek isterim... Sakladığı muhteşem biçimi görmek isterim... Sisi kovalamak isterim... ama yapamam. Ama adam ilgimi çekiyor ve ben de 'Sen kimsin?' diye soruyorum.

Sonra yakışıklı adam yaklaşıyor ve beni derinden etkileyen bir sesle kulağıma fısıldıyor: 'Ey sevgilim! Seni çok çok uzun zamandır, sonsuzluktan beri, Cennet Bahçesi'nden düşüp birbirimizden ayrıldığımızdan beri arıyorum. Sonunda seni buldum Kollarıma giriyorum! Gel, tatlı küçük başını göğsüme koy! Gelin, ilahi birlik içinde birleşelim, varlıklarımızı ilahi mutlulukta birleştirelim! Vücudun hayvani dürtülerine boyun eğmemiş olman ne harika! Kendini benim için saf ve dokunulmamış tutman ne kadar muhteşem! Sen bana aitsin ve ben de sana aitim. Birbirimizi tamamen tamamlıyoruz! Bizi birbirimize bağlayan, birbirimize gittikçe daha da yakınlaştıran çekimin karşı konulamaz gücünü hissediyor musunuz? Gelin, sevgiyle birleşelim, ey yaratıkların en değerlisi, benim tek cennet gelinim. Seni seviyorum!'

Sesini duyuyorum, erkeksi adımlarını görüyorum, ondan bana yayılan muazzam bir gücü hissediyorum... Ama yine de o tuhaf. Onu tanımıyorum! O nasıl benim tamamlayıcı yarım olabilir? HAYIR! İnsan tamamlayıcı yarıyı asla kendi dışında bulamaz. Ptahhotep, tamamlayıcı yarımızın her zaman yansıtılmış bir görüntü olarak tezahür eden formun arkasında olduğunu söylüyor*tezahür etmemiş durumda.*HAYIR! HAYIR

insan benim tamamlayıcı yarım olabilir. Peki bu adam neden yoğun bir sisle örtülüyor?

'Kim olduğunu bilmiyorum' diye cevap verdim, 'ama her kimsen, yanılıyorsun! sen *Olumsuz* tamamlayıcı yarım. Ve eğer onu dış dünyanın herhangi bir yerinde bulacağınızı düşünüyorsanız, kendinizinkini başka bir yerde aramanız gerekecek. Hiç kimse tamamlayıcı yarısını kendi içi dışında hiçbir yerde bulamaz. Çevremizdeki dünyada bu yalnızca mümkündür *kişinin gerçek tamamlayıcı yarısına benzer yansıtılan resimleri bulun.* Ama ne sen ne de ben bir resim, bir yansıma sayesinde tamamlanamayız. Yalnızca ilahi birlik *kendi kendine yapabilir* mutlu mutluluk getir! Tamamlayıcı yarımı içimde bulacağım *kendini!'*

'İçinizdeki tamamlayıcı yarıyı bulmak için *kendini,* Yakışıklı adam şöyle diyor: 'Bu sizin bilincinizde zaten ilahi benlikle özdeş olduğunuz anlamına gelir. Sebepten önce sonucu yaşamayı nasıl beklersiniz? İlahi benlik, ancak tamamlayıcı yarınızla bir haline gelerek geri dönebileceğiniz cennet gibi birlik halidir. Bensiz, tamamlayıcı yarınız olmadan bunu nasıl başarmayı düşünüyorsunuz? Bir birimin yarısı olduğunuzu, diğer yarısının da benim olduğumu unutuyorsunuz.

'Biz birbirimizin canlı yansıyan görüntüleriyiz ve birbirimize aitiz. Benim seni bilinçaltımda taşıdığım gibi sen de beni bilinçaltında taşıyorsun ve hatta cennetteki birlikteliğimizin getirdiği karşı konulamaz çekici güçle istemeden de olsa birbirimizi arıyoruz. Çağlar boyunca, kaderimiz bizi birbirimizi kendi içimizde bilinçli hale getirene ve birbirimizi hem beden hem de ruh olarak tamamen deneyimleyene kadar tekrar tekrar bir araya getirir. Yalnızca bu ilahi kimlikte gerçekten bütünün, yüksek benliğin tam bilinci olabiliriz! Ben olmadan cennet birliğine dönmeyi nasıl umuyorsun? Dünya üzerinde de birbirimize ait olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmekten nasıl kaçabileceğinizi düşünüyorsunuz? Kesinlikle ihtiyacın olan deneyimi ben olmadan nasıl elde etmeyi düşünüyorsun?'

Ama etkilenmeme izin vermeyi reddediyorum. 'Beni ne kadar ikna etmeye çalışırsan çalış, seni hâlâ istemiyorum! Benim için bilinçdışımda senin bulunduğunu bilmek yeterli. *öz,* ve ben seni sadece kendi içimde tanımak istiyorum, dış dünyada değil. Yoluna devam et ve bırak ben de kendi yoluma bineyim!'

Bu sözlerim üzerine yakışıklı adam uzaklaşıyor ve güneş ışığındaki sabah sisi gibi buharlaşmaya başlıyor. Ve giderek daha uzaklardan sesi bana geri geliyor; kalbimde derin bir etki bırakan bu ses: 'Seni yeryüzünde aramaya devam edeceğim... *bakıyorum... bakıyorum...* Sesi uzaktan kayboluyor ve aniden her şey sessizleşiyor.

Ama hâlâ bilmek istediğim bir şey var, o yüzden arkasından bağırıyorum: 'Neden?

Etrafında o kadar yoğun bir sis var ki, seninle yüz yüze görmemi engelleyecek kadar yoğun mu?'

Çok uzaklardan, sanki kendi kalp atışımın yankısıymış gibi solup giden bir ses duyuyorum: 'Yoğun sis üzerini kaplıyor'*gözler, ben değil!*Tecrübesizliğin... seni benden koruyan da bu. Bana direnmene yardımcı oldu. Ama yeniden buluşacağız.,, yeniden buluşacağız...'

Hala sormak istediğim çok şey var ve kaybolduğu noktaya doğru koşuyorum. Ama artık onu görmüyorum. Güzel çayıra geri dönmek için dönüyorum ama yolu bulamıyorum. Nereye baksam her şeyi kaplayan yoğun bir sis var. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, bunun arkasını göremiyorum. Yine de artık yalnız olmadığımı biliyorum. Etrafımda insanların seslerini duyuyorum ve bu insanlarla benim aramda bir tür ilişki olduğunu biliyorum. Önemli rol oynadığım birçok etkinlik birbirini takip ediyor. Benimle konuşan sesler duyuyorum ve sisli figürün içinden benimle konuşan ve üzerimde derin bir etki bırakan sesi tekrar tekrar tanıyorum. Bu varlığın çeşitli şekillerde tekrar tekrar bana ait olduğunu anlıyorum ama nasıl ve nerede? ... bu sesler ne diyor? Peki neye cevap veriyorum?

Bunu pek anlayamıyorum. Sanki sis gözlerimin yanı sıra kulaklarımı da kapatıyordu. Ara sıra bir şey görüyorum ama ne olduğunu anlayamadan sisin içinde tekrar kayboluyor. Bir kez bir kule görüyorum ve birisinin onun içinde mahkum olarak yaşadığını anlıyorum -bu, sisli figürün sesiyle aynı sese sahip- ve aceleyle yiyecek bir şeyler sokmaya çalışıyorum. Ben bekçinin kızıyım ve kimsenin beni fark etmemesine dikkat etmeliyim. Ama çok güçlü bir güç beni mahkuma doğru çekiyor. Ona yardım etmem gerektiğini biliyorum...

Sonra etrafımdaki her şey sislerin içinde yeniden kayboluyor. Tekrar yönümü toparlamaya çalıştığım sırada, birden karşımda büyük, renkli taş döşemeler görüyorum. Temizlenene kadar yıkayıp fırçalıyorum. Sonra yine sisin içinde benimkine benzeyen bir ses duyuyorum ve tekrar tekrar 'Çocuğumu buldunuz mu?' diye soruyor. Şu ya da bu şekilde benimle bağlantılı olan yaşlı, yıpranmış bir bedenin çok ama çok yorgun olduğu izlenimine kapılıyorum. Sonra bu garip duygu kayboluyor ve birdenbire -büyük bir sevinçle- sis de kayboluyor...

Bir kez daha yeşil çayırda duruyorum. Artık devam etmeye hazırım. Hava taze. Güneş parlıyor ama yine de dayanılmaz derecede sıcak değil. Ne garip! Öğle vakti havanın sıcak olmadığını daha önce hiç fark etmemiştim, hatta şimdi hafif, hoş bir esinti bile var. Garip olan bir şey daha var. Sisler kaybolup ayaklarımın altındaki zemini tekrar gördüğümde, hem ayaklarımın hem de bastıkları zeminin çok kavisli olduğunu fark ediyorum.*daha da aşağıda*daha önce hiç olmadıkları kadar.*Bu, çok daha fazla uzadığım anlamına geliyor!*Ne kadar tuhaf! Benim yaşımda insan artık büyümüyor. Peki boyumun uzaması nasıl mümkün olabilir? Ve ne kadar olağanüstü bir elbisem var! Gerçek

eğlenceli! Peki sandaletlerim nerede? Peki ya ellerim? Ne kadar değiştiler! Her şey o kadar tuhaf ki, sanki ben öyleymişim gibi şaşırtıcı*kendim değil, sanki rüya görüyormuşum gibi!*

Ama bilincim açık. Uyanığım. Rüya görmüyorum! Etrafıma bakıyorum. Yakınlarda bir orman görüyorum ve ona yaklaştıkça ağaçların arasında bir ev beliriyor. Ama ne tuhaf bir ev! Burası bana tanıdık geliyor ama yine de hayatım boyunca böyle bir ağaç ya da böyle bir ev görmediğimi biliyorum. HAYIR! Bu ağaçlar bizim avuçlarımıza uzaktan bile benzemiyor...

Ev bir tepenin üzerinde duruyor ve ormanın içinden ona giden basamakları çıktığımda evin bana ait olduğunu anlıyorum. Ama nasıl? Hiç böyle bir ev görmemiştim ama yine de bana tanıdık geliyor. Taştan yapılmamıştır ve çatısı düz yerine eğimlidir. Eve girdiğimde her odanın tanıdık olduğunu bildiğim için doğrudan 'kendi odama' giriyorum. Duvarları beyaz badanalı küçük odaya adım attığımda, muhteşem manzaranın tadını çıkarmak için pencerenin önünde birkaç dakika duruyorum. Hem küçük evin hem de güzel yeşil çayırın yüksek bir dağın yamacında yer aldığını ve aşağıdaki geniş ovaya baktığını görüyorum. Dağın eteğinde, yüzeyinde büyük gemilerin gezindiği geniş bir nehir görkemli bir şekilde akıyor. İlginç bir şekilde, yelkenleri ve kürekleri yok ama yine de çok hızlı hareket ediyorlar, hatta bizim gemilerimizden çok daha hızlılar. Anlamadığım bir diğer şey de neden hepsinde büyük, siyah bir borunun yukarıya doğru yükseldiği ve kalın siyah duman çıkardığıdır.

Güneş battı ve alacakaranlık altımdaki vadiye yayılıyor. Uzaklarda, daha önce de sık sık baktığım tuhaf bir duyguya kapılıyorum, birçok küçük köy var ve onların arasında ve üzerlerinde küçük şimşek çakmaları görüyorum. Tekrar tekrar... ve her şimşekten sonra, tıpkı büyük piramitten çıkan gök gürültüsü gibi, bir gök gürültüsü duyulur. Bir süre bu ışık çakmalarını ve bu gürlemeyi gözlemliyorum, ta ki aniden arkamda tiz bir zil çalıncaya kadar. Bu çınlama sesini çıkaran küçük aparata dönüyorum, bu aparatın tuhaf şekilli bir kısmını kaldırıp kulağıma bastırıyorum. Bütün bunlar sanki uzun zamandır bunu yapmaya alışmışım gibi doğal bir mesele gibi görünüyor; ama daha önce hayatımda böyle bir şey görmediğimi çok iyi biliyorum. Bu aparatın küçük yuvarlak siyah kısmını kulağıma tuttuğumda yine o sesi duyuyorum... sisli figürün içinden konuşan ses: 'Ellerini öpüyorum sevgilim, nasılsın?'

'Teşekkürler, iyi' diye cevaplıyorum, 'ama eve geri dönmek istiyorum. Belki yarın gelip beni alır mısın? Düşman zaten oldukça yakın. Her akşam hitleri görüyorum. Korkutucu bir hızla yaklaşıyorlar. Hepinizle evde olmak isterim.'

'Peki' diye yanıt verir adam yine, 'Yarın seni almaya geleceğim. Ama ormanda kalsan daha mantıklı olmaz mıydı? Burada şehirde gece gündüz bombalanıyoruz ve durum daha da kötüleşiyor.'

'Hayır' diye cevaplıyorum, 'geri kalanlarınızla birlikte eve dönmek istiyorum. Buradaki ev ve mülkle ben ilgilendim ama tehlike yaklaştığında geri kalanınızla birlikte olmak istiyorum. Lütfen beni eve götür!'

Cihazdan tekrar 'Güzel,' diye duydum. 'Yeterince cesaretin olduğunu görebiliyorum. Yarın öğleden sonra gelip seni alacağım. O zamana kadar tüm eşyalarını topla. Hoşça kal sevgilim. Seni tekrar tekrar öpüyorum. İyi geceler.'

'Ben de seni öpüyorum. İyi geceler.' Cevap veriyorum ve cihazı daha önce olduğu yere koyuyorum.

O kimdi? Tuhaf şekilli bir aparat aracılığıyla benimle konuşan sesini nasıl duyacağım? ... nasıl oluyor da onu duyuyorum?*fiziksel kulağım* ruhun içsel bağlantısı yerine? Aklımdan bir düşünce geçiyor: Acaba şu anda yaşadığım her şey sadece bir görüntü mü? Belki de bu sadece bir rüyadır? Sadece benim için bir test*cesaret?*

Hayır, ne yazık ki bu bir rüya değil; ne kadar bu gerçeklikten uyanmayı istesem de, tıpkı daha önce bir rüyadan uyanıp kendimi güzel, yeşil bir çayırın ortasında bulduğum gibi. Evet, bu bir rüyaydı ama şimdi tamamen uyanığım ve her türlü şeyle uğraşmak zorundayım... kaçınılmaz olarak. Hava korku ve terörden ağır... o kadar ağır insanlar nefes almakta zorlanıyor. Düşman her taraftan yaklaşıyor. Eğer bu birkaç gün daha devam ederse şehir kuşatılacak. Ve işgal altındaki bölgelerden kaçmayı başaran mültecilerden inanılmaz derecede korkunç hikayeler duymaya devam ediyoruz. Ama biz Tanrı'nın elindeyiz ve endişeli kalbimi ve sinirlerimi, olan her şeyin iyilik için olduğu düşüncesiyle sakinleştiriyorum, çünkü*Allah'ın dilemesi olmadan hiçbir şey olamaz.*Ve Tanrı'nın isteği her zaman iyidir; kesinlikle her zaman!

Hızlıca eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

Ertesi öğleden sonra pencereye baktığımda köpeğimizin dağın yamacından yağlı bir şimşek gibi koştuğunu görüyorum. Kocamın geleceğini bu şekilde biliyorum. Birkaç dakika sonra kocam ve köpeğimiz geliyorlar. Köpeğimiz çok mutlu. Saf bir coşku ve heyecanla tekrar tekrar ayağa fırlayıp omuz hizasına kadar eşimi selamlıyor. Ben de onunla buluşmak için dışarı çıkıyorum ve şefkatle birbirimize sarılıyoruz. Yaklaşık yirmi yıldır birlikte yaşıyoruz ve birbirimize tıpkı evlendiğimiz günkü kadar aşığız.

Eşimin tavrı, tavrı, sesi, elinin sıcak dokunuşu çok güven verici. O, cesarettir, emniyettir, güvenilirliğin ta kendisidir.

'Umarım korkmuyorsundur?' bana gülümseyerek soruyor.

"Hayır," diye cevapladım ve kollarımı kaslı sırtına doladım. *'Tanrı*bizimle olacak!' Bir anlığına ona sokulup başımı geniş omzuna yasladım.

Valizleri arabaya yerleştirmeye başladığımızda bir an hareketsiz duruyorum. Bu nasıl bir araba, fayton veya savaş arabası? Birdenbire bambaşka bir türde seyahat etmeye alışkın olduğumu hatırlıyorum ama sonra tekrar gülümsüyorum çünkü bu benim de çok iyi bildiğim bir seyahat türü. Tabii ki kocamın arabası ama kendi kendine çalışması ne kadar tuhaf.*aslan yok*önünde koşumlandı...

Elimle alnımı okşuyorum. Tamamen delirdim mi? Aslanlar! Aslanlar motorlu bir arabanın önünde mi? Peki burada, bu ülkede? Evet, hayvanat bahçesinde çok güzel aslanlar vardı ama bombalamalar yüzünden uzun zaman önce öldürülmüşlerdi. Kafesine bombanın zarar vermesi nedeniyle vahşi hayvanlardan birinin serbest bırakılması tehlikeli olurdu. Aslanlar ve diğer imkansız şeyler hakkında bu tür fikirleri nereden bulduğumu anlayamıyorum... Kesinlikle sadece fotoğraflardan bildiğim Mısır piramitleri! Acaba çok fazla heyecanın kurbanı mı oldum?

Eve gidiyoruz. Dairemize koşuyorum. Tam kapıyı açmak üzereyken, kapı kendiliğinden açılıyor ve orada sevinçten ışıldayan -Ah, nasıl oldu da buraya geldin?- küçük Bo-Ghar var! Ama artık küçük değil. Oldukça genç olmasına rağmen büyümüş. Her zamanki gibi tatlı bir şekilde gülümsüyor, önümde eğiliyor ve elimi öpüyor.

'Sizin tekrar eve döndüğünüzü görmek ne güzel, ne kadar güzel kraliçem!' sessizce diyor.

Ama ben orada durup ona büyük bir şaşkınlıkla bakıyorum: 'Bo-Ghar, burada mısın? Buraya nasıl geldin?' Soruyorum.

Şimdi şaşırma sırası onda: 'Ama biliyorsun ki ben son üç yıldır burada... senin evinde yaşıyorum. Neden soruyorsun?'

Bunu anlayamıyorum... o tam olarak onu tanıdığım gibi değil. O zaten büyümüş ama onun aslında hâlâ bir çocuk olduğunu biliyorum... ya da hâlâ bir çocuk olması gerektiğini! Ama neden? Uzak memleketinden geldiği için onu tanımıyorum. Ve o zaman bile o zaten yetişkin bir genç adamdı. Neden onun sadece on ya da on iki yaşlarında bir oğlan olduğuna dair tuhaf bir duyguya kapılıyorum? Neden yeniden rüyadaymış gibi hissediyorum?

Ve işte kocam. Bütün daire çiçeklerle dolu... Bunca yıl evli kaldıktan sonra, balayımızın ilk birkaç gününde yaptığı gibi beni evde karşılaması ne kadar tatlı.

Akşam yemeğinden sonra, içinde bir insan sesinin konuştuğu garip, oldukça büyük bir ahşap kutunun yanına oturuyoruz. Ses bize uymamız gereken kural ve düzenlemelerin yanı sıra savaşın en son haberlerini anlatıyor. Ne garip! ... bu, küçük orman evindeki telepatik aygıt gibi, zihinsel bir sürecin başka bir somutlaşmasıdır. Sevgili efendim Ptahhotep de her akşam ülkenin atmosferinden yüksek enerjili radyasyonlar yayıyor. Bütün insanlar uyurken O'nun güçleri ve gücü sayesinde yardım görür ve güçlenirler.

Aşk. Ancak onun yayılımları sadece insanların varlıklarının derinliklerine kadar ulaşmıyor.*dış kulaklar*Buradaki tuhaf küçük tahta kutudan gelen düşük frekanslı titreşimler gibi.

Sonra hepimiz yatarız.

Ve bunu takip eden gecelerin çoğunda aniden korkunç bir sesle uyanırız: Tüm şehirde sirenler uğuldar! Yataktan fırlıyoruz, ayakkabılarımızı giyiyoruz, sıcak iç çamaşırlarımızı, ev elbisemizi, kürkümüzü, sıcak bir başörtümüzü başımıza sarıyoruz... İçinde mücevher ve para bulunan küçük çantayı ve sembolik mistik çizimlerin olduğu eski albümü kapıyoruz. . Kocam ve ben aşağıya, bodruma iniyoruz. Merdivenlerde küçük kız kardeşimle yeni doğmuş kucağında bebeği, üç yaşındaki oğlu ve iki yaşındaki kızıyla karşılaşıyoruz. Merdivenlere başka kapılar açılıyor ve diğer insanlar da aşağı doğru yürüyüşümüze katılmak için solgun, çekingen ve sessiz bir şekilde geliyorlar. Zemin kata geldiğimizde bir kapı açılıyor ve dışarı bembeyaz saçlı, sakallı yaşlı bir adam çıkıyor. O gözler! Bu gözleri daha önce nerede görmüştüm? Ve bir şimşek çakması gibi, birdenbire babamın generalinin yakışıklı figürünü yeniden görüyorum - kendisi için çok iyi bir kariyer yapmış olan kişi -*Bu-Tha!* Onun gözleri! Peki buraya nasıl geldi? Ve kaç yaşında! Peki şimdi nasıl ona "Baba canım, yeterince sıcak giyindin mi?" diye fısıldayabiliyorum? Gülümseyerek elini güven verici bir şekilde salladı: 'Evet, evet endişelenme!' Ve hepimiz bodrumdaki yerimizi bulmaya devam ediyoruz.

Düşman giderek yaklaşıyor; Şehrimizin etrafında dövdüğü çelik halka giderek daha da sıkılaşıyor.

Bir öğleden sonra kapı açılıyor ve Ima içeri giriyor. O nasıl buraya geldi? ... Peki bu kıyafeti mi giydin? Onu kucaklıyorum ve 'Bu nasıl bir takım elbise?' diye soruyorum.

Bana aynı şaşkınlıkla bakıyor: 'Ne soru, anne!' diyor. 'Nasıl bir takım elbise? Neden anne, sanki beni ilk defa görüyormuşsun gibi davranıyorsun! Hava kuvvetleri üniforması! Ama sen bunu uzun zamandır biliyorsun!'

Sanki başka bir rüyadan uyanacakmışım gibi kafam karışmış bir şekilde orada duruyorum. Evet, elbette, hava kuvvetleri üniforması. Ve o benim sevgilim, tek çocuğum! Ama yine de onun Ima olduğunu biliyorum. Elbette onu tanıyorum! Ima! O gerçekten benim oğlum mu? Onu hala rahip cübbesi içinde açıkça görebiliyorum.*O*bana konsantrasyon dersleri verdi. O zaman bile radyasyonu çelik kadar güçlü ve temizdi... Onu tanıyorum... ama o beni tanımıyor ve sanki tapınakla hiçbir ilgisi olmamış gibi davranıyor. 'Anne' diyor, 'birliğim başka bir yere taşınıyor çünkü uçaklarımız artık bu havaalanından uçuş yapamıyor. Eğer burada daha fazla kalırsak, uçaklarımızla birlikte hepimiz yok oluruz. Kırsal bir yere doğru ilerliyoruz. Seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum.'

Panikle kalbim soğuyor. Oğlumun sürekli tehlike altında olduğunu bilmeye zaten alıştım. Hava kuvvetlerine girdiğinde sanki vurulmuş gibi hissettim

ölü. Sanki korkunç bir rüya görüyormuşum gibi hissederek dairede cansız bir şekilde dolaştım. Bu nasıl gerçek olabilir? Anneler nasıl oluyor da oğullarını, sağlıklı, genç ve güçlü oğullarını bu toplu katliama gönderebiliyor? Bu, kesinlikle insanların hayal edilebilecek en korkunç silahlarla birbirlerini öldürecek kadar ahlaksız ve alçalmış oldukları kötü bir rüya... ve kesinlikle en sağlıklı, en güçlü, en formda genç erkekleri... öldürmesi gereken genç erkekleri öldürüyor. yeni, güçlü ve sağlıklı bir nesil yetiştireceğiz. Bu genç adamlar sırf hizmete 'uygun' oldukları düşünüldüğü için öldürülen ilk kişilerdir. Zayıf ve hasta olanlar evde kalıyor ve bunu yaptıkları için baba olabilecek olanlar da onlar oluyor. Sağlıklı gençlerin çoğunluğu çatışmalarda öldürülüyor. Bu, tüm insan ırkının tamamen yozlaşmasına giden en hızlı yoldur. Ve insanlar çoktan o kadar dibe batmış durumdalar ki bu gerçeğin farkına bile varmıyorlar! İnsanlar birbirlerinden körü körüne nefret ve korkudan başka hiçbir sebep olmadan en iyi ve en sağlıklı nesli öldürüyorlar!

Rüya! Kabus!

Sonra yavaş yavaş gerçeklik duygum geri geldi ve çocuğumu ona teslim ettim. *Tanrı!* Allah'ın dilemesi olmadan hiçbir şey olamaz ve olan her şey iyidir çünkü *Tanrı* öyle istiyor. Tazminat! Olan her şey yalnızca dengeye... cennete geri dönme arayışı ve çabasından ibarettir! Sevgili efendim Ptahhotep'in bu sözleri ve diğer her şey *O* Büyük piramidin bana öğretilmesi üzerimde o kadar derin bir etki yarattı ki, çocuğumun ve milyonlarca başkasının bu savaşta birbirini hedef olarak kullandığının korkunç farkına varmasına rağmen, bu bana yaşamaya devam etme, günlük görevlerimi yapmaya devam etme cesareti verdi. toplu katliam.

Ama artık şehirden ayrıldığında ayrılacağımızı biliyordum çünkü düşman bizi neredeyse tamamen kuşatmıştı. Ve olup olmadığı *O* veya *Biz* Bu toplu katliamdan sağ çıkıp çıkamayacağımız ya da bu hayatta birbirimizi tekrar görüp göremeyeceğimiz; bunların hepsi büyük soru işaretleriydi...

Ve yine de yapamıyorum, acı hissetmemeliyim çünkü mutluluğumu ona bağlayacak şekilde kendimi kimseye bağlamama izin verilmiyor! Yeniden doğsun diye kalbimin altında taşıdığım bu gençte, artık oğlum olan bu gençte, bedeni sevmiyorum. Sevdiğim onun fiziksel tezahürü değil, ama *Tanrı* onun içinde! Onun ilahi *öz* kendini ifade edebilmek için tüm insanların, hayvanların, bitkilerin ve hatta hareketsiz maddelerin bedenleri gibi bu bedeni inşa etmiştir. Yani bu, oğlumun kişiliğinde, onun güzel bedeninde sevdiğim kişisel olmayan tanrısallığın tezahürüdür. Bütün yaratılışın tezahürüdür *tek ve tek Tanrı;* öyleyse neden şimdi 'kaybetme' ihtimalinden titreyeyim ki? *Bu* özel tezahürü *Tanrı?* Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle neden ürpereyim ki? Belki de onun eti ve kanı benim etimden ve benim kanımdan olduğu için? Ama benim *öz ve* onun *öz* aynıdır *öz*—ve kesinlikle et ve kan değil.

Kendi başıma gitmeliyim*öz*ve onun içinde tamamen bilinçli hale gelin; o zaman oğlumun benliğiyle özdeşimdir ve aynı zamanda oğlumun benliğiyle özdeşimdir.*öz*tamamının*Evren*ve bu yüzden hiçbir şeyi veya kimseyi kaybedemem! Ölenlerin benim canımdan ve kanımdan mı yoksa tamamen yabancılardan mı olduğu benim için hiçbir fark yaratmaz çünkü aynı şey *Tanrı'nın özü*İster tek çocuğumun, ister hiç tanımadığım birinin bedeni olsun, bir canlı öldüğünde sayısız bedeninden birini değiştiriyor. BEN*mutlak*Artık o kadar korkunç bir acı hisseden etimi ve kanımı tamamen fethet... Allah'ım, bana bu imtihandan geçme gücü ver!*Henüz kozmik bilince ulaşmamış olsam da,*Bana her anımı bu ilahi bilinç halinde yaşıyormuşum gibi hareket etme gücü ver!

Oğlumun yanına gidip ona sarılırken dizlerim titriyor ve şöyle diyor: 'Sevgili küçük oğlum, biricik çocuğum, elveda! seni içeri soktum*Tanrının*eller... Ne seni ne de bizi bırakmayacak. Gerçek aşk dışında her şeyin geçici olduğunu unutmayın. Şimdi bile birbirimizi seviyoruz çünkü biriz.*Tanrı.*Bu manevi birlik, bu gerçek sevgi, bizi bu dünyada bir araya getirdi. Birbirimizi kaybedemeyiz! Birbirimizi bulacağız ve tekrar buluşacağız... bu hayatta değilse bile, bir sonrakinde veya başka bir yaşam biçiminde. Nereye gidersek gidelim birbirimize olan sevgimiz bizi yeniden bir araya getirecek. Elveda sevgilim. Zor zamanlarda arkamızda duran ve bizi asla bırakmayan bu görünmez güce tutunmak. Dediğimiz güç*Tanrı!'*

İkimiz de ağlamıyoruz. Birbirimize uzun, sıcak ve sevgi dolu bir kucaklaşmayla sarılıyoruz. Onun pürüzsüz, genç alnından öpüyorum. Beni kalbine tutuyor ve sonra gidiyor. Ona pencereden el sallıyorum. O da el sallıyor ve ortadan kayboluyor.

Bu gece Noel'i kutluyoruz. Toplar sürekli gürlüyor ama yine de günü olabildiğince güzel kutlamak için elimizden gelen tüm hazırlıkları yapıyoruz. Benim için pek bir önemi yok çünkü sonsuzlukta Noel yoktur, tatil yoktur, hafta içi günler yoktur. Her gün bir tatildir, kutsal bir gündür çünkü*Tanrı* sonsuzluk sonsuz, kutsal bir gündür. Ama kocam Noel Arifesini kutlamayı seviyor. Bana hoş sürprizler yapabildiğinde mutlu oluyor ve kendisi de şaşırmaktan hoşlanıyor. Zaten salondaki ağacı süslüyor ve Bo-Ghar ona yardım ediyor.

Son birkaç haftadır Bo-Ghar bizimle yaşıyor. Akşamları evine gitmek istese bile son dönemde yaşanan yoğun bombalamalar nedeniyle bunu yapamazdı. Oğlumun boşalttığı odada yaşıyor.

Bo-Ghar birkaç yıl önce Doğu'daki memleketini terk etti. O, dünyanın bu bölgesindeki insanlara, atalarının, insanların bedeni ruhun hakimiyeti altına almasını sağlayan kadim bilimini öğretmek için Batı'ya geldi. Savaş zamanındaki kıtlık, heykelcilik amacıyla taş veya bronz elde etmeyi imkansız hale getirdiğinde, stüdyom boştu ve derslerini vermesi için burayı Bo-Ghar'a devrettim. Bizim başından beri

tanışırken sanki kendi çocuğumuzmuş gibi davrandı ve şimdi o ve kocam büyük bir uyum içinde Noel ağacını süslüyorlar.

Bu kadar zorlukla elde etmeyi başardığımız yiyecek malzemeleriyle 'şenlikli' bir menü hazırlamanın yollarını ve yöntemlerini düşünmeye çalışan aşçıyla birlikteyim. Bugün tüm aileyle birlikte Noel Arifesi yemeğine babamızın evine davet edildik ve yarın Noel yemeğini kendimiz servis edebilmemiz gerekecek.

Daha sonra kapı zili çalar. Genç kuzenim bembeyaz ve sarsılmış halde içeri daldı. 'Esther' diyor, 'düşman şehri tamamen kuşatmış ve birlikleri sürpriz bir hamle yapıyor. Beklediğimiz şehrin diğer tarafından değil, doğrudan bize doğru geliyorlar... Babamla birlikte şehirdeydim ve anneme telefon ettik. Düşman birliklerinin villamıza çoktan ulaştığını söyledi. Ağır tankları ve adamları şehrin merkezine doğru ilerliyor. Şans eseri telefon hatları kesilmemişti. Düşman tankları ve birlikleri muhtemelen her an burada olabilir. Hazırlanmak. Şimdi koşmam gerekiyor. Güle güle.' Ve bununla birlikte gidiyor.

Haberi vermek için kocama koşuyorum, sonra tüm eve alarmı yayıyorum ki kız kardeşlerim, erkek kardeşim, babam ve bakıcının ailesi neyle karşı karşıya olduğumuzu bilsinler.

Villamız bir yamaçta yer almaktadır. Pencerelerimizden caddenin aşağısında, düşman birliklerinin geldiği yönü görebiliyoruz. Şu an için her şey sessiz. Kocam, düşmanın yakınlarımıza ulaşmasının saatler sürebileceğini söylüyor. Bu yüzden hemen Noel'i kutlamamızı, sonra da ailenin geri kalanıyla akşam yemeğine davet edildiğimiz babanın evine inmemizi öneriyor. Böylece hep birlikte babanın evinde olacağız ve daha sonraki gelişmeleri bekleyip izleyebileceğiz.

Kocam Noel ağacının mumlarını yakıyor. Şu anda bir hava saldırısına katılmak zorunda kalabilecek oğlumu düşünüyorum. Onu Allah'ın korumasına emanet ediyorum. Hepimiz el sıkışırız, hediyelerimizi veririz, her şeyi olduğu yerde bırakırız ve aceleyle babamızın dairesine gideriz.

'Çocuklar' diyor baba, 'çabuk yemek yiyelim, çünkü yakında kilere sığınmak zorunda kalabiliriz.'

Oturuyoruz. Annem öldüğünden beri adet olduğu üzere, sandalyesi masanın bir ucunda boş duruyor ve onun yerinde bir mum yanıyor. Düşünceli, sessiz ve sakin bir şekilde akşam yemeğimizi yiyoruz. Hepimiz kaderimizle yüz yüze geleceğimiz ciddi ve kasvetli bir zamanın yakında geleceğini hissediyoruz. Akşam yemeği henüz devam ederken, penceremizin hemen yanında büyük bir patlamayla bir bomba patlıyor. Hepimiz birbirimize bakıyoruz.

'Hadi yemeğe devam edelim' diyor baba, 'belki akşam yemeğini bitirebiliriz.'

Olabildiğince hızlı yemek yiyoruz ama patlamalar giderek yaklaşıyor ve

giderek daha sıklaşın.

Kapı çalıyor. Federal ordunun subayları kapının önünde duruyor. 'Topumuzu bahçeye koyacağız' diyor içlerinden biri, 've askerlerimizi evinize yerleştireceğiz. Evdeki tüm dairelerin anahtarlarını bize ver.' Kocam memurlara etrafı gezdirmek için ayağa kalkıyor. Özellikle şiddetli bir patlama duyuyoruz. Bütün ev sanki deprem olmuş gibi sarsılıyor.

Birkaç dakika sonra kocam geri geliyor. 'Baba' diyor, 'kilere insek iyi olur. Garaj vuruldu. Merkezi ısıtma tesisimiz hasar gördü. Hemen kapatmalı ve suyu boşaltmalıyız. Hepiniz aşağıya inin, dairede hayatınız artık güvende değil. Düşman birlikleri şu anda çok yakında olmalı. Memurlar, düşmanın çoktan sokağın diğer tarafına ulaştığını söylüyor. Çatışmalar uzun sürmeyecek ama yine de önümüzdeki birkaç günü bodrumda geçirmeyi beklemeliyiz.'

Babam düşünceli ve sakin bir tavırla şöyle diyor: 'Bırakın kadınlar ve çocuklar aşağıya insinler. Akşam yemeğimi yemeyi bitireceğim. Lütfen kahveyi getirin.'

Babamla tartışmanın olmadığını biliyoruz. Küçük kız kardeşim ayağa kalkıp bebeğini kucağına alıyor. Ben küçük oğlunun elinden tutuyorum, diğer kız kardeşim de küçük kızı alıyor. Birlikte alt kattaki yeraltı sığınağına iniyoruz. Kardeşim, kocam ve Bo-Ghar kahve içmek için babamın yanında kalıyorlar.

Patlamalar giderek şiddetleniyor. Bodrumda otururken her seferinde evin temellerinin sarsıldığını hissediyoruz. Bir süre sonra ağır demir kapı açılıyor ve adamlar içeri giriyor. Kocam yanıma gelerek kimsenin duyamayacağı şekilde alçak sesle fısıldıyor: 'Bahçemize top koyuyorlar, niyet ediyorlar. evimizi sonuna kadar savunmak. Şehirden vazgeçmeyi reddediyorlar. Evimiz onlar için önemli bir noktada. Düşman birlikleri onu ele geçirirse onları buradan nehre kadar durdurmanın hiçbir yolu olmayacak. Son adamlarına kadar savaşmalarını bekleyebiliriz. Sadece uzun sürmeyeceğini umuyorum. Şehir tamamen kuşatılmıştır ve daha fazla direniş anlamsız bir yıkıma yol açacaktır. Biraz uyuyabilmemiz için hademeden tüm yataklarımızı kaldırmama yardım etmesini isteyeceğim.' Ve bununla birlikte ayrılır.

En uzun gecenin bile ardından şafak gelir ve bu gece de böylece sona erer. Erkeklerimiz gelip giderken demir kapı sürekli açılıp kapanıyor. Askerler de ara sıra gelip biraz ısınmaya çalışıyorlar. Dışarıda kar fırtınası esiyor ve termometre sıfırın altında 15°'de duruyor. Bodrumumuzda da hava soğuk. Kürk mantolarımızın altına giyebileceğimiz tüm kıyafetlerle orada oturuyoruz. Artık evin hiçbir yerinde ısı yok. Askerler sadece oğlanlardır. Soğuktan ve korkudan solgun ve titreyen bu askerler, yaşlı subaylar tarafından acımasız bir ilgisizlikle savaşa çıkma emri alıyorlar. Zavallı çocuklar! On altı ya da on sekiz yaşından büyük değiller ve çoktan evden sürüklenmişler...

bu toplu katliam!

Dinlenmeye çalışıyoruz ama küçük bebek o kadar yüksek sesle ve uzun süre bağırıyor ki hiçbirimiz uyuyamıyor.

Ertesi sabah babam şaşırtıcı derecede solgun bir yüzle içeri girdi. 'Çocuklar' diyor, 'su borusu vuruldu. Kullandığınız şeye dikkat edin. Evde artık su yok.' Bunun üzerine dışarı çıkıyor. Dışarıdaki adamların başka bir yerden su getirme ihtimalinden bahsettiklerini duyuyoruz. Evin her yerindeki su borularındaki suyun tamamı lavabolara ve küvetlere boşaltılıyor. Burada, hava saldırısı sığınağımızda, yangınla mücadele amaçlı suyla dolu büyük bir tahta varilimiz var. Bu eski, bayat, pis kokulu suyu içmek zorunda mı kalacağız? Küçük kız kardeşim bana sorgulayıcı gözlerle bakıyor. Kucağındaki bebeğini düşündüğünü biliyorum! Kocası ortadan kaybolduğundan beri kendi sütü de akmıyordu. O andan itibaren bebeği pişmiş yiyeceklerle beslendi. Ama bunun için suya ihtiyacımız var! Ve bebeğin biberonunun beslemeler arasında iyice yıkanması gerekir. 'Kar yağıyor, karı eritip su yapacağız' diye fısıldayarak korkularını gidermeye çalışıyorum. Kocam beni duyuyor ve barınağın dışındaki odaya sesleniyor. 'Kardan ne kadar az su çıkarabileceğinizin farkında mısınız? Askerler tüm suyumuzu alıyor. Susuzluktan ölmek istemiyorsak bir yerden su almak zorunda kalacağız. Uzun süre yemek yemeden yaşayabiliriz ama su olmazsa kalbimiz etkilenir. Suya ihtiyacımız var. Evde yirmi altı yetişkin var ve suyumuz olmazsa fasulye bile pişiremiyoruz. Mahallede bir yerlerde su bulmaya çalışacağım' diyor ve gidiyor.

Bir süre sonra geri geliyor ve 'Caddedeki evlerin de suyu yok' diyor. Kovalarla gidip yan sokaktan su taşımak zorunda kalacağız.'

'Lütfen gitmeyin' diye cevap veriyorum, 'makineli tüfek ateşi çok korkunç ve toplar ve uçaklar da sürekli ateş ediyor. Vurulabilirsin. Burada kal ve bekle.'

Kocam gülümsüyor: 'Çocukluk yapma. Birinci Dünya Savaşı şapkalı tabancalarla yapılmadı ve ben yine de atlatmayı başardım. *Tanrı* bizi terk etmeyecek. Ne olacaksa zaten olacak.'

Onu kucaklıyorum ve bodrum kapısının arkasında kayboluyor.

Tekrar barınağa gidip oturuyorum. Ve bekle. Sessiz ve soğuk; bekliyorum. Eğer kocamın geri dönmesi Allah'ın takdiriyse ona hiçbir kurşun isabet etmez. Değilse, o zaman *vardı* bu şekilde olmak.

'İşler asla kötü değildir; onlar hakkında böyle düşünüyorsun.' Kalbimde bir ses duydum. Kendi kendime, tıpkı benim gibi yüzlerce, binlerce, hatta milyonlarca eşin bir yerlerde oturup kocaları için dua ettiğini söylüyorum. Bu kocalar benim gibi adamlardır. Benim şahsımın kendi şahsını bu kadar derinden sevmesi bir

Her insanda aynı olan benliğin tezahürü. İki kişi birbirini sevdiğinde bu, bir şeyler yaşadıkları anlamına gelir*benliğin birliği*onların bilincinde. Bir oldukları için birbirlerine ait olduklarını hissediyorlar.*öz.*

Titreyen kalbimi susturuyorum ama hala titremeye devam ediyor. 'Sakin ol' diyorum. 'Sabit mi... sadece yavaş ve sakin bir şekilde vur. Şimdi yavaş ve derin nefes alalım - daha da derin - ve daha da derin... sakin olun! Bir gün hepimiz cesedi bir kenara koymak zorundayız. Bundan yüz yıl sonra kimin ilk gittiği hiç önemli olmayacak.

'*Zaman*Ve*uzay*aklın icatlarıdır. Fakat ruh,*öz,* aklın, tüm düşüncelerin, her türlü zaman ve mekan kavramının üzerinde durur. Sakin ve düzenli nefes alın ve hiçbir şey düşünmeyin... sadece olun...'

Kapı tekrar açıldığında orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ve kocam on litre suyla karşınızdaydı. Su! Harika su 1 Hepimize, yirmi altı kişiye bir gün yetecek kadar su var! Ayağa kalkmıyorum ve kendimi onun boynuna atmıyorum. HAYIR,*harika anlar her zaman çok basittir!*Hıçkırmak yok, gözyaşı yok ve büyük sözler yok. Kocam suyu paylaştırdığı yerden bana bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Kendi kendime düşünüyorum: Ertele! Ne kadardır?

Bodrumda karanlıkta oturuyoruz. Dışarıda şiddetli yangın aralıksız devam ediyor. Yerin altı titriyor ve yere düşmemek için aşağıdaki sıraya tutunmamız gerekiyor. Top ve tanklar sürekli bir ateş barajı oluşturuyordu. Uçaklar üstümüzden geçiyor. Bombalar çığlık atıyor

ve patladı! Ateş yağmuru devam ediyor! Ne zamandır bodrumda oturuyoruz? Artık zamana dair tüm duygumu kaybetmiştim. Bodrumda gece ve gündüz yoktur. Her zaman karanlıktır. Bize izin verilen tek şey loş bir ışıktır. biz

Uzun süredir elektriğimiz yoktu ve petrol stokumuzu idareli kullanmak zorundayız. Yangın barajı yarım saat durduğunda diğer bodrum odasına çıkıyoruz ve bir şeyler yiyoruz. Acil durum kumanyası sağladığımız için şanslıyız. Ancak çoğu zaman aniden yemek yemeyi bırakıp sığınağa geri dönmek zorunda kalıyoruz, çünkü evimiz artık diğer taraftan da ateş ediliyor. Her darbeden sonra çatıdan ve üst duvarlardan kiremit ve kirişlerin üzerimizdeki tavana düştüğünü duyuyoruz. Bir sonraki patlamanın tavanın çöküp hepimizi canlı canlı gömmesine neden olup olmayacağını asla bilemeyiz.

Bir gün sağır edici bir patlama bodrumdaki yan odanın duvarında büyük bir delik açar. Neyse ki bizim barınağımızda değil. Daha sonra dışarıdaki ateş yağmuru sırasında kocam ne olduğunu görmek için dışarı çıkıyor. Bodrum duvarında devasa bir delik açılıyor. İçerisinden süzülen parlak güneş ışığı ikimizin de gözlerini kırpıştırmasına neden oluyor. Kiremit ve tuğlalar etrafımızda yatıyor. Tahta parçaları, cam parçaları... her şey ağır bir toz tabakasıyla kaplı... ve kirişin bir ucunda

Genel karmaşanın ve kafa karışıklığının arasından sıyrılan, yine ağır bir toz tabakasıyla kaplı bir tavuk, sanki hiçbir şey olmamış gibi sakin bir şekilde tek ayak üzerinde duruyor. Babamın tavuklarından biri, geriye kalan tek tavuk. Zavallı hayvan! Biz insanlar hakkında ne kadar berbat bir düşünceye sahip olmalı! Birkaç gün sonra aşçının sanatı tavuğu lezzetli bir çorbaya dönüştürdü. Onu yerken ne kadar ağır yaralandığını keşfediyoruz. Bacak kemiği vurulmuştu ve bacağın bir kısmı eksikti. Bu yüzden orada tek ayak üzerinde duruyordu. Yaralanmasına ne kadar metanetli bir sabır ve kayıtsızlıkla dayanıyor, ne kadar acı çektiğini anlatmak için ne bir ciyaklama ne de kıkırdama bırakıyordu.

Saatlerce barınakta oturmaya devam ediyoruz. Dışarıdaki ateş barajı hiç durmayacak mı? Kız kardeşimin küçük oğlunu kucağımda tutuyorum. Vücudum korkudan üşüdü, çünkü insan ölümle ruhu sakin ve sükûnetle yüzleşse bile, beden isyan eder. Bombayla mı vurulacağız, diri diri mi gömüleceğiz, yoksa susuzluktan mı öleceğiz bilmiyoruz. Küçük çocuk bana yalvarıyor, 'Bana bir hikaye anlat Esther Teyze, bana bir hikaye anlat.' Ve onu susturmak için ona saat başı hikayeler anlatıyorum. Elinde oyuncak bir otomobil tutuyor ve onu tekrar tekrar kurmak benim işim. Oynarken küçük bir şarkı söylüyor. Kulağa çok tanıdık geliyor... Adı ne? Şimdi hatırlıyorum. Küçük domuzun söylediği şarkı: 'Büyük kötü kurttan kim korkar?' Walt Disney'in filmlerinden birinde ... Ah! Bodrumun burası karanlık olduğu için ne kadar şanslıyım. Kontrolümü kaybettiğimi kimse göremiyor ve yanaklarımdan ıslak gözyaşları süzülüyor. *Tanrı!* Ah *Tanrı!* Burada bizimle birliktesiniz! Kutsal mesajınız bize korkmamamız gerektiğini söylüyor! 'Esther Teyze, bana biraz daha anlat, sonra ne olduğunu anlat bana! Hikayeyi anlatmayı neden bıraktın?' diye soruyor küçük Peter. Sevgili çocuğu kalbime yakın tutuyorum ve hikayeye devam ediyorum: 'Ve küçük keçinin annesi geri döndü ve...'

Sonsuz gibi görünen saatlerin ardından yangın barajı durur. Kocam her gün yaptığı gibi su almak için dışarı çıkıyor. Geri döndüğünde bana el sallıyor. 'Esther,' diyor sarsılmış bir halde ve duygudan titreyen bir sesle, 'Az önce dairemizin üst katındaydım. Kendi ellerinizle oyduğunuz güzel mobilyalar ve tüm o güzel heykelleriniz tam bir enkaz. Bir odanın zemini, diğer odaların duvarları da gitmiş. Artık bir evimiz yok...' Ve zavallı sevgili çocuk, bir bebek gibi ağlayıp hıçkırarak başını omzuma koyuyor.

Onu kalın kışlık paltosuyla kucaklıyorum: 'Ağlama! Önemli olan hayatta olmamız! Tüm bu yıkımın ortasında hala hayattayız ve yara almadan kurtulduk. Her zaman yeni figürler yapabilirim. Maddi şeyler hakkında endişelenmeyin. Hayat her şeyin üstündedir!'

Kendini kontrol etmek için elinden geleni yapıyor: 'Tüm oymalarını... bütün daireni... çok çok çok sevdim! Ve şimdi her şey gitti... hepsi gitti...'

'Önemli değil, bu cehennem bile bir gün sona erecek.' Bir süre başımı yasladım

an geniş omzunda. Birbirimize şefkatle sarılıyoruz, sonra karanlık sığınağa geri dönüyoruz. Duygusal olmanın zamanı değil.

Bo-Ghar gelir ve fısıldar, 'Ne oldu? Dairenizin bulunduğu yere çatının ve duvarların yıkıldığını duyduk.' Ona kocamın bana söylediklerini aktarıyorum. Daima sakin ve daima gülümseyen Bo-Ghar heyecanlanıyor: 'Ben oraya gidiyorum! Yoga ile ilgili slaytlarımı ve filmlerimi kurtarmam gerekiyor. Eğer yok edilirlerse hayatımın işi mahvolur. Ben yukarı çıkıyorum.'

'Bo-Ghar, yapmamalısın. Düşman keskin nişancıları sizi bir dakika içinde avlayacak. Yukarı çıkmana izin vermeyeceğim.'

Kardeşim konuşmamızı duyuyor. 'Bo-Ghar'la birlikte oraya gideceğim' diyor. 'Ona yardım edeceğim.' Hep birlikte bodrumdan çıkıyorlar... Biz kaygıyla bekliyoruz. Dakikalar geçiyor... çeyrek saat... bir saat... hâlâ bekliyoruz.

Sonunda kapı açılıyor ve Bo-Ghar ile erkek kardeşim içeri giriyor; tozlu ve kirli ama başarıdan yüzü gülümsüyorlar. Ellerinde değerli slayt kutularını ve film makaralarını tutuyorlar. Kardeşim bize şunu anlatıyor: 'Duvarların hepsi çöktü ama dolap hâlâ köşede, zeminin küçük bir parçasının üzerinde duruyordu. Dolaba ulaşmamız gerekiyordu ama üzerinde yürüyebileceğimiz yer kalmamıştı. Sadece bir demir kiriş. Ve sokağın karşısındaki keskin nişancıların bizi görmemesine dikkat etmemiz gerekiyordu. Böylece ikimiz de uzanıp kirişin üzerinden emekledik. Bo-Ghar dolaptaki bütün kutuları çıkardı ve teker teker bana verdi. Artık her şeye sahibiz!'

İki adamın bize geri dönmesinden hepimiz mutluyuz. Bo-Ghar hazinelerini kimsenin bulamaması için bir köşeye saklıyor. Hemen ardından neredeyse ayaklarımızı yerden kesecek duruma geliyoruz. Sağır edici bir patlama evden geriye kalanları sarsıyor. Bir saldırı daha! Uçakların tepemizden kükreyerek geçtiğini, bombaların, mayınların, top mermilerinin ve her büyüklükteki şarapnellerin yere, çevremizdeki ve üzerimizdeki duvarlara çarptığını duyuyoruz. Patlamalar gittikçe yaklaşıyor ve her patlamanın ardından tepemizden aşağıya düşen kiremitlerin, tuğlaların ve molozların sesini duyuyoruz. Ateş yağmuru o kadar sürekli ki sanki devasa, kozmik bir dikiş makinesiymiş gibi ses çıkarıyor. Her an bir sonraki mermi tepemizdeki tavanı, son korumamızı delebilir ve hepimizi krallığa fırlatabilir. Bu korkunç kaygı, ölümcül korku ve ölüm korkusu içinde orada dilsiz ve soğuk oturuyoruz. Duvarlar ne kadar dayanabilir? Sonra devasa bir patlama, o kadar güçlü ki bodrumun zemini altımızda dans ediyor... ve babamın oda hizmetçisi aniden sinir şokuyla çığlık atmaya başlıyor. Diğer kadın hizmetçiler de çığlık atmaya başlıyor. Ayağa fırlıyorum ve ciğerlerimin sonuna kadar bağırıyorum, *'Sessizlik! Sessizlik! Tanrı burada! Tanrı burada!'*

Patlamayı patlama takip ediyor, o kadar yüksek ki sesimi zar zor duyabiliyorlar ama ben bağırmaya devam ediyorum. Ciğerlerimin var gücüyle bağırmak zorundayım *'Tanrı burada! Hepimiz, her birimiz yalnızca Tanrı'yı düşünelim, başkasını değil, yalnızca Tanrı'yı düşünelim! Tanrı bizimle olsun! Tanrım!—Tanrım!—Tanrı!'* Ve biz tekrarlarken diğerleri de birer birer bana katılıyor

birlikte, *'Tanrı burada...Tanrım... Tanrım...Tanrı...*'

Bu durumun ne kadar sürdüğünü hiçbirimiz bilmiyoruz. Dışarıdaki kargaşa yavaş yavaş azaldı. Patlamaların sıklığı azaldı ve sonunda dışarısı sessizleşti. Askerlerin ağır bir şeyi sürüklediğini duyabiliyoruz. Bir göz atmak için dışarı çıkıyorum. Merdivenlerde hareketsiz yatan bedenler var. Yerde kan var. Genç askerlerden birkaçını tanıyorum. Daha bir saat önce barınakta bizimle sıcaklık arıyorlardı, uzaktaki evlerini, ailelerini anlatıyorlardı. Zavallı ebeveynleri! Çocuklarının eve gelmesini boşuna bekliyorlar! Oğlum! Zavallı çocuk şimdi nerede olabilir? Cehennemin hangi bölümünde?

Daha sonra yemek için bir şeyler alıyoruz. Sakinliğin her anından faydalanmamız gerektiğini biliyoruz. Vücudumuzun direncini güçlendirmeliyiz... Yiyecek bir şeyimiz olduğu sürece... İki adam su almaya çıkıyor...

Ne zamandır bu sığınakta oturuyoruz? Biz bu cehennem ateşi barajındayken haftalar geçti. Kocam şöyle anlatıyor: 'Birinci Dünya Savaşı'nda Doberdo'da biz de ateş yağmuruna tutulduk. Ama her kırk sekiz saatte bir rahatlıyorduk. İnsanlar bir insanın sinirlerinin bundan daha fazlasına dayanamayacağını düşünüyordu. Bir gün, kadınlar ve çocuklarla birlikte, birkaç hafta boyunca hiç rahatlamadan, bitmek bilmeyen bir barajın içinde oturacağımı hiç hayal etmezdim!'

Hepimiz orada kürkler ve ağır kışlık paltolarla oturuyoruz. Bu zindana geldiğimizden beri hiçbirimiz elbisemizin bir dikişini bile çıkaramadık. Küçük Peter kollarımda yatıyor. Bir elimle, içinde paranın, mücevherlerimin ve kaçmak zorunda kalmamız durumunda koldaki bebeğe yiyecek olarak gönderilecek bir kutu kekin bulunduğu küçük çantaya tutunuyorum. Hepimiz atlamaya hazırız. Yanımızdaki villa alev püskürtücülerle yakıldı. Kocam herkese bir an önce kaçmaya hazır olmaları emrini verdi. Düşmanın evimizi ne zaman ateşe vereceğini ve alev püskürtücülerle bizi dışarı atacağını bilmiyoruz. Ama nereye kaçmak? En ufak bir fikrimiz yok. Sadece dışarıda ve buradan uzakta. Komşumuz ve oğlu, yanan evlerinden kaçmaya çalışırken keskin nişancıların saldırısına uğradı. Sadece karısı hayatta kaldı. İnsanların onu kabul ettiği sokağın aşağısındaki dördüncü eve kadar yüz üstü sürünerek ve kıvranarak ilerledi.

Hazır bekliyoruz küçük kız kardeşim, kucağında bebeğiyle... büyük siyah kürk mantosuna sarınmış kar rengi saçlı babam, ablamın ailesi, ağabeyim, hizmetkarlarımız - hepsi gergin - hepsi en değerli eşyalarımızı ellerinde tutuyorlar -hepsi zıplamaya ve koşmaya hazır.

Sonra kısa bir süreliğine dışarısı yine sessizliğe bürünüyor. Biraz uyumak istiyoruz. Sinirlerim yanıyor ve kafam çatlamaya hazır hissediyor. Gözlerimi kapatıp bilincimi geri çekip uykuya dalmaya çalışıyorum. Ama sonra bebek tiz, delici sesiyle çığlık atmaya başlar. Kız kardeşim susturmaya çalışıyor ama devam ediyor

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

bir an bile ara vermeden ağlamaya ve çığlık atmaya. Çocuğu kız kardeşimden alıp aklıma gelen her şeyi yapıyorum ama o ağlamaya devam ediyor.., çaresizce ağlıyor. Çocuğu kız kardeşime geri veriyorum ama o hala ağlamaya devam ediyor... ağlamaya devam ediyor...

Bo-Ghar karanlıkta kız kardeşimin yanına gidiyor, çocuğu alıyor, nazikçe kollarına alıyor ve uzak memleketinden bir şarkı mırıldanmaya başlıyor. Bu, vatandaşlarının yılanları kontrol etmek için kullandıkları bir melodi. Çocuk anında sakinleşir. Bodrumumuza sakinlik geldiğinde hepimiz orada olduğumuz gibi otururak uykuya dalıyoruz. Sadece Bo-Ghar uyanıktı, bebeği kucağında tutuyor ve egzotik küçük melodisini mırıldanıyordu.

Daha fazla gün geçiyor - yoksa haftalar mı? Artık sormaya bile tenezzül etmiyoruz. Bahçedeki koruyucu duvarın ardında kocam biraz kar kazıyor, kovayı alt kata getiriyor ve bodrumdaki yan odada tıraş oluyor. Alışkanlıklarından vazgeçmeyi reddetti. Diğer erkeklerin hepsinin gür sakalları var. Bu cehennemin ortasında sadece kocam ve Bo-Ghar her gün tıraş olmaya devam ediyor.

Daha sonra eşim yanımıza oturuyor. Yeni bir saldırı başlıyor ve saatlerce işkenceye katlanıyoruz. Kız kardeşim bebeğinin biberonunu getiriyor ve ona yemeğini veriyor. Günde dört kez üst kattaki dairesine çıkıyor ve etrafta uçuşan kurşun yağmuruna rağmen bebeği için yemek pişiriyor. Çocuğu doyunca yanıma geliyor ve her gün sorduğu gibi 'Sizce daha bitmedi mi?' diye soruyor.

Hayır, diye fısıldıyorum. 'Henüz bitmediğini hissediyorum' Bir dakika sonra tam başımızın üzerinde bir mini patladı. Bir kez daha fayansların, tuğlaların, ölümlülerin ve ahşabın düştüğünü duyuyoruz. Barınağın tavanı patlamanın altında kaldı. Ama ne kadar daha uzun? Orada sessizce oturuyoruz ve soruyorum *Tanrı*içimde: 'Ölmeye hazırlanayım mı? Burcum bir binanın çökmesi sonucu öleceğimi söylüyor. Şimdi mi? Ölecek miyim, yoksa yaşamak için savaşmaya devam mı edeceğim?'

Sonra birdenbire karanlığın ortasında bir görüntü beliriyor: küçük bir tepe ve onun üzerinde de küçük bir alevle yanan, Noel ağacı mumuna benzeyen minik bir mum. Sonra gözümün önünde küçük tepe büyümeye başlıyor, zümrüt yeşili otlarla kaplı büyük bir tepeye dönüşüyor. Ve minik mum, parlak, güçlü bir alevle yanan bir meşaleye dönüşür.

Görüntü kayboluyor ama henüz ölmeyeceğimi biliyorum. Bu meşale ben olacağım. İnsanlara ışık getirmem gerekecek - ışık -*ışık, ışık!*

Geceleri bebek, Bo-Ghar onu alıp uyutana kadar aralıksız ağlıyor. Biz uyumaya çalışırken yakınlarda bir mayın patlıyor ve sonrasında barınağımıza buz gibi bir havanın geldiğini hissediyorum. Adamlar ne olduğunu görmek için ayağa fırlıyorlar.

'Bodrum duvarı çökmüş, geride açık bir delik kalmış. Hepimiz şunları düşünüyoruz

saldırı geliyor. Bekleriz. Küçük kız kardeşime 'Artık son' diye fısıldıyorum. Sabah villamız alınacaktır.'

'Evet' diye yanıtlıyor, 'Ben de öyle düşünüyorum, yoksa hepimiz öleceğiz.'

Kocam fısıldıyor: 'Burada barınakta oturmamızın üzerinden yedi hafta geçti...'

Garip bir şekilde düşman topu ateş etmeyi bıraktı. Bomba da düşmüyor. Sadece sürekli makineli tüfek ateşi duyuyoruz. Yanımda oturan kocam kulağıma şöyle fısıldıyor: 'Bu, piyadelerin oldukça yakınımızda olduğu anlamına geliyor. Kendi birliklerini vurmamak için sahra silahlarını kullanmayı bıraktılar. Düşman askerleri her an içeri girebilir.'

Öğleden sonra babamın nerede olduğuna bakmak için dışarı çıkıyorum. Barınaktan çıkıp evin kapısından baktığımda yan taraftaki yanan villadan bize doğru koşan yabancı askerleri görüyorum. 'Babam, babam ve geri kalanınız' diye bağırıyorum geri koşarken, 'düşman burada!' Düşman askerleri tüfeklerini hazır halde kapıdan içeri atarken hepimiz sığınağa koştuk.

Ölümcül sessizlik! Biz ve onlar, sonsuz gibi görünen bir an boyunca birbirimize bakıyoruz. Sanki zamanın kendisi duruyormuş gibi...

Bütün askerler geniş beyaz önlükler giymişlerdi. Dışarıda her şey karla kaplı. Askerler Noel gösterisinde oynayan çocuklara benziyor.

Sonra anlayamadığımız bir kelimeyle liderleri kadınları işaret ediyor. Sağa gitmemiz gerektiğini anlıyoruz ve öyle yapıyoruz. Sonra başka bir anlaşılmaz sözle, askerlerden biriyle birlikte derhal ayrılmak zorunda olan adamları işaret ediyor. Sevgi dolu vedalara vakit yok! erkekler gitti ve biz kadınlar yabancı askerlerle baş başa kaldık. Hafif makineli tüfekleri hazır halde, mahzenin her köşesini karıştırıp orada saklanan birliklerimizi arıyorlar. Genç bir asker bebeğin uyuduğu çocuk arabasına doğru ilerliyor. Bakarken bile gözlerinden yaşlar akıyor. Sonsuz bir şefkatle yabancı dilde garip bir kelime söylüyor. Yine de anlıyoruz: 'Küçük bebeğim...' Sonra bize bakıyor ve memleketinin yönünü işaret ederek selam işaret diliyle evde kendisinin de 'küçük bir bebeği' olduğunu söylüyor...

Bu askerlerin de sevgi dolu, iyi kalpli insanlar olduğunu fark ettiğimde biraz teselli buluyorum.

Şimdi bir memur geliyor, bir sandalyeye oturuyor ve bize Avrupa dilinde şöyle diyor: 'Size zarar vermeyeceğiz. Bizler fırtına birlikleriyiz... artık yok edilmiş bir sınıfa ait olan insanların oğullarıyız. Ama dikkat edin, devam etmeliyiz. Arkamızdan başka türden askerler gelecek. Onlar bizim gibi değiller. Dikkat!'

Öğleden sonra çekimler yeniden başlıyor. Ama şimdi ateş ülkemizin kendi askerlerinden geliyor. Evimizi geri almak istiyorlar. Yine karanlık mahzende kıpırdamadan oturuyoruz ve dışarıdaki sokakta yakın çevrede yaşanan korkunç kavgaları dinliyoruz. Aniden sağır edici bir patlama daha oluyor ve ardından üzerimize soğuk bir hava akımı geliyor. Patlama bodrum penceresinin ağır demir panjurunu patlattı. Açık pencereden üzerimize dolu gibi kurşunlar yağıyor. Hepimiz bir tarafa atlıyoruz, kendimizi duvarlara yaslıyoruz ama bu şekilde hareket edemiyoruz. Bu durumda hepimizin hayatı tehlikededir. Tek bir adım ölüm anlamına gelebilir. Ağır demir pencere panjuru*mutlak*kapalı ol!

Etrafıma bakıyorum. Bütün kadınlar ve çocuklar pencerenin yanındaki duvara yaslanarak sığınıyorlar. Birimiz pencerenin önüne çıktığı an üzerimize kurşun yağmuru yağıyor. Bu durum savunulamaz. Panjur*kapatılmalıdır!*

İçimde tuhaf bir ürperti hissediyorum. Bütün sinirlerim soğuk, o kadar donmuş ki kendimi hiç hissedemiyorum. 'Korkmuş?' Kendime soruyorum. HAYIR! Ben yokmuşum gibi hissederken içimde korkacak kim var ki? tek bildiğim *BEN*Demir panjuru kapatması gereken kişi benim! Yine de merakla kendimi gözlemliyorum. Böyle bir konumda olmak nasıl bir duygu? Bir insan ne yaşar? İstemeden kahraman olmak zorunda kaldığımızda doğa insanoğlunun içinde nasıl tepki verir?

Bodrumun bir köşesinde kavisli saplı ağır bir baston duruyor. Yerde dümdüz yatarak yavaş ve dikkatli bir şekilde bastona doğru sürünüyorum. Sonra alt ucunu tutarak pencereye doğru sürünüyorum. Bu manevrayı yaparken kafamda tuhaf bir düşünce canlanıyor:*Piramitteki adaylar 'ölüm'e meydan okuma' sınavını geçmek zorundaydı! Belki şimdi aynı testi burada, barınakta geçiyorumdur? Belki de bunların hepsi benim piramite inisiyasyonum sırasındaki bir rüyadır?*

Dikkatli bir şekilde pencereye doğru sürünürken aklım şöyle cevap veriyor: 'Evet, piramitteki adayların işi kolay oldu! İnisiyasyonlarında sadece bir testten geçtiklerini biliyorlardı. Ama bu kurşunlar rüya değil! Gerçekten öldürüyorlar! Burada kaç tane zavallı genç asker hayatını kaybetti!

Ancak pencere panjurunun kapalı olması gerekir.*ve tam da bu nedenle!'*

Pencerenin altında diz çöküp bastonu hazırda tutarak aniden ayağa fırladım ve kolumu ve bastonu pencereden dışarı çıkardım. Sonra, demir kepengin ardına kadar açıldığını fark edince, bastonun kavisli sapıyla kepengin kenarına ulaşabilmek için başımı ve omzumu pencereden uzatmam gerektiğini fark ettim. Tüm vücudumun uzadığını hissedene kadar uzanıp esnemem gerekiyor. Sonunda deklanşörü yakaladım ve yavaş ama emin adımlarla içeriye doğru çektim. Şimdi kız kardeşlerim yardım etmek için ayağa fırlıyor, ağır demir kepengi yerine çekiyor ve sıkıca kapatıyor.

Tebrikler! Hepsi çok basit. Heyecan yok, teatrallik yok, histrioniklik yok. Ve yine de ne kadar tuhaf! Şu ana kadar sokağın karşısındaki keskin nişancılar en ufak bir yaşam belirtisinde penceremize ateş yağdırıyorlardı. Ancak demir panjuru kapatmak için yaptığım manevra boyunca tek el ateş etmediler. Belki de kadın olduğumu gördükleri için ateş etmeleri engelleniyordu ya da ateş etmek istemiyorlardı? 'Esther Teyze,' diye yalvarıyor küçük Peter, 'bana başka bir hikaye anlat...'

Ve böylece saat başı hikayeler anlatmaya devam ediyorum...

Ertesi gün biz kadınlar bombalanan evimizden kaçmak zorunda kaldık. Aradan geçen gece tarif edilemez bir dehşetti. Gerçekten böyle şeylerin olabileceğine inanamıyorum. Bir ülkenin fethi erkek ve kadın gücünün buluşması gibidir*şiddet içeren bir evlilikte*.Bir ülke diğerini fethediyor, diğerinin bedenine girmeye çalışıyor. Kan akışı. Bireysel sakinler, tecavüze uğramış bir bedenin hücreleri gibi ölürler ve yine de bu buluşmadan yeni bir hayat doğar... yeni bir dünya, yeni bir yaratılış. Toplantı, tıpkı yeni yaşamın yaratılışında her zaman olduğu gibi, acımasız ve şiddetlidir. Ancak doğa, yeni yaşamı ortaya çıkarma hedefine ulaşmak için sayısız bireysel hücreyi ve varlığı isteyerek feda ederek yalnızca geleceğe bakar. Ve iki ülkenin, yani fetheden ve fethedilenlerin yakın buluşmasından hem manevi hem de maddi düzeyde yeni bir hayat ortaya çıkıyor. İki ülkenin evliliğinden yeni bir medeniyet doğar. Bu iki ülkenin vücut hücreleri buluşup karışıyor ve her iki ırkın bazı özelliklerini taşıyan çocuklar doğuyor. Doğa, ırklar ve uluslar arasındaki katı sınırlar arasında geçiş, yumuşama ve köprü oluşturmayı temsil eden melez ırklar ve bireyler yaratır.

O gece bombalanan evin hava saldırı sığınağında bu gerçeği öğrenmek benim kaderimdi. İki ulusun şiddet içeren evliliklerinin çok acımasız olduğunu ve birçok bireysel trajediye neden olduğunu görmek zorunda kaldım. Oldu*ima* O gece o evdeki neredeyse bütün kadınların başına gelen kaderden beni kurtaran kişi. Askerlerden biri beni sığınağın köşesindeki koltuğumdan sürükleyip onu takip etmeye zorladığında, ona kendi dilinin pis bir versiyonuyla şunu söyledim: 'Ben - anne, savaşta oğlum - evde annen var sen de lütfen git..."

Vücudu 'fırtına hapları' ile zehirlenen zavallı gencin yarı sarhoş gözlerinde bir anlayış ifadesi parladı. onu gördüm*zorlandı*kendi annesini düşünmek. Sonra hayal kırıklığı ve öfke dolu bir hareketle beni tekrar bankın altına itti ve bodrumdan dışarı fırladı.

Ertesi sabah bombalanan evden kaçma yönünde bir iç emir hissettik. Daha yüksek bir gücün rehberliğini hissettik. Anlayamayacağımız nedenlerden ötürü, bizi tüm kadınları bekleyen kaderden kurtardı.

istisna - evimizin yıkıntıları.

Her şey sanki kaotik bir rüyadaymış gibi oldu.

Beş hafta karanlıkta kaldıktan sonra aniden parlak güneş ışığına adım atıyoruz, o kadar parlak ki gözlerimiz buna dayanamıyor. Büyük güzel villamıza arkama bir göz attım... bir moloz yığını... tepesinde kıymık uçları gökyüzüne doğru uzanan kırık kirişler vardı! Sonra caddenin karşısına koşuyoruz, cesetler ve molozların arasından geçerek merdivenlere doğru yol alıyoruz. Kız kardeşim bebeğini kollarında taşıyor. Onu izlerken, onun derin kardaki merdivenlerden aşağı düştüğünü görüyorum. Yanına koşuyorum, kalkmasına yardım ediyorum, sonra da elimden tuttuğum küçük çocukla birlikte üzerime düşüyorum. Karın altında tel engeller var! Biz çocuklarla birlikte tırmanmaya çalışırken, düşman ordusunun yaşlı bir askeri küçük çocuğu tel bariyerin üzerinden kaldırıyor, sonra da hepimize, kadınlara ve çocuklara teker teker yardım ediyor. Ben sonuncuyum. Askerle konuşamıyoruz. Birbirimizi anlayamayacaktık. Ama birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve ben ona içten bir takdirle içtenlikle el sıkışıyorum. El sıkışmaya karşılık veriyor. Sonra, hâlâ patlamaya devam eden mayınlardan ve etrafımıza düşen kurşunlardan korunmak için ileri geri zikzak çizerek koşuyoruz. Çocuklar var gücüyle bağırıyorlar. Kar, küçük Peter için fazla derin; bu yüzden tüm gücümle ve gücümle onu arkamda uzanmış halde sürükledim çünkü yürüyemiyor. Zaman zaman bir terasın altında durup biraz nefes alıyoruz, çocukların ellerini üfleyerek ısıtıyoruz. Sonra, hangi yöne gittiğimizi bilmeden, ileriye doğru sürüklenerek... ya da içsel bir güç tarafından yönlendirilerek... koşmaya devam ederiz.

Ve sonunda düşman ordusunun iyi huylu bir subayının bizi kendi yoldaşlarının şiddetinden koruduğu bir eve götürülmek bir rüya gibi. İyi arkadaş olmaya başladığımızda bana 'Anne, dikkat et! *Bir* iyi asker, *on* kötü askerler! Ordumuzdaki erkeklerin hepsi sana benim yaptığım gibi koruma sağlamaz. Devam etme emri aldığımda dikkatli olun!'

Evet, tüm düşman askerlerinin bu kadar insancıl olmadığını biliyoruz! İlk gecemizin deneyimlerini arkamızda bıraktık ve bunları hiçbir zaman unutmayacağız!

Ve adamlar ortadan kaybolmuş... kısa süre sonra yeniden bulduğumuz baba dışında hepsi. Yaşlı beyefendi, çevresinde olup biten top atışlarına aldırış etmeden, sakince, heyecanlanmadan, bu toplu katliam sahnesinde yürüyordu ve herkes onun sahip olduğu her şeyi -kürk, palto, eldiven, para, saat, dolmakalem- elinden alırken, ve insanın üzerinde taşıyabileceği her şey - babam, tek bir askerin bile ona dokunmasına gerek kalmadan eski bir dostunun evine sağ salim ulaştı. Güçlü radyasyonu düşman askerlerini bile etkiledi ve onları kendisinden uzak tuttu.

Derken birkaç gün sonra bu garip odanın kapısı çalınır.

on dört kişinin, askerlerin, mültecilerin ve biz kadınların ve çocukların yaşadığı garip ev. Kapı çalınıyor ve Bo-Ghar, yırtık pırtık kıyafetlerle, kanayan ayaklarla karşımızda duruyor. Bütün yaşadıklarından sonra hala hayatta olması bir mucize. Komşular bizim kaçtığımızı gördükleri yönü ona anlattılar. Bizi yine buldu...

Birkaç gün sonra ağabeyim de perişan halde geri geldi. O da birkaç yüz kilometre yol kat etmek zorunda kaldı. Bir yerlerde kendine iki ayakkabı buldu, ikisi de sol ayak içindi ve ikisini de her zamanki vakarıyla giyiyordu. O yaşıyor, önemli olan bu...!

Günler geçmesine rağmen eşimden hala haber alamadım. Bir gün onu bir görüntüde yol kenarında karda çaresiz yatarken gördüğüm düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum... Ona ne olmuş olabilir?

Haftalarca boşuna bekledikten sonra nihayet kocamı iyi kalpli bir çiftçinin evinde ağır yaralı olarak buldum. Görüşüm yanlış değildi...

Haftalar geçiyor, aylar geçiyor. Açız ve bir sonraki yemeğimizin nereden geleceğini bilmiyoruz. Ama en sonunda bir gün savaş biter!

Evimizin yıkıntılarındaki bazı odaları yaşanabilir hale getirmeye çalışıyoruz. Bo-Ghar ve ben bu korkunç kıtlık döneminde yiyecek bir şeyler bulmak için gece gündüz çalışıyoruz. Kocam, iki bastonla dikkatli bir şekilde yürüyebilecek kadar iyileşene kadar aylarca sırtüstü yatmak zorunda kalıyor. Bir heykeltıraş olduğum için ne kadar şanslıyım! Tuğla örüyorum, kapıları duvar kalıntılarından çıkarıyorum ve onları ihtiyacımız olan yere taşıyorum. Pencere çerçevelerini bir araya getiriyoruz. Camımız olmadığı için üzerini kalın ambalaj kağıdıyla kapatıyoruz. On parmak tırnağımızla molozları kazıp, birkaç kullanışlı tencere ve tava ile bazı bükülmüş ve dövülmüş gümüş eşyalar çıkarıyoruz.

Bo-Ghar ve ben bir araba ödünç almayı ve onu iki güçlü at gibi tüm yolu çekerek yüzlerce kiloluk kömürü eve getirmek için kullanmayı başardık. Yokuş aşağı, arabanın bizden kaçmasını engellemekte zorlanıyoruz; yokuş yukarı çıktığımızda, tekrar düz bir sokağa ulaşacağımız ve hafif ve neşeli bir şekilde ilerleyebileceğimiz zirveye ulaşmak için tüm itme ve çekme çabalarımızı gerektiriyor. Daha sonra yeni parçalar oluşturmak için çeşitli tuhaf parçaları kullanarak mobilyalarımızın kalıntılarını temizliyoruz.

Sonunda eski evimizin yıkıntıları arasında 'Yoga okulumuzu' yeniden açana kadar bir şeyleri birbirine çivilemeye ve çekiçlemeye devam ediyoruz. Bo-Ghar, Mentuptah'tan öğrendiği fiziksel egzersizleri öğretirken ben de Mısır'da Ptahhotep'ten öğrendiklerimi öğretiyorum.

Aylar geçiyor ve yiyecek bulma sorunu yavaş yavaş hafifliyor. Taşrada yaşayan akrabaları olan öğrencilerimiz bize ara sıra bir avuç un, birkaç patates, yumurta, arada bir de biraz tereyağı getiriyorlar. Ama hala oğlumdan haber alamadım...

Bir buçuk yıl bekledikten sonra bir gün birisi telefonumuzu arar.

kapı zili. Kapıyı açıyorum ve Ima karşımda duruyor!

Böyle durumlarda anne oğulun yüksek sesli çığlıklar ve hıçkırıklarla birbirlerinin boynuna düşeceklerini düşünürdüm. Ama hayır! Ona şaşkınlıkla bakıyorum, sonra sessizce ve ciddiyetle birbirimize sarılıyoruz. Rahatlayarak derin bir nefes alıyorum. O yaşıyor ve sakat değil. Sadece güzel, yüksek alnındaki yara izi onun bir uçak kazası geçirdiğini gösteriyor.

Ama yine de derin bir dehşet içindeyim! Ima'yı bayağılığın, vahşetin, aptallığın ve tam bir kaosun gündemde olduğu bu ülkede ona yer olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve insan, canını, uzvunu aşırı tehlikeye atmadan, ancak iç huzurunu, Allah'a olan güvenini tam olarak koruyabildiği ve susabildiği takdirde bu durumları yaşayabilir! Ama Ima susmayacak! Artık sevginin, gerçeğin ve fedakarlığın hakim olduğu ve herkesin yanlış anlaşılma riski olmadan fikrini özgürce söyleyebildiği tapınakta olmadığımızı anlamıyor.

Ima bu dünyada geçinemeyecek. Adaletsizliğe tahammül etmeyecek ve şu anda burada hüküm süren cehennem ruhuna karşı savaşmak isteyecek! Belli ki unutmuş*DSÖ*öyledir ve yine de yüksek fikirliliğini, dürüstlüğünü ve cesaretini korumuştur ve insan oğullarından da aynı erdemleri sergilemelerini beklemektedir. O*ısrar ediyor*inanmak üzerine*insanlar,*ve varlığının bilinçdışı kısmına, Tanrı'ya olan sarsılmaz inancına sığınmıştır.

Zavallı Ima birbiri ardına hayal kırıklıkları yaşamak zorunda kalıyor. Neden Tanrıya olan inancını bastırıyor? Neden o*reddetmek*inanmak*Tanrı?*Kendine olan güvenini kaybetmesinin nedeni budur! Ciddi bir zihinsel çöküntü yaşadığını görebiliyorum ama ne zaman ve nerede? Ve neden içimde garip ve baskıcı bir his var ki*BEN*Bu zihinsel kopuşun -korkunç bir hayal kırıklığının- nedeni miydi?

Bir yerlerde, bir ara inancını kaybettiğini biliyorum.*benden dolayı,*ama boşuna nedenini arıyorum. Kesin olarak bildiğim bir şey var ki, bu*Ben*onu geri götürmek için*Tanrı,*ve bu yüzden o benim oğlum oldu.*BEN*kendine olan güvenini uyandırmalı*Allah'a güven,* ve onu bu güven konusunda yeniden bilinçlendirin, çünkü*BEN*onu kaybetmesinin suçlusuydu. Ona olan derin sevgi ve güvenin farkına varmalıyım. *Ben*ruhunun bilinçsiz kısmındaki Tanrıya olan derin güvenin bir yansımasıdır sadece. Tanımayı ve sevmeyi öğrenmesi gerektiğinin farkına varmalıdır.*Tanrı*her insanda. Kişi yalnızca bir dış örtü, bir maskedir.*Tanrı*kendini gösterir.

Ima ne yaptığını öğrenmeli*seviyor*Herhangi bir kişide iyi, güzel ve doğru bulduğu şey,*Tanrı*ve kişi değil. Ve bu, onun dünyadaki herkesten daha çok sevdiği -bunu biliyorum- benim için de geçerli. Onun içindeki bu sevgiyi Allah'a ulaştırmak bana düşüyor. Sevdiğinin farkına varmalı*Tanrı*bende de var ve kişiliğim yalnızca bir araç*Tanrı*

kendini anne sevgisi şeklinde gösterir. Ima, onu seven her insanda onu sevenin o kişi değil, Tanrı olduğunu henüz öğrenmedi. Bunları anladığında beni, herkesi, hatta kendisini daha iyi anlayacaktır. O zaman bir daha hayal kırıklığı yaşamayacak!

Ve öyle bir gece geliyor ki, tek çocuğum, bu dünyada en çok sevdiğim kişi, termometrenin haftalar boyunca sıfırın altında 20° dereceyi gösterdiği alışılmadık derecede soğuk bir kış sırasında, ısıtılmayan bir odada yaşıyor. Tek çocuğumun sıcak bir battaniyesi bile yok ve yiyecek neredeyse hiçbir şeyi yok. Ona kolayca ısıtmalı bir oda sağlayabilirim, ona yiyecek ve ihtiyacı olan her şeyi verebilirim. Ama yapmamam gerektiğini biliyorum! *Onun için ruhunu kaybetmemesinin bedeninden daha önemli olduğunu biliyorum! Ona olan sevgimden dolayı zalim olmalıyım!*

Yatağımda karanlıkta diz çöküp konuşuyorum *Tanrı: 'Sen* onunla ol, ah *Tanrı,* ve bulmasına izin ver *kendisi* ve *Sen* Tekrar. Ona giden yolu bulmasına izin ver *Sen,* ve bundan asla sapmasına izin vermeyin! Onu uyandır, uyandır *kendin içinde* o, ah *Tanrı,* için *Sen* onlar da onun içinde yaşıyorlar ve *Sen* Uyanabilmesi için onda uyanması gerekir, çünkü benim gücüm yetersiz. Bilinçlenmesi gerekiyor. Bunu yapmadığı sürece kaybetmiştir. *Ve sen* tanımak için takip etmesi gereken tek yolu biliyor *Sen,* ah Tanrım Tanrım, içinde *kendisi.* Neden terk edildiğini hissettiğini biliyorsun *herkes ...* neden buna ikna oldu ki *BEN* onu terk etmişler.

'Herkesten hayal kırıklığına uğraması gerekiyor, herkesten umudunu kesmesi gerekiyor *Seni bulmak* ...olabilmek için *senin içinde bilinçli - kendisinin bilincinde! Sen* biliyorum, ah *Tanrı* onu kurtarmanın başka bir yolunu görmüyorum. Ona olan sevgimi artık gösteremem ve göstermemeliyim. O bulmalı *Sen* kendi çabalarıyla. Ben sadece zayıf bir insanım Lordum, ama *Sen* öyle *Tanrım, Aşk* kendisi. *Sen* onu sevebileceğimden daha çok seviyorum. *Sen,* ah *Tanrı,* her zaman onunla birlikteyiz. Şimdi onu ilahi sevginle sev... şimdi zalim olmam gerekirken!

'Ona iyi bakın ve şu anki mücadelesi sırasında ... o bu okulda okurken sağlığını kaybetmesin. *Sen* artık kendine güveni kalmadığı için sağlığına karşı günah işlediğini bil. çünkü bilinçaltında ölmek istiyor... kendini öldürmek istiyor. Ona iyi bakın, manevi gözlerini açın ve onu yalnız bırakmayın. *onu bırakma, onu bırakma...'*

Ve her gece devam ediyorum...

Bir gece yine karanlıkta yatağımda diz çöküp onunla konuşmaya hazırlanırken *Tanrı* Çocuğumla ilgili tuhaf bir şey oluyor: Büyük bir hayretle, benim hakkımda aydınlanmaya başlıyor. Gittikçe hafifliyor ve artan parlaklıkta dikkat çekici bir manzara görüyorum. Dik, taşlı, dar bir patikayla yüksek bir dağ. Bu yolun hedefe gittiğini biliyorum *Tanrı.* Hiç tereddüt etmeden onu takip etmeye başlıyorum.

Yol, dost canlısı kırlardan geçerek daha yükseğe ve daha yükseğe çıkıyor. Büyüleyici yeşil manzara arkamda kalana kadar yorulmadan tırmanıyorum ve yavaş yavaş yüksek dağların yaşanmaz bölgesine ulaşıyorum.

Patika gittikçe dikleşiyor, daralıyor ve taşlaşıyor ama şaşırtıcı bir kolaylıkla tırmanıyorum, sanki süzülüyormuşum gibi hafif.

Yerleşik bölge arkamda yatıyor. Ufuk genişliyor ve her şeyi altımda görüyorum. Ama etrafa bakacak zaman yok ve devam ediyorum. Pek çok virajın ardından dar patika, yedi basamaklı kısa bir merdivenin önünde son buluyor. Her adım bir öncekinin iki katı kadar yüksektir.

Kristal mavisi bir gökyüzünün altında, bu yedi basamağın önünde yapayalnız duruyorum ve onları tırmanmam gerektiğini biliyorum.

Derin bir iç çekişle ve Yaratıcının her bir çocuğuna verdiği güce olan inançla -benim durumumda bu güç, ben bu uzun yolu tırmandıkça mucizevi bir şekilde azalmadan devam etti ve hatta arttı- merdivenlere doğru yürüyorum.

İlk adım düşüktür. fethetmeliyim *vücudumun ağırlığı* kendimi onun üzerine yükseltmek için. Kolayca başarılı oluyorum.

İkinci adım biraz daha yüksek ve vücudumun direncini uyandırıyor. Uzun zaman önce fethettim *vücudun kuvvetleri,* ve dolayısıyla bu adım da bana sorun yaratmıyor.

Üçüncüsü *belirgin şekilde daha yüksek.* Bunu fethetmek için fethetmeliyim *hislerim.* Duygularımın efendisi olduğumda üçüncü adıma geçiyorum.

Şaşırtıcı derecede yüksek olan dördüncü adımla karşılaştığımda, düşünceler *şüphe* beni yen; 'Nasıl tırmanabileceğim? Yeterli gücüm var mı?' Sonra fark ediyorum ki benim *şüpheler* beni zayıflatıyorlar, felç ediyorlar. Ama şüphe bir düşüncedir! Bu yüzden kendimi fethetmeliyim *düşünceler* şüpheye hakim olmak için. Uzun eğitimim ve tapınaktaki egzersizlerim sayesinde ne yapmam gerektiğini biliyorum; Ruhumun tüm gücünü topluyorum, *ben* Tanrıya mutlak inanç ve kesinlikle hiçbir şey düşünmemek. Ve işte, düşüncelerim yok olurken şüphelerim de yok oluyor. Ve dördüncü adımdayım.

İlginçtir ki, bu basamakları çıkarken çok daha büyüdüğümü hissediyorum. Her adım attığımda biraz daha büyüdüm ve şimdi başlangıçtaki halimden çok daha büyüğüm. Şimdi, çok büyümüş olmama rağmen ancak iki elimi ve iki ayağımı kullanarak kalkabildiğim kadar yüksek olan beşinci adımla karşı karşıyayım. Kendimi büyük bir güçlükle yukarı çekerken, birdenbire büyük bir şaşkınlıkla, artık bedenimin olmadığını fark ediyorum. İçimdeki veya benimle ilgili olan her şey *malzeme* ortadan kayboldu ve ben görünmezim *ruh.*

Altıncı adım çok ama çok yüksek ve yeni bir zorluk beni bekliyor. Ne tutunacak bir bedenim, ne tutunabileceğim bir elim, ne de kendimi yukarı itebilecek ayaklarım var. Oraya nasıl çıkacağım?

Bunu yapmanın bir yolunu arıyorum ve arkamı döndüğümde birden tüm dünyanın altımda yayıldığını görüyorum! Ülke ülke... şehir şehir küçük oyuncaklara benziyor... ve içinde sayısız insanın yaşadığı evler. Hepsine duyduğum sonsuz sevgi beni ele geçiriyor ve tanınmanın uzun, zahmetli yolundan geçmek zorunda kalacak tüm insanları düşündükçe acı çekiyorum... karanlıkta ileriye giden yolu hisseden, kendi bencilliklerine hapsolmuş sayısız insanı düşününce acı çekiyorum. tıpkı benim bir zamanlar olduğum gibi...

Ve harikalar harikası!—an*Evrensel aşk*yüreğim sel gibi akıyor, yükseliyorum ve kendimi altıncı basamakta buluyorum.

Şimdi en son ve en yüksek adımın önünde duruyorum. Benim kadar yüksek. Oraya çıkmayı o kadar çok arzuluyorum ki, bu istek bütün varlığımı dolduruyor. Boşuna. Sadece ne yapacağımı bilemiyorum. Kendimi yukarı çekebilecek ne elim, ne ayağım, ne de kas gücüm var. Ama ne pahasına olursa olsun oraya çıkmalıyım. Yukarıda bulacağım*Tanrı,*ve onunla yüz yüze görüşmeye kararlıyım.

Ayakta duruyorum, bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Etrafıma baktığımda büyük bir sürprizle yalnız olmadığımı fark ediyorum. Tam bu sırada bana benzeyen bir varlık altıncı basamağa ulaşıyor ve yedinci basamağa çıkması için bana yalvarıyor. Onun muazzam arzusunu anlıyorum ve yedinci adıma ulaşma arzumu unutarak, amacına ulaşmasına yardımcı olmaya çalışıyorum.

Ama kendi dileğimi unuttuğum anda, birdenbire şunu buluyorum:*BEN*Yedinci basamağın tepesindeyim -nasıl olduğunu bilmiyorum- ve arkadaşım artık orada değil. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. O bir*yanılsama*son ben merkezli dileğimi unutmama yardım eden kişi. Kendi kişiliğimi yükseltmek istediğim sürece, o adımı asla atamazdım.*benim kadar yüksek.*

Vardım! Bir şimşek çakmasından daha hızlı, göz kamaştırıcı bir ışıkla örülmüş göksel bir varlığın biçimini görüyorum. Tamamlayıcı yarım! Onun karşı konulamaz çekiciliği beni ona çekiyor ve ben de -keyif ve tatmin dolu bir şekilde- onun kalbinde onunla tam bir birlik içinde eriyip gidiyorum. O'nun her zaman ben, benim de her zaman O, benim ilahi, gerçek varlığımın dualistik yansıtılmış imgesi olduğunu fark ediyorum.*öz.*Her zaman karşılaştığım bu ikili durumda*Tanrı*kendimden ayrı bir varlık olarak ve hissettim*O*senin gibi'. Şimdi cennetsel birlik içinde, şimdiye kadar her zaman çağırdığım bu görünmez gücün,*'Tanrı'*Olacak*kendim*bir sonraki an. Ateşten örülmüş bir disk etrafımda dönmeye başlıyor. Ve onun hareketsiz ekseninde -omurgamda- benim gerçek*ben-ben*-ikamet ediyorum.

Ve omurgamın beyaz, sıcak bir yay gibi, bir köprü gibi yandığını hissediyorum

Yaşamın akışından oluşuyor, yedi kuvvet merkezinden parlak ışık yayarak bedenimi canlandırıyor.

Sonra, tüm zaman kavramının ötesinde, cennet birlikteliğinden yukarıya doğru ilk düşüşümden itibaren gelişimin uzun yollarını kat ederken, çağlar boyunca enkarne olduğum farklı yaşam biçimlerinin sonsuz uzunluktaki zincirini eşzamanlı olarak görüyorum. şu ana kadar. Sayısız hayatımın aynı ruhların hayatlarıyla ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğunu, öyle olduğunu ve olacağını görüyorum. Geçmiş yaşamların olaylarından yeni ilişkiler, yeni bağlar, yeni gelişmeler ortaya çıkıyor; hepsi birbirini tamamlıyor ve büyük bir mozaiğin küçük taşları gibi mükemmel bir şekilde birbirine uyuyor.

Beni tamamlayıcı yarıma, Ptahhotep'e, Atothis'e, Ima ve Bo-Ghar'a ve daha pek çok insana bağlayan bağları tanıyorum. Bu bağların asırlardır hepimizi nasıl birbirine bağladığını, bizden daha gelişmiş ruhların bize nasıl yardım ettiğini, bizim birbirimize ve dünyanın ruhsallaştırılması gibi büyük bir görevde, gelişmede daha az gelişmiş olanlara nasıl yardım ettiğimizi açıkça görüyorum. bilincimiz maddede, bedende. Tüm bu yaşamlarda birbirimize kattığımız deneyimler, bedendeki bilincin genişlemesine ve derinleşmesine yardımcı olurken, içinde yaşadığımız bedenler giderek daha ruhsal, daha güzel hale gelir. Çeşitli tezahür biçimlerimizi oluşturan madde giderek daha esnek hale gelir, iradeye ve ruhun yayılımlarına karşı daha sorumlu hale gelir, ta ki sonunda beden Tanrı'nın itaatkar bir hizmetkarı haline gelinceye kadar.*öz,*artık ruhtan tek bir ışık ışınını izole etmiyor veya gizlemiyor. Piramidin sırrını anlıyorum, çünkü artık ben de bir piramit oldum, yalnızca maddeyi -bedeni- sağlam bir temel olarak kullanarak ama sürekli olarak *tanrısallığı tezahür ettiriyor!*

Sonra benimle ilgili her şey, yer, gökyüzü, tüm evren, hepsi devasa bir ateş denizinde birleşiyor. Büyük alevler beni sarıyor. Bir an sanki tüm evrenle birlikte ben de yok ediliyormuşum gibi hissettim. Ateş beni yakarken, şimşek çakmaları damarlarımda, tüm varlığımda çatlıyor ve esiyor. Ve sonra birden her şey değişiyor: Ateş artık beni tüketmiyor,*Ben kendim bu göksel ateşim, her şeye nüfuz eden, her şeye hayat veren, her şeyi tüketen!*Bir ışık seli etrafımı sarıyor ama bu ışık seli içimde yükseliyor.*ben*bu ışığın ve diğer her şeyin kaynağı*dır-dir.*Artık toprağın benim üzerimde hiçbir etkisi yok. Beni zincire vuran çekiciliği sona eriyor. içinde yüzüyorum*hiçlik.*Varlığımın artık hiçbir sınırı yok. 7*ben*şimdi her şeyi kendine çeken ama hiçbir şeyi bağlamayan kişi*Ben*artık aşağı - hiçbir şey çekici gelmiyor*Ben*artık değil ...

Sevdiklerimi arıyorum çünkü yok edilemeyeceklerini biliyorum ama onları boşuna arıyorum.*hiçlik*benim hakkımda. Boşlukta kendimden başka hiçbir şey yok, bu yüzden dikkatimi içeriye çevirmem gerekiyor.

Bakın, bunu yaparken bile şunu fark ediyorum*herkes ve her şey yaşıyor*

Ben! Evren içeride *Ben,* olan her şey için *içimde yaşıyor.* Olan her şey, *Ben.* Sevdiğim her şeyde, *Kendimi seviyorum.* Ve aniden farkettim ki her zaman sahip olduğum her şey *inanıldı!* Sahip olduğum şey sevmedim *henüz kendi içimde tanınmadım!* Artık kendimi mükemmel bir şekilde tanıdığıma göre seviyorum *her şey* Ve *herkes* eşit olarak, çünkü *ben oyum* onlarla, *Ben her şeyde, her şeyde 'Ben'im!*

Ben doyumum, yaşamım; ışıltılı, ebedi, ölümsüz *yapı ...* artık mücadele yok, pişmanlık yok, acı yok; çürüme yok, son yok, ölüm yok! *Doğan her şeyde ben - ölümsüz - yeni bir yaşam biçimine başlıyorum ve ölen her şeyde ben - ölümsüz—kendi içime, ebedi, yaratıcı, ilahi benliğime geri çekiliyorum.*

bunu anlıyorum *zaman* Ve *uzay* baş döndürücü bir hızla dönen bir diske benzeyen yaratılmış dünyanın sadece çeperinde var olurlar. *Ama ben kendi içimde zamansız, mekansız sonsuzluğum.* Ve ben buradayken *kendi içimde dinlenme* benim sonsuzum *yapı* doldurur *uzay* ve içinde yaşayan her şey:

TEK GERÇEK BENİM, HAYAT BENİM, BEN BENİM!

Kendi içimde dinleniyorum ve sonsuzluğu hissediyorum *barış*...ama bu huzur içinde bana bir çağrı ulaşıyor ve beni terk edilmiş bedenime dönmeye zorluyor. Bilincimin projektörünü ona çeviriyorum ve varlığıma konuşan sesi, efendimin çok iyi bilinen, çok sevilen sesini tanıyorum. *Ptahhotep. O* beni geri çağırıyor...

Ve cennetimden dışarı adım atıyorum *öz ve* yeniden kişisel 'ego' giysimi giyiyorum. Ama yanımda kimin olduğunun bilincini getiriyorum *ben*...

Yeniden insanım ama kalbimde ilahi olanı taşıyorum *öz* bu bende bilinçli hale geldi - Tanrı - ve bundan sonra bu ilahi *öz* benim şahsım aracılığıyla hareket edecek... ve yavaşça gözlerimi açıyorum.

Bakışlarım ustamın derin mavi, göksel gözleriyle buluşuyor *Ptahhotep.* Onun gözleri, az önce inisiyasyonumdaki mutlu halimde deneyimlediğim aynı ışığı, aynı sevgiyi ve aynı huzuru yayıyor... aynı ışığı, aynı sevgiyi ve aynı huzuru şimdi kendi kalbimde taşıyorum.

Dudaklarımı ses çıkarmak için getiremiyorum. Hala kendimle bedenim arasındaki bağlantıyı bulamıyorum.

Ama konuşmama gerek yok çünkü efendimin her düşüncesini ve arzusunu biliyorum. Manevi birlik içindeyiz *Tanrı.* Hepsi bir!

Sağ elini kalbimin üzerine koyuyor ve yavaş yavaş hayatın bedenime geri döndüğünü hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve yenilenen yenilenmiş yaşam akışı uyuşmuş uzuvlarımdan akıyor. Kalbim yeniden güçlü bir şekilde atıyor. Yavaş yavaş vücudumun kontrolünü yeniden kazanıyorum.

Ptahhotep ve yardımcısı doğrulup yavaşça tabuttan çıkmama yardım ediyor. Ayaklarımın üzerinde güvensiz duruyorum. Ptahhotep ve diğer başrahip beni gezdiriyor

Ellerini tut ve beni inisiyasyon tabutunun bulunduğu nişten dışarı çıkar. Sonra tapınağın tüm inisiyelerinin, rahiplerin ve rahibelerin, Ahit Sandığının saklandığı büyük salonda toplandığını görüyorum. Hepsinin beni beklediğini tahmin ediyorum. Ve iki yüksek rahibin liderliğinde dışarı çıktığımda beni kutsal sözle ve inisiyelerin gizli selamıyla selamlıyorlar:

'OM'...

Diriltilenlerin bu çemberinde, yeni doğmuş bir bebek gibi orada duruyorum. Eskisi gibi aynı vücuda sahibim. Ama yine de yeni bir varlığım. Kendimi yeni bir dünyada buluyorum: Artık her şeyi dışarıdan değil, aynı zamanda iç varlığı, dış formun inşa edildiği çekirdeği, dış formun yalnızca bir tezahür olarak hizmet ettiği merkezi görüyorum.

Diriltilenlerin çemberinde duruyorum. İç varlığım kutsal kelimenin, ilahi mantranın tonuyla titriyor. Ve bu tarif edilemez titreşimin yardımıyla, bu sihirli tonda, kendi fiziksel bilincimde ilahi olanı deneyimliyorum.*benliğin birliği*tüm bu inisiyelerle ve bütünüyle*Evren.*Rahipler ve rahibeler, hepsi dirilişimden sonra beni selamlamak ve ilahi sonsuz sevgiyi ifade etmek için geldiler. Babam Atothis de inisiyelerin sade beyaz cübbesini giyerek burada. Sonra tatlı dilli usta Mentuptah ve sevgili kardeşim Ima var. Onun asil yüzünü gördüğüm an, gözleri bir gülümsemeyle parlıyor ve tüm rüya resimlerimi, inisiyasyonun en zor sınavlarını, her şeyden vazgeçme sınavını ve acımasız aşk sınavını hatırlıyorum! Ima, seni çok sevdiğim, benim inisiyasyon vizyonumda, en zor sınavı geçmemin sebebinin sen olduğunu biliyor musun?

Yaşlı bir rahibenin görkemli figürü şimdi inisiyelerin çemberinden ileri doğru ilerliyor. Ptahhotep'e bir kaftan veriyor ve birlikte bana rahip kıyafetlerimi giydiriyorlar. Daha sonra inisiyelerin işareti olan başlığı Ptahhotep'e verir ve*O*altın bandını başıma koyuyor. Önde, altın halkada, yaşamın üretken enerjisinin dönüştürülmüş ve ruhsallaştırılmış sembolü olan bir yılanın başı bulunmaktadır. Artık nihayet bu nişanı sadece bir kraliçe olarak değil aynı zamanda bir inisiye olarak da takabilirim!

Artık ben bir rahibeyim, rahipliğin en düşük derecesinde. Yaşam asasını kullanma iznine layık olana kadar adım adım daha yüksek derecelere ulaşmak bana düşüyor.

Ptahhotep yanıma gelip elini başımın üzerine koydu ve beni kutsadı. Daha sonra*O*elimden tutuyor ve beni inisiyelerin yanına götürüyor. Birincisi, elbette, ikinci baş rahibe. O da elini üzerime koyuyor ve beni kutsuyor. Sonra sevgili babamın huzuruna çıkıyorum ve onun eliyle yüreğindeki tüm sevgiyi üzerime döktüğünü hissediyorum. Ve böylece rütbelerine göre teker teker inisiyelerin her birinin önüne geçiyorum ve onun onayını alıyorum. Sonunda benden kısa bir süre önce inisiyasyonunu alan Ima'nın önünde duruyorum. O beni kutsuyor

ben de ama elinin titrediğini hissediyorum...

Sonra Ptahhotep beni Ahit Sandığı'na götürüyor. Onun önünde diz çöküyorum. Hayatımda ilk kez ona elimi sürmeme izin veriliyor. Kanımın her damlasında Ahit Sandığı'ndan bedenime akan ateşli gücü hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum - en içteki varlığıma - ve şimdi bilincim uyanıkken, *vücudumda,*Cennetsel birliğin - her şeye kadir olma ve her şeyi bilmenin - gerçekleşmesini deneyimliyorum.*Tanrı*...anlamını anlıyorum ve yaşıyorum *yapı.*Bilincimin projektörünü nereye çevirsem, orada berraklık ve ışık vardır. Yaşamın son ve en yüksek gerçekleri göz kamaştırıcı bir parlaklıkla gözlerimin önünde duruyor. İlahi yaratıcı gücün rehberliğiyle gelen mutlak, her şeye gücü yetenliği bedenimde yaşıyorum. *öz.*

Ptahhotep yine elimden tutuyor ve beni buraya geldiğimiz odalara geri götürüyor... geçitlerden, taş kapıdan geçirip tapınağa geri götürüyor. İnisiyeler arkamızdan geliyor. Tapınakta tüm acemiler bekliyor ve ilk kez rahibe olarak görev yapma sırası bende. Ben Ptahhotep'le birlikte sunağın önünde duruyorum, bu sırada tüm acemiler birbiri ardına benim kutsamamı almaya geliyor. Sağ elimi her birinin üzerine koyuyorum ve her biri derin bir sessizlik içinde kutsamamı kabul ediyor. Sonunda acemi okulunun çocukları yaklaşıyor, aralarında benim evlat edindiğim küçük oğlum Bo-Ghar da var. Önümde diz çöküyor, bana sadakatle bakıyor, sonra başını eğiyor ve onayımı alıyor.

Ah Bo-Ghar, benim küçük Bo-Ghar'ım, inisiyasyon vizyonumda ne kadar tuhaf bir rol oynadın! ...

Bu, tapınaktaki ilk rahiplik görevimi sona erdiriyor. İnisiyasyon hazırlıklarım sırasında kullandığım küçük hücrede Ptahhotep beni yalnız bırakıyor. Öngörülen tam dinlenme süresinden sonra tekrar hafif yiyecekler ve içecekler yememe izin veriliyor.

İnisiyasyon sırasında yaşadığım garip görüntülerin etkisinden kurtulamayarak uzun bir süre kanepemde oturdum. Ne korkunç resimler! Uyandığımda bu rüyaların gerçek olmadığını gördüğüm için ne kadar şanslıyım! Bu tür resimleri kendi içimde taşıyıp, böylece onları hayal edebilmem nasıl mümkün oldu? Gerçek olamazlar! İnsanların birbirlerini bu kadar zulümle, bu kadar cehennem araçlarıyla öldürecek kadar ahlaksız ve alçalmış olmaları kesinlikle imkansızdır! Bodrum, hayallerimin korkunç sığınağı! Ve hâlâ bir yaratığın yalnızca gerçekte gerçekten var olabilecek resimleri hayal edebileceğini söyleyen ebedi yasayı biliyorum!*Bir insanın hayal edebildiği her şey gerçekleşebilir! Eğer öyle olmasaydı bunu hayal bile edemezdi!*

Ama bu korkunç resimler! İnsan oğulları tarafından yönetilen bu devasa kuşlar, korkunç bir kükremeyle tepelerinde uçuyor, çoğu zaman artık onları göremeyeceğiniz kadar yükseğe tırmanıyor ve yeryüzüne kötü yumurtalar fırlatıyorlar! kendi aracımla gördüm

Bu yumurtaların yere çarptıkları yerin geniş bir yarıçapındaki her şeyi nasıl yok ettiğini gözler. Sağır edici patlamalarla evleri yerle bir ettiler... bu nasıl mümkün oldu?

Ve neden insanoğulları akıllarını şeytani anlamsızlığın hizmetine sunsunlar ki?

Ve inisiyasyon vizyonlarımda ne kadar tuhaf aygıtlar gördüm ve kullandım! Muazzam mesafelerden konuşan insan seslerini duydum ve diğerleri de aynı şekilde sesimi duydu. Ona, insanların çok daha basit bir yöntem olan zihinsel telepatiyi kullanmak yerine, bu tür cihazlar aracılığıyla uzun mesafelerde iletişim kurabileceklerini söyleseydim, Ima ne kadar gülerdi. Elbette benden böyle bir cihazın yapılışı hakkında ayrıntılı bir açıklama yapmamı isterdi. Ve bunu yapamadım! Tıpkı hayat asasının veya Ahit Sandığı'nın iç yapısının, herhangi birinin bu tür cihazları yapmasına imkan verecek şekilde bir tanımını yapamadığım gibi. Yine de varlar! Ve aynı şekilde bu telefon cihazının da var olabileceğini biliyorum! Ve Ima! Sen saf, gerçek hizmetkarısın *Tanrı,* benim inisiyasyon rüyamda sen de böylesine büyük bir demir kuşu uçurmak zorundaydın! Sen ve tüm yakışıklı, sağlıklı genç adamlar, sanki büyülenmiş gibi, başkalarını öldürmek ve kendinizin öldürülmesine izin vermek için çok sayıda dışarı çıkmak zorundaydınız... bu çılgınlığa nasıl katlanabildiniz? Bu kadar insanlık dışı emirlere nasıl itaat edebildin?

Peki benim inisiyasyon rüyamdaki 'kocam' olan yanan adam kimdi? ... kalbime ne kadar yakındı. O benim en iyi arkadaşımdı! Ve hâlâ o benim kim olduğumu bilmiyordu, ben de onun kim olduğunu bilmiyorum.

Ve böylece inisiyasyon rüyalarımın her bir resmini yeniden deneyimliyorum. Mısır'daki şimdiki hayatımda ailem, erkek ve kız kardeşlerim, dostlarım ve düşmanlarım olan tüm insanları tanıyorum. Ve çoğu zaman meraklı ilişkiler hakkında gerçekten gülümsemem gerekiyor ...

Akşam gelir ve gün, tüm rahiplerin, rahibelerin ve acemilerin katıldığı bir ziyafetle sona erer. Firavun da oradadır ve yeni inisiyenin akrabalarının inisiyasyon şölenine katılmasına izin verildiği için sevgili eski Menu'm de geri kalanımızla birlikte oradadır! Bahçeye adım attığımda ağır bedeninin onu taşıyabileceği hızla bana doğru koşuyor. Sevinçten yüzü gülerek beni kucaklıyor ve bastırılmış endişesinin hafiflemesiyle ağlıyor: 'Ah, seni yeniden canlı görmek ne kadar güzel! Söyle bana, artık bir rahibe olduğuna göre beni hâlâ sevecek misin? Seninle yaşamaya devam edebilir miyim?'

Onun sevgili yaşlı kafasını okşuyorum ve korkularını yatıştırıyorum: 'Menü, Menü, elbette seni seviyorum. Tabii ki benimle kalabilirsin. Artık daha da büyük bir sevgi beni sana bağlıyor.'

38

BİR rahibe olarak

Tapınaktaki rahibelerin farklı yeteneklerine karşılık gelen farklı görevleri vardır. Bazıları tapınak dansçılarına ders veriyor. Bazıları, dünya atmosferinde amaçsızca dolaşan, ölenlerin huzursuz ruhlarına yardım eder. Kutsal uykuda rahibeler, daha ileri ruhsal gelişime giden yolda onlara yardım eder.

Yardım olmadan yüzlerce, hatta belki de binlerce yıl hareketsiz kalırlar çünkü duyu organları olmadan deneyim kazanma veya diğer varlıklarla iletişim kurma fırsatları yoktur. İçe dönüktürler ve ilerleyecek hiçbir yol bulamazlar. Rahibeler bu huzursuz ruhları arar, sevginin gücüyle varlıklarına nüfuz eder ve iç kimlikleri sayesinde bilinçlerini, içinde bulundukları durumdan bir çözüm ve çıkış yolu bulmalarına yardımcı olacak fikirlerle aydınlatırlar. Bu rahibeler böylece iki yönlü bir görevi yerine getirirler. Gezgin ruhların ilerlemesine yardımcı olurlar ve aynı zamanda dünya atmosferini arındırırlar.

Gençleri fiziksel aşkın gizemlerini başlatarak daha sağlıklı, daha güzel ve daha ruhsal olarak yetiştirmeye çalışan rahibeler var. Genç erkeklere fiziksel dürtülerini ruhun gücüyle dönüştürmeyi ve daha yüksek bir ruhsal birliği, yani bir kutsal töreni hedeflemeyi öğretiyorlar. Evlenmek üzere olan genç erkeklere de bu kutsal gücü öğretirler ki, onlar da bu enerjiyi evlendikten sonra eşlerine aktarsınlar ve böylece soylu çocuklar sahibi olsunlar.

Son olarak bazı rahibeler de rahiplerle aynı görevleri yerine getirir. Acemi gruplara ders veriyorlar, konsantrasyon egzersizleri için talimatlar veriyorlar ve özel problemlerle ilgili tavsiyeye ihtiyaç duyan kişileri alıyorlar. Bu rahibeler ileri bir rahiplik derecesine ulaşır ulaşmaz, hastaları iyileştirmek için yaşam asasını kullanmalarına izin verilir. Bu şekilde bir rahibe yüksek rahibe olabilir. Ben bu gruba atandım.

Görevimden gerçekten çok memnunum! Öğrencilerimin adım adım geliştikçe ve tanrısallığı giderek daha fazla tezahür ettirirken zihinlerini ve ruhlarını gözlemlemek harika bir şey değil. Benim için bu, bir parça opak malzemenin yavaş yavaş şeffaf hale gelmesini ve ilahi yaratıcı prensibin parlamasına izin vermesini izlemek gibi bir şey. Bunu her gün sevgili acemilerimle yaşıyorum. Ayrıca tapınağa ruhla veya bedenle ilgili konularda tavsiye almak için gelen insanlarla ilgilenmekten de hoşlanıyorum. Onları tapınağa ilk geldiğimde Ima'nın bana atadığı küçük hücremde kabul ediyorum.

Böyle zamanlarda insanlar bana 'öteki' yüzlerini, kimsenin görmediği yüzünü, kendilerinin çoğunlukla tanımadığı bir yüzü gösteriyorlar. Bu iç yüzü her canlıda görüyorum ve bu iç yüzü etki-tepki yasasına göre şekillendiren tüm farklı olay ve deneyimleri duymak çok öğretici. Keşke herkes kendi gözünü görebilseydi ve

diğer insanların iç yüzleri. Birbirlerinden asla nefret etmeyecekler ve birbirlerinden asla korkmayacaklardı! Kötü insan yoktur! Çoğu zaman birbirlerine zarar verirler, başkalarına kötü şeyler yaparlar, hatta zalimce şeyler yaparlar çünkü başkalarının onlara kötülük yapacağına inanırlar ve sırf korkudan dolayı kendilerini önceden savunmaya çalışırlar. Bu şekilde başkalarına kötü niyetle hareket ettiklerine inanmaları için gerçek bir neden verirler.

Ancak her iki tarafı da bu tür 'kötü eylemlere', ikisinin de kötü niyetli davranmadığına ve yalnızca birbirlerinden korktuklarına ikna edebilseydik, her ikisi de rahat bir nefes alır ve el sıkışırlardı. İnsanlar cahil ve kördür. Birbirlerini görmüyorlar ve yeryüzündeki bütün düşmanlık ve düşmanlığın sebebi budur. Kör gözleri açıp anlayışın ve bilginin parlak görünümünün parlamaya başlamasını izlemekten daha güzel bir şey yoktur.

Bu çalışmaya ek olarak, Ptahhotep veya vekili hastaları iyileştirmek için yaşam asasını kullandığında benim de orada bulunmama izin veriliyor. Sabahın erken saatlerinde, kendi başlarına veya onları tapınağa getiren arkadaşlarının veya akrabalarının yardımıyla gelirler. Ptahhotep daha sonra hasta bedenlerine yeni hayati güç iletir. Hayat asasının kırık kemikleri veya korkunç yaraları sadece birkaç dakika içinde nasıl tamamen iyileştirdiğini, geride sadece kemikte kalın bir nokta veya yaranın veya kırığın nerede olduğunu gösteren küçük bir yara izi bıraktığını sık sık izliyorum. Nasıl ki iki metal ısıyla birbirine kaynatılarak tek parça haline getirilebiliyorsa, kırılan kemikler de cankurtaran asası tarafından onarılır, kaslarda, bağlarda, kan damarlarında, sinirlerde ve deride oluşan derin yaralar yeniden bir araya gelir. Bu yaşam asası aynı hızla akciğerlerde, böbreklerde veya diğer organlarda meydana gelen en ciddi iltihapları iyileştirebilir. Allah'ın rahmeti ve lütfu gerçekten çok büyüktür*Tanrı*Sağlığın iyileşmesi için insanlığa bu aracı armağan ettiği için.

Tapınaktaki işimin yanı sıra Firavun'un karısının görevlerini de yerine getirmeye devam ediyorum. Geçmişte olduğu gibi bayram resepsiyonlarında ve diğer halka açık etkinliklerde babamın yanında oturuyorum. Böyle zamanlarda saray halkını ve bu büyük ziyafetlere katılan herkesi gözlemleme fırsatım oluyor. Bazen yabancı ülkelerden haberciler ve elçiler alıyoruz. Onlar içimizdeki bu insan evlatlarından oldukça farklıdırlar. Derilerinin rengi, fiziki yapıları, kafalarının şekli farklıdır ve farklı kuvvetler yayarlar. Bazen bize hediye olarak harika şeyler getiriyorlar, ülkemizde pek bilinmeyen şeyler. Daha önce hiç görmediğim hayvanlar, değerli taşlar, kumaşlar, güzelce boyanmış çömlekler. Babam gençlerimize tapınağı öğretmek için bu uzak ülkelerin bazılarından sanatçıların gelmesini ayarladı. Öte yandan sanat ve ilimlerimizi öğretmek üzere bazı sanatçılarımız ve alimlerimiz uzak diyarlara gittiler. Babam bana bir gün bu harika ülkeleri ziyaret edeceğimizi söyledi.

İnisiyasyondan bu yana, aslanlarla tek başıma araba gezisine çıkmama da izin verildi. İnisiyasyonum sayesinde, hayatıma rehberlik etme yeteneğini kazandım.

irademi diğer canlıların sinir merkezlerine aktarıyorum ve onları tamamen kontrolüm altına alıyorum. Artık kendi vücudumda, insanoğlunda hala gizli ve gelişmemiş olan aktif sinir merkezlerini kontrol ediyorum ve diğer canlı yaratıkların benim irademin bilinçsiz araçlarına dönüştürülmesini sağlayan nüfuz edici irade radyasyonları gönderebiliyorum.

Ancak şunu hiç unutmuyorum*Tanrı'nın en yüksek*İnsana verilen bir hediye, kendi kaderini tayin etme hakkıdır ve bu hakkın asla ihlal edilmemesi gerektiğini biliyorum. Bu kara büyü olurdu! Bu yüzden asla irademi bir insana karşı kullanmam. Eğer onu sadece irademle doldursaydım, çoğu zaman bir kişinin zor bir sorunu çözmesine yardım etmek o kadar kolay olurdu ki! Ama bu, sorumluluğu benim üstleneceğim ve sorunun çözümünün onun değil benim olacağı anlamına gelir. Bu şekilde onun testi geçme fırsatını elinden almış olurum. Her insan kendi sorunlarını kendi çözmelidir, çünkü ancak bu şekilde deneyim kazanabilir, iradesini geliştirebilir ve bilinç ufkunu genişletebilir.

Hayvanlar doğrudan doğal güçlere tabidir. Otomatik ve içgüdüsel olarak doğanın iradesini yerine getirirler ve kendi kaderlerini tayin etme hakları yoktur. Böylece aslanlarımı tamamen kendi isteğime tabi tutabilirim. Bu muhteşem hayvanların düşüncelerimi anında gerçekleştirmesi harika. İrademin en ufak bir dürtüsüne tepki veriyorlar ve çoğu zaman onların da benim kadar bana ait oldukları hissine kapılıyorum.*öz*tıpkı ellerimin ve ayaklarımın yaptığı gibi. Aynı ilahi*öz*yaşayan her varlığın hayatıdır ve hayvanların hissettiği 'sevgi', hayvanların birliğini sağlamaya yönelik bilinçsiz çabadan başka bir şey değildir.*öz*bilincin en düşük, fiziksel düzleminde.

Bilinç uyanma aşamasından geçen bir çocuk da istemsizce bu birlik ve kimliğe ulaşmak için minik ellerine geçen her şeyi ağzına koymaya çalışır. Hayvanlar da aynı içgüdüye sahiptir. Aslanlarımla aramızdaki birlik ve sevgi o kadar büyük ki, sanki beni yiyecekmiş gibi elimi, hatta başımı çenelerinin arasına almak istiyorlar. Doğal olarak ısırmazlar ve oyunları ciddiye alınmamalıdır. Mesela ceylan yediklerinde bunu anlayabiliyorum*onlar sadece içgüdüsel birlik çabasının peşinden gidiyorlar.*Kendini koruma içgüdüsü, türün korunması içgüdüsüyle aynı kaynağa sahiptir: ilahi birlik durumu için çabalamak.

Her iki içgüdünün tezahürlerinin birbirine bu kadar yakın olmasının ve sıklıkla örtüşmesinin nedeni budur. Doğa, türün üreme ve çoğalma içgüdüsü yoluyla nesiller yaratmak ve açlığın tatmini yoluyla bedeni korumak için bu ilksel birlik eğilimini kullanır. Aslanların bakıcılarından aldıkları etin tadının hiçbir zaman yeni öldürülmüş avın bedeninden kopardıkları et kadar güzel olmamasının nedeni budur; çünkü bu ikinci eylemde bilinçsizce yaşayanlarla, yani yaşamın kendisiyle bir tür birlik deneyimliyorlar. Ölü etle sadece açlıklarını tatmin edebilirler ama açlıklarını gideremezler.

bilinçaltı birleşmeye yönelik çaba.

Aslanlarımla vakit geçirmekten büyük keyif alıyorum. Bu görkemli hayvanların, ilahi varlığın tüm özelliklerini nasıl sergilediğini gözlemlemek heyecan verici.*Ra*—güneş hayvan düzeyine dönüştü. Küçük Bo-Ghar da, yaptığım ve söylediğim her şeyde benimle uyum içinde olduğu gibi, aslanlardan da benim zevkimi paylaşıyor. Babamın bana engebeli zeminde hızla giden bir arabanın içinde ayağa kalkmayı öğretirken gösterdiği sonsuz sabrı ne kadar da iyi hatırlıyorum. Şimdi aynı teknikleri Bo-Ghar'a öğretme sırası bende. Çok yetenekli, içgüdüsel olarak doğru hareketleri yapıyor ve kısa bir süre sonra uzun yolculuklarda bile bana eşlik edebiliyor.

Daha sakin dönemlerde babam ve ben deniz kıyısındaki küçük tatil evimize çekiliriz. Bo-Ghar bizimle geliyor ve üçümüz güneşin, kumun ve suyun keyfini çıkarıyoruz. Baba da küçük oğlanla vakit geçirmeyi çok seviyor ve biz de onun saf ruhunun muhteşem bir çiçek gibi gelişmesini izlemekten heyecan duyuyoruz. Bir keresinde, Bo-Ghar'ı bir süre izledikten sonra babası aradı ve ona yaklaşmasını istedi. Bo-Ghar sessiz bir sohbet için yeterince yaklaştığında babası ona şunu sorar: 'Peki Bo-Ghar, benimle çalışmak ister misin?'

Bo-Ghar babasının önünde secdeye varır ve derin bir saygı işareti olarak ellerini birleştirerek şöyle yanıt verir: 'Usta, buna layık olabilmek için tüm hayatımı bana verdiğiniz göreve adayacağım.'

Baba çocuğun kafasını okşuyor. 'Ayağa kalk, Bo-Ghar' diyor, 'dünyayı kurtarmak gibi büyük bir görevde bizimle çalışacaksın. Tapınaktaki öğretmenlerinin sana söylediklerini yap, bir gün bizimle iş arkadaşı olacaksın. Ayağa kalk... benden önce kendini yere atmana gerek yok.'

Bo-Ghar sevincini gizleyemiyor. Ve küçük bir maymun gibi zıplıyor. Daha sonra babasının güvenine layık bir yetişkin gibi onurlu olmaya çalışır. Sonunda midye aramak için deniz kıyısına koşar. Babamla yalnız kaldığımızda ona şunu soruyorum: 'Baba, artık inisiye olduğum için, kendimi zaman seviyesinin üzerine çıkardığımda, senin gibi ben de geçmişe ve geleceğe bakabiliyorum ama yine de görebiliyorum. Kendi geleceğimdeki hiçbir şeyi tanımıyorum. Nedenmiş? Geleceğe verdiğim tek önem, son, en yüksek, ilahi dereceye kadar ilerlememde bana getireceği gelişmedir. Ama lütfen bana açıklayın, neden kendi geleceğim dışında herkesin geleceğini görebiliyorum: Bilincimi kendi geleceğime çevirdiğimde yalnızca gözlerimin önünde sis görüyorum.'

Babam bana bakıyor, gülümsüyor ve bekliyor.

Ben de ona gülümsedim ve düşünceli bir şekilde ona cevap verdim. Birbirimizi anlıyoruz. Bakışları bana şunu söylüyor: 'Ne istiyorsun? Geleceğinizi göremiyorsanız, bu, görevinizi gerektiği gibi yerine getirebilmeniz için böyle olması gerektiği anlamına gelir. Bunu dert etmeyin, inisiyasyon sırasında Ptahhotep'in yardımıyla ulaştığınız en yüksek dereceyi kendi çabalarınızla elde etmek için her şeyi yapın.'

Görevlerimiz bizi şehre geri çağırdığında günler eskisi gibi geçiyor ve zamanımın bir kısmını tapınakta, bir kısmını da sarayda geçiriyorum. İşimi seviyorum. Beni tamamen tatmin ediyor. Yine de tüm gün, günlük görevlerim bittiğinde kendi içime, Tanrı'ya çekilebilmenin neşeli beklentisiyle dolaşıyorum. Her seferinde kendi çabalarımla en yüksek dereceye ulaşma kararlılığıyla içime dönüyorum ve aslında mükemmel doyuma giderek daha da yaklaşıyorum. Ancak kişisel bilincime her döndüğümde hayal kırıklığıyla kalkıyorum. İnisiyasyonumda deneyimlediğim ve hafızamda söndürülemez bir alev gibi yanan en son ve en yüksek gerçekliğe ulaşmayı başaramadığımı bir kez daha anlıyorum. Böyle anlarda tek tesellim, Ptahhotep'le akşam duasına ve meditasyona katılmayı sabırsızlıkla beklemek.

Yardımcısı Ptahhotep, rahipler ve rahibeler (hepsini başlatır) gün batımında tapınakta buluşur. Ptahhotep ve yardımcısı taban tabana zıt oturarak iki kutup oluşturacak şekilde bir daire şeklinde oturuyoruz. Geri kalanımız her iki tarafta iki yarım daire oluşturuyoruz. İnsan evlatlarıyla olan ilişkilerimiz sırasında kaçınılmaz olarak özümsediğimiz safsızlıklardan ruhsal bedenimizi özgürleştirmemiz biraz zaman alır. Daha sonra Ptahhotep mübarek ellerini her iki yanındaki komşularına uzatır. Geri kalanımız da el ele verir, böylece Ptahhotep ve yardımcısının bedenlerimize en yüksek, en yüce, ilahi dereceden bir akım ilettiği bir devre oluştururuz. Bu, ilahi birliğin yüce halini deneyimlememize yardımcı olur. Bu şekilde sinirlerimiz, yalnızca kendi enerjimize bağımlı olsaydık olacağından çok daha hızlı bir şekilde direnç geliştirir. Her gün akşam namazlarımızda yaşadığımız bu mutluluk anları tüm hayatıma anlam ve içerik katıyor.

Aman Tanrım! Bana ulaşma gücü ver*Sen*bilincimle, kendi çabalarımla!

FIRAVUN ŞEFREN

Kahire Müzesi

Firavun, şahin olarak sembolize edilen yaratıcı prensip Horus'un İlahi Gerçeği fısıldadığı Tanrı'nın suretidir. İnisiye olan kişi onun sesini duyar ve itaat eder

39

TEKRAR BULUŞACAĞIZ

Bir gün mahkeme büyük bir resepsiyonu kutlamaya hazırlanıyor. Bir süre önce babam, komutanı Thiss-Tha'yı, birçok ileri gelenle, çok sayıda birlikle ve takas için hediye ve mallarla dolu gemilerle birlikte uzak bir ülkeye elçi olarak gönderdi. Oradaki hükümdar ileri gelenlerimizi çok samimi bir şekilde karşıladı ve kısa süre sonra kendi birliklerini hediyeler ve eşyalarla gönderdi.

ülkemize takas için. Bugün bu yabancı birliklerin gelişini kutlayacağız.

Menü beni en güzel elbisemle donatıyor ve Roo-Kha her zamanki törenlerle bana kraliçenin mücevherlerini getiriyor. Daha sonra iki büyük bana babamın yanına kadar eşlik ediyor ve tüm saray halkı eşliğinde uzun sütunlu koridorlardan geçiyoruz. Bu şekilde bir sütun halinde sarayın önündeki terasa çıkıyoruz. Firavun tüm asaletiyle ve muhteşem güzelliğiyle terasın ortasındaki altın tahtında yerini alıyor. Sağında seyirci aslanı var, ben de soluna, biraz öne, neredeyse terasın kenarına oturuyorum. Rütbeliler derece ve makamlarına göre sağımızda ve solumuzda uygun yerlerini alırlar.

Ardından büyük karşılama başlıyor. Yabancı gücün birlikleri uzun bir şenlik alayı halinde yürüyor. Liderleri ve beraberindekiler terasın önüne çıkıp kollarını açarak önümüzde eğiliyorlar. Daha sonra liderleri bizim dilimizde güzel bir konuşma yaparak hükümdarının bizimle uzun vadeli bir ittifak kurmaya ne kadar istekli olduğunu anlatıyor. Sonra hamallarını bize hediyelerimizi getirmeleri için çağırıyor.

Değişen manzarayı yukarıdan izliyorum ve liderin maiyetindeki adamlara bakıyorum. Hepsi muhteşem fiziğe sahip, tören kıyafetlerini ve askeri zırhlarını giyiyorlar. Yabancılar iri, güçlü, geniş omuzlu ve çok kaslı adamlardır. Ülkemizde sadece Tanrı'nın Oğulları'nın soyundan gelenler bu tuhaf askerler kadar uzun ve güçlüdür, ancak çok daha ince, çevik ve dayanıklıdır. Ptahhotep, baba ve Tanrı'nın Oğulları'nın diğer torunlarından bazıları, örneğin İma, Mentuptah, İmhotep ve bazı rahibeler, güzel ve güçlü bedenlere sahiptirler, ancak onlar görkemli, ağırbaşlı ve maneviyatla doludurlar. Daha az sağlamdırlar, muhteşem hayvanlara pek benzemezler.

Hayatımda daha önce hiç bu yabancılar gibi insanlar görmemiştim. Beni hiç memnun etmiyorlar! Ülkemizde, özellikle Tanrı Oğulları ırkının torunları arasında, hatta melez ırk arasında, maneviyatı yansıtan incelikle işlenmiş yüz hatları görmeye alışkınım. Bu yabancıların kendilerini hayvanlara benzeten düzensiz özellikleri var! Özellikle kulakları!

Kulaklarımız küçük, dar ve ince yontulmuş olup lobu boynumuzun yanından ayrıdır. Bu yabancıların büyük, geniş kulakları var ve lobları maymunlarınki gibi boyunlarına bitişik. Hepimize özellikle tuhaf gelen şey ise kızıl saçları! Yüzleri, elleri, kolları ve ayakları güneşte altın iplikler gibi parlayan bol miktarda kılla kaplıdır. Kendilerine güvenirler ve konuştuklarında veya güldüklerinde sıra sıra güzel, beyaz, parlak, güçlü dişleri ortaya çıkar. Ama bu özellik de bana hayvanları hatırlatıyor! Büyük bir güç yayıyorlar ama ruhsal güç yaymıyorlar. HAYIR! Görünüşlerini beğenmiyorum!

Yurt dışından gelen misafirlerimizin de bizi bizim düşündüğümüz kadar tuhaf bulduklarını görüyorum.

öyle. Görünüşümüzü de beğenmiyorlar. Gözlerinin henüz ruha açılmadığını görüyorum. Herhangi bir ince, narin, ruhsallaştırılmış şekli takdir edemez, hatta algılayamazlar. Sadece bizim ülkemizin insanlarının kendilerinden küçük olduğunu görüyorlar. Düşüncelerini okuduğumda bizi küçümsediklerini görebiliyorum.

Erkeklerin bana baktığında gözlerinde hayranlık ateşinin yandığını görmeye alışkınım. Bu yabancılar hiç farkına varmadan elbiseme ve mücevherlerime hayran kalıyorlar*BEN*güzelim! Bu ülkenin kraliçesi olan beni merak ettiklerini, güzel olduğumu fark etmeden her fırsatta bana baktıklarını çok iyi görüyorum! Evet, annemin küçük boyunun bana miras kaldığını biliyorum ama bir kadının güzelliği onun büyüklüğüne bağlı değildir! Ama bu adamlar, uzak bir ülkeden gelen bu tuhaf savaşçılar, bir kadının güzel olması için iri ve etli olması gerektiğini düşünüyorlar. Her zaman yaptığım gibi kendimi gözlemliyorum. İçimde kibir duyguları mı gelişti? HAYIR! Ne münasebet! Sadece ülkemizdeki insanoğullarının en alt sınıfındaki insanlar gibi cahil, olgunlaşmamış ve kaba oldukları için hoşnutsuzum.

Liderleri ve onlara eşlik eden rütbeli kişiler de dahil olmak üzere, tüm bu insanlar kültür ve görgüden o kadar yoksun ki. İçlerinden biri terasın önünde, tam karşımda duruyor. Yüksek rütbeli bir subay olmalı çünkü komutanlarının en yakınında öne çıktı. Şimdi bir grup askerin ortasında duruyor ve durmadan bana bakıyor. Ağzının kenarları saygısız bir tavır sergiliyor. Davranış şekli gerçekten rütbeli bir insana yakışmıyor. Bir erkek bir kadına nasıl bu kadar küstahça bakabilir? Bizim sarayımızda sadece Roo-Kha bu adam kadar küstah ve o bile benim güzelliğime olan hayranlığını gizleyemiyor. Ama bu yabancı en ufak bir hayranlık duymadan sadece küstahça bakıyor! Yine de içimdeki her türlü kibir duygusuyla savaşıyorum. Dikkat ediyorum ve kendimi sürekli kontrol altında tutuyorum!

Törenleri tekrar izlemek için dönüyorum. Oynadıkları askeri oyunlardan büyülenen bu askerlerin, ülkemizde bilinmeyen fiziksel güce sahip olduklarını itiraf etmeliyim. Onların ırkı, babasının yüksek ilahi gücünü ruhu yerine kanında sergileyen ve böylece bir dev haline gelen melez bir Tanrı Oğlu'nun soyundan geliyor. Onun soyundan gelenler ilkel insanlarla evlendiler ve muazzam kas gücüne sahip, iri kemikli bir ırk geliştirdiler. Bizim savaşçılarımız kadar çevik ve becerikli değiller ama askerlerimizin yeteneklerini aşan güç becerileri sergileyebilirler. Bu askeri oyunlar sırasında arada bir karşımdaki küstah yabancıya bakıyorum. Hala bana bıkmadan bakıyor. Aslında, böylesine kültürsüz, kızıl saçlı bir yabancıyı ruhun gizemlerine yönlendirmek... adım adım iç gözlerini açmasına yardımcı olmak... onun güzelliğini görmesini sağlamak gerçekten ilham verici bir görev olurdu. bir kadının sadece eti yerine maneviyatı.

Birkaç gündür yurt dışından gelen misafirlerimizle o kadar meşgulüm ki,

Tapınağa gidecek vaktim yok. Bayramlar ve törenler birbirini hızla takip eder. Sergiler, geziler, ziyafetler... ve tüm bu etkinliklerde hosteslik görevinde babamın yanında yerimi almak benim görevim. Menü bana çok daha güzel, çok daha muhteşem elbiseler giydiriyor. Ancak Bo-Ghar ona ayıracak vaktim olmadığı için kırgın ve üzgün. Roo-Kha bana mücevher sanatının yeni eserlerini getirmek için mücevher taşıyıcılarıyla sık sık gelir.

Bütün bunları yapıyorum çünkü bunu yapmak benim görevim. Yine de büyük gümüş aynamdaki görüntüme büyük bir merakla bakıyorum, yurtdışından gelen yabancının yeni elbisem ya da yeni mücevherlerim hakkında ne söyleyeceğini merak ediyorum. Özellikle babam, ben ve tüm saray halkı, onlara karşı dostane tavrımızı göstermek için yurt dışından gelen misafirlerimizin modasına göre giyindiğimizde. Babamın bu tuhaf kostümün içinde ne kadar tuhaf göründüğünü görünce gerçekten gülmem gerekiyor! Ve ben? Yurt dışından gelen kızıl saçlı misafirlerimiz beni bu kıyafetlerle bile güzel bulmazlar mı?

Çünkü bu sefer onunla tanıştım! Babam beni komutanıyla ve 'kendisi' dahil tüm rütbeli subaylarla tanıştırdı ve şimdi kendimi her gün yurt dışından gelen bu elçilerin yanında buluyorum. Ülkelerinin hükümdarı bu sefere hazırlanırken yalnızca dilimizi çok kısa sürede öğrenmeyi başaran erkekleri seçmişti. Bu sayede misafirlerimizle çok keyifli sohbet edebiliyor, fikir alışverişinde bulunabiliyoruz. Ama her ihtimale karşı kendimi hasta buluyorum*Bu*Bütün resepsiyon töreni boyunca bana küstahça bakan, yurt dışından gelen garip bir misafir. Ve onun tam olarak öyle olduğunu anladığımda kalbim daha hızlı atıyor*inisiyasyon rüyamda alevli bir ruha dönüşen adamla aynı ses!*Ne garip!

Bu yabancılar tuhaf insanlar, kültür ve öğrenimden yoksunlar ama hiç de aptal değiller! Doğaya çok yakın yaşıyorlar, öyle olmasa da *entelektüel olarak* şeylerin içsel, yaratıcı yasalarını ve özünü biliyorlar, kendi doğrudan deneyimlerinin bir sonucu olarak çok şey biliyorlar. Ruhumuzda tefekkürle açıkça gördüğümüz ve bildiğimiz bir gerçeğin, bu kişilerde nasıl sadece bir inanç ve hurafe olarak ortaya çıktığını görmek çok dikkat çekicidir!

Bir kuvvetin kaynağını ve sebebini bilmediklerinde, onun görünmez bir varlıktan geldiğini zannederler ve adını verirler.*Tanrı*kendi hayallerine. Ve bu hayali, masalsı yaratıklara 'tanrı' demek konusunda inatla ısrar ediyorlar. Her şeyi daha iyi bildiklerini sanıyorlar. Onlara gerçekleri anlatmaya, gerçekleri anlatmaya çalıştığımızda sadece başlarını sallayıp küçümseyerek gülüyorlar. Tabii ki onlara tapınağın sırlarından herhangi birini anlatmama izin verilmiyor ama yine de yabancı konuğumuza fırtınada şimşek ve gök gürültüsüne neden olan güçleri açıklamaya çalıştım. Başrahibin, piramitteki Ahit Sandığı'nı şimşek ve yağmur yaratmak için nasıl kullandığını ona anlatmama izin verilmeyeceğini biliyordum... ülkemizin tamamen kısır olmasını engelleyen kutsal yağmur. Ama açıklamaya çalıştım

Ona yıldırımın iki karşıt kuvvetin karşılaşmasından geldiğini ve kendisinin de iki taş parçasını birbirine çarparak aynı olaya neden olabileceğini söyler.

Bunun üzerine bana kibirli bir bakış attı ve şimşeklerin 'baş tanrının' oku olduğunu ve 'küçük şeytanların' bazı taşlarda yaşadığını, öfkelendiklerini ve ne zaman hareket etseler küçük şimşekler fırlattıklarını çok iyi bildiğini söyledi. rahatsız. Ona bu olayın gerçek açıklamasını vermeye çalıştığımda zihninin tamamen kapalı olduğunu fark ettim. Yıldırımı 'baş tanrının oku' olarak mı yoksa 'pozitif ve negatif güçlerin buluşması' olarak mı değerlendirdiğimiz bir anlamda hiçbir fark yaratmaz. Ancak bu insanlar batıl inançlarına ve çeşitli hayali tanrılarına inanmaya devam ederlerse, doğanın güçlerini kontrol etmeyi asla öğrenemeyecekler ve daima batıl inançlarının kölesi olarak kalacaklar. Her neyse, tuhaf, kızıl saçlı subay konuğumuzun, çeşitli doğa olaylarıyla ilgili açıklamalarıma yeterince ilgi duymasını sağlamayı başardım, böylece her zaman daha fazlasını duymaya hevesli oldu. Ona öğretmemi istediğini söyledi; bu yüzden o her gün tapınağa gelecek ve ben onu bilginin en düşük derecesine inisiye edeceğim.

Gün batımından sonra Menü rahibe cübbemi giymeme yardım ediyor. Sonra ikimiz de ağır örtülerle tapınağa doğru yürüyoruz. Bir çömez, beni beklediği tapınak duvarındaki küçük hücreme kadar subay misafirimize eşlik etti. Menu tapınak avlusunda kalıyor ve ben hücreme giriyorum. Yabancı zaten orada! Orada durup hücremin duvarına yaslanmış, her zamanki üstünlük dolu gülümsemesiyle beni selamlıyor. Bu gülümseme beni rahatsız ediyor! Bana bu şekilde bakmaya nasıl cesaret edebilir? O hiçbir bakımdan benim üstüm değil. Sırf fiziksel olarak daha büyük ve daha güçlü olduğu için, cahilce kendisini her bakımdan üstün zannediyor. Aklın gücünün her şeyin üstünde olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Ama ona göstereceğim! Aklımın gücüyle bu küstah, kızıl saçlı devi fethedeceğim. Onun tüm fiziksel gücüne rağmen yenilecek ve benim ruhsal gücüm sayesinde ben galip çıkacağım!

Yabancı derinden eğiliyor ama bunu inançsızca yaptığını açıkça görüyorum. Burada, ülkemizde insanlar neredeyse bana tapıyorlar. Benim inisiye bir rahibe, bir hizmetkar olduğumu biliyorlar.*Tanrı.*Yabancı aynı zamanda benim tapınakta bir rahibe olduğumu da biliyor ama 'inisiyasyonun' ne anlama geldiğini bilmiyor. Bizim olduğunu bilmiyor*bilgi*yalnızca insanın hayal gücüne dayanan bir inanç sistemi değil, daha ziyade gerçeğin doğrudan tanınmasıdır... ilahi*her şeyi bilme!* Ama onun gözlerini açacağım! Ona insanın ve evrenin gizemini anlatacağım. Ona tüm yaratılışın gizemini anlatacağım.

'Gerçek bilgiye ulaşmak istiyorsan' diyorum ona, 'öncelikle kendini tanımayı öğrenmelisin. Bilmelisin*sen kendin nesin.*Kendinizi tanıdığınızda, evrendeki tüm gerçeklerin kendi varlığınızda saklı olduğunu keşfedeceksiniz. Böylece bu kendini tanıma yoluyla dünyanın tüm sırlarını öğreneceksiniz. İlk önce büyük bulmacamızı çözün

Sfenks, bizzat insanınki! Ne olduğunuzun farkına varmalısınız!'

Yabancı önce bana dikkatle baktı ama sonra gülümsemeye başladı. 'Ne olduğumu öğrenmem mi gerekiyor? Bunu uzun zamandır biliyorum! Bunun neden bu kadar büyük bir gizem olması gerekiyor? Ama bana öyle geliyor ki, ah kraliçem, *Sen* ne olduğumu bilmiyorum ve bu yüzden *BEN* sana söylüyorum: Ben bir erkeğim!' Ve bununla birlikte kocaman beyaz dişlerini göstererek içten bir kahkaha attı. Aman! O nasıl bir çocuk! Gülüşü o kadar bulaşıcı ki ben de gülmeden duramıyorum.

'Senin bir erkek olduğunu çok iyi biliyorum...' diye cevap veriyorum. Ama cümlemi bile tamamlayamıyorum çünkü kızıl saçlı dev kaba bir şekilde sözümü kesiyor: 'Bana öyle geliyor ki kraliçem, sadece benim bir erkek olduğumu bilmiyorsun, aynı zamanda bunu da bilmiyorsun. *bir adam nasıl bir adamdır?* Ben bir rahip değilim ve insanların düşüncelerini sizin okuyabildiğiniz gibi okuyamam, ama kadınları tanıyorum ve sizin hiç bilmediğiniz bir şeyi görebiliyorum, yoksa onu unuttunuz - ve siz busunuz! Kadın olduğunu bilmiyorsun! Herkesin görebileceği bu basit gerçeği bile bilmiyorsan, bana insanın ve evrenin iç sırlarını öğretmeye çalışabileceğini nasıl sanıyorsun?'

"Kadın olduğumu çok iyi biliyorum," diye cevaplıyorum vakarla. Yabancı küstahça gülümsüyor ama ben rahatsız edilmeden devam ediyorum: 'Dış biçim yalnızca iç varlığın örtüsüdür. Kişi içsel varlığı bildiğinde ve ne zaman *dır-dir* iç varlık, dış formu yalnızca bir araç olarak kullanır *ama kendini onunla özdeşleştirmiyor!* Beden yalnızca elbisedir *öz.* Sen de kıyafet giyiyorsun ama yine de kıyafet değilsin. Aynı şekilde siz de erkek ya da kadın olabilecek bir beden giyiyorsunuz, ama *öz* cinsiyetlerin üzerinde durur ve ne erkek ne de kadındır. *benlik* yaratıcı. Kişi, fiziksel, maddi tezahür, gerçek varlığın yalnızca yarısıdır. Diğer yarısı ise bilinçsiz, tezahür etmemiş durumda geride kalmıştır. Ve bir tezahürün erkek mi yoksa dişi mi olduğu yalnızca hangi yarının kendisini enkarne ettiğine bağlıdır. Bir kişi varlığının her iki yarısını da bilinçli hale getirdiğinde ve bunları bilinçli olarak deneyimlediğinde, kendi varlığıyla özdeş hale gelir. *öz,* ve sonra kendi içinde hem erkek hem de dişil ilkeleri tam bir denge içinde taşır.'

'Ama yine de bedeni ya erkek ya da kadın, değil mi?' O sorar.

'Evet, gerçekten' diye cevap veriyorum. 'Maddi olgu yalnızca tek taraflı olabilir, çünkü iki taraf birlik içinde birleştiğinde fiziksel hiçbir şey kalmaz. Birbirini tamamlayan iki yarımın birleşmesi, iki tarafın birleşmesi, maddenin tamamen yok olması, bedenin tamamen maddesellikten arındırılması anlamına gelecektir. Kişi yalnızca ruhen çift cinsiyetli olabilir.'

'Kraliçe' diye cevap verir yurt dışından gelen misafir, 'tüm bu güzel sözlerinizde gerçekten çok net anlayabildiğim tek bir şey var... 'sırlarınız' ile tamamen aynı fikirde olduğum bir nokta, o da fiziksel özelliklerimin Tezahür, sizin çok güzel bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, bir birimin yalnızca yarısıdır. Geçmişte

Çoğu zaman tamamlayıcı bir yarım aradım ve buldum ama bunu yaparken asla yok olmadım! Belki de gerçek birliği hiçbir zaman bulamadığım için? Ama bu, yok oluş anlamına gelse bile, arayışımı sürdürürdüm.*doğru, tamamlayıcı yarım.*Ben bir erkeğim ve diğer yarım ancak bana tam ve mükemmel mutluluk veren bir kadın olabilir. Böyle bir kadın için memnuniyetle hayatımı feda edebilirim!'

Vücudumda kafama ulaşan sıcak bir kan akışını hissediyorum. Böyle bir düşünce tarzı karşısında tamamen güçsüzüm. Bir kadında aradığı dünyevi mutluluğun geçici olduğunu ve ölümsüz ruhunu tatmin edemediğini ona nasıl açıklayabilirim?

Tartışmamızı bugünlük sonlandırıyoruz. Ona verdiğim yeni gerçekleri sindirmek için zamanı olmalı.

Ve bunu onun cehaletiyle savaştığım birçok akşam takip ediyor. Onun ilerleme kaydetmesine yardım etmeye kararlıyım ve ilahi kıvılcımı ateşe vermek ve yüksek benliğini uyandırmak için ona doğru kelimeleri söylemeye her türlü özeni gösteriyorum. Sabah uyandığımda o zaten aklımdaydı. Önceki akşam konuştuğumuz her şeyi hatırlıyorum ve gün boyunca düşüncelerimi akşam ona vereceğim ders üzerinde yoğunlaştırıyorum. Bu günlerde çoğu zaman aslanlarımla birlikte kırlarda yarışıyorum ama artık Bo-Ghar yok. Bo-Ghar ders almak için ustası Ima'ya giderken başını eğer. Ima onu her türlü hediyeyle ve bir çocuğun kalbinin isteyebileceği her şeyle teselli etmeye çalışır. Bo-Ghar'ı bu kadar üzgün gördüğüm için üzgünüm ama kendi düşüncelerimle yalnız kalmak için zamana ihtiyacım var.

Araba gezilerimden birinin ardından aslanlarıma aslanlar sarayında veda ederken başlarını okşuyorum ve parmaklarımı yelelerinin arasından geçiriyorum. Bunu yaparken birden aklıma yurt dışından gelen memur misafirimizin aslanlarla aynı renkte saçları olduğu geliyor! Eğer başını okşasaydım, aynı kalın kızıl saç bukleleri zillerimin arasından kayıp gidecekti! Ah, bu aslanları ne kadar seviyorum!

O akşam misafirimize aslanlarla aynı renk saçlara sahip olduğu yönündeki gözlemimi anlatıyorum.

'Kraliçe' diyor, 'bir ara seninle araba yolculuğuna çıkabilir miyim? Eğer gerçek canlı aslanları iradenle kontrol edebildiğini görebilseydim, senin insanüstü güçlerine inanmaya başlardım!' Ve alaycı bir şekilde gülüyor.

'İnsanüstü güçlere sahip olduğumu nereden duydun?'

'Konuştuğum herkes sana bir tanrıça gibi tapıyor. Herkes senin ilahi bir varlık olduğuna inanıyor. Ama yapmıyorum!'

Yaralandığımı hissediyorum: 'Benim hakkımda ne düşünüyorsun?' diye sordum, cevabını beklerken kalbimin küt küt attığını fark ederek. Tam aynı anda Ptahhotep'in görüntüsü bir şimşek hızıyla içimde beliriyor.

asil yüzünde uyarı ifadesiyle.

'HAYIR! HAYIR! Beni rahat bırak,' diye cevaplıyorum içimdeki görüntüye. 'Tehlikede değilim!'

Ve dışarıdan yabancının söylediklerini dinlemeye devam ediyorum: 'Yani senin hakkında ne düşündüğümü bilmek istiyor musun? Bunu neden benden duymak istiyorsun? Madem dünyevi her şeyin üstündesin, benim gibi zavallı dünyevi bir kafanın içinde olup bitenlerle neden ilgilenesin ki? Sonuçta insanların düşüncelerini okuyabilirsiniz, değil mi?'

'Evet, düşüncelerinizi okuyabiliyorum ama bana karşı dürüst olup olmadığınızı görmek istiyorum' diye cevaplıyorum. Ama bunu yaparken huzursuz bir duygunun farkındayım. Bu duygunun ne anlama geldiğini bulmaya çalışacak vaktimiz yok çünkü yabancı bana tekrar soruyor: 'Yani sana karşı açık sözlü olup olmadığımı mı bilmek istiyorsun? Neden önce kendine sormuyorsun?*kendine karşı dürüst müsün?*'

Nutkum tutuldu. Ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Yıllardır tüm düşüncelerimin ve eylemlerimin nedenlerini araştırmak için kendimi gözlemleme alışkanlığı edindim. Kendime ve dolayısıyla kendisi de dahil olmak üzere dünyanın geri kalanına karşı dürüst olduğuma inanıyorum. Ancak sözleri utanç verici bir sürpriz yaratıyor. Haklı olabilir mi? Gerçekten tüm düşüncelerim ve hislerimle dürüstçe yüzleşme cesaretinden yoksun muydum? Kendimi daha da derinlemesine incelemeye karar verdim, ama her halükarda tüm çabalarımı onunla mücadelemde yenilgiye uğramamak için yoğunlaştıracağım. Zaferle çıkmalıyım. Kaba bir yabancının benim ondan daha zayıf olduğumu düşünmesine izin vermemeliyim! Benden üstün olduğunu düşünmesine izin vermemeliyim!

Ertesi gün birlikte araba gezisine çıkıyoruz. Biz içeri girmeden önce yabancı aslanların yanında duruyor ve tüylü kırmızı kafasını bana doğru uzatıyor. 'Saçlarımın gerçekten aslanlara benzeyip benzemediğini denemek ister misin? Eğer saçlarını okşamana aldırış etmezlerse, belki ben de buna katlanabilirim,' diyor iki sıra beyaz dişin arasından çıkan içten bir kahkahayla.

O gerçekten büyük bir çocuk. Saygısızlıktan dolayı bu şekilde davranmıyor ve ona kızamam. Benim de gülmem gerekiyor ve eğer aslanlarımın bekçisi yakınlarda olmasaydı gerçekten onun saçlarını karıştırmak isterdim.

Ve böylece her gün devam ediyor. Ve yabancının memleketine dönmek zorunda kalacağı zaman hızla yaklaşıyor. Birçok bakımdan memnun olabilirim. Bir 'kadın' olarak tavrının değişmesinden zaferle bile övünebilirim. Üstün tavırlarını bir kenara bırakıp her gün bütün gün birlikte olabilmemiz için akşamın gelmesini bekliyor. Kendisini hiçbir zaman üstün hissetmediğini ve baskıcı tavrının aslında onu tamamen teslim olmaktan kurtarmak için bir tür nefsi müdafaa olduğunu fark ettim. Erkeksi kibrinden vazgeçmek istemiyordu.

Beni gördüğü ilk andan itibaren bana hayrandı ve beni ilk başta onun yanında vakit geçirmeye iten kibirim artık tamamen ortadan kalkmıştı.

memnun. Ve yine de öyleyim *Olumsuz* memnun. Tam tersine, sürekli bir kaygıdan rahatsız oluyorum. Ancak duygularımı her analiz ettiğimde, bu kaygı bana, ona olan ilgimin alt doğamın kadınsı içgüdüsünden gelmediğine dair güvence veriyor. Çünkü sürekli kendimi izliyor ve kontrol ediyorum! Menu, aşık olmanın tüm açık belirtilerini gösterdiğimi ve sonunda 'çiçek açtığım' için çok sevindiğini söylüyor. Ama yanılıyor! Yargılayacak konumda değil çünkü her şeyi dünyevi bakış açısıyla değerlendiriyor. Aşık olamayacağımı ve asla aşık olmamam gerektiğini... ve artık aşık olmadığımı anlayamıyor!

Bu kaba, bakımsız, kızıl saçlı deve nasıl aşık olabilirdim ki? O benim tipim değil. Fiziksel olarak bana tuhaf, hatta itici geliyor. Kendimi sınadığım anlarda, ondan çocuk sahibi olmayı isteyip isteyemeyeceğimi sık sık kendime sordum. Allah korusun! Böyle kulakları ve bu kadar hantal, çiğ kemikli vücudu olan bir çocuk mu? Asla! Her halükarda ondan asla çocuk sahibi olmak istemeyeceğimi kesinlikle biliyorum! Yani aşık olmadığımı biliyorum. Sadece onun bulmasını istiyorum *Tanrı.* Öğrencilerimin her biriyle yakından ilgileniyorum ve tam da bu nedenle onu çok sık ve tüm dikkatimi yoğunlaştırarak düşünüyorum. Ama bulamadı *Tanrı* henüz. Bu noktada henüz başarılı olamadım! Bu yüzden onun yakında ülkemizden ayrılmak zorunda kalacağını ve onu bu hayatta bir daha göremeyebileceğimi anladığımda çok üzülüyorum ve endişeleniyorum...

O zaman her şey bir şimşek çakmasından daha hızlı olur...

Birlikte geçirdiğimiz son akşamda onu görmek ve vedalaşmak için tapınağa gidiyorum. Her zamanki gibi duvara yaslandı. Ama şimdi beni ilk kez burada beklediğinde olduğu gibi üstün görünmeye çalışmıyor. Artık bana bakmıyor bile, orada durup boşluğa bakıyor.

'Sorun ne?' Ona soruyorum.

'Her akşam buraya gelip seni görmenin benim için ne kadar mantıklı olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Benden ne istedin, seni kalbi olmayan güzel kraliçe? Eğer sadece beni mutsuz etmeye hizmet edecekse, bana söylediğin onca şeyden ne faydam oldu? Kendimi bulmam gerektiğinden defalarca bahsettin ama her sözün ve davranışınla kendimi tamamen kaybetmeme yardımcı oldun. Cesur, yiğit bir savaşçıydım, kimseden korkmuyordum ve şimdi bir köle oldum. Omuzlarıma kadar gelmeyen minicik bir kadının kölesi! Ve artık gelecekten korkuyorum. Sensiz nasıl yaşayacağım?'

Sıcak bir sevinç dalgası varlığımı kaplıyor. Bunun sadece benim kibirim olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Ama bir şok hissediyorum! Başlangıçta onun gerçekten benim kadınsı güzelliğimi ve gücümü tanımasını istedim ve bunu başarır başarmaz, gücümü onun üzerindeki içsel yolda ona yardım etmek için kullanmak istedim. Uyandırmak için her türlü acıya katlandım *öz* onun içinde. Ama bunun yerine bana aşık oldu. O kadar ileri gitmek istemedim! Dünyevi aşk istemiyorum. Onunla bir şey yaratmak istedim

çok daha yüksek birlik, *öz.* Onu yönlendirmek istedim *Tanrı!* Ama içimdeki en derin gerçekleri ortaya çıkarmanın bana hiçbir faydası yok... Beni sadece bir kadın olarak görüyor. O, şehvetli olanın üzerine çıkamaz veya çıkmayacak. O görmüyor *Ben.* Sevmediğinin farkında değil *Ben. BEN* onun için gerçekten yok. O sadece bedenimi, gerçek varlığımın bir tezahürü olan dış pelerini seviyor. *kendini!* Ne kadar korkunç! Ne kadar alçaltıcı!

'Bak' dedim titreyerek, 'buraya beni görmeye gelmenin hiçbir anlamı yok, çünkü biz birbirimizi anlamıyoruz. Bir türlü bir araya gelemiyoruz. Ben senin manevi seviyeye yükselmene yardım etmek istiyorum ve sen beni beden seviyesine çekmek istiyorsun. Bunca sıkıntıyı yaşamanın hiçbir anlamı yoktu. Memleketinize huzur içinde dönün, bir daha asla karşılaşmayacağız!'

Bu sözler üzerine kan kafasına hücum etti. Yüzü, boynu... Adamın tamamı koyu kırmızıya dönüyor, o kadar koyu ki saçları teninden daha açık görünüyor. Gözleri kor gibi parlıyor ve şokla tüm ruhsal bedeninin güçlü bir aleve dönüştüğünü görüyorum. Sonra, ben kendimi savunacak zaman bulamadan, sanki demir maşayla tutuyormuş gibi kolumdan yakalıyor, beni güçlü göğsüne çekiyor, kucaklıyor, başımı geriye doğru itiyor, öyle bir kuvvetle ağzını dudaklarıma bastırıyor ki kendimi kaybedeceğim. nefesim. Sonra tekrar yüzümü, boynumu ve dudaklarımı öpüyor ve ateşli öpücüklerinin arasında boğuk bir sesle fısıldıyor: 'Yani artık beni görmek istemiyor musun? Ancak *BEN* seni görmek istiyorum, tekrar buluşacağız... tekrar buluşacağız.'

Vahşi yüzünün yaklaştığını gördüğümde ölümcül bir panik dalgası hissettim. Onu geri itip uzaklaşmak istedim ama beni güçlü kollarına kilitleyip yanan sıcak ağzını dudaklarıma bastırdığında, tüm içimdeki ateş alev aldı. Kendim üzerindeki kontrolümü kaybettim ve korkumdan ortaya çıkan ve içimi kasıp kavuran o karşı konulmaz zevk ve haz duygusuna karşı direnmeden teslim oldum. Şimdi onu sevdiğimi anlıyorum... onu ilk andan itibaren sevdim... tüm bedenim ve ruhumla... onu tüm varlığımla tutkuyla seviyorum ve her zaman seveceğim!

Ateş sanki devasa bir yanardağdan çıkıyormuşçasına üzerimi kaplıyor. Sıcak alevler içimden geçiyor... beni yutuyor... omurgam, yanan yedi meşaleyi tutan, parlayan közlerden oluşan bir köprü gibi geliyor. Ama artık omurgamın hareketsiz ekseninde değilim, artık gerçek omurgamın orta noktasında değilim. *öz* yaşam ateşini yayar. Tam tersine, bilincim yanan bedenimin içine düştü ve damarlarımda ışıltılı, çatırdayan, şimşek çakmaları dolaşıyor... tüm varlığım boyunca. Bütün sinirlerim alevlendi, bütün düşüncelerim silindi. Bilincimi yakıyorlar... beni yok ediyorlar... Sonra bayılıyorum ve her şey yok oluyor...

Yavaş yavaş kendime geliyorum... Yavaş yavaş gözlerimi açıyorum... Çevremdeki taş duvarları görüyorum. Küçük hücremin zemininde yatıyorum.

Yalnızım... Bir mezarın sessizliğiyle çevriliyim.

Hiçbir düşüncem yok. Artık düşünebileceğim hiçbir şey kalmadı...

Üzgün ve kırgın bir halde ayağa kalkıyorum, yorgun başımı peçemle kapatıyorum ve hücreden çıkıyorum.

Uzun sütunlu kısım karanlık ve boş gibi görünüyor. Birkaç adım sonra karşı duvara yaslanmış karanlık bir şekil görüyorum: Ima! Orada sanki taştan yapılmış gibi duruyor, gözlerinde tarif edilemeyecek kadar vahşi bir bakışla bana bakıyor. Karanlıkta bile onu görebiliyorum... görmem gerekiyor. Doğrudan bana bakıyor... tam içime. Sonra dönüp ters yöne doğru yavaşça yürüyüp gidiyor.

Kafamda hiçbir şey düşünmeden saraya geri dönüyorum. Tapınak avlusunun bir köşesinde uyuyakalmış olan Menu, ara sıra yüksek sesle esnemesi dışında her zamanki gibi sessizce bana eşlik ediyor.

4O

ASLAN

Ptahhotep'in önünde diz çöküyorum.

Konuşmam. Sustuğumda bile söylenmemiş sözlerimi anlıyor

...

'Ruhumun Babası, kurtar beni! Bu ateşi bedenimden çıkar, bana özgürlüğümü geri ver! Bu şekilde yaşamaya devam edemem ve devam etmeyeceğim...

'Kendimi kaybettim, mahvoldum, artık kendimi kontrol edemiyorum, ne yaptığımı artık düşünemiyorum; düşüncelerim beni kontrol ediyor ve kafamı parçalıyor.

'Yardım et bana, Ruhumun Babası, ruhsal berraklığın, saflığın ve özgürlüğün hüküm sürdüğü göksel yükseklere geri dönmeme yardım et. Kanatlarımı bana geri ver ki, evrende uçup yeni dünyalar yaratan Tanrı'nın yaratıcı gücü, ilahi şahin Horus gibi seninle birlikte yükseklere uçabileyim.

'Gökleri bana yeniden aç, Ruhumun Babası, kürelerin müziğini yeniden duymama izin ver... artık yalnızca hafızamda yaşayan müzik, içimde yalnızca mezarın sessizliği hüküm sürüyor çünkü kulaklarım sağırlar.

'Manevi gözlerimi yeniden aç, Ruhumun Babası, çünkü onlar yanmış; Cennetin ışığını ve Allah'ın parlaklığını sadece hafızamda görüyorum, oysa iç gözlerim kör olduğu için içimde sadece karanlık var.

'Bir zamanlar ruhun tüm hazinelerine sahip olduğum ve şimdi yalnızca anılarımda yaşayan cennetteki evimin kapısını bana aç, Ruhumun Babası, çünkü düştüm ve zavallı bir dünyevi dilenci oldum.

'İlahi birlik içindeki mutluluğu ve huzuru bana yeniden aç.

kurtuluşu bulanlar, Ruhumun Babası... vahşi doğaya, çöle düştüğümde, ikiye bölünmenin yakıcı huzursuzluğuyla sürekli rahatsız edildiğimde ve artık sadece anılarımda benim olan birlik.

'Mübarek elini başımın üstüne koy ve zamanın zindanından kurtulmama izin ver... sonsuz şimdiki zamanda yeniden olduğum kişi olmama izin ver... gerçekte olduğum kişi... yapabileceğim kişi olmama izin ver. Artık*olmak*görünüşlerin anlaşılması zor dünyasında.

'Ruhumun Babası, kurtar beni, ruhumu kurtar! İçimdeki Tanrı'nın sesi gibi sesini tekrar duymama izin ver, çünkü artık cevaplarını duymuyorum. Kör ve sağırım, göksel kanatlarımı kaybettim, kovulmuş, sürgüne kovulmuş gibi oldum. Beni geri götür, Ruhumun Babası, beni kutsanmışların birliğine geri götür, çünkü bu şekilde yaşamaya devam edemem! Kurtar beni, Ruhumun Babası, kurtar beni, ey Tanrı adamı, beni bırakma, beni bırakma... beni bırakma...'

Ama cevap duymuyorum.

Her şeyimi kaybettim. İlerlememe yardım etmek için her zaman orada olan zekam bulanık; yorgun gezginler gibi aklımdan yalnızca puslu düşünceler geçiyor.

Saraydaki yatağımda kafamda tek bir düşünceyle yatıyorum: Ölmek! Yaşamaya devam edemem, yaşamaya devam etmeyeceğim! Ben yalnızca kendimin gölgesiyim. Zihnimdeki sislerin arasından puslu yüzler yükselip beni taciz ediyor: Umutsuzca ağlayan Menu ve Bo-Ghar... Bo-Ghar'ın umutsuz gözleri...

Ölmek istiyorum! ... Ölmek!

Eskiden bedenimin efendisiydim ve onu isteyerek ve isteyerek bırakabilirdim. Şimdi denedim ama başarılı olamadım! Bedenimi terk edemiyorum. Sanki çivilenmiş gibiyim, bırakamıyorum. Maddenin zindanında esir oldum.

Ahit Sandığı'na gitmek istiyorum! Tıpkı radyasyonunun tapınaktaki ölü kurbanlık hayvanları yaktığı gibi, bedenimi de yakacak... o kadar tamamen ki, külden eser bile kalmayacak.

Peçemi taktım ve hızla tapınağa, büyük salondan geçerek, büyük piramidin yer altı geçidine açılan kapıya ulaştım. Ama geçemiyorum. Taş kapının önünde görünmez bir duvara doğru koşuyorum. Puslu beynimde şafak sökmeye başlıyor: Ahit Sandığı'nın en düşük frekansı, *aşırı madde!* Maddileştirilmiş nefret! Tamamen görünmez olmasına rağmen yasak bölgeyi en güçlü duvardan daha iyi korur. Görünmez bariyeri tekrar aşmaya çalışıyorum ama ultra maddenin inanılmaz derecede sert duvarı beni acımasızca durduruyor.

Bana merhamet yok... merhamet yok...

Yavaş yavaş uzun tapınak geçidinden geçip kendi küçük hücremin yanından geçiyorum.

Hiç düşünmeden içeri girip taş bankın üzerine oturuyorum. Anılara gömülüyorum... Oda genişliyor, her yandan sonsuzluğun yankısını duyuyorum ve içimde resimler beliriyor: puslu bir sisle sarmalanmış bir figür bana yaklaşıyor... Onu tanıyorum: gördüğüm puslu figür. başlatıldığım sırada vizyonumdaydı. Bana oldukça yaklaştı; sonra içinden bir alev fışkırıyor, tüm figür yanmaya başlıyor ve karşı konulmaz bir şekilde beni kucaklayan, beni kuşatan ve içime giren ateşli bir varlığa dönüşüyor, böylece ben de ateş alıp yanmaya başlıyorum. Sonra bana fısıldayan sesini duyuyorum: 'Sana tekrar buluşacağımızı söylemiştim. Sen bana aitsin, bir daha asla benden kurtulamayacaksın, yeniden buluşacağız... sonsuz zamanda ve zamansız sonsuzlukta yeniden buluşacağız, yeniden...' Ve sesinin yankısı binlerce, binlerce tekrarlamaya devam ediyor defalarca: 'tekrar görüşürüz... tekrar görüşürüz... tekrar buluşuruz...'

'HAYIR!' 'Yapmayacağım, senden nefret ediyorum!' diye ağlıyorum.

Ateş figürü gülüyor: 'Benden nefret ettiğin sürece beni seviyorsun ve benim senin üzerinde gücüm var! Bu kadar kolay kurtulamazsın... Tekrar buluşacağız' diye bağırmaya devam ediyor yankı...

Bu sesin boş odada her yönden binlerce kez yankılandığını duyduğumda, o kadar güçlü ki, kelimenin tam anlamıyla hava bile onunla birlikte titreşiyor, ateşin puslu siluetinin fısıldadığını ve artık yapamadığım ses ve gözlerle bana baktığını biliyorum. direnmek. İnisiyasyon sırasında edindiğim vizyondan hatırlayabildiğim tüm sonsuz yaşamlarda, benimle konuşan tüm seslerde, bana bakan tüm gözlerde ve her şeyde hep aynı sesi ve aynı gözleri arıyordum. tüm bu sayısız hayatlarda tanıştığım sayısız adam. Aradığım bütün bu adamlarda*the*Sonsuz sevgiyle ve kanımın her damlasıyla sevdiğim adam, tek adam, 'benim' erkeğim: tamamlayıcı yarımın sureti ve benzerliği...

Sonra aklımda başka bir resim canlanıyor; tamamlayıcı yarım olarak değil, bir parçam olarak sevdiğim adamın resmi.*kendim:*İma! Onu dünyevi aşkla sevemedim çünkü her zaman onunla bir oldum.*Tanrı.*Cennetin sonsuz sevgisiyle birbirimize bağlıyız*birlik.*Şimdi yanına gideceğim, ona her şeyi anlatacağım, beni anlayacak! Beni ona bağlayan birlik, bundan sonraki yolculuklarımda bana bir ışık gibi yol gösterecek; bu birlik karanlık yolumu aydınlatacak, böylece kaybettiğim cennet evime geri dönüş yolumu bulabileceğim.*Tanrı.*

Deli gibi hücremden dışarı çıkıyorum. Onu, adayları inisiyasyon için hazırladığı acemi okulunda arıyorum; Her yerde onu arıyorum, her odaya bakıyorum. Ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Aniden, inisiyasyondan önceki son hazırlıklarımda bana yardım eden genç rahip beliriyor.

'İma'yı mı arıyorsunuz?' O sorar.

'Evet, onu nerede bulabilirim?'

'Ima'yı artık burada bulamayacaksın. Tapınağı tam bir çaresizlik içinde terk etti. İnancı ona uygun olmadığı için kendi kontrolünü tamamen kaybetmişti. *Tanrı* her şeyin üstünde ama içinde *bir kadın!* Korkunç bir halde buradan koşarak uzaklaştı. Hiçbirimiz onu durduramadık. Burada tapınakta yaşamaktansa zenci kabilelerle yaşamayı tercih edeceğini çünkü vahşilerin onu hayal kırıklığına uğratmayacağını söyledi. "Vahşiler yalan söylemez; gerçekte olduklarından farklıymış gibi davranmazlar!" kaçmadan önceki son sözleriydi. Ima'yı bir daha asla bulamayacaksın.'

Dehşetten kaskatı ve sessiz duruyorum. Ah Ima! Sana da talihsizlik ve umutsuzluk getirdim! Bu haber yüzünden içimdeki cehennem bir anda yüz kat daha korkunç bir hal alıyor. Ve hâlâ genç rahibin yanıldığını biliyorum. *Ima'yı tekrar bulacağım!* Bu hayatta değilse bile gelecekte! Her şey geçip gidiyor; yalnızca gerçek aşk asla ölmez ve tüm cinsiyet farklılıklarının üstünde ve ötesinde duran bu harika aşk, bu manevi birlik sevgisi, mutlak bir kesinlikle bizi, Ima'yı ve beni yeniden bir araya getirecektir!

Saraya tek bir şeyden emin olarak dönüyorum: *mutlak* ölmek. Rahibe olmasaydım, inisiye olmasaydım bile yaşamaya devam edemezdim; ama artık en yakın arkadaşımı da benimle birlikte cehenneme sürüklediğimi bildiğim için, zihinsel işkencem dayanılmaz hale geliyor. Tüm düşüncelerim ve tüm duygularım yaşamaya devam etme fikrine karşı çıkıyor. Kendimi yok etmek istiyorum ve tekrar tekrar bedenimi terk etmek için büyük bir çaba harcıyorum.

Ama yapamam! Ölemem! Beni yakan, sinirlerimi yok eden ateşi içimde taşımaya devam etmeliyim. Kendimden kaçamıyorum. Biraz rahatlamak ve dinlenmek için bitkin bir halde uzandığımda sanki göğsüme bir dağ çöküyormuş gibi hissediyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Kapalı gözlerimin önünde kör edici ateş ve alevler görüyorum, garip adamın saçları gibi titreşen kırmızı alevler... aslanların eski püskü yeleleri gibi...

Aslanlar!—Evet aslanlar, onlara gideceğim.

Ve sanki araba yolculuğuna hazırlanıyormuşum gibi giyineceğim.

Bekçi aslanlara gitmeme izin veriyor çünkü inisiyasyondan bu yana babamın aslanlarla tek başıma ata binmeme izin verdiğini biliyor.

Aslanlarımın yanına gidiyorum. Beni başları eğik ve buruşuk burun delikleriyle selamlıyorlar. Hakkımda tuhaf bir koku kokuyorlar; üzerime yapışan tuhaf ve yabancı bir yayılımı fark ediyorlar. Şima'ya gidip başını okşuyorum. Shu-Ghar yüksek sesle homurdanarak kendini yavaşça sıçramaya hazır hale getiriyor. Gözlerinde öfke ve kıskançlık parlıyor ve içimde kendini koruma içgüdüsü uyanıyor. Tıpkı araba yolculuklarımızda irademle ona rehberlik ettiğim gibi, irademi Shu-Gahr'a doğru savuruyorum. Ama korkuyla ürpererek irademi daha fazla kullanamayacağımı fark ettim. İradem topal ve ölü, aslan atlıyor. Koşmak için döndüğümde, dehşete düşmüş üç kişinin bana doğru koştuğunu görüyorum: Thiss-Tha, Bo-Ghar ve kaleci. Tüm gücümle mahkemeden koşarak çıktım

aslanlar. Aslanın sıcak nefesini boynumda hissediyorum; Namlusunun bana dokunduğunu hissediyorum... ve sonra kafama bir darbe - ama koşmaya devam ediyorum; Aslanın benim üzerimde hiçbir gücünün olmayacağı bir alana girmem gereken bir kapı görüyorum; ve kapıda benim güzel, solgun siluetimi görüyorum*anne! 'Anne!'*Ağlıyorum ve nefes nefese koşuyorum çünkü onun kollarında güvende olacağımı biliyorum. Annem tatlı gülümsemesi ve açık kollarıyla beni bekliyor. Büyük bir çaba harcayarak ona doğru koşuyorum... ve kollarına düşüyorum. Aslan ortadan kayboluyor; ben kurtuluyorum...

O zaman her şey karanlık ve tek bir şeyi biliyorum: Eşiği aşmama yardım eden annemin kollarındayım. Kendimi iyi hissediyorum... Dinleniyorum... Uzun zamandır görmediğim annemin sevgisinden keyif alıyorum, aşkın huzurundan keyif alıyorum. . .

Aniden tarif edilemez bir güç bilincimi bir yöne çekiyor ve uyanıyorum. Bir lahit üzerinde yatıyorum ve bedenimi hissetmiyorum. Bilincim bulanık; Sadece kalkmak istediğimi ama kalkamadığımı biliyorum. Sonra Ptahhotep ve yardımcısının yanımda durduğunu görüyorum ve beni yavaşça, nazikçe geri tutan kişi Ptahhotep'tir. Yüzüstü kalmalıyım. Hala etten, kandan ve kemikten oluşan maddi bedenime sihirli bir iple bağlı olan ruhsal bedenimdeyim. Bedenim lahitte mumyalanmış olarak yatıyor ve ben de manevi bedenim içinde aynı pozisyonda onun üzerinde yatıyorum. Ptahhotep ve yardımcısı yakınımda; Onları ruhsal bedenlerinde görüyorum... gözlerinin maddi bedenlerinde oluşturduğu ve maddi dünyaya baktıklarında parlayan güç merkezlerini görüyorum. Ptahhotep'in iki güç merkezi şimdi üzerime, içime mavimsi bir fosforlu ışık yayıyor, tüm varlığıma nüfuz ediyor ve uyku beni ele geçiriyor.

Salon ve iki yüksek rahip ortadan kaybolur. Yine annemin kollarında dinleniyorum. Artık onun kollarında değil, bir zamanlar tüm vücudunun yanı sıra kollarını da oluşturan ve vücudundan sevgi olarak yayılan iki güç akışında dinlendiğimi anlıyorum; bu güçler beni taşıyor ve işkence gören ruhumu sevgi, huzur ve güven duygusuyla dolduruyor.

Aniden hoş olmayan bir ses beni bundan kurtarıyor... manevi kulaklarımın ilk önce bir darbe olarak algıladığı keskin bir ses. Sebebini araştırırken bunun, bir köle sahibinin düzenli aralıklarla kırbacını şaklatması sırasında çıkan şaklama sesi olduğunu fark ettim. Bunu, raylar üzerinde kızak gibi yavaşça kayan lahitimi çekerken kölelerin yolunda gitmesini sağlamak için yapıyor. Saraydan yeni ayrılmış olmalıyım.

Yukarı atlamak istiyorum ama yapamıyorum. Bacaklarımı hiçbir şekilde hareket ettiremiyorum. Boynumdan ayağımın ucuna kadar sımsıkı bağlıyım. Sanki tek bir taş bloktan oyulmuş gibi orada yatıyorum, ellerimi göğsümün üzerinde çaprazlıyorum, bacaklarım birbirine paralel, dümdüz uzanmış. Bu pozisyonda sadece yukarıya ve ileriye bakabiliyorum. Ayaklarıma doğru ritmik adımlarla beni çeken erkeklerin parlak, terli sırtlarını görüyorum. Uzakta, sırtlarının üzerinde beyaz taştan bir bina görüyorum, yan tarafında koyu siyah bir nokta var.

açık kapı. Parıldayan beyaz duvarlarıyla bina koyu mavi gökyüzüyle keskin bir tezat oluşturuyor. Adamlar beni ileri doğru çekerken yavaş yavaş yaklaşıyor ve karanlık nokta büyüyor. Başımı kaldırıp neredeyse siyah gibi görünen koyu mavi gökyüzüne bakıyorum. İki büyük kuş sessizce üzerimde dönüyor: Leylek mi? Veya vinçler?

Artık taş bina çok yakında ve karanlık nokta da çok büyük... evet... bu gerçekten bir açıklık. Ah, şimdi biliyorum... Ölüler Şehri'ndeyiz! Bir mezara sürükleniyorum! Adamlar açıklığa adım atıyor ve karanlıkta kayboluyorlar... Şimdi siyah açıklık başımın üzerinden kayıyor... Ve kör edici güneş ışığından sonra etrafımdaki dünya birdenbire kararıyor; her şey kaybolur; mutlak, mürekkep rengi karanlık beni kaplıyor! Tarif edilemez bir korku beni ele geçiriyor ve birdenbire kalbimin derinliklerinden Ptahhotep'e sesleniyorum: 'Ne kadar sürecek? ... Burada ne kadar hapis yatmam gerekiyor?' Ve şimdi onun sesini -Ptahhotep'in sesini- bana o amansız, değişmez cümleyi söylediğini açıkça duyuyorum: 'Üç... bin... yıl...'

Korkunç bir dehşet, çaresizlik ve korku beni ele geçiriyor, beni bir mengene gibi tutuyor ve bu korkudan madde kanununun ifadesi olan canavar birdenbire yeniden ortaya çıkıyor. Ölümcül, hicivli, çirkin yüzünün bana sırıttığını, keskin bakışının içimi delip geçtiğini ve beni bir zamanlar mumyaya bağladığını görüyorum.*BEN*.

Sonra canavar benimle konuşuyor: 'Demek artık benim kontrolümdesin! Görüyorsunuz, en yüksek ve en alçak her zaman birbirinin yansımasıdır. *Kendi içinde duran mükemmellik ve sonsuz katılık*aynı şeyin iki tarafı mı *tanrısallık.*Bilinçli olmak istedin*kendi içinde duran mükemmellik,*ve şimdi içine düştün*sertlik!*

'Evet, inisiyelerin ölümlü kalıntıları tapınakta rahipler tarafından mumyalanıyor, böylece bedenlerinden yayılan ilahi güç, bir pil gibi, uzun süre aktif olmaya devam edebiliyor. Ruhları özgürdür; bilinçlerinde dünyaya bağlı değillerdir. Ama sen kendini bedenine bağladın. İçinizdeki ilahi gücü, dünyevi aşkla alt sinir merkezlerinize yönlendirip, kendinizi yaktınız. Böylece bilincin, ruhsal bedeninle birlikte maddi bedenine bağlanır: sonsuza dek benim tutsağımsın! İnisiyenin ruhsal bedeni mumyalama eylemi yoluyla mumyasına bağlanırken, bilinci*sonsuzluk.*Ama sürgüne gönderildin*sonsuzluk!*

*'Sonsuzluk, sonsuz şimdiki zamandır; sonsuzluk sonsuz gelecek*asla ulaşılamayan ve asla olamayacak olan*Sunmak.*

*'Sonsuzluk*hiç sahip olmadım*başlangıç*ve böylece hiçbir zaman sahip olamayacaksın*son.* Sonsuzluk zamansızdır*Sunmak*geçmişi ve geleceği olmayan.*Sonsuzluk,*ancak bu, bir ayrılık anlamına gelir*sonsuzluğun*geleceğe, olmadan*Sunmak*!

'Dünyanın ruhsallaştırılmasında yer almak istediniz. Şimdi, eğer yapabiliyorsanız, bedeniniz olan bu küçük toprak parçasını ruhsallaştırın! Ha, ha, ha!

Rahibe burada yatıyor ve bilinci bir taş parçasından başka bir şey değil!

'Şimdi inisiyasyonun ilk testinden geçiyorsunuz: *insan bilinci ile maddenin bilinci durumunda*! Eğer yapabiliyorsanız özgür olmaya çalışın! Sen benim tutsağımsın! Benden kaçamazsın çünkü *Sen* olmuştur *BEN*. İnisiyasyonunda *Sen* fethedildi *Ben* çünkü senin ilahi manevi yüzünü tanımak zorunda kaldım *bilinç* o olmadan var olamayacağımı *öz.* Bu yüzden bunu itiraf etmek zorunda kaldım *BEN* ben *Sen.* Ama şimdi durum tam tersi: *Sen* bilincinizde madde haline geldi. Kendinizi bedeninizle özdeşleştirdiniz ve yine de benim gibi bir ruhsunuz, yani maddenin ruhusunuz. Öyleyse, *Sen* olmuştur *BEN*!

'Sen benim sonsuzlukta... karanlıkta... tutsağımsın... eskiden olduğun ve mumyalama yüzünden senin özgür olmanı sağlayacak şekilde çürüyemeyen bu cesede hapsedilmişsin. Mumyalama işlemi sayesinde artık güzelliğini koruyan bu mumyanın yavaş yavaş küçülerek benim görüntüm ve benzerliği haline gelmesini izlemek senin cezan olacak. Olmak istedin *sonsuzluğun ruhuyla ölümsüz,* ve sen oldun *ölümsüz* bu mumyada sonsuzluğa, sonsuzluğa,... sonsuzluğa...'

Ben güçsüzüm. Dinlemeliyim. Ruhsal bedenim anneme ayrılmaz bir şekilde bağlı olarak orada yatıyorum. Çaresizlik içinde kaçmaya çalışıyorum *bilinç kaybı,* ama ben yapamam! Orada tamamen bilincim yerinde, hakkında en ufak bir fikrim bile olmadan yatmalıyım. *zaman* yanımdan akıp giderken.

Zaman! Nesin sen, ah zaman! Ancak biz insanlar mutsuz olduğumuz ölçüde varsınız! Mutlulukta zaman yoktur; bilincimiz hareketsizdir; zaman kavramı ortadan kalkıyor. Ancak mutluluk sona erdiğinde, bilincimiz sonsuz şimdide ahenksizce gezinirken, zamanın hızla ilerlediğini birdenbire fark ederiz. Zaman mutluluktan, cennetten düşmemizle başlar. Ama mutsuzluğun da zamanı yoktur, çünkü ne kadar mutsuz olursak zaman da o kadar yavaş akar; dakikalar saat gibi gelir ve acıların, işkencelerin dayanılmaz olduğu en derin umutsuzluk anlarımızda her an sonsuzluğa dönüşür; *zaman donuyor!* Ah, Şeytan ne kadar haklı! En yüksek ve en alçak, tıpkı gerçeklik ve onun yansıması, görünüşü gibi, iki ikiz gibidir. Mutluluk zamansızdır *sonsuzluk,* Bunun tersi olan mutsuzluk ise sonsuz zamandır; sonsuzluktur.

Orada yatıyorum ve zamanı karşılaştıracak ya da ölçecek hiçbir şeyim yok, kesinlikle hiçbir şeyim yok! Ah, iyiyi ve kötüyü bilme ağacı! Şimdi senin gerçeğini anlıyorum *bu tanınma ancak karşılaştırabildiğimizde mümkündür!*

Güneşi, bu ilahi saati göremezken, bu karanlıkta bir günün nasıl bir zaman deneyimini temsil ettiğine dair hiçbir fikrim yokken, ne kadar zaman geçtiğini nasıl bilebilirim? Hiçbir şeyin olmadığı, etrafımda yalnızca katılaşmış karanlığın hüküm sürdüğü zamanı bana gösterecek ne var? Nasıl bilebilirim

Bir zamanlar göğsümde hayatın ritmini ölçen, şimdi ise nabzıyla bana zaman hakkında fikir verebilecek bir kalbim olmadığında zamana dair herhangi bir şey var mı? Birkaç dakikadır burada mı yatıyorum ve şimdiden sonsuzluk gibi mi görünüyor? Ya da haftalar... yıllar... ya da yüzyıllar... bin yıl? Bir dakika nedir ve bir milenyum nedir? Aradaki farkı nasıl bilebilirim?

Dehşet ve korku hissi beni bir an bile terk etmeyi reddediyor. Artık derin bir nefes alabileceğim, ebedi kaynaktan taze güç çekebileceğim... nefesleriyle zamanı ölçebileceğim ciğerlerim yok. Azap çeken ruhum için yardım için hiçbir yöne bakamıyorum... İşkencelerin, acıların sonu yok... sonu yok... sonu yok...

41

SİS VE YENİDEN UYANIŞ

Zaman, büyük kozmik saatin karşısında, yaratılışın devasa çarkının çevresi boyunca akıyordu... Geçtiğine dair en ufak bir fikrim olmamasına rağmen, hep ileriye doğru...

Bana öyle geliyordu ki, çağlar boyunca orada öylece yatıyordum, kaskatı ve katı bir halde. . . . sanki cehennemin işkenceleri hiç bitmeyecekmiş gibi... sonunda bir gücün bana yaklaştığını hissettiğim bir an geldi... bilincimi anneme bağlayan bağdan daha büyük ve daha güçlü bir güç ve artık tamamen kuruyup buruşmuş, maddenin ruhunun korkunç imgesi haline gelmişti. Bu yeni güç beni karşı konulmaz bir şekilde bir yöne çekiyordu. Cehennemin tüm acılarından ve işkencelerinden sonra bilincimi kaybettim.

Benimle ruhen akraba olan iki kişi birleşti ve bana, çok uzaklardaki bilincimin doğasına ve derecesine uygun bir bedeni miras alma fırsatını verdi.

Kadın olarak düştüğüm için, düştüğüm seviyeye yeniden ulaşana kadar kadın olarak yeniden doğmak zorunda kaldım. Yalnızca yarı bilinçli insanlarla tanıştığım, benim ve çevremdeki insanların eylemlerinin tutkular ve hayvani içgüdüler tarafından yönetildiği bir ortama geldim. Aşk.

Birbiri ardına pek çok önemsiz hayat yaşadım, hepsi bulanık, yarı hayvani bir bilinç halindeydi ve hepsi sadece duygusal yaşamımı uyandırmaya hizmet ediyordu. Sefalet ve aralıksız çalışma, körelmiş ve duygusuz sinirlerimi uyandırdı ve cilaladı. Erkekler her zaman büyük bir rol oynadılar. Bedenlerinden fiziksel içgüdülerin aynı tutkulu ateşinin çıktığı adamlar her zaman beni yakmak için çıkıyorlardı. İlk kez üçüncü denememde tanıştığım, ateşten örülmüş ruhun ateşli gözleriyle ve fısıldayan sesiyle tekrar tekrar karşılaştım. Ve tekrar tekrar şehvet ve tutku mağarasında ruhla dans etmeye zorlandım

insanların üreme kutsallığını kendi çıkarlarına yönelik bir amaca dönüştürdüğü yer... ve yorgun ayaklarım üzerinde güçlükle durabilene kadar bu ruhla dans etmek zorunda kaldım. 'Mutlu' olmak istedim ve aşkı aramaya devam ettim... sevebileceğim ve beni sevebilecek tek erkeği, tamamlayıcı yarımın imajını aramaya devam ettim. Ama sadece beni hiçbir zaman tatmin edemeyecek olan, köhne şehvet ve kalpsiz tutkular buldum. Mutluluğu tekrar tekrar erkeklerin kollarında arayarak, yolu bulmaya çalışarak ilerledim.*bir ben*sevdim... birlikte gerçek deneyimler yaşayabileceğim kişiyi*Aşk*...

Bu hayatlar bir dizi bitmek bilmeyen hayal kırıklıklarından ibaretti. Kader beni kırbaçlayıp ileriye doğru sürükledi ve ruhum o kadar çok darbe aldı ki, çektiğim işkencelerin ateşi sinirlerimin kayıtsızlık katmanını yaktı ve yavaş yavaş koma halindeki bilincimi uyandırdı. Bitmek bilmeyen heyecan, sinir sistemimi adım adım geliştirmemi ve bu yaşamların her birinde onu en az bir derece yukarı çıkarmamı sağladı. Böylece çektiğim acılar sayesinde*sonsuz Aşk*sinirlerimi arındırıp inceltmemi ve dirençlerini yeniden artırmamı sağladı.

Ancak bu yaşamların her birinde, artık hatırlayamasam da kanımın her damlasıyla bilinçli olarak aradığım insanları yeniden bulmak için aralıksız bir çaba vardı içimde... benim gibi insanları! Yanında kendimi 'evimde' hissedeceğim insanlar... varlığımın her zerresiyle gerçekten ait olduğum insanlar: Ptahhotep, Atothis, Ima ve Bo-Ghar... ama onları bulamadım! Bazen onlardan biriyle tanışacağımı sanıyordum. Aşk ve anılar içimde alevlendi ama sonra net resmi sis kapladı ve onları yeniden kaybettim. Bazen Tanrı'nın bir hizmetkarının büyük bir öğretmen hakkında konuştuğunu duyardım.*'Tanrının oğlu',*ve bir zamanlar bir yerlerde, karanlık geçmişte bir şekilde bu yüce varlığa yakın olduğumu... onun öğretilerini canlı sözlerle duyduğumu ve zavallı, karanlık ruhumda beni uzaklara çekmeye çalışan bir kuvvetin ortaya çıktığını belli belirsiz hatırladım. bu tür yüksek varlıklar 'evdedirler'. Ancak bu anlar hiçbir zaman uzun sürmedi; çünkü kader beni her zaman bir kez daha ileri itiyordu, acımasız darbeler yeni yeni doğan anıları geri püskürtüyordu ve ben her şeyi yeniden unutuyordum.

Katlanmak zorunda kaldığım fiziksel ve ruhsal yoksunluklar, sınırlı duyularımı, sinirlerim yeniden fedakar sevginin en yüksek titreşimlerini destekleyebilecek duruma gelinceye kadar arındırdı. Sonra, yavaş yavaş, ilahi sevginin göksel bir ışını, fiziksel içgüdünün vahşi tutkularının arasından parlamaya başladı. Ve sonraki yaşamımda bu harika aşk, ruhsal görüşümü bulandıran sisleri sonsuza dek yok etti.

O zaman ihmal edilmiş bir hizmetçi çocuk olarak doğduğumda, bencil olmayan, ilahi sevgiyi zaten yüreğimde taşıyordum. Ama artık ruhsal yetenekleri ifade etmeyi ve kullanmayı öğrenebilmem için yüksek beynimin ve sinir merkezlerimin uyandırılması gerekiyordu. Ateşli gözleri ve o tanıdık sesi olan adamla yeniden tanıştım... bir zamanlar kızıl saçlı yabancı olan adamla. Kendi başına

sayısız hayat boyunca kendini geliştirmeye devam etti. Onu sevdim, kadınla erkek arasındaki son aşk deneyimlerini toparlamak için onu sevmem gerekiyordu. Ancak ona olan aşkım nedeniyle bedenime yalnızca fiziksel güçler uyguladım ve bu bir düşüşü temsil etmiyordu. Sonunda ortak kaderimiz bizi dilenciler olarak yeniden bir araya getirdi ve hatırlamanın yarattığı muazzam şok, hâlâ donuk olan ruhumu daha fazla faaliyete itti. Ruhsal gözlerim açıldı. Ama şok o kadar büyüktü ki bedenim çöktü ve aynı anda öldüm.

Kalıtım yasasına uygun olarak, birkaç yüzyıl sonra, asırlardır hayatları benimkine karışmış, sevgi dolu iki saf insana kapıldım.

Ve bir kez daha dünya üzerindeki bu hayatta iki insan gözümü açtım ve tüm önceki deneyimlerimle etrafımdaki dünyaya baktım...

Aynı titreşim frekansları aynı dışsal formları oluşturur. Ve ben, bu hayattaki şu andaki ruh halim ile yine eski Firavun'un kızının seviyesine ulaştığım için, görünüş olarak da ona benziyorum. Ancak ruhum ve irademgüçlendikçe, Mısır'daki önceki hayatımda sahip olduğumdan daha büyük, daha güçlü kemiklerim var. Öte yandan gözlerimin şekli, rengi ve görünümü, ifadesi aynı kaldı.

Doğumumdan bu yana tüm şimdiki hayatımı incelediğimde her şey netleşiyor! Mısır'daki önceki yaşamım boyunca şuurumun bilincindeydim:*öz,* ve şimdi yeniden uyanmış halimde, yeniden bilincime varıyorum*öz*Bilincimin aynı seviyede olduğu o son önemli hayattan anılar benim için canlanıyor.

O hayattaki son deneyimim (bir tabuta hapsedilme deneyimi) benim son izlenimimdi. O zaman hissettiğim dehşet ruhuma o kadar derinden kazındı ki, bu hayatta yeniden hatırladığım ilk şey bu oldu.

Ama çok daha önceleri, çocukluğumda bilinçdışı ya da yarı bilinçli anılar aklıma geldi.

'Babamın' ülkedeki en iyi adam olmadığını anlamaya başladığımda yaşadığım korkunç hayal kırıklığı... sevgili ebeveynlerimin gerçek ebeveynlerim olmadığına dair inancım - bunlar benim daha önceki yaşamıma dair ilk, yarı bilinçli anılarımdı. .

Çorbamdaki yağ damlaları ve arkadaş çevremdeki aralıksız birlik arayışım, işte bu benim dünyadaki mutluluğa olan özlemimdi.*benliğin birliği - benim gibi*bunu tapınakta deneyimlemeye gelmişti.

Küçük bir kızken evde yaptığım ama bu egzersizleri görmeye fırsat bulamadığım tuhaf vücut duruşları, Uzakdoğu'dan dönen arkadaşımızın 'Hatha Yoga egzersizleri' dediği duruşlar, okulda yaptığım egzersizlerin anılarıydı. Mentuptah'ın bulunduğu tapınak. Bu

Egzersiz sistemi, 'Tanrı'nın Oğulları'nın Hindistan'a kaçtıklarında kurtardığı gizli bilginin bir parçasıydı ve burada büyük ustalar tarafından günümüze kadar korunup muhafaza edilmişti.

Yıllarca tekrar tekrar gördüğüm o korkunç rüya, bir aslanın beni o kadar yakından kovaladığı, sıcak nefesini boynumda hissedebildiğim rüya... Çocukluğumu korku ve dehşetle dolduran rüya, son hayatımın ilk anısıydı. Mısır'daki o hayata dair izlenimler... o zaman öldüğüm ölümün izlenimleri.

Ve muazzam yetenekleriyle insan oğullarının çok üstünde yer alan ve babamın -bu hayattaki sevgili babamın- hakkında hiçbir şey bilmediği 'devler', 'devler' ve 'yarı tanrılar', hatırlamadığı için : Ptahhotep, Atothis... Tanrı'nın Oğulları... neredeler?*Sen*? ...*Neredesin?*

Ve bir zamanlar tapınakta sevgili efendim, başrahip Ptahhotep'in önünde yapmayı öğrendiğim gibi, ruhumun içinde sessizce haykırıyorum... ve bir cevabı dinlemek için dikkatimi içime çeviriyorum...

İlk başta kendimi birdenbire karanlık bir boşluğun içinde buluyorum. Ama bu karanlığın içinde tamamen bilinçliyim ve bilincin projektörünün en büyük ışık olduğunu ve her karanlığa nüfuz edebilecek tek ışık olduğunu biliyorum. Ve bilincimin ışığını daha da büyük bir konsantrasyonla görevine göre çalıştırıyorum!

Neredesiniz, ait olduğum varlıklar, benzediğim varlıklar... evrensel sevginin baştan sona nüfuz ettiği varlıklar, beni anlayan varlıklar. Beni hiç terk etmeyen, en derin düşüşümde bile beni asla terk etmeyen sen, neredesin? Neredesin?

Sonra karanlıkta yeşilimsi fosforlu bir ışık görmeye başlıyorum. Yaklaştıkça daha da netleşiyor ve çok geçmeden bu ışığın sevgili ustamın muhteşem şekline büründüğünü görüyorum.*Ptahhotep.*farkettim ki benim*öz*şimdi inisiyasyon sırasında vizyonumda deneyimlediğim kişide orman evimizin küçük odasına yansıyor. yaratıcı*öz*tüm yaratılmış formların üzerinde duran. Üç boyutlu dünyanın zamanında sadece bir an geçti. Ve şu anda kendimde gizli olan tüm fenomenleri gördüm. *tezahür etme olasılıkları*Maddenin en alt, bilinçsiz basamağından, en yüksek basamağına kadar maddi düzlemde kendilerini göstermiş olanlardır.*öz*maddede tezahür eder.

Ptahhotep hâlâ karşımda duruyor, ilahi sevgi dolu gözlerle bana bakıyor. Bu bakış... karşı konulmaz bir güç akışı*dır-dir*bu bakış gözlerimin önünde kalan son buğuyu da eritiyor ve yeniden deneyimlememi sağlıyor.*sonsuzluk,* zamansız*Sunmak,*şu andaki bilincimde var olan her şey*geçmiş ...*

Efendimin gözlerine, o iki hayat pınarına uzun uzun, derinden bakıyorum ve sonsuz bir sevinç duygusuyla, onu anladığımı keşfediyorum.

konuşulmamış sözler. *Ruhun yeteneğini yeniden kazandım!* Mısır'da olduğu gibi yine birbirimizi anlıyoruz!

Ayağa kalkıp kendimi onun göğsüne atmak istiyorum ama *O* sağ elini kaldırıp beni geride tutuyor. Gözleri bana şunu söylüyor: 'Dokunma bana! Dünyasal düzlemde olmadığımı biliyorsun ve beni yalnızca bilincini içinde yaşadığım, hareket ettiğim ve var olduğum ruhsal titreşimlere ayarladığın için görebiliyorsun. Bana dokunmak isteseydin, bilincini dokunma sinirlerinin seviyesine, madde seviyesine kadar zorlayacaktın ve benim görüntüm anında gözden kaybolacaktı. Ama bundan sonra bilincinizi daha yüksek frekanslara yönlendirebilecek ve tıpkı o önceki projeksiyonunuzda yaptığınız gibi beni bulabileceksiniz. *öz* buna enkarnasyonunuz ya da Mısır'daki yaşamınız diyorsunuz.'

Hareketsiz duruyorum ve kendime büyük ölçüde hakimim çünkü Ptahhotep'i ruhsal gözümle algılayabildiğim bu mevcut durumu hiçbir koşulda kaybetmek istemiyorum. Ama ruhum o kadar sevinçle dolu ki, kalbimin ve sinirlerimin bu gerginliğe dayanabileceğinden şüpheliyim. Ptahhotep bir kez daha sağ elini kaldırdı ve gücün kalbime akmasına izin verdi. Bir anda kalbim tekrar normal şekilde atmaya başlıyor ve onunla tek kelime etmeden konuşabiliyorum.

'Ruhumun Babası, şimdiki yaşamımın önceki yaşamlardaki tüm eylemlerimin sonucu olduğunu şimdi anlıyorum. İnsanlar ve olaylar arasındaki ilişkileri anlıyorum. Ancak hala cevaplanmamış birkaç soru var. Mesela tek çocuğumun Ima olduğunu biliyorum. Ayrıca küçük bir çocukken hasta, ateşli ve hezeyanlı olduğu zaman beni neden affetmek istediğini de anlıyorum. Peki bir zamanlar zenci olduğuna nasıl inandı?'

Ptahhotep'in bakışında cevap bir dizi resim olarak beliriyor. İma'nın ruhunda büyük bir trajedi yaşandı. Kızıl saçlı yabancıyla benim aramda geçenleri fark ettiği anda büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Yakıcı bir huzursuzlukla harekete geçerek tapınaktan Afrika'nın vahşi bölgelerine, zenci kabilelere kaçtı. Aniden bir resim görüyorum: Onu Mısır'da tanıdığım haliyle Ima, ama şimdi tropik bir bölgede, birçok zenciyle çevrili. O, insanoğlunun bu ilkel çocuklarına ilahi sevgi yayar ve onlar da tıpkı hayvanlar gibi onun sevgisini hisseder ve içgüdüsel olarak anlarlar. İma onlara öğretir, hastalarını iyileştirir, onlara her konuda yardım ederken, yerliler de onun sevgisinin ve ilgisinin karşılığını çocuksu tapınmalarla öder. Çaresizliği içinde sonunda zenci bir kadını kendine eş olarak alır ve kendisini fiziksel aşka kaptırır. Bilinci yavaş yavaş bedenin derinliklerine gömülür ve ormandaki günlük varoluş mücadelesi onu insan seviyesindeki yaşamın daha da ilerisine çeker. İnsani sorunlara ve insani kaygılara yönelmiş bir bilinçle ölür ve kendi zenci kabilesinin çok sevdiği üyeleriyle meşgul olduğu, düşüncelerinde kendisini onlarla özdeşleştirdiği için, sonraki yaşamında buna uygun olarak bir zenci olarak reenkarnasyona uğramıştır. kanunu ile

cazibe. Çaresizliğinin bir sonucu olarak içine düştüğü aynı kaotik düşük bilinci ve hayvani dürtüler düzeyinde yaşadığı düzeyi bu sonraki hayata da getirdi. Yine de zekası fiziksel bedenine yayıldı ve kabilesinin çok sevilen ve saygı duyulan bir üyesi oldu. Onun da bir karısı ve çocukları vardı. Bu zenci kabilenin bir üyesi olarak enkarnasyonunda onu yalnızca gözlerinin bakışından tanıyabiliyorum. Onu ormanda avlanmaya giderken, ağaçlara tırmanıp geçen hayvanları izleyip beklerken, sonra onları öldürüp eve götürürken görüyorum. Bir gün ormanda yeniden avlanırken bir kaplanın saldırısına uğrar, kahramanca mücadele eder ama sonunda öldürülür. Çığlıkları ve korkunç mücadelenin gürültüsünden paniğe kapılan karısının, kocasına yardım etmek için ormana daldığını görüyorum... sonra görüntü soluklaşıyor ve sadece Ima'nın ölümünden sonraki durumunu algılıyorum. Bana olan bitmek bilmeyen özlemi onu bilinçsizce -bedensiz haliyle- bana daha da yaklaştırıyor. İkimiz, Ima ve ben, Mısır'da birlikte olduğumuzdan bu yana uzun bir yol kat ettik ama şu ana kadar birbirimizi yeniden bulmaya hazır olacak kadar olgun olamadık.

Artık fiziksel aşk tehlikesi olmadan birbirimizi tekrar bulabileceğimiz seviyeye ulaştık. Aşkımızın saflığını ne pahasına olursa olsun ve her türlü ayartmaya karşı koruma isteği, fiziksel kalıtım yasasıyla birlikte, Ima'nın benim çocuğum olarak doğmasına neden oldu. Bu hayatta aynı zamanda bir zamanlar sahip olduğu açık manevi vizyonu da yeniden elde etmelidir. Ve onun inancını kaybetmesinin sorumlusu hemen ben olduğum için, onu doğru yola geri döndürecek kişi ben olmalıyım.*Tanrı.*Ancak bunun zamanı henüz gelmedi. O hâlâ bir çocuk.

'Ruhumun babası,' diye soruyorum tekrar Ptahhotep'e, 'kardeşin ve benim babam Mısır'da Atothis nerede? Onunla tekrar iletişim kurmayı çok istiyorum ve onun beni asla terk etmediğinden de eminim.'

Ruhsal gözlerimin önünde, son zamanlarda en büyük öğretmen ve en yüksek, en derin gerçeklerin yorumcusu olan muhteşem bir adamın görüntüsü beliriyor. Onun derslerine dayanarak müritleri tarafından yayınlanan kitapları okudum. Bu kitapları okurken derinden etkilendim, çünkü okuduğum her cümle bana bu açıklamayı yapan adamı tanıdığıma, onunla derin bir iletişim içinde olduğumu, onun tüm düşüncelerini bildiğime ve ona ait olduğumu kesinlikle olumlu hissettirdi. ! Ben henüz küçük bir kızken uzak bir ülkede öldüğü için onunla asla tanışma şansım olmayacağını biliyordum.

Her bakımdan insanüstü güçlere sahip olan bu muhteşem kişinin resmine sık sık uzun uzun ve dikkatle bakardım. Bir yerlerde, bir şekilde gözlerini daha önce gördüğümden emindim... bir yerlerde, bir şekilde onların cennetsel bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim. Rüyalarımda neden sık sık ona koştuğumu, saçlarımı bu kadar hızlı koştuğumu, elbisemin rüzgarda arkamdan savrulduğunu ve neden kendimi onun kollarına, büyük geniş göğsüne atıp ağladığımı bilmiyordum. Baba!—Baba!' onu tekrar görmenin verdiği saf mutluluk için. Ben de yapmadım

biliyorum, uyandığımda neden aradığımı*o*'Rüyamda babam' diye neden bu kadar ağladığımı ya da yastığımın ıslandığını...

Ptahhotep gülümsüyor: 'Şimdi hatırladın mı?'

'Evet, Ruhumun Babası, şimdi hatırladım. Bir defasında bana Mısır'da deniz kıyısındayken şöyle demişti: "Sen bir bedende yaşamadığın bir zaman benim dünyada olacağım ve aynı zamanda senin bir bedende yaşayacağın bir zaman da olacak. Ben sadece manevi düzlemde çalışırken, büyük maneviyat görevinden payıma düşeni yapmak için yeryüzünde bir bedene sahibim... "

'O şimdi nerede, Ruhumun Babası? Nerede o şimdi?'

Ve Ptahhotep'in manevi cevabını anlıyorum: 'Hâlâ yeryüzündeyken, ölümünden sonra müritlerini terk etmeyeceğine söz verdi. İnsanlığı kadim gerçekler doğrultusunda başlatmak gibi büyük bir çalışmaya devam edeceğine söz verdi. Siz ve Bo-Ghar, siz farkında olmasanız bile, onun -bizim- iş arkadaşlarısınız. Daha sonra bilinçli iş arkadaşları olacaksınız.'

'Bo-Ghar mı? Yine yeryüzünde mi yaşıyor? O nerede? Onu bu hayatta zaten tanıyor muyum? Acaba onu tanımadan mı tanıştım?'

'Bekle' diye cevap verir Ptahhotep, 'o Atothis'in de reenkarne olduğu uzak bir ülkede yaşıyor. Tehlikeye düşerseniz dünyanın diğer ucundan gelip sizi kurtaracağına söz verdiğini unutmayın. Tam zamanında yanınıza gelecektir.'

'Tehlike mi, baba?' 'Ne tür bir tehlike?' diye soruyorum.

'Mısır'da inisiyasyonunuzdan hemen önce size söylediklerimi hatırlıyor musunuz: Eğer düşerseniz, tüm inisiyasyon hayallerinizi dünyadaki gerçeklikte deneyimlemek zorundasınız, çünkü rüyalar, insanlığın maddi olmayan, vizyon oluşturan enerji dünyasındaki gerçekliklerden başka bir şey değildir. . Ve sizin "gerçeklik" dediğiniz şey de yalnızca bir "rüyadır"... yalnızca benliğin maddi düzleme, dünyanın atmosferine hayal edilen bir yansımasıdır. Ve bir, hatta birkaç kez geçemediğiniz tüm testler hayatınızda tekrar tekrar gelir, böylece yeniden bir inisiye, büyük planın yararlı bir iş arkadaşı olabilirsiniz. Eski bir dostunuz mistik kapıdan geçmenize yardım edecek. Mısır'daki inisiyasyonunuza hazırlanmanıza yardım eden genç rahip yine yeryüzünde yaşıyor. Zamanı geldiğinde, hedefe giden yolda sana yardım etmek için ortaya çıkacak.'

'Peki, nasıl oldu da Thiss-Tha, Atothis'in Generali bu şimdiki hayatımda çok sevdiğim babam oldu?'

'Bu sonuçta rol oynayan tüm nedenleri size anlatmak çok uzun sürer. Ama başlıcaları şunlardır: Biliyorsunuz insan ruhundaki en büyük güç,*özlem.*Bir kişinin bilinci, özlemiyle nereye çekilirse, orası reenkarne olduğu yerdir. Mısır'da aslanının saldırısına uğradığında, saldırıyı gören üç kişi seni kurtarmak istedi: Bu...

Tha, Bo-Ghar ve aslan bekçisi. Bo-Ghar sarayı terk ettiğinizi fark ettiğinde peşinden koştu ve çaresizlik içinde sizi kurtarmak için aslanların sarayına koştu.

'O anda Thiss-Tha aslanını koşumlara bağlama eylemindeydi. Aslanın sana saldırdığını görünce seni korumak için sana doğru koştu. Ama aslan sana ilk yetişip korkunç bir darbeyle yere düşürdü. Üç adam seni aslanın pençelerinden kurtarabildiğinde vücudun o kadar yaralanmıştı ki canlandırmak imkansızdı. Bo-Ghar acı acı ağlayarak peşinden giderken Thiss-Tha senin parçalanmış vücudunu kollarına aldı ve seni saraya taşıdı.

'Thiss-Tha, Firavun'u ve sizi sadakatle ve herhangi bir art amacı olmadan seven, dürüst, dürüst bir adamdı. Ölmek üzere olan bedeninizi kollarında taşırken yüreği sonsuz bir acıma duygusuyla burkuldu... Seni zavallı küçük bir çocuk gibi, sanki onun çocuğuymuşsun gibi taşıdı. Bir babanın kendi kızına duyduğu sevgi ve acıma gibi hissetti seni. O halde o hayattaki son deneyiminiz, Thiss-Tha'yı gördüğünüzde ve ondan yardım istemek için ona koştuğunuz zamandı. Ve ikinizin de birbirinize karşı beslediği bu duygular*en derin*daha sonraki yaşamınızda baba-çocuk ilişkisini deneyimlemenizin nedeni. Ancak diğer birçok tesadüfi nedenin yanı sıra, onun çocuğu olmanızın hala önemli bir nedeni var; Bu yaşamda yeniden inisiyasyondan geçebilmeniz için, ruhsal vahiylere açık ve erişilebilir, son derece gelişmiş sinir ve beyin merkezlerini kesinlikle miras almanız gerekiyordu.

'Bir zamanlar Mısır'da yaşayan Thiss-Tha'ların soyundan gelen birbirini izleyen nesillerin uzun zincirini geriye doğru takip edebilseydiniz, canlı hücre zincirinin bir zamanlar Thiss-Tha olan adamdan nesilden nesile aktarıldığını görürdünüz... şimdiki baban bugüne kadar hiç bozulmadı! Yani Thiss-Tha'nın çocuklarının her birinin vücudu Thiss-Tha'nın vücudundan bir canlı hücreden gelişmiş, çocuklarının her birinin vücudu da bir canlı hücreden gelişmiştir. Ve böylece nesilden nesile, şu andaki babanızın annesi ve babası doğana ve bir kez daha canlı, döllenmiş bir hücre, bir zamanlar Bu-Tha olan ruhun aynı kalıtsal olarak reenkarne olması için bir araç olarak mevcut olana kadar devam etti. zincir.

'Çocuklar ve ebeveynler arasında, bu yasaları inceleyen günümüz bilim adamlarının hayal bile etmeye başladıklarından çok daha eski zamanlara dayanan çok daha derin ilişkiler var. Sadece cesedi görüyorlar. Ancak fiziksel olanın ötesinde, daha yüksek ruhsal ilişkilere kadar uzanan kalıtım yasaları vardır.*Benzer benzeri çeker!*Diğer tüm nedenlerin yanı sıra, karakterleriniz çok benzer olduğundan, gerçekten ancak Thiss-Tha'nın çocuğu olarak yeniden doğabilirsiniz. Herkesin babanızla aranızdaki büyük karakter benzerliğini fark etmesinin çok iyi bir nedeni var. Ama sen onun çocuğu olduğun için ona benzemiyorsun;*onun çocuğu oldun*

çünkü sen ona benziyordun! Doğal olarak yapınız, duruşunuz, kemik yapınız ve yüz hatlarınız açısından da ona fiziksel olarak benziyorsunuz. *Benzer kuvvetler benzer şekiller oluşturur!*

'Canlı hücrelerin kalıtsal değişimini anlarsanız, babanızın neden uzun zaman önce Mısır'daki hayatında sahip olduğu siyah saçların ve gözlerin aynısına sahip olduğunu da anlarsınız. Renkler ve şekiller de ruhun tezahürüdür! Mısır'dan uzak ülkelere seyahat eden ve bu ülkeye bu renkleri ve şekilleri fiziksel olarak aktarma yeteneğini getiren kişi, Thiss-Tha adlı denizcinin uzak bir soyundan geliyordu. Yüzyıllar sonra bile, uzun zamandır unutulmuş, uzun süredir kaybolmuş bir renk veya şekil, kalıtsal zincirde yeniden ortaya çıkabilir. Bu nedenle anne ve babaların her ikisi de açık tenli olsalar da beklenmedik bir anda koyu renk saçlı bir çocukları olabilir.

'Bu garip biçimde uyumsuz bedenlerde doğan ruhlar, bilinçli olsalardı böyle bir mirasa nasıl sahip olduklarını söyleyebilirlerdi. Ancak çoğu durumda kökenlerini ve hayattaki görevlerini ancak çok daha sonra anlıyorlar. Ve bunun böyle olması iyi bir şey, çünkü günümüzde bir çocuk daha önceki yaşamını hatırlayıp bunu başkalarına anlatırsa, insanlar onun hemen akli dengesinin bozulduğunu ya da en iyi ihtimalle hayalperest ya da yalancı olduğunu düşünüyor.

'Ama bugün yeterince yaşadın çocuğum, şimdi fiziksel bilincine dön. Hatırlamanın verdiği büyük şokun ardından hastalanmamak için sinirlerinizin tamamen dinlenmeye ihtiyacı var.'

Ptahhotep'in vizyonu yavaş yavaş siliniyor. Birkaç dakikalığına hâlâ onun parlak gözlerinin ilahi bakışını görüyorum. Daha sonra *O* görüş alanımdan kayboluyor ve bir kez daha etrafımdaki her şey karanlık oluyor. Bilincimin ışığını şu soruya çeviriyorum: *Neredeyim?*

Sanki sorumun cevabı gibi karanlığın içinden beyaz duvarlar beliriyor, ardından çeşitli nesnelerin hatları. Renkler ve şekiller daha da güçlenip netleşiyor, ta ki her şey eski haline dönene kadar ve orman kulübemizin küçük odasında olduğumu fark ediyorum.

Evet! Orman kulübemizin küçük odasındayım! Gerçek budur. Ama Mısır'da inisiye olduğumda ve bedenim taş tabutta yattığında, bilincim, bedenimde gizli bir halde uyuyan tüm yaşamları rüyalar olarak deneyimlediğinde. *öz,* Şu anki küçük orman kulübemizde olduğum gerçeği benim için tam bir 'gerçek' olduğu kadar bu rüyalar da benim için gerçekti. *Kim bana gerçeğin ne olduğunu söyleyebilir: Burada, orman kulübesinde, bir zamanlar binlerce yıl önce Mısır'da yaşadığımı ve orada inisiye olduğumu mu hayal ettim, yoksa şimdi piramitte inisiyasyonum sırasında mı rüya görüyorum? ormandaki küçük kulübemizde olduğumu ve gerçekliği, bilincimdeki rüya resimleri zincirinden başka bir şey olarak görmediğim tüm hayatım, bana birbiri ardına gelen zorluklar karşısında başarılı olma fırsatı veren bir rüya resimleri zinciri mi?* Şimdi oğlum ve Ima Mısır'da mı? Bunlardan hangisi gerçek? İçinde

İnisiyasyon sırasında gördüğüm rüyalarda o kadar kaotik, korkunç resimler gördüm ki tam olarak doğru hatırlayamıyorum. Bununla birlikte, inisiyasyon rüyalarımdaki tüm bu imkansız şeyler tamamen gerçekti. Şimdi hala bu rüyaların resimlerini görüyorum. Ima'yı hava kuvvetleri üniforması giymiş bir yetişkin olarak gördüm; ardından hava saldırısı sığınaklarında birçok insanla birlikte görünüşte sonsuz uzunlukta bir süre birlikte oturduğumuz diğer fotoğraflarımız ve yabancı askerleri sanki biz oradaymışız gibi gördüğümü hatırlıyorum. işgal edildi... sonra evimiz harabeye döndü... sonra başka kaotik, oldukça anlamsız, imkânsız rüyalar. Ne kadar korkunç! Muhtemelen bütün bunları hayal ettim çünkü gazeteler sürekli olarak ikinci bir dünya savaşı ihtimalinden bahsediyordu.

Ve böylece düşüncelerimi sıraya koymaya çalışıyorum ...

Uzun bir süre odamda hareketsiz oturuyorum, ta ki sevgili bir kız olan hizmetçim içeri girip şunu sorana kadar:

'Akşam yemeği için sana ne hazırlayayım?'

Hiçbir şey, teşekkürler Betty. Direkt yatağa gitmek istiyorum. Bugün biraz yorgunum,' diye yanıtlıyorum.

'Evet! Bu çok düşünmekten kaynaklanıyor. Bütün bu okumayı ve düşünmeyi gerçekten bırakmalısın. Umarım hasta olmazsın, çok solgun görünüyorsun.'

Yatağımın üzerindeki örtüleri çekiyor, iyi geceler diyor ve gidiyor.

Ve iyi bir gece uykusuna hazırlanırken ustamın farkına vardım*Ptahhotep*Görüşümde bana sinirlerimin tamamen dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylediğinde haklıydı. Gerçekten öyle.

42

ROO-KHA VE ON İKİ HAP

Bundan sonra yaşananlar o kadar hızlı gelişti ki hafızamda bir rüya gibi görünüyor. Tapınakta Ptahhotep'ten öğrendiğim gerçeği çevremdeki insanlara aktarmaya başladım. Giderek daha fazla insan, vahşi doğada susamış gezginler gibi, canlı suları çekmeye ve ilahi olana inisiyasyonun derin sırlarıyla susuzluklarını gidermeye çalışıyorlardı.*öz.*O andan itibaren işim aynı oldu: Sonsuz uzunlukta bir yolun başlangıcında duruyorum, diğer ucunda ise ışıktan örülmüş ışıltılı form, yaratıcı varlık duruyor.*kozmik benlik*her gezgini kollarını açarak bekliyor. Orada duruyorum ve gerçeği arayan sayısız koyuna yolu gösteriyorum.*ışık*ve yan yana, yavaşça ileri doğru dolaşın. . . ışık biçimine doğru sürekli ilerliyorum... tıpkı Dolomites'teki vizyonumda gördüğüm gibi. Üç boyutlu dünyanın dışında benim*Karma-* karakterimi ve kaderimi yaratan şey, zaman ve mekan kanunlarına göre ilerliyordu. Bir rehber olmadan görevimle yalnızdım.

Büyük planda bağımsız, becerikli, güvenilir bir iş arkadaşına dönüşmek isteyen herkesin yalnız olması gerektiği gibi ben de tavsiye almış olabilirim. Yalnızca nadir aralıklarla, yaşamımda büyük bir dönüm noktasına ulaştığımda, dünyanın gidişatını yönlendiren yüksek güçlerden yeniden yardım ve talimatlar aldım. O zaman bile hala tüm sorunlarımı çözmek zorunda kaldım. Ancak yıllar geçtikçe bana Mısır'daki deneyimlerimi hatırlatan şeyler oldu.

Bir defasında büyük bir uluslararası konferansa katılmak için ilk kez uzak bir ülkeye gittiğimde, Mısır'da tanıdığım biriyle tanıştım. Varışımdan sonra, bölge ibadetine katılanlardan bazılarının toplanmış olduğu bir odaya girdim. Aslında Mısır'daki hayatıma dair anılardan başka her şeyi düşünüyordum ama bu odada anında tanıdığım bir adam gördüm ve büyük bir şaşkınlıkla kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bu Roo-Kha'ydı! Adam ayağa kalktı ve ben şaşkınlığımı bir kas seğirmesi kadar ifade etmekten kaçındığım halde bana bakarken şaşkınlığını belli etti. Sonra eğilerek kendini tanıttı: 'Ewalt Klimke.' El sıkıştık. Bir an sessizce orada durduk, sonra büyük bir utançla şunları söyledi: 'Garip! Sen gerçekten kimsin? İçimde çok tuhaf bir his var... Sanki kollarımı uzatıp önünüzde yere kadar eğilmem gerekiyormuş gibi! Çok ilginç!' Bana sorgulayıcı bir şekilde baktı: 'Neden bu tuhaf duyguya kapılıyorum?'

'Mısır'da babamın hükümetinde maliye bakanıydınız' diye cevap verdim ve gülümsedim. Etrafımızdakiler içtenlikle güldüler. Şaka yaptığımı sandılar. Ama Bay Ewalt Klimke gülmedi. Bana alaycı ve utanmış bir şekilde bakmaya devam etti ve birkaç gün süren toplantı boyunca bana hep 'Kraliçe' diye seslendi. Bana öyle dikkatli bakarken tekrar tekrar mırıldanıyordu: 'Garip... çok tuhaf!' Ve bölge ibadeti sırasındaki tüm toplantılarımızda iki eski dost gibi konuşuyorduk.

Hayatımın hemen hemen aynı dönemine ait başka bir olay hafızamda çok keskin bir şekilde öne çıkıyor: Bir sonbahar akşamı her zamanki gibi yattım. Oldukça önemsiz bir rüya görüyordum ki birdenbire parlak bir ışıkla çevrelenmiş gibi oldum. Daha sonra rüyamda bir otomobil hızla gelip tam önümde durdu. Beyazlar giyinmiş ve doktor gibi görünen iki adam dışarı çıktı. İçlerinden biri yanıma geldi, cebinden kaşığa benzer bir alet çıkardı ve bunu kullanarak kusurlu gözümü yuvasından çıkardı. Diğer adam küçük bir şişe çıkardı, açtı ve hap gibi görünen büyük, yuvarlak beyaz bir disk çıkardı. Hapı benim görebilmem için yakınına tutarak şunları söyledi: 'Korkma. Şimdi bu diski göz yuvanıza yerleştireceğim. *On iki* Bunlardan birini tüketmeniz gerekiyor, sonra gözünüzü geri alacaksınız. Bu yüzden artık bu gözünüzün kör olacağı düşüncesi sizi korkutmasın.' Daha sonra hapı boş göz çukuruma yerleştirip göz kapağımı kapattı ve beyaz bir bezle sağ gözümü bandajladı.

Sabah erkenden uyandım ve kalkmak istedim. Sonra farkettim ki

Arızalı sağ gözümle hiçbir şey göremiyordum. Sanki önüne bir tahta yerleştirilmiş gibiydi. Gözlerime bakmak için aynanın karşısına geçtim. Halen sağlam olan diğer gözümle sağ gözbebeğimin renginin griye döndüğünü ve tamamen opaklaştığını görebiliyordum. Katarakt olduğunu biliyordum. Birkaç yıldır sağ gözümde bir tanesi yavaş yavaş gelişiyordu ama ilerlemesi yavaş ve farkedilemezdi ve dün bile hala oldukça net görebiliyordum. Dışarıdan tamamen görünmüyordu. Ama yine de, yalnızca bir gece içinde sağ gözümdeki mercek kristalleşerek katarakta dönüşmüştü!

'Korkma...' Rüya ziyaretçimin sesi hafızamda yankılandı. Hayır korkmayacağım! Bir profesörden diğerine bir dizi geziye yeniden başlamam gerekecek ve er ya da geç içlerinden biri gözümden ameliyat olacak. Korkmanın hiçbir işe yaramadığını uzun zaman önce öğrendim ama bu beyaz hapların anlamı nedir? ... Ve tekrar görüşebilmem için on iki tanesinin kullanılması gerekeceği fikrinin anlamı nedir? Nasıl olabilir?

Çeşitli ünlü profesörlere gittim. Hepsinin ortak görüşüne göre sağ gözüm hemen ameliyata alındı, ama hepsi daha sonra sürekli koyu renk gözlük takmak zorunda kalma tehlikesinin olduğunu söylediler. Bunun nedeni, gözbebeğine anahtar deliği şeklini verecek olan irisin bir kısmını kesmek zorunda kalacak olmalarıydı ve ben zaten otuz beş yaşında olduğum için gözümün bu ışığa dayanamayacağını düşünüyorlardı. Büyütülmüş gözbebeği yoluyla daha fazla ışık. Bu yüzden bana ameliyatı beklememi tavsiye ettiler ve ben de onların tavsiyelerine uydum. Çalışmaya devam ettim ama tek gözle çalışmaya alışamadım. Katarakt beni çok rahatsız etti.

Yaz geldi ve her zamanki gibi tatilimizi göl kenarındaki aile villamızda geçirmeye gittik. Orada bir Katolik piskoposla tanıştım ve bana kesinlikle Viyana'ya gitmem ve şahsen tanıdığı dünyaca ünlü bir profesöre göz muayenesi yaptırmam gerektiğini söyledi. Piskopos, 'Diğer doktorlardan farklı teknikler kullanıyor' dedi. 'Onun yanına gidin ve tavsiyesini isteyin.*Ben Tanrı'nın bir kuluyum ve belki de Tanrı size bu tavsiyeyi benim ağzımdan veriyordur.*'Bu zamana kadar gözümle ilgili o kadar çok tavsiye duymuştum ki neredeyse bağışıkdım. Ancak piskoposun 'Belki de Tanrı size bu tavsiyeyi benim ağzımdan veriyordur' sözleri beni derinden etkiledi.

Sonbahar geldiğinde babam bana Viyana'daki profesöre kadar eşlik etti. Derhal ameliyat yapılmasını önerdi: 'Bu çirkin, rahatsız edici kataraktı mümkün olduğu kadar çabuk gözünüzden almalısınız. Hiç şüphe yok ki bunu yapmamak psikolojik olarak kötü.'

'İrisin bir kısmını kesmek zorunda kalacağınız gerçeğinden dolayı gözüm çok fazla acı çekmez mi?' Diye sordum.

Bana uzun uzun ve araştırıcı bir bakış attı, sonra reflekslerimi test etti ve heykel çalışmalarım hakkında konuşmaya, hiçbir anlamı olmayan bir sürü şey sormaya başladı.

gözümle bağlantı. Sonra birden şöyle dedi: 'İrisin hiçbirini kesmeyeceğim. Gözünüzün ışığa duyarlı olmayacağından emin olabilirsiniz.'

'O halde operasyonu olabildiğince çabuk bitirelim' diye cevap verdim.

Bir hafta sonra sanatoryumdaydım, ertesi gün yapılacak ameliyata hazırlanıyordum.

Muhteşem bir sonbahar akşamıydı ve yatmadan önce aşağıdaki güzel şehre bakmak için pencereye çıktım. Pencereden dışarı bakmak için perdeyi yana çektiğimde, dolunayın büyük yuvarlak beyaz diskinin doğuya doğru yavaş yavaş gökyüzüne doğru tırmandığını gördüm. Rüyamda doktorun bana verdiği büyük beyaz hapı anında tanıdım. Oldu *dolunay*! Doktor bana şöyle demişti: 'On ikinin tükenmesi gerekecek...' Kalbim heyecandan çarparak o tuhaf rüyanın üzerinden geçen zamanı saymaya başladım. Gerçekten de o zamandan bu yana on iki dolunay geçmişti! Ameliyatın bana gözlerimi geri getireceğini biliyordum!

Ertesi sabah ameliyat masasına uzandım ve inanılmaz kısa bir sürede ameliyat bitti. Kör olan gözümde bir ışık parladı ve bir an sonra onun önünde bir el gördüm. 'Ne görüyorsun?' Profesörün sorduğunu duydum.

'Mübarek eliniz profesör' diye cevap verdim ve bir dakika sonra her iki gözüm de bandajlandı. Ameliyathaneden tekerlekli sandalyeyle çıkarılırken kapıların açılıp kapandığını ve babamın yumuşak sesini duydum: 'Nasıldı Esther?'

'Güzel baba' diye cevap verdim, 'Tekrar görebiliyorum...'

Göz ameliyatı bana pek çok ilginç deneyim kazandırdı; bunların en açıklayıcı olanı 'ışık' dediğimiz titreşimler hakkında daha fazla şey öğrenmekti: yani bu titreşimler sadece gözlerimiz ve sağlıklı gözler için 'ışık'tır. Diğer açılardan ışık, bir insanı, hatta daha güçlü varlıkları bile öldürebilecek kadar büyük, muazzam bir güçtür. *Her şey bir canlının cilt hassasiyeti ile ışığın yoğunluğu arasındaki ilişkiye bağlıdır.* Olanlar şöyle oldu: Ameliyattan birkaç saat sonra profesör içeri girdi ve şöyle dedi:

'Gözündeki bandajı çıkardığımda telaşlanma. Yanan bir mumun ışığına nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyor.'

'Neden paniğe kapılmalıyım?' diye düşündüm. Doktor bandajı çıkardı ve 'Şimdi lütfen gözünüzü açın' dedi.

Gözümü açtığımda yanan bir mum görmeyi bekliyordum. Bunun yerine sadece karanlığı gördüm ama yeni ameliyat edilen gözümde korkunç bir darbe hissettim. Kafamı geriye atıp tekrar gözlerimi kapattım. Ne olduğunu anlayamadım. Doktorum güven verici bir şekilde güldü: 'Sana paniğe kapılmamanı söylemedim mi? Gözünüzün retinası şu anda o kadar hassas ki seçmiyor

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

ışık ışınlarını ışık gibi yukarı kaldırır, ancak sanki sert bir darbeyle vurulmuş gibi tepki verir. Sadece dinlenmeye devam et. Gözünü tekrar incelemek için birkaç saat sonra tekrar geleceğim. Şu ana kadar her şey yolunda gidiyor' dedi ve gitti.

Karanlığımda yalnız kaldım ve düşünmek için bolca zamanım vardı: Işık nedir? Nasıl oluyor da sağlıklı gözümle algıladığım ışıkla, bir mumun titrek alevi bana yumruk yemiş gibi acı veriyor? Hiçbir 'ışık' görmedim ama darbenin o kadar güçlü olduğunu hissettim ki başımı geriye düşürdü. Buradan şu sonuca varmak zorunda kaldım: Eğer derileri, yeni ameliyat edilmiş gözümün retinasıyla aynı ışığa duyarlı varlıklar varsa, bir projektörün ışığını yakarak çok uzaktan vurulabilirler, hatta belki de öldürülebilirler. onlara.

Tersine, etkisi bakımından insan gözlerimizle görmeye alıştığımız 'ışık'tan çok daha güçlü olan bir tür ışığın (basitlik adına buna 'ultra hafif' diyebiliriz) olabileceği kesinlikle düşünülebilir. cildimizin hassasiyetine bağlı olarak, sıradan ışığın, yeni ameliyat edilmiş gözümün retinası kadar hassas bir cilde sahip bir varlığı etkilemesi gibi, bize de çarpabilir.

Her şeyin göreceli olduğunu, hareket eden güç ile karşılaştığı direnç arasındaki ilişkiyle ilgili bir mesele olduğunu fark ettim. Bu, evrendeki farklı gezegenlerde ve gök cisimlerinde sonsuz çeşitlilikte yaşam türlerinin mevcut olabileceği gerçeğiyle örtüşüyordu. Uranüs veya Neptün'de yaşayan insana benzeyen bir canlının, bu gezegenlerle güneş arasındaki mesafenin, dünya ile güneş arasındaki mesafeye kıyasla çok daha büyük olması nedeniyle, yeni ameliyat edilmiş gözüm kadar ışığa karşı sonsuz derecede duyarlı bir cilde sahip olması muhtemeldir. ; ve eğer bu uzak gezegenlerden birinde bulunan böyle bir varlık, güneş ışığını bizim burada, dünyada gördüğümüz gibi 'görecek' olsaydı, gözlerinin ışığa karşı kesinlikle bizimkilerden ölçülemeyecek kadar daha duyarlı olması gerekirdi. Ama bu kadar uzağa gitmemize gerek var mı? Okyanusun derinliklerinde yaşayan sayısız yaratığın öyle gözleri ve bizim anlamaya bile başlayamayacağımız yetenekleri var çünkü bu kadar yoğun bir karanlıkta var olmaya başlayamazdık.

Bu doğrultuda, sonu olmayan dünyaların sınırsız olasılıkları ve içerebilecekleri farklı yaşam biçimleri üzerine meditasyon yapmaya devam ettim. Ve bunlar üzerinde düşündükçe, sonsuzluğun gücü karşısında yüreğim daha da derin bir tevazu ile doldu.*yapı*Biz ararız*Tanrı ...*

Bu göz ameliyatı bana çok ilginç ve değerli bir deneyim daha kazandırdı. Onun sayesinde şunu öğrendim*Tıpkı akciğerlerin hava ve oksijeni alması gibi gözler de ışığı sadece kendisi için değil tüm vücut için alır. Işık kuvvettir!*

Ameliyatımdan sonraki üçüncü gün profesör hemşireyle birlikte geldi ve şöyle dedi: 'Şimdi kalkıp buraya gelme ve bu sandalyede oturma zamanınız geldi.

koltuk. Terliklerinizi giyin, hemşire ve ben size yardım edeceğiz.'

Kırıldım: 'Doktor' dedim, 'Ben hasta değilim! Ve üç gün boyunca yatakta yatmak kesinlikle beni oturup hareket edemeyecek kadar zayıflatmadı. Yardım etmene gerek yok*Ben'*

'Güzel' dedi doktor, 'Eğer yapabiliyorsanız, gidin ve kendi başınıza kalkın.' Yataktan kalkmaya başladım. Ama büyük bir sürprizle karşılaştım! Ayaklarım ve bacaklarım o kadar zayıftı, o kadar güçsüzdü ki, eğer güçlü eller beni her iki tarafımdan yakalayıp kaldırmasaydı yere düşecektim. Bacaklarım iki gevşek paçavra gibi sarkıyordu ve sırtım da aynı derecede gevşek ve güçsüzdü. Yani, beklediğimin tam tersine, yataktan kalkıp koltuğa otururken yardım aldığım için gerçekten çok memnun oldum. Bu nasıldı?

Sonra profesörün güldüğünü duydum: 'Yalnız ayağa kalkamadığını görüyor musun? Bunun nedeni üç gün boyunca tamamen karanlıkta kalmanızdı. Bir kişi aniden ışıktan mahrum kaldığında, gücünü o kadar hızlı kaybeder ki, artık tek başına ayakta duramaz. Kısa süre sonra gözlerinizi tekrar açabileceksiniz ve açtığınızda gücünüzün hızla geri geldiğini göreceksiniz. Savaş sırasındaki en büyük sorunlarımızdan biri, kör askerlere nasıl yardım edebileceğimizdi; zihinsel durumları nedeniyle değil, ani körlüklerine her zaman ve kaçınılmaz olarak eşlik eden tam güçsüzlük nedeniyle. İnsan ruhu o kadar harika bir şekilde tasarlanmıştır ki, kişi ani körlük gibi muazzam bir felakette bile hayatta kalmanın yollarını ve yollarını her zaman bulur ve hatta hayatta yeni sevinçler veya eski zevklerin yeni yönlerini keşfedebilir. Ama en büyük sıkıntımız bu zavallı gençlerin uzun süre kendi ayakları üzerinde duramamalarından kaynaklanıyordu. Onlara ışık nimetini geri vermemiz mümkün değildi. Ama vücudun esnekliği ve dayanıklılığı için Allah'a şükürler olsun; Zamanla kör bir kişinin derisi, vücudunun her yerine ışık sağlama görevini üstlenir. Körlük sorunu, kurbanına çarptıktan hemen sonra en şiddetli hale gelir; bunun nedeni, ışığın ani yokluğunun neden olduğu zayıflıktır.'

Sessizdim. Gözüm hastalandığından beri körlüğün önemini, iki gözü sağlıklı olan bir insanın anlayabileceğinden çok daha iyi anlamaya başlamıştım. Şimdi kendi deneyimlerim sayesinde İncil'deki şu pasajı anlamaya başladım:

'Bedenin nuru gözdür; eğer o zaman gözün doğruysa, bütün bedenin ışıkla dolu olacaktır. Ama gözün kötü olursa bütün bedenin karanlık olur. Eğer içindeki ışık karanlıksa, ne kadar karanlık olur!' (Matta 6:22,23).

Ve insanoğlunun doğadaki körlükle yetinmediğini düşündükçe yüreğim daha da kanıyordu. Tam tersine, normalde sağlıklı olan sayısız insanın kör olduğu savaşları bizzat kendisi yürütüyor.

sakat ve sakat! İnsanlık ne zaman reddedecek kadar olgunlaşacak?

Savaş ilanlarına vicdansızca imza atan siyasetçilerin zulmüne mi boyun eğeceğiz?

İki hafta sonra profesör her iki gözümü muayene etmek için beni karanlık bir odaya aldı. Ameliyat ettiği gözün önündeki çok güçlü bir mercek sayesinde, önüme koyduğu her şeyi, en küçük harflere kadar okuyabiliyordum. Sonra beni hayrete düşüren bu saygın yaşlı profesör ayağa fırladı, beni iki eliyle tuttu ve başının üstüne kaldırdı. O kadar çekici bir yaşlı adamdı ki, ona ne olduğunu ve neden bu kadar tuhaf davrandığını gerçekten anlayamadım. Beni yavaşça yere bırakırken yüzü parlayarak şunları söyledi: 'Gözünüzü ameliyat etmek için kullandığım teknik şu ana kadar sadece çocuklar ve yirmi yaşına kadar olan gençlerde kullanıldı. Bu yaşın ötesinde iris iltihabı tehlikesi vardır ve bu durum gözde tamamen görme kaybına neden olur. Hatırlayacağınız gibi, ilk görüşmemizde sizi yakından gözlemlemiştim, olağanüstü canlılığınızı ve dayanıklılığınızı fark etmiştim. Reflekslerin de oldukça iyiydi ve her zaman yaptığım gibi sezgilerimi takip ettim. İnancımın verdiği cesaretle seni hâlâ çocukmuşsun gibi ameliyat ettim. Artık neden bu kadar mutlu olduğumu biliyorsun. Operasyon tam bir başarıydı. Dokularınız bu zorlu ameliyatı muhteşem bir şekilde atlatabilecek kadar gençti. Artık evinize iki sağlıklı gözle dönebilirsiniz; en içten tebriklerimle!'

Nezaketinden dolayı kendisine teşekkür ettim ve vedalaştık. Eve doğru giderken, kör gözüme ışık geri dönmeden önce tüketmem gereken on iki "hap" üzerinde düşündüm. Ve şimdi vardı.

43

GENÇ RAHİP ORTAYA ÇIKIYOR

Kocamla benim hoş ve mutlu yaşadığımız, birbirimize olan sevgimizin değişmediği birkaç yıl geçti. Heykeltıraş olarak birçok görevle işime devam ettim ve boş zamanlarımda giderek daha fazla insan psikolojik danışmanlık için bana geldi. Haftada birkaç kez, Ptahhotep'in Mısır'da bana verdiği gizli bilgilere dayanarak, kendimi tanıma ve anlama üzerine dersler veriyordum. Ve ne zaman yorgunluktan dinlenmek istesem, sevgili piyanom her zaman yanımda olurdu.

Her gün ruhsal yoga yaptım ve hatta derin transa girme becerisine ulaştım, ancak yolumdaki en son, en yüksek kapı önümde kapalı ve kilitli kaldı. Belli bir ruhsal gelişim düzeyine ulaştıktan sonra, hayallerimin tam olarak gerçekleşmesine giden yolu buldum.*öz*bilincimle aşamadığım duvar gibi bir engel tarafından kapatılmıştı. Her yıl birkaç ayımı orman kulübemizde tek başıma yaşayarak ve yoga yaparak geçirdim. Yıllar önce diktiğim genç meyve ağaçları artık büyük, güçlü, iyi gelişmiş ağaçlardı ve hâlâ hız kesmeden çalışmaya devam ediyordum; yine de gizli geçidin muhafızları içeri girmemi reddettiler...

Yine sonbahardı ve tüm aile, akrabalarımız ve birçok arkadaşımızla birlikte şehirde babamın yetmişinci yaş gününü kutlamak için ormandaki küçük evimizden ayrıldım.

Ertesi sabah orman köşküne dönüş yolculuğuna başlamaya hazırlanırken telefonumuz çaldı. Yaşlı bir arkadaşım bana o öğleden sonra ne yaptığımı sordu. Ona özgür olduğumu söyledim.

'Hindistan'da Maharishi'nin yanında birlikte çalıştığım ünlü yazar geldi ve evimde kalıyor. Eğer ilgileniyorsanız, bu öğleden sonra buraya gelin ve onunla konuşabilirsiniz' dedi arkadaşım.

O öğleden sonra arkadaşımın ön kapısını çaldım. Salona adım attığımda, yoga ve Hindistan'daki büyük yogiler hakkındaki kitaplarıyla dünya çapında üne kavuşan bu adamı ilk kez gördüm. İlk bakışımda şaşkınlığa uğradım. Orada, önümde oturuyordu; uzun zaman önce Mısır'daki hayatımda inisiyasyon için son hazırlıklarımda bana yardım eden genç rahip!

Kitaplarını okuduğumu ve uzun süredir yoga yaptığımı ancak yine de en yüksek hedefe ulaşamadığımı belirttiğim birkaç yorum alışverişinde bulunduk. Diğer konuklar da geldi ve hepimiz akşama kadar süren genel bir sohbete dahil olduk. Artık onunla yalnız konuşma fırsatı yoktu. Ayrılırken şöyle düşündüm: 'Yani hiçbir şey olmadı...' Gizlice ünlü 'beyaz yoginin' mistik yolumda ilerlememe yardım edeceğini ummuştum.

Ertesi sabah arkadaşım beni tekrar arayarak yazarın benimle yalnız konuşmak istediğini söyledi. 'Vaktiniz varsa bu öğleden sonra tekrar gelin' diye davet etti beni.

Oturma odasına girdiğimde ünlü yazarı kanepede lotus çiçeği duruşunda otururken buldum. Ben de otururken bana 'Benden ne istiyorsun?' diye sordu.

'Hiçbir dileğim yok' diye yanıtladım. 'Mutlak bir iç huzur içinde oldukça memnun yaşıyorum.'

'Peki neden yanıma geldin? Benden ne bekliyorsun?' 'Gerçeklik

istiyorum' dedim.

Bir anlık sessizliğin ardından yazar bana baktı ve sordu: 'Ve senin mutlak iç huzurun, bu gerçek değil mi?'

'Evet, gerçekten de gerçeklik bu, ama ben daha fazlasını arıyorum. Kendimi vaat edilen toprakları gören ama oraya asla varamayan Musa gibi hissediyorum. Sanırım ben de görebiliyorum ama içeri girmek istiyorum. Sadece dışarıdan görmekle, içini görmekle yetinmiyorum; Ben de içeri girmek istiyorum.'

O gülümsedi. 'Evet' dedi, 'büyük kapının önünde duruyorsunuz, eliniz zaten kapı tokmağının üzerinde. Herkesin bunu yapabilmesi son derece nadirdir

ulaştığınız noktaya kadar tek başınıza ve bir ustanın yardımına ihtiyaç duymadan ilerleyin. Muhtemelen önceki yaşamlarınızdan birinde inisiye olmuşsunuzdur ve şimdi yalnızca sizi büyük hedeften ayıran kapıdan geçen son adımı atmanız yeterlidir.'

Yogiye baktım. Eski Mısır'da bir rahip olduğunu ve beni orada tanıdığını hatırlamıyor mu?—Düşündüm. Yoksa sadece bunun hakkında konuşmamayı mı tercih ediyor? Onun aşılmaz bakışlarından bunu anlayamadım.

'Bunu zaten biliyorum' diye cevap verdim, 've yumruğumla kırmam gerekse bile kapıdan geçmek istiyorum.'

'Peki sana yardım edebileceğime inanıyor musun?' O sordu. 'Eğer

buna hazırsam, evet, bana kesinlikle yardım edebilirsin.'

'Peki eğer buna hazırsan, sana yardım edebileceğime inanıyor musun?' tekrar sordu. 'Evet' diye

cevapladım kararlı bir şekilde.

Sonra sanki bu cevabı bekliyormuş gibi oturduğu yerin karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, 'Şuraya oturun, gözlerinizi kapatın ve kendinizi dikkatle kalbinizin derinliklerine düşünün' dedi.

Dediğini yaptım, gözlerimi kapadım ve dikkatle kalbime odaklandım. Sonra gözlerim kapalıyken, yoginin solar pleksusundan çıkan güçlü, sarı, parlak bir ışık akımının beni bir daire gibi sardığını, sonra onu büyük bir sekiz rakamı gibi tekrar çevrelediğini gördüm.

Aynı zamanda, konsantrasyonumda, geçmişte çoğu kez ilerleyemediğim bir noktaya geldiğimi hissettim. Ve şimdi kendime yabancı büyük bir gücün bilincime ulaştığını ve beni sanki bir kapıdan geçerek sonsuz derinliğe taşıdığını hissettim.

Tüm zaman kavramları ortadan kaybolmuştu ve beyaz yoginin sesini tekrar duyduğumda ne kadar zaman geçtiğine dair en ufak bir fikrim yoktu: 'Şimdi gözlerinizi açabilirsiniz.'

Bunu yaparken dünyevi fiziksel bilinçten ne kadar uzakta olduğumu fark ettim. Konuşmak istemiyordum çünkü bir şey söylemek gereksiz görünüyordu.

Yazar, 'Kişisel benliğiniz ile üst benliğiniz arasında bir bağlantı kurdum' dedi, 'çünkü buna hazırsınız. Şu andan itibaren ne zaman bir sorunuz olursa bana konsantre olun, aynı gün cevabınızı alacaksınız.'

'Kendinizde mi, yoksa yüksek benliğinizde mi?'

Gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi. Mükemmel anladım. 'Kişi' hakkında tek bir kelimeyi boşa harcamak tamamen faydasızdı.

O günden sonra kendimi odamda buluşan bir grup insandan biri olarak buldum.

arkadaşının evinde ve yoginin önderliğinde meditasyon yapıyorum.

Birkaç hafta sonra seyahatlerine devam etmek için bizden ayrıldı. Bir kez daha yalnızdım ve kendimi tıpkı daha önce olduğu gibi dışa dönük yaşarken buldum.

Yaklaşık yarım yıl sonra birkaç arkadaşımla oturuyordum, gruptan birinin kara büyü hakkında konuşmasını dinliyordum. Kara büyücülerin, isteklerini direnmeden yerine getirmek için kör alet olarak kullandıkları birkaç müridini seçtiklerini söyledi. Bu öğrenciler kara büyücü tarafından ele geçirilir, bağımsızlıklarını tamamen kaybederler ve sonunda yok edilirler.

Ertesi sabah bu sözleri hatırladığımda, ünlü 'beyaz yogi' ile görüşmemde dikkat eksikliğim olup olmadığını merak etmeye başladım. Ona herhangi bir ad vermek istersek hâlâ onun bir 'beyaz büyücü' olduğuna ikna olmuştum, ama yine de kendimi mutluluk dolu, masum bir güvenle tamamen onun ellerine bırakmıştım. Sonuçta o bir kara büyücü müydü yoksa gerçekten beyaz bir büyücü müydü? Nasıl bilebilirim? Bir kimse "beyaz" bir büyücüyle mi yoksa "siyah" bir büyücüyle mi uğraştığını nasıl bilebilir? Bu soru beni gerçekten rahatsız etti...

O öğleden sonra kocamın eski okul arkadaşlarından birini ziyaret ediyorduk. Sohbet ederken, o gün eski bir kitabın sayfalarını karıştırdığını ve bunu yaparken beyaz ve kara büyücüler arasındaki farklarla ilgili son derece ilginç bir bölüme nasıl rastladığını anlattı:

'Beyaz büyücü, öğrencilerinden birinin ilerlemesine yardım etmek istediğinde, öğrenciyi kendisine bir*sekiz.*Bu şekilde öğrencisine tam bağımsızlığını bırakır,*çünkü hem öğretmen hem de öğrenci, her biri kendi bireysel çemberi olan orta noktaları oluşturur.*Aksine, kara büyücü öğrencisinin bağımsızlığını elinden alır.*onu kendisiyle birlikte bir daire içine alarak*öyle ki, kara büyücü çemberin merkezinde ve gözbebeği de çemberin hemen içinde olacak, tıpkı bir uydunun yörüngesinin güneşin etrafında bir halka oluşturması gibi.'

Bu hikayeyi büyük bir heyecanla dinledim. Arkadaşımızın bana aradığım cevabı verdiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Kimseye bu meseleden bahsetmemiştim. Ama yine de sorumun ortaya çıktığı gün cevabımı aldım!

Daha yüksek*öz-Tanrı*-bize bir mesajı olduğunda her zaman bir insan ağzı bulur. İçin*öz*engel diye bir şey yoktur.

44

IMA VE BO-GHAR

Sonra büyük savaş geldi.

Bana ait olan adamların ikisi de üniforma giymişti. Kocam, askeri kontrol altına alınan en büyük devlet sanayi tesislerinden birinde hizmet için seferber edildi. Bir komutanın ağır sorumluluklarını taşımak zorundaydı.

Bir gün sofrada birlikte oturuyorduk. Kapı açıldı ve oğlumuz hava kuvvetleri üniformasıyla içeri girdi.

Sanki ayaklarımızın altındaki toprak kaybolmuş, uçuruma düşüyormuşum gibi hissettim. Arkadaş çevremizde hava kuvvetlerine katılan iyi genç adamların her biri çok geçmeden mezarlığa taşınmıştı. Garip bir şekilde, hava kuvvetleri üniformasıyla içeri girdiği anda, onu daha önce böyle bir üniformayla görmüşüm gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Ama kafa yormaya zaman yoktu*Ne zaman*Ve*Neredeyim*onu görebilirdim - onun hava kuvvetlerine gittiği düşüncesi beni dehşete düşürdü. Savaştığımız ülkelerin uçakları bizimkinden çok daha iyiydi. Bizimkileri vurmuşlardı *Çok iyi*erkek çocuklar (çünkü yalnızca en iyileri zorlu fiziksel ve zihinsel giriş sınavlarını geçebiliyordu) oyuncak balonlar gibi. Şu anda, oğlumun çocukluk arkadaşlarından biri olan, çatışmada öldürülen genç bir pilotun mezar taşı için büyük bir kompozisyon üzerinde çalışıyordum. Ve orada hava kuvvetleri üniforması içindeki kendi oğluma bakıyordum.

'Bu üniformayı nasıl buldun?' Ona sordum.

'Hükümet meselesi' diye gururla yanıtladı, 'Hava kuvvetlerine giriş sınavlarını geçtim.'

"Mühendisler birliğine girmeni ayarladığımızı sanıyorduk." Nasıl oldu da şimdi hava kuvvetlerindesin? Hiçbir genç, ailesinin izni olmadan hava kuvvetlerine giremez.'

'Anne, savaşın başlamasıyla birlikte, sizin de görebileceğiniz gibi ebeveyn izni zorunluluğunu ortadan kaldırdılar.'

Konuşamıyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve bir uyurgezer gibi dairemizde dolaşıp, onlarla konuştuğum günler geldi.*Tanrı.*Çocuğum üzerindeki gücüm sona ermişti. Onu teslim etmek zorunda kaldım*Tanrı,*ve bunu bilinçli olarak yaptım. bunu fark etmek zorunda kaldım*Tanrı*oğlumu daha çok seviyorum - şu basit sebepten dolayı onu daha çok sevmeliyim*O*dır-dir*Tanrı*-kusurlu bir insan olarak onu sevme gücüm var.

Ne olursa olsun, kendi kendime bunun kesinlikle en iyisi olduğunu söyledim, her ne kadar insani dar görüşlülüğüm nedeniyle bana bir felaket gibi görünse de.

mecbur kaldım*gerçeğe olan inancımın gücüyle hareket ediyorum*Tanrının! Kalbimin titremesine izin veremezdim ve sinirlerimi mutlak bir sakinlikle kontrol etmem gerekiyordu çünkü biricik çocuğumun kaderini büyüklerin bakış açısından düşünmek zorundaydım.*ilahi plan,*benim küçük insani bakış açımdan, zaman ve mekanın ötesinde. Ve bunu bu şekilde düşünürsek

da buna göre hareket etmek zorunda kalıyor. Diğer anneler ise oğulları için gece gündüz dua ediyorlardı. Bunu nasıl yapabildim?*Tanrı*Kendisinin insanlar tarafından ikna edilmesine izin vermiyor ve karakter ve kader kanunlarına göre, ne olursa olsun oğlumun başına gelenin, bilincinin gelişimi için en iyi deneyim olacağını biliyordum. Evet,*Tanrı* onu seviyor! Benden bile daha fazla! -bu farkındalık bana yaşamaya devam etme gücü verdi.

Savaş uzadıkça hayat bir nevi bu toplu katliamın bitmesini kesintisiz bir bekleyişe dönüştü. Dışarıdan bakıldığında işler hemen hemen eskisi gibi devam ediyordu. Çalışıyorduk, konserlere, operalara, tiyatro gösterilerine ve arkadaşlarımızın katıldığı sosyal toplantılara gidiyorduk ama bunların hepsi yanımızdan geçip gidiyor gibiydi, çünkü hayatımızdaki tüm bu dış olayların arkasında hep aynı aralıksız olay vardı. Bekliyorum ... savaşın bitmesini bekliyorum.

Birkaç yıl bu şekilde geçti ve iç gözlerimle devasa askeri buhar silindirinin doğudan üzerimize yaklaştığını giderek daha net bir şekilde görebiliyordum.

Bir gün bir arkadaşım beni arayıp beni çok ilginç biriyle tanıştırmak istediğini söyledi. Onun bir Hintli olduğunu, gerçek bir yogi olduğunu ekledi. Bundan önce sık sık beni 'gerçek yogilerle' tanıştırmak istemişti ama ben onların son derece sıradan ve ortalama insanlar olduklarını çok çabuk anlamıştım. Tüm bu deneyimlere rağmen, sanki her Hintlinin bir şekilde çok gelişmiş bir yogi olması gerektiğine ikna olmuş gibi davranmaya devam etti. Onun yeni 'keşfi' konusunda pek heyecanlanmamam için yeterli sebep. Hayırı cevap olarak kabul etmeyi reddederek beni görmeye gelmekte ısrar etti. Ve o geldi ve bana gazetede genç bir Hintli yoginin resmini gördüğü, onu şehrin her yerinde arayıp sonuç alamadığı, çok dikkate değer bir 'tesadüf' sonucu Hintlinin o olduğunu keşfettiği hakkında uzun bir hikaye anlattı. Bir milyondan fazla nüfusu olan şehrin her yerinde boşuna arıyordu, kaldığı binanın başka bir bölümünde yaşıyordu! Devasa, modern bir apartman bloğuydu; bu yüzden kiracıların birbirini tanımamasına şaşmamak gerek.

Onu bir süre sabırla dinledikten sonra uzun lafın kısasını kesmeye çalıştım: 'Peki şimdi benden ne istiyorsun?'

'Sen sadece*mutlak*onunla tanışın' dedi. 'Onu buraya getirip seninle tanıştırayım. Hiç dışarı çıkmıyor, çok emekli bir hayat yaşamayı tercih ediyor. Ama ona yoga felsefesi üzerine haftalık derslerinizden bahsettiğimde hemen gelip sizi görmek istediğini ifade etti. Şu fotoğraflarından bazılarına bakın.'

Bana uzattığı fotoğrafları sıradan bir ilgiyle çektim, onlara baktım ve nefesimi tuttum: Bo-Ghar! Kalbim heyecanla çarparak tüm resimlere baktım. En ufak bir şüphem yok! tanıdım

şu büyük siyah gözlere bak. Tüm yüzün inanılmaz saflığı ve çocuksu ifadesi; oydu! Ama onu tanıdığım ve onun hatırasını ruhumun derinliklerinde taşıdığım için artık küçük bir çocuk değildi. Artık yetişkin bir genç adamdı.

'Helen,' dedim arkadaşıma, 'yarın akşam vaktim var. Onu getirebilirsin."

Ertesi gün Helen, Bo-Ghar'la birlikte geldi. Çay içtik ve her türlü konuda sohbet ettik ama bunu yaparken iç gözüm devasa taş bloklardan yapılmış büyük bir sarayın resimlerini görüyordu, içinde bir oda vardı; benim odam, altın kakmalı muhteşem mobilyalarla, alçak bir tavanla Güzel hayvan derileriyle kaplı bir kanepe ve bu derilerin üzerinde bacakları, kolları, elleri ve omuzları olan bir insan formu oturuyor; sadece başını göremiyorum çünkü*ben* hayvan derilerinin üzerinde oturan bu insan formu ve ayaklarımın dibinde bir çocuk, tatlı, hayat dolu bir çocuk, şimdi bana Hindistan'dan gelen bu genç adamın gözleriyle bakıyor.

Peki neden bana 'kraliçe' diyor? Ona

soruyorum.

'Çünkü sen bir kraliçesin' diye yanıtlıyor inançla.

'Evet! Haklısın!' kocam diyor. 'Kesinlikle emir verebilir, özellikle de bana!' Bunun üzerine o da içtenlikle gülüyor ve hepimiz ona katılıyoruz.

Oğlum içeri giriyor, Hintli konuğu görüyor ve şaşkınlıktan kaskatı kesiliyor. Sonra kendini toparlıyor ve ben onu tanıtıyorum. Hem o hem de Bo-Ghar birbirlerine uzun uzun ve araştırıcı bakışlarla bakıyorlar. Oğluma bir fincan çay ikram ederek anlık utancımı aşmayı başardım. Oturup aramıza katılıyor ama gözlerini genç Kızılderiliden alamıyor.

Bo-Ghar bize ilk kez böyle geldi. Kısa sürede ailedeki herkesin kalbini fethetti. Annemle babam, ağabeyim ve kız kardeşim onu sanki aramızdaki yeni bir erkek kardeşmiş gibi kabul ettiler. Yoga okulunu açtı ve dilimizi bilmediği için benden öğrencilerine haftalık yoga dersi vermemi istedi. Böylece çalışmalarımıza birlikte başladık.

Savaş uzadı. Kışın hepimiz eskisi gibi işimize devam ediyor, yazın ise ormandaki küçük evimize taşınıyorduk. Bo-Ghar, ustasından öğrendiği yoga kurallarına göre ormanda yaşayarak bizimle geldi.

Bu zamana kadar oğlumun arkasında bir uçak kazası vardı. Mucizevi bir şekilde sadece beyin sarsıntısı geçirerek hayatta kalmayı başarmıştı. Zamanı gelince tekrar iyileşti; yalnızca yüksek, güzel alnında başına gelen talihsizliği hatırlatan bir yara izi kalmıştı.

Sıcak bir yaz günü, doğudan gelen büyük buhar silindiri

zaten sınırlarımıza yakın, sevgili, harika annem aniden yere düştü. Tekrar kalkmasına yardım etmeye çalıştığımızda çok net bir şekilde şöyle dedi: 'İnme, bu bir felç...'

Sonra uzun bir süre yatakta yattı, acı içinde bir kelimeyi birbiri ardına söylemeye çabaladı ve bize vücudunun bir tarafının çoktan öldüğünü hissettiğini söyledi.

'Ve biliyor musun' diye ekledi, 'zaten yarı burada, yarı diğer tarafta olmak çok ilginç. Hala her birinizi yarı dışarıdan, yarı içeriden görüyorum. Ayrıca gelecekteki kaderini de görebiliyorum. İyileşir iyileşmez sana her şeyi anlatacağım. Şu anda konuşmak çok zor.'

Zaten ruh dünyasına çok yakın yaşıyordu. Ne zaman şehrin bir yerindeki evindeki arkadaşlarından biri onun hakkında konuşsa, bize şöyle derdi: 'Arkadaşım Bayan X şimdi burada benimle ve kendisi de bunu söylüyor...'

Ve annem bize, birkaç mil uzaktaki arkadaşının aynı anda söylediklerini kelimesi kelimesine anlatırdı; bu daha sonra en ince ayrıntısına kadar kanıtlanabilecekti. Ayrıca annemin evinde oturup hemşiresiyle konuştuğu ve benim ikinci katta kocamla onun hakkında konuştuğum da sıklıkla oluyordu. Sonra hemşiresine şöyle derdi: 'Kızım Esther şimdi burada ve benim hakkımda şunları söylüyor...' Ve evin başka bir yerinde, dışarıda benim onun hakkında söylediklerimi kelimesi kelimesine tekrarlıyordu. onun işitmesi.

Bir gün hemşiresi beni hemen gelmem için çağırdı. Annem ikinci kez felç geçirdi.

Aşağıya koştum. Annem ölüm gibi hareketsiz ve solgun bir halde orada yatıyordu, hiçbir şey söyleyemedi. Sağ eliyle dilini işaret ederek, onu artık hareket ettiremeyeceğini anlamamı sağladı.

Birkaç saat boyunca konuşamadan orada yattı. Aniden kapı açıldı ve Bo-Ghar içeri girdi. Annem zavallı, çarpık, yarı felçli yüzüyle Bo-Ghar'a baktı, gözleri sevinçle parlıyordu. Bo-Ghar onun yanına oturdu ve bileğini eline aldı. Birkaç dakika sonra annem ağzını açtı ve çok yavaş, hece hece, ama oldukça net bir şekilde şunları söyledi: 'Bo-Ghar'ın elinden bana bir güç akıyor ve bu güç artık başımın baskı hissettiğim kısmına ulaştı. bu da konuşmamı engelliyor. Bo-Ghar'ın elinden içime akan bu güç sayesinde baskı azaldı ve yeniden konuşabiliyorum.' Daha sonra bize birkaç önemli şey anlatmaya devam etti; bunların hepsi son arzusunun bir parçasıydı.

Bo-Ghar bir süre sonra gitti ve bir buçuk saat boyunca annem hâlâ konuşabiliyordu. Sonra birden şöyle dedi:

'Sevgili Bo-Ghar'ımızın bana akmasına neden olan güç artık azalıyor. Onun

Konuşmak ve dilimi kullanmak giderek zorlaşıyor. Bedenimle aramdaki bağlantı çözülüyor. *Tanrı* bizimle ol...' Bunlar onun son sözleriydi.

Ve iki gün sonra tabutu evden çıkarıldı. Aile soframızın başındaki yeri boştu. O andan itibaren, toplandığımızda onu yanan bir mumla işaretledik.

45

ZORLUKLAR YENİLENİYOR Savaşın

bitiminden önceki son kıştı.

Meyve bahçemizin bakımını üstlenen bahçıvanımız çoktan askere çağrılmıştı. Meyve bahçesi terk edilmişti ve elimden geleni kurtarmak için küçük orman evimize taşındım. Bir gece korkunç bir gürültüyle uyandım. Sirenler! Şehirde!

Yataktan fırladım. Yemek odasından uzaktan şehri görebiliyordum. Karanlıkta düzinelerce ve düzinelerce uçak başımın üzerinde kükredi. Hava, motorlarının gürültüsüyle titriyordu. Sıra sıra uçakların aşağıda yaşayan insan kitlelerine bomba atmasıyla birdenbire şehrin üzerinde cehennem gibi bir dram yaşanmaya başladı. Patlayan bombalar ve şehrin her yerinde çıkardıkları yangınlarla gökyüzü aydınlandı. Motorların uğultusuna ve patlayan bombalara ek olarak şehrin uçaksavar topu da tepedeki hedefleri ellerinden geldiğince tespit etmeye başlayınca, gürültü sağır edici bir hal aldı. Uzaktan bakıldığında ateşleri gökyüzüne yükselen minik kırmızı fenerlere benziyordu. Zaman zaman aşağıya doğru yanan kocaman bir meşaleye benzeyen bir şey görebiliyordum ve bir yerlerde bir annenin oğlunun eve gelmesini boşuna beklediğini biliyordum...

Nefes kesen bu havai fişek gösterisi yaklaşık bir buçuk saat sürdü. Bana sanki sonsuza kadar penceremin önünde duruyormuşum gibi geldi. Karşımda, şimşek ve gök gürültüsünün bu karşılıklı etkileşiminin binlerce insan için ölüm ve yıkım anlamına geldiği yerde, tüm sevdiklerim yaşıyordu. O anda belki de çok daha iyi uçaklarla uçan diğer zavallı genç adamların hedefi olarak havada uçabilen oğlum dışında, tıpkı kendisinin ona ateş etmeye zorlandığı gibi, tüm insani içgüdülerine rağmen ona ateş etmek zorunda kalan oğlum dışında. onlara.

Bir anda yakındaki bir ağaçtan gelen bir kuvvetin dikkatimi çağırdığını hissettim. Ağaca doğru baktığımda bana bakan iki yeşil göz gördüm. Baykuş! Orada bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Daha önce bu bölgede hiç baykuş görmemiştim. Buraya nasıl geldi? Neredeyse bilinçsizce onunla ruhen konuştum: 'Sevgili kuş, batıl inançlı insanların seni ölümün habercisi olarak görmesi senin hatan değil. Yine de bana tüm sevdiklerimin olduğunu söylemek ister misin?

orada, şehirde artık bu dünyada yaşamıyor musun?'

Baykuş hemen dalın üzerinde bana biraz daha yakın dans etti, aniden kanatlarını açtı ve ormana doğru uçtu.

Her şeyi kontrol eden ve yönlendiren büyük bir gücün, 'ölüm kuşu'nun ortadan kaybolmasıyla bana tüm sevdiklerimin hala hayatta olduğunu söylediğini anında anladım...

Evet hepsi*Benim*sevgililer! Ama o gece şehirde öldürülen binlerce insan ve bu korkunç savaş sırasında öldürülen diğer insanlar; bunların her biri birilerinin sevdiği insanlardı! Bu insanlar neden ölmek zorunda kaldı? İnsanlar neden anlamsızca birbirlerini öldürüyorlar? Bu cehennem dramı her gece tekrarlandı. Yaz aylarında çoğumuz ormandaki küçük evimize taşındık. Bo-Ghar bizimle geldi. Terör gecelerinde hep birlikte pencerenin önünde durup aşağıdaki şehrin bombardımanını izledik. Sirenlerin her şeyin yolunda olduğu sinyalini verdikten kısa bir süre sonra kocam telefon ederek kendisinin ve şehirdeki evimizdeki diğerlerinin güvende olduklarına dair güven verici haberler vermeye başladı... Sonbahar geldiğinde orman evimizde tek başıma kaldım. Meyve bahçesinde ve bahçede çalışmalarıma devam ediyorum. Her akşam düşman topçularının, ah, 'düşmanımız' olmaya zorlanan bu zavallı genç adamların gün içinde bize ne kadar yaklaştığını gözlemleyebiliyordum.

Bir akşam şehre geri dönmeye karar verdim. Ne olursa olsun, beni bekleyen zorlu kuşatma ve bombardıman saatlerini sevdiklerimin yanında atlatmaya kararlıydım.

Sonra telefonum çaldı. Ne garip! Birdenbire aynı durumu daha önce de yaşadığımı hissettim! Kocamın az önce beni arayacağını önceden biliyordum ve birbirimize ne söyleyeceğimizi kelime kelime biliyordum. Ve tüm bu süre boyunca sanki rüyadaymış gibi hissettim.

Ve bu aynı tuhaf duygu, günler haftalara, haftalar aylara ve aylar yıllara dönüşene kadar, önümüzdeki tüm zor günlerde de devam edecekti! Ne olacağını tam olarak bildiğimi tekrar tekrar keşfettim. Bir sonraki an, sanki tüm bu korkunç şeyleri zaten yaşamışım gibi. Her şey basitçe tekrarlanıyordu -biliyordum!- ama bu durumları daha önce nerede ve nasıl yaşadığımı anlayamıyordum.

Şehre döndükten ve gecenin karanlığında siren sesleri beni evdeki diğerleriyle birlikte bodruma doğru karmakarışık bir uçuşa zorladıktan sonra orada otururken hepimiz sakin, pasif, ciddi ve endişeliydik. bundan sonra ne olacağı hakkında - tüm bunları bir şekilde daha önce bir yerlerde deneyimlediğimi biliyordum. Ve böylece tüm geceler boyunca, bombardımanlar ve hava saldırılarıyla dolu korkunç geceler boyunca benimle birlikte oldu.

Sonbaharın sonlarında bir gün kapı açılıp oğlum içeri girdiğinde, geçmiş olayları yeniden yaşama duygusunu daha da güçlü bir şekilde yaşadım. Onu hava kuvvetleri üniforması içinde görünce neden şaşırdım? Evet! Onu hâlâ Mısır'daki genç rahip İma olarak hatırlıyordum ve aynı zamanda bizi birbirimize bağlayan tüm ilişkileri de biliyordum. Ama benim Mısır'daki anılarımda oldukça farklı kıyafetler giyiyordu. Mısır'daki hayatımda bile onu zaten bu hava kuvvetleri üniformasıyla gördüğümü nasıl hissedebilirim? Neden yaşadığım her şeyin "gerçeklik" olmadığı, tüm bu resimlerin sadece hayal ürünü olduğu ve ben bunların birer hayal ürünü olduğu hissine kapılıyorum?*Bu rüyaları büyük piramitteki inisiyasyon uykumda mı deneyimliyorum?*

Mısır'daki hayatımın tüm ilişkilerini net bir şekilde hatırlıyorum ama ne kadar çabalarsam çabalayayım olayları ve inisiyasyon rüyalarımı hatırlayamıyorum.

Ne garip?*İnsan hatırlamadığını nasıl hatırlayabilir?*Eğer bir şeyi hatırlamıyorsam onun var olduğunu bilemem. Ancak piramite inisiyasyonum sırasında gelecekteki kaderimin tamamını vizyonlarda deneyimlediğimi ve bu vizyonların - veya rüya resimlerinin - çeşitli testleri geçmem ve belirli zorluklarla karşılaşmam için bir fırsat olduğunu biliyorum. Üstad Ptahhotep'in, eğer inisiyasyondan sonra düşersem, inisiyasyonum sırasında geçmek zorunda olduğum tüm testlerin dünyasal planda tekrarlanacağı konusunda beni uyardığı doğru! Evet! Sürekli olarak bu olayların*kendilerini tekrarlıyorlar!*

Birkaç yıldır her sabah uyandığımda gece gördüğüm rüyaları yazmayı alışkanlık haline getirdim. Bir yıl boyunca bu kayıtları incelememiştim. Artık onları okumaya başladım. Ve büyük bir sürprizle, kaydettiğim bu rüyaların çoğunun, gelecek olaylarla ilgili gördüğüm rüyalar olduğunu, aslında daha sonra, bazen altı ay ya da bir yıl kadar sonra deneyimlediğim olaylar olduğunu keşfettim. Bu arada rüyaları tamamen unutmuştum ve eğer kendi el yazımı görüp tanımasaydım buna inanmazdım.*BEN*bu rüyaları görmüş ve kaydetmişti. Bu şeyler gerçekten gerçekleştiğinde, bunları önceden rüyamda gördüğümü ve çoğu durumda şaşırtıcı derecede doğru ayrıntılara sahip olduğumu artık hatırlayamamam nasıl mümkün oldu? Bu keşfi tam anlamıyla muhteşem buldum! İçimizde geleceğimizi bu kadar kesin bir şekilde önceden bilen, bize önceden haber veren nasıl bir güç var? Ve biz, rüyaların dili hakkında çok az şey anlayan ve belirli bir olay veya durum hakkında önceden rüya gördüğümüzü hatırlayamadığımız, rüya dünyasal düzlemde dış yaşamımızda kendini tekrar ederken bile ne tür kusurlu yaratıklarız? Aslında bu gücün bize gösterdiği ilgiyi ve ilgiyi, sonsuz bir sabırla bize yeni gerçekleri ve bilgileri ortaya çıkarmasını hak etmiyoruz...

Oğlumu hava kuvvetleri üniformasıyla gördüğümü ve içeri girdiğinde bunu tam olarak bildiğimi Mısır'daki daha önceki bir hayatımdan hatırlamamı nasıl açıklayabilirdim?

Birimi şehrimize yakın olandan daha az düşman bombardımanına maruz kalan bir havaalanına nakledileceği için mi benden ayrılacaktı? O konuşurken ve ben cevap verirken, tüm bunları daha önce de yaşadığımı biliyordum... yine sadece rüya gördüğüm hissine kapıldım...

Bu deneyimi kimseye anlatmaya cesaret edemedim. Oğlum -İma'nın bile- tüm bu heyecandan zihnimin acı çektiğine inanacağından korkuyordum. Bütün mesele hakkında sessiz kalmak çok daha iyi görünüyordu.

Şehrimizin kuşatılmasını da böylece yaşadık. Yedi hafta boyunca bodrumumuzda oturduk ve aralıksız bombalamalara katlandık. Üzerimizdeki ev bombalanıp moloz yığınına dönüştükten sonra kaçmak zorunda kaldık. Kaderimiz bizi rüzgardaki bir yaprak gibi savurdu ve birçok deneme ve sıkıntıdan sonra hayatlarımızı yeniden inşa etmeye başladık. Hepimiz dilenci durumuna düştük. Kocam ciddi şekilde yaralanmıştı ve tekrar çalışabilmesi uzun zaman aldı. Bo-Ghar ve ben, ilkel insanın ilkel ormanda sahip olduğundan daha fazla ekipman olmadan günlerce ve geceler boyu süren çabalar sonucunda aile evimizin yıkıntılarından yeni bir ev inşa ettik ve orada Yoga okulumuzu yeniden açtık. ...

Biz çok ve uzun süre çalıştıkça aylar geçti. Açlığın ne olduğunu öğrendiğimiz zamanlardı. Her hafta yavaş yavaş tükenip, etten ve kemikten oluşan insanlardan, deriyle kaplı canlı iskeletlere dönüştük. En iyi arkadaşlar bile sokakta tesadüfen karşılaştıklarında birbirlerini tanıyamazlar. Korku - yeni ve uğursuz bir korku - tüm nüfusa yayıldı ve işkence gören binlerce ruhta halihazırda mevcut olan korku duygularını artırdı: Yarın ne yiyeceğiz? Bir kez bile doymadan bu kadar çok çalışmaya ne kadar devam edebileceğiz? Daha ne kadar böyle devam edip sağlığımızı koruyabiliriz?

Ülkemizin bereketli toprakları ihtiyacımız olan her şeyi bol miktarda getirmişti, ancak sayısız yük treni kırsal kesimde yılan gibi yol alırken, zengin hasadımızı başka bir ülkeye götürürken bakmak zorunda kaldık... Sonra uzun ve zorlu aylardan sonra, hatta kıtlık azalmaya başladı. Giderek daha sık besleyici şeyler yemeye başladık ve yavaş yavaş kilo almaya başladık. Bir kez daha iyi arkadaşlar ve tanıdıklar sokakta birbirlerini tanıyamadılar. Hepimiz birbirimizi bu kadar zayıf ve zayıf görmeye alışmıştık ve sık sık sokakta birinin yanından geçerken, bu iyi beslenmiş kişinin çok zayıf bir arkadaşa çarpıcı bir benzerlik taşıdığı düşüncesi aklımıza gelirdi. İkimiz de aynı şeyi düşünürdük, sonra dönüp birbirimizi tanırdık ve bu mutlu buluşma karşısında kahkahalara boğulurduk... Ama tüm arkadaşlarımızla gerçekten yeniden tanışana kadar aylar geçti... -normal boyutlarına alışkındır.

Hala tüm bunları zaten deneyimlediğim hissine kapıldım! Bu bir

Nereye gidersem gideyim ve ne yaparsam yapayım benimle kalan duygu. Geleceği tahmin edebildiğimden değildi. Tam tersine, her şeyin daha önce de aynı şekilde gerçekleştiğine dair ısrarcı bir duyguydu yalnızca. Geleceği öngöremediğim için oğluma ne olduğunu bilmiyordum. Aniden aramızdan ayrıldığından beri kendisinden haber alınamadı.

Bir buçuk yıl sonra kapımız çaldı. Kapıyı açtım karşımda oğlumdan başka kimi göreyim! Ve bir kez daha psikologların "*deja vu'.*Bunun bir tekrar olduğunu biliyordum. Bütün bu olaylar tekrarlardı! Peki bu nasıl olabilir? Ve bir gece her şey netleşti!

Bir keresinde, dünyada en çok sevdiğim insan olan oğluma karşı 'acımasız aşk' sınavını vermek zorunda kaldığımda, gecenin karanlığında yatağımda diz çöküp onunla onun hakkında konuşmuştum.*Tanrı,*sormak*O*Oğluma gitmesi gereken yolu göstermek için. İçimizdeki yola giden yolu takip ettim *Tanrı,*bilincimi dış kişiliğimden içsel varlığıma çekmek. Sonunda transa girdim ve birden kendimi daha önce anlattığım yedi adımın önünde buldum.

Ve birinden diğerine kolayca, mutlu ve sevinçle atlıyorum... Yolu biliyorum... Hatırlıyorum... Aman Tanrım! ... Ben hatırlıyorum! Maddi, dünyasal düzlemdeki hayatımda 'gerçeklik' olarak deneyimlediğim tüm bu olaylar, birkaç bin yıl önce piramite inisiyasyonumda deneyimlediğim şeylerdir. O zamanlar bütün bu olaylar ruhumun derinliklerinde bilinçsiz, hâlâ gizli enerjiler, hâlâ saf sebepler olarak yatıyordu. Bunun nedeni, burada, dünyada olup biten her şeyin eksiksiz, başarılı bir olayın gerçekleşmesidir. *neden*maddeleşme için ruhsal düzlemde beklemek. Kişi c becerisine ulaştığında*bilinçli olarak*Kişi, bu enerjilerin gerçekleşmeyi beklediği benliğin derinliklerine ulaşmak için deneyimler yaşar.*neden*ile eş zamanlı olarak*etki – gelecek* –tam ve mükemmel olarak*Sunmak! Ve şimdiki zaman, hayatımız, başımıza gelen her şey yalnızca inisiyasyonun sınavları, denemeleri ve zorluklarıyla yüzleşmek için bir fırsattır. Düşüncelerimiz, sözlerimiz ve eylemlerimizle çağlar boyu kendi içimizde biriktirdiğimiz gerilimleri gevşetme ve stresleri yok etme fırsatı... kaderimizin, geleceğimizin nedeni olan gerilimleri ve stresleri ortadan kaldırma fırsatı. Bu gerilimlerin bilincine varıp üstesinden gelebildiğimiz ölçüde, bu enerjilere bağlı olan ve bağlı olduğu için sınırlı olan insan bilincimizi özgürleştirir ve bilincimizi, her şeyin arkasında bekleyen gerçek ilahi benlikle özdeşleştiririz. kişisel ego duygusu... kendimizi Tanrı ile özdeşleştiririz... ve bu*

BAŞLATMA!

46

ÇÖZÜM

O gecenin deneyiminden sonra, ruhumdaki gerginlik ve stresin silindiğini biliyordum... kişisel olan her şeyin bir kenara atılması gerekecekti. Kendimi aşmıştım! Artık içimde beni 'kişime' bağlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Kişisel olan her şey yok olmak zorundaydı.

Bu, nereye gidersem gideyim (evde ya da dışarıda) beni takip eden, gerçekten "orada" olmadığıma dair çok tuhaf bir duyguyla başladı. Orada değil? Ama nerede? Gerçekten bilmiyordum! Ama birdenbire şunun farkına vardım:*benlik öyleydi*asla şahsımın, bedenimin bulunduğu yerde olmadı. Tam tersine, benliğim kendisini mekansızlıktan kişiliğime yansıttı ve şimdi benim*öz*kendini fiziksel varlığımın olduğu yerden başka bir yere yansıtmaya başlıyordu. Ama nerede? Başka bir ülkeye!

Gideceğimi, gitmem gerektiğini biliyordum! Ruh, neden mevcut olmayı bıraktığında, nedenin yansıttığı her yerde görünüm ve sonuç onu takip etmelidir. Orada yaşamaya devam edebilir. Aksi takdirde görünüm kaybolur, yani ölür. Ama bu ülkeyi nasıl terk edeceğim? Kimse pasaport alamıyor!

Ayrılma zamanım henüz gelmemişti. Önce diğer olayların gerçekleşmesi gerekiyordu.

Bir gece aniden uyandım. Babamın karşımda durduğunu, sevgili tatlı yüzünde bir gülümsemeyle bana veda ettiğini gördüm. Anladım: Gitme zamanı gelmişti... Ayağa fırlayıp neden gitmek istediğini ve nereye gittiğini sormak istedim ama ortadan kayboldu ve yeni uyandığımı fark ettim.

Babam seksen yaşındaydı ama bedeni ve zihni sağlıklı ve sağlıklıydı. Her zaman taze ve azalmayan enerjisiyle hâlâ çok sorumlu olan hükümet işine devam ediyordu. Yine de ruhunun bana veda etmek için geldiğini biliyordum. Büyük kozmik saatte zamanı dolmuştu ve bedenini geride bırakacaktı.

Ertesi gün o zaten hastanedeydi ve geri kalanımız veda etmek için toplandık. Ya konuşamıyordu ya da konuşmuyordu. Uzun, derin ve şefkatli bakışlarla sırayla her birimizin gözlerinin içine baktı. Daha sonra gözlerini kapattı ve bir daha açmadı. Biz de ailemizden çıkan ikinci tabuta eşlik ettik. Oğlum iş bulabilmek için elinden geleni yaptı. Boşuna. Tekrar tekrar denemeye devam etti ama her zaman boşunaydı. Sonunda artık ülkemizde kendisine yer kalmadığını anladı. Ve gün geldi, gitarını (savaşın en kötü günlerinde bile asla ihmal etmediği sevgili eski yol arkadaşı) aldı ve çalışmak isteyen özgür bir adamın ev bulabileceği bir ülke aramak üzere yola çıktı. Bu hayatta bir daha buluşup buluşamayacağımızı bilmeden yine vedalaştık birbirimize. Ama ruhumun derinliklerinde*kendi ben*göreceğimi biliyordum

yine onu. Hala birlikte çalışacağımızı biliyordum *Tanrı'nın bahçesi.,.*

Sonra son perde geldi.

Bo-Ghar az önce halka açık bir konferans vermişti. Her zamanki gibi seyirci o kadar kalabalıktı ki polis düzeni sağlamak zorundaydı.

Dersten sonra kendisini, kendisine sorular soran, imza dileyen ve eve gitmesine izin vermeyen insanlarla çevrili buldu. Bütün bunlar olup biterken kocam ve ben kalabalığın biraz dışında durup bekliyorduk. Aniden bir gizli polis memuru ortaya çıktı ve benimle konuşmak istedi. Bir kenara çekildiğimizde, 'Ben yoga yapıyorum ve tüm ailem de benimle birlikte, bu yüzden bunun harika bir sistem olduğunu biliyorum' dedi. Yine de hem sen hem de Kızılderili tehlikelisiniz çünkü pek çok insan sizi dinliyor ve söylediklerinizi yapıyor. Parti bundan hoşlanmaz. O halde şimdi ikisinden birden çalışıp çalışmayacağınıza karar vermeniz gerekecek *ile* parti ve *için* ya da ülkeden çıkmak için. İkinizin de hiçbir engel olmadan gitmesine izin vereceğiz. Ama gitmeyi reddederseniz başka önlemler almak zorunda kalacağız. Üstlerimin sana getirmemi istediği bu öneriyi düşün ve ona göre davran. Kararını duymak için geri döneceğim.'

Bo-Ghar pasaportuyla ülkeyi özgürce terk edebilirdi. Ancak izin almak ve başka bir ülkeye giriş izni başvurusunda bulunmak zorunda kaldım. Kısa süre sonra çıkış izni ve giriş izni için bitmek bilmeyen bir kovalamacanın içine girdim... Sonunda pasaport almanın benim için kesinlikle imkansız olduğunu fark etmek zorunda kaldım. Bir ofisten diğerine götürüldüm, ta ki en sonunda kesin ve kesin bir ret cevabı alana kadar. Ancak bu, gizli polisin yakında 'başka yöntemlere' başvuracağı anlamına geliyordu. Ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Arkadaşlarımızın çoğu çoktan ortadan kaybolmuştu, diğerleri ise hapishanede korkunç işkencelere maruz kaldıktan sonra, akılları ve bedenleri kırılmış bir halde serbest bırakılmış, ancak kısa bir süre sonra sefil bir ölümle ölmüşlerdi.

Daha sonra Bo-Ghar kocama şöyle dedi: 'Karınızı kurtarmanın tek yolu, ondan boşanmanız ve onu ülke dışına karım olarak çıkarmama izin vermenizdir. Böylece benimkiyle aynı pasaporta sahip olacak ve ülkeyi yasal olarak terk edebiliriz. Sen de sonra geleceksin."

Kocam Bo-Ghar'ın elini tuttu ama tek kelime edemedi. İşkence gören gözlerinden büyük şükran gözyaşları aktı ...

Böylece, yakınımdaki ve sevdiğim tüm insanlarla vedalaştığım ve bilinmeyen dünyaya doğru yola çıktığım gün geldi. *Tanrı* bize yol göstermelidir.

Bo-Ghar sözünü tuttu: Dünyanın diğer ucundan beni kurtarmak için geldi!

İma'yı yeniden bulduk ve birlikte onun izinden yürüyoruz.

Bize inisiyasyona, kurtuluşa, kayıp cennete giden yolu gösteren Titanlar...

Ve sevdiklerimi aradığımda bilincimin projektörünü içeriye çeviriyorum çünkü her şey ve herkes içimde yaşıyor!

The *öz*—aynı anda ve*öz*tüm canlıların ve dolayısıyla benim*öz*—sınır tanımıyor; yani tüm evren*içimde,*ve benim*öz*tüm evreni doldurur. Her şey bu *Ben miyim*! Sevdiğim her şeyde seviyorum*kendim,*yaptığımız tek şey için *düşünmek*sevmediğimiz şey henüz gelmediğimiz şeydir*tanımak*kendi içimizde!

KENDİ HAYATTIR VE TEK GERÇEKTİR VE KENDİNE İNSİYEN VE BU YOLLA KENDİNİ TAMAMEN TANIYAN KİŞİ, HERŞEYİ VE HERKESİ EŞİT OLARAK SEVER, ÇÜNKÜ ONLARLA BİR OLUR.